

บทความศึกษาพระธรรมยอห์น

ฉบับ 2016

ดร.โทมัส แอล คอนสเตเบิล

บทนำ

ผู้เขียน

ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ไม่ได้ระบุตนเองในฐานะเช่นนั้นในพระธรรมนี้ สิ่งนี้เป็นจริงสำหรับผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งหมด อย่างไรก็ตามมีหลักฐานภายในพระกิตติคุณนี้ เช่นเดียวกับงานเขียนของบรรดาผู้ริเริ่มคริสตจักรที่กล่าวว่าผู้เขียนคืออัครทูตยอห์น¹

หลักฐานภายในของพระกิตติคุณเองก็เป็นดังนี้ ใน 21:24 ผู้เขียน “สิ่งเหล่านี้” (นั่นคือ พระกิตติคุณนี้) เป็นบุคคลเดียวกันกับสาวกที่พระเยซูทรงรัก (21:7) สาวกคนนั้นเป็นหนึ่งในสาวกทั้งเจ็ดคนที่ถูกอ้างอิงถึงใน 21:2 เขายังเป็นสาวกผู้ที่ได้นั่งใกล้พระเยซูที่ห้องชั้นบน เมื่อพระองค์ได้ตั้งพิธีมหาสนิท และผู้ที่เปโตรได้ พักหน้าให้ (13:23-24) นี่หมายความว่า เขาเป็นหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน เพราะพวกเขาอยู่ในห้องชั้นบน (มก. 14:17; ลก. 22:14) สาวกที่พระเยซูทรงรักยังเป็นหนึ่งในสาวกวงในสามคนนั่นคือ เปโตร ยากอบ และยอห์น (มก. 5:37-38; 9:2-3; 14:33; ยน. 20:2-10) ยากอบได้ตายไปในประวัติศาสตร์แรกเริ่มของคริสตจักร อาจจะราวๆ ทศวรรษที่ 40 (กจ. 12:2) มีหลักฐานที่ดีที่ว่าใครก็ตามที่ได้เขียนพระกิตติคุณนี้ก็ได้เขียนหลังจากเวลานั้น ผู้เขียนก็ไม่ใช่เปโตร (21:20-24) หลักฐานนี้ชี้ไปยังยอห์นในฐานะสาวกที่พระเยซูทรงรักผู้ซึ่งเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณ นี้ด้วย ผู้เขียนได้อ้างว่าได้เห็นพระสิริของพระเยซู (1:14; เปรียบเทียบ 1:1-4) ซึ่งยอห์นได้เห็นตอนพระเยซูทรงจำแลงพระกาย มียอห์นหลายคนในภาคพันธสัญญาใหม่ ยอห์นคนนี้เป็นบุตรคนหนึ่งของเศเบดี ผู้ซึ่งเป็นชาวประมงก่อนที่พระเยซูได้เรียกให้เขาละทิ้งอวนของเขาและตามพระองค์ไป

“ในขอบเขตบางอย่างนั้น พระกิตติคุณแต่ละเล่มสะท้อนถึงบุคลิกภาพของผู้เขียน แต่ว่าในท่ามกลางพระกิตติคุณเหล่านั้น ไม่มีพระธรรมไหนที่มีความเป็นบุคคลที่มีลักษณะเฉพาะซึ่งได้สำแดงมากกว่าในพระธรรมยอห์น”²

ในข้อความที่เพิ่งได้อ้างอิงไปนั้น ผู้เขียนได้แสดงถึงวิธีที่ยอห์นสำแดงบุคลิกภาพของเขาในงานเขียนพระกิตติคุณนี้ของเขา

หลักฐานภายนอกชี้ไปยังผู้เขียนซึ่งเป็นยอห์นแห่งพระกิตติคุณที่สี่อีกด้วย ไอเรเนียสซึ่งเป็นบาทหลวงของเมืองลียง (คศ. 130-200) ได้เขียนว่าเขาได้ยินจากโพลีคาร์บ (คศ. 69-155) ซึ่งเป็นสาวกของยอห์น มันชัดเจนจาก

โพลีคาร์บที่ว่าไอเรเนียสได้เรียนรู้ว่า “ยอห์น ซึ่งเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งได้เอนลงที่พระทรงของพระองค์ ได้เขียนพระกิตติคุณในระหว่างการพักอาศัยของเขาในเมืองเอเฟซัสแห่งแคว้นเอเชีย”³ ต่อมาภายหลังบรรดาผู้ริเริ่มคริสตจักรได้สนับสนุนสิ่งที่สืบทอดกันมานี้ ซึ่งรวมทั้ง เซโอฟีลัสแห่งอันติโอก (คศ. 180) เคลเมนท์แห่งอเล็กซานเดรีย เทอร์ทุเลียนแห่งคาร์เธจ และทาเทียน⁴ ยูเซเบียส (ศตวรรษที่สี่) ได้อ้างอิง อย่างเจาะจงว่ามัทธิวและยอห์นผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกอัครทูตได้เขียนพระกิตติคุณที่บ่งบอกถึงชื่อของพวกเขา นักวิชาการบางคนได้ปฏิเสธหลักฐานที่ดูเหมือนชัดเจนนี้และได้ปฏิเสธการยอมรับว่าผู้เขียนเป็นยอห์น โดยทั่วไปแล้วการวิจารณ์นี้มาจากผู้ถือมุมมองที่ต่ำกว่าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ การตอบต่อข้อคัดค้านของพวกเขาอยู่นอกเหนือจุดประสงค์ของการอธิบายนี้⁶

สถานที่เขียน

ยูเซเบียสได้เขียนอีกว่ายอห์นได้รับใช้คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสซึ่งเปาโลได้ก่อตั้งขึ้น (กจ. 19:1-20) เป็นเวลาหลายปี⁷ เกาะปัทมอสซึ่งเป็นที่ยอห์นได้ใช้เวลาช่วงหนึ่งในการเป็นเชลยที่นั่นก็อยู่ใกล้กับเมืองเอเฟซัส (เปรียบเทียบ วว. 1:9-11) ยูเซเบียสได้เขียนว่ายอห์นได้เรียบเรียงพระกิตติคุณของเขาเมื่อเขาได้อยู่ที่เมืองเอเฟซัส⁸ ช่วงระหว่างศตวรรษแรก เมืองนั้นเป็นหนึ่งในศูนย์กลางที่ใหญ่ที่สุดของกิจกรรมของคริสเตียนในโลกต่างชาติ อันติโอกแห่งซีเรียและอเล็กซานเดรียในอียิปต์ได้ถูกบ่งบอกว่าเป็นที่ของการเรียบเรียงพระธรรมนี้แต่สองที่นี้ไม่มีการสนับสนุนที่ดีเหมือนเมืองเอเฟซัส⁹

วันเดือนปี

นักวิชาการจำนวนน้อยเชื่อว่ายอห์นคงได้เขียนหนังสือนี้ราวๆ ค.ศ. 45 ซึ่งเป็นสมัยที่การข่มเหงของเขาโลแห่งทาร์ซัสได้ขับไล่คริสเตียนจำนวนมากให้ออกไปจากกรุงเฮรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ กจ. 8:1-4)¹⁰ มีปัญหา สองประการใหญ่ๆ เกี่ยวกับวันเวลาที่เขียนนั้น ประการแรก ยอห์นดูเหมือนได้ทักท้อว่าเขาพระกิตติคุณสัมพันธนั้นมิได้อยู่แล้วสำหรับคริสเตียน มีข้อสงสัยบางประการเกี่ยวกับสิ่งนี้เนื่องจากว่ามันเป็นการทักท้อเขา โดยพื้นฐานของ เนื้อหาแล้ว นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่ายอห์นได้เลือกเนื้อหาของเขาที่ส่งเสริมเนื้อหาในพระกิตติคุณสัมพันธ สิ่งนี้จะทำให้พระกิตติคุณที่สืมาภายหลังพระกิตติคุณสัมพันธ ประการที่สอง ตามสิ่งที่สืบทอดกันมาของคริสตจักร อัครทูตยอห์นได้ดำเนินชีวิตยาวนานไปถึงศตวรรษแรก สิ่งนี้จะทำให้วันเดือนปีที่เขียนหลังจากนั้นเป็นไปได้ แม้ว่ามันไม่ได้ยืนยันถึงวันเดือนปีที่เขียนหลังจากนั้น นักศึกษาบางคนก็ศึกษาพระธรรมนี้เชื่อว่า ยอห์น 21:18-22 บ่งบอกว่าเปโตรคงได้เสียชีวิตก่อนยอห์นและเปโตรสิ้นชีวิตไปราวๆค.ศ. 67 โดยทั่วไปแล้วนักวิชาการส่วนใหญ่ปฏิเสธวันเดือนปีที่เร็วเกินไปนี้ด้วยเหตุผลเหล่านี้และเหตุผลอื่นๆ นักอนุรักษนิยมบางคนถือว่าพระกิตติคุณนี้ถูกเขียนขึ้นราวๆ ค.ศ. 70 เพราะว่ายอห์นอธิบายปาเลสไตน์ และเฮรูซาเล็มในสภาพก่อนที่

จะถูกทำลายโดยโรม (เปรียบเทียบ 5:2)¹¹ นี่อาจเป็นข้อโต้แย้งที่ไม่หนักแน่น เนื่องจากว่าบ่อยครั้งแล้วยอห์นได้ใช้กาลกรีกในปัจจุบันเพื่อจะอธิบายถึงสิ่งต่างๆในอดีต บางคนก็ถือวันเดือนปีนี้ สังกัดถึงการขาดหายไปของข้ออ้างอิงใดๆเกี่ยวกับการที่เยรูซาเล็มถูกทำลายในพระธรรมยอห์น อย่างไรก็ตาม คงมีหลายเหตุผลที่ยอห์นไม่ได้เลือกอ้างอิงถึงการที่เยรูซาเล็มถูกทำลาย ถ้าเขาได้เขียนขึ้นหลังจากเหตุการณ์นั้น วันเดือนปีที่เขียนก่อนการที่เยรูซาเล็มถูกทำลายก็เป็นความคิดเห็นส่วนน้อยท่ามกลางนักวิชาการ

นักวิชาการแบบอนุรักษนิยมหลายคนเชื่อว่ายอห์นได้เขียนพระกิตติคุณของเขาระหว่าง ค.ศ. 85-95 หรือใกล้กับคริสตศักราช 100¹³ สิ่งที่สืบทอดการมาของคริสตจักรถือว่ายอห์นได้เขียนมันขึ้นเมื่อเขาเป็นคนแก่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นอีก แม้ว่าบรรดา คริสเตียนแรกเริ่มได้ถือว่านี้เป็นพระกิตติคุณที่สี่และได้เชื่อว่ายอห์นได้เขียนมันหลังจากพระกิตติคุณสามพันธ์ มันก็ไม่ชัดเจนที่ว่ายอห์นได้มีทางเข้าไปสู่พระกิตติคุณสามพันธ์ เขาไม่ได้อ้างอิงสิ่งใดจากพระกิตติคุณสามพันธ์เลย อย่างไรก็ตาม การเลือกเนื้อหาสำหรับพระกิตติคุณของเขาบ่งบอกว่าบางที่เขาได้อ่านพระกิตติคุณสามพันธ์และเลือกที่จะรวมเนื้อหาอื่นๆ จากพันธกิจของพระเยซูในพระกิตติคุณของเขาที่จะเสริมพระกิตติคุณสามพันธ์¹⁴

วันเดือนปีสุดท้ายเป็นไปได้คงจะเป็นราวๆ ค.ศ. 100 แม้ว่านักวิชาการแบบเสรีนิยมบางคนถือว่า พระกิตติคุณนี้ถูกเขียนขึ้นในศตวรรษที่สองก็ตาม เอกสารของอีเกอร์ทันพาไพรัสซึ่งมีในตอนต้นของศตวรรษที่สองประกอบด้วยคำพาดพิงถึงพระกิตติคุณยอห์น¹⁵ นี้ดูเหมือนจะไม่ยอมรับวันเดือนปีในศตวรรษที่สอง

มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่จะระบุถึงวันเดือนปีของงานเขียนอย่างเจาะจง อย่างที่เป็นหลักฐานโดยความคิดเห็นแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างพวกนักวิชาการแบบอนุรักษนิยมที่เก่งๆ อย่างไรก็ตาม วันเดือนปีระหว่าง ค.ศ. 65 และ 95 ก็เป็นไปได้ ข้าพเจ้าชอบวันเดือนปีใน ค.ศ. 90

ลักษณะต่างๆ และวัตถุประสงค์

การนำเสนอของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซูในพระกิตติคุณของเขาได้เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาสมัยใหม่หลายคน ที่ศึกษาภาคพันธสัญญาใหม่ บางคนถือว่ามันเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในการศึกษาภาคพันธสัญญาใหม่ในปัจจุบัน¹⁶ เมื่อเปรียบเทียบกับพระกิตติคุณสามพันธ์ ซึ่งนำเสนอพระคริสต์ว่าเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์แล้ว ยอห์นก็ยังได้เน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า พระกิตติคุณสามพันธ์นำเสนอพระเยซูในฐานะพระเจ้าเช่นกัน แต่การเน้นในพระกิตติคุณที่สี่นั้นหนักแน่นมากเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์ของพระเยซู การเน้นนี้ก็เริ่มต้นตั้งแต่แรกด้วย พระวาจาได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง (1:1, 14) ไปจนถึงจุดปลาย

ที่ซึ่งโรมัสได้กล่าวยอมรับว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และ “พระเจ้า” ของเขา (20:28) ถ้อยคำแห่งจุดประสงค์ของยอห์น (20:30-31) อธิบายว่าทำไมเขาได้เน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู นั่นก็เพื่อว่าผู้อ่านของเขาจะเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และที่พวกเขาจะมีชีวิตนิรันดร์

คำไขในพระธรรมนี้คือคำกริยา “เชื่อ” (คำกรีก *πιστιω*) ซึ่งปรากฏถึง 98 ครั้ง รูปแบบคำนามของคำ (คำกรีก *πιστις* “ความเชื่อ”) ไม่ได้ปรากฏเลย ปรากฏการณ์นี้แสดงว่ายอห์นได้ต้องการที่จะเน้นความสำคัญของการวางใจที่จำเป็นและกระตือรือร้นในพระเยซู คำไขอื่นๆก็มีคำว่า พยาน รัก เข้าสนิท องค์พระผู้ช่วย (นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์) ความสว่าง ชีวิต ความมิด พระวาตะ พระสิริ จริง และ เป็นจริง¹⁷ คำเหล่านี้ระบุถึงหัวข้อต่างๆที่สำคัญในพระกิตติคุณ

จุดประสงค์เฉพาะของยอห์นได้บรรยายถึงการเลือกเนื้อหาของเขา ซึ่งก็เป็นจริงสำหรับผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกคน ยอห์นได้ละเว้น ลำดับพงศ การกำเนิด การรับบัพติสมา การทดลอง การจับผี คำอุปมา การจำแลงพระกาย การสถาปนาพิธีมหาสนิท ความเจ็บปวดในสวนเกทเซmani และการเสด็จขึ้น เขาได้จัดจ้อยที่พันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม งานเลี้ยงของคนยิว การสนทนาส่วนตัวของพระเยซูกับบางบุคคล และการจัดเตรียมพวกสาวกของพระองค์

ยอห์นได้เลือกหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ทั้งเจ็ดอย่างที่แสดงว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า (บทที่ 2-12) เขายังได้บันทึกการอภิปรายที่พระเยซูได้ให้หลังจากหมายสำคัญเหล่านั้นที่ได้อธิบายถึงความสำคัญของพวกมัน ยิ่งไปกว่านั้นอีก เขาได้เน้นถึงการอ้างของพระเยซูที่ปรากฏในถ้อยคำทั้งเจ็ดอย่างที่เฉพาะ คือ “เราเป็น” (6:35; 8:12; 10:7, 8, 11, 14; 11:25; 14:6; 15:1, 5)

ประมาณ 93 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อหาในพระกิตติคุณยอห์นไม่ได้ปรากฏในพระกิตติคุณสัมพันธ¹⁸ ข้อเท็จจริงนี้บ่งบอกถึงความพิเศษเฉพาะของพระกิตติคุณนี้เมื่อเปรียบเทียบกับพระกิตติคุณอีกสามเล่ม และอธิบายว่าทำไมพระกิตติคุณเหล่านั้นจึงได้ชื่อว่า “พ้องกัน” และยอห์นไม่ได้มีชื่ออย่างนั้น ยกตัวอย่างเช่น ยอห์นไม่ได้บันทึกเรื่องราวของคำอุปมาเลย แม้ว่าเขาได้เขียนถึงการอภิปรายหลายอย่างที่เพิ่มเติม และการสนทนาส่วนตัวที่ผู้เขียนพระกิตติคุณที่เหลือนั้นได้ละเว้น

“... สำหรับส่วนใหญ่แล้ว มันก็ปฏิเสธไม่ได้ที่ว่าการบรรยายต่างๆเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งประหลาดต่อพระกิตติคุณของอัครทูตยอห์นก็เป็นการสรุปที่สั้นอย่างมากของการอภิปรายและการอธิบายในความสัมพันธ์กับหัวข้อหลักต่างๆของความเชื่อ”¹⁹

“เป้าหมายของมัน [ของพระกิตติคุณนี้] ไม่ใช่ที่จะให้สิ่งที่พระเยซูได้กล่าวแก่เราเหมือนกับการรายงานในหนังสือพิมพ์ แต่ที่จะให้สิ่งที่พระเยซูได้หมายถึงแก่เรา”²⁰

พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มค่อนข้างที่จะเหมือนกัน และพระกิตติคุณสัมพันธก็เหมือนกันอย่างมาก แม้ว่าแต่ละพระกิตติคุณมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ในอีกด้านหนึ่ง พระกิตติคุณยอห์นนั้นถูกถือว่าแตกต่างจากพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันเน้นความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างหนักแน่นมากกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นๆนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่า มันเป็นไปได้ที่จะกำหนดอย่างแน่นอนว่ายอห์นได้ใช้หรือแม้กระทั่งรู้จักพระกิตติคุณสัมพันธหรือไม่²¹ ข้าพเจ้าคาดว่าเขาได้ใช้และรู้จักพระกิตติคุณสัมพันธ

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งระหว่างพระกิตติคุณสัมพันธและพระกิตติคุณที่สี่คือมุมมองของผู้เขียนเกี่ยวกับอนาคตศาสตร์ พวกเขาแบ่งปันมุมมองพื้นฐานเหมือนกัน นั่นคือ การปฏิเสธของคณียวที่มีต่อพระเมสสิยาห์ของเขาได้ส่งผลต่อการเลื่อนออกไปของอาณาจักรพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธได้เน้นด้านอนาคตของอนาคตศาสตร์มากกว่ายอห์น ผู้ซึ่งได้เน้นด้านปัจจุบันหรือเป็นที่ประจักษ์ของอนาคตศาสตร์ นี้ไม่ได้หมายถึงว่ายอห์นได้นำเสนออาณาจักรว่าได้เริ่มต้นระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูแล้ว เขาไม่ได้ทำอย่างนั้น อย่างไรก็ตาม เขาได้เน้นด้านต่างๆของอาณาจักรชีวิตที่ปัจจุบันนี้คริสเตียนประสบในฐานะที่เป็นผลประโยชน์ของพันธสัญญาใหม่ ซึ่งพระเยซูได้เริ่มต้นด้วยการตายของพระองค์ สิ่งเหล่านี้รวมถึงพันธกิจแห่งการสถิตอยู่และการให้ความกระจ่างของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อผู้เชื่อ การเปลี่ยนแปลงในการเน้นอย่างนั้นก็เป็นที่น่าสนใจได้ถ้ายอห์นได้เขียนขึ้นหลังผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ มันชัดเจนว่าพระเจ้าได้เลื่อนอาณาจักรพระเมสสิยาห์ออกไป และความสนใจของผู้เชื่อในชีวิตในคริสตจักรก็มีมากกว่าชีวิตในอาณาจักรพระเมสสิยาห์ (บทที่ 13-17)

“มัน . . . ค่อนข้างเป็นไปได้ที่ว่าหนึ่งในเป้าหมายของยอห์นก็คือที่จะต่อสู้คำสอนเท็จของรูปแบบโดเซติก พวกโดเซติสท์ถือว่าพระคริสต์ไม่ได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง ทุกสิ่งนั้น ‘ดูเหมือนจะเป็น’ การที่พวกนอกรีตแบบโดเซติกไม่ได้ปรากฏในศตวรรษที่หนึ่งนั้นดูเหมือนชัดเจน แต่องค์ประกอบบางอย่างที่ภายหลังรวบรวมเข้าด้วยกันในพวกนอกรีตนี้ดูเหมือนว่าค่อนข้างจะมีมาเร็วเกินไป”²³

“ความเห็นนอกรีตไม่มีใครจะเป็นการ โทกอย่างสิ้นเชิงและความจริงอย่างสิ้นเชิง ตามปกติแล้วความเห็นนอกรีตเป็นผลเมื่อด้านหนึ่ง ส่วนหนึ่ง แง่หนึ่งของความจริงถูกเน้นอย่างเกินควร”²⁴

คำกรีก *โดเคอิน* หมายถึง “ดูเหมือน” เป็นที่มาของชื่อของพวกนอกรีตนี้

“เราได้รับการแนะนำว่าพระกิตติคุณที่สี่นั้นถูกกล่าวแก่คนสองกลุ่มภายในชุมชนของยอห์น แต่ละกลุ่มได้นำเสนอการแปลความหมายที่สุดขั้วของธรรมชาติของพระเยซู: กลุ่มหนึ่งไม่ได้ยอมรับว่าพระองค์

เป็นพระเจ้า และอีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้ยอมรับว่าพระองค์เป็นมนุษย์ (ดู บทนำและงานเขียนของ Smalley เกี่ยวกับพระธรรมยอห์น หน้า 145-48) เราเชื่อว่าศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่สมดุลอย่างสมบูรณ์ของพระกิตติคุณที่สี่ได้ถูกตั้งใจที่จะจัดเตรียมการแก้ไขสำหรับวิกฤตทางศาสนศาสตร์นี้: ที่จะย้ำเตือนกลุ่มสมาชิกที่เคยเป็นคนยิวมาก่อนซึ่งมีการเน้นอันหนักแน่นของพวกเขาที่ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ว่าพระคริสต์เป็นพระเจ้า และที่จะยืนยันว่าพระเยซูเป็นมนุษย์แท้ เพื่อเห็นแก่ผลประโยชน์ของกลุ่มสมาชิกที่เคยเป็นคนต่างชาติมาก่อน (ที่มีมุมมองแบบโคเซติก)”²⁵

บริบทของพันธกิจของพระเยซูให้เหตุผลสำหรับรศชาติแบบยิวที่เข้มข้นที่กำหนดพระกิตติคุณทั้งสี่ กระนั้นพระกิตติคุณยอห์นก็เป็นศาสนศาสตร์และเป็นหลายชาติมากกว่า และเป็นแบบยิวน้อยกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ

“มันมี... การร้องขอแบบกว้างกว่าต่อการเติบโตในประสบการณ์แบบคริสเตียนและการขยายผู้มีสิทธิแบบต่างชาติมากกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ

“พระกิตติคุณสัมพันธนำเสนอพระองค์แก่ชนรุ่นในขบวนการของการถูกประกาศ; ยอห์นนำเสนอพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของผู้เชื่อที่เติบโตและสงสัย”²⁶

ในฐานะวรรณกรรมชิ้นหนึ่ง พระกิตติคุณยอห์นมีโครงสร้างแบบคัลลิ่งจอง

“ความคัลลิ่งจองเป็นส่วนประกอบทางดนตรีที่มีการเคลื่อนไหวหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ แต่หลากหลายในรูปแบบและการเล่น ปกติแล้วมันเริ่มต้นด้วยหัวข้อหลักซึ่งความหลากหลายได้ถูกนำเข้าไปในระยะห่าง ความหลากหลายดูเหมือนจะถูกพัฒนาอย่างอิสระ แต่ขณะที่มีการเล่นดนตรี ความหลากหลายเหล่านี้ปรับเปลี่ยนเข้าด้วยกันจนกระทั่งทั้งหมดก็ถูกนำไปสู่จุดสูงสุด ความไร้เอกภาพที่ชัดเจนนั้นที่จริงแล้วเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบซึ่งไม่ได้ชัดเจนในตอนแรก แต่ปรากฏในความกึ่งหน้าของเพลงที่แต่งขึ้น”²⁷

เทนนี่ได้ระบุหัวข้อหลักว่าเป็น หมายสำคัญ การเป็นพระบุตรและการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์ และชีวิตนิรันดร์ ทาสเกอร์ได้อธิบายพระกิตติคุณที่สี่ว่าเป็น “พระกิตติคุณของคริสเตียนที่เรียบง่ายที่สุดและล้าลึกที่สุด”²⁸

“การทดสอบแห่งเวลาได้ให้เหรียญตราแห่งเกียรติยศแก่พระกิตติคุณที่สี่เหนือหนังสือทั้งหมดของโลก ถ้าพระกิตติคุณของลูกาเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุด พระกิตติคุณของยอห์นก็สูงสุดในความสูง ความลึกและการเอื้อมถึงของความคิด ภาพของพระคริสต์ที่ถูกละทิ้งไว้ที่นี่เป็นภาพที่ได้จับยึดความคิดและจิตใจของมนุษยชาติ... ภาษาของพระกิตติคุณที่สี่ มีความชัดเจนในภาพของน้ำพุ แต่เราไม่สามารถได้ยินเสียงจากกันลึกลงได้ ความกระฉ่างและความลึกซึ่งทำลายและเข้ายวนเราขณะที่เราอ้อยอิ่งอยู่กับมัน”²⁹

ข้าพเจ้าอยากหวนใจท่านให้อ่านพระกิตติคุณให้จบในช่วงเวลาเดียวหากว่าท่านยังไม่ได้อ่าน ข้าพเจ้ายังจดจำครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้อ่านจบคือเมื่อยังเป็นวัยรุ่น พระธรรมนี้ได้จารึกความประทับใจอย่างลึกซึ้งกับข้าพเจ้า อ่านในลักษณะนี้เพราะชีวิตของพระเยซูจะมีผลสะท้อนอย่างใหญ่หลวงมาก เป็นการยากมากที่คนใดคนหนึ่งจะหลีกเลี่ยงจากความเชื่ออย่างแรงกล้าได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

ผู้รับดั้งเดิม

การอ้างอิงก่อนหน้านั้น (จาก กลุ่มอรรถาธิบายพระธรรมยอห์น โดย เทนนิย์) บ่งบอกว่ายอห์นได้เขียนสำหรับคริสเตียนเป็นหลัก การที่กัททอนนี้อาจดูเหมือนตรงกันข้ามกับเป้าหมายที่ยอห์นได้กล่าวไว้ (20:30-31) บางที่ยอห์นได้เขียนเพื่อที่จะโน้มน้าวผู้ไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า และที่จะให้ความมั่นใจในพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา สำหรับคริสเตียนที่เผชิญกับการข่มเหง³⁰ คำว่า “เชื่อ” ใน 20:31 คงจะอยู่ในกาลปัจจุบันเพื่อจะบ่งบอกว่าผู้อ่าน คริสเตียนควรเชื่อต่อไป มันอาจอยู่ในกาลอดีตเพื่อที่จะแนะนำว่าผู้อ่านต่างชาติควรเชื่อในตอนแรก จุดประสงค์แบบการประกาศก็ไม่ได้กันจุดประสงค์แห่งการเสริมสร้างออกไปเลย ที่จริงแล้ว พระธรรมทั้ง 66 เล่มของพระคัมภีร์มีคุณค่าทางการเสริมสร้างสำหรับประชากรของพระเจ้า (2 ทธ. 3; 16-17) จุดประสงค์ของยอห์นเพื่อผู้ไม่เชื่อก็คือว่าพวกเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์ และจุดประสงค์ของเขาสำหรับผู้เชื่อก็คือว่าเราจะประสบกับชีวิตนิรันดร์ที่ครบบริบูรณ์ (10:10)

ยอห์นได้อธิบายถึงธรรมเนียมของยิว ได้แปลชื่อของคนยิว และได้ระบุถึงสถานที่ของปาเลสไตน์ ข้อเท็จจริงเหล่านี้ได้บ่งบอกว่าเขากำลังเขียนเพื่อผู้อ่านต่างชาติ ผู้อาศัยอยู่นอกปาเลสไตน์เป็นหลัก ยิ่งไปกว่านั้นอีก อาร์มภบทดูเหมือนจะกล่าวแก่ผู้อ่านที่คิดในประเภทของกรีก การรวมคนกรีกผู้ที่แสดงความสนใจในการเห็นพระเยซู (12:20-22) เข้าไว้ของยอห์นอาจบ่งบอกอีกว่าเขาได้เขียนขึ้นพร้อมกับมีความเชื่อมโยงกับพวกเขาด้วย เนื่องด้วยจุดประสงค์โดยทั่วไปของยอห์น มันดูเหมือนจะดีที่สุดที่จะสรุปว่าผู้อ่านดั้งเดิมคือคริสเตียนต่างชาติและผู้ไม่เชื่อต่างชาติเป็นหลัก คาร์สันโต้แย้งว่าจุดประสงค์อย่างเจาะจงของยอห์นนั้นเพื่อจะประกาศแก่คนยิวและคนเข้าจารีตยิว³¹

“โดยการใช้ความทรงจำส่วนตัวที่ถูกตีความในรูปของชีวิตยืนยาวของการอุทิศตนต่อพระคริสต์และตอนต่างๆที่โดยทั่วไปแล้วไม่ได้ถูกใช้ในการสืบทอดกันมาของพระกิตติคุณ ไม่ว่าจะโดยการเขียนหรือการบอกเล่า ยอห์นได้สร้างการเข้าหาที่ใหม่และแตกต่างของการเข้าใจความเป็นบุคคลของพระเยซู ผู้อ่านของยอห์นส่วนมากแล้วเป็นคริสเตียนรุ่นที่สองที่เขาได้คุ้นเคยและเขาดูเหมือนเป็นผู้อาวุโสของพวกเขา”³²

ผู้เขียนไม่ได้บ่งบอกสถานที่ตามภูมิศาสตร์ของผู้รับดั้งเดิมของพระกิตติคุณของเขา อย่างไม่ต้องสงสัยว่านี่เป็นความตั้งใจเนื่องจากว่าเนื้อหาของยอห์นนั้นมีการร้องขอที่เป็นสากล บางทีผู้อ่านดั้งเดิมได้อาศัยอยู่ในจังหวัดที่เป็นของโรมแห่งแคว้นเอเชีย ซึ่งเมืองหลวงก็คือ เอเฟซัส³³

สรุปของบทนำเกี่ยวกับพระกิตติคุณ				
พระกิตติคุณ	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
วันเวลา	40-70 น่าจะเป็น ค.ศ. 40	63-70 น่าจะเป็น ค.ศ. 60	57-59 น่าจะเป็น ค.ศ. 50	65-95 น่าจะเป็น ค.ศ. 90
ที่มา	ปาเลสไตน์	โรม	ซีซาร์ียา	เอเฟซัส
ผู้ฟัง	คนยิว	คนโรมัน	คนกรีก	คนต่างชาติ
การเน้น	กษัตริย์	ผู้รับใช้	มนุษย์	พระเจ้า

โครงร่าง

I. อาร์มภบท 1:1-18

- ก. พระวาทาก่อนที่จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์ 1:1-5
- ข. ยอห์นบัพติสมาในฐานะพยาน 1:6-8
- ค. การปรากฏของความสว่าง 1:9-13
- ง. การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระวาทาก่อน 1:14-18

II. พันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู 1:19-12:50

- ก. คำนำสู่พันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู 1:19-51
 - 1. คำพยานที่ถูกปกปิดไว้ของยอห์นบัพติสมาที่มีต่อพระเยซู 1:19-28
 - 2. การระบุที่เปิดเผยถึงพระเยซู ของยอห์นบัพติสมา 1:29-34
 - 3. การตอบสนองต่อการเป็นพยานของยอห์นบัพติสมา 1:35-42
 - 4. พยานของฟิลิปและอันดรูว์ 1:43-51
- ข. พันธกิจตอนต้นของพระเยซูในกาลิลี 2:1-12

1. หมายถึงคำแรก: การเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น 2:1-11
 2. การพักแรกเริ่มของพระเยซูในเมืองคาเปอร์นาอุม 2:12
- ค. การเสด็จเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกของพระเยซู 2:13-3:36
1. การชำระพระวิหารครั้งแรก 2:13-22
 2. การตอบสนองแรกต่อพระเยซูในเยรูซาเล็ม 2:23-25
 3. การสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัส 3:1-21
 4. ปฏิกริยาของยอห์นบัพติสมาต่อพันธกิจของพระเยซู 3:22-30
 5. การอธิบายถึงความเป็นเอกของพระเยซู 3:31-36
- ง. พันธกิจของพระเยซูในสะมาเรีย 4:1-42
1. การสนทนากับหญิงสะมาเรีย 4:1-26
 2. การอธิบายของพระคริสต์เกี่ยวกับพันธกิจแบบประกาศ 4:27-38
 3. การตอบสนองต่อพระเยซูในสะมาเรีย 4:39-42
- จ. การกลับไปทำพันธกิจที่กาลิลีอีกครั้งของพระเยซู 4:43-54
1. การกลับไปทำพันธกิจที่กาลิลีของพระเยซู 4:43-45
 2. หมายถึงคำที่สอง: การรักษานบุตรชายของข้าราชการ 4:46-54
- ฉ. การเสด็จเยี่ยมเยรูซาเล็มครั้งที่สองของพระเยซู 5
1. หมายถึงคำที่สาม: การรักษาคนง่อย 5:1-9
 2. ความเป็นศัตรูกันของพวกเจ้าหน้าที่ยิว 5:10-18
 3. ความเท่าเทียมของพระบุตรกับพระบิดา 5:19-29
 4. พยานของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร 5:30-47
- ช. พันธกิจภายหลังของพระเยซูในกาลิลี 6:1-7:9
1. หมายถึงคำที่สี่: การเลี้ยงคน 5,000 คน 6:1-15
 2. หมายถึงคำที่ห้า: การเดินบนน้ำ 6:16-21
 3. การอภิปรายถึงอาหารแห่งชีวิต 6:22-59
 4. การตอบสนองต่างๆต่อการอภิปรายถึงอาหารแห่งชีวิต 6:60-7:9
- ซ. การเสด็จเยี่ยมเยรูซาเล็มครั้งที่สามของพระเยซู 7:10-10:42
1. การโต้เถียงเกี่ยวกับพระเยซู 7:10-13
 2. พันธกิจของพระเยซู ณ เทศกาลอยู่เพิง 7:14-44
 3. ความไม่เชื่อของพวกผู้นำยิว 7:45-52

4. ผู้หญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณี 7:53-8:11
5. การอภิปรายถึงความสว่างของโลก 8:12-59
6. หมายถึงคำที่หก: การรักษาชายที่ตาบอดแต่กำเนิด 9
7. การอภิปรายถึงผู้เลี้ยงที่ดี 10:1-21
8. การเผชิญหน้า ณ เทศกาลฉลองพระวิหาร 10:22-42

ฉ. การสรุปของพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู 11-12

1. หมายถึงคำที่เจ็ด: การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย 11:1-44
2. การตอบสนองต่างๆต่อการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย 11:45-57
3. การชโลมพระเยซูโดยมารีย์ 12:1-8
4. ความเป็นศัตรูกันของทางราชการที่มีต่อลาซารัส 12:9-11
5. การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต 12:12-19
6. การประกาศถึงการตายของพระเยซู 12:20-36
7. ความไม่เชื่อของอิสราเอล 12:37-50

III. พันธกิจส่วนตัวของพระเยซู 13-17

ก. อาหารมื้อสุดท้าย 13:1-30

1. พระเยซูทรงล้างเท้าพวกสาวก 13:1-20
2. พระเยซูประกาศถึงการทรยศพระองค์ 13:21-30

ข. การอภิปรายที่ห้องชั้นบน 13:31-16:33

1. การประกาศและคำสั่งของพระเยซู 13:31-35
2. คำถามของเปโตรเกี่ยวกับการจากไปของพระเยซูและการตอบของพระเยซู 13:36-38
3. การสำแดงที่ปลอมโยนของพระเยซูเมื่อพิจารณาถึงการจากไปของพระองค์ 14:1-24
4. พระสัญญาของพระเยซูถึงความเข้าใจในอนาคต 14:25-31
5. ความสำคัญของการติดสนิทกับพระเยซู 15:1-16
6. การเตือนเกี่ยวกับการต่อต้านจากโลก 15:17-27
7. ความชัดเจนเกี่ยวกับอนาคต 16:1-25
8. ความชัดเจนเกี่ยวกับจุดหมายของพระเยซู 16:25-33

ค. คำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระเยซู 17

1. คำอธิษฐานของพระเยซูเพื่อพระองค์เอง 17:1-5

2. คำขอร้องของพระเยซูเพื่อสาวกสิบเอ็ดคน 17:6-19

3. คำขอร้องของพระเยซูเพื่อผู้เชื่อในอนาคต 17:20-26

IV. พันธกิจที่ทนทุกข์ของพระเยซู 18-20

ก. การนำเสนองพระองค์เองของพระเยซูต่อพวกศัตรูของพระองค์

ข. การไต่สวนทางศาสนา 18:12-27

1. การจับกุมพระเยซูและการไปพบมหาปุโรหิต 18:12-14

2. การเข้าไปที่ลานบ้านของมหาปุโรหิตของสาวกสองคนและการปฏิเสธครั้งแรกของเปโตร 18:15-18

3. การสอบถามพระเยซูโดยอันนาส 18:19-24

4. การปฏิเสธพระเยซูครั้งที่สองและสามของเปโตร 18:25-27

ค. การไต่สวนทางพลเรือน 18:28-19:16

1. ข้อกล่าวหาของคนยิวที่มีต่อพระเยซู 18:28-32

2. คำถามเกี่ยวกับความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู 18:33-38ก

3. คนยิวเรียกร้องเอาบาร์บัส 18:38ข-40

4. การตัดสินพระเยซู 19:1-16

ง. การถูกตรึงของพระเยซู 19:17-30

1. การเดินทางของพระเยซูไปยังกลโกธา 19:17

2. ชายสองคนที่ถูกตรึงกับพระเยซู 19:18

3. คำจารึกเหนือไม้กางเขนของพระเยซู 19:19-22

4. การแบ่งเสื้อผ้าของพระเยซู 19:23-24

5. การจัดเตรียมของพระเยซูสำหรับมารดาของพระองค์ 19:25-27

6. การวายพระชนม์ของพระเยซู 19:28-30

จ. การจัดการเกี่ยวกับพระกายของพระเยซู 19:31-42

1. การเอาพระกายของพระเยซูออกจากไม้กางเขน 19:31-37

2. การฝังพระศพของพระเยซู 19:38-42

ฉ. การเป็นขึ้นมาจากตายของพระเยซู 20:1-29

1. การค้นพบของเปโตรและยอห์น 20:1-9

2. การค้นพบของมารีย์มัคดาลา 20:10-18

3. การปรากฏตัวต่อสาวกสิบคนตอนเย็นของวันอีสเตอร์ 20:19-23

4. ความเชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของโรมัส 20:24-29

ข. จุดประสงค์ของพระกิตติคุณนี้ 20:30-31

V. บทส่งท้าย 21

ก. การปรากฏของพระเยซูต่อสาวกเจ็ดคนในกาลิลี 21:1-14

ข. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับแรงจูงใจสำหรับการรับใช้ 21:15-23

ค. คำลงท้ายของผู้เขียน 21:24-25

เนื้อหา

ในแง่หนึ่ง พระกิตติคุณยอห์นนั้นลึกซึ้งกว่าพระกิตติคุณสัมพันธ์ มันเป็นพระกิตติคุณที่ยากที่สุดสำหรับนักอรรถาธิบายที่จะเทศนาและสอนเนื่องด้วยเหตุผลต่างๆ ที่ชัดเจนเมื่อบุคคลหนึ่งศึกษาพระกิตติคุณนี้ สำหรับประสบการณ์ครั้งแรกในการสอนเรื่องชุดการศึกษาพระคัมภีร์ในบ้าน ข้าพเจ้าได้เลือกพระธรรมนี้ เพราะข้าพเจ้าคิดว่ามันจะไม่ยากเกินไป ไม่ช้าข้าพเจ้าได้ค้นพบว่าการเข้าใจและการสื่อสารหลายอย่างของสิ่งที่ยอห์นได้เขียนนั้นไม่ใช่่ง่าย อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่ง พระกิตติคุณที่สี่เป็นพระกิตติคุณที่ง่ายที่สุดในการเข้าใจ ลีออน มอร์ริสได้เขียนว่า มันเป็นสระน้ำที่เด็กสามารถลุยได้และช้างสามารถว่ายน้ำได้¹ มันทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง มันอธิบายบางสิ่งที่พระกิตติคุณสัมพันธ์ละไว้ในฐานะเป็นความล้าลึก

ความล้าลึกเหล่านี้คืออะไร? มัทธวินาเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ แต่ไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนถึงเหตุผลสำหรับสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู ยอห์นกล่าวไว้อย่างชัดเจน มาระโกนำเสนอพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ แต่ไม่ได้อธิบายถึงความลึกซึ้งแห่งการอุทิศตนของพระองค์ต่อพระเจ้า ยอห์นอธิบายไว้ ลูกานนำเสนอพระเยซูในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์ แต่ไม่ได้อธิบายถึงความพิเศษของพระองค์ที่ต่างจากมนุษย์ทั้งหมด ยอห์นอธิบายไว้

พระกิตติคุณยอห์นเปิดเผยคำตอบต่อความล้าลึกเกี่ยวกับพระเยซูที่พระกิตติคุณสัมพันธ์ละไว้เป็นเงื่อนงำ ดังนั้นมันเป็นการเปิดเผยให้เห็นการล่องหน้า การเปิดเผยที่คล้ายกับพระธรรมวิวรณ์ในแง่หนึ่ง พระธรรมวิวรณ์เป็นจุดสูงสุดของศาสนศาสตร์พระคริสต์ตามพระคัมภีร์ พระกิตติคุณยอห์นแสดงส่วนนั้นท่ามกลางหมวดพระกิตติคุณ (เปรียบเทียบ เฉลยธรรมบัญญัติในหมวดเพ็นทาทุค) มันเป็นการเปิดเผยถึงบุคคลของพระเยซูคริสต์มากกว่าพระกิตติคุณเล่มใดๆ ยอห์นบอกเราว่ามันจะเป็นสิ่งนี้ในอาร์มภทของท่าน (1:1-18) แม้ว่ามันเป็นการเปิดเผยให้เห็นการล่องหน้า แต่ไม่ได้มีเนื้อหาที่เป็นการเปิดเผยให้เห็นล่องหน้าซึ่งอ้างอิงถึงประเภททวงวรรณกรรมที่เจาะจงซึ่งอธิบายถึงเหตุการณ์ในยุคสุดท้ายแบบกลียุค

ถ้อยแถลงของเนื้อหาของพระกิตติคุณนี้ปรากฏใน 1:18: “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรงของพระบิดา ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” ขอร้องอ้างอิงว่าพระเยซูทรงเป็นการอธิบายถึงพระเจ้าพระบิดา พระกิตติคุณนี้นำเสนอพระเยซูในฐานะผู้หนึ่งที่ได้สำแดงพระเจ้าแก่มนุษย์ ดังนั้นมันเน้นถึงการเปิดเผยถึงความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า

ผู้คนได้แสวงหาอย่างต่อเนื่องที่จะนำเสนอพระเจ้าในบางแนวทาง เราต้องการรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นเหมือนแนวคิดต่างๆที่ไม่ได้มาจากการเปิดเผยถึงพระองค์เองในพระเยซูคริสต์เป็นการนับถือรูปเคารพ พวกเขาสร้างมุมมองเท็จเกี่ยวกับพระเจ้า โดยพื้นฐานแล้วมนุษย์ที่ปราศจากการเปิดเผยของพระเจ้าได้จินตนาการว่าพระเจ้าเป็นฉบับที่กว้างขวางของพวกเขาเองซึ่งเป็นการฉายบุคลิกภาพของมนุษย์ไปสู่สัดส่วนของโลก อย่างไรก็ตามการเปิดเผยของพระเจ้าถึงพระองค์เองเกี่ยวข้องกับการจำกัดพระองค์เองไปสู่มนุษย์ซึ่งเป็นการเข้าหาที่ตรงกันข้ามอย่างแน่ชัด นี่คือนี่ที่พระเจ้าได้ทำในการบังเกิดเป็นมนุษย์ บ่อยครั้งแล้วการเปิดเผยของพระเจ้าเป็นสิ่งตรงกันข้ามอย่างแน่นอนถึงสิ่งที่บุคคลหนึ่งจะคาดหวังไว้

ขอร้องนำเสนอพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านมองดูพระเยซูและเห็นพระเจ้า ในน้ำตาของพระเยซูนั้น เราควรเห็นสิ่งที่ทำให้พระเจ้าเสียพระทัย ในความเมตตาสงสารของพระเยซู เราควรเห็นการที่พระเจ้าเอาใจใส่ผู้คนของพระองค์ ในความโกรธของพระเยซู เราควรเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด

เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้าจากพระเยซูในพระธรรมยอห์น? อารัมภบทให้คำตอบที่สำคัญแก่เราและเนื้อหาของพระธรรมนี้อธิบายคำตอบนี้ด้วยตัวอย่างประกอบที่หลากหลายจากพันธกิจของพระเยซู อารัมภบทบอกเราว่าพระเยซูได้สำแดงพระสิริของพระเจ้าโดยการเปิดเผยสองสิ่งเกี่ยวกับพระองค์คือ “พระคุณ” ของพระองค์ และ “ความจริง” ของพระองค์ (1:14) ทุกสิ่งที่พระเยซูได้เปิดเผยเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งพระกิตติคุณนี้บรรยายก็ย่อไปสู่สองคำเหล่านี้ แรกสุด จงสังเกตการเปิดเผยถึง *พระคุณ* ในพระกิตติคุณนี้

พระกิตติคุณยอห์นนำเสนอพระเจ้าในฐานะบุคคลที่มีพระคุณ เบื้องหลังการจัดการที่มีพระคุณนั้นคือพระทัยแห่งความรัก บางทีมีหลักฐานเป็นร้อยๆเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่ส่งผลต่อการกระทำที่มีพระคุณในพระธรรมนี้ จงสังเกตแก่หลักฐานของคุณสมบัติเหล่านี้ในหมายสำคัญทั้งเจ็ดที่ยอห์นเลือกที่จะบันทึก

การอัศจรรย์ของการเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น (บทที่ 2) แสดงถึงความห่วงใยของพระเจ้าที่มีต่อความยินดีทางการสมรส การรักษาบุตรชายของข้าราชการ (บทที่ 4) แสดงถึงความปรารถนาของพระเจ้าที่ให้ผู้คนประสบกับเอกภาพทางครอบครัว การรักษาคนเป็นอัมพาต (บทที่ 5) แสดงถึงพระคุณของพระเจ้าในการจัดเตรียมการฟื้นฟูทางกายภาพ การเลี้ยงคน 5,000 คน (บทที่ 6) แสดงถึงความรักของพระเจ้าในการจัดเตรียมความจำเป็นทางวัตถุ การอัศจรรย์ของพระเยซูเดินบนน้ำ (บทที่ 6) แสดงถึงความปรารถนาของพระเจ้าที่ให้ผู้คนชื่นชมสันติ

สุขที่อยู่เหนือธรรมชาติ การรักษาคนดาดอกแก่กำเนิด (บทที่ 9) อธิบายถึงความปรารถนาของพระเจ้าที่ให้เรา มีความเข้าใจแท้ การทำให้ลาซาร์สเป็นขึ้นจากตาย (บทที่ 11) แสดงถึงพระคุณของพระเจ้าในการจัดเตรียมชีวิตใหม่ การอัศจรรย์เหล่านี้ทั้งหมดเป็นการเปิดเผยถึงความรักของพระเจ้าที่สำแดงตัวมันเองในอุปนิสัยที่มีพระคุณต่อผู้คนในความจำเป็นที่หลากหลายของพวกเขา สิ่งเหล่านี้เป็นการสำแดงอันชัดเจนมากที่สุดถึงพระคุณของพระเจ้าในพระธรรมนี้

พระกิตติคุณนี้เปิดเผยว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่ง *ความจริง* อีกด้วย พระลักษณะอีกอย่างหนึ่งของพระเจ้าที่เราเห็นว่าถูกเปิดเผยในพระกิตติคุณนี้คืออยู่เบื้องหลังความจริงที่เราเห็นว่าถูกเปิดเผยในพระกิตติคุณนี้ พระลักษณะนั้นคือความบริสุทธิ์ของพระองค์ ภาพที่ย่อหน้าใช้เพื่ออธิบายถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือความสว่าง ความสว่างเป็นภาพโดยทั่วไปสำหรับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม หลักการของความบริสุทธิ์ของพระเจ้าควบคุมความรักใคร่แห่งความรักของพระองค์

งาน ที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูในพระธรรมยอห์นเปิดเผยความรักของพระเจ้าและ *ถ้อยคำ* ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เปิดเผยความจริงของพระเจ้า จงถือว่าการอ้าง “เราเป็น” ที่ยิ่งใหญ่เจ็ดครั้งของพระเยซูเป็นตัวอย่างประกอบของด้านที่หลากหลายของความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยเกี่ยวกับพระเจ้า การอ้างเหล่านี้ทั้งหมดชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะ *แหล่ง* ของสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความจริงและชี้ไปยังพระเยซูในฐานะ *ผู้กลาง* ของสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความจริง

การอ้าง “อาหารแห่งชีวิต” (บทที่ 6) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งการบำรุงเลี้ยงแท้ การอ้าง “ความสว่างของโลก” (บทที่ 9) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งการทำให้กระจ่างแท้ การอ้าง “ประตู” (บทที่ 10) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งความมั่นคงแท้ การอ้าง “พระผู้เลี้ยงที่ดี” (บทที่ 10) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งการดูแลแท้ การอ้าง “ชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” (บทที่ 11) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งชีวิตแท้ การอ้าง “ทางนั้น ความจริงและชีวิต” (บทที่ 14) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งสิทธิอำนาจแท้ การอ้าง “เถาองุ่น” (บทที่ 15) ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งการเกิดผลแท้ การอ้างเหล่านี้ทั้งหมดชี้ไปยังพระเยซูในฐานะผู้กลางโดยตรง แต่สิ่งเหล่านั้นชี้ไปไกลกว่าพระองค์ไปยังพระเจ้าพระบิดาอีกด้วย สิ่งเหล่านั้นเป็นการเปิดเผยถึงความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนี้เป็นการเปิดเผยมากขึ้นถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่ถูกแนะนำไว้ครั้งแรกในอพยพบทที่ 3 ที่ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะเปิดเผยพระองค์เองในฐานะ “เราเป็น” ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเป็นการเปิดเผยเริ่มแรกเกี่ยวกับพระเจ้า การเปิดเผยที่พระเยซูคริสต์ได้นำมานั้นเป็นการเปิดเผยที่มากขึ้น เต็มที่มากขึ้นและ

สุดท้ายของพระคุณและความจริงที่แสดงถึงพระเจ้า (1:17) การเปิดเผยเหล่านี้พบการแสดงออกที่ครอบคลุมมากที่สุดของพวกเขาในพระกิตติคุณที่สี่

ความหมายโดยนัยของการเปิดเผยในพระกิตติคุณนี้คืออะไรบ้าง?

ประการแรก การเปิดเผยเช่นนั้นเรียกหาการนมัสการ ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองและประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์ทางพลับพลา ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์และประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์ทางพระบุตรของพระองค์ (1:14) พลับพลาเป็นสถานที่ที่พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองและที่ซึ่งประชากรของพระองค์ชุมนุมกันเพื่อนมัสการพระองค์ พระบุตรของพระเจ้าเป็นบุคคลผู้ซึ่งตอนนี้พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและเต็มที่ที่สุดถึงพระองค์เอง และผู้ซึ่งเราก็มกราบด้วยการนมัสการในตอนนี (เปรียบเทียบ ฮบ. 9)

ประการที่สอง การเปิดเผยเช่นนั้นเรียกหาการรับใช้ ภายใต้ระบบเดิมของโมเสสนั้น การนมัสการเตรียมประชากรของพระเจ้าเพื่อการรับใช้พระองค์ การรับใช้ของพวกเขาประกอบด้วยการทำภารกิจของพระองค์ที่มีสำหรับพวกเขาในโลก การเปิดเผยของพระเจ้าควรส่งผลต่อการรับใช้เช่นเดียวกับการนมัสการอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ อสย. 6:1-8) เมื่อเราเรียนรู้ใครที่พระเจ้าทรงเป็นขณะที่เราศึกษาพระกิตติคุณนี้ การตอบสนองของเราไม่ควรเป็นแค่การนมัสการเท่านั้นแต่เป็นการรับใช้อีกด้วย สิ่งนี้เป็นจริงกับคริสตจักรโดยรวมและกับผู้เชื่อแต่ละคน การอ้างของโธมัสถึงการนมัสการ (20:28) เป็นแค่เบื้องต้นสู่การบรรลุภารกิจของพระเจ้าที่มีสำหรับเขา (20:21-23) การนมัสการไม่ควรเป็นจุดจบในตัวของมันเอง แม้กระทั่งในสวรรค์นั้นเราควรรับใช้เช่นเดียวกับนมัสการพระเจ้า (วอ. 22:3)

ในฐานะผู้รับการเปิดเผยนี้ของพระเจ้า ชีวิตของเราควรนำจดจำสำหรับพระคุณและความจริง คุณสมบัติเหล่านี้ไม่ควรเป็นแค่หัวข้อของการนมัสการของเราเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นควรเป็นเครื่องหมายแห่งการรับใช้ของเราอีกด้วย ความจริงและความบริสุทธิ์ควรกำหนดถ้อยคำและแรงจูงใจของเรา ความมีพระคุณควรประทับตรางานของเราขณะที่เรารับมือกับผู้คน ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เรายังไม่ได้เข้าใจการเปิดเผยของพระเจ้าที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อจะนำมายังประชากรของพระองค์เอง ความมีพระคุณที่ยิ่งใหญ่เป็นอันตรายต่อความเป็นจริง และความเป็นจริงที่แข็งแกร่งเป็นอันตรายต่อความมีพระคุณ พระเยซูอธิบายถึงความสมดุล

พระกิตติคุณนี้มีการวิงวอนที่หนักแน่นต่อผู้ไม่เป็นคริสเตียนอีกด้วย ยอห์นได้เขียนมันอย่างเจาะจงเพื่อจะนำความสว่างแห่งการเปิดเผยเกี่ยวกับอัตลักษณ์แท้ของพระเยซูไปยังบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณ (20:30-31) ความรู้ถึงใครที่ *พระเยซู* ทรงเป็นอย่างแท้จริงเป็นกุญแจสู่ความรู้เกี่ยวกับใครที่ *พระเจ้า* ทรงเป็นอย่างแท้จริง ดังนั้นการรับใช้ของเราต้องไม่เพียงแต่แสดงถึงเครื่องหมายของคุณลักษณะบางอย่าง นั่นคือ

พระคุณและความจริง แต่มันต้องสื่อสารเนื้อหาที่เจาะจงอีกด้วย คือ พระเยซูทรงเป็นใคร ผู้คนต้องพิจารณาว่า พระเยซูทรงเป็นใคร ไม่มีวิธีที่ดีกว่าสำหรับพวกเขาที่จะทำอย่างนั้นนอกจากโดยการอ่านพระกิตติคุณนี้ จงจดจำ จุดประสงค์ของพระธรรมนี้ (20:30-31) จงใช้มันเป็นเครื่องมือทางการประกาศ หลายคนได้มาสู่ความเชื่อ เพียงแค่โดยการอ่านพระธรรมยอห์น³⁵

อรรถาธิบาย

I. อาร์มภบท 1:1-18

แต่ละเล่มของพระกิตติคุณทั้งสี่เริ่มต้นด้วยบทนำสู่พระเยซูที่ใส่พระองค์ในฉากทางประวัติศาสตร์ของ พันธกิจในโลกนี้ของพระองค์ มัทธิวได้เชื่อมโยงพระองค์กับดาวิดและอับราฮัม มาระโกได้เชื่อมโยงพระองค์ โดยตรงกับยอห์นบัพติสมา ลูกาได้บันทึกการทำนายถึงการบังเกิดของพระองค์ อย่างไรก็ตามยอห์นได้ประกาศ ว่าพระองค์เป็นพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า นักเขียนหลายคนได้อ้างอิงถึงอาร์มภบทของยอห์นว่าเป็นการ อาร์มภบททางศาสนศาสตร์ เพราะว่ามีผู้ประกาศนี้ได้เน้นถึงการเชื่อมโยงของพระเยซูกับพระเจ้านิรันดร์

เหมือนกับบทนำหลายๆบท บทนำนี้ประกอบไปด้วยคำไขหลายคำที่ปรากฏตลอดส่วนที่เหลือของ ธรรมนี้ คำเหล่านี้รวมถึง ชีวิตและความสว่าง (ข้อ 4) ความมืด (ข้อ 5) พยาน (ข้อ 7) จริง (นั่นคือ แท้จริง หรือ สูงสุด) และ โลก (ข้อ 9) เช่นกันกับ พระบุตร พระบิดา พระสิริ และความจริง (ข้อ 14) พระวาตะ (ซึ่งเป็นชื่อเรียก ของพระคริสต์ ข้อ 1) และพระคุณ (ข้อ 14) ก็เป็นศัพท์ทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญ แต่สองคำนี้ปรากฏแค่ใน อาร์มภบทเท่านั้น

“แต่อย่างยิ่งยวดแล้ว อาร์มภบทสรุปถึงการที่ ‘พระวาตะ’ ซึ่งได้อยู่กับพระเจ้าในเวลาแรกเริ่มได้เข้าไปสู่ ขอบเขตของเวลา ประวัติศาสตร์ ความเป็นเนื้อเป็นหนัง-ในอีกแง่หนึ่ง การที่พระบุตรของพระเจ้าได้ ถูกส่งเข้ามายังโลกเพื่อที่จะเป็นพระเยซูแห่งประวัติศาสตร์ เพื่อว่าพระสิริและพระคุณของพระเจ้าจะถูก เปิดเผยอย่างเฉพาะและสมบูรณ์ ส่วนที่เหลือของพระธรรมนี้ก็เป็นการขยายความของหัวข้อนี้”³⁶

นักเขียนบางคนได้ระบุถึงโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรในอาร์มภบท โครงร่างของ อาร์. อลัน คัล เพบเพอร์ก็เป็นดังนี้³⁷

A พระวาตะนิรันดร์กับพระเจ้า ข้อ 1-2

B สิ่งที่ได้มาทางพระวาตะ: การทรงสร้าง ข้อ 3

C สิ่งที่เราได้รับจากพระวาตะ: ชีวิต ข้อ 4-5

D จุดประสงค์ของยอห์น: เพื่อเป็นพยาน ข้อ 6-8

E การบังเกิดเป็นมนุษย์และการตอบสนองของโลก ข้อ 9-10

F พระวาตะและคนของพระองค์ (อิสราเอล) ข้อ 11

G ผู้ที่ได้ต้อนรับพระวาตะ ข้อ 12a

H พระองค์ได้ให้สิทธิอำนาจแก่พวกเขาที่จะมาเป็น

บุตรของพระเจ้า ข้อ 12b

G' ผู้ที่ได้เชื่อในพระวาตะ ข้อ 12

F' พระวาตะและคนของพระองค์ (คริสเตียน) ข้อ 13

E' การบังเกิดเป็นมนุษย์และการตอบสนองของคริสตจักร ข้อ 14

D' พยานของยอห์น ข้อ 15

C' สิ่งที่เราได้รับจากพระวาตะ: พระคุณ ข้อ 16

B' สิ่งที่ได้มาทางพระวาตะ: พระคุณและความจริง ข้อ 17

A' พระวาตะนิรันดร์จากพระเจ้า ข้อ 18

เจฟฟ์ สเตลเลอร์ได้เห็นโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรในข้อเหล่านี้เช่นกัน แม้ว่าความเข้าใจของเขาถึงส่วนต่าง ๆ นั้นแตกต่างเล็กน้อยจากโครงร่างของคัลเพนเพอร์³⁸

A ความสัมพันธ์ของพระวาตะกับพระเจ้า การทรงสร้าง และมนุษย์ ข้อ 1-5

B พยานของยอห์น (แง่ลบ) ข้อ 6-8

C การเดินทางของความสว่าง/พระวาตะ (แง่ลบ) ข้อ 9-11

D ของประทานแห่งการเสริมฤทธิ์ (แง่บวก) ข้อ 12-13

C' การเดินทางของพระวาตะ (แง่บวก) ข้อ 14

B' พยานของยอห์น (แง่บวก) ข้อ 15

A' ความสัมพันธ์ของพระวาตะกับมนุษย์ การทรงสร้างใหม่ และพระเจ้า ข้อ 16-18

การวิเคราะห์ทางโครงร่างเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าทั้งหมดที่ยอห์น ได้เขียนในอาร์มภพนี้มีจุดศูนย์กลางที่ของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้าที่ยังผู้คนโดยทางพระวาตะ (ข้อ 12) การเน้นที่ความรอดโดยทางพระเยซูก็ดำเนินต่อไปที่จะเป็นจุดศูนย์กลางตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 20:30-31)

ก. พระวาทาก่อนที่จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์ 1:1-5

ยอห์นได้เริ่มต้นพระกิตติคุณของเขาโดยการวางพระเยซูไว้ก่อนการเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ก่อนการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ และแม้กระทั่งก่อนสรรพสิ่ง เขาได้ระบุว่าพระเยซูเป็นผู้ได้อยู่ร่วมกับพระเจ้า พระบิดาและเป็นตัวแทนของพระบิดาในการจัดเตรียมสรรพสิ่งและความรอด

1:1 พระคัมภีร์ระบุถึงการเริ่มต้นหลายอย่าง แท้จริงแล้ว การเริ่มต้นที่ยอห์นได้กล่าวถึงไม่ใช่การเริ่มต้นของบางสิ่งใหม่ ณ เวลาที่เจาะจง ถ้าจะพูดให้ถูก มันเป็นเวลาก่อนสิ่งใดก็ตามที่ได้มาปรากฏขึ้นได้เกิดขึ้น พระคัมภีร์ไม่ได้สอนถึงสภาพที่ไร้กาลเวลาทั้งก่อนสรรพสิ่งหรือการบรรลุดจุดมุ่งหมายของทุกสิ่ง เวลาคือแนวทางที่พระเจ้าและเราวัดเหตุการณ์ต่างๆ ในความสัมพันธ์กับซึ่งกันและกัน มันมีการตามกันมาของเหตุการณ์ต่างๆ แม้กระทั่งก่อนที่พระเจ้าได้สร้างจักรวาล (ปฐมก. 1:1) บ่อยครั้งแล้วเราอ้างอิงถึงเวลาก่อนสรรพสิ่งว่าเป็นอดีตนิรันดร์ นี่คือเวลาที่ยอห์นได้อ้างอิงถึงที่นี่³⁹ เมื่อมันไม่มีอะไรเลย ณ การเริ่มต้นของนิรันดกาลนี้ “พระ-วา-ทะ” ได้ดำรงอยู่ อีกมุมมองหนึ่งซึ่งมีความเป็นไปได้น้อยกว่าคือที่ว่ายอห์นได้กล่าวอ้างอิงย้อนไปถึง “การเริ่มต้น” เดียวกันที่โมเสสได้เขียนไว้ใน ปฐมกาล 1:1⁴⁰

“ยอห์นกำลังเขียนเกี่ยวกับการเริ่มต้นใหม่ สรรพสิ่งใหม่ และเขาใช้คำต่างๆ ที่ระลึกถึงสรรพสิ่งแรกเริ่ม ในไม่ช้าเขาดำเนินต่อไปที่จะใช้คำอื่นๆ ที่สำคัญใน ปฐมกาล 1 เช่น ‘ชีวิต’ (ข้อ 4) ‘ความสว่าง’ (ข้อ 4) และ ‘ความมืด’ (ข้อ 5) ปฐมกาล 1 ได้อธิบายถึงสรรพสิ่งแรกเริ่มของพระเจ้า หัวข้อของยอห์นคือสรรพสิ่งใหม่ของพระเจ้า เหมือนกับอันแรก อันที่สองไม่ได้ถูกดำเนินการ โดยสิ่งมีชีวิตที่ต่ำกว่า มันถูกดำเนินการโดยพระวาทาทะ ซึ่งเป็นพระวาทาทะของพระเจ้า”⁴¹

อย่างเห็นชัดเจนว่าคำว่า “พระวาทาทะ” (คำกรีก *โลโกส*) ที่ยอห์นได้อ้างอิงถึงเป็นชื่อเรียกสำหรับพระเจ้า ภายหลังในข้อนี้เขาระบุว่าพระวาทาทะเป็นพระเจ้า เป็นที่แน่ชัดว่าเขาได้เลือกชื่อเรียกนี้ เพราะว่ามันสื่อสารข้อเท็จจริงที่ว่าพระวาทาทะไม่ใช่เป็นแค่พระเจ้าเท่านั้นแต่ยังเป็นการสำแดงออกของพระเจ้าอีกด้วย ถ้อยคำที่ถูกกล่าวหรือเขียนออกมาแสดงถึงสิ่งที่อยู่ในความคิดของผู้กล่าวหรือผู้เขียน คนกรีกได้ใช้คำว่า *โลโกส* เพื่อจะอธิบายถึง *เหตุผล* หรือ *ความคิด* ของพระเจ้า⁴² ในทำนองเดียวกัน พระเยซู ซึ่งเป็นพระวาทาทะ (ข้อ 14) ไม่ใช่เป็นแค่พระเจ้าเท่านั้น แต่

พระองค์ยังเป็นการสำแดงออกของพระเจ้าแก่นุญย์อีกด้วย ชีวิตและพันธกิจของพระเยซูได้แสดงออกแก่นุญย์ถึงสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เรา รู้ คำว่า “วาตะ” มีความหมายเชิงอุปมาในวรรณกรรมแบบยิวและแบบกรีกเมื่อยอห์นได้เขียนพระกิตติคุณของเขา

“สำหรับภาษาฮีบรู ‘พระวณะของพระเจ้า’ เป็นการยืนยันตนเองของบุคคลที่เป็นพระเจ้า สำหรับภาษากรีก รูปแบบนั้นแสดงถึงความคิดที่มีเหตุผลที่ได้ปกครองจักรวาล”⁴³

“แน่นอนว่ามันยังไม่ได้เคยถูกยืนยันที่ว่าคำว่า *โลโกส* ที่ยอห์นใช้มันมาจากเบื้องหลังทางยิวหรือกรีก หรือมาจากแหล่งอื่นหรือไม่ และมันไม่ชัดเจนถึงสิ่งรวมกันที่ยอห์นหมายถึงที่จะแสดงความคิดเมื่อเขาใช้คำนั้น ผู้อ่านถูกละทิ้งให้คิดคำนวณถึงการพาดพิงถึงที่ถูกต้องและความสำคัญสำหรับพวกเขาเอง ยอห์นได้เขียนการพาดพิงถึงภาคพันธสัญญาเดิม แต่เขาก็ได้เขียนถึงผู้ฟังที่คุ้นเคยกับความคิดแบบกรีกอีกด้วย และลักษณะบางอย่างของการใช้คำว่า *โลโกส* คงปรากฏแก่พวกเขา เบื้องหลังทั้งสองนี้ก็สำคัญสำหรับการเข้าใจชื่อเรียกนี้เมื่อยอห์นได้ใช้มันใน 1:1, 14”⁴⁴

ยอห์นได้รับเอาคำนี้มาและได้ใช้มันในการทำให้เป็นบุคคลเพื่อที่จะแสดงว่าพระเยซูเป็นการสำแดงตนเองของพระเจ้าที่สูงสุด (เปรียบเทียบกับ 1:1-2) เมื่อพิจารณาถึงการใช้ของภาคพันธสัญญาเดิม มันบอกถึงความหมายของการทรงสร้าง (ปฐมก. 1:3, 6, 9; สดค. 33:6) การเปิดเผย (อสย. 9:8; ยรม. 1:4; อสค. 33:7; อมส. 3:1, 8) และ การช่วยกู้ (สดค. 107:20; อสย. 55:1) และ ปัญญา .สภษ)4:5-13; 8:1—9:2)

การอธิบายของยอห์นถึงการที่พระวาตะ “อยู่กับพระเจ้า” แสดงว่าในแง่หนึ่ง พระเยซูแตกต่างจากพระเจ้า พระองค์เป็นบุคคลที่สองของตรีเอกภาพ ผู้ซึ่งแตกต่างจากพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ในรูปแบบของการเป็นอยู่ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ยอห์นก็ระมัดระวังที่จะกล่าวว่าในอีกแง่หนึ่ง พระเยซูก็เป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่ พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าน้อยกว่าพระบิดา หรือพระวิญญาณในเนื้อแท้ของพระองค์ ดังนั้นยอห์นได้กล่าวหนึ่งในถ้อยคำเกี่ยวกับตรีเอกภาพที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ในข้อนี้ ในเนื้อแท้ของพระเยซูนั้น พระองค์เท่าเทียมกับพระบิดา แต่พระองค์เป็นอยู่ในฐานะบุคคลที่แตกต่างหากภายในพระภาคของพระเจ้า บางที มันไม่มีการอธิบายที่พอเพียงอย่างเต็มที่ถึงตรีเอกภาพในโลกธรรมชาติ บางทีใช่เป็น

ตัวอย่างที่ดีที่สุด ไข่ประกอบด้วยสามส่วน คือ เปลือกไข่ ไข่แดง และ ไข่ขาว แต่ละส่วนนั้นก็ เป็นไข่อย่างสมบูรณ์ แต่ละอย่างก็มีเอกลักษณ์ของมันที่แยกแยะมันจากส่วนอื่น ครอบครัว มนุษย์ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง พ่อ แม่ และลูก นั่นก็เป็นเอกลักษณ์ที่แตกต่างหาก แต่กระนั้น แต่ละบุคคลก็เป็นสมาชิกอย่างสมบูรณ์ของครอบครัวของตนเอง แต่ละบุคคลมีชื่อที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนก็มีนามสกุลเดียวกัน

พยานพระยะโฮวาก็เรียกร้องต่อข้อนี้เพื่อที่จะสนับสนุนหลักคำสอนของพวกเขาที่ว่าพระเยซู ไม่ได้เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ แต่เป็นผู้มีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นที่สูงส่งที่สุด พวกเขาแปลมันว่า “พระวาทจะเป็นพระ” ในทางไวยากรณ์แล้ว นี่ก็เป็นการแปลที่เป็นไปได้เนื่องจากว่ามันสมควร ที่จะจัดเตรียมคำนำหน้าที่ไม่เจาะจง (“a”) ให้ เมื่อไม่มีคำนำหน้าที่ปรากฏในฉบับกรีก อย่างไรก็ตาม ในที่นี้การแปลนั้นไม่ถูกต้องอย่างสิ้นเชิงเพราะว่ามันลดพระเยซูลงให้น้อยกว่าพระเจ้า พระคัมภีร์ตอนอื่นๆก็ยืนยันถึงความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของพระเยซู (ตัวอย่างเช่น ข้อ 2, 18; ฟป. 2:6; คส. 1:17; ฮบ. 1:3 และอื่นๆ) ที่นี้การขาดหายไปของคำนำหน้าที่ไม่เจาะจงนั้น เป็นการตั้งใจ

“ตามกฎแล้ว กริยาวรรณก็ปราศจากคำนำหน้า แม้ว่าประธานใช้มัน [เปรียบเทียบกับ ข้อ 6, 12, 13, 18 และอื่นๆ]”⁴⁵

พระเยซูไม่ใช่เป็นพระ พระองค์เป็น *พระเจ้า*

“สิ่งที่ย่อหั้นกำลังกล่าวก็คือสิ่งนี้ พระวาทะไม่ได้มาจากสิ่งต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้น พระวาทะได้อยู่ที่นั่น *ก่อนสรรพสิ่ง*”⁴⁶

“ขอหั้นตั้งใจว่าทั้งหมดของพระกิตติคุณนี้ควรจะถูกอ่านตามความจริงของข้อนี้ การกระทำและถ้อยคำของพระเยซูเป็นการกระทำและถ้อยคำของพระเจ้า ถ้าสิ่งนี้ไม่เป็นจริง พระธรรมนี้ก็เป็นที่คูหมั่น”⁴⁷

ยอห์น 1:1 เป็นหนึ่งใน “การเลียงไปต่างๆ” ในพระกิตติคุณนี้ การเลียงไปเป็นประโยชน์ตรงที่ บอกบางสิ่งแก่ผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้ไม่เคยเป็นเหตุการณ์ต่างๆที่สังเกตได้ แต่เป็นคำอธิบายเชิงการ

แปลถึงเหตุการณ์ต่างๆที่สังเกตได้ คำอธิบายนี้เปิดเผยถึงข้อมูลใต้พื้นผิวของการกระทำ

“การเลียงไปบางอย่างทำหน้าที่ที่จะ *จัดแสดง* เหตุการณ์โดยนิยามบริบททางกายภาพ ในที่ซึ่งมันปรากฏ การเลียงไปอย่างอื่นทำหน้าที่ที่จะ *นิยาม* หรือ *ระบุ* บางสิ่ง และการเลียงไปอย่างอื่นก็ *อธิบายการสนทนา* ซึ่งบอกว่าทำไมบางสิ่งถูกกล่าวถึง (หรือไม่ถูกกล่าวถึง ตัวอย่างเช่น 7:13, 30) สิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับการเลียงไปเหล่านี้คือการเลียงไปต่างๆที่ทำหน้าที่ที่จะ *อธิบายการกระทำ* ซึ่งบอกว่าทำไมบางสิ่งได้เกิดขึ้น (หรือไม่ได้เกิดขึ้น)”⁴⁸

แดชเชอร์ได้บ่งบอก 191 ไว้ข้างๆ และจัดลำดับตามประเภท⁴⁹

1:2 พระวาทะไม่ใช่แค่อยู่ในเวลาเริ่มต้นและอยู่กับพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 1) พระองค์ (ข้อ 14) อยู่ในเวลา เริ่มต้นกับพระเจ้าอีกด้วย ประโยคนี้กล่าวอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่าพระเยซูได้อยู่กับพระเจ้าก่อนการสร้างจักรวาล มันเป็นการยืนยันมากยิ่งขึ้นถึงความ เป็นพระเจ้าของพระเยซู พระองค์ไม่ได้มาปรากฏ พระองค์ได้เป็นอยู่อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่าอีก พระเยซูไม่ได้กลายมาเป็นพระเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าอยู่เสมอ ข้อ 2 กล่าวอย่างชัดเจนถึงการเปิดเผยของข้อ 1 ซึ่ง กระชับและลึกซึ้งอย่างมาก (เปรียบเทียบ ปฐม. 1:1-2).⁵⁰

1:3 ต่อมาขอห์นได้ประกาศอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่บอกเป็นนัยในการใช้คำของภาคพันธสัญญาเดิม ของคำว่า “พระวาทะ” พระเยซูเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการสร้างทุกสิ่งที่ได้มาปรากฏขึ้น (เปรียบเทียบ 1 คร. 8:6; คส. 1:16; ฮบ. 1:2; วว. 3:14) มันเป็นบุคคลที่สองของตรีเอกภาพที่ได้ สร้างจักรวาลและทุกสิ่งที่อยู่ในมัน อย่างไรก็ตาม ขอห์นได้อธิบายพระวาทะว่าเป็นตัวแทน ของพระเจ้า พระวาทะไม่ได้กระทำอย่างเป็นอิสระจากพระบิดา ดังนั้นขอห์นได้นำเสนอว่า พระเยซูอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่มีสิทธิอำนาจเหนือทุกๆสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น งานของ พระเยซูแห่งการสำแดงพระเจ้าได้เริ่มต้นด้วยการทรงสร้าง เพราะว่าสรรพสิ่งสำแดงพระเจ้า (สดด. 19:1-6; รรม. 1:19-20)

“ในสมัยของขอห์นนั้นความเชื่อถือประเภทนี้ก็แพร่หลาย มนุษย์ได้เชื่อว่าโลกชั่วร้าย และพระเจ้าที่ชั่วร้ายได้สร้างมัน”⁵¹

อย่างเช่นเคย ขอห์นได้กล่าวถึงข้อเสนอนี้ในเชิงบวก (ส่วน “ก” ของข้อนี้) และทันใดนั้นก็กล่าว
ซ้ำมันในเชิงลบเพื่อการเน้นและความชัดเจน (ส่วน “ข” ของข้อนี้)

1:4

“... เราเคลื่อนจากการทรงสร้างโดยทั่วไปไปสู่การทรงสร้างชีวิต ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการทรงสร้าง ชีวิตเป็นหนึ่งในแนวคิดแบบลักษณะพิเศษของ
ขอห์น เขาใช้คำนี้ถึง 36 ครั้ง เมื่อเทียบกันแล้วไม่มีงานเขียนภาคพันธสัญญาใหม่
เล่มใด ที่มีมากกว่า 17 ครั้ง (วิวรณ์ โรมมี 14 ครั้ง และ 1 ขอห์นมี 13 ครั้ง) ดังนั้น
มากกว่าหนึ่งในสี่ของการอ้างอิงถึงชีวิต ของภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดปรากฏใน
งานเขียนนี้”⁵²

พระเยซูเป็นแหล่งแห่งชีวิต เพราะฉะนั้น พระองค์สามารถให้ชีวิตแก่สิ่งต่างๆที่พระองค์ได้
สร้างขึ้นได้ สิ่งมีชีวิตทุกสิ่งก็เป็นหนึ่งชีวิตต่อพระเจ้าผู้สร้าง ซึ่งก็คือ พระเยซู ชีวิตสำหรับมนุษย์
นั้นก่อให้เกิดความสว่าง กล่าวในเชิงอุปมาแล้ว ที่ไหนมีชีวิตที่นั่นมีความสว่าง และที่ไหนไม่
มีความสว่าง ที่นั่นเป็นความมืด ขอห์นได้ดำเนินการต่อไปที่จะแสดงว่าพระเยซูเป็นแหล่งแห่ง
ชีวิตฝ่ายวิญญาณและความสว่าง เช่นเดียวกับ ชีวิตทางกายภาพและความสว่าง (เปรียบเทียบ
5:26; 6:57; 8:12; 9:5; 10:10; 11:25; 14:6; 17:3; 20:31) ในเชิงอุปมาแล้ว การสถิตของพระเจ้า
ขจัดความมืดแห่งการไม่รู้และบาปออกไปโดยการจัดเตรียม การสำแดงและความรอดให้
(เปรียบเทียบ อสย. 9:2) พระเยซูได้ทำสิ่งนี้ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์

1:5

ขณะที่ความสว่างส่อง (กาลปัจจุบันสำหรับครั้งแรก) ไปในความมืด ดังนั้นพระเยซูได้นำการ
สำแดง และความรอดจากพระเจ้าไปยังมนุษย์ในสภาพที่ล้มลงและหลงหายของพวกเขา
พระองค์ได้ทำอย่างนี้ ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ขณะที่พระวาระของพระเจ้าได้นำความ
สว่างไปยังความยุ่งเหยิงก่อนการทรงสร้าง ดังนั้นพระเยซูได้นำความสว่างไปยังมนุษย์ที่ได้ล้ม
ลงในบาป เมื่อพระองค์ได้มาเป็นมนุษย์

ยิ่งไปกว่านั้นอีก ความสว่างที่พระเยซูได้นำมานั้นก็เหนือกว่าความมืดที่มีอยู่ทางกายภาพและ
ทางฝ่ายวิญญาณ ความมืดไม่ได้ชนะ (คำกรีก *คาทลาเบน* “ยึดจับ” เปรียบเทียบ 6:17; 8:3-4;
12:35; มก. 9:18) และผลจากความสว่าง แต่ความสว่างได้ชนะความมืด ขอห์นไม่ได้มองว่าโลก

เป็นเวทีสำหรับอำนาจสองอย่างที่เท่าเทียมกันและต่อต้านกันที่ท่าสงครามกัน เขาไม่ได้เป็นคนสองฝักสองฝ่ายทางปรัชญา ยอห์นมองว่าพระเยซูเหนือกว่าอำนาจต่างๆของความมืดที่ได้แสวงหาที่จะเอาชนะพระองค์แต่ไม่สามารถทำได้ สิ่งนี้ให้ความหวังแก่นมนุษย์ อำนาจของความสว่างนั้นแข็งแกร่งกว่าอำนาจของความมืด ที่นี้ยอห์นกำลังคาดหวังผลลัพธ์ของเรื่องราวที่เขาจะบอกกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของกางเขน แม้ว่าความมืดจะปกคลุมต่อไป แต่ความสว่างสามารถเอาชนะมันได้⁵³

“มโนภาพของยอห์น แม้ว่าจะจำกัดต่อแนวคิดบางอย่างและได้แสดงออกในคำศัพท์ที่ตายตัว มันก็รวมเข้าด้วยกันกับหัวข้อทั้งหมดของพระกิตติคุณ มันแสดงออกถึงความขัดแย้งระหว่างความดีและความชั่ว ซึ่งมาถึงที่สุดในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการตายของพระคริสต์ ผู้ซึ่งได้นำความสว่างไปยังความมืด และแม้ว่าพระองค์ได้เผชิญกับความตาย แต่พระองค์ไม่ได้ถูกพิชิตโดยมัน”⁵⁴

บทความของเทนนี่ที่เพิ่งได้ถูกอ้างอิง ไปนั้นประกอบด้วยการอภิปรายถึงเกือบ 20 มโนภาพที่ยอห์นได้ใช้

ตลอดทั้งข้ออารัมภบทเหล่านี้ ยอห์นได้บอกไปถึงการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่พระเยซูได้ทำทางกายภาพในการทรงสร้าง และสิ่งที่พระองค์ได้ทำทางฝ่ายวิญญาณ โดยทางการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ การเปรียบเทียบเหล่านี้ก็ดำเนินต่อไปตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ เช่นเดียวกันกับการเปรียบเทียบของความสว่างและความมืด ความสว่างแสดงถึงการสำแดงและความรอด ในทำนองเดียวกัน ความมืดเป็นสัญลักษณ์ของความไม่รู้และบาป (3:19-20; 8:12; 12:35, 46)

ข. ยอห์นบัพติสมาในฐานะพยาน 1:6-8

อัครทูตยอห์นได้แนะนำถึงยอห์นบัพติสมาเพราะว่ายอห์นบัพติสมาได้เป็นพยานแก่ความสว่าง นั่นคือ พระเยซู ยอห์นบัพติสมาเป็นทั้งผู้ประกาศข่าวประเสริฐต้นแบบที่ชี้ให้ผู้ที่อยู่ในความมืดไปยังความสว่างและเป็นพยานต้นแบบที่จัดเตรียมตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมสำหรับผู้เชื่อที่จะทำตามเขา⁵⁵ ยอห์นบัพติสมาได้แนะนำความสว่างแก่โลกที่มืด เขาได้เริ่มพันธกิจของพระเยซู เพราะฉะนั้นการอ้างอิงถึงเขาเป็นสิ่งที่เหมาะสม ณ ตอนเริ่มต้นของเรื่องราวของพันธกิจของพระเยซูโดยอัครทูตยอห์น

1:6

ในการแนะนำยอห์นบัพติสมา ผู้เขียนได้เน้นว่า “พระเจ้า” ได้ “ส่ง” เขามา ชื่อ “ยอห์น” หมายถึง “พระเจ้าผู้มีใจกว้าง” หรือ “ของประทานจากพระเจ้า” เขาเป็นผู้เผยพระวจนะตามธรรมเนียมของผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิม ผู้ได้เป็นพยานแก่ความสว่าง (อพย. 3:10-15; อสย. 6:8; ยรม. 1:4; เปรียบเทียบ ยน. 3:17) เขาเป็นมนุษย์ซึ่งแตกต่างกับพระวาตะซึ่งเป็นพระเจ้า ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆได้อธิบายยอห์นพร้อมกับคำว่า “ผู้ให้บัพติสมา” แต่ยอห์นไม่ได้อธิบายอย่างนั้น บางทีเขาเรียกเขาว่ายอห์นเพราะว่านี่เป็นยอห์นคนเดียวที่อัครทูตยอห์นได้อ้างอิงถึงชื่อนี้ในพระกิตติคุณของเขา⁵⁶ ตลอดเวลาเขาได้อ้างอิงถึงตนเองอย่างอ้อมๆว่าเป็นสาวกที่พระเยซูรัก หรือสาวกคนอื่น หรือในแนวทางที่ปกปิด

1:7

ยอห์นบัพติสมาเป็นคนแรกในพยานหลายคนที่เป็นพยานถึงความสว่างที่อัครทูตยอห์นได้ระบุถึงในพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 4:39; 5:32, 36-37, 39-40; 8:18; 10:25; 12:17; 15:26-27; 18:13-18, 37) บ่อยครั้งแล้ว อัครทูตยอห์นได้ใช้ศัพท์ของห้องพิจารณาดีในพระกิตติคุณของเขาเพื่อที่จะเน้นความสัตย์จริงของพยานต่างๆของความสว่าง ยอห์นบัพติสมาได้เป็นพยานแก่ความสว่างแห่งการสำแดงของพระเจ้า และเป็นพยานแก่บุคคลแห่งความสว่างของโลกอีกด้วย (8:12) พระกิตติคุณนี้เน้นถึงหน้าที่ของยอห์นบัพติสมาว่าเป็นพยานแก่ความสว่าง พระกิตติคุณเล่มอื่นๆที่ระบุที่มาและลักษณะของเขาในอารัมภบทของพระกิตติคุณเล่มเหล่านั้น (มธ. 3; มก. 1:1-8; ลก. 1:5-24, 57-80)

จุดประสงค์สูงสุดของยอห์นบัพติสมาก็คือการล้างเอาความเชื่อในพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 35-37) นั่นก็เป็นจุดประสงค์ของยอห์นในการเขียนพระธรรมเล่มนี้อีกด้วย (20:30-31) ดังนั้นพยานของยอห์นบัพติสมาเป็นส่วนสำคัญของข้อโต้แย้งของพระกิตติคุณที่สี่ มันไม่ได้ชัดเจนอย่างทันทีต่อทุกคนที่ว่าพระเยซูเป็นความสว่าง ยอห์นจำเป็นที่จะต้องระบุว่าพระองค์เป็นอย่างไรสำหรับพวกเขา

“ตั้งแต่การปฏิรูปทางศาสนา บรรดานักศาสนศาสตร์ได้มองว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดนั้นรวมองค์ประกอบสามอย่างเข้าไว้พร้อมกัน คือ โนทิเซีย แอสเซนซัส และ ฟิดูเซีย ใน โนทิเซีย แต่ละบุคคลตระหนักถึงเงื่อนไข พระสัญญาและเหตุการณ์ต่างๆที่จัดตั้งการเปิดเผยของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหตุการณ์ต่างๆที่ล้อมรอบการเปิดเผยตนเองอันสูงสุดของพระเจ้าในพระเยซู

คริสต์ ใน *แอสเซนชัน* แต่ละบุคคลแสดงถึงความมั่นใจซึ่งอยู่บนพื้นฐาน
ของความเป็นจริงในความเป็นจริงของการอ้างเหล่านี้ (รม. 10:9; ฮบ. 11:3, 6;
1 ยน. 5:1) ใน *ฟิคูเซีย* แต่ละบุคคลวางความวางใจส่วนตัวของเขาหรือของ
เธอในพระเยซูคริสต์ ศูนย์กลางของรูปแบบสามส่วนนี้คือ การสันนิษฐาน
หลักอันเดียว คือ ความเชื่อซึ่งอย่างที่ถูกนำเสนอในพันธสัญญาใหม่นั้นก็
จำเป็นที่จะนำมาซึ่งการตระหนักและการยอมรับถึงเนื้อหาอันเจาะจงที่อยู่บน
พื้นฐานของความเป็นจริง”⁵⁷

“แต่มันควรค่าแก่การหมายเหตุว่าข้อหนึ่งไม่ได้สังเกตอย่างชัดเจนถึงการเรียก
ของท่าน [ของข้อหนึ่งผู้ให้บัพติศมา] ผู้การกลับใจใหม่ หรือคำศัพท์ ‘กลับใจ’
‘กลับใจใหม่’ ไม่ปรากฏในพระกิตติคุณหรือในจดหมายฝากของท่าน (‘กลับ
ใจ’ ปรากฏบ่อยๆในวรรณกรรมกรเปิดเผยให้เห็นการลวงหน้า)”⁵⁸

1:8

บางทีผู้เขียนได้นั้นข้อเท็จจริงที่ว่าข้อหนึ่งบัพติศมาไม่ใช่ความสว่างเพราะว่าบางคนได้ติดตาม
ข้อหนึ่งในฐานะสาวกของเขาต่อไปแม้ว่าเขาได้ตายไปแล้ว (เปรียบเทียบ 4:1; มก. 6:29; ลก.
5:33; กจ.18:25; 19:1-7)⁵⁹

“สำนักแมนเดียนซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของกรุงแบกแดด แม้ว่าจะเป็นศัตรูต่อคริสตศาสนา
ยังอ้างว่ามีความเชื่อมโยงทางบรรพบุรุษกับข้อหนึ่งบัพติศมา”⁶⁰

มันคาอิสซึมเป็นรูปแบบที่ไม่ใช่คริสเตียนของลัทธิออสติก⁶¹

หน้าที่ของข้อหนึ่งบัพติศมาก็คือที่จะเป็นพยานว่าพระเยซูเป็นความสว่าง เขาไม่ได้เป็นความ
สว่างเอง

เหตุผลที่ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงข้อหนึ่งบัพติศมาในอารัมภบทของเขานั้นดูเหมือนชัดเจน ขณะที่พระวาทได้เสด็จมา
ที่จะนำความสว่างมายังมนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าได้ส่งข้อหนึ่งบัพติศมาเพื่อที่จะให้ความกระจ่างถึงตัวตนของความ
สว่างแก่ผู้คน

ในพระกิตติคุณนี้ มีพยานทั้งแปดต่อตำแหน่งที่พิเศษของพระเยซู (1) คือพระเจ้าพระบิดา (5:37; 8:18), (2) พระเยซูเอง (8:14, 18), (3) งานของพระเยซู (5:36; 10:25; 14:11; 15:25), (4) พระคัมภีร์ (1:45; 5:39, 46), (5) ยอห์นผู้ให้บัพติศมา (1:7-8), (6) บรรดาผู้ที่พระเยซูได้ทำการผดิดต่อด้วย (4:39; 9:25, 38; 12:17), (7) พวกสาวกของพระเยซูรวมทั้งอัครทูตยอห์น (15:27; 19:35; 21:24), และ (8) พระวิญญาณบริสุทธิ์ (15:26; เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:6)

ค. การปรากฏของความสว่าง 1:9-13

ส่วนแรกของอาร์มภบท (ข้อ 1-5) นำเสนอพระวาทะก่อนที่จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ส่วนที่สอง (ข้อ 6-8) ระบุถึงผู้เบิกทางของพันธกิจในโลกของพระวาทะ ส่วนที่สามนี้แนะนำถึงพันธกิจของพระวาทะที่บังเกิดเป็นมนุษย์

“สองประเด็นที่ได้รับการเน้นที่พิเศษ ประการแรกก็คือ ข้อเท็จจริงนำอัครทูตที่ว่าพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าแท้อย่างที่พระองค์เป็น ได้รับเอาธรรมชาติของมนุษย์ และอีกประการหนึ่งคือ ข้อเท็จจริงนำอัครทูตกว่าที่ว่าเมื่อพระองค์ได้ทำสิ่งนี้ ผู้คนไม่มีอะไรที่จะเกี่ยวข้องกับพระองค์”⁶²

1:9 มีการแปลสองอย่างที่เป็นไปได้ของข้อนี้ ประการแรกคือ ความสว่างแท้ให้ความกระจ่างแก่ทุกคนที่มาในโลก (คำกรีก รูปแบบคำกริยาที่เป็นเพศชาย *เออ โคเม โนน* AV, NASB, และ NIV) อีกประการหนึ่งก็คือ ความสว่างเข้ามาในโลกและให้ความกระจ่างแก่ทุกคน (คำกรีก รูปแบบคำกริยาที่เป็นกลาง *เออ โคเม โนน* NASB และ NIV) ทางเลือกที่สองดูเหมือนจะเป็นที่ชื่นชอบเนื่องจากว่าการมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นถูกกล่าวถึงในบริบท ประเด็นก็คือว่าพระเยซูในฐานะความสว่างนั้นกระทบทุกคน ทุกคนดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ความสว่างของการสำแดงที่กระจ่างในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1) ความสว่างทำให้ความมืดบอดและความต้องการฝ่ายวิญญาณของมนุษย์นั้นชัดเจน ผู้ที่ตอบสนองต่อการสำแดงที่โน้มน้าวนี้ในทางบวกก็ประสบกับความรอด ผู้ที่ปฏิเสธมันและหันกลับจากความสว่างจะจบลงด้วยความมืดภายนอก พวกเขาจะประสบกับการลงโทษเป็นนิรันดร์

“... ความสว่างส่องเหนือมนุษย์ทุกคนเพื่อการพิพากษา เพื่อเปิดเผยถึงสิ่งที่เขาเป็น”⁶³

คณะเผยแผ่ที่ชื่นชอบการแปลอันแรก พวกเขาใช้ข้อนี้เพื่อที่จะสนับสนุนหลักคำสอนของพวกเขาแห่ง “ความสว่างภายใน” พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าได้วางการสำแดงบางอย่างไว้ในหัวใจ

ของทุกคน บุคคลหนึ่งสามารถล้วงเอาการสำแดงนั้นโดยการภาวนา นี่ไม่ใช่การสำแดงทั่วไป แต่เป็นการสำแดงที่พิเศษ⁶⁴ มุมมองของพวกเขานั้นก็ใกล้เคียงกับความเชื่อทางคริสต์ที่ว่า พระเจ้าให้การสำแดงใหม่ในทุกวันนี้ คณะอื่นที่ไม่ใช่คริสต์ศาสนิกก็ไม่เห็นพื้นฐานสำหรับ มุมมองนี้ในพระคัมภีร์ เราเชื่อว่าในขณะที่ตอนนี้อยู่พระเจ้าให้ความกระจ่างถึงการสำแดงที่ พระองค์ได้ให้ก่อนหน้านั้น ตอนนี้อยู่พระองค์ไม่ได้ให้การสำแดงใหม่

คำว่า “จริง” เป็นคำที่ขอรหัสได้ใช้อย่างซ้ำๆ ในพระกิตติคุณนี้ “จริง” (คำกรีก *อะเลธิโนส*) ที่นี้ อ้างอิงถึง สิ่งที่เป็นรูปแบบสูงสุดของเครื่องใช้แท้จริง ซึ่งเป็นของแท้ที่ตรงกันข้ามกับ ของปลอม ขอรหัสไม่ได้หมายความว่าพระเยซูเป็น “จริง” (คำกรีก *อะเลเซส*) พระเยซูไม่ได้เป็น เพียงแต่การสำแดงแท้จากพระเจ้า แต่พระองค์ยังเป็นการสำแดงสูงสุดอีกด้วย (เปรียบเทียบ 4:23; 6:32; 15:1; 17:3)

ปกติแล้ว ขอรหัสได้ใช้คำว่า “โลก” (คำกรีก *คอสมอส*) ในแง่ลบในพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 10; 7:7; 14:17, 22, 27, 30; 15:18-19; 16:8, 20, 33; 17:6, 9, 14) มันไม่ได้อ้างอิงถึงโลกที่เป็น ดาวเคราะห์ แต่อ้างอิงถึงผู้คนในโลกที่ได้ล้มลงในบาปและการกบฏต่อพระเจ้า มันยังเป็น โลกที่มีดด้วยบาปอีกด้วย

1:10

พระเยซูได้เข้ามาในโลกที่พระองค์ได้สร้างขึ้น โดยทางการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ กระนั้นโลก ไม่ได้ตระหนักถึงพระองค์ว่าพระองค์เป็นใคร เพราะว่าความคิดของผู้คนนั้นมีดมนด้วยการล้ม ลงในบาปและบาป (12:37) แม้กระทั่งความสว่างแห่งพระวาทาก็ไม่ได้เป็นที่เข้าใจแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 13:55) ความสว่างนั้นส่องแสงแก่ทุกคน แม้ว่าคนส่วนใหญ่ไม่ได้มองเห็น มัน

ขอรหัสได้ดึงความสนใจไปยังโลกโดยกล่าวซ้ำคำนี้ถึงสามครั้ง อย่างไรก็ตาม ความหมายนั้นก็ เปลี่ยนเล็กน้อยจากโลกและสิ่งทั้งหมดที่อยู่ในมัน ในการปรากฏสองครั้งแรกของคำนี้ ไปยัง ผู้คนในโลกที่ได้เกี่ยวข้องกับพระเยซู ในการปรากฏครั้งที่สาม “ปฏิภานที่เป็นลักษณะพิเศษ ของโลกต่อพระวาทาคือความไม่สนใจ”

“การตอบสนองที่เป็นลักษณะของโลกต่อพระวาทาคือ การตอบสนองแห่งความไม่
ใส่ใจ”⁶⁵

1:11

มันรุนแรงมากขึ้น เมื่อพระเยซูได้เสด็จเยี่ยมการทรงสร้าง “ของพระองค์เอง” (คำกรีก *อิดิอา* ความเป็นกลาง) สรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้น (คำกรีก *อิดิออย* เพศชาย) “ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” แต่ได้ปฏิเสธพระองค์ ผู้คนที่เฝ้าจงที่พระองค์ได้เสด็จเยี่ยมในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ก็คือคนยิว⁶⁶ พวกเขาเป็นของพระองค์ในสองแง่ พระองค์ไม่ได้เพียงแค่สร้างพวกเขาขึ้นมาก แต่พระองค์ได้นำพวกเขาจากท่ามกลางชนชาติต่างๆ เพื่อเป็นของพระองค์เองอีกด้วย พระเยซูได้สร้างโลกให้เป็นบ้าน แต่เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาเยี่ยมมัน พระองค์พบว่ามันเป็นที่อยู่ของมนุษย์ผู้ที่ได้ปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระองค์เป็นใคร ในการบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น พระเยซูไม่ได้มาในฐานะคนต่างด้าว พระองค์ได้มายังบ้านของพระองค์เอง

“ที่นี่มีความหายนะของบุคคลที่ถูกเตรียมเพื่องานและจากนั้นก็ปฏิเสธงานนั้น”⁶⁷

1:12

สิ่งที่ตรงกันข้ามกับการปฏิเสธคือการยอมรับ ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ปฏิเสธพระเยซูเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา บางคนยอมรับ “ต้อนรับ” พระองค์⁶⁸ สำหรับคนเหล่านี้ พระองค์ได้ให้สิทธิอำนาจ (คำกรีก *เอกซูซิอา*) ในฐานะของขบวนการที่จะมาเป็นบุตรของพระเจ้า (คำกรีก *เทคนา*) การต้อนรับพระเยซู ประกอบด้วยการเชื่อในพระนามของพระองค์ เพราะฉะนั้น การเชื่อก็เท่าเทียมกับการต้อนรับ “พระนามของพระองค์” สรุปลงทุกสิ่งที่พระองค์เป็นที่เชื่อในพระนามของพระองค์ หมายถึงที่จะยอมรับการสำแดงที่พระเจ้าให้ว่าพระเยซูเป็นใคร เพราะว่าการสำแดงนั้นรวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ตายในฐานะเครื่องบูชาแทนในที่ของคนบาป ความเชื่อเกี่ยวข้องกับ การวางใจในพระเยซูสำหรับความรอดมากกว่าที่จะวางใจในตนเอง มันไม่ใช่แค่การเชื่อข้อเท็จจริงทางสติปัญญาเท่านั้น มันเกี่ยวข้องกับการวางใจอย่างสมัครใจอีกด้วย

“ในพระกิตติคุณของยอห์น การเชื่อถูกมองในแง่ของความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์ ซึ่งเริ่มต้นด้วยการตัดสินใจที่จะยอมรับแทนที่จะปฏิเสธใครที่พระองค์อ้างว่าเป็น นี่นำไปสู่ความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้า. . .

“. . . ในงานเขียนของยอห์น . . . *พิสทิโว* [“เชื่อ”] กับ *ไอส* [“ใน” หรือ “เข้าไปใน”] อ้างอิงถึงการเชื่อในบุคคล”⁶⁹

บริบทกำหนดไม่ว่ายอห์นได้มีความเชื่อที่แท้จริงหรือไม่เพียงพอในมุมมองในพระคัมภีร์ตอนใดๆก็ตาม⁷⁰

ในแง่หนึ่ง มนุษย์ทุกคนเป็น “บุตร” ของพระเจ้า เราเป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์ อย่างไรก็ตาม
ตามแรกเริ่มแล้วพระคัมภีร์กล่าวถึง “บุตรของพระเจ้า” ว่าเป็นผู้ที่เป็บุตรฝ่ายวิญญาณของ
พระองค์โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ การบังเกิดใหม่นำเราไปสู่ครอบครัวใหม่พร้อมทั้ง
ความสัมพันธ์ใหม่ เป็นที่ชัดเจนว่าข้อห้ามกำลังอ้างอิงถึงครอบครัวของผู้เชื่อเนื่องจากว่าเขาได้
เขียนว่าการเชื่อในพระเยซูให้สิทธิแก่ผู้คนที่จะมาเป็บุตรของพระเจ้า ภาคพันธสัญญาใหม่
กล่าวถึงผู้เชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าและบุตรชายของพระเจ้า ตามหลักวิชาการแล้ว มันอธิบาย
ว่าเราเป็นบุตรโดยการเกิด นั่นคือ การบังเกิดใหม่ และเป็นบุตรชายโดยการรับมา ข้อห้ามอ้างอิง
อย่างต่อเนื่องถึงผู้เชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าเท่านั้นในพระกิตติคุณของเขา “บุตร” ด้ถึงความ
สนใจไปสู่ชุมชนแห่งธรรมชาติ (เปรียบเทียบ 2 ปต. 1:4) ในขณะที่ “บุตรชาย” เน้นถึง สิทธิ
และสิทธิพิเศษ

เมื่อคนหนึ่งเสนอของขวัญให้คุณซึ่งทำให้เขาต้องจ่ายราคาอย่างมาก มันไม่ได้เป็นของคุณ
จนกว่าคุณรับมันจากบุคคลนั้น ห่อที่ถูกห่อไว้อย่างสวยงามในมือที่ยื่นออกของผู้ให้จะไม่ได้
ทำประโยชน์อะไรต่อผู้รับเลย จนกว่าเขาหรือเธอจะยื่นมือออกมาและรับมัน ในทำนอง
เดียวกัน การรับของขวัญที่มีค่าแห่งชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้านั้น จำเป็นก่อนที่บุคคลนั้นสามารถ
ได้รับประโยชน์จากมัน การรับของขวัญจากใครสักคนไม่ได้ก่อให้เกิดการกระทำที่ดึงมาหรือ
การทำงานที่ดี และพระคัมภีร์ไม่ได้ถือว่ามันเป็นงาน มันเป็นการตอบสนองต่องานของคนหนึ่ง

1:13

สิ่งที่มาก่อนคือ “ผู้” คือบรรดาผู้ที่เชื่อในพระนามของพระเยซู (ข้อ 12) ชีวิตใหม่ของพวกเขา
ในฐานะบุตรของพระเจื่ก็มาจากพระเจ้า มันไม่ได้มาเนื่องด้วยสายโลหิตของพวกเขา นั่นคือ
บรรพบุรุษทางกายภาพของพวกเขา คนยิวหลายคนเชื่อว่า เพราะพวกเขาเป็นลูกหลานของ
อับราฮัม พวกเขาก็เป็นบุตรฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ บทที่ 8; รม. 4; กท. 3)
แม้กระทั่งทุกวันนี้ บางคนคิดว่าความเชื่อหรือการงานของบรรพบุรุษของพวกเขาด้วยเหตุใด
เหตุหนึ่งก็รับรองถึงความรอดของพวกเขา อย่างไรก็ตามพระเจ้าไม่มีหลาน

ชีวิตใหม่ไม่ได้มาเนื่องด้วยความปลอดภัยทางกายภาพเช่นกัน ไม่ว่าจะต้องการและบากบั่นแค่
ไหนก็ไม่ได้นำมาซึ่งชีวิตใหม่ สิ่งที่จะนำมาซึ่งชีวิตใหม่คือการเชื่อในพระเยซู

“คำว่า ‘เนื้อหนัง’ (ซาร์ก) ไม่ได้ถูกใช้โดยข้อห้ามที่จะนำมาซึ่งแนวคิดของความผิดบาป

อย่างที่ มันถูกใช้ในบ่อยๆในงานเขียนของเปาโล. . . ถ้าจะพูดให้ถูก มันบ่งชี้ถึงความอ่อนแอและความน่าอายอย่างที่เราเห็นได้ใน 1:14 มันยืนยันว่าในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น พระเยซูได้เป็นมนุษย์อย่างเต็มที่”⁷¹

ประการที่สาม ชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาเนื่องด้วยการตัดสินใจของมนุษย์เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเลือกของสามิที่จะมีบุตร มันมาเนื่องด้วยผลลัพธ์ของการตัดสินใจฝ่ายวิญญาณที่จะวางใจในพระเยซูคริสต์ คำกรีกสำหรับ “ชาย” ในที่นี้คือ *แอนดรอส* ซึ่งหมายถึง “ผู้ชาย” ฉบับ NIV ได้แปลมันอย่างเหมาะสมว่า “สามิ” ในที่นี้

ชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาจากแหล่งเหล่านี้เลย แต่มาจากพระเจ้าเอง ในที่สุดแล้ว มันคือผลลัพธ์ของการเลือกของพระเจ้า ไม่ใช่การเลือกของมนุษย์ (เปรียบเทียบ อฟ. 1:4) เพราะฉะนั้น จุดมุ่งหมายของความเชื่อของเราต้องเป็นพระเจ้าแทนที่จะเป็นมรดก เชื้อชาติ งาน หรือการริเริ่มของเรา

ส่วนของอาร์มภทที่สรุปประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ในแง่หนึ่ง มันคือภาพเล็กของพระกิตติคุณทั้งหมด

ง. การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระวาตะ 1:14-18

การกลับไปสู่พระวาตะของยอห์นในข้อ 14 จากข้อ 1 นั้นแนะนำถึงการเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับพระองค์ แม้ว่ายังเป็นส่วนหนึ่งของอาร์มภท ส่วนนี้จัดจ่อที่การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระวาตะ

1:14 พระวาตะ ผู้ซึ่งเป็นอยู่อย่างเท่าเทียมกับพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใดได้มาเป็นผู้มีชีวิต นั่นคือ มนุษย์ นี่เป็นประโยคที่กระชับที่สุดของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ไม่ได้แค่มาปรากฏเป็นมนุษย์ แต่พระองค์มาเป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ ฟป. 2:5-9) กระนั้น พระองค์ยังคงไว้ซึ่งความเป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่ พระวาตะ “กลายมาเป็น” (คำกรีก *เอเกเน โต*) ตามปกติแล้วบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์ แต่นั่นไม่ได้เป็นจริงในกรณีของพระเยซู พระองค์ไม่ได้หยุดที่จะเป็นพระเจ้า เนื้อหนังในพระคัมภีร์มีความหมายตามตัวอักษร นั่นคือ เนื้อหนังของมนุษย์ และความหมายทางอุปไมย นั่นคือ ธรรมชาติมนุษย์ ที่นี้ยอห์นใช้มันในแง่อุปไมย พระเจ้าพระบุตรได้รับเอาธรรมชาติมนุษย์ แต่ไม่ใช่ธรรมชาติบาป

“ใหม่และไม่เคยได้ยินมาก่อนอย่าง โงนเงนมากก็คือแนวคิดรวบยอดนี้เกี่ยวกับพระเจ้า ในร่างของมนุษย์จนไม่ได้แปลกใจที่ว่าแม้กระทั่งมีบางคนในโบสถ์ผู้ซึ่งไม่สามารถเชื่อมั่นได้”⁷³

“. . . ความหมายที่ฉลาดอะไรที่บุคคลหนึ่งสามารถให้แก่ภาษาของยอห์นที่นี่ได้โดยต่างไปจากบังเกิดจากหญิงพรหมจารี? มีพ่อแม่ที่ไหนบ้างที่จะพูดถึงลูกว่า “จะบังเกิดเป็นมนุษย์?”⁷⁴

“ยอห์น ไม่ได้กล่าวว่า ‘พระวาทะได้กลายมาเป็นมนุษย์’ หรือ ‘พระวาทะรับเอาร่างกาย’ เขาเลือกรูปแบบนั้นของการแสดงออกซึ่งทำให้สิ่งที่เขาต้องการที่จะกล่าวนั้นตรงๆที่สุด มันดูเหมือนเป็นไปได้ว่าเขาได้ถูกเผชิญหน้ากับผู้ต่อต้านแห่งรูปแบบโดเซติก คือ ผู้คนที่พร้อมที่จะคิดถึงพระเยซูแห่งนาซาเร็ธว่าเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า แต่ก็ปฏิเสธความเป็นจริงของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พวกเขาคิดว่าพระองค์แค่ปรากฏที่จะดำเนินชีวิตของมนุษย์ ตามสมมติฐานของพวกเขา เนื่องจากว่าพระเจ้าไม่สามารถทำให้พระองค์เป็นมลทินโดยการติดต่อย่างแท้จริงกับมนุษย์ได้ ชีวิตทั้งสิ้นของพระเยซูจะต้องเป็นแค่การปรากฏเท่านั้น คำศัพท์ของยอห์น ไม่ได้มีที่ว่างสำหรับความคิดที่ฟุ้งซ่านเช่นนั้น เขานั้นชัดเจนมากในความเป็นพระเจ้าของพระวาทะ แต่เขาก็ชัดเจนในความแท้จริงของความเป็นมนุษย์ของพระองค์อีกด้วย”⁷⁵

“ถ้าสิ่งใดก็ตามดังเช่นความล้าลึกที่ใหญ่อย่างมากนี้สามารถพบได้ในเรื่องราวของมนุษย์ การเปรียบเทียบที่เหมาะสมมากที่สุดดูเหมือนจะเป็นความล้าลึกของมนุษย์ ผู้ซึ่งเราเห็นว่าประกอบด้วยสสารสองอย่าง กระนั้น มันก็ไม่รวมกับอีกอย่างหนึ่งเพื่อจะคงไว้ซึ่งธรรมชาติที่แตกต่างของมันเอง เพราะว่าวิญญาณไม่ใช่ร่างกาย และร่างกายไม่ใช่วิญญาณ ดังนั้น บางสิ่งที่ถูกกล่าวอย่างเฉพาะเกี่ยวกับวิญญาณก็ไม่สามารถประยุกต์ใช้กับร่างกายได้ และบางสิ่งที่ถูกกล่าวอย่างเฉพาะเกี่ยวกับร่างกายก็ไม่เหมาะสมกับวิญญาณ บางสิ่งที่ถูกกล่าวอย่างเฉพาะถึงมนุษย์ทั้งตัวก็ไม่สามารถอ้างอิงถึงวิญญาณหรือร่างกายอย่างแยกกันได้ยกเว้นการอ้างอิงอย่างไม่เหมาะสม สุดท้ายลักษณะต่างๆของความคิด [บางครั้ง] ถูกโอนไปยังร่างกาย และลักษณะเหล่านั้นของร่างกายก็ถูกโอนไปยังวิญญาณ กระนั้น ผู้ที่ประกอบด้วยส่วนเหล่านี้เป็นบุคคลเดียว ไม่ใช่หลายบุคคล ถ้อยคำเช่นนั้นบ่งบอกว่ามีบุคคลเดียวในมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบสองอย่างที่รวมกัน และมีธรรมชาติที่สำคัญซึ่งแตกต่างกันสองอย่างที่ประกอบเป็นบุคคลนี้”⁷⁶

พระเยซูได้ดำเนินชีวิตท่ามกลางพวกสาวกของพระองค์อย่างแท้จริง คำกรีก *เฮสเคโนเซน* แปลว่า “อาศัยอยู่” หรือ “ใช้ชีวิต” ซึ่งเกี่ยวกับ *สคเน* ซึ่งหมายถึง พลับพลา ขณะที่การทรงสถิตของพระเจ้าได้อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอลในพลับพลา ดังนั้นมันได้ใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขาในบุคคลของพระเยซูอย่างชั่วคราว (เปรียบเทียบ อพย. 25:8-9; 33:7, 11)⁷⁷ พระกิตติคุณของท่านเป็นอันดับสองรองจากพระธรรมมัทธิวที่มีคำกล่าวอ้างอิงและการพาดพิงจากพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม⁷⁸

“เป็นที่ชัดเจนว่าของท่านพึงพาพันธสัญญาเดิม แต่การใช้ของท่านก็แตกต่างจากผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆ และก็ไกลจากความเรียบง่าย การอ้างอิงโดยตรงของท่านก็น้อยกว่า และเมื่อเทียบเคียงกับอื่นๆแล้วท่านไม่ใคร่ใช้ ‘พระคัมภีร์ตอนที่ถูกใช้เพื่อพิสูจน์หลักคำสอน’ ที่ซึ่งคริสเตียนแรกเริ่มบ่อยครั้งได้แสวงหาที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งการเสด็จมานั้นได้ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิม”⁷⁹

ซาโลมอนคิดว่ามันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะอาศัยอยู่บนโลก (1 พกษ. 8:27) แต่นั่นคือสิ่งที่พระองค์ได้ทำในพระเยซู

เป็นครั้งแรกที่ของท่านได้แสดงให้เห็นว่าพระวาตะและพระเยซูเท่าเทียมกัน แต่นี่เป็นการอ้างอิงสุดท้ายสำหรับพระวาตะในพระกิตติคุณนี้ ตั้งแต่บัดนี้ไป ท่านได้อ้างอิงถึงพระวาตะโดยชื่อทางประวัติศาสตร์ของพระองค์ นั่นคือ พระเยซู และศัพท์ส่วนตัว “พระบิดา” และ “พระบุตร”

“ในฐานะพระบุตรที่มีอยู่ก่อนแล้วของพระเจ้า พระองค์เป็นผู้สร้างโลกและเป็นผู้ปฏิบัติการน้ำพระทัยของพระบิดา ในฐานะพระบุตรที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า พระองค์ได้ใช้อำนาจเหมือนกันเหล่านี้ในการเป็นอยู่แบบมนุษย์ของพระองค์ และได้เปิดเผยอย่างมีประสิทธิภาพถึงบุคคลของพระบิดา”⁸⁰

“พระสิริ” ที่ของท่านและสาวกคนอื่นได้เห็นในฐานะพยานอ้างอิงถึงพระลักษณะที่เหมือนพระเจ้าของพระเยซู (เปรียบเทียบ อพย. 33:22; ฉธบ. 5:22; อสย. 60:1; 1 ยน. 1:1-2) พระลักษณะและคุณสมบัติต่างๆของพระเจ้าได้สำแดงออกในพระเยซู ดังเช่นบุตรมนุษย์มีความคล้ายคลึงกับบิดาของเขา ยกเว้นที่ว่าความเหมือนในกรณีของพระเยซูนั้นถูกต้องโดยแท้ (ฟป. 2:6) ท่าน ได้เขียนรวมสาวกคนอื่นๆ ว่า “พวกเรา” ได้เห็น “พระสิริ” ของพระเยซู คำกรีกที่

แปลว่า “ได้เห็น” *เซแอสซึย* “ได้เห็นด้วยสายตาทางกายภาพ” มีความหมายเช่นนี้เสมอในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 1 ยน .1:1-3) พวกเขาได้เห็นพระสิริของพระเยซูที่ชัดเจนที่สุด ณ การจำแลงพระกาย (มธ. 17:2-8; มก. 9:2-8; ลก. 9:28-36)

ความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดานั้นพิเศษและความคล้ายคลึงกับพระบิดาก็พิเศษเช่นกัน ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของพระเยซูที่มีต่อพระเจ้าพระบิดานั้นก็พิเศษ (คำ กรีก *โมโนเจนิส* เปรียบเทียบ ข้อ 18; 3:16, 18; 1 ยน. 4:9) แม้เราเองก็สามารถกลายเป็นบุตรของพระเจ้าได้ (ข้อ 12-13) พระองค์อยู่นิรันดร์และมีแก่นแท้เหมือนพระบิดา “ก่อให้เกิด” ไม่ได้หมายถึงว่า มันมีเวลาที่พระเยซูไม่ได้เป็นอยู่ และจากนั้นพระบิดาได้นำพระองค์ให้บังเกิดขึ้น

โมโนเจนิส ตามตัวอักษรหมายถึง “ประเภทเดียว” หมายถึง พิเศษ หรือ อันเดียว (นั่นคือ อันเดียวแห่งประเภทของมัน [พระองค์]) และพระวาจาได้มาที่จะแสดงถึงความหมายโดยนัยว่า *เป็นที่รักเป็นพิเศษ*⁸¹

“*โมโนเจนิส* (บังเกิดเท่านั้น ไม่ใช่แค่กำเนิด) ที่นี้หมายถึงความสัมพันธ์นิรันดร์ของโลกอส (ดังใน 1.18) มากกว่าการเกิดใหม่เป็นมนุษย์”⁸²

“พระสิริของพระเยซู ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่สำคัญกับพระเจ้า (1.14) และการเชื่อฟังของพระองค์”⁸³

โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้ว พระคุณและความจริงแสดงให้เห็นถึงพระสิริของพระเจ้าที่พระเยซูได้สำแดงพระคุณในบริบทนี้อ้างอิงถึง พระกรุณา (นั่นคือ ความดี คำฮีบรู *เฮเซด*) และความจริง หมายถึง ความสัตย์สุจริต (นั่นคือ ความสัตย์จริง คำฮีบรู *เยเมท* เปรียบเทียบ ข้อ 17) การมาบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นการแสดงออกที่เป็นไปได้อันยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ มันยังเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะสื่อสารความจริงอย่างแม่นยำแก่ความเข้าใจของมนุษย์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม หลายคนที่ได้เผชิญหน้ากับพระเยซูในระหว่างพันธกิจของพระองค์ได้ล้มเหลวจะเห็นสิ่งเหล่านี้ (ข้อ 10) พระคุณและความจริงไม่สามารถเป็นที่รู้ได้ถ้าปราศจากพระเจ้าผู้ซึ่งได้สำแดงสิ่งเหล่านี้โดยทางพระเยซูคริสต์⁸⁴

1:15

ขอให้นับพิศมาเป็นอีกพยานหนึ่งนอกเหนือจากอัครทูตขอห์น และสาวกคนอื่นๆของพระเยซู ที่ได้เป็นพยานถึงบุคคลของพระเยซู

“ขอห์นบัพติสมาเป็นหนึ่งในหกบุคคลที่ถูกกล่าวไว้ในพระกิตติคุณขอห์น ซึ่งเป็นผู้เป็นพยานว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า คนอื่นๆก็คือ นาธานเอล (ยน. 1:49) เปโตร (ยน. 6:69) ชายตาบอดที่ได้รับการรักษา (ยน. 9:35-38) มารธา (ยน. 11:27) และ โธมัส (ยน. 20:28) ถ้าคุณเพิ่มพระเยซูเจ้าเองเข้าไป (ยน. 5:25; 10:36) คุณก็จะมีพยานที่ชัดเจนทั้งเจ็ด”⁸⁵

แม้ว่าขอห์นบัพติสมาจะแก่กว่าและได้เริ่มต้นพันธกิจของเขาก่อนพระเยซู เขาได้ยอมรับถึงความเหนือกว่าของพระเยซูที่มีต่อเขาเอง

“ในสังคมที่อายุและการมีลำดับเหนือกว่าให้เกิดที่ประหลาด นั่นคงเป็นการนึกเอาของพวกสังเกตการณ์แบบตื้นๆที่จะหมายถึงว่าขอห์นบัพติสมานั้นยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู”⁸⁶

ความเหนือกว่าของพระเยซู ขึ้นอยู่กับการมีอยู่ก่อนของพระองค์กับพระบิดาและความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ขอห์นบัพติสมาในฐานะพยานต่อตัวตนของพระเยซูนั้นสำคัญต่อผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 6-8, 19-36)

1:16

คำเหล่านี้และคำเหล่านั้นที่ตามมาค่อนข้างจะเป็นคำเหล่านั้นของผู้ประกาศข่าวประเสริฐและไม่ใช่คำเหล่านั้นของผู้ให้บัพติสมา⁸⁷ ทรัพยากรทั้งหมดของพระเจ้ก็ปรากฏในพระเยซูซึ่งก่อตั้ง “ความสมบูรณ์” ของพระองค์ (คำกรีก เพลโรมา เปรียบเทียบ คส. 1.19 และ 2.29) จากความสมบูรณ์นี้เองที่ทำให้ผู้คนได้รับพระคุณ พระสิริของพระเจ้ที่พระเยซูได้สำแดงนั้นเต็มไปด้วยพระคุณและความจริง (ข้อ 14) จาก “ความสมบูรณ์” ของพระคุณนั้น คน “ทั้งหมด” “ได้รับ” การแสดงออกของ “พระคุณ” ครั้งแล้วครั้งเล่า

มีการแปลที่เป็นไปได้หลายอย่างของวลี “พระคุณซ้อนพระคุณ” (NASB คำกรีก *คาริน แอนทิ คาริโทส*) ปัญหาก็คือความหมายของคำบุพบท *แอนทิ* ในที่นี้ ผู้แปลบางคนเชื่อว่าขอห์นกำลังกล่าวว่าพระคุณติดตามพระคุณอย่างที่คลื่นของมหาสมุทรติดตามคลื่นซึ่งได้ชัดผู้เชื่อด้วยพระพรที่ต่อเนื่องกัน⁸⁸ NIV “พระพรอย่างหนึ่งหลังจากอีกอย่างหนึ่ง” แสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพถึงมุมมองนี้ และ NASB “พระคุณซ้อนพระคุณ” ก็บ่งบอกมัน อีกการแปลหนึ่งที่

ให้ความหมายในแง่เดียวกัน คือ “พระคุณที่จะตอบสนองทุกๆความต้องการที่เกิดขึ้น (ดู 2 คร. 12:9)”⁸⁹ มันจริงที่ว่าพระเจ้าเทพระคุณที่ไม่ห่มคลืนของพระองค์มายังผู้เชื่อ โดยทางพระเยซูอยู่เสมอ แต่นั่นคือสิ่งที่ย่อหน้าหมายถึงที่นี่ไหม?

มุมมองที่สองก็คือว่า ย่อหน้าได้หมายถึงว่า พระเจ้าทรงประทานพระคุณ ที่ (การช่วยเหลือ) แตกต่างกันในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน⁹⁰

มุมมองที่สามก็คือว่าคำบุพบทกรีก *แอนทิ* หมายถึง “แทนที่” ในที่นี้อย่างที่มันหมายถึงในที่อื่นๆอยู่บ่อยครั้ง⁹¹ ตามการแปลนี้ ย่อหน้าได้หมายถึงว่าพระคุณของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์มาแทนที่พระคุณที่พระองค์ได้ประทานให้โดยทางโมเสสเมื่อพระองค์ได้ประทานธรรมบัญญัติ ข้อ 17 ดูเหมือนจะดำเนินความคิดนี้ต่อไปและก็สนับสนุนการแปลนี้

ผมจงแน่ใจว่าย่อหน้าคงได้ตั้งใจกล่าวถึงสองแนวคิดนี้ เขาคงได้คิดถึงพระคุณของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ที่เข้ามาแทนที่พระคุณของพระองค์โดยทางโมเสสและดำเนินต่อไปในการที่จะช่วยเหลือคริสเตียนวันต่อวัน การแปลนี้ตระหนักถึงการอ้างอิงของย่อหน้าถึงความสมบูรณ์ของพระคุณของพระเจ้าเช่นเดียวกับความตรงกันข้ามในข้อ 17

มุมมองอีกอย่างหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับน้อยก็คือว่า *แอนทิ* หมายถึง “สอดคล้องกัน”⁹² พระคุณที่เราได้รับสอดคล้องกันกับพระคุณที่พระเยซูรับมาจากพระบิดาในบางแง่ อย่างไรก็ตาม *แอนทิ* แทบที่จะไม่มีความหมายในตัวของมันเอง แม้ว่ามันมีความหมายเมื่อมันรวมกันกับคำนามอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้นอีก การแปลนี้ไม่ได้นำเสนอข้อเชื่อมโยงใดๆกับข้อ 17

มุมมองที่สี่ก็คือว่า *แอนทิ* หมายถึง “แลกเปลี่ยนกับ”⁹³ ตามมุมมองของข้าพเจ้าแล้วมันไม่ดีพอแนวคิดของการที่พระเจ้าให้พระคุณแก่เราในการแลกเปลี่ยนกับพระคุณที่เราให้แก่พระองค์ นั่นแปลกลมต่อภาคพันธสัญญาใหม่

1:17 ในขณะที่โมเสสเป็นบุคคลที่พระเจ้าให้ธรรมบัญญัติของพระองค์แก่ประชากรของพระองค์ผ่านทางเขา พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่พระเจ้าได้สำแดงพระคุณและความจริงอันสมบูรณ์ ประโยคนี้แสดงถึงความเหนือกว่าของยุคพระคุณที่พระเยซูได้นำมาเหนือยุคธรรมบัญญัติที่โมเสสได้เริ่มต้น (เปรียบเทียบ รม. 5:20-21; อฟ. 2:8) ยุคธรรมบัญญัติประกอบไปด้วยพระคุณ และยุค

พระองค์ประกอบไปด้วยธรรมเนียมปฏิบัติ ยอห์นกำลังเปรียบเทียบลักษณะที่เด่นของทั้งสองธรรมเนียมปฏิบัติแสดงออกถึงมาตรฐานของพระเจ้า แต่พระองค์จัดเตรียมการช่วยเหลือเพื่อที่เราสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้

“สิ่งที่พระเจ้าได้แสดงว่าพระองค์เองเป็นอะไร โดยทางการสำแดงของพระองค์ในโทราห์ ดังนั้นตอนนี้พระเยซูแสดงว่าพระองค์เองเป็นอะไร โดยทางการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และโทราห์คืออะไร? มันไม่ใช่กฎแจมมื่อ แต่เป็นนิ้วพระหัตถ์ที่ชี้ไปของพระยาเวห์ ซึ่งโดยพระองค์แล้วได้กำหนดหนทางแห่งชีวิตและความสามัคคีธรรมกับพระองค์สำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ [เปรียบเทียบ ฉธบ. 6:1-3] ประเด็นของ ยอห์น 1:17 ไม่ใช่ ‘ตอนนั้นไม่ดี แต่ตอนนี้ดี’ แต่ประเด็นเป็นอย่างนี้มากกว่า ‘ตอนนั้นก็อัศจรรย์! และตอนนี้ยิ่งดีกว่า!’”⁹⁴

ข้อนี้เปรียบเทียบสองยุคอย่างชัดเจน แม้กระทั่งคนที่ไม่เชื่อตามยุคก็ยอมรับสิ่งนี้และยอมรับว่าพวกเขาตระหนักถึงสองระบบที่แตกต่าง นั่นคือ ระบบธรรมเนียมปฏิบัติของภาคพันธสัญญาเดิม และระบบพระคุณของภาคพันธสัญญาใหม่ พวกเขาเป็นผู้ที่เชื่อตามยุคมากกว่าที่พวกเขาเต็มใจที่จะยอมรับว่าพวกเขาเป็น

1:18

มีพระคัมภีร์หลายตอนที่บันทึกบุคคลที่หลากหลายที่ได้เห็นพระเจ้า (ตัวอย่างเช่น อพย. 33:21-23; อสย. 6:1-5; วว. 1:10-18) เหตุการณ์เหล่านั้นเกี่ยวข้องกับนิมิต การปรากฏของพระเจ้า หรือตัวแทนที่เป็นมนุษย์ของพระเจ้า มากกว่าที่จะเป็นการเผชิญหน้ากับแก่นแท้ฝ่ายวิญญาณที่เปิดเผยของพระองค์ (เปรียบเทียบ อพย. 33:20; ฉธบ. 4:12; สดค. 97:2; 1 ทธ. 1:17; 6:16; 1 ยน. 4:12) แนวทางที่เราเห็นว่าพระเจ้าเป็นเหมือนอะไร ไม่ใช่การมองที่แก่นแท้ของพระองค์ ไม่มีใครสามารถทำอย่างนั้นและมีชีวิตอยู่ได้ พระเจ้าได้ส่งพระบุตรที่เฉพาะและองค์เดียวของพระองค์ (โมโนจีนัส เปรียบเทียบ ข้อ 14) จากการทรงสถิตที่สนิทสนมที่สุดของพระองค์เอง เพื่อจะเปิดเผยพระเจ้าต่อมนุษย์

“ในอกของ เป็นสำนวนภาษาฮีบรูที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของเด็กและพ่อแม่ และจากเพื่อนกับเพื่อน (เปรียบเทียบ xiii 23)”⁹⁵

ในระบบที่โมเสสเริ่มต้น “ไม่มีใคร” ที่สามารถ “เห็น” พระเจ้าได้ แต่ตอนนี้พระเยซูได้ “เปิดเผย” พระองค์แก่ทุกคน จึงสังเกตว่ายอห์นได้เรียกพระเยซูว่าเป็น “พระเจ้า” อีกครั้งหนึ่ง (“พระเจ้า” องค์เดียวที่บังเกิดมา) อีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าต้นโบราณบางฉบับอ่านว่า “พระบุตร” แทนที่จะเป็น “พระเจ้า” การอ่านที่ถูกต้องดูเหมือนจะเป็น “พระเจ้า” อย่างชัดเจน

พระเยซูได้ “อธิบาย” (NASB) ในแง่ของการเปิดเผยพระองค์ คำกรีกคือ *เอกซีจีทาโท* ซึ่งเราได้ คำว่า “เอกซีจีท” มาจากมัน พระบุตรได้เอกซีจีท (นั่นคือ ได้อธิบาย แปล หรือ บรรยาย) พระบิดาแก่นมนุษย์ การอ้างอิงถึงพระคริสต์ที่อยู่ในอกของพระบิดาก็นำความรักใคร่ไปสู่แนวคิดของการที่พระเยซูได้อธิบายพระบิดา ที่นี้กล่าวถึงธรรมชาติของพระเจ้า ไม่ใช่การปรากฏภายนอกของพระองค์

“พระเจ้านั้นเรามองไม่เห็น ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ไม่เป็นอยู่จริง แต่เป็นเพราะว่าตาทางกายภาพไม่สามารถตรวจสอบพระองค์ได้ รังสีอินฟราเรด และอัลตราไวโอเล็ตของคลื่นแสงนั้นเราก็มองไม่เห็น เพราะว่าตาของมนุษย์ไม่ไวพอที่จะมองเห็นพวกมันได้ อย่างไรก็ตาม แผ่นกระจกในการถ่ายภาพหรือกล้องวิเคราะห์สีสามารถทำให้พวกมันเป็นที่ยอมรับแก่เราได้ ฉะนั้นพระเจ้านั้นในฐานะผู้มีชีวิตจะเป็นที่รู้จักได้โดยเครื่องมือฝ่ายวิญญาณที่สามารถรับการสื่อสาร “ของพระองค์” ได้”⁹⁶

ยอห์น ได้จบอารัมภบทของเขาอย่างที่เขาได้เริ่มต้นมันด้วยการอ้างอิงถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู⁹⁷ เขาได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวว่าพระวาทะได้ออกอยู่กับพระเจ้า (ข้อ 1) และเขาได้สรุปด้วยการกล่าวว่าพระองค์ได้ออกที่พระทรงของ พระบิดา สิ่งนี้บ่งบอกถึงการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิด ความรัก และความรู้ที่พระบิดาและพระบุตรได้แบ่งปัน มันให้ความเชื่อมั่นแก่เราอีกว่าการสำแดงถึงพระบิดาที่พระเยซูได้สำแดงนั้นถูกต้อง ประเด็นหลักของยอห์นในอารัมภบทนี้ก็คือว่าพระเยซูเป็นผู้สำแดงที่สูงที่สุดของพระเจ้า⁹⁸

“... ในการใช้คำว่า *โลโกส* ยอห์นได้ระบุชัดเจนถึงหนึ่งในแนวคิดแบบพื้นฐานของกรีก ความคิดแบบกรีกกล่าวถึงพระที่แยกออกจากโลก ซึ่งบ่งบอกถึงการคืนรนกับความปวดร้าวใจ และความยินดีกับความกลัวของโลกพร้อมกับการขาดความรู้สึกของพระ แนวคิดของยอห์นเกี่ยวกับ *โลโกส* แสดงถึงแนวคิดที่ตรงกันข้าม คำว่า *โลโกส* ของยอห์นไม่ได้แสดงให้เห็นถึงพระเจ้าที่แยกออกไปอย่างเยือกเย็น แต่เป็นพระเจ้าที่เกี่ยวข้องอย่างซาบซึ้ง”⁹⁹

ภายหลังยอห์นได้อธิบายตนเองว่าได้เอนกายอยู่ใกล้พระทรวงของพระเยซู (เปรียบเทียบ 13:23) พระกิตติคุณของเขาเป็นการสำแดงที่แม่นยำของพระวาตะเพราะยอห์นได้ชื่นชมกับการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดกับพระองค์อย่างที่พระเยซูเป็นการสำแดงที่แม่นยำของพระเจ้าที่มาจากความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระองค์

II. พันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู 1:19-12:50

ส่วนแรกของเนื้อเรื่องของพระกิตติคุณยอห์นบันทึกถึงพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูต่อฝูงชนในปาเลสไตน์ ผู้ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วเป็นคนยิว¹⁰⁰ ผู้เขียนบางคนได้เรียกส่วนนี้ของพระกิตติคุณว่า “หนังสือแห่งหมายสำคัญ” เพราะว่ามันแสดงให้เห็นถึงการอัศจรรย์ที่เจ๋งอย่างที่บ่งบอกถึงต่างๆ ที่หลากหลายเกี่ยวกับพระเยซู

“หมายสำคัญเป็นงานที่อัศจรรย์ที่ถูกกระทำขึ้นหรืออ้างอิงขึ้นเพื่อที่จะอธิบายถึงหลักการต่างๆ ฝ่ายวิญญาณ”¹⁰¹

บ่อยครั้งที่ยอห์นได้บันทึกการอภิปรายที่ยาวที่ติดตามมาด้วยการอัศจรรย์ ที่ซึ่งพระเยซูได้อธิบายความสำคัญของมันแก่ฝูงชน ส่วนนี้ก็ประกอบไปด้วยการสนทนาที่ยาวซึ่งพระเยซูมีกับสองบุคคล (บทที่ 3 และ 4)

“การเปิดของการบรรยายที่เหมาะสมคงจะเป็นที่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวของสิ่งที่เกิดขึ้นของสัปดาห์หนึ่งที่สำคัญ ยอห์นไม่ได้เน้นถึงประเด็น แต่เขาก็ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับเวลาที่ดูเหมือนจะบ่งบอกถึงนี้ วันแรกได้เริ่มต้นด้วยผู้แทนจากเยรูซาเล็มที่ได้ถามยอห์นบัพติศมา ‘วันถัดไป’ ก็กล่าวถึงการขึ้นไปพระเยซูต่อสาธารณชน (ข้อ 29-34) วันที่ 3 บอกถึงสาวกของยอห์นบัพติศมาได้ติดตามพระเยซู (ข้อ 35-40) มันดูเป็นไปได้ว่าข้อ 41 นำเราไปสู่วันที่ 4... มันกล่าวถึงการที่อันครุว์นำเปโตรไปหาพระเยซู วันที่ 5 เป็นวันที่ฟิลิปและนาธานาเอลมาหาพระองค์ (ข้อ 43-51) งานสมรสในหมู่บ้านคานาเกิดขึ้นสองวันหลังจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น (นั่นคือวันที่ 6 และวันที่ 7 2:1-11) ถ้าเราถูกต้องในการเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในหนึ่งสัปดาห์ที่สำคัญที่ถูกกำหนดไว้ในตอนต้นของพระกิตติคุณนี้ เราต้องถามต่อไปว่าความสำคัญอะไรที่ถูกใส่เข้าไปในการเริ่มต้นนี้ การเปรียบเทียบกับวันต่างๆในการทรงสร้างในปฐมกาล 1 ก็บ่งบอกด้วยตัวเองและได้รับการยืนยันโดยคำว่า ‘ในปฐมกาล’ ที่เริ่มต้นเปิดสองบทนี้ อย่างที่ถ้อยคำที่เปิดของบทนี้รำลึกถึง ปฐมกาล 1 โครงร่างก็เป็นเช่นนั้น พระเยซูจะต้องเกี่ยวข้องในการทรงสร้างใหม่ โครงร่างบ่งบอกอย่างไม่เด่นชัดถึงกิจกรรมที่สร้างสรรค์”¹⁰²

ก. คำนำสู่พันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู 1:19-51

ส่วนที่เหลือของบทแรกกล่าวต่อไปถึงวิญญานที่เกริ่นนำของอาร์มภบท มั่นบันทึกลงสองเหตุการณ์ใน พันธกิจของยอห์นบัพติสมาและการเลือกของชายบางคนที่จะติดตามพระเยซู

1. คำพยานที่ถูกปกปิดไว้ของยอห์นบัพติสมาที่มีต่อพระเยซู 1:19-28

ผู้เขียนได้บันทึกพยานของยอห์นบัพติสมาที่มีต่อตัวตนของพระเยซูในฐานะที่เป็นการจัดเตรียมสำหรับการบรรยายของเขาถึงพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู เขาเป็นพยานแรกของพยานหลายคนของอัครทูตยอห์นที่เป็นพยานถึงการมาบังเกิดเป็นมนุษย์

ก่อนหน้านั้น ผู้เขียนได้อ้างอิงว่าพระเจ้าได้ส่งยอห์นบัพติสมาเพื่อจะเป็นพยานให้แก่ความสว่าง (ข้อ 6-8) เขาก็ได้อ้างอิงถึงสิ่งที่ยอห์นได้กล่าวเกี่ยวกับพระเยซู นั่นคือ พระเยซูมียศสูงกว่าเขา (ข้อ 15) ตอนนี้ ผู้ประกาศได้อธิบายพยานของยอห์นบัพติสมาในรายละเอียดมากยิ่งขึ้น

1:19 ข้อนี้อธิบายถึงบริบทที่ซึ่งยอห์นบัพติสมาได้อธิบายถึงตัวตนของเขาเองในความสัมพันธ์กับพระเยซูอย่างพระกิตติคุณพ้องเปิดเผย พันธกิจของยอห์นนั้นมีอิทธิพลอย่างมากจนพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนายิวได้สอบสวนเขา (มัทธิว 3:5-6) บางทีสภาแซนฮีดรินได้ส่งคณะผู้แทนของพวกปุโรหิตและเลวีไปหา พวกปุโรหิตเป็นลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งเป็นผู้นำในเรื่องของหลักความเชื่อเชิงศาสนศาสตร์และเชิงปฏิบัติซึ่งรวมถึงความบริสุทธิ์ทางพิธีกรรม พวกเลวีเป็นลูกหลานของเลวี ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรพบุรุษของอาโรน และได้ช่วยเหลือพวกปุโรหิตในพันธกิจของพวกเขา ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องของดนตรีในพระวิหารและความปลอดภัย¹⁰³

“คนยิว” เป็นคำศัพท์ทางศาสนาที่ยอห์นได้ใช้ถึง 71 ครั้ง ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ประกาศคนอื่นๆที่ใช้มันน้อยมาก ปกติแล้วในพระธรรมยอห์น มันอ้างอิงถึงคนยิวที่เป็นศัตรูต่อพระเยซูแม้ว่าบางครั้งมันปรากฏในแง่กลางๆ (ตัวอย่าง 2:6) หรือในแง่ดี (ตัวอย่าง 4:22) อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่แล้ว มันอ้างอิงถึงคนยิวจากยูเดีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่ใน และรอบๆเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งได้ก่อตั้งโลกทางศาสนานอกเหนือจากความเชื่อในพระเยซู ฉะนั้นมันบ่งบอกถึงเสียงสอดแทรกของความเป็นศัตรูต่อพระเยซู¹⁰⁴

1:20 ผู้เขียนได้เน้นว่ายอห์นได้ปฏิเสธอย่างแข็งขันถึงการแนะนำใดๆก็ตามที่ว่าเขาอาจเป็นพระเมสสิยาห์ “พระคริสต” (คำกรีก *คริสโตส*) ซึ่งเป็นคำกรีกที่เหมือนกับคำฮีบรู “เมสสิยาห์” หรือ “ผู้ได้รับการเจิม” พันธกิจของยอห์นประกอบด้วยภารกิจที่ช่วยให้คนอื่นเห็นถึงพระเมสสิยาห์ เพื่อว่าพวกเขาสามารถติดตามพระองค์ได้ เพราะฉะนั้น มันคงไม่เป็นประโยชน์ที่จะยอมให้ใครก็ตามที่จะเอาเขาไปปะปนกับพระเมสสิยาห์

1:21 พวกเขาได้ถามยอห์นว่าเป็นเอลียาห์หรือไม่ เพราะว่าตอนนั้นความคาดหวังเกี่ยวพระเมสสิยาห์นั้นมีสูง เนื่องจากการทำนายของดาเนียลที่บอกถึงวันปรากฏของพระเมสสิยาห์ (ดนล. 9:25) มาลาคีย์ได้ทำนายว่าเอลียาห์จะกลับมาเพื่อที่จะแจ้งข่าววันขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระเมสสิยาห์จะเริ่มต้น (มลค. 4:5-6)

"อย่างเป็นที่นิยมนั้น มีการเชื่อว่าเอลียาห์จะเจิมพระเมสสิยาห์ และดังนั้นก็เปิดเผย
อัตลักษณ์ของพระองค์แก่ท่านและแก่อิสราเอล (ดู Justin, *Apology* 35.1)"¹⁰⁵

เมื่อยอห์นบัพติสมาได้ปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นเอลียาห์ เขาได้ปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นเอลียาห์ด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตาม การแต่งตัว การทานอาหาร และพันธกิจของเขานั้นคล้ายคลึงกับของเอลียาห์อย่างมาก

ผู้เผยพระวจนะที่พวกเขามีในความคิดเมื่อพวกเขาได้ถามคำถามที่สามคือผู้เผยพระวจนะที่โมเสสได้ทำนายว่าจะมา (ฉธบ. 18:15-18) เมอร์ลีย์ชี้ว่าจากการกล่าวอ้างของพันธสัญญาใหม่ถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19 จำนวน 42 ครั้งนั้น 24 ครั้งก็ปรากฏในพระกิตติคุณยอห์น¹⁰⁶ ผู้เผยพระวจนะนี้จะนำการสำแดงใหม่จากพระเจ้ามาและอาจนำคนอิสราเอลในการอพยพใหม่และเอาชนะผู้กดขี่พวกเขา คนยิวได้ล้มเหลวอย่างผิดๆ ที่ระบุผู้เผยพระวจนะว่าเป็นพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 7:40-41) ในทางตรงกันข้าม บรรดานักเทศน์คริสเตียนเริ่มแรกได้ยืนยันว่า “ผู้เผยพระวจนะ” เหมือนกันกับพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบกิจการ 3:22) ยอห์นบัพติสมาได้บอกว่าเขาไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะที่คาดหวังไว้เมื่อยาวนานนั้น มากไปกว่านั้นเขาเองก็ไม่ใช่พระเมสสิยาห์หรือเอลียาห์

1:22-23 ในการตอบต่อคำถามของของพวกเขานำ ยอห์นบัพติสมาได้อ้างว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะที่กำลังเตรียมทางสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้อ้าง อิสยาห์ 40:3 ซึ่งเป็นส่วน

หนึ่งของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ มธ. 3:3; มก. 1:3; ลก. 3:4) ในคำพยากรณ์นั้น อิสยาห์ได้ทำนายถึงการสำแดงของพระสิริของพระเจ้าเมื่อพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏ (อสย. 40:5; เปรียบเทียบ ยน. 1:14) ที่สำคัญ ยอห์นไม่ได้อ้างว่าเป็นพระวาทะแต่เป็นเสียง

- 1:24 ผู้แปล NASB ได้เข้าใจว่าข้อนี้เป็นวงเล็บที่อธิบายถึงพวกเจ้าหน้าที่ที่ได้ส่งคณะผู้แทนซึ่งได้ถามยอห์น ผู้แปล NIV แปลมันว่าเป็นการระบุถึงผู้ถามยอห์นบางคน บางที NIV ถูกต้องในที่นี้ มันคงจะผิดปกติสำหรับผู้เขียนที่จะแทรกการไหลของเรื่องราวด้วยรายละเอียดที่ค่อนข้างไม่สำคัญนี้ แต่สำหรับเขาที่จะระบุถึงผู้ตรวจสอบยอห์นบางคนว่าเป็นพวกฟาริสีนั้นดูมีเหตุผล พวกฟาริสีเป็นผู้แปลที่เคร่งครัดของธรรมเนียมบัญญัติยิว และดูเหมือนว่ายอห์นใกล้ที่จะละเมียดสิ่งเหล่านี้¹⁰⁷
- 1:25 คำถามของพวกเขาบ่งบอกว่ามันเป็นการไม่เหมาะสมสำหรับยอห์นที่จะให้บัพติสมา คนยิวทำการบัพติสมาเพื่อการชำระทางพิธีกรรม แต่ในกรณีทั้งหมด ผู้รับบัพติสมาได้บัพติสมาพวกเขาเอง¹⁰⁸ มันไม่มีแบบอย่างสำหรับยอห์นที่จะบัพติสมาคนอื่น และคนยิวไม่ได้ถือว่าพวกเขาจำเป็นต้องกลับใจ นี่เป็นบางสิ่งที่คนต่างชาติต้องทำเมื่อพวกเขาได้เข้าลัทธิยิว เป็นที่ชัดเจนว่า เมื่อคนต่างชาติได้เข้าสู่ลัทธิยิว พวกผู้ชายของครอบครัวก็เข้าสู่หนัด และสมาชิกทั้งหมดของครอบครัวคือทั้งสองเพศก็รับบัพติสมา¹⁰⁹ ยิ่งไปกว่านั้นอีก เนื่องจากว่ายอห์น ไม่ได้เป็นหนึ่งในผู้ที่ได้ถูกทำนายไว้ในยุคสุดท้าย สำหรับพวกเขาแล้ว ยอห์นขาดสิทธิอำนาจที่จะทำในสิ่งที่เขาได้ทำ
- 1:26-27 ยอห์นได้ตอบโดยบ่งบอกว่าสิทธิอำนาจของเขาที่จะให้บัพติสมาอย่างที่เขาได้ทำก็มาจากผู้ที่มีสิทธิอำนาจ ซึ่งอยู่ที่นั่น แต่ไม่เป็นที่รู้จัก ตอนนั้นยอห์นยังไม่ได้ระบุถึงพระเยซู นี่คงจะเป็นการเปิดเผยพระเยซูต่อการตรวจสอบอย่างละเอียดของผู้นำยิวก่อนเวลาอันควร ยอห์นได้ตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์หลังจากที่เขาได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 31) ยอห์นเพียงแค่อ้างอิงถึงผู้นี้และบ่งบอกว่าเขาได้ให้บัพติสมาในน้ำภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า เขาได้เน้นถึงสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูโดยการกล่าวว่าเขาไม่สมควรที่จะทำงานอย่างคนใช้สำหรับพระองค์ ดังนั้นยอห์นได้เป็นพยานให้แก่พระเยซูแม้กระทั่งก่อนที่เขาได้ระบุว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์

“ที่จะได้รับอิทธิพลอย่างเต็มที่ของสิ่งนี้ เราต้องคิดในใจว่าพวกเขาได้ทำงานบริการหลายอย่างสำหรับอาจารย์ของพวกเขา พวกเขาอาจารย์ในปาเลสไตน์สมัยโบราณนั้นไม่ได้รับค่าจ้าง (มันเป็นสิ่งที่แย่มากที่จะขอเงินสำหรับการสอนพระคัมภีร์!) แต่ในการชดเชยบางส่วนนั้น พวกเขาถืออยู่ในนิสัยของการทำงานบริการเล็กๆ สำหรับรับบีของพวกเขา แต่พวกเขาจะต้องมีข้อกำหนด และงานอย่างคนใช้เช่นการแก้เชือก รองเท้าที่อยู่ภายใต้สิ่งนี้ ก็มีค่าของรับบี (ในรูปแบบปัจจุบันของมัน ซึ่งเริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 250 แต่บางทีคงจะก่อนหน้านี้หลายปี) ‘ทุกการบริการซึ่งทาสกระทำสำหรับเจ้านายของเขา สวาทควรจะทำเพื่ออาจารย์ของเขาทุกวันการแก้เชือก รองเท้า’ ขอห์นเลือกงานที่ค่าของรับบีเน้นว่าเป็นงานอย่างคนใช้มากเกินไปสำหรับสวาทคนใดก็ตาม และประกาศว่าเขาเองไม่สมควรที่จะกระทำมัน”¹¹⁰

1:28

สถานที่ตั้งของพันธกิจของพระเยซูตั้งเดิมนั้นอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ดังนั้น “ไกลกว่าแม่น้ำจอร์แดน” เป็นที่ชัดเจนว่าอ้างอิงถึงด้านตะวันออกของแม่น้ำนั้น ฉะนั้นหมู่บ้านเบธานีในที่นี้คงจะเป็นเมืองที่แตกต่างจากสถานที่ตั้งของบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส (11:1) ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตกของแม่น้ำนั้นและที่อยู่ทางตะวันออกของเยรูซาเล็ม บางทีขอห์นได้อ้างอิงถึงเบธานีโดยชื่อของมันเพราะว่าสถานที่ตั้งของมันก็เป็นที่อยู่จักเมื่อเขาได้เขียนขึ้นตอนนี้มันไม่เป็นที่รู้จัก มันอาจสำคัญที่ว่าขอห์นได้บันทึกพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูซึ่งเริ่มต้นที่เบธานีแห่งหนึ่งและเกือบจบลงที่เบธานีอีกแห่งหนึ่ง (12:1-11) “เบธานี” หมายถึง “บ้านแห่งความหุดหู่หรือความทุกข์ยาก”¹¹¹

ขอห์นบัพติสมาได้บรรลุนพันธกิจของการเป็นพยานให้แก่พระวาทะครั้งแรกโดยการประกาศต่อ สาธารณชนถึงการจำนนของเขาต่อสิทธิอำนาจของพระเยซู ตัวตนที่ถูกปกปิดไว้ของพระเยซูในฐานะพระวาทะก็ดำเนินจากอารัมภบทจนถึงส่วนนี้

2. การระบุที่เปิดเผยถึงพระเยซู ของขอห์นบัพติสมา 1:29-34

ขอห์นบัพติสมาดำเนินต่อไปถึงการเป็นพยานให้แก่ตัวตนของพระเยซูโดยการระบุพระองค์ต่อ สาธารณชนว่าเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า พยานนี้เป็นส่วนที่สำคัญของจุดประสงค์ของผู้เขียนถึงการสนับสนุนความเชื่อในพระเยซู

1:29

วันถัดไปยอห์นได้เห็นพระเยซูเข้ามาหาเขา-พวกเขาได้อาศัยด้วยกันมาก่อน (ข้อ 26, 32-33) - และได้ระบุพระเยซูต่อสาธารณชนว่าเป็นพระเมสสิยาห์ “คูเถิด” หรือ “คู” (คำกรีก *อิดะ*) เป็นการแสดงออกที่ชื่นชอบของงานเขียนของยอห์น บางทีผู้สอบถามเขาได้กลับไปที่ยेरูซาเล็ม ในเวลานี้ชื่อเรียก “พระเมษโปดก” ได้นำเสนอพระเยซูว่าเป็นลูกแกะที่พระเจ้าจะจัดเตรียมให้เป็นเครื่องบูชาแทนสำหรับบาปของมนุษย์ (อสย. 53:7; เปรียบเทียบ ปฐก. 4:4 8:20; 22:8, 13-14; อพย. 12:3-17; อสย. 53:12; 1 ปต. 1:19)

“มัน [ชื่อเรียก “พระเมษโปดก”] รวบรวมในหนึ่งคำศัพท์ที่อธิบายถึงแนวคิดของ ความไม่ผิด การเสียสละแบบสมัครใจ การไถ่บาปแทน การเชื่อฟังอย่างมี ประสิทธิภาพและอำนาจแห่งการไถ่เหมือนกับแกะปีศาจ (อพย. 12:21-27)”¹¹²

“คำถามในภาคพันธสัญญาเดิมคือ ‘ลูกแกะอยู่ที่ไหน?’ (ปฐก. 22:7) ในพระกิตติคุณ ทั้งสี่เล่ม การเน้นคือ ‘จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า!’ พระองค์อยู่ที่นี้! หลังจากที่คุณ ได้วางใจพระองค์ คุณก็ร้องเพลงกับคณะนักร้องแห่งสวรรค์ว่า ‘พระเมษโปดกนั้นทรง สมควร!’ (วว. 5:12)”¹¹³

ยอห์นได้กล่าวถึง ‘บาป’ ไม่ใช่ ‘บาปต่างๆ’ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:9) ซึ่งเขาได้หมายถึงความ ทั้งหมดของบาปของโลกมากกว่าที่จะเป็นจำนวนของการกระทำของแต่ละบุคคล¹¹⁴ ยอห์นดูเหมือนจะมีความเข้าใจโดยทั่วไปถึงพระเมสสิยาห์อย่างที่คนร่วมสมัยของเขาได้เข้าใจ นี่ก็คือว่าพระองค์จะเป็นผู้ปลดปล่อยทางการเมืองสำหรับคนอิสราเอล (เปรียบเทียบ มธ. 11:2-3; ลก. 7:19) อย่างไรก็ตาม เขาได้เข้าใจว่าขอบเขตของพันธกิจของพระเยซูจะเป็นฝ่ายวิญญาณและ สากล ซึ่งคนร่วมสมัยของเขาส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าใจ

พระองค์จะ รับบาปของ “โลก ไปไม่ใช่แค่บาปของคนยิวเท่านั้น”¹¹⁶ นักตีความบางคนได้เข้าใจ ว่าการอ้างอิงนี้ถึง “โลกของผู้เชื่อ” เป็น “โลก”¹¹⁷ แต่ข้อจำกัดเช่นนั้นดูเหมือนว่าไม่ได้รับการ รับรองตามความจริงของพระคัมภีร์ตอนอื่นๆที่บ่งบอกว่าการตายของพระเยซูได้ทำให้ทุกคน กลับคืนดีกับพระเจ้า สามารถที่จะ “รอดได้” นั่นคือทำให้ทุกคนรอดได้ เช่น 2 คร .5:19-20; 1 ยน .2:2)

1:30

บางทีบางคนที่ยอห์นได้กล่าวถึงนี้แก่พวกเขาได้อู้อยู่ที่นั่นและได้เป็นพยานถึงการสนทนาของ เขากับพวกปุโรหิตและเลวีในวันก่อนหน้านั้น ตอนนี้อยอห์นได้ระบุพระเยซูว่าเป็นบุคคลที่เขา

ได้พูดเปรยในวันก่อนหน้านั้น

1:31-33

ยอห์นไม่ได้รู้ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ก่อนที่พระเจ้าได้เปิดเผยแก่เขา แม้ว่าพวกเขาเป็นญาติกัน (เปรียบเทียบ ลก. 1:36) ยอห์นได้เรียนรู้ว่าพระเยซูเป็นใครอย่างแท้จริง เมื่อเขาได้ให้บัพติศมาแก่พระเยซู (มธ. 3:13-17; มก. 1:9-11; ลก. 3:21-22) อัครทูตยอห์นไม่ได้บันทึกถึงการรับบัพติศมาของพระเยซู ซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ต่างๆที่เขาได้บันทึกไว้ที่นี่ ยอห์นบัพติศมาได้อธิบายต่อไปว่าเขาได้ดำเนินการพันธกิจของการให้บัพติศมาต่อไปพร้อมกับการระบุต่อสาธารณชนของพระเมสสิยาห์ว่าเป็นเป้าหมาย (เปรียบเทียบ มก. 1:4) การเสด็จลงมาเชิงสัญลักษณ์ของพระวิญญาณในฐานะนกกพิราบที่มาอยู่บนพระเยซูได้ระบุพระเยซูต่อยอห์นบัพติศมาว่าเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งจะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ อสย. 11:2; อสค. 36:25-26; มก. 1:10)

“สองครั้งด้วยกันในเรื่องราวของยอห์นบัพติศมาที่เขาได้ทำการอ้างอิงถึงพระวิญญาณที่ ‘สถิต’ บนพระเยซู (1:32-33) นี้สำคัญอย่างมากในฐานะเป็นการบรรยายถึงความสัมพันธ์ของพระวิญญาณกับพระเยซูเพราะว่าความถาวรนั้นถูกบ่งบอกไว้”¹¹⁸

ในพระกิตติคุณพ้องนั้น ผู้เขียนได้อ้างอิงว่าพระเยซูเท่านั้นที่ได้เห็นการเสด็จลงมาของพระวิญญาณดุนกพิราบ ยอห์นเป็นผู้ประกาศคนเดียวที่ได้บันทึกว่า ยอห์นบัพติศมาก็ได้เห็นอีกด้วย จุดประสงค์ของการรับบัพติศมาของพระเยซูในพระกิตติคุณนี้ก็คือการที่จะระบุว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ แก่ยอห์นบัพติศมาเพื่อว่าเขาสามารถเป็นพยานแก่ตัวตนของพระเยซูได้ สาวกคนอื่นๆก็ฟังพยานของมนุษย์สำหรับการให้ความกระจ่างของพระเจ้าเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพระเยซู การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นเชิงลบซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการชำระจากบางสิ่ง แต่การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นเชิงบวกซึ่งบ่งบอกถึงการได้ชีวิตใหม่จากพระเจ้า

1:34

ยอห์นได้บรรลุจุดประสงค์นี้โดยการเป็นพยานว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:14; สดค. 2:7) นี่เป็นชื่อเรียกที่อ้างอิงถึงความเป็นพระเจ้าอย่างไม่น่าสงสัย ชื่อเรียก “พระเมสสิยาห์” ไม่ได้บ่งบอกถึงความเป็นพระเจ้าแก่หลายคนที่ได้ยินคำนี้ในสมัยของพระเยซู พวกเขาได้คิดถึงผู้ช่วยกึ่งในยศสุดท้ายเท่านั้น แม้กระทั่งสาวกสิบสองคนก็ได้

ปล้ำสู้กับสิ่งนี้ อย่างไรก็ตาม ยอห์นบัพติสมาได้เป็นพยานว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า แม้ว่าความสงสัยได้เกิดขึ้นในความคิดของเขาในภายหลัง พระบุตรของพระเจ้าไม่ได้หมายถึงการเป็นพระเจ้าน้อยกว่า มันหมายถึงความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ (ข้อ 18) ข้อนี้เป็นจุดสูงสุดของพยานของยอห์นบัพติสมาเกี่ยวกับพระเยซู

“มันสำคัญในพระกิตติคุณที่สี่นี้ เราพบว่ามีเจ็ดคนผู้ซึ่งเป็นพยานต่อความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ หนึ่งในผู้ให้บัพติสมา (1:34) สอง นารานาเอล (1:49) สาม เปโตร (6:69) สี่ พระเยซูเอง (10:36) ห้า มารธา (11:27) หก โรมัส (20:28) เจ็ด ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ (20:31)”¹¹⁹

เหตุการณ์ที่ได้ระบุว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าสำหรับยอห์นบัพติสมาคือความสำเร็จของพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเขาที่ว่าเขาจะเห็นการเสด็จลงมาและการประทับอยู่ต่อไปของพระวิญญาณเหนือพระองค์ นี่เป็นพื้นฐานสำหรับพยานของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซู

3. การตอบสนองต่อการเป็นพยานของยอห์นบัพติสมา 1:35-42

ตอนนี้ผู้เขียนได้หันความสนใจของเขาจากพยานของยอห์นบัพติสมาไปสู่พระเยซูเพื่อที่จะบันทึกปฏิกิริยาของบางคนที่มีต่อพยานของพระเยซู สาวกสองคนของยอห์นบัพติสมาได้จากเขาไปเพื่อที่จะติดตามพระเยซูเมื่อพวกเขาได้ยินพยานของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซู หนึ่งในพวกเขาได้นำพี่ชายของเขาเข้าร่วมกับพวกเขา พระเยซูไม่ได้เรียกชายเหล่านี้ที่จะติดตามพระองค์ในฐานะสาวกของพระองค์ในตอนนี้ สิ่งนั้นได้เกิดขึ้นในภายหลัง (เปรียบเทียบ มธ. 4:18-22; 9:9; มก. 1:16-20; 2:13-14; ลก. 5:1-11, 27-28) อัครทูตยอห์นได้บันทึกความเกี่ยวข้องตอนต้นที่ชายเหล่านี้มีกับพระเยซู

“การรวมกันอย่างแท้จริงของชื่อฮีบรู (ซีโมน นารานาเอล) และกรีก (อันดรูว์ ฟิลิป) ดูเหมือนจะบ่งบอกถึงลักษณะที่เป็นตัวแทนของกลุ่มแรกนี้ของพวกเขา...”¹²⁰

1:35-36 ผู้เขียนกำลังอธิบายสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันเดียวกันกับสิ่งที่เขาได้บันทึกในข้อ 29-34 หรือวันถัดไป? บางที “วันถัดไป” ในข้อ 35 เป็นวันถัดไปหลังจาก “วันถัดไป” ในข้อ 29¹²¹ มันได้เกิดขึ้นหลังจากยอห์นได้ระบุว่าพระเยซูเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 29)

1:37 สาวกสองคนของยอห์นบัพติสมาได้เริ่มต้นที่จะติดตามพระเยซูเนื่องด้วยพยานของยอห์น

สิ่งนี้เหมาะสมเพราะว่าพันธกิจของยอห์นก็คือการชี้ผู้อื่นไปยังพระเยซู พวกเขาไม่ได้ละยอห์น บัพติศมาเพื่อไปหาอาจารย์ที่โด่งดังกว่า พวกเขาได้ทำสิ่งที่ยอห์นได้กระตุ้นให้ผู้ฟังของเขาที่จะทำ พวกเขาได้เริ่มต้นติดตามพระเยซูทางกายภาพเพื่อจะเรียนรู้จากพระองค์ พวกเขาได้เริ่มต้นขึ้นแรกไปสู่การเป็นสาวกแท้ๆด้วย นี่ไม่ใช่การไต่ถามเชิงทาบถาม แต่เป็นการมอบ พวกเขาแค่พระองค์ในฐานะสาวก¹²²

“การพบปะแรกๆนั้นศักดิ์สิทธิ์เช่นเดียวกับการพบปะท้ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพบปะเหล่านั้นที่ติดตามมาด้วยประวัติศาสตร์ที่สำคัญ และมาพร้อมกับเหตุบอกล่วงหน้าเชิงพยากรณ์ถึงอนาคตอย่างที่เหมาะสมที่จะเป็นกรณี”¹²³

1:38 พระเยซูได้ถามชายเหล่านี้ว่าทำไมพวกเขากำลังเดินตามหลังพระองค์ พวกเขาต้องการบางสิ่งจากพระองค์ไหม?

“มันดูเหมือนว่าผู้ประกาศกำลังเขียนในสองระดับ คำถามนั้นก็มิใช่เหตุผลในฐานะการบรรยายที่ตรงไปตรงมา: พระเยซูถามชายสองคนที่กำลังตามพระองค์เพื่อที่จะสื่อสารสิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเขา แต่ผู้ประกาศต้องการผู้ฟังของเขาที่จะใคร่ครวญถึงคำถามที่ลึกกว่า: พระวาจาที่เป็นพระเมสสิยาห์เผชิญหน้ากับผู้ที่ทำให้การแสดงใดๆของการเริ่มต้นติดตามพระองค์และเรียกร้องให้พวกเขากล่าวออกมาอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พวกเขาต้องการในชีวิต”¹²⁴

คำถามของพระเยซูได้ให้โอกาสแก่ชายเหล่านี้ที่จะแสดงออกถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะกลายมาเป็นสาวกของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่พร้อมที่จะทำการอุทิศตน เช่นนั้น พวกเขาได้ตอบโดยถามว่าพระองค์ “อยู่ที่ไหน” การตอบสนองที่สุภาพนี้ได้บ่งบอกว่าพวกเขาต้องการที่จะสัมผัสกับพระองค์¹²⁵ หรือพวกเขาอาจได้แสดงถึงความปรารถนาที่จะมาเป็นสาวกของพระองค์¹²⁶ ข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์นได้แปลคำว่า “รับบี” สำหรับผู้ฟังของเขานั้นก็เป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าโดยพื้นฐานแล้วเขาได้เขียนสำหรับคนต่างชาติ “อยู่” ก็แปลหนึ่งในคำที่เป็นลักษณะพิเศษของผู้เขียน (นั่นคือ คำกรีก *เมโน* “ที่จะอาศัยอยู่”) ที่นั่นมันหมายถึงที่จะอาศัยอยู่ แต่บ่อยครั้งแล้วมันมีความหมายทางศาสนศาสตร์ของการดำเนินต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความสัมพันธ์ที่สนิทสนม ชายเหล่านี้คงแปลกใจว่าความสัมพันธ์ประเภทนี้กับพระเยซูจะ

เป็นได้สำหรับพวกเขาหรือไม่ คำนี้ปรากฏ 112 ครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ และยอห์นได้ใช้ถึง 66 ครั้งจากทั้งหมด และใช้ 40 ครั้งในพระกิตติคุณของเขา¹²⁷

1:39

พระเยซูได้ตอบสนองโดยการเชื่อเชิญให้พวกเขาที่จะติดตามพระองค์ ไม่ใช่แค่ที่จะเห็นพระองค์ประทับที่ไหนที่จะไปเยี่ยมพระองค์ ก่อนอื่นพวกเขาจะต้องมากับพระองค์และจากนั้นพวกเขาจึงจะเห็น ประโยคนี้ก็สำคัญอย่างสูงส่งในฝ่ายวิญญาณ โดยการมากับพระเยซูเท่านั้นที่พวกเขาสามารถเข้าใจอย่างแท้จริงในสิ่งที่พวกเขากำลังแสวงหาในฝ่ายวิญญาณ สิ่งนี้ก็เป็นจริงในทุกวันนี้ ชายสองคนนั้นได้รับคำเชิญของพระเยซูและได้พักกับพระองค์ในเวลาที่เหลือของวันนั้น

เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ได้ให้คำเชิญของพระองค์เกือบ 4 โมงเย็น ยอห์นนั้นเที่ยงตรงในการอ้างอิงถึงเวลาของเขามากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณพ้อง (เปรียบเทียบ 4:6, 52; 19:14)¹²⁸ คนยิวนับวันของเขาจากดวงอาทิตย์ตกจนถึงดวงอาทิตย์ตก และพวกเขาได้แบ่งกลางคืนและกลางวันเป็นระยะ 12 ชั่วโมง

“จนถึงวันสุดท้ายของเขานั้น ยอห์นไม่เคยลืมเวลาที่เขาได้พบกับพระเยซูเป็นครั้งแรกเลย”¹²⁹

1:40

ตอนนี้ผู้เขียนได้ระบุถึงหนึ่งในชายสองคนนั้น อันครูว์นั้นสำคัญด้วยเหตุผลสองประการ เขาได้กลายมาเป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคนของพระเยซู และเขาได้จัดเตรียมตัวอย่างที่สอดคล้องของการเป็นพยานแก่พระเยซู โดยการนำพี่ชายของเขาไปหาพระเยซู (ข้อ 41) ยอห์นได้แนะนำว่าอันครูว์เป็นน้องชายของซีโมนเปโตรเพราะว่าเมื่อเขาได้เขียนพระกิตติคุณของเขานั้น เปโตรเป็นที่รู้จักมากกว่า เราไม่รู้ถึงคนที่ไม่ได้ถูกระบุชื่อ นักศึกษาพระกิตติคุณยอห์นบางคนได้แนะนำว่าคนนั้นคงเป็นผู้เขียนเอง¹³⁰ นี่ก็เป็นความเป็นไปได้ที่น่าสนใจ แต่มันไม่มีอะไรในบริบทที่จะช่วยให้เรายืนยันมันหรือไม่ยืนยันมัน คนนั้นคงเป็นใครก็ได้

1:41

อันครูว์ได้แสวงหาที่จะนำพี่ชายของเขาไปหาพระเยซูและก็สำเร็จในการทำอย่างนั้น เป็นที่ชัดเจนว่า ทั้งสองคนต้องการที่จะค้นหาพระเมสสิยาห์ผู้ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงและผู้ที่ยังคงเวลาของดาเนียลได้หนุนใจให้พวกเขาที่จะเชื่อว่าจะมา

ปรากฏในไม่ช้า (คนล. 9:25)

“อันครุว์และยอห์นได้ทำการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งสมัยต่างๆ โกลเกินกว่าเหมือนทองหรือเพชร”¹³¹

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรสรุปว่าเนื่องด้วยอันครุว์ได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ เขาก็ได้เชื่อว่าพระองค์เป็นพระเจ้าอีกด้วย เขาคงอาจได้เชื่ออย่างนี้ แต่หลักฐานทั้งหมดในหมวดพระกิตติคุณได้ชี้ว่าพวกเขาได้เรียนรู้ถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูหลังจากที่พวกเขาได้อยู่กับพระองค์มาบ้างแล้ว (เปรียบเทียบ มธ. 16:16; มก. 8:29; ลก. 9:20) บางทีอันครุว์ได้คิดว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้แบบพระเมสสิยาห์ของคณอิสราเอล

1:42 ชื่อเรียก “พระเมสสิยาห์” หมายถึง “ผู้ที่ถูกเจิมไว้” ตามดั้งเดิมแล้ว ผู้ที่ถูกเจิมไว้ในอิสราเอลเป็นปุโรหิตหรือกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมซึ่งได้นำประชากร เมื่อเวลาผ่านไปพระเจ้าได้ให้คำพยากรณ์มากมายเกี่ยวกับกษัตริย์ตามแบบดาวิดที่จะเสด็จมา ผู้ซึ่งจะปลดปล่อยคณอิสราเอลและสถาปนาการปกครองของพระเจ้าเหนือโลกทั้งสิ้น (ตัวอย่างเช่น 2 ซมอ. 7; สดด. 2; 110) ดังนั้นแนวคิดของผู้ที่ถูกเจิมไว้ที่จะมานั้นก็ได้ก่อรูปมาเป็นชื่อเรียก “พระเมสสิยาห์”

1:42 พระเยซูได้รู้ว่าเปโตรจะกลายมาเป็นอะไรในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์คงได้เกี่ยวข้องกับเขามาก่อนและได้รู้จักชื่อเสียงของเปโตร เพราะว่าทั้งสองคนได้อาศัยอยู่ห่างกันสองสามไมล์ในกาลิลี ซีโมนเป็นชื่อยิวโดยทั่วไป บางทีคงมาจากคำว่า ลีเมโอน พระเยซูได้ให้ชื่อเล่นแก่เขาที่ได้แสดงออกถึงคุณลักษณะของเขาซึ่งไม่ใช่ไม่ธรรมดา มันน่าสนใจที่ว่าตามดั้งเดิมนั้น ซีโมนเปโตรมีคุณลักษณะที่ใจร้อนและหุนหันพลันแล่นอย่างเดียวกันกับลีเมโอนบรรพบุรุษของเขา ซึ่งเป็นบุตรคนที่สองของยาโคบ เคฟาเป็นภาษาอารเมก ซึ่งเป็นภาษาโดยทั่วไปของปาเลสไตน์ และหมายถึง “ศิลา” เปโตรเป็นคำแปลของภาษากรีกคือ เคฟาส เมื่อการบันทึกเกี่ยวกับ เปโตรได้เปิดเผยในหมวดพระกิตติคุณ ดูเหมือนว่าเขาเป็นอย่างอื่นไม่ได้เป็นศิลา เขาหุนหันพลันแล่น เปลี่ยนแปลงง่าย และฟังพาดไม่ได้ กระนั้นพระเยซูได้ตั้งชื่อเปโตรตามสิ่งที่เขาจะกลายมาเป็น โดยอำนาจของพระเจ้า

“ในการนำพี่ชายที่ชื่อซีโมนเปโตรไปหาพระคริสต์ ก็ไม่มีใครที่จะทำงานรับใช้ของ

คริสตจักรได้ยิ่งใหญ่กว่าอันครูว์อีกแล้ว”¹³²

ทุกครั้งที่เราพบอันครูว์ในพระกิตติคุณนี้ เขากำลังนำบางคนไปหาพระเยซู (เปรียบเทียบ 6:8; 12:22) ดังนั้นเขาเป็นแบบอย่างที่ดีมากกว่าสาวกของพระเยซูนั้นควรทำอะไรบ้าง

4. พยานของฟิลิปและอันครูว์ 1:43-51

พวกสาวกของยอห์น ไม่ใช่แค่ชายสองคนที่ได้เริ่มต้นติดตามพระเยซูเท่านั้น อันครูว์ได้ดำเนิน ต่อไปใน การนำคนอื่น ๆ ไปหาพระเยซู เหตุการณ์นี้ได้มาก่อนการแต่งตั้งสาวกสิบสองคนอย่างเป็นทางการของพระเยซู แต่มันแสดงถึงว่าพระองค์ได้จัดเตรียมผู้ที่ จะกลายมาเป็นพวกสาวกของพระองค์

1:43-44 วันถัดไปดูเหมือนจะเป็นวันหลังจากที่ยอห์นบัพติสมาได้ระบุว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า และสาวกสองคนของเขา ซึ่งหนึ่งในนั้นคืออันครูว์ ได้เริ่มต้นติดตามพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นได้ให้บัพติสมาในเพอเรียและยูเดียรอบๆ แม่น้ำจอร์แดน (เปรียบเทียบ มธ. 3:1, 5-6; มก. 1:5)¹³³ ตอนนี้บางคน-หัวข้อนั้นขาดหายไป ในฉบับกรีก-ได้ตั้งใจที่จะมุ่งหน้าไปทางเหนือไปยังกาลิลี บางทีบุคคลนี้เป็นอันครูว์มากกว่าที่จะเป็นพระเยซู มีสองเหตุผลสำหรับการสรุปนี้ ทุกคนในบทนี้ที่ได้มาหาพระเยซูก็มาด้วยการเชื่อเชิญของใครบางคนที่ไม่ใช่พระเยซู ยิ่งไปกว่านั้นอีก ดูเหมือนยอห์นได้เน้นถึงความสำคัญของการเป็นพยานแก่พระเยซู อันครูว์ได้พบฟิลิป (ชื่อกรีกหมายถึง “ผู้รักม้า”) ระหว่างทาง ซึ่งน่าจะเป็นในกาลิลี ฟิลิปมาจากเบธไซดา จูเลียสในมณฑลของกาลิลี (12:21) หลังจากที่ได้มาหาพระเยซูเนื่องด้วยการเชื่อเชิญของอันครูว์ ฟิลิปได้ยอมรับการเชื่อเชิญของพระเยซูที่จะติดตามพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าอันครูว์และเปโตร ได้อาศัยอยู่ในเบธไซดา ก่อนที่พวกเขาได้ย้ายไปที่คาเปอร์นาอุม (มก. 1:21, 29) อย่างไม่สงสัยเลยว่าชายเหล่านี้เป็นเพื่อนของพระเยซูก่อนที่จะกลายมาเป็นผู้ติดตามพระเยซู

1:45 จากนั้นฟิลิปได้นำนาธานาเอลเพื่อนของเขา (หมายถึง “พระเจ้าได้ประทานให้” หรือ “ได้รับจากพระเจ้า” ชื่อสมัยใหม่คือ ซีโอดอร์) ไปหาพระเยซู นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์บางคนระบุว่านาธานาเอลเป็นบารโธโลมิว (เปรียบเทียบ มธ. 10:3; มก. 3:18; ลก. 6:14)¹³⁴ อย่างไรก็ตาม มันไม่มีเหตุผลที่ดีประการใดที่จะระบุว่าสองคนนี้เหมือนกัน การเป็นพยานได้กระจายต่อไปโดยทางสายการสื่อสารแบบธรรมดาที่สุด นั่นคือ เพื่อนต่อเพื่อน อย่างที่มันยังคงทำอยู่

คำพยากรณ์ต่างๆที่ฟิลิปได้อ้างอิงถึงคงได้รวมถึง เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19; อีสยาห์ 53; ดาเนียล 7:13; มีคาห์ 5:2; และ เศคาริยาห์ 9:9 ข้อเหล่านี้และข้ออื่นๆได้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์นี้บ่งบอกว่าพวกสาวกรุ่นแรกเริ่มได้เข้าใจถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ตามพื้นฐานของภาคพันธสัญญาเดิมมากกว่าที่จะเป็นในแง่ของการเมือง¹³⁵ ฟิลิปได้อธิบายว่าพระเยซูเป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้คนรู้จักพระองค์ก่อนที่จะพวกเขาได้เรียนรู้ว่าพระองค์เป็นพระบุตรของ พระเจ้า (ข้อ 49)

“ในแง่หนึ่ง มันมีเหตุผลที่จะมองว่าพวกสาวกของพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์น (ยกเว้นยูดาสอิสคาริโอท) เป็นผู้เชื่อในพระองค์จากเวลาใกล้การเริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่ง มันก็ชัดเจนที่ว่าความเชื่อในพระเยซูของพวกเขาสามารถได้เติบโตและพัฒนาขึ้น เมื่อพวกเขาได้สังเกตถึงความคืบหน้าของพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์ เส้นทางการพัฒนานี้สามารถติดตามได้ในพระกิตติคุณยอห์น”¹³⁶

1:46 นาซาเร็ธมีชื่อเสียงที่ไม่สำคัญสำหรับนาธานาเอล ผู้ซึ่งมาจากคานา ซึ่งเป็นเมืองใกล้ๆกัน (21:2) (แม้ว่าหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ ฟลาวีอัส โจเซฟัส ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านคานาเป็นเวลาช่วงหนึ่งอีกด้วย)¹³⁷ นาธานาเอลได้สงสัยว่าพระเมสสิยาห์จะมาจากสถานที่ต่ำต้อยเช่นนั้นได้อย่างไร เขายังไม่ได้เข้าใจถึงการถ่อมลงมาของพระเยซู

“ความคิดภายในของเขาคือ ‘แน่นอนว่าพระเมสสิยาห์ไม่สามารถมาจากท่ามกลางผู้คนที่ถูกดูถูกยกจนอย่างเช่นเราได้ คือจาก นาซาเร็ธหรือเมืองหรือหมู่บ้านอื่นใดของ แคว้นกาลิลี!’”¹³⁸

“สิ่งดีที่สุดในทั้งโลกได้ออกมาจากนาซาเร็ธ” . . .¹³⁹

ฟิลิปก็ฉลาดที่ไม่ได้โต้เถียงกับเขา เขาเพียงแค่ได้เชิญเขาที่จะ “มาและดู” พระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 39) อย่างไม่สงสัยเลยว่า ยอห์นได้ตั้งใจว่าการกล่าวซ้ำถึงการเชิญนี้จะหนุนใจผู้ฟังของเขาที่จะเป็นพยานในทำนองเดียวกัน ผู้คนจำเป็นต้องพิจารณาถึงพระเยซูหลายคนที่ทำอย่างนั้นจะสรุปว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 12) “การไต่ถามที่ชื่อตรงเป็นการรักษาที่ใหญ่ยิ่งสำหรับอคติ”¹⁴⁰

“คำเหล่านั้นประกอบด้วยแก่นแท้ของการแก้ไขเพื่อความสงสัยทางศาสนา”¹⁴¹

1:47

พระเยซูได้ประกาศว่านาธานาเอลเป็นคนอิสราเอลที่ไม่มีการหลอกลวง นาธานาเอลนั้นตรงกันข้ามกับคนอิสราเอลดั้งเดิม นั่นคือ ยาโคบ ซึ่งเป็นผู้ที่หลอกลวงอย่างมาก (ปฐมก. 27:35-36; 28:12; เปรียบเทียบ ยน. 1:51) เพราะฉะนั้น พระเยซูได้ตรัสอย่างแท้จริงว่านาธานาเอลเป็นคนอิสราเอลที่ “ไม่มียาโคบ” เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูรู้จักเกี่ยวกับนาธานาเอลก่อนที่ฟิลิปได้นำเขาไปหาพระองค์ อย่างที่พระองค์ได้รู้จักคนอื่นๆ ผู้ซึ่งภายหลังพระองค์ได้เรียกพวกเขามาเป็นสาวกของพระองค์อย่างเป็นทางการ ซึ่งจริงๆ พวกเขาอาศัยอยู่ในคาเปอร์นาอุมหรือใกล้เคียงๆ นั้น

“คำเหล่านี้ [“ในตัวเขาไม่มีอุบาย”] บ่งบอกถึงแนวคิดเกี่ยวกับผู้หนึ่งที่ใจนั้นบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งไม่มีความสงสัย แรงจูงใจที่ไม่บริสุทธิ์ ความหยิ่ง หรือความหลงใหลที่ไม่บริสุทธิ์ คนแห่งวิญญูณที่สุภาพไตร่ตรอง ผู้ซึ่งความคิดของเขานั้นสวรรค์ก็สะท้อนเหมือนกับฟ้าสีครามในทะเลสาบที่นิ่งในวันฤดูร้อนที่สงบ เขาเป็นคนที่ตัดสินใจแห่งการอุทิศตนอย่างมาก เขาได้เข้าร่วมในการฝึกหัดฝ่ายวิญญูณภายใต้ต้นมะเดื่อก่อนที่เขาได้พบกับพระเยซู”¹⁴²

1:48

นาธานาเอลแปลกใจว่าพระเยซูได้รู้ว่าเขาเป็นใคร เป็นที่แน่ชัดว่า พวกเขาไม่ได้พบกันมาก่อน พระเยซูได้อธิบายว่าพระองค์ได้เห็นนาธานาเอลใต้ต้นมะเดื่อที่ที่เขาได้อยู่ก่อนที่ฟิลิปได้เรียกเขาให้มาและดูพระเยซู นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์บางคนได้แปลการอ้างอิงของพระเยซูถึงต้นมะเดื่อนี้ในเชิงอุปมาว่าเป็นการพาดพิงถึงบ้านของนาธานาเอล บางครั้งคนทางตะวันออกใกล้โบราณได้อ้างอิงถึงที่อยู่อันสงบเชิงอุปมาว่าเป็นการพักผ่อนภายใต้ต้นองุ่นและต้นมะเดื่อ (1 พกษ. 4:25; อสย. 36:16; ศคย. 3:10) อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนไม่มีเหตุผลที่ดีอะไรที่จะชื่นชอบความหมายเชิงอุปมาเหนือความหมายตามตัวอักษรในที่นี้

“ประโยคนี้ [คำตอบของพระเยซู] เหมือนกับประโยคก่อนหน้านี้ [คำถามของนาธานาเอล] ซึ่งไปยังความคิดหรือคำอธิษฐานลับบางอย่าง โดยการรู้ว่าพระเจ้าได้แสดงความเข้าใจต่อแบบพระเจ้าของพระองค์เข้าไปในใจของมนุษย์ พระองค์ไม่ได้เห็นสิ่งที่อยู่ภายนอกเท่านั้น แต่ได้เห็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ อย่างลึกอีกด้วย จงเปรียบเทียบ 4:19”¹⁴³

เป็นที่ชัดเจนว่า ความเข้าใจต่อองค์ของพระเยซูเป็นการเผยพระวจนะ พระองค์ได้มีความรู้ที่เหนือธรรมชาติเกี่ยวกับนาธานาเอล ไม่ใช่แค่ความรู้จากการเปิดเผยก่อนหน้านี้ที่มีต่อพระองค์¹⁴⁴

1:49

ประโยคที่เรียบง่ายของพระเยซูได้ลี้ลับเอาปฏิริยาที่กะทันหันที่สุดจากนาธานาเอล เขาได้สรุปว่าทางเดียวที่ พระเยซูสามารถเห็นเขาได้เมื่อเขาอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ นั้น ก็เพราะพระเยซูมีความรู้ที่เหนือธรรมชาติ เป็นที่แน่ชัดว่า นาธานาเอลได้รู้ว่าเขาอยู่ตามลำพังและไม่มีใครสามารถเห็นเขาได้เมื่อเขาอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ

ปฏิริยาของนาธานาเอลดูเหมือนจะผิดธรรมดาในตอนแรกเนื่องจากว่าแม้กระทั่งผู้เผยพระวจนะมีความรู้ถึงสิ่งต่างๆที่คนอื่นไม่รู้ ทำไมนาธานาเอลคิดว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้าและไม่ใช่แค่ผู้เผยพระวจนะ? คำตอบดูเหมือนจะเป็นดังนี้คือ แม้กระทั่งชื่อเรียก “บุตรของพระเจ้า” ก็ไม่ได้หมายถึงพระเจ้าสำหรับคนยิวทั้งสิ้นในสมัยของพระเยซู มันหมายถึงว่าบุคคลที่ถูกกล่าวถึงได้แสดงถึงคุณลักษณะบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฉธบ. 3:18; 1 ซมอ. 26:16; สดค. 89:22; สภษ. 31:5; มธ. 5:9; ยน. 17:12) นาธานาเอลดูเหมือนจะถือว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่มีความรู้เหนือธรรมชาติ (เปรียบเทียบ ข้อ 45; 2 ซมอ. 7:14; สดค. 2:6-7; อสย. 11:1-2)¹⁴⁵ อย่างไรก็ตาม นาธานาเอลได้กล่าวดีกว่าที่เขาว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้าในแง่เต็มทีกว่าที่เขาได้เข้าใจในปัจจุบัน อีกมุมมองหนึ่ง คือนาธานาเอลได้ระบุว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า¹⁴⁶

“ในการบันทึกการวิเคราะห์นี้ ยอห์นกำลังเพิ่มเข้าไปในหลักฐานที่ได้สะสมมาตลอด บทนี้ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ นาธานาเอลได้แสดงออกถึงความจริงนี้อย่างแตกต่างจากคนอื่นๆ แต่ความหมายที่สำคัญนั้นก็เหมือนกัน... เราไม่ควรมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่านาธานาเอลเพิ่งได้ถูกเรียกว่า ‘คนอิสราเอล’ ในการเรียกพระเยซูว่า ‘กษัตริย์ของอิสราเอล’ เขากำลังยอมรับว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของเขา เขากำลังจํานนต่อพระองค์”¹⁴⁷

1:50

พระเยซูได้ตอบว่านาธานาเอลยังไม่ได้เห็นสิ่งใด การสำแดงถึงความรู้ที่เหนือธรรมชาตินี้ก็เล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่นาธานาเอลจะเห็นถ้าเขาจะติดตามพระเยซูต่อไปในฐานะ

อาจารย์ของเขา (ข้อ 49) คนยิวที่ตรงไปตรงมานี้ได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์เนื่องด้วยหลักฐานเล็กน้อยอย่างมาก พระเยซูจะให้หลักฐานที่หนักแน่นมากขึ้นสำหรับความเชื่อของเขา ในอนาคต (เปรียบเทียบ 20:29) ยอห์นได้ทำอย่างเดียวกันสำหรับผู้อ่านของเขาโดยการบันทึก “เหตุการณ์ใหญ่กว่านั้น” เหล่านี้หลายอย่างในบทต่อไป

นักอรรถาธิบายบางคนได้สรุปว่า พวกสาวกแรกเริ่มเหล่านี้ได้มาเป็น “ผู้เชื่อ” ในแง่ของการ “ได้รับความรอด” ณ เวลานี้¹⁴⁸ อย่างไรก็ตาม อย่างที่ได้อ้างอิงไปนั้น หมวดพระกิตติคุณดูเหมือนจะนำเสนอว่าชายเหล่านี้ได้รับความเข้าใจมากขึ้นถึงตัวตนของพระเยซูเป็นลำดับเมื่อเวลาผ่านไป มันยากอย่างมากหรือเกือบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะบอกได้อย่างแท้จริงว่าเมื่อไหร่ที่พวกเขาได้เชื่อในพระเยซูพอที่จะได้รับ “ความรอด”

1:51

จากนั้นพระเยซูได้กล่าวประโยคที่สำคัญอย่างมากที่พระองค์ระบุเช่นนั้นด้วยวลี “เราบอกแก่ท่านอย่างแท้จริง อย่างแท้จริง” หรือ “เราบอกความจริงแก่ท่าน” (คำกรีก *เอเมน เอเมน เล โก้ ฮู มิน*) วลีปรากฏ 25 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์น และมันแนะนำถึงการยืนยันที่สำคัญอย่างพิเศษอยู่เสมอ

พระเยซูได้ใช้โมโนภาพของความฝันของยาโคบที่เบธเอลเพื่อที่จะอธิบายถึงการสำแดงที่ใหญ่กว่าที่นาธานาเอลและสาวกคนอื่นจะได้รับ (คำว่า “ท่าน” ในฉบับกรีกนั้นเป็นพหูพจน์) ท้องฟ้าที่เปิดออกวาดภาพถึงความเข้าใจอ่องแท้ที่ผู้คนบนโลกจะได้รับถึงสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในสวรรค์ (เปรียบเทียบ กจ. 10:11; วว. 4:1; 19:11) พระเยซูจะสำแดงสิ่งต่างๆของสวรรค์ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ยอห์นได้พัฒนาตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ บรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพระองค์ที่ช่วยเหลือมนุษย์โดยการนำการสื่อสารของพวกเขาไปยังพระเจ้าที่อยู่เบื้องบน และโดยการนำความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆของพระเจ้าไปยังพวกเขาข้างล่าง (เปรียบเทียบ ฮบ. 1) บทบาทของบุตรมนุษย์ ซึ่งเป็นชื่อเรียกอันชื่นชอบของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เองที่พระองค์ได้ใช้มากกว่า 80 ครั้ง (คนล. 7:13) จะทำให้การเกี่ยวข้องนี้เป็นไปได้

“ในพระกิตติคุณนี้ คำว่า [บุตรมนุษย์] เชื่อมโยงกับไม่ว่าพระสิริในสวรรค์ของพระคริสต์หรือกับความรอดที่พระองค์ได้นำมา”¹⁴⁹

ในทำนองเดียวกัน มันได้ทำให้การเดินทางและการสื่อสารระหว่างสองระดับทางกายภาพ

เป็นไปได้ที่พระเยซูกำลังสัญญาแก่นาธานาเอลว่าพระองค์จะพิสูจน์ว่าเป็นกษัตริย์ไปสู่มารดาและลูก และการสื่อสารกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 2:5) พระเจ้าได้สำแดงพระองค์เองแก่อิสราเอลทั้งบุคคลและประเทศ ในความฝันที่เบธเอลก่อนหน้านั้น ตอนนี้พระเจ้าจะสำแดงพระองค์เองโดยตรงแก่คนอิสราเอลแท้ นั่นคือ นาธานาเอล แก่คนอิสราเอลทั้งปวง และแก่โลกโดยทางพระเยซู

ส่วนรองแรกนี้ในเนื้อเรื่องของพระกิตติคุณที่สี่ (ข้อ 19-51) ประกอบด้วยการอัครภทสู่อำนาจต่อสาธารณชนของพระเยซู¹⁵⁰ ยอห์นได้เน้นพยานของยอห์นบัพติศมาที่มีต่อตัวตนของพระเยซู ครั้งแรกในลักษณะที่ปกปิด และจากนั้นก็เปิดเผย จากนั้นเขาได้บันทึกการตอบสนองของสาวกบางคนของยอห์น ซึ่งได้ติดตามพระเยซู พยานของฟิลิปได้ส่งผลต่อการประกาศของนาธานาเอลถึงความเชื่อในพระเยซู แม้ว่าจะจำกัดอย่างที่มีนัยเป็นการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นผู้สำแดงถึงพระเจ้าและหนทางสู่พระเจ้า “เหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก” ที่พระเยซูได้สัญญา (ข้อ 50) ว่าจะติดตามมานั้น ได้จัดเตรียมรากฐานที่แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นสำหรับความเชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ 20:31)

มีชื่อและชื่อเรียกที่แตกต่างกันของพระเยซูที่ปรากฏในบทที่ 1 นี้อย่างน้อย 16 ชื่อด้วยกันคือ พระวาทะ (ข้อ 1, 14) ความสว่าง (ข้อ 7-9) พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา (ข้อ 14) พระเยซูคริสต์ (ข้อ 17) พระบุตรองค์เดียว (ข้อ 18) องค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 23) พระเมษโปดกของพระเจ้า (ข้อ 29, 36) ผู้หนึ่ง (ข้อ 30) พระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 34, 49) รับบี (อาจารย์ ข้อ 38, 49) พระเมสสิยาห์ (ข้อ 41) พระเยซูชาวนาซาเร็ธ (ข้อ 45) บุตรของโยเซฟ (ข้อ 45) กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล (ข้อ 49) และบุตรมนุษย์ (ข้อ 51)

ข. พันธกิจตอนต้นของพระเยซูในกาลิลี 2:1-12

การบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับการเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูเน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูได้แทนที่สิ่งที่เก่าแก่ด้วยบางสิ่งใหม่ (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:17) เหล้าองุ่นใหม่ได้มาแทนที่น้ำเก่า ภายหลังพระวิหารที่สะอาดได้มาแทนที่พระวิหารที่สกปรก การบังเกิดใหม่ได้มาแทนที่การบังเกิดเก่า น้ำธำรงชีวิตได้มาแทนที่บ่อน้ำ การนมัสการใหม่ได้มาแทนที่การนมัสการเก่า¹⁵¹ หัวข้อที่สำคัญซึ่งใหญ่กว่าก็เป็นการสำแดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูต่อไป

1. หมายสำคัญแรกของพระเยซู: การเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น 2:1-11

การอัศจรรย์แรกที่พระเยซูได้ทำในพันธกิจต่อสาธารณชนและในพระกิตติคุณยอห์น เป็นแบบกึ่งสาธารณชน¹⁵²

เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกของพระเยซู พวกคนใช้ที่อยู่ทีนั้น และมารดาของพระเยซูเท่านั้นที่ได้เข้าใจว่าอะไรได้เกิดขึ้น

“ข้าพเจ้าใช้คำว่า *การอัศจรรย์* เพื่อหมายถึง การเข้าแทรกแซงธรรมชาติโดยอำนาจที่เหนือธรรมชาติ”¹⁵³

2:1 เป็นที่แน่ชัดว่า วันที่สามอ้างอิงถึงวันที่สามหลังจากวันที่นาธานาเอลได้พบพระเยซู การอ้างอิงของยอห์นถึงวันต่อมา (1:29, 35, 43; 2:1) อย่างน้อยก็สะท้อนถึงความรู้อย่างที่ตรงของเขาเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านี้บางทีนี่ก็เป็นการอ้างอิงเชิงสัญลักษณ์ถึงการกระทำของพระเจ้าที่มา ถึงจุดสูงสุดพร้อมกับการอัศจรรย์นี้ (เปรียบเทียบการเป็นขึ้นมาจากตายในวันที่สาม) พระเยซูได้ทำตามพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อนาธานาเอล (1:50-51) อย่างรวดเร็วมาก

การอ้างอิงที่เจาะจงของยอห์นถึงวันต่างๆในบทที่ 1 และที่นั่นนั้นคิดปกติสำหรับเขา ในวันแรก ยอห์นบัพติสมาได้ให้พยานที่ปกปิดของเขาที่มีต่อพระเยซู (1:19-28) วันที่สองเขาได้ให้พยานที่เปิดเผยต่อพระเยซู (1:29-34) วันที่สาม สาวกสองคนของยอห์นได้ติดตามพระเยซู (1:35-42) วันที่สี่ ฟิลิปและนาธานาเอลได้พบพระเยซู (1:43-51) ในวันที่สามหลังจากวันนั้น คือ วันที่ เจ็ด พระเยซูได้ทำการอัศจรรย์ที่คานา ตามธรรมเนียมนั้น การแต่งงานของหญิงสาวเกิดขึ้นในวันพุธ และการแต่งงานของหญิงม่ายเกิดขึ้นในวันพฤหัสบดี¹⁵⁴

คนยิวถือว่าช่วงเวลาเจ็ดวันเป็นการสะท้อนถึงกิจกรรมที่สร้างสรรค์ของพระเจ้า บางทียอห์นต้องการให้ผู้อ่านของเขาที่จะเกี่ยวเนื่องการเริ่มต้นนี้ของ พันธกิจของพระเยซูกับการเริ่มต้นของโลก (ปฐมก. 1) ซึ่งได้เกิดขึ้นในวันที่เจ็ดอีกด้วย ถ้าเป็นอย่างนั้น นี่ก็จะเป็นพยานอีกอย่างหนึ่งต่อความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

หมู่บ้านคานาอยู่ห่างจากนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปทางตอนเหนือประมาณ 9 ไมล์¹⁵⁵ ยอห์นไม่ได้อ้างอิงถึงชื่อมารีย์ “มารดาของพระเยซู” บางทีเพื่อหลีกเลี่ยงการสับสนเธอกับมารีย์คนอื่นๆ ในเรื่องราวของเขา¹⁵⁶ นี่เป็นครั้งที่สองของการเผชิญหน้าในที่สาธารณะ สี่ครั้งที่มารีย์ได้เผชิญกับพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 2:41-52; มก. 3:31-35; ยน.19:26-27)

2:2 ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้รับการเชื่อเชิญที่จะไปงานแต่งงานและได้ยอมรับการเชื่อเชิญนั้น แสดงว่าพระองค์ไม่ใช่ผู้สันโดษ พระองค์ได้ร่วมในเหตุการณ์ตามปกติของชีวิตมนุษย์ นี้ได้

รวมถึงโอกาสต่างๆของความชื่นชมยินดี หมอวพระกิตติคุณได้นำเสนอภาพอย่างนี้ของพระองค์ การอยู่ในทางธรรมไม่ได้เรียกร้องการแยกจากสังคมมนุษย์ แม้ว่ายอห์นบัพติสมาไม่ได้เข้าร่วมกับผู้คนมากเท่ากับที่พระเยซูได้เข้าร่วม บุคคลที่เหมือนพระคริสต์ก็เป็นบุคคลที่กระฉับกระเฉงทางสังคม

ในหมู่บ้านเล็กๆ เช่น คานา นักโบราณคดียังไม่สามารถที่จะระบุอย่างเจาะจงว่าอยู่ที่ไหน บางทีเป็นเพราะว่ามันเล็ก งานแต่งงานคงเป็นการเฉลิมฉลองแบบชุมชน¹⁵⁷ บางทีเจ้าบ้านได้รวมพระเยซูเข้าไปเพราะว่านาธานาเอลได้มาจากคานา (21:2) และเมื่อไม่นานนี้นาธานาเอลได้กลายมาเป็นผู้ติดตามพระเยซู กระนั้น บางทีพวกเขาได้รู้จัก พระเยซูและได้เชิญพระองค์ในฐานะเพื่อนเนื่องจากว่ามารดาของพระองค์ก็อยู่ที่นั่นด้วยและก็รับผิชอบบางอย่างเกี่ยวกับการจัดหาอาหาร เป็นที่แน่ชัดว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในตอนต้นๆของพันธกิจของพระเยซู ก่อนที่พระองค์ได้เรียกสาวกสิบสองคน ฉะนั้นพวกสาวกที่อยู่ในตอนนั้นคงจะมีห้าคนซึ่งยอห์นได้อ้างอิงถึงในบทที่ 1

“คู่บ่าวสาวที่เชิญเชิญพระเยซูไปร่วมงานแต่งงานของพวกเขาเป็นคนที่ฉลาด!”¹⁵⁸

2:3

งานแต่งงานในแถบตะวันออกโบราณตามปกติแล้วดำเนินไปหลายวันด้วยกันและบ่อยครั้งก็เป็นทั้งสัปดาห์เลย¹⁵⁹

“ที่จะล้มเหลวในการจัดเตรียมอย่างเพียงพอสำหรับบรรดาแขกก็จะเป็นความขายหน้าทางสังคม ในชุมชนที่ใกล้ชิดกันของสมัยพระเยซูนั้น ความผิดพลาดเช่นนั้นจะไม่ถูกลืมเลย และจะตามหลอกหลอนคู่แต่งงานใหม่ไปตลอดชีวิตของพวกเขา”¹⁶⁰

อย่างไรก็ตาม การสูญเสียไม่เพียงแต่จะเป็นความขายหน้าทางสังคมเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องการเงินอีกด้วยเพราะว่าเจ้าบ่าวมีความรับผิดชอบทางกฎหมายในวัฒนธรรมนั้นที่จะจัดเตรียมการเลี้ยงฉลองอย่างเหมาะสมสำหรับบรรดาแขกของพวกเขา

“บรรดาเจ้าสาวของเราก็สูญเสียทางการเงิน มากจนถึงครั้งหนึ่งของคุณค่าของบรรดาของขวัญที่พระเยซูและพวกพรรคของพระองค์ที่จะนำไปให้”¹⁶¹

อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า มารีย์ได้บอกพระเยซูเกี่ยวกับสถานการณ์เพราะเธอรู้ว่าพระองค์จะทำอะไรก็ตามที่พระองค์สามารถทำได้ที่จะแก้ไขปัญหานั้น ในฐานะบุคคลที่มีความเมตตาสงสาร พระองค์จะพยายามช่วยเหลือเจ้าบ่าว ผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบสำหรับอาหารและเครื่องดื่ม (ข้อ 9) เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความขายหน้าที่ไม่จำเป็น เป็นที่ชัดเจนว่า มารีย์ได้คาดหวังให้พระเยซูทำบางสิ่ง (ข้อ 5) เป็นที่แน่ชัดว่า พระเยซูไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใดๆก่อนหน้าเหตุการณ์นี้ (ข้อ 11) ฉะนั้น มันดูเหมือนไกลจากความจริงที่จะคาดคะเนว่าเธอได้คาดหวังให้พระองค์ที่จะทำการอัศจรรย์ มารีย์ได้รู้ว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ และเป็นที่ยืนยันว่าเธอต้องการให้พระองค์ที่จะทำบางสิ่งที่จะแสดงแก่ทุกคนที่อยู่ที่นี่ว่าพระองค์เป็นใคร ปกติแล้วเหล่าน้ำองุ่นที่มันเมาในปาเลสไตน์ ณ เวลานั้นก็เป็นน้ำองุ่นที่ถูกหมักไว้ซึ่งเจือจางด้วยน้ำ¹⁶²

2:4

ชาวตะวันตกจะถือว่าใครก็ตามที่กล่าวแก่มารดาของเขาวา “หญิงเอ๋ย” นั้นเป็นการไม่ให้เกียรติ แต่คำนี้เป็นที่ยอมรับได้ที่จะใช้ในวัฒนธรรมของพระเยซู (คำกรีก *γυνή* เปรียบเทียบ 19:26; 20:15) มันไม่ได้มีความหมายในเชิงลบ¹⁶³

“ที่พระเยซูเรียกมารีย์ว่า ‘หญิงเอ๋ย’ และไม่ใช่ ‘มารดา’ บางทีบ่งบอกว่ามันมีความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างพวกเขา ในขณะที่พระองค์เข้าสู่พันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์”¹⁶⁴

ในทำนองเดียวกัน คำว่า “เราจะยังไปกับเจ้าดี?” (NASB) ดูเหมือนจะเย่อหยิ่ง แต่คำเหล่านี้เป็นแค่การว่ากล่าวอย่างสุภาพ ถ้อยคำเหล่านี้ก่อให้เกิดสำนวนที่ยากที่จะแปล (เปรียบเทียบ วนจ. 11:12; 2 ซมอ. 16:10; มธ. 8:29; มก. 1:24; 5:7; ลก. 4:34; 8:28) “อะไรที่เรามีเหมือนกัน?” หมายถึง “ความหวังของคุณและความหวังของฉันไม่เหมือนกัน”¹⁶⁵ หรือ “คุณผู้หญิง นั้นเกี่ยวข้องกับคุณ ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า”¹⁶⁶ หรือ “หญิงเอ๋ย ความเป็นห่วงของคุณเกี่ยวข้องกับอะไรกับข้าพเจ้า?”¹⁶⁷ จักรกมุติญาณของอนุประโยค พระเยซูไม่ใช่ไม่ให้เกียรติแก่มารดาของพระองค์ พระองค์กำลังอธิบายแก่เธอว่าพระองค์จะจัดการกับสถานการณ์ แต่ในเวลาและวิธีของพระองค์เอง การเชื่อฟังของพระเยซูต่อพระบิดาในสวรรค์นั้นสำคัญกว่าการเชื่อฟังของพระองค์ต่อมารดาในโลกของพระองค์

“ที่นี้พระคริสต์ได้แสดงว่าเหตุผลของพระองค์สำหรับการอยู่ภายใต้มารีย์และโยเซฟ

(ลก. 2:51) ได้สิ้นสุดลง ตอนนี้นักพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์ได้เริ่มต้นและเธอต้องไม่ทักท้วงที่จะสั่งการพระองค์”¹⁶⁸

ที่อื่น ๆ นั้นพระเยซูได้กล่าวถึง “เวลา” (คำกรีก *ไอร่า*) ของพระองค์อยู่เสมอ ว่าเป็นเวลาของการทนทุกข์ของพระองค์และผลลัพธ์ต่างๆของมัน (เปรียบเทียบ 5:28-29; 7:30; 8:20; 12:23, 27; 13:1; 17:1)

“มันอ้างอิงถึงเวลาที่พิเศษในชีวิตในโลกนี้ของพระเยซู เมื่อพระองค์จำต้องจากโลกนี้และกลับไปสู่พระบิดา (13:1) ซึ่งเป็นเวลาที่บุตรมนุษย์จะต้องได้รับเกียรติ (17:1) สิ่งนี้สำเร็จโดยการทนทุกข์ การตาย การเป็นขึ้นจากตาย (และการเสด็จขึ้น แม้ว่านี่ไม่ได้ถูกเน้นโดยยอห์น)”¹⁶⁹

ในที่สุดได้แล้ว เมื่อเวลาของพระเยซูมาถึง พระองค์ได้ตอบสนองความต้องการของมวลมนุษย โดยการตายที่บนกางเขน มารีย์กำลังขอร้องให้พระเยซูตอบสนองต่อความต้องการในทันทีทันใด บางทีพระเยซูได้อ้างอิงถึงเวลาของพระองค์ที่ยังไม่มาถึงที่จะช่วยมารีย์ตระหนักว่าการตอบสนองต่อความต้องการเป็นบางสิ่งทีพระองค์จำต้องควบคุม อย่างที่มันไม่ใช่เวลาสำหรับพระองค์ที่จะตาย ดังนั้นมัน ไม่ใช่เวลาสำหรับพระองค์ที่จะตอบสนองต่อความต้องการที่กอดันในเรื่องเหล่านี้ บางทีพระองค์หมายถึงว่า เวลาสำหรับข้าพเจ้าที่จะตอบสนองต่อความต้องการนี้ยังไม่มาถึง ตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ ยอห์นได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเยซูอยู่ในตารางเวลาของพระเจ้าที่พระบิดาของพระองค์ได้ควบคุม

2:5

มารีย์ได้ยอมรับถ้อยคำของพระเยซูอย่างถ่อมใจและไม่ได้อีกว่ากล่าวพระองค์ อย่างไรก็ตาม เธอได้กระตุ้นให้พวกคนใช้ที่จะร่วมมือกับพระองค์ถ้าพระองค์จะกระทำการในไม่ช้า เธอไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์จะทำหรือทำเมื่อไหร่ แต่เธอมีความมั่นใจในความเมตตาสงสารและความสามารถของพระองค์ เธอได้แสดงออกถึงการจำนนที่น่าชื่นชมและความเชื่อต่อพระเยซู เธอได้ยอมให้พระเยซูที่จะควบคุมและแก้ไขปัญหา และเธอได้ชี้ให้คนอื่นไปที่พระเยซู ไม่ใช่ที่เธอเอง ก่อนหน้านั้นเธอได้เข้าหาพระเยซูในฐานะมารดาและได้รับการว่ากล่าวที่ไม่รุนแรง ตอนนี้อย่างไรเธอได้เข้าหาพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอและภายหลังก็ได้รับความพึงพอใจ (เปรียบเทียบ มธ. 15:21-28) ในสิ่งนี้เธอจัดเตรียมตัวอย่างที่สอดคล้องสำหรับเรา

2:6

คนยิวได้ล้างชำระก่อนทานอาหารเพื่อจะชำระพวกเขาเองจากความเป็นมลทินของการเกี่ยวข้องกับคนต่างชาติและสิ่งต่างๆที่ทำให้เป็นมลทินทางพิธีกรรมมากกว่าที่จะเป็นมลทินจากเชื้อโรค พวกเขาต้องการน้ำจำนวนมากเพราะว่าพวกเขาล้างบ่อยๆ (เปรียบเทียบ 15:1-2; มก. 7:3-4) แต่ละโองก็บรรจุสองหรือสามมาตราวัด (คำกรีก *เมเทรเทส*) นั่นคือ ระหว่าง 18 ถึง 24 แกลลอน¹⁷⁰ ความจุของโองที่ขี้สั่นก็อยู่ราวๆ 108 ถึง 144 แกลลอนของน้ำ โองหิน ไม่ได้ดูดซับความชื้นและความไม่สะอาดอย่างภาชนะดิน ดังนั้น โองเหล่านั้นก็เป็นตัวบรรจุที่ดีกว่าสำหรับน้ำเพื่อใช้ในการชำระทางพิธีกรรม

2:7-8

“พวกเขา” (NASB) เป็นพวกคนยิวที่มีริยได้พูดด้วยก่อนหน้านั้น (ข้อ 5) การเชื่อฟังของพวกเขาที่น่าชื่นชมและนับเป็นส่วนหนึ่งสำหรับการจัดเตรียมที่สมบูรณ์ถึงความต้องการตามปกติแล้ว ผู้คนไม่ได้ดื่มน้ำในโองเหล่านั้น แต่หัวหน้าคนเดินโต๊ะหรือผู้ประกาศการดื่มอวยพรไม่รู้ว่สิ่งที่ยิวได้มอบให้แก่เขานั้นมาจากไหน บางทีโองเหล่านั้นอยู่นอกบ้านและเขาอยู่ในบ้าน

นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ที่กักเอาว่าเมื่อพวกคนยิวได้เติมน้ำที่โองจนเต็ม น้ำก็ได้กลายมาเป็นเหล้าองุ่น จากนั้นพวกคนยิวได้ตัดเหล้าองุ่นออกจากโองเหล่านั้นและได้ให้หัวหน้าคนเดินโต๊ะชิม ผู้เขียนไม่ก็คนสังเกตว่าคำกริยา “ตัด” (คำกรีก *อันท์เลโอ* ข้อ 8) ตามปกติแล้วอธิบายถึงการตักน้ำจากบ่อ¹⁷¹ สิ่งนี้ได้นำพวกเขาที่จะสรุปเรื่องราวที่แตกต่างออกไป บางทีพวกคนยิวได้เติมโองเหล่านั้นจากบ่อน้ำและจากนั้นก็ตักน้ำออกจากบ่อต่อไป และพวกเขาได้ส่งให้หัวหน้าคนเดินโต๊ะชิม การอธิบายนี้ดูเหมือนจะผิดปกติสำหรับข้าพเจ้า

นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ได้เห็นความสำคัญของสิ่งที่พวกเขาได้เข้าใจว่าได้เกิดขึ้นดังต่อไปนี้ พวกสาวกของพระเยซู เช่นเดียวกับ พวกคนยิว และน่าจะเป็นมารีย์ด้วย ได้รู้ว่า “น้ำ” ได้เข้าไปในโองเหล่านั้นแต่ “เหล้าองุ่น” ได้ออกมา สิ่งเดียวที่นับสำหรับการเปลี่ยนแปลงคือคำแนะนำของพระเยซู ในที่สุดพวกคนยิวได้ตักน้ำใส่โอง “เสมอปากโอง” เพื่อจะไม่สามารถเพิ่มอะไรเข้าไปได้อีก พวกเขาได้ตระหนักว่าพระเยซูมีอำนาจเหนือธรรมชาติที่จะเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น ดังนั้นการอัครรรยนี้เสริมสร้างความเชื่อของพวกเขาในพระองค์ (ข้อ 11)

บรรดาผู้สนับสนุนมุมมองที่ว่าน้ำที่พวกคนใช้ได้นำเสนอแก่หัวหน้าคนเดินโต๊ะได้มาจากบ่อน้ำมองเห็นความสำคัญที่เหมือนกันและมากกว่านั้น

“จนถึงเวลานี้พวกคนใช้ได้ตักน้ำเพื่อจะเติม โองต๋องต่างๆที่จะถูกใช้เพื่อการชำระทางพิธีกรรม ตอนนี้อย่างไรพวกเขาจะต้องตักเพื่องานเลี้ยงที่เป็นสัญลักษณ์ของงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ การเติมโองต๋องด้วยปริมาณน้ำมากจนเสมอปากก็บ่งบอกว่าเวลาสำหรับการชำระทางพิธีกรรมนั้นสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ระบบใหม่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยเหล่าอู่งุ่นไม่สามารถถูกตัดจากโองต๋องซึ่งเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดอย่างมากกับการชำระทางพิธีกรรมเท่านั้น”¹⁷²

ข้าพเจ้าเชื่อว่าด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งมัน ไร้สาระที่จะสร้างการแปลนี้บนความหมายปกติของ *อันท์เลโอ* ความหมายที่สำคัญของมันคือ “ที่จะตัก” แม้ว่าคำนี้ปกติแล้วจะอ้างอิงถึงการตักน้ำจากบ่อน้ำหรือน้ำพุ (ปฐมก. 24:13, 20; อพย. 2:16; อสย. 12:3; ยน. 4:7, 15) ในภาษากรีกโบราณมันอธิบายถึงการตักน้ำออกจากท้องของเรือ¹⁷³

ยิ่งไปกว่านั้นอีก การแปลเชิงสัญลักษณ์ที่ควบคุมมากับมุมมองนี้ก็เป็นที่น่าสงสัย มันไม่มีอะไรในบริบทที่บ่งบอกว่ายอห์นได้ตั้งใจให้ผู้ฟังของเขาที่จะมองว่าเป็นการสอนถึงการทำลายระบบเก่าของโมเสสและการเริ่มต้นของระบบใหม่ แน่แน่นอนว่าพันธกิจของพระเยซูได้บรรลุถึงนั้น แต่มันไม่มีหลักฐานอื่นที่บ่งบอกว่านี่เป็นบทเรียนที่ยอห์นกำลังสื่อสารแก่ผู้ฟังของเขาในที่นี้บางทีพระเยซูได้สั่งให้เติม โองต๋องจนเสมอปากก็เพื่อว่ามันจะมีเหล่าเพียงพอสำหรับทุกคน มีการบริการประมาณ 2,400 ครั้ง การเติมน้ำให้เต็ม โองต๋องชัดเจนว่าเป็นไปได้ใดๆ ของการใส่เหล่าอู่งุ่นเข้าไปกับ โองต๋องที่เกือบเต็ม พระเยซูไม่ได้เล่นกล¹⁷⁴

“*อาร์คีทริคส์โนส* [“หัวหน้าคนเดินโต๊ะ”] เดิมทีเป็นผู้จัดการห้องรับประทานอาหารผู้ซึ่งได้จัดการเก้าอี้ยาวและอาหารที่รสอร่อย ไม่ใช่เจ้าภาพงานเลี้ยง (*ซุมโทสิอาร์เคส*)”¹⁷⁵

เหมือนจะเป็นการเน้นถึงคุณภาพที่เหนือกว่าของเหล้าองุ่นที่พระเยซูได้ผลิตสำหรับบรรดาแขก พระเยซูในฐานะพระผู้สร้าง ได้ผลิตสิ่งดีที่สุดในขณะที่พระองค์ทำอยู่เสมอเมื่อใดก็ตามที่พระองค์สร้าง

“โลก ให้สิ่งดีที่สุดในก่อน และเก็บสิ่งแย่งที่สุดไว้ (และซาตานเช่นกัน) สุดท้าย แรกสุด ความเพิดเพิดของบาปเป็นระยะเวลาหนึ่ง และจากนั้นก็เป็ *ค่าจ้าง* ของบาป แต่กับพระเจ้านั้น มันก็เป็ *สิ่งตรงกันข้าม* อย่างมาก พระองค์ทรงนำประชากรของพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดารก่อนที่พระองค์ทรงนำพวกเขาไปสู่ *มรดก* ที่ได้สัญญาไว้ กางเขนก่อนจากนั้นก็เป็ *มงกุฎ*”¹⁷⁶

การสร้างเหล้าองุ่นทันทีของพระเยซูซึ่งตามปกติแล้วต้องใช้เวลาในการหมักนั้นอาจเปรียบเทียบกับการสร้างจักรวาลของพระเจ้าด้วยการปรากฏของยุค¹⁷⁷ “*มาอย่างอิสระ*” (NASB) และ “*มีมากเกินไปที่จะดื่ม*” (NIV) แปลคำกรีก *เมเทสโค* ว่าอ้างอิงถึง ความมีนเมา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้สร้างบางสิ่งที่ผู้คนอาจใช้ในทางผิดไม่ควรทำให้เราประหลาดใจ มนุษย์ได้ใช้ของขวัญต่างๆ ของพระเจ้าในทางผิดอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่น่ายินดีก็คือว่า นั่นไม่ได้กั้นพระเจ้าจากการให้สิ่งเหล่านั้นแก่พวกเขา หรือถือเอาว่าเป็นความรับผิดชอบของพระเจ้าในการใช้อย่างไม่ถูกต้องของพวกเขา

“พระคริสต์เป็นผู้ที่จะทำการอัศจรรย์ กระนั้น ‘พวกคนใจ’ เป็นผู้ที่จะเหมือนว่าจะทำทุกสิ่ง พวกเขา ได้ตักน้ำใส่โอ่ง พวกเขา ได้ตักเหล้าองุ่น พวกเขา ได้นำมันไปให้เจ้าภาพ ไม่มีการแสดงที่มองเห็นได้ของการใช้อำนาจของพระเจ้า สิ่งที่ได้เป็ *พยาน* โดยผู้ดูแลเหตุการณ์คือมนุษย์ที่ทำการ ไม่ใช่พระเจ้าที่สร้างจากที่ไม่มีอะไรเลย และทั้งหมดนี้ก็พูดต่อเราอย่างเสียงดัง มันเป็ *คำอุปมา* ในการปฏิบัติกร วิธีที่ได้ถูกใช้เป็นมนุษย์ ผลลัพธ์ได้ประจักษ์ว่าเป็นพระเจ้า”¹⁷⁸

มันมีความหมายที่ลึกกว่าในเรื่องราวนี้ไหม? นักศึกษาหลายคนที่ได้ศึกษาตอนนี้ได้ระบุว่าเหล้าองุ่นเป็ *สัญลักษณ์* ของความยินดีที่พระเมสสิยาห์นำมา สิ่งนี้ก็สอดคล้องกับการใช้เปรียบเทียบของเหล้าองุ่นตลอดทั้งพระคัมภีร์ บางคนได้เห็นว่ามันเป็นรูปแบบของคริสตศาสนาที่แตกต่างกันกับลัทธิยิว (น้ำ)¹⁷⁹ การเปรียบเทียบเหล่านี้ขาดการสนับสนุนทางพระคัมภีร์ บางทีมันมีความมี

เหตุมีผลบางอย่างที่จะเห็นงานเลี้ยงนี้ว่าเป็นตัวอย่างที่ให้อำนาจก่อนของงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ เพราะว่าการจัดเตรียมของพระเยซูในเรื่องความยินดีนั้นก็เป็นสิ่งธรรมดาสำหรับความคิดเห็นทั้งสองอย่างนั้น อย่างไรก็ตาม พระเยซูอาจไม่ได้เป็นเจ้าของภาพ งานเลี้ยงนี้ แต่พระองค์จะเป็นเจ้าของภาพ งานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์

2:11

ในการสรุป ขอห์นได้อ้างอิงว่าการอัศจรรย์นี้เป็นหมายสำคัญ มันเป็นการอัศจรรย์ที่มีความสำคัญ¹⁸⁰ ความสำคัญของมันดูเหมือนจะเป็นการที่มันได้แสดงว่าพระเยซูมีอำนาจอย่างเดียวกันที่จะสร้างอย่างที่เราได้สังเกตเห็นในการทรงสร้างนั้น ดังนั้นมันได้ชี้ว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า พระผู้สร้างผู้ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงบางสิ่งจากสภาพหนึ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่งได้ (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:17) จึงสังเกตว่าการสร้างนี้ประกอบด้วยการปรากฏของยุค อย่างที่การสร้างจักรวาลได้ประกอบอย่างชัดเจน

“มันไม่ใช่แค่หมายสำคัญแรกเท่านั้น แต่เป็น “หมายสำคัญหลัก” เพราะว่ามันเป็นแบบอย่างของงานที่สร้างสรรค์และเปลี่ยนแปลงของพระเยซูโดยรวม”¹⁸¹

การอ้างถึงอำนาจของพระองค์นี้ได้ยกย่องพระเยซูต่อหน้าบรรดาผู้ได้เป็นพยานและได้ยืนเกี่ยวกับมัน¹⁸² โมเสสได้เปลี่ยนน้ำให้เป็นโลหิตซึ่งเป็นการทำลาย (อพย. 7:14-24) แต่พระเยซูได้เปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นเพื่อเป็นพระพรและประโยชน์ของคนอื่น (เปรียบเทียบ 1:17) การอัศจรรย์นี้ได้ส่งผลให้พวกสาวกเชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ 20:30-31)

“แนวคิดที่ซึ่งมัน [วลี “เชื่อในพระองค์”] แสดงถึงคือแนวคิดของการโยกย้ายเต็มทีของการวางใจจากตนเองไปยังอีกบุคคลหนึ่ง”¹⁸³

การอ้างอิงเชิงสรุปของจอห์นถึงเวลาและสถานที่ก็ก่อตั้งความเป็นประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์นี้และลดความเป็นไปได้ของการอ่านมันเป็นนิทานเปรียบเทียบหรือตำนาน

“ก่อนอื่น มันมีความสำคัญในการอัศจรรย์สำหรับอิสราเอล โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิสราเอลในสมัยของพระคริสต์ งานเลี้ยงฉลองงานแต่งงานพร้อมกับเหล้าองุ่นใหม่ พรรณมาถึงการมาของอาณาจักรของพระเจ้าโดยหมายสำคัญนี้เองที่พระเจ้าประกาศว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ผู้ซึ่งมีความสามารถนำอาณาจักร

ที่ถูกทำนายไว้ไปสู่การเป็นอยู่ที่มีสงราษ...

“การอัศจรรย์แสดงว่าระบบเก่าได้จบเส้นทางของมัน ตอนนี้เป็นเวลาของระบบใหม่ ความสำคัญของการอัศจรรย์นี้ไม่ใช่เพื่อคนยิวเท่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่ามันก็เพื่อคริสตจักรเช่นกัน ความจริงพื้นฐานของคริสเตียนถูกพบได้ในความยินดีแห่งความรอด. . . .

“การอัศจรรย์นี้ไม่ใช่พรณาถึงแค่ความยินดีที่พระคริสต์นำไปสู่ชีวิตของบุคคลหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นความบริบูรณ์ของความยินดี. . . .

“สุดท้าย สำหรับคริสเตียนแล้ว มันมีชีวิตใหม่ในพระคริสต์ ชีวิตเก่ามันได้ล่องไป และมันมีชีวิตและมุมมองใหม่ทั้งสิ้นในพระคริสต์ (2 คร. 5:17)¹⁸⁴

อย่างเป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า เทพเจ้ากรีก ไดโอนิซัส ได้ค้นพบเหล้าองุ่น เทพเจ้านี้ได้รับชื่อเสียงในเรื่องการเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่นในบางโอกาสเมื่อเขาได้รับการนมัสการ ตัวอย่างเหล่านี้ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้เป็นครั้งแรกประมาณ 5 ศตวรรษก่อนที่ยอห์นได้เขียนพระกิตติคุณของท่าน อาจได้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อ่านของยอห์น¹⁸⁵

2. การพักแรกเริ่มของพระเยซูในเมืองคาเปอร์นาอุม 2:12

หลังจากการอัศจรรย์ไม่นานนัก พระเยซูได้เสด็จลงไปตามภูมิประเทศคือจากคานาไปยังคาเปอร์นาอุม คานาอยู่สูงกว่าคาเปอร์นาอุม แม้ว่าคาเปอร์นาอุมจะอยู่ห่างจากคานาไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 13 ไมล์ สมาชิกบางคนในครอบครัว (เปรียบเทียบกับ มธ. 1:24-25; มก. 6:3) และพวกสาวกของพระเยซูได้ไปกับพระองค์ด้วย เป็นที่แน่ชัดว่า นี่เป็นการพักระยะสั้นเพราะยอห์นได้เขียนว่าพวกเขาได้พักที่นั่นไม่กี่วัน พระเยซูได้ใช้คาเปอร์นาอุมเป็นฐานพันธกิจของพระองค์ในกาลิลีและได้ย้ายจากนาซาเร็ธไปที่นั่น (มธ. 4:13; มก. 1:21; 2:1) สิ่งนั้นคงได้เกิดขึ้นตอนนี้ หรือมันคงได้เกิดขึ้นภายหลังจากเหตุการณ์นี้ จุดประสงค์ของข้อนี้ในการบรรยายของยอห์นคือการเปลี่ยนผ่าน

ก. การเสด็จเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกของพระเยซู 2:13-3:36

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่มายังเรื่องราวนี้ ณ เวลานี้ มีการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ โอกาส ลักษณะท่าทางการกระทำ พระเยซูและหมู่บ้านคานา เทศกาลปีศาจและงานฉลองสมรส นักปฏิรูปที่เข้มงวดและแขกที่เห็นอกเห็นใจ บทเรียนฝ่ายวิญญาณที่หมายสำคัญสองอย่างแสดงถึงที่ส่งเสริมกันอีกด้วย หมายสำคัญแรกแสดง

ถึงการทำให้ชีวิตธรรมดาสูงส่ง และหมายสำคัญที่สองแสดงถึงการชำระของการนมัสการพระเจ้า หรือกล่าวในอีกมุมมองหนึ่ง อันหนึ่งเป็นการเปิดเผยถึงบุตรมนุษย์ และอีกอันหนึ่งเป็นการเปิดเผยถึงพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้บรรลุลความหวังและจุดประสงค์ของอิสราเอล”¹⁸⁶

ขอห์นเป็นผู้ประกาศคนเดียวที่ได้บันทึกการเดินทางไปยังเยรูซาเล็มนี้ และสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นหลังจากนั้น

“ในความแตกต่างจากพระกิตติคุณสัมพันธนั้น การบันทึกของขอห์นจัดข้อที่เหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของพระเยซูที่ได้เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มมากที่สุด และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ณ เทศกาลปัสกา”¹⁸⁷

โจเซฟัสได้บ่งบอกว่าคนยิวราวสามล้านคนได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลปัสกา¹⁸⁸

1. การชำระพระวิหารครั้งแรก 2:13-22

พระกิตติคุณสัมพันธบันทึกการชำระพระวิหารของพระเยซูหลังจากการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตของพระองค์ (มธ. 21:12-13; มก. 11:15-16; ลก. 19:45-46) มีเพียงขอห์นเท่านั้นที่ได้บันทึกการชำระพระวิหารในตอนต้นของพันธกิจของพระเยซู ความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์ชำระทั้งสองครั้งและที่ของพวกมันในลำดับวันเดือนปีของพันธกิจของพระเยซูให้เหตุผลว่ามีการชำระสองครั้งแทนที่จะเป็นครั้งเดียว¹⁸⁹

2:13 ขอห์นผู้เดียวที่ได้บันทึกว่า “พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปที่ยะรูซาเล็ม” ตามภูมิประเทศอีกครั้งหนึ่ง สำหรับการฉลอง “เทศกาลปัสกา” ถึงสามครั้งด้วยกัน ท่านอ้างอิงถึงปัสกาที่สองใน 6:4, และปัสกาที่สามใน 11:55; 12:1; 13:1; 18:28, 39; และ 19:14 นักตีความบางคนเชื่อว่าท่านอ้างอิงถึงปัสกาที่สี่ใน 5:1 แต่นี่ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ เป็นที่แน่ชัดว่า นี่เป็นปัสกาในวันที่ 7 เมษายน ค.ศ. 30 ซึ่งเป็นครั้งแรกหลังจากพระเยซูได้เริ่มพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์¹⁹⁰ พระองค์ได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าพระองค์เป็นคนยิวที่ได้เชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสส (ฉธบ. 16:1-8) และพระองค์ได้ใช้โอกาสที่จะรับใช้ คำอธิบายของขอห์นถึงปัสกาว่าเป็น “ปัสกาของพวกยิว” สนับสนุนมุมมองที่ว่าเขาได้เขียนพระกิตติคุณของเขาตอนปลายของศตวรรษแรกสำหรับผู้ฟังโดยทั่วไปซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นคนต่างชาติ และยังสามารถบอกได้ว่าคริสตจักรไม่ได้ฉลองเทศกาลนี้อีกแล้ว

พระเยซูได้เป็นพยานถึงการซื้อและ “การขาย” ที่ได้เกิดขึ้นในบริเวณพระวิหาร (คำกรีก ฮีเอรอน) อย่างไม่น่าสงสัยว่า นี่เป็นลานส่วนนอกของคนต่างชาติ ไม่ใช่อาคารพระวิหาร (คำกรีก นาวอส)¹⁹¹ บางทีประเพณีของการขายสัตว์เพื่อถวายบูชาและการแลกเปลี่ยนสกุล (เช่นคนเปอร์เซีย คนซีเรีย คนกรีก และคนโรมัน) กับเงินเหรียญของพระวิหารได้เริ่มขึ้นเพื่อความสะดวกสำหรับผู้เดินทาง พวกเขาได้ยอมรับเหรียญไทเรียนเท่านั้นเนื่องด้วยความบริสุทธิ์ของเงินของพวกเขา ในสมัยของพระเยซู การปฏิบัตินี้ได้ขยายไปสู่ “ธุรกิจ” หลักสำหรับพวกปุโรหิตและได้แทนที่การนมัสการฝ่ายวิญญาณในลานพระวิหารในระหว่างเทศกาลปัสกา¹⁹² พวกปุโรหิตได้เปลี่ยนแปลงบริเวณนี้จากที่แห่งการอธิษฐาน ที่สงบไปสู่ตลาดขายของของชาวตะวันออก ที่เสียงดัง มันแทบเป็นไปได้เลยสำหรับคนต่างชาติที่จะนมัสการในขณะที่ธุรกิจก็ดำเนินไปที่นั่น ซึ่งเป็นลานเดียวที่พวกเขาสามารถเข้าไปได้ บางทีนี่เป็นสถานที่ที่ชนที่ชาวเอธิโอเปีย (8:27) และคนต่างชาติคนอื่นๆ เหมือนเขาได้นมัสการเมื่อพวกเขาได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตได้ตั้งโต๊ะสำหรับคนแลกเปลี่ยนประมาณสามสัปดาห์ก่อนเทศกาลปัสกา¹⁹³

พระเยซูได้ตอบสนองต่อสถานการณ์นี้ทางถ้อยคำและการกระทำ พระองค์ได้อ้างว่าพระเจ้าเป็น (“พระบิดาของพระองค์”) และพระองค์กระทำเพื่อพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ทำการอธิบาย ของยอห์นได้ลดใจนักวาดภาพหลายคนที่ได้วาดสิ่งที่พวกเขาได้เชื่อว่าฉากที่เต็มไปด้วยกระต๊อต้องมีลักษณะอย่างไร ยอห์นได้ให้เหตุผลสำหรับการกระทำของพระเยซูว่าเป็นความห่วงใยของพระองค์สำหรับการใช้พระวิหารในทางที่ผิด พระองค์ไม่ได้อ้างถึงการถือโทษที่อาจเกิดขึ้นขณะที่พวกปุโรหิตได้ขาย และซื้อ และแลกเปลี่ยนเงิน การกระทำของพระเยซูได้ก่อให้เกิดการคุกคามหลักต่อการจัดการทางการเงินเกี่ยวกับระบบถวายเครื่องบูชา¹⁹⁴

“คัมภีร์ทัลมุดบันทึกคำสาปที่รับบีที่มีชื่อเสียงแห่งกรุงเยรูซาเล็ม (อับบา ซาอูล) ได้ประกาศเหนือครอบครัวมหาปุโรหิต (รวมถึงครอบครัวของอันนาส) ‘ซึ่งพวกเขาเองเป็นมหาปุโรหิต พวกบุตรของพวกเขาเป็นเหรียญ (กิซบาร์ริน) บุตรเขยของพวกเขาเป็นผู้ช่วยเหรียญ (อัมมาร์คาลิน) ในขณะที่คนรับใช้ของพวกเขาได้โบยตีผู้คนด้วยไม้’ (Pes. [Pesiqta] 57 a) พระคัมภีร์ตอนนี้ช่างนำเสนอข้อคิดเห็นในเรื่องการปฏิบัติตัวของพระเยซูจริงๆ ขณะที่พระองค์ได้ทำแล้วที่จับไล่คนรับใช้เหล่านั้นที่ได้ ‘โบยตีผู้คนด้วยไม้’ และทำให้การค้าที่ไม่บริสุทธิ์ของพวกเขาเสียไป!”¹⁹⁵

โดยการอ้างว่าพระเจ้าเป็น “พระบิดา” ของพระองค์ พระเยซูกำลังอ้างสิทธิอำนาจสำหรับการกระทำของพระองค์ ไม่ใช่การอ้างความเท่าเทียมกับพระบิดา ซึ่งพระองค์ได้ทำในอีกเวลาหนึ่ง (5:18) สำหรับบรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่น ประเด็นก็คือสิทธิอำนาจของพระเยซู ไม่ใช่การระบุตัวตนของพระองค์ (ข้อ 18)

แม้ว่าการกระทำของพระเยซูนั้นรุนแรง เป็นที่แน่ชัดว่า มันไม่ได้ก่อให้เกิดการคุกคามต่อความสงบสุขในบริเวณพระวิหารเลย พวกทหารโรมจากป้อมอัน โทเนียที่มีเขตแดนติดกันคงได้เข้าแทรกแซงอย่างรวดเร็วถ้ามันเป็นการคุกคามต่อความสงบสุข พระเยซูนั้นเด็ดเดี่ยวแต่ไม่รุนแรง ไม่มีข้อบ่งชี้อะไรที่บอกว่าพระองค์ได้ทำร้ายใครด้วยสิ่งที่ไม่เป็นอันตรายของพระองค์ (คำกรีก *φρα γελιων εκ σκอยιον*) คำพหูพจน์เพศชายของภาษากรีก *παντας* (“ทั้งหมด”) อธิบายถึงพระเยซูขับไล่พ่อค้าไม่ใช่แค่สัตว์ ซึ่งคำพหูพจน์ที่เป็นกลาง *παντα* ระบุไว้ *σκอยιον* (“เชือก”) ในที่อื่นๆ อธิบายถึงเชือกที่อยู่บนเรือ (กจ. 27:32)

“มันชัดเจนว่ามันไม่ใช่กำลังทางกายภาพมากเท่ากับอำนาจทางศีลธรรมที่พระองค์ใช้ที่ทำให้ลานพระวิหารนั้นว่างเปล่า”¹⁹⁶

ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะมาและชำระพวกเลวี (มลก. 3:1; เปรียบเทียบ สดย. 14:21) บางทีการกระทำของพระเยซูได้รำลึกถึงคำพยากรณ์เหล่านี้แก่คนชอบธรรมในอิสราเอลที่อาจสงสัยว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ อย่างไรก็ตาม การกระทำต่างๆ ของพระองค์ไม่ได้บรรลุคำพยากรณ์เหล่านี้ แต่จะปรากฏในบริบทของยุคพันปี พระเยซูจะเสด็จกลับมายังพระวิหารที่จะอยู่ที่เยรูซาเล็มเมื่อพระองค์เสด็จมาในครั้งที่สองและจะชำระพวกเลวีที่รับใช้ที่นั่นในตอนนั้น นี่จะเป็นการจัดเตรียมสำหรับการปกครองแบบพระเมสสิยาห์ที่จะติดตามมา อีกมุมมองหนึ่งก็คือ การเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูยังพระวิหารนั้นได้บรรลุคำพยากรณ์ของมาลาคี¹⁹⁷

2:17

สิ่งประทับใจที่เด่นชัดซึ่งการกระทำของพระเยซูได้นำเสนอแก่พวกสาวกก็คือความร้อใจสำหรับการใช้วิหารที่เหมาะสมและเพื่อพระสิริของพระเจ้าในที่สุด ตอนนั้นพวกเขาคงได้รำลึกถึง สดย. 69:9 หรือพวกเขาอาจคิดเกี่ยวกับมันในภายหลัง การอธิบายของยอห์นไม่ได้ทำ

ให้สิ่งนี้ชัดเจน นี่เป็นหนึ่งในบทสวดที่ถูกต้องบ่อยครั้งมากที่สุดในภาคพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 7:3-5; 15:25; มธ. 27:34, 48; รม. 11:9-10; 15:3)¹⁹⁸ ในสวด 69:9 ดาวิดได้หมายถึงว่าความร้อใจสำหรับการสร้างพระวิหารได้ควบคุมความคิดและการกระทำของเขา และเขาได้บ่งบอกว่าคนอื่นได้วิจารณ์เขาสำหรับสิ่งนี้ ยอห์นได้เปลี่ยนข้ออ้างอิงจากกาลอดีตไปสู่กาลอนาคตซึ่งบ่งบอกว่ามันเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับบุตรที่ยิ่งใหญ่ของดาวิด อย่างไม่สงสัยเลยว่าเขาได้เห็นมันเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้อ้างอิงข้อแบบผิดๆ หรือ?

ภาษาฮีบรูไม่มีกาลอดีต ปัจจุบัน และอนาคตอย่างเช่นภาษาอังกฤษ มันมีกาลสมมุติที่บ่งบอกถึงการกระทำที่สำเร็จและกาลไม่สมมุติที่บ่งบอกถึงการกระทำที่ไม่สำเร็จ ใน สวด 69:9 กาลของคำกริยาฮีบรูคือสมมุติ คนหนึ่งสามารถแปลกาลสมมุติของภาษาฮีบรูด้วยกาลอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคตของภาษาอังกฤษได้ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบท ที่นี่กาลอดีตของภาษาอังกฤษเหมาะสมสำหรับถ้อยคำของดาวิดเกี่ยวกับตัวเอง แต่ภาษาฮีบรูก็อนุญาตสำหรับกาลอนาคตของภาษาอังกฤษซึ่งเหมาะสมสำหรับพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นเรียกกันว่ากาลสมมุติแบบเผยพระวณะ

“เราไม่ควรพลาดแนวทางที่เหตุการณ์นี้เข้าได้กับเป้าหมายของยอห์นสำหรับการแสดงว่าพระเยซูเป็น พระเมสสิยาห์ การกระทำทั้งสิ้นของพระองค์บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้า การกระทำเหล่านี้ออกมาจากอาชีพแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ การอ้างอิงจากพระคัมภีร์นั้นสำคัญจากอีกมุมมองหนึ่ง เพราะว่ามันสอดคล้องกับนิสัยอีกอย่างหนึ่งของผู้ประกาศคนนี้ ในขณะที่ยอห์นไม่ได้อ้างอิงภาคพันธสัญญาเดิมบ่อยครั้งเท่ากับผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆ ได้ อ้างอิง มันก็ยังเป็นประเด็น อย่างเช่น ริชาร์ด มอร์แกนกล่าวว่า ‘ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นก็ปรากฏในทุกๆขณะที่สำคัญในพระกิตติคุณ’ มันเป็นหนึ่งในหัวข้อที่ยิ่งใหญ่ของยอห์นที่ว่าในพระเยซูนั้น พระเจ้ากำลังดำเนินพระประสงค์ของพระองค์ ทุกๆขณะที่สำคัญมองถึงความสำเร็จของพระคัมภีร์ซึ่งวัตถุประสงค์เหล่านั้นถูกเริ่มดำเนินการ”¹⁹⁹

“เมื่อพระเยซูได้ชำระพระวิหาร พระองค์ ‘ได้ประกาศสงคราม’ เหนือพวกผู้นำทางศาสนาที่หน้าซื่อใจคด (มธ. 23) และสิ่งนี้ได้นำไปสู่การตายของพระองค์ในที่สุดที่จริงแล้ว ความร้อใจของพระองค์สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าได้กลืนกิน

พระองค์!”²⁰⁰

2:18

โหมยกของคนยิวที่อยู่ในลานพระวิหารต้องการให้พระเยซูที่จะทำนายสำคัญบางอย่าง (คำกรีก *เซเมออน* เปรียบเทียบ 2:11) พวกเขาต้องการให้พระองค์ที่จะบ่งบอกว่าพระองค์ได้ครอบครอง สิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ได้ทำ (เปรียบเทียบ อพย. 4:1-9; มธ. 12:38; 16:1; มก. 8:11; ลก. 11:16; 1 คร. 1:22) ความบาปของพวกผู้นำยิวเหล่านี้ก็ชัดเจนที่ว่าพวกเขา ไม่ได้จัดการกับคำถามแห่งความยุติธรรมของการวิจารณ์พระเยซู พวกเขาเพียงแค่ว่าได้ถามเกี่ยวกับ “สิทธิอำนาจ” ของพระองค์ที่กระทำอย่างที่ว่าพระองค์ได้ทำ

“ที่นี่ใน โอกาสของการกระทำต่อสาธารณะครั้งแรกของพระคริสต์ อย่างเช่น ตลอดพระกิตติคุณยอห์นนั้น เราสังเกตผลกระทบสองอย่างของการกระทำที่ เกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่เชื่อแล้ว และบรรดาผู้ที่ไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด พวกสาวก *ระลึกได้* ณ เวลานี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 22) ว่า คุณสมบัตินี้เป็นลักษณะของผู้เผย พระวจนะแท้ของพระเจ้า ผู้ซึ่งได้ให้ตนเองแก่ผู้คนของท่าน คนยิวได้พบ โอกาสสำหรับการเรียกร่องสดใหม่ถึงหลักฐานในสิ่งนั้น”²⁰¹

2:19

พระเยซูได้ให้หมายสำคัญแก่พวกเขาแต่ไม่ใช่แบบที่พวกเขาต้องการ พวกเขาต้องการการ สำแดงบางอย่างแบบทันทีทันใดของสิทธิอำนาจแบบผู้เผยพระวจนะ ตรงกันข้าม พระเยซูได้ ประกาศการอัศจรรย์ที่จะแก้ต่างสิทธิอำนาจของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้หายไป

“ในกรณีของ ‘หมายสำคัญ’ ที่ได้แสวงหาโดย ‘คนในยุคชั่วร้ายและไม่เชื่อ สัตย์’ คือ ชั่วร้ายใน ความคิดและแนวทางของพวกเขาและไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าแห่งอิสราเอลนั้น พระองค์ได้มี ‘หมายสำคัญ’ เดียวที่จะให้คือ ‘ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน’ ดังนั้นพระองค์ ตอบสนองการทำทายของพวกเขาสำหรับหมายสำคัญโดยการท้าทายถึงหมายสำคัญคือ จงตรึง พระองค์ และพระองค์จะเป็นขึ้นมา จงให้พวกเขาจำกัดพระคริสต์ พระองค์จะมีชัย หมาย สำคัญนี้ซึ่งพวกเขาไม่เข้าใจแต่เข้าใจผิด และโดยการทำให้มันเป็นพื้นฐานสำหรับการกล่าวหา เท็จของพวกเขาในการไต่สวนสุดท้ายของพระองค์ พวกเขาได้บรรลุมันโดยไม่ได้ตั้งใจ”²⁰²

ทำไมพระเยซูไม่ให้ความร่วมมือ? ประการแรก พระองค์ได้ควบคุมเวลาและวิธีที่พระองค์จะ

กระทำภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า และเวลายังไม่เหมาะสมสำหรับหมายเหตุที่ตื่นเต้นเร้าใจ (เปรียบเทียบ ข้อ 4) ประการที่สอง ยิวพวกนี้ได้แสดงว่าพวกเขาไม่ได้สนใจอย่างแท้จริงในความยุติธรรม แต่สนใจในการทำลายชื่อเสียงของพระเยซู (ข้อ 18) พวกเขาไม่ได้ต้องการหมายเหตุอย่างแท้จริง พวกเขาคงไม่ได้ยอมรับสิทธิอำนาจของพระเยซู แม้ว่าพระองค์ได้กระทำการอัศจรรย์สำหรับพวกเขา

พวกเขาคิดว่าพระเยซูกำลังเสนอที่จะสร้างวิหารของเฮโรดขึ้นมาใหม่ภายในสามวัน ถ้าพวกเขาจะทำลายมันลง ความสามารถของพระองค์ที่จะทำอย่างนั้นคงเป็นหมายเหตุสำคัญที่เพียงพอสำหรับพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันคงได้แสดงถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะวางระเบียบการบริการของพระวิหาร อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เต็มใจที่จะบรรลุส่วนของพวกเขาเกี่ยวกับหมายเหตุสำคัญ โดยการแนะนำการกระทำอย่างนี้ พระเยซูกำลังบ่งบอกว่าพระวิหารเก่าและการบริการของมันได้ทำตามจุดประสงค์ของมันแล้ว พระองค์ได้มาเพื่อที่จะตั้งพระวิหารใหม่และแนวทางใหม่ของกรณมัสการ ทำไมพระเยซูได้ตอบอย่างยากที่จะเข้าใจแทนที่จะชัดเจน? ทำไมพระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ทำลายร่างกายของเรา และเราจะทำให้มันเป็นขึ้นในวันที่สาม? พระเยซูได้ตอบแก่ความไม่เชื่อในแนวทางที่พระองค์ได้ใช้อยู่บ่อยครั้งด้วยภาษาที่เป็นอุปมา พระองค์ต้องการที่จะซ่อนการสำแดงจากคนไม่เชื่อแต่จะสำแดงแก่คนที่เชื่อ

สภาแซนฮีดรินได้ใช้ถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับการทำลายพระวิหารมาเป็นกล่าวหาที่อุกฉกรรจ์ต่อพระองค์ ณ การไต่สวนพระองค์ (มธ. 26:61; มก. 14:58; เปรียบเทียบ มธ. 27:40; มก. 15:29) อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่ยุติธรรม เพราะ พระเยซูได้ตรัสว่า “ถ้าท่านทำลายพระวิหาร” ไม่ใช่ “เราจะทำลายพระวิหาร” ยิ่งไปกว่านั้นอีก โดยพื้นฐานแล้วพระเยซูกำลังกล่าวถึงพระกายของพระองค์ ไม่ใช่พระวิหาร

2:20-22

ข้อที่ 20 จัดเตรียมตัวบ่งชี้ตามลำดับเวลาที่สำคัญในชีวิตของพระเยซู มันช่วยให้เราระบุ วันที่พระองค์เยี่ยมพระวิหารในที่นี้ว่าได้เกิดขึ้นใน ค.ศ. 30²⁰³ งานสร้างวิหารของเฮโรดใช้เวลาถึง 46 ปี มันไม่เสร็จจนกระทั่ง ปี ค.ศ. 63

พวกเขับผิดทักท้วงเอาว่าพระเยซูกำลังกล่าวถึงวิหารของเฮโรด แต่ยอห์นได้แปลความหมายแท้จริงของพระองค์สำหรับผู้ฟังของเขา แม้กระทั่ง พวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พระองค์ได้

หมายถึงจนกระทั่งหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ตอนนั้น พระคัมภีร์ที่พวกเขาได้
เชื่อคือคำพยากรณ์ของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระเมสสิยาห์ (เช่น
สดด. 16:10; 69:9)

พระกายของพระคริสต์เป็นพระวิหารในแง่ที่เฉพาะ มันเป็นกายที่ซึ่งพระวาตะมาบังเกิดเป็น มนุษย์
(1:14) พระบิดาได้สถิตและพระบุตรก็ได้สถิต (14:10-11) และพระวิญญาณก็ได้สถิตเช่นกัน (1:32-33)
เพราะฉะนั้น มันสำแดงถึง พระบิดาโดยเฉพาะ มันยังเป็นที่ที่พระเจ้าได้สำแดงพระองค์เองบนโลก
อย่างที่พระองค์ได้ทำก่อนหน้านั้น แม้ว่าจะเป็นขอบเขตที่เล็กกว่าคือ ในพลับพลาและพระวิหาร ยิ่งไป
กว่านั้นอีก มันเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการแท้จริงที่ตามหลังการมาบังเกิดเป็นมนุษย์
(เปรียบเทียบ 4:20-24) ในนี้เครื่องบูชาสูงสุดจะเกิดขึ้น²⁰⁴

พระเยซูได้กล่าวถึงพระวิหารว่าเป็นสัญลักษณ์ (นั่นคือ การอธิบายที่ตั้งใจของพระเจ้า) เกี่ยวกับพระองค์
ภายหลังพระกายของพระคริสต์ได้กลายมาเป็นภาพสำหรับคริสตจักร (เปรียบเทียบ อฟ. 1:23; 4:16; คส.
1:18) แต่ว่าการใช้อย่างนั้นบางทีได้เริ่มต้นหลังจากการก่อตั้งคริสตจักร ณ วันเพ็นเทคอสต์ มันดูเหมือน
ชัดเจนว่าพระเยซูกำลังอ้างอิงถึงพระกายทางกายภาพของพระองค์ในที่นี่มากกว่าที่จะเป็นคริสตจักร
กระนั้น มันคงจะเป็นการพาดพิงที่ตั้งใจถึงการทำลายสุดท้ายของวิหารของยิวและเครื่องบูชาต่างๆ ของ
วิหาร²⁰⁵ การอ้างอิงสองอย่างนั้นก็เป็นเรื่องปกติในพระกิตติคุณนี้

“ความเข้าใจผิดดูเหมือนจะทำหน้าที่ในการเน้นถึงสองระดับของความเข้าใจที่เกิดขึ้น
ในพระกิตติคุณ ในด้านหนึ่ง คือระดับฝ่ายวิญญาณหรือสวรรค์ที่พระเยซูได้นำมา
เพื่อที่จะสอนถึงหนทางแท้จริงสู่ชีวิตนิรันดร์ ในอีกด้านหนึ่ง คือ ระดับชั่วคราวหรือ
แบบโลกที่คนส่วนใหญ่กระทำการ รวมถึง คนส่วนใหญ่ที่อ้างว่าเป็นสาวกของพระ-
คริสต์ ซึ่งนำไปสู่ความมืดและการสูญเสียชีวิตนิรันดร์ ขอร้องต้องการที่จะแสดงว่า
บุคคลหนึ่งจะต้องข้ามจากสิ่งเกี่ยวกับโลกไปสู่สิ่งเกี่ยวกับสวรรค์ จากความมืด
ไปสู่ความสว่าง จากความตายไปสู่ชีวิต โดยการตั้งที่ระมัดระวังของการบรรยายนี้
ขอร้องได้นำผู้อ่านของเขาที่จะเห็นและความใจสิ่งที่มีส่วนร่วมดั้งเดิมอาจเห็นและ
เข้าใจหรือไม่เห็นและไม่เข้าใจ และที่จะเชื่อในการอ้างของพระเยซูและหลีกเลี่ยงความ
ไม่รู้ที่แสดงออกมาโดยบุคคลดั้งเดิมในเรื่องราวนั้น”²⁰⁶

2. การตอบสนองแรกต่อพระเยซูในเยรูซาเล็ม 2:23-25

ยอห์น ได้รวมการสรุปอีกอันหนึ่งของกิจกรรมของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 12) มันช่วยให้ผู้ฟังที่จะได้รับภาพที่สมคูลมากขึ้นของปฏิริยาอันเป็นที่นิยมที่มีต่อพระเยซูมากกว่าเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นอาจได้บ่งบอก

2:23 พระองค์ได้ทำหมายสำคัญหลายอย่าง (การอัศจรรย์ที่สำคัญ) ในขณะที่พระองค์ได้อยู่ในเยรูซาเล็ม ณ เวลานี้ สิ่งเหล่านี้บางทีเป็นการรักษาและการขับผี พระกิตติคุณพ้องบันทึกว่าพระเยซูได้รับใช้ในรูปแบบนี้ในที่ใดก็ตามที่พระองค์ได้ไป ดังนั้น หลายคนได้เชื่อในพระองค์อย่างที่เราได้เห็นในพระกิตติคุณพ้อง อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายถึงว่าพวกเขาได้เชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า บ่อยครั้งแล้ว ผู้คนที่ได้สังเกตการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ได้สรุปว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เต็มใจที่จะยอมรับว่าพระองค์เป็นพระเจ้าอยู่เสมอไป

ปกติแล้ว ยอห์นได้ใช้กรรมรองเมื่อเขาได้อธิบายความเชื่อในสิ่งของ (เช่น “พวกเขาเชื่อพระคัมภีร์ ข้อ 22; เปรียบเทียบ 4:50; 5:47; 10:38) เมื่อเขาได้อธิบายความเชื่อในบุคคล เขาได้ใช้อย่างเดียวกันหรือใช้คำกริยา “เชื่อ” (คำกรีก *πιστιω*) ร่วมกับคำบุพบท “เข้าไปใน” หรือ “ใน” (คำกรีก *εις*) และ กรรมกรก (เช่น “เชื่อในพระนามของพระองค์” ข้อ 23; เปรียบเทียบ 8:30-31) สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงออกที่คล้ายกันในพระธรรมยอห์น ผู้แปลบางคนได้โต้แย้งอย่างผิดๆว่ากรณีแรกบ่งบอกถึง ความเชื่อที่ไม่แท้ และกรณีหลัง บ่งบอกถึง ความเชื่อแท้ บริบทจะต้องกำหนดสิ่งนี้ในทุกๆ กรณี²⁰⁷

2:24-25 ในทางตรงกันข้าม การตอบสนองของพระเยซูที่มีต่อผู้คนที่ไม่ใช่การวางความวางใจ (คำกรีก *πιστιω*) ของพระองค์ในพวกเขา พระองค์ได้รู้ว่าผู้คนนั้นไม่น่าเชื่อถืออย่างแท้จริง พระองค์ได้รู้ว่าความกระตือรือร้นที่แรกเริ่มและความเชื่อที่ขึ้นอยู่กับการอัศจรรย์ที่บางคนได้สำแดงออกจะหายไป อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า คนเหล่านี้เป็นผู้เชื่อแท้ผู้ซึ่ง “ไม่พร้อมสำหรับการเปิดเผยเต็มที่มากขึ้นของผู้หนึ่งที่พวกเขาเพิ่งได้วางใจ”²⁰⁸ บางคนที่ได้เชื่อพระองค์ในตอนต้นก็ได้ต่อต้านพระองค์ในภายหลัง (6:15, 60, 66) พระองค์ไม่ได้วางจุดหมายของพระองค์ไว้ที่มีมือของคนอื่นเลย แม้ว่าคนยิวบางคนในเยรูซาเล็มเต็มใจที่จะวางชีวิตของพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ก็ตาม (เปรียบเทียบ 10:14-15) ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ไม่ได้มอบพระองค์ให้แก่ใครเลย ในแง่ที่ว่าพระเยซูไม่ได้พึ่งพาการรับรองของมนุษย์²⁰⁹

ขอให้นักได้หมายถึงว่าพระเยซูได้รู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ใช่ที่ว่าพระองค์ได้รู้ถึงความคิดของทุกๆ คนที่พระองค์ได้เผชิญหน้าด้วย แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่สามารถอ่านผู้คนได้ดีกว่าแพทย์ที่เป็นมนุษย์คนใดๆ จะสามารถวินิจฉัยอาการของโรคได้²¹⁰ นอกจากนั้น พระเยซูไม่ใช่เป็นแค่ผู้เผยพระวจนะ แต่เป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และแม้กระทั่ง พวกผู้เผยพระวจนะ “ธรรมดา” บ่อยครั้งแล้วได้สำแดงถึงความเข้าใจต่อสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ในอีกด้านหนึ่ง ขอให้นักหมายถึงว่าพระเยซูรู้ใจของมนุษย์ทุกคนอย่างที่ว่าพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ (1 ซมอ. 16:7; 1 พกษ. 8:39; สดค. 139; ยรม. 17:10; 20:12; กจ. 1:24) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองบทถัดไปก็อธิบายถึงความจริงแห่งถ้อยคำทั้งสองนี้ พระเยซูมีความเข้าใจอย่างมนุษย์แบบลึกซึ้งซึ่งมากเช่นเดียวกับความเข้าใจอย่างพระเจ้า

3. การสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัส 3:1-21

ตอนนี้ขอให้นักนำเสนอหลักฐานที่ว่าพระเยซูได้รู้จักผู้คน (2:25) อย่างที่คนอื่นไม่รู้ และมีหลายคนได้เชื่อในพระนามของพระองค์ (2:23) สิ่งนี้ก็ตั้งพยานอีกต่อไปว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า ขอให้นักสรุปการสนทนาหลายครั้งที่พระเยซูได้มีกับแต่ละบุคคลที่หลากหลายในสองสามบทถัดไป พวกเขาเป็นผู้คนที่แตกต่างกันออกไปอย่างโดดเด่น กระนั้น พวกเขาทั้งหมดได้ตอบสนองในเชิงบวกต่อพระเยซู ชายคนแรกเป็นตัวแทนของลัทธิยิวที่เป็นฟาริสี²¹¹

“เรื่องเล่าในส่วนนี้ได้ลดลงไปสู่สิ่งน้อยที่สุด . . . [ที่แท้] เราถูกทำให้ได้ยินไม่ใช่การสนทนาระหว่างสองบุคคลแต่เป็นการสนทนาของโบสถ์และธรรมศาลา ที่ซึ่ง (ตามมุมมองของคริสเตียน) อันก่อนเสร็จสิ้นและเต็มเต็มอย่างหลัง ซึ่งส่งผลของการเข้ามาแทนที่”²¹²

3:1 ขอให้นักได้แนะนำนิโคเดมัส (ความหมายตามตัวอักษรคือ ผู้พิชิต หรือผู้มีชัยชนะเหนือผู้คน) ว่าเป็นฟาริสีผู้ซึ่งเป็นผู้ปกครองคนยิว นั่นคือ สมาชิกของสภาแซนฮีดริน (เปรียบเทียบกับ 7:50-51) ในฐานะฟาริสี นิโคเดมัสมีความนับถือต่อพระคัมภีร์ของยิว และเป็นชาตินิยมทางการเมือง เขาคงได้เน้นถึงการถือรักษาอย่างระมัดระวังของธรรมเนียมปฏิบัติของคนยิวและธรรมเนียมต่างๆ ของผู้อูรูโส นี่เป็นหนทางแห่งความรอดสำหรับพวกฟาริสี

“ในวิธีการของมันเองแล้ว บทนี้กำจัด ‘การงานของธรรมเนียมปฏิบัติ’ ทุกๆ ส่วนอย่าง

ละเอียดอย่างที่เปาโลได้ทำ

“พวกฟาริสีไม่มีความสนใจเกี่ยวกับการดำเนินการในพระวิหาร (ซึ่งเป็นขอบเขตปกครองของพวกเขา) ฉะนั้นฟาริสีจะไม่ถูกทรมานใจอย่างเกินควรโดยการกระทำของพระเยซูในการชำระลานพระวิหาร แท้จริงแล้วบางทีเขาคงได้รับรองมันบางส่วนบนหลักการทั่วไปที่ว่าอะไรก็ตามที่ทำให้สะดูสีตกต่ำลงไปบ้างก็สมควรยกย่องและเป็นส่วนหนึ่งของความสนใจในศาสนาแท้”²¹³

ในทางตรงกันข้าม พวกสะดูสีก็เป็นอิสระมากกว่าในศาสนศาสตร์ของพวกเขาและก็ปรองดองทางการเมืองมากกว่า ในแง่หนึ่ง พวกสะดูสีมีเสรีมากกว่าจนพวกเขาได้ปฏิเสธการมีอยู่ของทูตสวรรค์และการเป็นขึ้นจากตาย แต่ในอีกแง่หนึ่ง พวกเขาเป็นแบบอนุรักษณ์จนพวกเขาได้ยอมรับว่าพันธสัญญาเดิมเท่านั้นที่เชื่อถือได้ และปฏิเสธธรรมเนียมหลายอย่างที่พวกเขา ฟาริสีถือว่าเป็นที่เชื่อถือได้มากกว่าพันธสัญญาเดิม ภายหลังพระเยซูได้อ้างอิงว่านิโคเดมัสเป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงในอิสราเอล (ข้อ 10) ยอห์นยังได้บันทึกอีกว่าเขามีความคิดที่เที่ยงตรง (7:50-51)

3:2

บางทียอห์นคงไม่ได้อ้างอิงว่านิโคเดมัสได้เรียกหาพระเยซูในตอนกลางคืน ถ้าข้อเท็จจริงนั้นไม่สำคัญ บางทีฟาริสีคนนี้ได้ทำการเรียกของเขาในตอนกลางคืนเพื่อที่จะทำให้การเยี่ยมของเขาเป็นการส่วนตัวและไม่ถูกรบกวน (เปรียบเทียบ 19:39) เขาอาจมาในตอนกลางคืนอีกด้วย เพราะว่าเข้อบายที่จะถูกเห็นว่าได้อยู่กับพระเยซู²¹⁴ ตามปกติแล้ว พวกฟาริสีเป็นศัตรูต่อพระเยซู และเป็นที่ชัดเจนว่าเขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่ไม่จำเป็นกับพี่น้องของเขา บางทีกลางคืนก็ให้โอกาสที่ใหญ่กว่าสำหรับการสนทนาที่ไม่มีกรรบกวนเช่นกัน ที่อื่นๆที่ยอห์นได้อ้างอิงถึงกลางคืนในพระกิตติคุณของเขานั้น คำนี้ก็มี ความหมายทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของความมืด (เปรียบเทียบ 9:4; 11:10; 13:30) นิโคเดมัสได้อยู่ในความมืดในฝ่ายวิญญาณและทางสติปัญญาพร้อมทั้งความมืดตามธรรมชาติเมื่อเขาได้มาหาพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 10)²¹⁵

นิโคเดมัสได้กล่าวว่าพระเยซูเป็น “รับบี” ซึ่งเป็นชื่อเรียกอันเป็นที่นับถือที่ตระหนักว่าพระองค์เป็นอาจารย์ รับบีคนหนึ่งกำลังไปหารับบีอีกคนหนึ่งเพื่อการสนทนา อย่างไรก็ตาม ชื่อเรียกนี้ก็บ่งบอกขอบเขตของความเชื่อของชายคนนี้อีกด้วย เขาไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิ-

ยาห์หรือบุตรของพระเจ้าหรือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก เขาได้แสดงออกถึงความเชื่อที่ว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้า ซึ่งตรงกันข้ามกับชาตาน (เปรียบเทียบ 8:48, 52) ตามการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทำ (เปรียบเทียบ 2:23; 20:30; 21:24-25) สิ่งนี้บ่งบอกว่านิโคเดมัสคงได้ต้องการที่จะระบุว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ด้วย สำหรับคนยิวแห่งสมัยของพระเยซู ไม่มีคำสอนที่ผิดปกติใดๆ จะเป็นที่ยอมรับได้โดยปราศจากหลักฐานของการอัศจรรย์²¹⁶

“เรา” คงเป็นแนวทางของการพูดถึงตัวเขาเอง (เปรียบเทียบ ข้อ 11) อีกทางหนึ่ง นิโคเดมัสคงได้เป็นตัวแทนของคนอื่นในสภาแซนฮีตรินนอกเหนือจากตัวเขาเองเช่น โยเซฟชาวอาริมาเธีย (เปรียบเทียบ 19:38) ทางเลือกที่สามก็คือว่า แนะนำความคิดเห็นอันเป็นที่นิยมในปัจจุบันเกี่ยวกับพระเยซู²¹⁷ จึงสังเกตถึงความมีมารยาทและการขาดความเป็นศัตรูของนิโคเดมัสคุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เขาเป็นฟาริสีที่ไม่เหมือนคนอื่นๆ

“หนึ่งในสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนประทับใจขณะที่เขาอ่านหมวดพระกิตติคุณก็คือ การเข้าถึงที่เป็นสุขเกี่ยวกับพระเยซู”²¹⁸

3:3

ข้อความที่มั่นใจแบบทันทีทันใดของพระเยซูได้มุ่งตรงไปที่หัวใจของเรื่องราว พระองค์ได้ยืนยันอย่างแข็งแรงว่าบุคคลหนึ่งไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้ถ้าปราศจากการบังเกิดครั้งที่สองจากเบื้องบน (คำกรีก *อัน โนเรน* เปรียบเทียบ ข้อ 31) *อัน โนเรน* หมายถึง “อีกครั้ง” (ข้อ 4; เปรียบเทียบ กท. 4:9) และ “จากเบื้องบน” (ข้อ 31; 19:11, 23)

“แม้ว่านิโคเดมัสได้เข้าใจคำว่า ‘อีกครั้ง’ ซึ่งได้นำเขาไปสู่การสรุปว่าพระเยซูกำลังกล่าวถึงการเกิดทางร่างกายครั้งที่สอง การตอบของพระเยซูในข้อ 6-8 แสดงว่าพระองค์ได้อ้างอิงถึงความจำเป็นของการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ การบังเกิด ‘จากเบื้องบน’”²¹⁹

คำว่า “อาณาจักรของพระเจ้า” อย่างที่พระเยซูได้ใช้มันก็อ้างอิงอย่างสอดคล้องถึงอาณาจักรในโลกนี้ของพระเมสสิยาห์ซึ่งจะเป็นระยะในโลกนี้ของอาณาจักรสวรรค์นิรันดร์ของพระเจ้าที่จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าหมายถึงการได้รับชีวิตนิรันดร์ (เปรียบเทียบ มก. 9:43, 45,

47) ยอห์นใช้คำว่า “อาณาจักร” น้อยมาก (ข้อ 3, 5; 18:36) เขาได้ใช้คำว่า “ชีวิต” มากกว่า (เปรียบเทียบ 1:12-13) นี่ก็เป็นที่เข้าใจได้เพราะว่าเขาได้เขียนขึ้นในตอนปลายของ ศตวรรษแรก เมื่อมันชัดเจนว่าพระเจ้าได้เลื่อนอาณาจักรออกไป ผู้อ่านของเขาจำเป็นต้อง เตรียมตัวเพื่ออนาคตอย่างทันทีทันใดโดยการรับเอาชีวิตนิรันดร์

ความหมายโดยนัยของการอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ก็คือว่าชีวิตกับพระเจ้าในอนาคตจะเรียกร่องอุปกรณ์ใหม่อย่างสิ้นเชิง นิโคเดมัสได้อ้างว่าเห็นบางสิ่งว่าพระเยซูเป็นใคร โดยหมายสำคัญต่างๆของพระองค์ พระเยซูได้ตอบว่าไม่มีใครสามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้โดยปราศจากการบังเกิดใหม่

“ถ้าอาณาจักรไม่ได้เกิดขึ้นจนกระทั่งการสิ้นยุค [และมันจะเกิดขึ้น] แน่แน่นอนว่าบุคคลหนึ่งไม่สามารถเข้าไปได้จนกว่ามันจะมา ความคิดทางศาสนาที่มีอิทธิพลในสมัยของพระเยซูได้ยืนยันว่าคนยิวทั้งหมดจะถูกรับเข้าไปในอาณาจักรนั้นนอกจากความผิดของการเลิกเชื่ออย่างจงใจหรือความชั่วร้ายที่พิเศษ (เช่น มิชนาห์ แชนฮีคริน 10:1) แต่ที่นี้พระเยซูกำลังบอกนิโคเดมัส ซึ่งเป็นสมาชิกที่เป็นที่นับถือและซื่อตรงของอิสราเอล และแชนฮีคริน ว่าเขาไม่สามารถเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าได้นอกจากว่าเขาได้บังเกิดใหม่. . . . การมาของอาณาจักรในการสิ้นยุคสามารถถูกอธิบายว่าเป็น ‘การบังเกิดใหม่’ ของโลก (มธ. 19:28, NIV ‘การฟื้นฟู’) แต่ที่นี้ สิ่งที่เรียกร่องก็คือการบังเกิดใหม่ของแต่ละบุคคล ก่อน การสิ้นยุคของโลกและ ในการที่จะเข้าไปในอาณาจักร”²²⁰

“โดยคำว่า บังเกิดใหม่ นั้น พระองค์ไม่ได้หมายถึง การแก้ไขบางส่วน แต่เป็นการฟื้นฟูธรรมชาติทั้งหมด ดังนั้น มันจึงมีการกล่าวว่ามีอะไรในเราที่ไม่เสีย”²²¹

3:4

นิโคเดมัสได้ขอให้พระเยซูที่จะอธิบายถึงสิ่งที่พระองค์หมายถึงโดยการบังเกิดใหม่ คำถามของเขาได้บ่งบอกว่าเขาเป็นชายชรา เขาค่อนข้างแน่ใจว่าพระเยซูไม่ได้หมายถึงการมาเกิดใหม่หรือการบังเกิดทางฝ่ายร่างกายครั้งที่สอง คำถามตามตัวอักษรที่หยาบของเขาอาจสะท้อนถึงการถูกสำหรับการยืนยันของพระเยซู หรือนิโคเดมัสคงได้พูดอย่างโหยหา

“สถานการณ์ก็ไม่ได้แตกต่างจากทุกวันนี้ เมื่อคุณพูดกับผู้คนเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ บ่อยครั้งแล้วพวกเขาเริ่มที่จะอภิปรายถึงมรดกทางศาสนาของครอบครัวของเขา การ เป็นสมาชิกคริสตจักรของพวกเขา พิธีกรรมต่างๆ ทางศาสนา และอื่นๆ”²²²

3:5

อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูได้แนะนำการยืนยันต่อไปพร้อมกับถ้อยคำที่รับรองถึงความแน่นอนของ มัน การเข้าอาณาจักรและการเห็นอาณาจักร (ข้อ 3) ดูเหมือนจะเป็นคำเดียวกัน แม้ว่าคำแรก อาจจะชัดเจนกว่านิดหน่อย มันมีหลายมุมมองเกี่ยวกับความหมายของการบังเกิดจากน้ำและ พระวิญญาณ ข้อและบริบทของมันก็ให้ความเข้าใจแก่เราอย่างมากถึงวลีที่ยากนี้

ไม่ว่าความหมายของ “การบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ” จะเป็นอย่างไร มันจะต้องเทียบเท่า กับการบังเกิด “อีกครั้ง” หรือ “จากเบื้องบน” (ข้อ 3) เนื่องจากว่าพระเยซูได้ใช้วลีนี้ที่จะอธิบาย ถึงการบังเกิดใหม่สำหรับนิโคเดมัส ประการที่สอง คำนำหน้าที่เจาะจงที่แปลว่า “the” ก่อน “วิญญาณ” นั้นขาดหายไป ในฉบับกรีก ผู้แปลภาษาอังกฤษได้ใส่มันเข้าไปเพื่อที่จะอธิบายถึง การแปลของพวกเขาเกี่ยวกับ “วิญญาณ” (คำกรีก *นิวมา*) ว่าเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ การแปล ตามตัวอักษรคงจะหมายถึง “บังเกิดจากน้ำและวิญญาณ” ประการที่สาม โครงสร้างของวลีนี้ ในฉบับกรีกบ่งบอกว่าคำบุพบท “จาก” ควบคุมทั้ง “น้ำ” และ “วิญญาณ” นี้หมายถึงว่า พระเยซูกำลังอธิบายการบังเกิดใหม่โดยการใช้คำสองคำที่อธิบายถึงการบังเกิดใหม่ พระองค์ ไม่ได้กล่าวว่าสองสิ่งที่แตกต่างกันจะต้องมีที่นั่นสำหรับการบังเกิดใหม่จะเกิดขึ้น มันมี แหล่งเดียว ประการที่สี่ การวิจารณ์พระเยซูต่อนิโคเดมัสสำหรับการไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ (ข้อ 10) บ่งบอกว่าสิ่งที่พระองค์ได้สอนเกี่ยวกับแหล่งของการบังเกิดใหม่ก็ชัดเจนในภาคพันธ- ศัญญาเดิม

มุมมองเดียวที่ดูเหมือนจะสอดคล้องกับมุมมองทั้งสี่เหล่านี้คือ บ่อยครั้งที่ภาคพันธสัญญาเดิม ได้ใช้น้ำเชิงเปรียบเทียบที่จะเป็นสัญลักษณ์ของการชำระฝ่ายวิญญาณและการฟื้นฟู (กวด. 19:17-19; อสย. 55:1-3; เปรียบเทียบ สดค. 51:10; ยรม. 2:13; 17:13; สดย. 14:8) วิญญาณ (หรือพระวิญญาณ) ของพระเจ้า ในภาคพันธสัญญาเดิมแสดงถึงชีวิตของพระเจ้า (ปฐก. 1:2; 2:7; 6:3; โยบ 34:14) พระเจ้าได้สัญญาว่าพระองค์จะเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาเหนือ ผู้คนเหมือนน้ำ (อสย. 32:15-16; ยอล. 2:28-29) ผลลัพธ์ของการเทนั้นจะเป็นหัวใจใหม่สำหรับผู้ ที่พระวิญญาณได้เสด็จมาเหนือเขา (ยรม. 31:31-34) ดังนั้น การสำแดงที่พระเจ้าจะนำการ

ชำระและการฟื้นฟูอย่างน้ำโดยพระวิญญาณของพระองค์ก็ชัดเจนในภาคพันธสัญญาเดิม เป็นที่แน่ชัดว่า พระเยซูได้หมายถึงว่า บุคคลหนึ่งไม่สามารถเข้าอาณาจักรได้นอกจากว่าเขาหรือเธอได้ประสบกับการชำระฝ่ายวิญญาณและการฟื้นฟู (การทำให้มีอำนาจ) จากวิญญาณของพระเจ้า (หรือพระวิญญาณ) นี่คือนี่ที่พระองค์ได้หมายถึงโดยการบังเกิดใหม่หรือจากเบื้องบน (เปรียบเทียบ 1 คร. 6:11)²²³

อีกมุมมองหนึ่งซึ่งได้ถูกเสนอโดยนักวิชาการหลายคนก็คือว่า “น้ำ” เป็นการพาดพิงถึงของเหลวที่เป็นน้ำคร่ำซึ่งทารกพัฒนาในท้องของมารดาของเขา นักวิชาการคนอื่นๆก็เห็นว่ามันเป็นการอ้างอิงที่สละสลวยถึงน้ำอสุจิซึ่งการบังเกิดตามธรรมชาติจะเป็นไปไม่ได้ถ้าปราศจากมัน ไม่ว่ากรณีไหน “น้ำ” ก็อ้างอิงถึงการบังเกิดตามธรรมชาติหรือฝ่ายร่างกายในขณะที่ “วิญญาณ” อ้างอิงถึงการบังเกิดฝ่ายวิญญาณหรือเหนือธรรมชาติ²²⁴ พวกเขาอ้างว่าพระเยซูกำลังกล่าวว่า การบังเกิดตามธรรมชาตินั้นไม่เพียงพอ บุคคลหนึ่งต้องประสบกับการบังเกิดที่เหนือธรรมชาติอีกด้วยเพื่อที่จะเข้าสู่อาณาจักร อย่างไรก็ตาม การใช้คำว่า “น้ำ” นั้นเฉพาะเจาะจงในพระคัมภีร์ ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันก็ทักทายเราว่าก็มีกรกล่าวการบังเกิดทั้งสองอย่างนี้ ในขณะที่โครงสร้างของวลีกรีกขึ้นชอบการบังเกิดเดียวมากกว่าการบังเกิดสองอย่าง ถ้ามีการกล่าวถึงการบังเกิดสองอย่าง ตามปกติแล้วมันคงจะมีการกล่าวซ้ำถึงคำบุพบทก่อนคำนามอันที่สอง

อีกมุมมองหนึ่งที่เป็นที่นิยมก็คือว่า “น้ำ” อ้างอิงถึงพระวาระของพระเจ้า และ “วิญญาณ” อ้างอิงถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์²²⁵ การใช้คำว่า “น้ำ” เียงเปรียบเทียบนี้ก็เกิดขึ้นในภาคพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ อฟ. 5:26) แต่มันไม่ปกติในภาคพันธสัญญาเดิม มันไม่น่าเป็นไปได้ที่นิโคเดมัสได้เชื่อมโยงน้ำเข้ากับพระวาระของพระเจ้า และมันคงไม่ยุติธรรมสำหรับพระเยซูที่จะว่ากล่าวเขาสำหรับการที่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้น มุมมองนี้ และมุมมองก่อนหน้านี้ที่ระบุการบังเกิดสองอย่างที่แตกต่างกัน ในขณะที่ฉบับกรีกบ่งบอกว่ามีแหล่งเดียวเท่านั้นสำหรับการบังเกิดใหม่

นักอรรถธิบายพระคัมภีร์บางคนถือว่า “น้ำ” เป็นการพาดพิงถึงการบัพติสมาด้วยน้ำและ “วิญญาณ” เป็นการอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์²²⁶ ตามมุมมองนี้ การบังเกิดฝ่ายวิญญาณเกิดขึ้นต่อเมื่อบุคคลหนึ่งได้รับบัพติสมาด้วยน้ำและประสบกับการบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณ

บริสุทธิ ผู้สนับสนุนบางคนของมูมมอมนี่เห็นการสนับสนุนของมันในการอ้างอิงก่อนหน้านี้
ถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ (1:26 และ 33) อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ชัดเจนอย่างมากที่ว่า
การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นพยานถึงความรอดไม่ใช่สิ่งที่จะต้องมาก่อนสำหรับมัน (เปรียบเทียบ 3:16,
36; อฟ. 2:8-9; ทต. 3:5) นอกจากนี้ ความหมายนี้คงไม่มีความสำคัญสำหรับนิโคเดมัส เขา
ไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับการ บัพติศมาของคริสเตียนเลย ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเยซูไม่คิดอ้างอิงถึง
การบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งในการอธิบายถึงการบังเกิดใหม่แก่นิโคเดมัส

คนอื่นๆ ได้แนะนำว่า “น้ำ” คงจะเป็นการอ้างอิงถึงการกลับใจที่เกิดขึ้นในผู้ที่ได้รับบัพติศมา
ด้วยน้ำจากยอห์นและ “วิญญาณ” เป็นการพาดพิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์²²⁷ ในกรณีนี้
การกลับใจในฐานะที่เป็นการเปลี่ยนความคิดก็จำเป็นในฐานะสิ่งที่จะต้องมาก่อนสำหรับ
ความรอด ตามผู้สนับสนุนของมูมมอมนี่ พระเยซูกำลังกระตุ้นให้ นิโคเดมัสที่จะจำนนต่อการ
บัพติศมาของยอห์นว่าเป็นเครื่องหมายของการกลับใจของเขาหรืออย่างน้อยก็ต้องกลับใจ
จุดอ่อนของมูมมอมนี่ก็คือว่าการเชื่อมโยงระหว่างน้ำและการกลับใจที่ห่างไกลเพียงพอที่จะ
ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด การตอบสนองของนิโคเดมัส (ข้อ 9) ได้แสดงออกถึงการขาดความ
เข้าใจ ถ้าการเชื่อมโยงระหว่างน้ำและการบัพติศมาชัดเจนเช่นนั้น เขาคงไม่ได้ตอบสนองอย่าง
นี้ มันคงจะเป็นการง่ายกว่าสำหรับพระเยซูที่จะกล่าวว่า “การกลับใจ” ถ้านั้นคือสิ่งที่พระองค์
ได้หมายถึง การกลับใจในแง่ของผลของการเปลี่ยนความคิดไม่จำเป็นสำหรับความรอด
เพราะว่าโดยคำนิยามนั้น การกลับใจเป็นการงาน

นักวิชาการบางคนเชื่อว่า “น้ำ” นั้นอ้างอิงถึงการชำระทางพิธีกรรมของลัทธิยิวและ “วิญญาณ”
นั้นอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาคิดว่าพระเยซูกำลังกล่าวว่าการบังเกิดของพระ
วิญญาณนั้นจำเป็นสำหรับการกลับใจมากกว่าการชำระด้วยน้ำ อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้
เปรียบเทียบน้ำและวิญญาณ แต่ได้เชื่อมโยงสองอย่างนี้

สุดท้าย อย่างน้อยผู้เขียนคนหนึ่งได้เข้าใจว่าเมื่อพระเยซูได้กล่าวว่า “วิญญาณ” พระองค์ได้
หมายถึงมันในแง่ของลม (คำกรีก *นิวมา*) และใช้มันในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของการทำงานที่ให้
ชีวิตของพระเจ้า²²⁸ มูมมอมนี่ถือว่าลมนั้นเปรียบได้กับ น้ำซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทำงานที่เหนือ
ธรรมชาติของพระเจ้าเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ดูเหมือนจะผิดปกติ แม้ว่า
ความหมายของ *นิวมา* นั้นถูกต้อง ในบริบทโลกๆ (ข้อ 6) *นิวมา* ดูเหมือนจะหมายถึงวิญญาณ

มากกว่าลม ข้อเท็จจริงนี้ได้นำผู้แปลเกือบทั้งหมดที่จะให้ความหมาย นิยามว่าเป็น “วิญญาณ” มากกว่าเป็น “ลม” ในข้อ 5 แม้ว่ามันหมายถึงลมในข้อ 8

3:6 ที่นี้ ไม่ใช่ในข้อ 5 พระเยซูได้กล่าวชัดเจนว่ามันมีการบังเกิดสองประเภท คือ ฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ อีกครั้งหนึ่งที่ “เนื้อหนัง” อ้างอิงถึงธรรมชาติมนุษย์ (เปรียบเทียบ 1:14) “ทุกสิ่งที่เป็นของชีวิตแห่งการรู้สึก”²²⁹ พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ผู้คน เราตายฝ่ายวิญญาณในบาปจนกระทั่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่เรา พระเยซูได้กล่าวถึงการบังเกิดฝ่ายวิญญาณมาตลอด ไม่ใช่การบังเกิดฝ่ายเนื้อหนัง นิโคเดมัสไม่ควรแปลกใจต่อแนวคิดที่ว่ามันมีการบังเกิดฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกันกับการบังเกิดฝ่ายเนื้อหนังเพราะภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึงมัน (เปรียบเทียบ 87:5-6; อสค. 36:25-28) มันได้เปิดเผยว่าทางเข้าสู่อาณาจักรนั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่เรื่องของการสืบสายโลหิตหรือคุณความดีทางเนื้อหนัง นี่เป็นการสำแดงที่คนยิวส่วนใหญ่ในสมัยของพระเยซู รวมถึงนิโคเดมัสได้พลาดไป

3:7 นิโคเดมัสต้องการชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขาจำเป็นต้องประสบกับการบังเกิดใหม่ เป็นที่แน่ชัดว่าเขาได้มองการยอมรับโดยพระเจ้าอย่างที่คนยิวร่วมสมัยของเขาได้มอง เขาได้คิดว่ามรดกของเขา (บรรพบุรุษ ตำแหน่ง หน้าที่การงาน และสิ่งทั้งหมดที่ทำให้เขาเป็นอย่างที่เขาเป็น) ก็เพียงพอที่จะทำให้เขาเข้าอาณาจักรและทำให้เขาเป็นที่ยอมรับต่อ พระเจ้าได้ เขาได้ตระหนักว่าเขาต้องการการชำระฝ่ายวิญญาณและการฟื้นฟูที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถจัดเตรียมได้โดยพระวิญญาณของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่กำลังพึ่งพาพวกเขาเอง นั่นคือการที่พวกเขาเป็นใครและสิ่งที่พวกเขาได้ทำเพื่อการยอมรับโดยพระเจ้า พวกเขาที่เช่นกันต้องการที่จะรู้ว่าพวกเขาต้องการการชำระฝ่ายวิญญาณและชีวิตที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถจัดเตรียมให้ได้ พวกเขาต้อง บังเกิดใหม่หรือไม่อย่างนั้นมันไม่มีความหวังสำหรับการเข้าอาณาจักรของพระเจ้าของพวกเขา

“มันไม่มีการวิวัฒนาการจากเนื้อหนังไปสู่วิญญาณ”²³⁰

คำว่า “ท่าน” ซึ่งเป็นครั้งที่สองในข้อ 7 ก็เป็นพหูพจน์ในฉบับกรีก มันดำเนินการต่อไปถึงการอ้างอิงโดยทั่วไปถึง “ผู้ใด” ในข้อ 3 และ 5

“ข้อเท็จจริงที่ว่านิโคเดมัสได้ใช้คำนามที่เป็นพหูพจน์ ‘เรา’ [ข้อ 2] และพระเยซูได้ตอบสนองด้วย ‘ท่าน’ ที่เป็นพหูพจน์... อาจบ่งบอกว่านิโคเดมัสกำลังเป็นตัวแทนของพวกเขาผู้นำทางศาสนา”²³¹

3:8 พระเยซูได้ใช้ลมเพื่อจะอธิบายถึงวิธีที่พระวิญญาณทำให้บังเกิดใหม่ พระองค์ได้เล่นคำเพื่อจะนำเสนอการเปรียบเทียบที่ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น คำกรีก *นิวม่า* สามารถหมายถึง “วิญญาณ” หรือ “ลม” แม้ว่าตามปกติแล้วหลายถึง “วิญญาณ” พระเยซูได้กล่าวว่า *นิวม่า* (พระวิญญาณ) กระทำการในฐานะที่เป็น *นิวม่า* (ลม)

มันมีความคล้ายคลึงกันสามประการ ประการแรก ทั้งพระวิญญาณและลมก็กระทำการแบบอธิปไตย มนุษย์ไม่และไม่สามารถควบคุมทั้งสองอย่างนี้ได้ ประการที่สอง เรารับรู้ถึงการมีอยู่ของทั้งสองอย่างโดยผลกระทบของทั้งสองอย่างนั้น ประการที่สาม เราไม่สามารถอธิบายถึงการกระทำของสองอย่างนั้นได้เพราะว่าสองอย่างนั้นเกิดขึ้นจากปัจจัยที่ไม่สามารถมองเห็นได้และไม่สามารถรู้ได้ สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งลึกลับ

บุคคลที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็คล้ายกับพระวิญญาณและลมที่ว่า มันเป็นไปได้สำหรับคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่จะเข้าใจหรือจะควบคุมเขาหรือเธอ พวกเขาไม่เข้าใจที่มาของเขาหรือของเธอหรือจุดหมายปลายทางของพวกเขา นิโคเดมัสคงได้เข้าใจสิ่งนี้เช่นกันเพราะว่าภาคพันธสัญญาเดิมได้สำแดงถึงการทำงานที่เป็นอธิปไตย และไม่สามารถเข้าใจได้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ อสค. 37)

3:9-10 นิโคเดมัสได้แสดงให้เห็นถึงความไม่รู้ของเขาเกี่ยวกับการสำแดงของภาคพันธสัญญาด้วยคำถามของเขา (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 10:6; อสย. 32:15; อสค. 36:25-28; ยรม. 31:33; ยอล. 2:28-29) คำตอบของพระเยซูแสดงว่าคำถามของนิโคเดมัสได้บ่งบอกว่าเขาไม่ได้เชื่อสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวไป (เปรียบเทียบ ข้อ 11-12) อย่างไม่สงสัยเลยว่า เขาได้สอนคนยิวหลายคนถึงการที่จะถูกต้องกับพระเจ้า แต่สิ่งที่พระเยซูได้แนะนำตอนนี้เป็นบางสิ่งใหม่สำหรับเขา คนยิวได้กล่าวถึงการเปลี่ยนไปสู่ลัทธิยิวในฐานะการเกิดใหม่ และศาสนาต่างๆที่ลึกลับของกรีกได้อ้างอิงถึงการเกิดใหม่ ดังนั้นแนวคิดรวบยอดของการ “บังเกิดใหม่” ต้องเป็นที่รู้จักแก่นิโคเดมัส²³²

พระเยซูได้ตอบด้วยคำถามที่ได้แสดงออกถึงความตกใจที่ว่านิโคเดมัสไม่ได้เข้าใจการสำแดงทางพระคัมภีร์นี้ ข้อบกพร่องของเขานั้นรุนแรงกว่าเพราะว่านิโคเดมัสเป็นอาจารย์ที่สำคัญในอิสราเอล อย่างน้อยนั่นคือชื่อเสียงของเขา การศึกษาพระคัมภีร์ของเขาควรทำให้เขาตระหนักว่าไม่มีใครสามารถไปหาพระเจ้าด้วยกำลังของเขาหรือของเธอได้ หรือในความชอบธรรมที่ปราศจากความจำเป็นของการชำระฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า

3:11

เป็นครั้งที่สามในการสนทนาที่พระเยซูได้ยืนยันถึงความจริงที่มั่นคง (เปรียบเทียบ ข้อ 3, 5) นิโคเดมัสได้เริ่มการสนทนาด้วยการอ้างอิงอย่างถ่อมใจถึงเขาเองว่าเป็นหนึ่งในหลายคนที่ได้เชื่อว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้า (ข้อ 2) ตอนนี้พระเยซูได้อธิบายพระองค์เองว่าเป็นหนึ่งในหลายคนที่ได้กล่าวความจริง เป็นที่แน่ชัดว่าพระองค์กำลังอ้างอิงถึงพระภาคของพระเจ้า บางทีนิโคเดมัสได้คิดว่าพระเยซูอ้างอิงถึงพระองค์เองอย่างถ่อมใจหรือบางทีก็อ้างอิงถึงพระองค์เองว่าเป็นหนึ่งในอาจารย์หรือผู้เผยพระวจนะ

พระเยซูได้อ้างถึงการกล่าวความจริงในฐานะพยาน แต่นิโคเดมัสได้ปฏิเสธพยานนั้น ภายหลังจากอัครทูตยอห์นได้ทำการอ้างที่คล้ายกัน เขาได้กล่าวว่าเขาได้เขียนจดหมายฝากฉบับแรกของเขาเพื่อว่าผู้อ่านของเขาจะเข้าไปสู่ความยินดีของการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าที่พวกอัครทูตผู้ซึ่งเป็นพยานของพันธกิจของพระเยซูได้ชื่นชม (1 ยน. 1:1-4) จุดประสงค์ของยอห์นในพระกิตติคุณนี้ก็คือว่าผู้อ่านจะยอมรับพยานของเขาว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์อีกด้วย (20:30-31) นิโคเดมัสได้ปฏิเสธพยานนี้ และพระเยซูได้เห็นว่าเขาเป็นตัวแทนของหลายคนที่ได้ทำอย่างเดียวกัน (ท่านทั้งหลาย) นิโคเดมัสได้ล้มเหลวที่จะเข้าใจ (ข้อ 9) แต่ความผิดพลาดที่รุนแรงกว่าก็คือความล้มเหลวของเขาที่จะเชื่อพยานของพระเยซูเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ มันได้สะท้อนถึงความล้มเหลวที่จะยอมรับว่าพระเยซูเป็นใครอย่างแท้จริง ซึ่งหมายถึงสำคัญและความเข้าใจถ่องแท้ของพระองค์นั้นพระคัมภีร์ได้บ่งบอกไว้

“นิโคเดมัสเป็นตัวแทนของคนยิวที่เชื่อครึ่งหนึ่งผู้ซึ่งได้รับความประทับใจโดยหมายสำคัญต่างๆของพระเยซู แต่ยังไม่ได้ไปถึงความเชื่อที่เพียงพอในพระองค์” . . .²³³

3:12

“สิ่งฝ่ายโลก” ที่พระเยซูได้บอกนิโคเดมัสเกี่ยวข้องกับการบังเกิดใหม่ การบังเกิดใหม่เกี่ยวกับ

โลกมนุษย์เพราะว่ามันเกิดขึ้นในโลก คำสอนนี้เป็นแบบเบื้องต้น อย่างไรก็ตาม นิโคเดมัสไม่ได้เชื่อมั่น เพราะฉะนั้นเขาไม่สามารถเริ่มต้นที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆที่พระเยซูอาจได้บอกเขาเกี่ยวกับ “สิ่งฝ่ายสวรรค์” สิ่งเหล่านี้อาจรวมถึงการสำแดงต่างๆเช่น ชีวิตหลังความตาย ชีวิตในอาณาจักร และฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ (อสย. 65:17)

ถ้าพระเยซูได้ตอบสนองต่อทุกคนอย่างที่พระองค์ได้ตอบสนองต่อนิโคเดมัส มันคงหมายถึงว่าเมื่อบุคคลหนึ่งปฏิเสธการสำแดง ด้วยเหตุนี้เขาหรือเธอก็จำกัดการสำแดงที่มาถึงเขาตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นจริงๆ

อาร์เธอร์ ฟิงค์ได้ชี้ให้เห็นว่า พระเยซูได้ตอบสนองต่อถ้อยคำของนิโคเดมัสอย่างมีทักษะโดยการใช้อ้อยคำอย่างเดียวกันหลายคำ ดังนั้น พระเยซูได้พบนิโคเดมัส ณ พื้นฐานของเขาเอง และได้ทำให้ภาษาของเขาเองเป็นชื่อ“งทางของการเข้าไปสู่ใจของเขา”²³⁴ ซึ่งจัดเตรียมตัวอย่างที่ดีสำหรับนักประกาศส่วนตัว

ถ้อยคำของนิโคเดมัส	การตอบสนองของพระเยซู
“พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า”)ข้อ 2)	“พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้”)ข้อ 11)
“ท่านได้มาในฐานะ อาจารย์”)ข้อ 2)	“ท่านเป็นอาจารย์ไซ้ใหม่”)ข้อ 11)
“นอกจากว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย” (ข้อ 2)	“นอกจากผู้ นั้นจะบังเกิดใหม่”)ข้อ 3)
“คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้”)ข้อ 4)	“นอกจากผู้ นั้นจะเกิด”) ข้อ 5)
“เขาจะเข้าไม่ได้” (ข้อ 4)	“เขาจะเข้าไม่ได้” (ข้อ 5)
“ได้อย่างไร” (ข้อ 9)	“จะได้อย่างไร” (ข้อ 12)
“สิ่งเหล่านี้คือ”)ข้อ 9)	“สิ่งเหล่านี้”)ข้อ 10)

3:13

พระเยซูได้อธิบายว่าทำไมพระองค์สามารถกล่าวถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์อย่างมีสิทธิอำนาจได้ ไม่มีอาจารย์คนไหนที่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์และได้กลับมาเพื่อจะสอนถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ เป็นที่แน่ชัดว่า พระเยซูกำลังอ้างอิงถึงการอยู่ในสวรรค์ด้วยตัวเอง แน่แน่นอนว่า ผู้เผยพระวจนะหลายคนได้รับนิมิตจากสวรรค์ (เช่น อสย. 6; เปรียบเทียบ 2 คร. 12:2-4; วว. 1:10-20) อย่างไรก็ตาม บุตรมนุษย์ได้ลงมาจกสวรรค์เพื่อว่าพระองค์สามารถสอนถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ได้ ฉบับแปล NIV บ่งบอกว่าพระเยซูได้เสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์แล้ว แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉบับกรีกกล่าวถึง คำกรีก เอ มิ แปลว่า “แต่” หรือ “ยกเว้น” ซึ่งเปรียบเทียบมนุษย์ผู้ที่อาจได้ขึ้นไปสู่สวรรค์และมนุษย์ที่เป็น

พระเจ้าผู้ซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์อย่างแท้จริง ที่นี้พระเยซูได้อ้างว่าเป็นบุตรมนุษย์ (คนล.7:13-14) ผู้ที่ได้มาจากสวรรค์เพื่อที่จะสำแดงพระเจ้าแก่มนุษย์ (เปรียบเทียบ 1:51)

“ตลอดทั้งพระกิตติคุณนี้ ยอห์นได้ยืนยันถึงที่มาแห่งสวรรค์ของพระเยซู นี่เป็นทางหนึ่งที่เขาตีประเด็นว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ ที่นี้ที่มาแห่งสวรรค์ของพระองค์ได้แบ่งแยกพระเยซูจากมนุษย์ทั้งปวง”²³⁵

3:14

ในอีกแง่หนึ่ง พระเยซูคงขึ้นไปสู่สวรรค์ ที่นี้ไม่ได้กล่าวถึงการเสด็จขึ้น ที่นี้กล่าวถึงพวกศัตรูของพระเยซูได้ยกพระองค์สู่ท้องฟ้าอย่างที่โมเสสได้ยกงูขึ้นที่เสาสูงท้องฟ้า (เปรียบเทียบ กดว. 21:4-9) ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าได้สัญญาแก่คนอิสราเอลว่าใครก็ตามที่ได้มองไปที่งูทองสัมฤทธิ์จะได้รับชีวิตฝ่ายร่างกายและไม่ตาย

“ทำไมหนึ่งในงูจริงไม่ได้ถูกตอกให้ติดกับเสาโดยโมเสส ฮ้า ?นั่น คงได้ทำให้สัญลักษณ์เสียไป นั่นคงได้พรรณนาถึงการพิพากษาที่เกิดขึ้นกับคนบาปเอง และแย่งกว่าคือ นั่นคงได้นำเสนอตัวแทนที่ไร้บาปของเราแบบผิดๆ ในสัญลักษณ์ที่ได้เลือกที่นั่นก็เป็นความเหมือนของงู ไม่ใช่งูจริง แต่เป็นชิ้นส่วนของทองสัมฤทธิ์ที่ได้ ทำให้เป็นเหมือนงู”²³⁶

นี่คือการทำงานที่ถูกบันทึกไว้ตอนแรกสุดของพระเยซูถึงการตายของพระองค์ มันเป็นการพาดพิงถึงการตายโดยการถูกตรึง (เปรียบเทียบ 8:28; 12:32, 34) เมื่อใดก็ตามที่คำกรีก ฮิบซุ (“ยกขึ้น”) ปรากฏในพระกิตติคุณยอห์น และมันก็ปรากฏในสิ่งข้อเหล่านี้ มันรวบรวมถึงแนวคิดของการถูกตรึงและการยกย่อง (เปรียบเทียบ อสย. 52:13-53:12)²³⁷ ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธได้มองการยกย่องของพระเยซูเป็นการแยกจากการถูกตรึงของพระองค์ แต่ยอห์นได้คิดถึงว่าการถูกตรึงเป็นการเริ่มต้นของการยกย่องของพระองค์

พระเจ้าได้จัดเตรียมชีวิตฝ่ายร่างกายที่เริ่มอีกครั้งแก่คนอิสราเอลที่ได้ทำบาปอย่างต่อเนื่องโดยพระคุณ เพราะฉะนั้น มันไม่ควรยากสำหรับนิโคเดมัสที่จะเชื่อว่าพระองค์จะจัดเตรียมชีวิตฝ่ายวิญญาณสำหรับมนุษย์ที่บาปโดยพระคุณ

ข้อ 13 วาดภาพว่าพระเยซูเป็นผู้สำแดงพระเจ้าที่ได้ลงมาจากสวรรค์ ข้อ 14 วาดภาพว่าพระองค์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้รับการยกย่องและทนทุกข์ มันอยู่ในการทนทุกข์ของพระองค์ที่ พระเยซูได้สำแดงพระเจ้าอย่างชัดเจนที่สุด หัวข้อเหล่านี้รวมกลุ่มกันรอบๆชื่อเรียก “บุตร มนุษย์” ในพระกิตติคุณที่สี่

3:15

จุดประสงค์ของการยกพระเยซูขึ้น อย่างเป็นทางการที่เป็นการยกย่องของสัมฤทธิ์ขึ้นในถิ่น ที่รกรกคือการที่ความรอดของผู้ที่ได้เชื่อ โดยการเปรียบเทียบพระองค์เองกับงูนั้น พระเยซูกำลัง สอนว่าใครก็ตามที่ได้วางใจในพระองค์และการตายของพระองค์จะได้รับชีวิตนิรันดร์ นี่เป็น การอ้างอิงแรกถึงชีวิตนิรันดร์ในพระกิตติคุณนี้ ชีวิตนิรันดร์อ้างอิงถึงชีวิตของยุคที่จะเกิดขึ้น นั่นคือ ยุคอาณาจักรและตลอดไป มันคือชีวิตที่บุคคลหนึ่งประสบตามปกติหลังจากการเป็น ขึ้นจากตายที่เตรียมเขาหรือเธอสำหรับอาณาจักร อย่างไรก็ตาม ยอห์นได้นำเสนอว่าชีวิตเป็น บางสิ่งที่ผู้คนสามารถประสบได้อย่างเต็มขนาดก่อนที่ยุคอาณาจักรจะเริ่มขึ้น ชีวิตนิรันดร์ที่ ผู้คนได้รับตอนบังเกิดใหม่คือชีวิตของพระวาเทนิรันดร์ (1:4) มันมายังพวกเขาโดยการเชื่อใน บุคคลและงานแห่งการช่วยให้รอดของพระเยซู

“ชีวิตที่คริสเตียนครอบครองไม่ใช่เป็นเอกเทศจากพระคริสต์เลย มันคือชีวิตที่ถูก ‘ซ่อนไว้กับพระคริสต์ใน พระเจ้า’ (คส. 3:30) . . . คนยิวได้แบ่งแยกยุคเป็นยุค ปัจจุบันและยุคที่จะมาถึง แต่คำขยายนาม [นิรันดร์] ถูกใช้กับชีวิตในยุคที่จะมาถึง ไม่ใช่ชีวิตในยุคปัจจุบัน ดังนั้น ‘ชีวิตนิรันดร์’ หมายถึง ‘ชีวิตที่เหมาะสมสำหรับยุคที่จะ มาถึง’ มันเป็นแนวคิดแบบยุคสุดท้าย (เปรียบเทียบ 6:40, 54) แต่เมื่อยุคที่จะมาถึง ไม่ได้มาถึงจุดสิ้นสุด คำขยายนามนั้นจะหมายถึง ‘ตลอดไป’ ‘ไม่สิ้นสุด’ ความคิด เกี่ยวกับเวลาก็อยู่ที่นั่น ชีวิตนิรันดร์จะไม่มีวันสิ้นสุด แต่มันมีสิ่งอื่นที่นั่นเช่นกัน และ เป็นบางสิ่งที่สำคัญกว่า สิ่งสำคัญเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่ปริมาณของมันแต่เป็น คุณภาพของมัน. . . ชีวิตนิรันดร์ในพระคริสต์ คือชีวิตที่เอาบุคคลหนึ่งออกจาก การ เป็นแค่ฝ่ายโลก”²³⁸

นักวิชาการบางคนเชื่อว่าข้อ 16-21 เป็นความคิดเห็นของยอห์นมากกว่าที่จะเป็นการกล่าวต่อไปของถ้อยคำของพระเยซูที่มีต่อนิโคเดมัส²³⁹ ส่วนใหญ่เชื่อว่าถ้อยคำของพระเยซูดำเนินไปจนถึงข้อ 21²⁴⁰ (ฉบับตัวอักษรสีแดงของพระกิตติคุณยอห์นเปิดเผยความชอบของบรรดาผู้แปลที่หลากหลาย) ข้าพเจ้าชอบความคิดเห็นที่สองใน

ประเด็นนี้ น่าเสียดายที่ฉบับกรีกไม่ได้มีเครื่องหมายอ้างอิง หรือเครื่องหมายหยุดสำหรับเรื่องนั้น ดังนั้นมันไม่ได้ระบุถึงการอ้างอิงสำหรับผู้อ่านส่วนนี้ของพระคัมภีร์เป็นหัวใจของการบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับพันธกิจแรกเริ่มของพระเยซู (บทที่ 2-4)

3:16 ข้ออันเป็นที่รู้จักที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมดแสดงออกถึงถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐอย่างชัดเจนกว่าและมีเสน่ห์กว่าข้อใดๆ เกือบทุกคำในข้อนี้ก็สำคัญ

ภารกิจของพระเยซูในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ (ข้อ 13, 17) และไม้กางเขน (ข้อ 14-15) เป็นผลลัพธ์มาจากความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ โครงสร้างของประโยคกรีกก็เน้นถึงความเข้มข้นของความรักของพระเจ้า พระองค์ได้ประทานสิ่งดีที่สุดในพระองค์ คือ พระบุตรที่พิเศษและเป็นที่รัก คนยิวได้เชื่อว่าพระเจ้ารักคนอิสราเอล แต่ยอห์นได้ยืนยันว่าพระเจ้ารักทุกคนด้วยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ตามนักอรรถาธิบายคนหนึ่ง ไม่มีนักเขียนคนไหนได้ยืนยันอย่างเจาะจงว่าพระเจ้าทรงรักโลกของพระองค์²⁴¹ มันไม่มีอะไรในข้อนี้หรือในบริบทที่จะจำกัด “โลก” ว่าเป็นโลกของผู้ที่ถูกเลือกสรร ความรักของพระเจ้านี้ก็อศจรรย์มากไม่ใช่เพราะว่าโลกนั้นใหญ่มากอย่างที่มันเย้ยอย่างมา (เปรียบเทียบ 1:9) พระบิดารักโลกด้วยความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว ที่ได้จัดเตรียมการมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการถูกตรึง กาลาเทีย 2:20 เปิดเผยว่า กางเขนแสดงถึงความรักของพระบุตร

“โครงสร้างของคำกรีกใส่การเน้นบางอย่างที่ความเป็นจริงของของประทาน มันไม่ใช่ ‘พระเจ้ารักพอที่จะประทาน’ แต่ ‘พระเจ้ารักจนพระองค์ได้ประทาน’ ความรักของพระองค์ไม่ใช่ ความรู้สึกที่ไม่แน่นอนและอ่อนไหว แต่เป็นความรักที่จ่ายราคา พระเจ้าได้ประทานสิ่งที่เป็นที่รักที่สุดในพระองค์”²⁴²

คริสเตียนไม่ควรรักโลกด้วยความรักที่เห็นแก่ตัวซึ่งแสวงหาที่จะได้ประโยชน์จากมัน โดยส่วนตัว (1 ยน. 2:15-17)

โลกอยู่ภายใต้การคุกคามของการพิพากษาของพระเจ้าเนื่องจากการล้มลงและความบาป (3:36; รม. 1:18) ในความรักที่มีพระคุณของพระองค์ พระเจ้าได้หยิบยื่นออกมาและได้เลือกบางคนจากโลกสำหรับความรอด (15:19; รม. 6:23) พระองค์ไม่ได้เพิกเฉยในการเทพะพิโรธของพระองค์ลงบนผู้หลงหาย แต่พระองค์ยินดีเมื่อผู้คนหันจากทางชั่วร้ายของพวกเขาและไปหาพระองค์ (อสค. 18:23) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้ายอมให้พวกคนบาปที่

จะพินาศก็ไม่ได้ขัดแย้งกับความรักของพระองค์ พระองค์ได้จัดเตรียมหนทางที่พวกเขาไม่จำเป็นต้องพินาศเพราะว่าพระองค์รักมนุษย์ จุดประสงค์สูงสุดของพระองค์คือความรอดของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระองค์

ผลลัพธ์ต่างๆ ของการเชื่อคือ การบังเกิดใหม่ (ข้อ 3, 5) ชีวิตนิรันดร์ ชีวิตที่มีเวลาไม่จำกัด (ข้อ 15-16) และความรอด (ข้อ 17) ทางเลือกก็คือการพินาศ (ข้อ 16, เปรียบเทียบ 10:28) การสูญเสียชีวิตของบุคคล (12:25) และ การถูกทำลาย (17:12) ที่จะพินาศ (คำกรีก *อะโพเลทัย*) ไม่ได้หมายถึง ที่จะประสบกับการทำลายล้าง แต่เป็น ความเสียหาย ความล้มเหลวที่จะตระหนักถึงจุดประสงค์ของพระเจ้า และการถูกแยกออกจากการสามัคคีธรรมของพระองค์ ทางเลือกก็มีชีวิตและการพินาศเท่านั้น มันไม่มีสภาพสุดท้ายอย่างอื่นอีก

การเลิกเชื่อไม่ได้ส่งผลต่อการสูญเสียความรอด

“เราอาจกล่าวว่า ‘ใครก็ตามที่เชื่อว่ารีออคเฟลเลอร์เป็นคนใจบุญจะได้รับเงิน \$ 1,000,000’ ณ จุดหนึ่งของเวลา คนหนึ่งก็เชื่อสิ่งนี้ เขาก็เป็นเศรษฐี อย่างไรก็ตาม เขาเลิกที่จะเชื่อสิ่งนี้ในสิบปีต่อมา เขายังอยู่ในการครอบครองเงิน \$ 1,000,000 ในทำนองเดียวกัน ถ้าคนหนึ่งได้เชื่อในพระคริสต์ เขาก็บังเกิดใหม่และอยู่ในการครอบครองชีวิตนิรันดร์ แม้ว่าเขาเลิกที่จะเชื่อในพระเจ้าในอนาคต”²⁴³

3:17

ขอห์นได้อธิบายต่อไปถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าในการส่งพระบุตรของพระองค์โดยการอธิบายสิ่งที่ไม่ใช่ มันไม่ใช่เพื่อที่จะพิพากษาหรือลงโทษ (คำกรีก *คริโน*) มนุษย์ การพิพากษาที่ขอห์นได้กล่าวถึงที่นี่ก็ตรงกันข้ามกับการช่วยให้รอด (เปรียบเทียบ ข้อ 18; 5:24) พระเจ้าสามารถที่จะลงโทษมนุษย์โดยไม่มี การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูจะพิพากษาทุกคน แต่นั่นไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ตรงกันข้าม เพื่อที่จะจัดเตรียมความรอดสำหรับทุกคนโดยทางการตายของพระองค์ที่บนไม้กางเขน

เราสามารถปรองดองข้อนี้กับ 9:39 ที่ที่พระเยซูได้ตรัสว่าพระองค์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อการพิพากษาได้อย่างไร (เปรียบเทียบ 5:27)? การพิพากษาเป็นหน้าที่อันดับสองที่เกี่ยวข้องในการช่วยให้รอด ซึ่งเป็นจุดประสงค์อันดับแรกของพระเยซู (เปรียบเทียบ คนล. 7:13-14) พระเยซู

ได้เสด็จมายังโลกที่ได้ถูกกล่าวโทษแล้วเพื่อจะช่วยบางคนให้รอด พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังโลกที่เป็นกลางเพื่อจะช่วยบางคนให้รอดและลงโทษคนอื่นๆ ใครก็ตามที่นำความสว่างมาก่อนก่อให้เกิดเงา แต่การที่นำเงามากก็เป็นแค่สถานการณ์ที่เป็นผลตามมาซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อคนหนึ่งนำความสว่างมา

3:18 บุคคลที่เชื่อในพระเยซูก็รอดพ้นการพิพากษา (เปรียบเทียบ 5:24; รม. 8:1) อย่างไรก็ตาม บุคคลที่ไม่เชื่อใน พระเยซูก็พบกับ การพิพากษาซึ่งไม่มีทางรอดพ้นไปได้เลย (เปรียบเทียบ 3:36) เหตุผลสำหรับการพิพากษาของเขาหรือของเธอก็คือความล้มเหลวของเขาหรือของเธอที่จะเชื่อในผู้ที่พระเจ้าได้จัดเตรียมมาเพื่อความรอดโดยความรักและพระคุณ ความเชื่อเป็นวิธีการแบบเครื่องมือที่เราได้รับความรอด ความล้มเหลวที่จะใช้ความเชื่อในพระเยซูจะส่งผลต่อการตายฝ่ายวิญญาณ อย่างเช่น ความล้มเหลวที่จะเชื่อในทูตของสัมฤทธิ์ได้ส่งผลต่อการตายฝ่ายร่างกายสำหรับคนอิสราเอล (กฉว. 21:4-9) ความแตกต่างระหว่างการเชื่อกับการไม่เชื่อที่ชัดเจนจากที่นี้เป็นต้นไปในพระกิตติคุณนี้²⁴⁴

3:19 ขอบันไดอธิบายถึงขั้นตอนของการพิพากษาของมนุษย์ (คำกรีก *คริซิส* การแบ่งแยก หรือ การแยกแยะ ไม่ใช่ *คริมา* ซึ่งหมายถึง การตัดสินพิพากษา) แม้ว่าความสว่างได้เข้ามาในโลก ผู้คนได้เลือกความมืดเหนือความสว่าง ความสว่างในที่นี้หมายถึงการสำแดงที่พระเยซูในฐานะที่เป็นความสว่างของโลกได้นำมาจากพระบิดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสว่างของข้าวประเสริฐ เหตุผลที่ผู้คนเลือกความมืดเหนือความสว่างก็คือการกระทำของพวกเขาที่ชั่วร้าย พวกเขาชอบความมืดของพวกเขามากกว่าความสว่างของพระเจ้าเนื่องด้วยสิ่งที่ความมืดได้ซ่อนไว้ นั่นคือ บาปของพวกเขา

3:20 ผู้กระทำชั่วไม่เพียงแต่รักความมืดเท่านั้น (ข้อ 19) พวกเขายังเกลียดความสว่างอีกด้วย คำกรีกที่แปลว่า “ชั่วร้าย” คือ *พอลา* หมายถึง “ไร้ค่า” ผู้กระทำชั่วหลีกเลี่ยงความสว่างที่พระเยซูนำมา และพระเยซูเอง (เปรียบเทียบ 1:9-11) เพราะว่ามันเปิดเผยถึงความรู้คุณค่าของชีวิตของพวกเขา มันแสดงว่าพวกเขาไม่มีความหมาย ไม่มีเป้าหมายที่มีคุณค่า หรือไม่มีความหวังสำหรับอนาคต พวกเขาเชื่อว่า การมาสู่ความสว่างจะตัดสินว่าพวกเขาผิด การผิดศีลธรรมก็อยู่เบื้องหลังการไม่เชื่ออย่างมาก

“ผู้คนเสนอข้อแก้ตัวมากมายสำหรับการไม่ยอมรับพระคริสต์ บางคนอ้างการปรากฏของคนหน้าชื่อใจคดในคริสตจักร คนอื่นๆ อ้างถึงการไร้ความสามารถที่จะเชื่อความจริงบางอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์หรือพระกิตติคุณ [หลายคนกล่าวว่าพวกเขาไม่สามารถยอมรับความเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าอนุญาตให้มีการทนทุกข์อย่างมากมายในโลกนี้] สิ่งเหล่านี้เป็นแค่ความพยายามที่จะปกปิดใจในการกบฏต่อพระเจ้า เหตุผลสูงสุดที่ผู้คนไม่มาสู่พระคริสต์คือ พวกเขาไม่ต้องการ”²⁴⁵

3:21

ในอีกด้านหนึ่ง ผู้คนที่ยึดมั่นในความจริงก็ “มาสู่ความสว่าง” และแหล่งของมันคือ พระเยซู (“แสงสว่าง”) พวกเขาไม่ได้พยายามที่จะปกปิดการกระทำที่ไร้ค่า แต่พวกเขาเต็มใจที่จะเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่ความสว่างที่ตรวจสอบแห่งการสำแดงของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:8-9) พวกเขายอมรับอย่างถ่อมใจว่างานที่ดีที่พวกเขาทำเป็นผลผลิตของพระเจ้าอย่างแท้จริงแน่นอนว่า พวกเขาทำสิ่งนี้ก็เพราะว่าพระเจ้านำพวกเขาไปสู่พระองค์ ความแตกต่างพื้นฐานอันหนึ่งระหว่างผู้เชื่อ และผู้ไม่เชื่อก็คือท่าทีของพวกเขาที่มีต่อ “ความสว่าง” ไม่ใช่ความผิดของพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า ทั้งสองนั้นก็ผิดต่อหน้าพระองค์ การตีความแบบส่วนน้อยคือ พระเยซูได้แยกแยะผู้เชื่อที่ยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผย เช่น ยอห์นผู้ให้บัพติศมา และผู้เชื่อลับ เช่น นิโคเดมัส มากกว่าผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ²⁴⁶

ข้อ 19-21 ซึ่งถึงอันตรายมากที่สุดที่ผู้อ่านแต่ละคนของพระกิตติคุณนี้เผชิญ ถ้าบุคคลหนึ่งมีแนวโน้มที่จะทำอย่างที่ นิโคเดมัสได้ทำและปฏิเสธพระเยซู มันเป็นเพราะว่าเขาหรือเธอไม่ต้องการที่จะมาสู่ความสว่างเนื่องด้วยเหตุผลทางศีลธรรม โดยพื้นฐานแล้ว ผู้คนหันไปจากพระเยซูเพราะความสว่างที่พระองค์นำมานั้นเปิดเผยสิ่งต่างๆเกี่ยวกับพวกเขาที่พวกเขาต้องการให้เป็นที่ปกปิดต่อไป การเปิดออกต่อความสว่างนั้นสำคัญอย่างมาก ความรักที่มีพระคุณของพระเจ้าหนุนใจคนบาปที่ผิดบาปที่จะเปิดเผยตนเองต่อความสว่าง

“สิ่งนี้ [3:19-21] เป็นส่วนหนึ่งของส่วนที่สำคัญที่สุดในพระกิตติคุณยอห์นสำหรับความเข้าใจถึงการแบ่งเป็นฝ่ายระหว่างความสว่างและความมืดในศาสนศาสตร์ของยอห์น และเพื่อความเข้าใจถึงพระกิตติคุณยอห์นเอง”²⁴⁷

ปัญหาส่วนมากของมนุษย์สมัยใหม่เกี่ยวกับพระกิตติคุณคือเรื่องมนุษย์วิทยา มันมีผลมาจากมุมมองที่ผิดเกี่ยวกับตัวเอง โดยปกตินุษย์ที่ล้มลงมองว่ามนุษย์นั้นถ้าไม่ดีก็เป็นกลางเพราะฉะนั้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ส่ง

พระเยซูมาและพระเยซูได้เสด็จมาที่จะช่วยคนบาปให้รอดดูเหมือนจะเป็นที่สนใจมากที่สุด ถ้ามนุษย์ดีและไม่ต้องการความรอด เราสามารถสรรเสริญความรักของพระเจ้าว่าน่าอัศจรรย์ ถ้ามนุษย์เป็นกลาง เราสามารถรับเอาความรอดหรือละมันได้ ถ้าเราละมัน ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมสำหรับการลงโทษเรา อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่ใช่ดีหรือเป็นกลางแต่ชั่วร้าย เขานั้นอยู่ใต้การลงโทษแล้วและถูก กำหนดไปสู่การประสพกับพระพิโรธของพระเจ้า เพราะฉะนั้นความเชื่อในพระเยซูก็กลายเป็นทางที่จำเป็นสำหรับการรอดพ้นจากจุดหมายที่น่าสะพรึงกลัว การมาบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นการสำแดงออกของพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ความรักของพระเจ้าเท่านั้น

4. ปฏิกริยาของยอห์นบัพติสมาต่อพันธกิจของพระเยซู 3:22-30

ถัดไปผู้เขียนได้บันทึกถึงพันธกิจนานกันของยอห์นบัพติสมาและพระเยซูในแคว้นยูเดีย ยอห์นบัพติสมาได้กล่าวยอมรับอย่างเต็มใจถึงความเหนือกว่าของพระเยซูที่มีต่อเขา แม้ว่าทั้งสองได้ทำสิ่งต่างๆ อย่างเดียวกัน นี่เป็นพยานต่อไปถึงตัวตนของพระเยซู ส่วนนี้ก่อตั้งใจความสำคัญอย่างมากของพยานของอัครทูตยอห์นที่มีต่อตัวตนของพระเยซูในพันธกิจแรกเริ่มของพระเยซู (บทที่ 2-4)

3:22 เป็นที่แน่ชัดว่า การสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัสได้เกิดขึ้นในเยรูซาเล็ม (2:23) เยรูซาเล็มอยู่ภายในแคว้นยูเดีย หลังการสนทนานั้น พระเยซูได้เสด็จไปยังชนบทของยูเดีย พระเยซูยังไม่ได้มอบหมายสาวกสิบสองคน การมอบหมายนั้นได้เกิดขึ้นหลังจากการถูกจำคุกของยอห์นบัพติสมา (มก. 1:14) พวกเขาที่ได้ไปกับพระเยซูอาจไม่ได้เป็นสาวกสิบสองคน แต่พวกเขาเป็นผู้ติดตามของพระองค์ และพวกเขาคงได้รวมถึงสาวกสิบสองคนหรือบางคน นี่เป็นการบันทึกเดียวในหมวดพระกิตติคุณที่พระเยซูได้มีส่วนร่วมในพันธกิจการให้บัพติสมาที่คล้ายคลึงกับพันธกิจการให้บัพติสมาของยอห์นบัพติสมา อย่างไม่สงสัยว่า การบัพติสมาแสดงออกถึงการกลับใจมากกว่า “การบัพติสมาของคริสเตียน” ภายหลังผู้เขียนได้อธิบายว่าพระเยซูไม่ได้ให้บัพติสมาด้วยตนเอง แต่พวกเขาของพระองค์เป็นผู้ให้ (4:2) อย่างไม่สงสัยว่า พระเยซูได้ใช้เวลากับพวกเขาเหล่านี้เพื่อจะช่วยให้พวกเขาเข้าใจและเล็งเห็นว่าพระองค์เป็นใครอย่างแท้จริง

3:23 สถานที่ที่แน่นอนของอายโนน (ความหมายตามตัวอักษรคือ น้ำพุ) ใกล้กาลิเลนั้นไม่เป็นที่รู้จักในทุกวันนี้ หลักฐานที่ดีที่สุดดูเหมือนจะชี้ไปยังที่ที่อยู่ทางใต้ของซิค โธ โพลิส (เบธ-ซานในภาคพันธสัญญาเดิม)²⁴⁸ ที่อื่นที่เป็นไปได้คือที่ที่ห่างจากซิคคาร์ไปทางตะวันออกสองสาม

ไมล์ (ใกล้เซเคมีนภาคพันธสัญญาเดิม) ที่แรกนั้นก็อยู่ห่างไปทางใต้ของทะเลกาลิลีประมาณ 15 ไมล์ ที่ที่สองนั้นก็อยู่ระหว่างกลางระหว่างทะเลกาลิลีและทะเลตาย ทั้งสองที่นี้ก็อยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนสองสามไมล์²⁴⁹ เป็นที่แน่ชัดว่า ยอห์นได้เลือกสถานที่เนื่องด้วยน้ำมากที่มาจากน้ำพุที่อยู่ใกล้ๆนั้น หลายคนก็ไปหาเขาก็แสดงออกถึงการกลับใจของพวกเขาโดยการรับบัพติศมา

“. . . ความสำคัญของหมายเหตุคือ แสดงให้เห็นว่ายอห์นได้ย้ายจากทิสได้ไปยังทิสเหนือซึ่งละพระเยซูไว้เพื่อจะให้บัพติศมาในบริเวณที่ไม่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม”²⁵⁰

- 3:24** อย่างเห็นชัดเจนว่า ยอห์นได้เทศนาและให้บัพติศมาต่อไปหลังจากที่พระเยซูได้เริ่มรับใช้ และเขาได้ทำอย่างนั้นจนกระทั่งเสโรดอันทิพาสได้คุมขังเขา ผู้เขียนพระกิตติคุณฟ้องได้เริ่มเรื่องราวของพวกเขาเกี่ยวกับพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูด้วยพันธกิจในกาลิลีของพระองค์ พวกเขาได้มองว่าการเริ่มต้นพันธกิจของพระเยซูเป็นการเริ่มต้นกับการถูกจำคุกของยอห์นบัพติศมา (มก. 1:14) อัครทูตยอห์นได้เริ่มเรื่องราวของเขาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูด้วยพันธกิจแรกเริ่มในแคว้นยูเดียของพระองค์ เราเรียนรู้จากเขาว่าระหว่างการถูกทดลองของพระเยซูและการถูกจับกุมของยอห์นบัพติศมา ยอห์นและพระเยซูได้ทำงานควบคู่กันไประยะหนึ่ง การอ้างอิงของเขาถึงการถูกจำคุกของยอห์นบัพติศมานั้นสำคัญเพราะว่ามันช่วยให้ผู้อ่านเห็นว่าการบันทึกของยอห์นไม่ได้ขัดแย้งกับพระกิตติคุณฟ้อง กระนั้นความเป็นห่วงพื้นฐานของเขาก็คือการเป็นพยานของยอห์นบัพติศมาที่มีต่อพระเยซู
- 3:25** เป็นที่แน่ชัดว่า การอภิปรายที่ถูกกล่าวถึงมีศูนย์กลางอยู่ที่ความสัมพันธ์ของการให้บัพติศมาของยอห์นกับการชำระทางพิธีกรรมอย่างอื่นที่เจ้าหน้าที่หลากหลายของยิวได้สนับสนุน บางทีการชำระเหล่านี้ได้รวมถึงการปฏิบัติต่างๆที่ได้กำหนดไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม และพิธีใหม่ๆของการชำระที่ผู้นำยิวบางคนได้สนับสนุน ข้อนี้จัดเตรียมเบื้องหลังสำหรับพวกสาวกของยอห์นได้เข้าหาเขาในข้อถัดไป
- 3:26** หนึ่งในพิธีบัพติศมาร่วมสมัยคือบัพติศมาที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้ให้พวกสาวกของยอห์นได้อ้างอิงมันต่อยอห์นซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาต้องการให้เขาที่จะออกความคิดเห็นเกี่ยวกับมัน พวกเขามีความเป็นห่วงที่เจาะจงที่ว่าหลายคนกำลังไปหาพระเยซูเพื่อรับ

บัพติศมา คำตอบของยอห์น (ข้อ 27-30) บ่งบอกว่า พวกเขาได้รู้สึกอิจฉาความเป็นที่นิยมของพระเยซู พวกเขาได้ล้มเหลวที่จะเข้าใจถึงจุดประสงค์ของพันธกิจของยอห์น

“มันน่าสนใจที่จะสังเกตว่าชายสี่คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ได้เผชิญกับปัญหาของการเปรียบเทียบและการแข่งขัน เช่น โมเสส (กฉ. 11:26-30) ยอห์นบัพติศมา (ยน. 3:26-30) พระเยซู (ลก. 9:46-50) และ เปาโล (ฟป. 1:15-18) บ่อยครั้งแล้ว ผู้นำก็ทนทุกข์จากพวกสาวกที่ร่อนรนของเขามากกว่าจากนักวิจารณ์ของเขา!”²⁵¹

3:27 ยอห์นได้ตอบต่อคำถามที่ถูกบอกไว้ด้วยคำพังเพยซึ่งเป็นความจริงโดยทั่วไป เขาได้หมายถึงว่าไม่มีใครสามารถได้รับสิ่งใดเลยนอกจากพระเจ้าอนุญาตด้วยอธิปไตยของพระองค์ (เปรียบเทียบ 6:65; 19:11; 1 คร. 4:7) เกี่ยวกับพระเยซูแล้ว ประโยคนี้ได้แสดงออกว่าพระเจ้าได้อนุญาตให้พระเยซูที่จะชื่นชมกับความเป็นที่นิยมที่พระองค์กำลังประสบมันได้แสดงออกถึงความพึงพอใจของยอห์นเกี่ยวกับสภาพของเรื่องราวนั้น ยอห์นได้แสดงออกถึงท่าทีที่เป็นแบบอย่าง เขาได้ตระหนักว่าพระเจ้าได้มอบหมายพันธกิจที่แตกต่างกันแก่พระเยซูและแก่เขาเอง และมันเป็นการผิดสำหรับเขาและพวกสาวกของเขาปรารถนาสิ่งต่างๆที่เป็นคนละอย่าง (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:1-9; 4:1-7; 12:12-31)

3:28 ยอห์นได้ย้ำเตือนพวกสาวกของเขาต่อไปว่าเขาไม่เคยอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์เลย แต่เป็นเพียงแค่ผู้เบิกทางของพระเมสสิยาห์ (1:15, 20, 23, 26-34)

3:29 การยกตัวอย่างของยอห์นได้แสดงว่าท่าทีของเขาและอุปนิสัยของเขาสอดคล้องกับการประพฤติตามธรรมของเขา ในตัวอย่างนั้น พระเยซูเป็นเจ้าบ่าวและเขาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว

“ผู้ช่วยได้ทำเพื่อเจ้าบ่าวและได้ทำการจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับพิธีแต่งงาน”²⁵²

“... เพื่อนเจ้าบ่าวเป็นธรรมเนียมในแคว้น ยูเดีย ไม่ใช่ในแคว้นกาลิลี (เซทส์. 25 ก)”²⁵³

บางที่เจ้าสาวเป็นการอ้างอิงถึงอิสราเอล (เปรียบเทียบ อสย. 54:5; 62:4-5; ยรม. 2:2; 3:30; อสค. 16:8; ฮชย. 2:16-20) เพราะฉะนั้น ยอห์นกำลังบ่งบอกว่าเขาได้เล่นบทบาทที่สนับสนุนในการร่วมกันของพระเมสสิยาห์กับอิสราเอล นี่เห็นพยานให้แก่ตัวตนของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ ผู้ซึ่งยอห์นได้กล่าวว่าเขายินดีที่จะได้ยินเสียงของพระองค์

เมื่อยอห์นได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ คริสตจักรก็เป็นเอกลักษณ์อันไม่เป็นที่รู้จักในแผนการของพระเจ้า ดังนั้นมันไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่ามันอยู่ในความคิดของเขา อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านดั้งเดิมของพระกิตติคุณนี้บางทีก็คุ้นเคยกับการสำแดงของอัครทูตยอห์นเกี่ยวกับคริสตจักรที่เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ (เช่น 2 คร. 11:2; อฟ. 5:25-27, 32) อิสราเอลได้ปฏิเสธเจ้าบ่าวของเขาเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาหาเขา และผลลัพธ์ก็คือพระองค์ได้รับเอาเจ้าสาวที่แตกต่างออกไปสำหรับพระองค์เอง ความยินดีของยอห์นก็สมบูรณ์หรือเต็มที่ (คำกรีก *เพลอราว*) เพราะเขาได้รู้ว่าเขากำลังทำหน้าที่ของเขาให้สำเร็จอย่างสัตย์ซื่อ ความเป็นที่นิยมที่เพิ่มขึ้นของพระเยซูได้เติมเต็มพวกสาวกของยอห์นด้วยความไม่พอใจ แต่มันเติมเต็มยอห์นด้วยความยินดี

3:30 การแสดงออกซึ่งเอกถึงความถ่อมใจนี้ได้เกิดขึ้นจากการรับรู้และการยอมรับของยอห์นถึงบทบาทที่พระเจ้าได้ประทานให้ในฐานะผู้เบิกทางของพระเมสสิยาห์ แทนที่จะทำให้ผู้คนท้อใจจากการติดตามพระเยซู อย่างที่พวกสาวกของเขาได้บ่งบอกว่าเขาควรทำ ยอห์นก็สนับสนุนพระเยซูต่อไป เขาถือว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและจึงกล่าวว่า “ต้อง” เป็นอย่างนั้น เราทุกคนที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าจะมองถึงตำแหน่งของพระเยซูและตำแหน่งของเราในทำนองเดียวกันไหม? การงานต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและการยกย่องพระเยซู ไม่ใช่การมีชื่อเสียงในงานรับใช้พระองค์ ควรนำความยินดีมาสู่ผู้รับใช้ของพระองค์

“ความถ่อมใจไม่ใช่ผลผลิตของการปลุกฝังโดยตรง แต่เป็น *ผลพลอยได้*”²⁵⁴

น่าเสียดายที่สาวกของยอห์นบางคนได้ติดตามเขาต่อไปแทนที่จะรับเอาคำแนะนำของอาจารย์ของพวกเขาที่จะติดตามพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 18:24-26; 19:1-7)

5. การอธิบายถึงความเป็นเอกของพระเยซู 3:31-36

ส่วนนี้อธิบายถึงเหตุผลที่พระเยซูจะต้องใหญ่กว่า มันรวมหลายหัวข้อที่ปรากฏตลอดทั้งบทที่ 3 เข้าด้วยกันอีกด้วย อัครทูตยอห์นหรือยอห์นบัพติสมาอาจเป็นผู้กล่าว สิ่งนี้ไม่ได้ชัดเจนทั้งหมด

3:31-32 พระบุตรของพระเจ้าที่ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาจากเบื้องบน (เปรียบเทียบ ข้อ 13) ยอห์นได้แสวงหาที่จะบรรลุจุดประสงค์ของเขาในการพิสูจน์ว่าพระเยซูคือพระคริสต์ (20:31)

ส่วนหนึ่งโดยการเน้นว่าที่มาของพระเยซูนั้นมา “จากเบื้องบน” การบังเกิดจากเบื้องบน (ข้อ 3) นั่นคือ “การบังเกิดใหม่” สามารถมาโดยความเชื่อในผู้ที่มาจากเบื้องบนเท่านั้น แห่งที่มาของพระองค์อธิบายถึงความเหนือกว่าของพระองค์เหนือมนุษย์ในโลกทั้งหมด ซึ่งมนุษย์นั้นติดอยู่กับ “โลก” (คำกรีก ก็ โลกนี้) ซึ่งรวมถึงข้อห้ามบัญญัติด้วย มนุษย์ที่จำกัดสามารถเปิดเผยสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาประสบในโลกเท่านั้น แต่พระเยซูสามารถเปิดเผยสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับสวรรค์ได้

“ผู้ที่เปี่ยมฝ่ายโลกโดยที่มากก็เป็นฝ่ายโลกโดยธรรมชาติอีกด้วย”²⁵⁵

ข้อห้ามผู้ให้บัญญัติสามารถเรียกผู้คนให้กลับใจ แต่เขาไม่สามารถสำแดงคำปรึกษาของพระเจ้าได้อย่างที่พระเยซูสามารถทำได้ หรือเขาไม่สามารถจัดเตรียมชีวิตใหม่จากเบื้องบนได้ พระเยซูได้กล่าวก่อนหน้านี้ว่าโดยปกติ แล้วผู้คนไม่ได้รับพยานของพระองค์ (ข้อ 11) และผู้เขียนได้กล่าวซ้ำข้อเท็จจริงนั้นในที่นี้

3:33-34

อย่างไรก็ตาม บางคนก็รับพยานของพระองค์ ฉะนั้นผู้ที่รับพยานก็ยืนยันการเชื่อว่าพระบิดาและพระบุตรด้วยนั้นสัจจริง²⁵⁶ คราประทับได้บ่งบอกถึงการรับรองส่วนตัว เช่นเดียวกันกับการบ่งชี้ถึงความเป็นเจ้าของพระเยซูได้สำแดงถ้อยคำของพระเจ้าอย่างแน่นอนขนาดที่ว่าที่จะเชื่อพระเยซูก็คือที่จะเชื่อพระเจ้า และที่จะไม่เชื่อพระเยซูก็คือที่จะไม่เชื่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:10)

บรรดาผู้สื่อสารก่อนหน้านี้ได้รับขนาดที่จำกัดของพระวิญญาณของพระเจ้า พระวิญญาณได้เสด็จมาเหนือพวกเขาผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อเวลาและจุดประสงค์ที่จำกัดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่พระเยซูอย่างไม่จำกัด สิ่งนี้รับรองถึงความจริงแห่งถ้อยคำของพระเยซู พระวิญญาณได้เสด็จลงมาเหนือพระเยซู ณ การรับบัญญัติของพระองค์และสถิตอยู่เหนือพระองค์ต่อไป (1:32-33; เปรียบเทียบ อสย. 11:2; 42:1; 61:1) พระเจ้าได้ประทาน พระวิญญาณของพระองค์แก่พระเยซูอย่างไม่จำกัด (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:4-11)

“พระกิตติคุณข้อห้ามอ้างอิงว่าพระเยซูได้ถูกส่งมาจากพระเจ้าถึง 39 ครั้งด้วยกัน (ข้อ 17, 34; 4:34; 5:23-24, 30, 36-38; 6:29, 38-39, 44, 57; 7:16, 28-29; 8:16, 18, 26, 29,

42; 9:4; 10:36; 11:42; 12:44-45, 49; 13:16, 20; 14:24; 15:21; 16:5; 17:3, 18, 21, 23, 25; 20:21) สิ่งนี้ยืนยันถึงความเป็นพระเจ้าและที่มาจากสวรรค์ของพระเยซู เช่นเดียวกันกับ อธิปไตยและความรักของพระเจ้าในการริเริ่มการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตร (เปรียบเทียบ กท. 4:4; 1 ยน. 4:9-10, 14)²⁵⁷

3:35 พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่พระเยซูอย่างไม่จำกัดเท่านั้น แต่พระองค์ได้วางทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์อีกด้วย พระบิดาได้มีพระคุณต่อพระบุตร เพราะว่าพระบิดารักพระองค์ อย่างที่พระองค์ได้มีพระคุณต่อมนุษย์ด้วยการจัดเตรียมความรอดไว้ เพราะว่าพระองค์รักเรา ทุกสิ่งที่พระบิดาได้กระทำ การสำแดงและการไถ่กู้ไหลมาจากความรักของพระองค์ที่มีต่อผู้คน โดยทางพระบุตร ประโยชน์นี้ชี้ถึงการพึ่งพาที่พระบิดาของพระเยซูที่เป็นมนุษย์อีกด้วย ซึ่งเป็นหนึ่งในหัวข้อหลักของยอห์น

3:36 ในการสรุป ยอห์นได้วางทางเลือกเคียงข้างกัน การเชื่อในพระบุตรของพระเจาก็ส่งผลในชีวิตนิรันดร์ (1:12; 3:3, 5, 15, 16) ซึ่งเป็นชีวิตที่เหมาะสมสำหรับการอยู่กับพระเจ้าเป็นนิรันดย์ และเป็นชีวิตที่จะชื่นชมในขอบเขตที่จำกัดในเวลานี้ การไม่เชื่อส่งผลในพระพิโรธของพระเจ้าที่ตกลงบนผู้ไม่เชื่อ และเขาหรือเธอก็ไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์ ยอห์นได้กล่าวถึงการไม่เชื่อว่าเป็นการไม่เชื่อฟัง (การปฏิเสธ, NIV) เพราะว่าเมื่อพระเจ้านำเสนอความรอด การไม่เชื่อกลายมาเป็นการไม่เชื่อฟัง²⁵⁸

พระพิโรธของพระเจ้าคือการตอบสนองส่วนตัวของพระองค์ต่อการไม่เชื่อ ไม่ใช่หลักการลอยๆ ของการแก้แค้น

“มันคือความไม่ชอบของพระเจ้าต่อความชั่วร้ายทางศีลธรรม ซึ่งเป็นปฏิกิริยาของความชอบธรรมต่อความอธรรม พระเจ้าไม่ได้โกรธง่ายหรือชอบแก้แค้น แต่โดยธรรมชาติของพระองค์ พระองค์อุทิศตนอย่างไม่เปลี่ยนแปลงที่จะต่อต้านและพิพากษาการไม่เชื่อฟังทั้งสิ้น”²⁵⁹

โดยพื้นฐานแล้ว ผู้ไม่เชื่อจะประสบกับพระพิโรธของพระเจ้าในอนาคต (เปรียบเทียบ 5:28-29) นี่เป็นการอ้างอิงเดียวถึงพระพิโรธของพระเจ้าในพระกิตติคุณยอห์นหรือจดหมายฝากของเขา

แม้ว่ามันปรากฏหกครั้งในพระธรรมวิวรณ์ (เปรียบเทียบ รม. 1:18-3:26)

“พระพิโรธของพระเจ้า’ เป็นแนวคิดที่ไม่ถูกคือนักศึกษาสมัยใหม่หลายคน และกลไก หลากหลายถูกนำมาใช้เพื่อที่จะทำให้การแสดงออกคลั่งหรืออธิบายมันแบบเลี้ยวๆ อย่างไม่รู้ที่ ตาม สิ่งนี้ไม่สามารถสำเร็จได้ โดยปราศจากการทำความเข้าใจอย่างใหญ่หลวงต่อหลายตอน ของพระคัมภีร์และโดยปราศจากการหันเหไป จากพระลักษณะในทางศีลธรรมของพระเจ้า เกี่ยวกับประการแรกของประเด็นเหล่านี้. . . มีตอนพระคัมภีร์เป็นร้อยๆ ตอนในพระคัมภีร์ที่อ้างอิงถึงพระพิโรธของพระเจ้า และการปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดก็ละเราไว้กับพระคัมภีร์ที่ถูกทำให้เสียหายอย่างรุนแรง และเกี่ยวกับการอ้างอิงต่อประเด็นที่สอง ถ้าเราละทิ้งแนวคิดของพระพิโรธของพระเจ้า เราก็มีพระเจ้าที่ไม่พร้อมที่จะกระทำการต่อต้านความชั่วร้ายทางศีลธรรม. . . เราไม่ควรที่จะคาดหวังให้มัน [พระพิโรธของพระเจ้า] ที่จะจางหายไปพร้อมกับ การล่วงไปของเวลา ใครก็ตามที่ดำเนินในการไม่เชื่อและการไม่เชื่อฟังต่อไป ก็สามารถมองหาพระพิโรธที่ไม่ละลดของพระเจ้าได้เลย นั่นเป็นสิ่งที่พื้นฐานต่อความเข้าใจของเราถึงพระกิตติคุณ มันไม่มีความหมายในความรอด นอกจากว่าเราได้รับความรอดจากอันตรายอย่างแท้จริง”²⁶⁰

ข้อนี้นำบทที่สามทั้งหมดไปสู่จุดสูงสุดและเน้นความสำคัญของพระบุตรเพื่อความรอดและการพิพากษา

ในส่วนนี้ อัครทูตยอห์นได้อธิบายว่าพระเยซูได้เสด็จมาจากสวรรค์พร้อมด้วยสิทธิอำนาจที่ใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะคนใดก็ตามที่มาก่อนหน้านี้ สิ่งที่พระองค์ได้สำแดงก็มาจากการสังเกตของพระองค์ในสวรรค์ ถ้อยคำของพระองค์ได้นำเสนอพระเจ้าอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ได้เสด็จมาเพราะว่าพระบิดาได้มอบสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างเต็มที่และการช่วยเหลือที่ออกมาจากความรักแก่พระองค์ เพราะฉะนั้นพระองค์ก็เหนือกว่ายอห์น บัพติสมาเช่นเดียวกันกับตัวแทนคนอื่นๆ ของพระเจ้าทั้งหมด เหตุการณ์ต่างๆ ในการบรรยายของยอห์นถึงการเสด็จเยี่ยมเยียนเขรูซาเล็มครั้งแรกของพระเยซู (2:13-36) ได้ตั้งลักษณะต่างๆ ไป สำหรับพันธกิจของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอกาสภายหลังของพันธกิจในเขรูซาเล็มของพระองค์ (บทที่ 5; 7:10-10:42; 12:12-50) ความขัดแย้งระหว่างการเชื่อและการไม่เชื่อเริ่มต้นที่จะปรากฏที่นี่

ง. พันธกิจของพระเยซูในสะมาเรีย 4:1-42

ตอนนี้ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูกำลังเคลื่อนที่ไปทางเหนือจากยูเดียไปยังสะมาเรีย ที่ที่พระองค์ ได้มีการสนทนาที่สำคัญอีกการสนทนาหนึ่งกับบุคคลที่แตกต่างไปจากนิโคเดมัสอย่างสิ้นเชิง อย่างเช่นในบทก่อนหน้านั้น การอธิบายทางศาสนศาสตร์ก็ตามหลังการเผชิญหน้าส่วนตัว

1. การสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย 4:1-26

มีการเชื่อมโยงหลายอย่างระหว่างส่วนนี้และส่วนต่างๆก่อนหน้านี้อันที่จัดเตรียมความต่อเนื่องให้ อันแรกก็คือความต่อเนื่องของน้ำในฐานะสัญลักษณ์ (เปรียบเทียบ 2:6; 3:5; 4:10-15) อีกอันหนึ่งก็คือ ความต่อเนื่องของการอภิปรายซึ่งพระเยซูทรงเปิดเผยพระองค์เองในฐานะการเติมเต็มของสิ่งที่พันธสัญญาเดิมได้คาดหวังไว้ มีความแตกต่างอื่นๆ ที่สำคัญเช่นกันคือ หญิงที่ไม่ได้มีการเอ่ยชื่อเป็นชาวสะมาเรียต่ำต้อยธรรมดาและเป็นคนเสเพลคนบาป แตกต่างกับชายคนที่มีชื่อ เป็นคนสูงส่ง ชื่อตรงทางศีลธรรม เป็นอาจารย์ของคนยิวและฟาริสี นิโคเดมัสได้แสวงหาพระเยซูในตอนกลางคืน แต่พระเยซูได้แสวงหาหญิงชาวสะมาเรียในตอนกลางวัน พระเยซูได้บอกนิโคเดมัสว่าเขาจะต้องทำบางสิ่ง (น้ำแห่งชีวิต) แต่พระองค์ได้เสนอของขวัญแก่หญิงคนนั้น (ต้องบังเกิดใหม่) การสนใจเกี่ยวกับการนมัสการ (ผลลัพธ์ของความรอด) ก็แทนที่การสนใจเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ (เงื่อนไขสำหรับความรอด)

“นิโคเดมัสเป็นตัวแทนที่โดดเด่นแห่งลัทธิยิวดั้งเดิม ตอนนี้ยอห์นบันทึกการสนทนาที่พระเยซูได้มีกับ บุคคลหนึ่งที่เป็นตัวแทนของชนชั้นซึ่งเป็นที่ดูถูกอย่างสุดใจโดยลัทธิยิวดั้งเดิมจากมุมมองของคนยิวดั้งเดิมนั้น ก็มีการโจมตีเธอในสามเรื่องคือ: เธอเป็นชาวสะมาเรีย เป็นผู้หญิง และเป็นคนบาปในเรื่องเพศ”²⁶¹

ส่วนนี้เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงอีกอย่างหนึ่งถึงบางสิ่งที่เป็นผลจากความเป็นที่นิยมมากขึ้นของพระเยซู (เปรียบเทียบ 3:22-26; 4:1-3) ส่วนนี้ทั้งหมดก็เป็นต้นแบบของพันธกิจการประกาศอีกด้วย

“หญิงชาวสะมาเรียเป็นบุคคลที่ไร้กาลเวลา ไม่ใช่แค่ชาวสะมาเรียโดยทั่วไป แต่เป็นมนุษย์โดยทั่วไปอีกด้วย”²⁶²

4:1-3 ประโยคสามข้อนี้ก็จัดเตรียมเบื้องหลังสำหรับสิ่งที่ติดตามมา พระเยซูได้เสด็จออกจาก “แคว้นยูเดีย” และกลับไปยัง “แคว้นกาลิลี” ที่ที่พระองค์ได้ให้ “บัพติศมา” ร่วมกับ “พวกสาวกของ

พระองค์” เพราะว่า “พวกฟาริสี” ได้ตระหนกอย่างมากขึ้นถึงอิทธิพลที่กว้างขวางของพระองค์ท่ามกลางคนยิว พระองค์ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งก่อนเวลาอันควรกับพวกเขา ไม่ใช่เพราะว่ากลัวพวกเขา แต่เพราะว่าพวกเขาจะก่อให้เกิดการแตกแยกระหว่างพันธกิจและตารางเวลาของพระองค์ (ยอห์น 1:19) ได้อ้างอิงถึงพวกสะดูสีหรือพวก เฮโรด โดยชื่อในพระกิตติคุณของท่าน เพราะท่านถือว่าพวกฟาริสีเป็นตัวแทนที่แท้จริงของชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อ)²⁶³ นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนได้อธิบายว่าพระเยซูเป็น “พระเป็นเจ้า” สิ่งนี้เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงความเหนือกว่าของพระเยซูที่พระธรรมยอห์นสองตอนได้แสดงให้เห็น (3:28-30, 31-36)

4:4

เส้นทางตรงและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดจากยูเดียไปยังกาลิลีคือ “ผ่านสะมาเรีย”²⁶⁴ แม้ว่าคนยิวและคนสะมาเรียไม่เข้ากัน คนยิวส่วนใหญ่จากกาลิลีได้เลือกที่จะเดินทางผ่านสะมาเรียแทนที่จะใช้เส้นทางที่ยาวกว่าผ่านทางเพอเรีย ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งคนยิวจากยูเดียชอบมากกว่า²⁶⁵ การเดินทางจากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็มผ่านทางสะมาเรียตามปกติแล้วใช้เวลาสามวัน²⁶⁶ ดังนั้นถ้อยคำของยอห์นที่ว่าพระเยซู “จำต้อง” เสด็จผ่านสะมาเรียก็ไม่จำเป็นต้องหมายถึงว่าแรงผลักดันของพระเจ้าเท่านั้นที่ได้กระตุ้นให้พระองค์ที่จะเลือกเส้นทางนั้น²⁶⁷ อย่างไรก็ตาม นักศึกษาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ตอนนี้ได้เชื่อว่า หนึ่งในเหตุผลที่พระเยซูได้ใช้เส้นทางนี้ก็คือเพื่อที่จะทำพันธกิจต่อคนสะมาเรีย

ในทางการเมืองนั้น สะมาเรียเป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดของโรมแห่งยูเดียในสมัยของพระเยซู อย่างไรก็ตาม ในทางวัฒนธรรมนั้น ก็มีสิ่งกีดขวางทางโบราณที่ได้แบ่งแยกชาวสะมาเรียจากชาวยิวที่ได้อาศัยในกาลิลีและ ยูเดีย อเมริกัษตรีที่ชั่วร้ายได้ซื้อเนินเขาที่ซึ่งเขาได้สร้างสะมาเรียเป็นเมืองหลวงใหม่ของอาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอล (1 พกษ. 16:24) ภายหลังเฮโรด มหาราชได้เปลี่ยนชื่อของมันเป็น สะบาสะ²⁶⁸ ในที่สุดแล้ว ชื่อ “สะมาเรีย” ก็อธิบายถึงตำบลที่เมืองได้ตั้งอยู่ และแม้กระทั่งอาณาจักรฝ่ายเหนือทั้งหมดในเวลาต่อมา หลังจากที่พวกอัสซีเรียได้ยึดเมืองนั้นและได้ทำลายอาณาจักรแห่งอิสราเอลในปี 722 ก.ค.ศ. พวกเขาได้เนรเทศพลเมืองที่สำคัญ และได้นำคนต่างชาติเข้ามาผู้ซึ่งได้แต่งงานกับคนอิสราเอลที่หลงเหลืออยู่ ส่วนใหญ่ของคนต่างชาติเหล่านี้ได้นับสการพวกพระต่างชาติของพวกเขาต่อไป (2 พกษ. 17-18) พวกยิวที่ได้กลับมายังเยรูซาเล็มหลังจากการเนรเทศนั้นได้ถือว่าชาวสะมาเรียเป็นลูกครึ่งทางเชื้อชาติและผู้ประนีประนอมทางศาสนา ชาวสะมาเรียได้ต่อต้านความพยายามของเนหะมีย์ที่จะสร้างกำแพงของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ (นหม. 4:1-2) พวกเขาได้สร้างพระวิหาร

ตัดเทียมขึ้นบนภูเขาเกริชิมตรงกันข้ามกับเซเคมราวๆปี 400 ก.ค.ศ. ซึ่งพวกเขาได้อูทิสแต่พระเซออส เคนิออส จอห์น เฮอร์คานัส ผู้ปกครองตระกูลฮัสโมเนียนแห่งยูเดียได้ทำลายมันและเซเคมราวๆปี 128 ก.ค.ศ. การกระทำเหล่านี้ทั้งหมดได้ส่งผลกระทบต่อความเป็นปึกแผ่นที่ต่อเนื่องระหว่างคนสองกลุ่มชาวสะมาเรียได้นมัสการบนภูเขาเกริชิมต่อไป และยอมรับเฉพาะพื้นที่ทางทิวเขาเป็นแบบบัญญัติ คนกลุ่มน้อยของคนอิสราเอลผู้อ้างว่าสามารถที่จะสืบเสาะบรรพบุรุษของพวกเขาไปจนถึงชาวสะมาเรียนั้นก็มีชีวิตรอดจนถึงทุกวันนี้

4:5 สถานที่ตั้งแห่ง “สิการ์” ก็แน่นอนทีเดียวเนื่องจากธรรมเนียมที่ไม่ได้ถูกทำลายและการมีอยู่ของแหล่งน้ำ (ข้อ 6) มันใกล้ “เซเคม” ของพันธสัญญาเดิมอย่างมาก ซึ่งเป็นสถานที่ฝังศพของโยเซฟใกล้กับฐานของภูเขาเอบาลและเกริชิม (เปรียบเทียบ ปฐก. 33:19; 48:22; ยชว. 24:32) ทุกวันนี้ เมืองสมัยใหม่แห่งนาบลุสก็อยู่ใกล้ๆ “นาบลุส” เป็นรูปแบบใหม่ของชื่อซึ่งสถานที่ตั้งนั้น ได้รับในเวลาต่อมาในการแสดงความนับถือต่อครอบครัวจักรพรรดิโรมันที่ชื่อ ฟลาเวีย เนอาโพลิส

4:6 คำกรีกที่จอห์นได้ใช้เพื่อจะอธิบายถึงบ่อน้ำนี้คือ เพเก (ในข้อ 6 นี้) ซึ่งหมายถึง “น้ำพุ” และ เพรอา (ข้อ 11, 12) ซึ่งหมายถึง “ที่เก็บน้ำ” นั่นคือ บ่อน้ำพุ เป็นที่ชัดเจนว่า “บ่อน้ำของยาโคบ” เป็นทั้งน้ำพุและบ่อน้ำ มันเป็นหลุมลึกที่บางคนได้ขุดในพื้นที่ดิน ซึ่งได้รับการหล่อเลี้ยงโดยน้ำพุ สถานที่ตั้งนี้ยังเป็นที่ดึงดูดทางการท่องเที่ยวอันเป็นที่นิยมอยู่ และน้ำพุที่ลึกก็ยังคงไหลอยู่ อีเดอไซม์ได้ประมาณ (ในปี ค.ศ. 1886) ว่าดั้งเดิมแล้วนั้น บ่อน้ำลึกประมาณ 150 ฟุต²⁶⁹

“ชั่วโมงที่หก” เมื่อพระเยซูได้มาถึงนั้นคงเป็น “ตอนเที่ยง” แม้ว่าพระเยซูเป็นพระวณะนิรันดร์ พระองค์ก็ได้กลายมาเป็น มนุษย์อย่างเต็มที่ (เป็นมนุษย์) และได้ร่วมส่วนในความเหนื่อยล้าและความกระหายที่ผู้เดินทางทั้งหมดประสบ (เปรียบเทียบ ฮบ. 4:15-16)

4:7-8 โดยพื้นฐานแล้ว พระเยซูได้ทำการริเริ่มที่จะพูดกับผู้หญิงคนนั้น เป็นสิ่งผิดปกติสำหรับ “ผู้หญิง” ที่จะมา “ตักน้ำ” ตามลำพังและที่จะมาในช่วงร้อนของวัน บางที “ศีลธรรม” (การไร้ศีลธรรม) ของหญิงคนนี้ได้ทำให้เธอที่จะหลีกเลี่ยงกลุ่มผู้หญิงคนอื่นๆ และที่จะแสวงหาการอยู่

ถ้าฟังด้วยการสูญเสียความสะดวกสบาย (เปรียบเทียบ ข้อ 18) ตามปกติแล้ว พวกสาวกของพระเยซูคงได้ต้มน้ำ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้ขอ “น้ำดื่ม” จากหญิงนั้นเพราะว่าเธอกำลังต้มน้ำและเพื่อที่จะเริ่มต้นการสนทนากับเธอ

คนยิวที่เคร่งครัดจะไม่ซื้ออาหารจากคนสะมาเรียอย่างที่พวกสาวกของพระเยซูได้พยายามที่จะทำความเต็มใจของพวกเขาที่จะทำอย่างนั้นอาจสะท้อนถึงมุมมองที่หละหลวมกว่าของพระเยซูเกี่ยวกับความเป็นมลทินทางพิธีกรรมโดย “หละหลวมกว่า” นั้น ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงว่า พระเยซูได้ถือธรรมเนียมปฏิบัติของ โมเสสอย่างหละหลวมกว่าที่พระองค์ควรได้ถือ แต่หละหลวมกว่าที่พวกฟาริสีส่วนใหญ่ได้ถือ

4:9

ตามธรรมดาแล้ว คนยิวได้ถือว่าคนสะมาเรียเป็นผู้ที่เลิกศรัทธาที่ไม่สะอาด²⁷⁰ หลังจากเหตุการณ์นี้ไม่นาน คนยิวได้ตั้งกฎหมายที่กล่าวว่า “บรรดาลูกสาวของคนสะมาเรียเป็นผู้มีระดูตั้งแต่เปลเด็กของพวกเขา” และดังนั้นก็ไม่สะอาดตลอดไป²⁷¹ ที่จริง พวกฟาริสีได้อธิษฐานว่า ไม่มีคนสะมาเรียสักคนที่จะถูกทำให้เป็นขึ้นในการเป็นขึ้นมา!²⁷² เมื่อพวกศัตรูของพระเยซูต้องการที่จะดูถูกพระองค์ พวกเขาได้เรียกพระองค์ว่า “ชาวสะมาเรีย” (8:48)

“ออกติดตามปกติแห่งสมัยนั้นได้ห้ามการสนทนาในที่สาธารณะระหว่างชายและหญิงระหว่างคนยิวและคนสะมาเรีย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระหว่างคนแปลกหน้า รับบิคนยิวเลือกที่จะหิวแทนที่จะละเมิดขนบธรรมเนียมเหล่านี้”²⁷³

สิ่งนี้อธิบายถึงความตกใจของหญิงคนนั้นต่อการขอร้องของพระเยซู (จงสังเกตว่า ถ้อยคำแรกของผู้หญิงคนนั้นที่มีต่อพระเยซูคือ และถ้อยคำแรกของนิโคเดมัสต่อพระเยซูก็คือ “อย่างไร” อีกด้วย “อย่างไร” [3:4].) ณ จุดนี้ เธอได้มองว่าพระเยซูเป็นแค่ “ชาวยิว” ภายหลังจากการเห็นบนนมคนยิวบางคนเรียกพระองค์ว่า “ชาวสะมาเรีย” (8:48)

“มันมีร่องรอยของการพูดเห็นบนนมในคำตอบของหญิงคนนั้น ราวกับเธอได้หมายถึงว่า ‘เราชาวสะมาเรียก็เป็นคนใต้เท้าของท่านนอกจากว่าท่านต้องการบางสิ่ง จากนั้นเราก็คือพอ’”²⁷⁴

ขอห์น ได้อธิบายแก่บรรดาผู้อ่านของท่านผู้ไม่ได้คุ้นเคยกับอคติของปาลีสไตน์ว่าคนยิวไม่ได้ใช้ (คำกรีก *ชิน โครนไท*) สิ่งของอย่างเดียวกัน (เช่น เครื่องใช้; หรือ “ไม่มีการติดต่อกัน”) อย่างคนสะมาเรีย²⁷⁵ นี่ก็เพื่อว่าพวกเขาสามารถสะอาดทางพิธีกรรมได้

4:10

พระเยซูได้มองข้ามการดูถูกที่ได้บ่งบอกไว้ของหญิงคนนั้น เธอได้ดึงดูความสนใจไปสู่ทั้งของประทานแห่งน้ำที่พระเยซูได้ขอร้อง และสัญลักษณ์ของพระเยซูในฐานะชาวยิว พระเยซูได้หยิบเอาทั้งสองหัวข้อและใช้สองสิ่งนี้เพื่อที่จะกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของหญิงคนนั้น พระเยซูได้บ่งบอกว่าพระเจ้ามีของประทานที่ใหญ่กว่า (คำกรีก *โดริอา*) สำหรับเธอ และพระองค์มีสิทธิอำนาจที่จะให้มันแก่เธอ คำที่พระเยซูได้ใช้สำหรับ “ของประทาน” ก็ปรากฏที่นั่นในหมวดพระกิตติคุณ มันเน้นถึงการไม่ต้องเสียค่าแห่งของประทานของพระเจ้า นี่เป็นอีกบุคคลหนึ่งผู้ไม่ได้ตระหนักถึงสง่าราศีหรือสัญลักษณ์แท้ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:14)

นักคิดความส่วนใหญ่เข้าใจการอ้างอิงของพระเยซูถึง “ของประทานของพระเจ้า” ว่าเป็นการอ้างอิงถึง *ชีวิต นิรันดร์* แม้ว่าบางคนเชื่อว่าพระองค์ได้พาตึงถึง *โทราห์*²⁷⁶ ถ้าการตีความอันหลังถูกต้อง พระเยซูได้หมายถึงว่าถ้าหญิงคนนั้นได้รู้จัก *โทราห์* ของเธอ และใครที่พระองค์เป็น เธอคงได้ขอบางสิ่งจากพระเยซู (เปรียบเทียบ 3:10; 5:39-40) การตีความนี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ต่อข้าพเจ้า เพราะว่าบางทีความรู้ที่จำกัดอย่างมากของเธอเกี่ยวกับ *โทราห์* นั้นคงไม่ได้ช่วยให้เธอที่จะขอ “น้ำธารงชีวิต” จากพระเยซู เธอยังไม่ได้ตระหนักว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์

“น้ำธารงชีวิต” ที่พระเยซูได้สัญญาแก่เธอมีความหมาย ตามตัวอักษรนั้น มันอ้างอิงถึงน้ำที่ไหลซึ่งตรงกันข้ามกับน้ำที่นิ่ง ในเชิงเปรียบเทียบนั้น มันอ้างอิงถึงพระคุณที่ชำระและทำให้สดชื่นซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์นำมาในฐานะผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพระเจ้า (7:38-39; เปรียบเทียบ อสย. 1:16-18; อสค. 36:25-27; สคย. 14:8; ยน. 3:5) พันธสัญญาเดิมใช้ “น้ำ” เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของคำสอนหรือหลักคำสอน และ “น้ำธารงชีวิต” ในฐานะคำ เปรียบเทียบถึงพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 36:9; อสย. 55:1; ยรม. 2:13; 17:13)²⁷⁷

วิธีการประกาศของพระเยซู ณ โอกาสนี้ก็คือที่จะเริ่มต้นที่ที่หญิงคนนั้นอยู่ ด้วยบางสิ่งที่

เป็นวัตถุ (ทางโลกหรือทางปฏิบัติ) ที่ทั้งสองมีร่วมกัน นั่นคือ ความปรารถนาหาน้ำ จากนั้นพระองค์ได้จับจุดความอยากรู้อยากเห็นของเธอ โดยการบ่งบอกเธอว่าพระองค์ไม่ใช่แค่ใครก็ตามที่พระองค์ปรากฏให้เห็น และพระองค์สามารถให้บางสิ่งที่มีค่าอย่างมากแก่เธอได้ ซึ่งเธอไม่ต้องเสียอะไร เธอคงได้ประหลาดใจว่า “ผู้นี้เป็นใครกัน ของประทานจากพระเจ้าคืออะไร และน้ำธารงชีวิตนี้คืออะไร?”

“เมื่อใดก็ตามที่พระองค์เป็นพยานต่อผู้คน พระเยซูไม่ได้ใช้ ‘วิธีชักจูงให้เชื่อของ’ ที่พระองค์ได้ปรับให้เข้ากับทุกๆสถานการณ์ สำหรับนิโคเดมัสนั้น พระองค์ได้กล่าวถึงการบังเกิดใหม่ แต่สำหรับหญิงคนนี้ พระองค์ได้กล่าวถึงน้ำธารงชีวิต”²⁷⁸

4:11-12

หญิงคนนั้นได้ตอบสนองโดยการพยายามที่ค้นหา วิธี ที่พระเยซูสามารถให้ “น้ำธารงชีวิต นั้น” แก่เธอได้ และ ใคร ที่พระองค์เป็น เธอได้กล่าวว่า “น้ำธารงชีวิต นั้น” บางทีเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความลำบากใจของการถามว่า “น้ำธารงชีวิต คือ อะไร เป็นที่ชัดเจนว่า เธอได้คิดว่าพระเยซูเป็นนักดื่มคูนที่เลว คำถามของเธอได้คาดหวังคำตอบเชิงลบ ยิ่งไปกว่านั้นอีก เธอไม่สามารถเห็นได้ว่าพระองค์สามารถ “ใหญ่กว่า” บรรพบุรุษ (“บิดาของเรา”) “ยาโคบ” ได้อย่างไร

ทุกวันนี้สิ่งนี้เป็นหนึ่งในบ่อน้ำที่ลึกที่สุดในปาเลสไตน์ ซึ่งลึกกว่า 75 ฟุต ตามที่คนนำทางท้องถิ่นยินดีที่จะชี้ให้เห็น”²⁷⁹ การอ้างอิงของเธอถึง “ยาโคบบรรพบุรุษของเรา” บางทีเป็นเครื่องทิ่มแทงอีกอันหนึ่งซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะขำเตือน ชาวยิวคนนี้ ว่ายาโคบเป็นบรรพบุรุษของชาวสะมาเรียและบรรพบุรุษของชาวยิว ชาวสะมาเรียได้สืบเสาะเชื้อสายของพวกเขาตั้งแต่ยาโคบไปจนถึงโยเซฟและบุตรของเขา คือ เอฟราอิมและมนัสเสห์²⁸⁰

4:13-14

พระเยซูได้อธิบายว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวถึงน้ำตามตัวอักษรอย่างแท้จริง แต่กล่าวถึงแหล่งฝ่ายวิญญาณของการทำให้สดชื่นและการเติมเต็มที่ทำให้อิ่มเอมใจอย่างสิ้นเชิง ที่จะสามารถจัดเตรียมน้ำเช่นนั้นได้ พระองค์จะต้อง “ใหญ่กว่า” ยาโคบอย่างแท้จริง พระเยซูได้อธิบายถึงน้ำนี้เป็น “บ่อน้ำพุ (ที่พุ่งขึ้น)” ภายในแต่ละบุคคล เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ได้อ้างอิงถึง “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ผู้ทรงจัดเตรียมชีวิตนิรันดร์ให้ (เปรียบเทียบกับ 7:38-39) อย่างเช่นในการสนทนาของพระองค์กับนิโคเดมัสนั้น (3:5) อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้พาดพิงถึงเนื้อหาต่างๆของพันธสัญญาเดิมที่ได้สัญญาถึงความรอดที่เทออกเหมือนกับน้ำที่ทำให้อิ่มเอมใจ (เช่น อสย.

12:3; 44:3; 49:10; 55:1-7; ยรม. 31:29-34; อสค. 36:25-27; ขอล. 2:28-32) น้ำที่พระเยซูได้
สัญญา นั้นได้จัดเตรียมความอิมเมจให้โดยปราศจากการทำงานหนักเพื่อจะได้รับมัน ซึ่ง
ตรงกันข้ามกับน้ำตามตัวอักษรที่หญิงคนนั้นจำเป็นต้องตักจากบ่อน้ำ

4:15 หญิงนั้นไม่ได้แสวงที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเยซูกำลังกล่าวถึง แต่เธอก็ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการ
ทำงานที่น่าเบื่อซึ่งเกี่ยวข้องกับการตักน้ำจากบ่อน้ำของยาโคบ เนื่องจากว่าพระเยซูได้เสนอให้
เธอได้ขอให้พระเยซูที่จะ “ให้” อะไรก็ตามที่พระองค์มีนั้นแก่เธอ (เปรียบเทียบ 3:4; 6:34)

4:16 จนเดี๋ยวนี้หญิงคนนั้นได้คิดถึงแค่ความต้องการทางร่างกายของเธอในเรื่องน้ำและการพักผ่อน
ตอนนี้ พระเยซูได้นำการสนทนาไปในทิศทางที่แตกต่างออกไป เพื่อจะช่วยให้เธอตระหนักว่า
เธอมีความต้องการที่ใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์สามารถตอบสนองได้ (เปรียบเทียบ 2:24-25)
คำแนะนำของพระเยซูที่จะ “เรียก” “สามี” ของเธอก็เหมาะสม เพราะว่าถ้าพระองค์จะให้บาง
สิ่งที่มีค่าแก่เธออย่างแท้จริง สามีของเธอจะต้องอยู่ด้วย สิ่งนี้ก็จำเป็นเพื่อจะหลีกเลี่ยงความ
เข้าใจผิดใดๆ เกี่ยวกับเหตุผลสำหรับของขวัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงความตึงเครียด
ของชาวสะมาเรียและชาวยิว

4:17-18 หญิงคนนั้นต้องการของขวัญจากพระเยซู ดังนั้นเธอได้ยอมรับว่าเธอ “ไม่มีสามี” บางทีเธอได้
หวังว่าพระองค์จะให้มันแก่เธอในตอนนี้ อย่างไรก็ตาม ตรงกันข้าม พระเยซูได้ให้การเปิดเผย
ที่น่าตกใจแก่เธอ พระองค์ได้รู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางการสมรสของเธออย่างละเอียดลออ
แต่พระองค์ได้กล่าวถึงสิ่งที่พระองค์รู้อย่างเลือกเฟ้น พระองค์ได้ชมเชยเธอถึงสองครั้งสำหรับ
การกล่าวความจริงเกี่ยวกับสถานะทางการสมรสในปัจจุบันของเธอ แต่พระองค์ได้เปิดเผยอดีต
ของเธออีกด้วย

เราไม่รู้ว่าการสมรสก่อนหน้านั้นของเธอได้จบลงเช่นไร ไม่ว่าด้วยความตายหรือการหย่าร้าง
อย่างไรก็ตาม มันคงคิดปกตอย่างมากสำหรับสามีเก่าห้าคนทั้งหมดของเธอนั้นได้ตายไป
ความหมายโดยนัยก็คือว่า การหย่าร้างบางอย่างได้ทำให้ชีวิตสมรสของเธอแตกหัก
ความหมายโดยนัยนี้ก็เหมาะสมมากขึ้นเมื่อพิจารณาถึงการกินนอนอยู่ด้วยในปัจจุบันของเธอ
กับผู้ชายคนที่หก เธอไม่ได้ดำเนินชีวิตตามหลักประเพณีทางศีลธรรมของศาสนาของเธอ
บางทีสิ่งนี้อธิบายถึงการมาตักน้ำของเธอตามลำพัง และในชั่วโมงที่ไม่น่าเป็นไปได้ (ข้อ 6)

4:19

ผู้หญิงหลายคนคงได้หันกลับและเดินหนีไปต่อการเปิดเผยเช่นนั้นถึงชีวิตและบาปส่วนตัวของพวกเขา หญิงคนนี้ได้พูดคุยกับพระเยซูต่อไป บางทีเธอได้เคยชินกับการรับมือกับผู้ที่รู้จักเกี่ยวกับชีวิตที่เป็นบาปของเธอ แล้วเธอได้สังเกตอย่างดีเยี่ยมว่าพระเยซูต้องเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” เธอได้เชื่อว่าพระองค์ไม่สามารถรู้สิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความเข้าใจอย่างแท้ที่พิเศษ (เปรียบเทียบ ข้อ 29; ลก. 7:39)

“คำว่า ‘ผู้เผยพระวจนะ’ ได้ถูกใช้เพื่อจะอ้างอิงถึงขอบเขตที่กว้างของผู้คนที่ ‘มีของประทาน’ และ ในความคิดของหญิงคนนี้นั้น ณ จุดนี้อาจไม่ได้แสดงถึงผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมอย่างเต็มที่ นับประสาอะไรกับบุคคลที่เป็นพระเมสสิยาห์”²⁸¹

“ชาวสะมาเรียได้ยอมรับว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดหลังจากโมเสสยกเว้นผู้เผยพระวจนะที่ถูกกล่าวถึงในเฉลยธรรมบัญญัติ 18:18 และพวกเขาได้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นพระเมสสิยาห์... สำหรับเธอที่จะกล่าวถึงพระเยซูว่าเป็นผู้เผยพระวจนะก็เป็นการเคลื่อนที่ไปสู่ด้านของการคาดการณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์”²⁸²

4:20

การเป็นผู้หญิงของโลกนี้นั้น บางทีเธอได้เรียนรู้ว่า “ผู้ที่เคร่งศาสนา” หลายคนก็ชื่นชมกับการอภิปรายถึงประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่มีความขัดแย้ง เธอได้ใช้โอกาสนี้ที่จะเปลี่ยนการสนทนา ซึ่งเป็นการโน้มน้าวอย่างไม่สะดวกสบาย ซึ่งคาดหวังว่าพระเยซูจะติดตามหัวข้อใหม่ของเธอ เธอคงได้คิดว่าอย่างแน่นอนแล้วพระองค์ไม่สามารถต่อต้านการทดลองที่จะโต้แย้งถึงความเหนือกว่าของชาวยิวในการโต้แย้งสมัยโบราณของชาวสะมาเรียและชาวยิว (บาร์เรท ได้อ้างว่ามุมมองนี้ใส่จิตวิทยาให้แก่เรื่องราวนี้ในแนวทางที่ยอห์นไม่ได้ตั้งใจไว้)²⁸³

“มีบางคนที่ไม่สามารถเข้าร่วมในการสนทนาทางศาสนากับบุคคลแห่งความเชื่อถือที่แตกต่างกันโดยปราศจากการพูดถึงประเด็นที่พวกเขาแตกต่างกันได้”²⁸⁴

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า หญิงคนนั้นต้องการที่จะรู้จักคำตอบต่อคำถามของเธออย่างจริงจัง

“สำหรับชาวสะมาเรียนั้น ไม่มีคำถามไหนที่ดูเหมือนควรค่าต่อการตัดสินใจของ

ผู้เผยพระวจนะมากกว่าข้อยุติของศูนย์กลางทางศาสนาของโลก ดังนั้นความยุ่งยากที่ ถูกนำเสนอนั้นก็ไม่ใช่การเบี่ยงเบน แต่เป็นความคิดตามปกติของใครคนหนึ่งที่ได้ นำมาหน้าต่อหน้ากับผู้ตีความน้ำพระทัยของพระเจ้า”²⁸⁵

บางทีองค์ประกอบสองอย่างนั้นก็ไม่ได้แสดงถึงแรงจูงใจของเธอ

ส่วนหนึ่งของความขัดแย้งสมัยโบราณก็เกี่ยวข้องกับสถานที่ที่เหมาะสมของการนมัสการ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 12:5 พระเจ้าได้ตรัสว่าประชากรของพระองค์จะต้องแสวงหาสถานที่ที่ พระองค์จะประทับท่ามกลางพวกเขาท่ามกลางเผ่าต่างๆของพวกเขา จากการทำที่ยอมรับ พันธสัญญาเดิมทั้งหมดว่าเป็นสิทธิอำนาจนั้น ชาวอียิปต์ได้เห็นพระเจ้าได้ทำสิ่งนี้ภายหลังเมื่อ พระองค์ได้บัญชาให้ดาวิดที่สร้างพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซมอ. 7:13; 1 พกษ. 11:13; 14:21; 2 พศด. 6:6; 12:13)

ชาวสะมาเรียผู้ที่ยอมรับสิทธิอำนาจของหมวดพื้นทางทุกคนนั้น ได้เชื่อว่าภูเขาเกริชิมที่อยู่ใกล้ กับเมืองเซเชมนั้นเป็นสถานที่ที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ พวกเขาได้ตั้งความเชื่อถือนี้นบน ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้บอกให้คนอิสราเอลที่จะนมัสการพระองค์บนภูเขาเกริชิมหลังจากที่ พวกเขาได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:29-30; 27:2-7, 12) ใน หมวดพื้นทางของชาวสะมาเรียนั้น คนอิสราเอลได้สร้างแท่นบูชาของพวกเขานบนภูเขาเกริชิมไม่ใช่บนภูเขาเอบาล (เฉลยธรรมบัญญัติ 27:4)

“เซเชม” ก็มีความเกี่ยวข้องกันยาวนานในฐานะสถานที่ที่พระเจ้าได้พบปะกับประชากรของ พระองค์ มันเป็นที่ที่พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่อับราฮัมเป็นครั้งแรก และที่ที่อับราฮัม ได้สร้างแท่นบูชาอันแรกหลังจากที่ได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ปฐก. 12:6-7) ชาว สะมาเรียได้เชื่อว่าอับราฮัมได้พบกับเมลคีเซเดคบนภูเขาเกริชิม (ปฐก. 14:17) และภายหลังได้ ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาที่นั่น (ปฐก. 22:2, 9)²⁸⁶ มันยังเป็นที่ที่ยาโคบได้เลือกที่จะอาศัยอยู่ อีกด้วย และที่ที่เขาได้ฝันรูปเคารพของเขาหลังจากการกลับมาจากปัดดานอารัม (ปฐก. 33:18-20; 35:4)²⁸⁷

“พวกเขา [ชาวสะมาเรีย] มีธรรมเนียมที่ว่าการที่อับราฮัมถวายอิสอัคนั้นได้เกิดขึ้นบน

ภูเขานี้และพวกเขาได้ถือว่าอับราฮัมได้พบกับเมลคีเซเดคที่นี่ ที่จริง เหตุการณ์ต่างๆที่เป็นพรส่วนใหญ่ในสมัยของบรรพบุรุษนั้นดูเหมือนจะได้เชื่อมโยงกับเกรซิมาโดยตลอด!”²⁸⁸

4:21 พระเยซูได้หลีกเลี่ยงการทดลองที่จะเลิกการอธิปราชถึงน้ำธำรงชีวิต พระองค์ได้บอกหญิงคนนั้นว่าประเด็นที่แท้จริงไม่ใช่ *ที่ไหน* ที่ประชากรของพระเจ้าได้นมัสการพระองค์ในอดีต แต่เป็น พวกเขาจะนมัสการพระองค์ *อย่างไร* ในอนาคต สิ่งนี้เป็นประเด็นที่สำคัญว่าเนื่องจากว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว และจะยุติการนมัสการอย่างที่ชาวิวและชาวสะมาเรียได้รู้เกี่ยวกับการนมัสการ พระเยซูได้กระตุ้นให้เธอที่จะ “เชื่อ” พระองค์ ที่จริงแล้วเธอได้ยอมรับว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะแล้ว คำสั่งนี้ (“จงเชื่อเรา”) เป็นการรับรองที่เพิ่มเข้ามาว่าสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวนั้นเป็นจริง “วาระ” (คำกรีก *ไฮรา*) หรือเวลาที่พระเยซูได้อ้างอิงถึงคือเวลาแห่งการทนทุกข์ของพระองค์²⁸⁹ “พระบิดา” เป็นคำศัพท์สำหรับพระเจ้าที่พระเยซูได้ใช้อยู่บ่อยๆ (เปรียบเทียบ 2:16; 11:41; 12:27-28; 17:1)

4:22 โดยคำว่า “เจ้า” นั้น พระเยซูได้หมายถึงชาวสะมาเรีย (“พวกท่าน” ซึ่งเป็นพหูพจน์ในคำกรีก) พวกเขาได้นมัสการพระเจ้าผู้ซึ่งพวกเขา “ไม่” ได้ “รู้จัก” อย่างแท้จริง เหตุผลสำหรับสิ่งนี้ก็คือการปฏิเสธของพวกเขาต่อการเปิดเผยส่วนใหญ่ของพระองค์ในพันธสัญญาเดิมนอกเหนือจากสิ่งนี้แล้ว ชาวสะมาเรียได้เพิ่มเติมแนวคิดรวบยอดของชาวต่างชาติเข้ากับความเชื่อของพวกเขาที่ได้มาจากบรรพบุรุษชาวต่างชาติของพวกเขา ถ้าหญิงคนนั้นได้เชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะอย่างที่เธอได้อ้างนั้น เธอคงได้ยอมรับถ้อยคำของพระองค์ มีข้อมูลมากขึ้นและเป็นจริงมากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าที่เธอและเพื่อนชาวสะมาเรียของเธอจำเป็นต้องเรียนรู้มากกว่าที่พวกเขาู้ในปัจจุบัน พระเยซูได้จัดเตรียมการแก้ไขนั้นและการเปิดเผยใหม่บางอย่าง

ตรงกันข้าม ชาวิวได้ยอมรับการเปิดเผยทั้งหมดของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม และดังนั้นที่รู้จักพระเจ้าผู้ซึ่งพวกเขา นมัสการ อย่างเพิ่มเติมแล้ว พวกเขาเป็นประชากรซึ่งการเปิดเผยนั้นได้มาทางพวกเขา ที่นี้พระเยซูได้สรุปการเปิดเผยทั้งหมดของพันธสัญญาเดิมว่าเป็นเกี่ยวกับความรอดอย่างแท้จริง พระเจ้าได้ตั้งใจให้การเปิดเผยของพระองค์ที่จะส่งผลต่อความรอดสำหรับมนุษยชาติ (เปรียบเทียบ 3:17) ในแง่นั้น “ความรอด” ได้มา “จากชาวิว”

(เปรียบเทียบ รม. 3:2; 9:4-5) ความรอดได้มาจากชาวยิวอีกด้วยในแง่ที่ว่าพระเมสสิยาห์ได้มาจากเผ่ายูดาห์ (ปฐมก. 49:10) ในขณะที่ชาวสะมาเรียได้สืบเสาะบรรพบุรุษของพวกเขาไปจนถึงโยเซฟ²⁹⁰

พระเยซูไม่ได้เข้าข้างคำถามเกี่ยวกับสถานที่ของการนมัสการ แต่พระองค์ได้ระบุถึงพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับสิทธิอำนาจในฐานะการเป็นพันธสัญญาเดิมทั้งสิ้น

4:23

“วาระ” ที่ใกล้ “เข้ามา” ก็คือเวลาแห่งการทนทุกข์ของพระเยซู เมื่อแนวทางดั้งเดิมแห่งการนมัสการจะสิ้นสุดลง “วาระ” นั้น (รูปแบบใหม่ของการนมัสการ) ก็ปรากฏแล้ว (“และบัดนี้ก็ถึงแล้ว [อยู่ที่นี้]”) ในแง่ที่ว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว บรรดาผู้ติดตามของพระองค์สามารถเริ่มต้นที่จะนมัสการตามแนวทางใหม่ได้ คำเปรียบเทียบนี้ (รูปของภาษาที่ใช้ถ้อยคำขัดกัน) หมายถึงว่า สิ่งที่จะแสดงถึงลักษณะของอนาคตแม้กระทั่งตอนนี้ก็ปรากฏแล้ว รูปของภาษาที่ใช้ถ้อยคำขัดกันเกี่ยวข้องกับการรวมกันของคำศัพท์ที่ขัดแย้งกันหรือไม่เข้ากันเพื่อจะสร้างประเด็น²⁹¹ เวลาแห่งสิทธิพิเศษสำหรับชาวยิวได้สิ้นสุดลงอย่างชั่วคราว มันได้ขึ้นอยู่กับ การยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 2:19-20)

“ผู้นมัสการแท้” ไม่ใช่บรรดาผู้ที่จะนมัสการในอนาคต ซึ่งตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่ได้นมัสการในอดีต ความแตกต่างไม่ใช่ระหว่างชาวยิวและชาวสะมาเรียเช่นกัน “ผู้นมัสการแท้” คือบรรดาคนเหล่านั้นที่มาจากยุคหรือกลุ่มที่ “นมัสการ” พระเจ้า “ด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

การนมัสการ “ด้วยจิตวิญญาณและความจริง” หมายถึงอะไร? ศัพททศกริมีคำอุปมาพหุหนึ่งคำ (“ด้วย”) ที่ควบคุมคำนามสองคำ (“วิญญาณ” “ความจริง”) ซึ่งเชื่อมโยงโดยคำสันธาน (“และ” เปรียบเทียบ 3:5; 4:24) นี่หมายถึงว่า พระเยซูกำลังอธิบายถึงคุณลักษณะเดียวพร้อมกับคำนามสองคำ ไม่ใช่สองคุณลักษณะที่แยกกันของการนมัสการ เราสามารถแปลได้ว่า “ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง” นี่เป็นแนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำซึ่งเป็นคำเปรียบเทียบที่ซึ่งผู้พูดแสดงออกถึงแนวคิดซับซ้อนเดียวโดยการเชื่อมโยงคำนามสองคำด้วยคำว่า “และ” แทนที่จะใช้คำคุณศัพท์และคำนาม แม้ว่าแนวคิดนั้นเป็นหนึ่งเดียว แต่มันก็มีองค์ประกอบสองอย่าง อะไรคือ การนมัสการ “ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง”? แรกสุด การนมัสการนั้นเป็นฝ่ายวิญญาณในทุกๆส่วน นั่นคือ ที่มา ผู้กลาง เป้า หัวข้อ พื้นฐาน และวิธี มันเกิดขึ้นจาก “วิญญาณ” ของผู้

นมัสการ ไม่ใช่แค่ปากของเขาหรือของเธอ มันจริงจัง นอกจากนี้ การนมัสการ *ฝ่ายวิญญาณ* *อย่างแท้จริง* เริ่มจากบุคคลผู้มีชีวิตฝ่ายวิญญาณเนื่องจากการบังเกิดใหม่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก่อให้เกิด มันผ่านจากผู้เชื่อไปยังพระเจ้าผ่านทางผู้กลางฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ พระเยซูคริสต์ เป้าของการนมัสการก็เป็นฝ่ายวิญญาณนั่นคือ “พระเจ้า” ผู้ “เป็นวิญญาณ” หัวข้อของมันก็เป็นเรื่องราวต่างๆฝ่ายวิญญาณ

การนมัสการนี้สามารถรวมถึงเรื่องราวต่างๆทางกายภาพ เช่น การร้องเพลงและการศึกษา แต่มันรวมถึงมิติฝ่ายวิญญาณและมิติทางกายภาพ พื้นฐานของมันก็คือการงานฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูคริสต์ได้ทำในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการไถ่บาปของพระองค์ วิถีของมันก็เป็นฝ่ายวิญญาณอย่างตรงกันข้ามกับทางกายภาพ มันไม่ได้ประกอบด้วยแค่การกระทำต่างๆทางกายภาพเท่านั้น แต่มันเกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิญญาณของมนุษย์กับวิญญาณของพระเจ้า ตามโดยทั่วไปแล้ว ศาสนาของยิวเป็นการนมัสการแห่ง *ประมวลกฎ* ไม่ใช่แห่ง *วิญญาณ*

ตัวอย่างเช่น หลายคนในทุกวันนี้เชื่อมโยงการนมัสการกับการไปโบสถ์เป็นหลัก อย่างที่คนยิวได้เชื่อมโยงกับการไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูได้อธิบายว่าการนมัสการ “แท้” อยู่เหนือเวลาหรือสถานที่ที่เจาะจงใดๆ เราสามารถและควรนมัสการพระเจ้า 24 ชั่วโมงต่อวันเมื่อเราตั้ง (ชำระ) ทุกๆกิจกรรมให้เป็นการแสดงออกถึงความรักและการปรนนิบัติของเราต่อพระเจ้า²⁹² นั่นคือ การนมัสการ *ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง*

“ความจริง” ในบริบทนี้ก็ตรงกันข้ามกับความหน้าซื่อใจคดที่แสดงถึงลักษณะของการนมัสการของชาวยิวและชาวสะมาเรียอย่างมาก ซึ่งยังคงปรากฏในการนมัสการในทุกวันนี้ หลักคำสอนทางศาสนาของชาวสะมาเรียเป็นการนมัสการแห่งความเท็จ ไม่ใช่แห่งความจริง การนมัสการ “ด้วยความจริง” เป็นการนมัสการที่จริงใจ ที่มีพระเจ้าเป็นจุดศูนย์กลาง แทนที่จะเป็นการผ่านไปตามการเคลื่อนไหวต่างๆ หรือการนมัสการเพื่อสิ่งที่เราสามารถได้รับจากมัน แทนที่จะเป็นการถวายแด่พระเจ้า มันยังเป็นการนมัสการที่สอดคล้องกับความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระวจนะของพระองค์อีกด้วย

“แนวคิดที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจื่อก็จำเป็นต่อการปรนนิบัติที่ถูกต้องต่อพระองค์”²⁹³

การนมัสการแท่นนั้นเกี่ยวข้องกับ พระองค์ ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับเรา เพลงของเมท เร็ดแมนที่ชื่อ “หัวใจของการนมัสการ” ก็แสดงออกถึงสิ่งนี้อย่างดีว่า: “ข้าพระองค์จะนำสิ่งที่มากยิ่งขึ้นกว่าเพลง มาให้พระองค์เพราะว่าเพลงโดยตัวของมันเองนั้นไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ได้เรียกร้อง พระองค์ ทรงแสวงหาภายในอย่างลึกกว่าแนวทางที่สิ่งต่างๆปรากฏ พระองค์กำลังมองไปยังหัวใจของ ข้าพระองค์”

“การรวมกันของ ‘วิญญานและความจริง’ ก็ชี้ไปยังความจำเป็นสำหรับความจริงใจอย่าง สมบูรณ์และความเป็นจริงอย่างสมบูรณ์ในการเข้าหาพระเจ้าของเรา”²⁹⁴

อีกมุมมองหนึ่งของ “ด้วยวิญญานและความจริง” ก็คือว่า “วิญญาน” อ้างอิงถึงมิติที่ซึ่งผู้คนต้อง นมัสการพระเจ้า และ “ความจริง” อ้างอิงถึงพระเยซูผู้ทรงเป็น “ความจริงของพระเจ้า” (14:6)²⁹⁵ อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้ดูเหมือนว่า พระเยซูกำลังเปรียบเทียบระหว่างความสัตย์ สุจริตและความเป็นจริงในการนมัสการกับการเน้นที่สิ่งภายนอกและความหน้าซื่อใจคดที่ได้ แสดงถึงการนมัสการในสมัยของพระองค์อย่างมาก

มุมมองที่สามก็คือว่า “วิญญาน” อ้างอิงถึงหัวใจ และ “ความจริง” อ้างอิงถึง พระคัมภีร์ ความหมายก็คือว่า ผู้นมัสการต้องจริงใจและนมัสการพระเจ้าด้วยความสอดคล้องกับการ เปิดเผยพระองค์เองของพระองค์ในพระคัมภีร์ นี่เป็นการแนะนำที่ดี แต่อีกครั้งหนึ่ง

บริบทบ่งบอกถึงความหมายที่แตกต่างกันเล็กน้อยของ “ความจริง” ที่นี้ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการถวาย ที่แท้จริงจากหรือของบุคคลหนึ่งต่อพระเจ้าแท้และองค์เดียว

4:24

ฉบับคิงเจมส์มีถ้อยคำที่พระเยซูกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าทรงเป็นวิญญานดวงหนึ่ง” คนหนึ่งอาจลง ความเห็นได้ว่าพระองค์เป็นวิญญานดวงหนึ่งท่ามกลางหลายดวงวิญญาน ฉบับ NASB และ NIV มีคำว่า “พระเจ้าเป็นวิญญาน” คำว่าภาษากรีกไม่มีคำนำหน้านามที่ไม่ระบุแน่นอนใน ภาษาอังกฤษ (“a”) แต่มันถูกต้องที่จะจัดเตรียมให้อย่างที่มีมันเป็นจริงบ่อยครั้งในคำที่ผูกขึ้นที่ ปราศจากคำนำหน้านามที่คล้ายกัน อย่างไรก็ตาม การขาดหายไปของคำนำหน้านามบ่อยครั้ง แล้วก็เน้นลักษณะต่อคำนามอย่างตั้งใจ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:5; 4:8) นั่นดูเหมือนจะได้เป็น ความตั้งใจของพระเยซูที่นี่

แง่ของพระคัมภีร์ตอนนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงเป็น “วิญญาณ” อย่างที่ตรงกันข้ามกับ “เนื้อหนัง” พระองค์ทรงเป็นที่มองไม่เห็น เป็นพระเจ้า และไม่เป็นที่รู้ได้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้เลือกที่จะเปิดเผยพระองค์เอง (1:1-18) เนื่องจากว่าพระองค์เป็นผู้มีชีวิตที่เป็น วิญญาณ แทนที่จะเป็นผู้มีชีวิตที่เป็นร่างกาย บรรดาผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยวิธี *ฝ่ายวิญญาณ* ไม่ใช่วิธีทางวัตถุ การบังเกิดใหม่ (ฝ่ายวิญญาณ) (3:5) เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีก่อน สำหรับการนมัสการฝ่ายวิญญาณแท้

เหตุผลที่สำคัญที่การนมัสการพระเจ้าต้องเป็นฝ่ายวิญญาณก็คือว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้มีชีวิต ฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่รูปเคารพทางกายภาพ การนมัสการพระเจ้าฝ่ายวิญญาณนั้นเรียกร้องการ นมัสการฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่แค่การทำสิ่งต่างๆที่จะจงแห่งการนมัสการ ณ สถานที่พิเศษแห่ง การนมัสการเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นอีก ผู้คนไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้ในแบบใดๆที่อาจดู เหมือนดังพูดต่อพวกเขา พวกเขาต้องการนมัสการพระองค์อย่างที่ได้เปิดเผยโดยพระ วิญญาณว่าเราควรนมัสการ

4:25

การอธิบายของพระเยซูต้องได้ก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างแก่หญิงคนนี้ ผู้ได้ดำเนินชีวิตใน ระดับทางกายภาพอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เธอไม่ได้แสวงที่จะเข้าใจการพูดคุยฝ่ายวิญญาณนี้ ทั้งหมด สิ่งหนึ่งที่เธอได้เข้าใจอย่างชัดเจน และเธอได้เชื่อว่าพระเยซูจะเห็นด้วยกับเธอ เกี่ยวกับสิ่งนี้ “พระเมสสิยาห์” กำลัง “เสด็จมา” และเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาถึงแล้ว พระองค์จะ เปิดเผยความลึกลับของพระเจ้าและอธิบาย (“ประกาศ” ชี้แจง) เรื่องราวเหล่านี้ “ทั้งหมด” (เปรียบเทียบ 16:13)

ชาวสะมาเรียได้คาดหวังถึงการมาถึงของพระเมสสิยาห์ อย่างที่ชาวยิวได้คาดหวัง แต่พวกเขา ได้ถือว่าพระองค์เป็นอาจารย์เป็นหลัก (ฉธบ. 18:15-19)²⁹⁶ ตามปกติแล้ว พวกเขาได้อ้างอิง ถึงพระองค์ว่าเป็น ทาเฮ็บ (บางทีหมายถึง “ผู้ฟื้นฟู” หรืออาจเป็น “พระองค์ผู้กลับมา”)²⁹⁷ ที่นี้ ยอห์นได้แปลความหมายของ “พระเมสสิยาห์” (“พระองค์ผู้ทรงถูกเรียกว่า พระคริสต์”) สำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่าน (เปรียบเทียบ 1:38, 41)

4:26

เพราะว่าหญิงคนนั้น ได้เตรียมตัวที่จะต้อนรับพระเมสสิยาห์ในความมีเกียรติแห่งการเผย

พระวณะของพระองค์ พระเยซูจึงได้ระบุพระองค์เองต่อเธอในฐานะ *พระเมสสิยาห์* ผู้ซึ่งเธอได้คาดหวัง พระเยซูไม่ได้เปิดเผยพระองค์เองแก่ชาวยิวในฐานะพระเมสสิยาห์เนื่องจากการระบุของพวกเขาดังพระเมสสิยาห์ในฐานะผู้ช่วยผู้ทางทหารเกือบแต่ผู้เดียว ถ้าพระองค์ได้เปิดเผย พระองค์อาจได้จุดชนวนการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้ตั้งใจที่จะระบุพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ต่อหญิงคนนี้ เพราะว่าในฐานะชาวสะมาเรียนั้น เธอไม่ได้ถือมุมมองของชาวยิวโดยทั่วไปเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ผู้เขียนได้ใช้คำพยานที่ชัดเจนของพระองค์เองที่นี้ในฐานะอีกคำพยานหนึ่งต่ออัตลักษณ์ของพระองค์ เพื่อว่าผู้อ่านของเขาจะเชื่อในพระองค์ การเปิดเผยพระองค์เองของพระเยซูที่นี้ก็ทำให้การบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับการสนทนานี้มาถึงจุดสำคัญสูงสุด นี่เป็นครั้งเดียวเท่านั้นที่พระเยซูได้ระบุถึงพระองค์อย่างชัดเจนว่าเป็นพระเมสสิยาห์ก่อนการถูกรุกรมานของพระองค์ อย่างไรก็ตาม มาระโก 9:41 บันทึกว่าพระองค์ได้ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับพระองค์เองในอีกโอกาสหนึ่งในทางอ้อม การระบุถึงพระองค์เองของพระองค์ที่นี้ได้จัดตั้งการเชื่อเชิงอุปมาสำหรับหญิงคนนั้นที่จะมาหาพระองค์เพื่อรับเอาความรอด

นิโคเดมัสก็ตรงกันข้ามกับหญิงชาวสะมาเรียในหลายทาง อย่างที่ยอห์นได้พรรณนาถึงพวกเขาในการบรรยายของท่านนี้ พวกเขาก็ดูเหมือนจะเป็นตัวอย่างของชาวยิวและไม่ใช่ชาวยิว เช่นเดียวกับการตอบสนองโดยปกติของกลุ่มเหล่านั้นที่มีต่อพระเยซู²⁹⁸

ความแตกต่างระหว่างนิโคเดมัสกับหญิงชาวสะมาเรีย		
	นิโคเดมัส	หญิงชาวสะมาเรีย
เพศ	ชาย	หญิง
เชื้อชาติ	ยิวแท้	ต่างชาติแบบผสม
สถานะทางสังคม	เป็นที่นับถืออย่างสูงส่ง ผู้ปกครอง อาจารย์	ไม่เป็นที่นับถือ คนใช้ ผู้เรียนรู้
สถานที่	เขตแดนของชาวยิว	เขตแดนของชาวสะมาเรีย
เวลา	ตอนกลางคืน	ประมาณเที่ยงวัน
สภาพ	ความมืด	ความสว่าง
สถานที่	ในร่ม	กลางแจ้ง
โอกาส	ได้วางแผนล่วงหน้า	โดยทันที

หัวข้อ	การบังเกิดใหม่	น้ำชำระชีวิต
ผู้ริเริ่ม	นิโคเดมัส	พระเยซู
การสนทนา	ค่อยๆหมดไป	ดำเนินไปอย่างหนักแน่น
ผลลัพธ์	ความไม่เชื่อ	ความเชื่อ
ผลที่ตามมา	ไม่มีการเป็นพยานต่อคนอื่น	มีการเป็นพยานต่อคนอื่น

2. การอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับพันธกิจการประกาศ 4:27-38

พระเยซูได้เป็นแบบอย่างของประสิทธิภาพทางการประกาศสำหรับพวกสาวกของพระองค์ แม้ว่าในเชิงเห็น-
 แมนั้นพวกเขาไม่ได้มาร่วมอยู่ด้วยสำหรับบทเรียนเป็นส่วนใหญ่ ตอนนี้พระองค์ได้อธิบายถึงรางวัลความ
 รุ่งดำน และความร่วมมือของการประกาศ

4:27 เมื่อพวกสาวกของพระเยซูได้กลับมาจากการเดินทางไปซื้อของของพวกเขานั้น (ข้อ 8) พวกเขา
 ได้ประหลาดใจที่เห็นว่าพระเยซูกำลังพูดกับผู้หญิงอยู่ การตอบสนองของพวกเขาก็สะท้อนถึง
 อคติของชาวยิวโดยทั่วไปที่มีต่อชาวสะมาเรียและผู้หญิง มันผิดปกติสำหรับรับบีที่จะพูดกับ
 ผู้หญิง” อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ยับยั้งจากสงสัยเธอและพระองค์ บางทีเพื่อที่จะหลีกเลี่ยง
 การเกี่ยวข้องในการสนทนาที่ผิดปกตินี้

4:28 ข้อเท็จจริงที่ว่า “หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำของเธอไว้” ณ บ่อน้ำก็บ่งบอกว่าเธอได้รู้สึกถึงความ
 ตื่นเต้นเช่นนั้น ถึงการได้ค้นพบพระเมสสิยาห์ ว่าการบอกคนอื่น ๆ นั้นได้ออกจากความคิด
 ของเธอ อัครทูตยอห์นอาจได้รวมรายละเอียดนี้เนื่องจากการกระทำของเธอได้มีความสำคัญ
 เชิงสัญลักษณ์ นักอรรถาธิบายบางคนได้แนะนำว่าในความตื่นเต้นของเธอนั้น เธอได้ละทิ้ง
 “หม้อน้ำ” (โครงสร้างทางพิธีกรรม) ที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป (เปรียบเทียบ ข้อ 23) ข้าพเจ้าสงสัย
 ในการตีความหมายนี้ และมีแนวโน้มที่จะถือว่ารายละเอียดนี้เป็นแค่หลักฐานของความตื่นเต้น
 ของเธอ มีการแสดงสัญลักษณ์มากมายในเรื่องราวนี้ที่พระเยซูได้อธิบายแล้ว
 มันคงเป็นเรื่องปกติสำหรับหญิงนั้นที่จะรายงานการค้นพบของเธอ “ต่อพวกผู้ชาย” ในเมือง
 สิการ์ เพราะว่าพวกเขา (ในฐานะผู้นำฝ่ายวิญญาณ) คงได้ตัดสินใจว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์
 อย่างแท้จริงหรือไม่

4:29 คำพูดที่ขยายเกินความจริงของเธอก็เป็นที่เข้าใจได้ และตัวอย่างของเธอในฐานะพยานก็เป็น

ตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้อ่านของยอห์น สิ่งที่ได้ทำให้เธอคิดว่าพระเยซูสามารถเป็นพระเมสสิยาห์ได้ไม่ใช่แค่การอ้างของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นความสามารถของพระองค์ที่จะรู้อดีตของเธอ ถ้อยคำของพระองค์ และการทำงานของพระองค์อีกด้วย เธอได้ตีกรอบความคิดของเธอเกี่ยวกับพระเยซูอย่างชาญฉลาดในรูปแบบของคำถามเพื่อที่จะล้วงเอาการตรวจสอบหาความจริงแทนที่จะเป็นเช่นการแสดงสิทธิ์ที่ดันทุรังซึ่งคนอื่นๆบางทีคงได้ปฏิเสธโดยทันที (เปรียบเทียบข้อ 12)

4:30 “คนทั้งหลาย” บางที่เป็นบรรดาผู้นำชุมชนได้ออก “มาจากเมืองนั้น” มายังบ่อน้ำนั้นเพื่อที่จะตรวจสอบอัตลักษณ์ของพระเยซู พวกเขาบางคนอาจได้ต้องการให้ความลับต่างๆของอดีตของหญิงนี้ ซึ่งบางทีเป็นความลับต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาเองที่จะถูกปกปิดไว้ต่อไป

4:31-32 พระเยซูได้แสดงถึงความสนใจเล็กน้อยในการทานอาหาร แม้ว่าพระองค์คงจะหิว (ข้อ 6) พระองค์ได้ใช้ “การกระตุ้น” ของพวกสาวกของพระองค์ที่จะให้พระองค์ทานอาหาร เพื่อที่จะสอนพวกเขาถึงบางสิ่งเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของพระองค์ บางสิ่งก็เป็นที่ยอมรับต่อพระองค์ (“เรามีอาหาร [พิเศษ แตกต่าง ดีกว่า] ที่จะทาน”) มากกว่าอาหารทางกายภาพ พวกเขาได้แสดงถึงความสนใจในความจำเป็นทางกายภาพเป็นหลัก แต่พระองค์ได้มีความเป็นห่วงสำหรับความจำเป็นฝ่ายวิญญาณ

4:33-34 พวกเขาได้คิดในระดับของอาหารทางกายภาพต่อไป อย่างที่หญิงนั้นได้คิดถึงแค่น้ำทางกายภาพ (ข้อ 15) พวกเขาทั้งหมดไม่ได้อยู่ในฝ่ายวิญญาณในความคิดของพวกเขา พระเยซูได้ตอบสนองว่าสิ่งที่ได้ทำให้พระองค์อึดอัดใจ (“อาหารของเรา”) มากกว่าอาหารทางกายภาพก็คือ การบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญาณที่ได้มาจากการทำตาม “น้ำพระทัย” ของพระบิดา และการทำให้ “งานของพระองค์” สำเร็จ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 8:3; มธ. 4:4; ลก. 4:4; ยน. 5:36; 6:38) ภารกิจนั้นได้รวมถึงการนำชีวิตนิรันดร์มายังผู้คน (เปรียบเทียบ 20:21)

“ความตระหนักรู้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระเยซูก็ชัดเจนและหนักแน่น (5:30; 6:38) พระองค์ไม่เคยสงสัยเลยว่าพระบิดาได้ส่งพระองค์มา”³⁰⁰

“น้ำพระทัยที่สร้างสรรค์ของพระเจ้า ซึ่งได้ตระหนักด้วยการเชื่อฟังก็คำนวณชีวิต”³⁰¹

4:35 พระเยซูได้กล่าวถึงเรื่องราวฝ่ายวิญญาณในแง่กายภาพต่อไป “ทุ่งนา” ขาวแสดงถึงมนุษย์ในสภาพของพวกเขาแห่งการ “ถึงเวลา” สำหรับการพิพากษาของพระเจ้า บางทีขณะที่พระเยซูได้กล่าวด้วยคำเหล่านี้ พวกสาวกได้สังเกตถึงบรรดาผู้ชายที่ใส่เสื้อสีขาวตามธรรมเนียมของเมืองสิคาร์กำลังเดินทางผ่านทุ่งนามายังพวกเขาว่าเป็นข้าวที่มีชีวิตอย่างมาก

การอ้างอิงของพระเยซูถึง “สี่เดือน” บางทีเป็นสุภามิต มันเป็นเวลาโดยประมาณระหว่างการหว่านครั้งสุดท้ายและการเก็บเกี่ยว “ผลผลิต” แรกสุด³⁰² ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า ระหว่างงานฝ่ายวิญญาณแห่งการหว่านข้าวประเสริฐและการเก็บเกี่ยวความเชื่อนั้น เวลาที่แทรกแซงอาจจะสั้นอย่างมาก³⁰³

พวกสาวกต้องมีนิมิตฝ่ายวิญญาณ พวกเขาสามารถได้รับมันได้โดยการเงย “หน้า” ของพวกเขา และการมอง “ไปยังทุ่งนา” ยังผู้คนที่หลงหายที่ “ถึงเวลาสำหรับการเก็บเกี่ยว” แทนที่จะหมกมุ่นในความจำเป็นทางกายภาพของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง เหมือนกับข้าวทางกายภาพนั้น โอกาสสำหรับการเก็บเกี่ยวฝ่ายวิญญาณก็ค่อนข้างสั้น ถ้าถูกทิ้งไว้โดยไม่ได้แตะต้อง เหมือนกับข้าวที่ไม่ได้เก็บเกี่ยว นั้น ผู้คนก็ตายในความบาปของพวกเขา

4:36 คนเกี่ยว (“ผู้ที่เกี่ยวข้อง” ผู้เก็บเกี่ยว) ที่นี่คือพระเยซู และอย่างไรไปได้คือ พวกสาวกของพระองค์สามารถมาเป็นคนเกี่ยวได้เช่นกัน “ค่าจ้าง” ที่คนเกี่ยวได้รับก็เป็นรางวัลสำหรับการทำงานของพวกเขา สำหรับพระเยซูนั้น นี่เป็นการยกย่องที่พระบิดาได้ให้แก่พระองค์ และ “เด็ก ๆ” (ผู้ที่ได้รับการไถ่, เจ้าสาวของพระองค์) พระบิดาจะให้แก่พระองค์เนื่องจากการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ สำหรับพวกสาวกนั้น มันเป็นรางวัลที่พวกเขาและเราสามารถได้รับได้ ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์สำหรับการปรนนิบัติที่สัตย์ซื่อ รางวัลบางอย่างก็เกิดขึ้นทันทีทันใดในรูปแบบของความอิมเมจหรือบางทีเป็นพระพรอื่นๆ “พืชผล” บางทีเป็นการอ้างอิงถึงผู้คนที่ได้รับชีวิตนิรันดรอย่างที่ว่าได้รับการเก็บเกี่ยวบุคคล “ที่หว่าน” ก็คือใครก็ตามที่ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ในที่สุดแล้วก็คือพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 13:37)

4:37 “ดังนั้น” ในฉบับแปล NIV นั้นกำลังนำไปแบบผิดๆ มันบ่งบอกว่าข้อนี้อธิบายถึงข้อก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม คำกรีก *εν τω* (ตามตัวอักษรหมายถึง ในสิ่งนี้) สามารถมองไป

ข้างหน้าและข้างหลังได้ ในกรณีนี้ มันมองไปข้างหน้า ข้อที่ 37 ซึ่งประกอบด้วยสุภาษิตที่สรุปข้อที่ 38 มันหมายถึงว่า ทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวก็จำเป็นที่จะได้รับการเก็บเกี่ยวที่ดี คนหว่านต้องไม่คิดว่างานของพวกเขาเป็นรองการเกี่ยว และคนเกี่ยวต้องจดจำถึงผลงานที่สำคัญของบรรดาผู้ที่หว่าน ทุกวันนี้ คริสเตียนบางคนก็ทำการหว่านมากกว่าการเกี่ยวและคนอื่นๆก็ประสบกับพันธกิจที่เกิดผลในฐานะผู้เก็บเกี่ยว ทั้งสองก็สำคัญในแผนการของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:6)

“การเก็บเกี่ยวผู้คนเพื่อผู้ลงของพระเจ้าไม่ใช่งานของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือไม่ได้จำกัดเฉพาะยุคหนึ่ง แต่ละกลุ่มก็เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพวกเขา และชนรุ่นที่ตามมาก็ได้รับความสำเร็จของผู้มาก่อนของพวกเขา”³⁰⁴

4:38 สุภาษิตนี้ก็เป็นจริงในกรณีของพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ จุดประสงค์ของการทรงเรียกของพวกสาวกก็เพื่อการเก็บเกี่ยวผู้เชื่อในพระเยซู อัครทูตยอห์นไม่ได้บันทึกคำบัญชาของพระเยซูที่มีต่อพวกเขาสำหรับจุดประสงค์นั้นก่อนหน้านี้ แต่เน้นเป็นจุดประสงค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 2) บรรดาผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมและยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้หว่าน แต่ตอนนี้พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์กำลังเกี่ยว (เปรียบเทียบ กจ. 2)

3. การตอบสนองต่อพระเยซูในแคว้นสะมาเรีย 4:39-42

การตอบสนองของชาวสะมาเรียต่อพระเยซูก็ถือได้ว่าเป็นเชิงบวกมากกว่าการตอบสนองของชาวยิว (1:11; 2:23-25) สิ่งนี้จะพิสูจน์ว่าเป็นจริงขณะที่พันธกิจของพระเยซูได้ดำเนินต่อไป ตามปกติแล้ว คนที่ไม่ใช่ชาวยิวได้ตอบสนองต่อพระเยซูในเชิงบวกมากกว่าชาวยิว ทั้งในหมวดพระกิตติคุณและในกิจการ

4:39 การเก็บเกี่ยวได้มาที่หลังการฟื้นฟูของชาวสะมาเรียผู้ได้ออกมาจากเมืองสิคาร์เพื่อจะพบปะพระเยซู อย่างแรกเริ่มนั้น “ชาวสะมาเรียเป็นอันมากได้มีศรัทธาในพระเยซู” เนื่องจากพยานทางถ้อยคำของหญิงนั้น (“ถ้อยคำ” ของเธอ) เธอได้นำพวกเขามายังพระเยซู ข้อนี้ควรสนใจผู้อ่านที่เชื่อทุกคน พระเจ้าใช้พยานของผู้คนทุกประเภทเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูเพื่อจะนำคนอื่นๆ มาสู่ความเชื่อในพระองค์ การเป็นพยานคืองานของพวกสาวก (เปรียบเทียบ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา และพวกอัครทูต)

การเปิดใจของชาวสะมาเรียเหล่านี้ก็ตรงกันข้ามกับความเป็นปรีภัยของผู้ฟังชาวยิวหลายคนของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:11) มันได้เรียกร้องความถ่อมใจค่อนข้างมากสำหรับชาวสะมาเรียเหล่านี้ที่จะเชื่อเชิญรับบัพติศมาที่อยู่กับพวกเขา (ข้อ 9) ระหว่าง “สองวัน” ที่ตามมานั้น ชาวสะมาเรีย “จำนวนมากขึ้น” ไม่ใช่แค่บรรดาผู้ที่ได้เยี่ยมเยียนพระเยซูที่ข้างบ่อน้ำของยาโคบเท่านั้น ได้มาเป็นผู้เชื่อในพระองค์ ผู้เชื่อที่เพิ่มขึ้นเหล่านี้ “ได้เชื่อ” เนื่องจาก “ถ้อยคำ” ของพระเยซู (พยานของพระเยซูเอง) ซึ่งได้ยืนยันต่อพวกเขาถึงสิ่งที่หญิงนั้นได้พูดเกี่ยวกับพระองค์ คำพยานของพระเยซูได้ก่อให้เกิดความรู้ที่เจาะจงในชาวสะมาเรีย (“เรา” ข้อ 42) ความเชื่อของพวกเขาได้รับรากฐานที่หนักแน่นมากกว่าแค่พยานของผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง มันได้ขึ้นอยู่กับการติดต่อส่วนตัวกับพระเยซู คำพยานร่วมของผู้เชื่อและพระวาทะของพระเจ้าเป็นการรวมกันทางการประกาศที่มีพลัง ชาวสะมาเรียที่เรียบง่ายเหล่านี้ได้เข้าใจสิ่งที่เนโคมัสผู้รอบรู้ไม่สามารถเข้าใจได้ (เปรียบเทียบ มธ. 11:25)

ชื่อเรียก “พระเจ้าผู้ช่วยโลกให้รอด” ก็พิเศษสำหรับยอห์น ซึ่งปรากฏที่นี่และใน 1 ยอห์น 4:14 เท่านั้น (เปรียบเทียบ 1:29, 34; 3:17)

“... มันเป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญที่ว่าแนวคิดรวบยอดที่เลิศลยนี้แห่งงานของพระคริสต์ได้ถูกแสดงออกมารั้งแรกโดยชาวสะมาเรีย ซึ่งความหวังถึงผู้ช่วยกู้ของเขานั้นไม่ได้ถูกปรับแต่งให้เข้ากับความทะเยอทะยานระดับชาติ”³⁰⁵

ผู้อ่านดั้งเดิมของยอห์นคงได้คุ้นเคยกับชื่อเรียกนั้น เนื่องจากชาวกรีกและชาวโรมันได้ให้มันแก่พระหลายองค์และจักรพรรดิหลายองค์ของพวกเขา³⁰⁶ อย่างไรก็ตาม พระเยซูเป็น “พระเจ้าผู้ช่วยโลกให้รอด” แต่ผู้ซึ่งชาวสะมาเรียเหล่านี้ได้ตระหนักเช่นนั้น พันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึงพระเจ้าในบทบาทนี้ (เช่น สดด. 35:9; ยนา. 2:9) พระเยซูเป็น “พระเจ้าในทางปฏิบัติ” ซึ่งช่วยโลกให้รอด นี้ไม่ได้หมายถึงว่าทุกคนจะประสบกับความรอดนิรันดร์ อย่างที่หลักคำสอนของจักรวาลนิยมสอน แต่พระเยซูได้ทำให้ทุกคนที่จะสามารถรอดได้ และบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็ได้รับความรอด

“มันน่าสนใจที่จะสืบเสาะการเคลื่อนที่ของพระเยซูของเราที่ได้นำพระองค์มายังแคว้นสะมาเรีย พระองค์ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม (ยน. 2:23) และจากนั้นได้ไปยัง

แคว้นยูเดีย (ยน. 3:22) จากแคว้นยูเดียนั้นพระองค์ได้ไปยังแคว้นสะมาเรีย (ยน. 4:4) และชาวสะมาเรียได้ประกาศว่าพระองค์เป็น ‘พระเจ้าผู้ช่วยโลกให้รอด’ นี่เป็นการเปรียบเทียบที่สมบูรณ์แบบกับกิจการ 1:8 ‘และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’ พระเยซูของเราได้ตั้งแบบอย่างไว้ ถ้าเราทำตาม พระองค์จะให้การเก็บเกี่ยวแก่เรา”³⁰⁷

นี่เป็นตัวอย่างแรกของการประกาศข้ามวัฒนธรรมที่บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณได้บันทึกไว้ในพันธกิจของ พระเยซู ตามการบันทึกของพวกเขานั้น พันธกิจของพระเยซูที่มีต่อคนต่างชาติ นั้นได้เกิดขึ้นในภายหลัง ภายหลังพระเยซูได้กำชับให้คริสตจักรที่จะดำเนินการประกาศข้ามวัฒนธรรมต่อไป (กจ. 1:8) ภายหลังจากนั้น ฟิลิปได้ประกาศในแคว้นสะมาเรียพร้อมกับความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ บางที่เป็นบริเวณนี้จริงๆ (กจ. 8:4-8) พันธกิจของพระเยซูที่นี่ไม่ใช่การเกี่ยว แต่เป็นการหว่าน ฟิลิปได้เกี่ยวสิ่งที่พระเยซูได้หว่าน

จ. การกลับไปทำพันธกิจในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่งของพระเยซู 4:43-54

พระเยซูได้เคลื่อนไปทางเหนือต่อไป ซึ่งกลับไปยังแคว้นกาลิลีที่พระองค์ได้รักษาบุตรชายของข้าราชการคนหนึ่ง

1. การกลับไปยังแคว้นกาลิลีของพระเยซู 4:43-45

อีกครั้งหนึ่ง ขอห์นได้เชื่อมช่องว่างระหว่างเหตุการณ์ต่างๆที่สำคัญในการบรรยายของท่านกับการอธิบายเชิงเปลี่ยนผ่านเกี่ยวกับการที่พระเยซูได้เคลื่อนจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 2:12; 4:1-3) ตามปกติแล้ว ขอห์นได้จัดจ่อที่กลุ่มของเหตุการณ์ต่างๆในพันธกิจของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:19, 29, 35, 43; 2:1) อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนที่นี้ได้สิ้นสุดดวงโคจรในการเคลื่อนที่ของพระเยซู และเกือบได้สิ้นสุดดวงโคจรหนึ่งในการบรรยายของจอห์น

4:43 “สองวัน” ที่นี่เป็นวันเหล่านั้นที่พระเยซูได้ใช้ในการปรนนิบัติต่อชาวสะมาเรีย (ข้อ 40) ตอนนี้พระองค์ได้กลับไปสู่การเดินทางที่จอห์นได้อ้างอิงถึงในข้อที่ 3

4:44-45 ข้อเหล่านี้ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกัน ถ้า “ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน”

ทำไม “ชาวกาลิลี” ได้ต้อนรับพระเยซู ในเมื่อกาลิลีเป็นบ้านเกิดของพระองค์? คำกรีก *พาทริส* ที่แปลว่า “ชนบท” สามารถหมายถึงไม่ว่าบ้านเกิดหรือเมืองเกิด พระกิตติคุณพ้องได้ใช้มันเพื่อจะอธิบายถึง “นาซาเร็ธ” อยู่เสมอ (มธ. 13:57; มก. 6:4; ลก. 4:24) การอธิบายอันหนึ่งก็คือว่า ยอห์น ได้ถือว่ายูเดียเป็นบ้านเกิดของพระเยซู หรือบางทีเยรูซาเล็มเป็นเมืองเกิดของพระองค์³⁰⁸ บางทียอห์น ได้ถือว่ายูเดียและเยรูซาเล็มเป็นบ้านเกิดและเมืองเกิดฝ่ายวิญญาณของพระเยซู เนื่องจากว่าพระองค์เป็นทายาทของดาวิด “พวกยิว” เป็นคำศัพท์ที่ยอห์นได้ใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพวกยิวในยูเดีย (เปรียบเทียบ 1:19; 7:1) อย่างไรก็ตาม ยอห์นได้อ้างอิงถึงนาซาเร็ธอยู่บ่อยๆว่าเป็นบ้านทางกายภาพของพระเยซู (1:45-46; 7:41, 52; 19:19) ยิ่งไปกว่านี้ พระเยซูไม่ได้เลือกที่ที่พระองค์จะปรนนิบัติซึ่งขึ้นอยู่กับ การยอมรับอันเป็นที่นิยมที่พระองค์ได้รับ พระองค์ได้แสวงหาที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งก่อนเวลาอันควรกับพวกผู้นำทางศาสนาในเยรูซาเล็ม แต่ความหมายโดยนัยของข้อที่ 44 และ 45 ก็คือว่า “เกียรติ” ของพระเยซูเป็นองค์ประกอบที่ตัดสิน ยิ่งไปกว่านั้นอีก การต้อนรับที่พระองค์ได้รับในกาลิลีก็ไม่ใช่เป็นเชิงบวกทั้งหมด

การอธิบายอันที่สองก็คือว่า *พาทริส* อ้างอิงถึงสวรรค์³⁰⁹ อย่างไรก็ตาม มุมมองนี้ไม่ได้อธิบายว่าทำไมยอห์นได้รวมสุภาษิตว่าเป็นการอธิบายสำหรับการจากยูเดียไปยังกาลิลีของพระเยซู บางที *พาทริส* อ้างอิงถึงกาลิลีในความตรงกันข้ามกับสะมาเรีย แทนที่จะเป็นความตรงกันข้ามกับยูเดีย³¹⁰ ชนบทของพระเยซูเองเป็นพื้นที่ของชาวยิวแทนที่จะเป็นเขตแดนของชาวสะมาเรีย ในพื้นที่ของชาวยิวนั้น พระเยซูไม่ได้ประสบกับเกียรติที่พระองค์ได้ประสบท่ามกลางชาวสะมาเรีย (เปรียบเทียบ 2:18, 20, 22, 23-25; 3:10; 4:1-3) คำว่า “ฉะนั้น” หรือ “เหตุฉะนั้น” ที่เริ่มต้นข้อที่ 45 ก็ไม่ได้อธิบายว่าทำไมพระเยซูได้กลับไปยังเขตแดนของชาวยิว พระองค์ไม่ได้ไปที่นั่นเพราะว่าชาวยิวได้ปฏิเสธพระองค์ตามปกติ คำว่า “ฉะนั้น” หรือ “เหตุฉะนั้น” แนะนำถึงเหตุผลสำหรับการต้อนรับของชาวกาลิลีที่มีต่อพระองค์ซึ่งติดตามมา ผู้คนจากชนบทของผู้เผยพระวจนะเอง (ชาวยิวในกาลิลี) ได้ต้อนรับพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทำ ณ เทศกาลปีสกาในเยรูซาเล็มเท่านั้น ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้ให้เกียรติพระองค์ในฐานะผู้เผยพระวจนะ (เปรียบเทียบ ข้อ 48) ดังนั้น ยอห์นกำลังเปรียบเทียบความไม่เชื่อของชาวยิวกับความเชื่อของชาวสะมาเรีย

2. หมายสำคัญที่สอง: การรักษาบุตรชายของข้าราชการคนหนึ่ง 4:46-54

เหตุการณ์นี้ก็สิ้นสุดดวงโคจรในพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูได้ทำหมายสำคัญครั้งแรกของพระองค์ในคานา (2:1) และตอนนี้พระองค์ได้กลับไปและได้ทำการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งที่นี่ (ข้อ 46) มีข้ออ้างอิงที่สองถึงเมืองคาเปอร์นาอุมด้วยซ้ำ (2:12; 4:46) การบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระเยซูในหมู่บ้านคานา (2:11) ได้สิ้นสุดลงด้วยการอ้างอิงถึงความเชื่อที่อ่อนแอของ ชาวยิวที่ขึ้นอยู่กับ การอัศจรรย์เท่านั้น (2:23-25) การบรรยายของท่านเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่สองของพระเยซูในหมู่บ้านคานา (4:54) เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงที่คล้ายกัน (4:45, 48)³¹¹ อย่างย่อแล้ว ส่วนนี้ดูเหมือนจะเป็นการผนวก ซึ่งได้ตีกรอบโดยการอัศจรรย์สองอย่างในหมู่บ้านคานา พร้อมกับการสนทนาสองครั้งที่ปรากฏระหว่างการอัศจรรย์ทั้งสองนั้น การสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัสก็เป็นตัวอย่างของการต้อนรับที่ชาวยิวได้ให้แก่พระองค์ แต่การสนทนาของพระองค์กับหญิงชาวสะมาเรียนั้นแสดงถึงการต้อนรับที่คนที่ไม่ใช่ชาวยิวโดยทั่วไปได้ให้แก่พระองค์ เราเห็นท่าทีสองอย่างนี้ต่อพระเยซูไม่ใช่แค่ในเรื่องราวของพันธกิจของพระองค์ในหมวดพระกิตติคุณเท่านั้น แต่ในพระธรรมกิจการอีกด้วยส่วนกลางที่โครงสร้างนี้เน้นก็คือการอธิบายถึงภารกิจของพระเยซูอย่างแท้จริง (3:16-36)

- A **หมายสำคัญครั้งแรกของพระเยซูในหมู่บ้านคานา 2:1-11**
- B **การอ้างอิงถึงเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นกองบัญชาการของพระเยซู 2:12**
- C **ความเป็นปรปักษ์ต่อพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 2:13-25**
- D **การตอบสนองของนิโคเดมัสที่มีต่อพระเยซู 3:1-15**
- E **ความสำคัญของภารกิจของพระเยซู 3:16-36**
- D' **การตอบสนองของหญิงชาวสะมาเรียที่มีต่อพระเยซู 4:1-38**
- C' **การยอมรับพระเยซูในแคว้นสะมาเรีย 4:39-42**
- B' **การอ้างอิงถึงแคว้นกาลิลี ซึ่งเป็นพื้นที่พันธกิจหลักของพระเยซู 4:43-45**
- A' **หมายสำคัญที่สองของพระเยซูในหมู่บ้านคานา 4:46-54**

ส่วนนี้ (4:46-54) จัดตั้งเหตุการณ์ที่ปิดท้ายในการบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับพันธกิจต่อสาธารณชน แรกเริ่มของพระเยซู (บทที่ 2-4) มันแสดงถึงว่าพระองค์ได้กลับไปยังหมู่บ้านคานา เมืองเกิดของนาธานาเอล (21:2) ที่ที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นได้รวมส่วนนี้เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าการที่พระเยซูแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระองค์นั้น ได้เป็นเหตุให้พวกยิวบางคนเชื่อในพระองค์

“การอัศจรรย์ทั้งสองที่ได้ทำ ณ หมู่บ้านคานา. . . ก็ถูกแสดงให้เห็นว่าได้ถูกกระตุ้นโดยการวางใจ นางมารีย์ได้วางใจบุตรของเธอที่จะทำบางสิ่งเพื่อจะบรรเทาความลำบากใจของเจ้าบ้านของพวกเขา ณ งานแต่งงานบิดาของเด็กชายที่ป่วยนั้นก็มั่นใจอย่างเท่าเทียมกันว่าเขาสามารถพึ่งพาการช่วยเหลือของพระเยซูได้ การอัศจรรย์ทั้งสองก็ถูกแสดงให้เห็นเช่นกันว่าได้ก่อให้เกิดการจําแนกส่วนตัวต่อพระเยซูซึ่งเป็นความเชื่อแบบคริสเตียน

เดิมที พวกสาวกของพระองค์ ได้เชื่อในพระองค์ หลังจากที่น้ำได้กลายเป็นเหล้าองุ่น บิดาคณันและส่วนที่เหลือของครอบครัวของเขาได้เชื่อในฐานะผลลัพท์ของการรักษาเด็กชายคนนั้น และในสองกรณีนั้นคำกริยาในภาษาดั้งเดิมก็คือ กาลกริยาในไวยากรณ์ที่แสดงการเริ่มต้นของการกระทำ ‘พวกเขาได้วางใจในพระองค์’³¹²

4:46 การอ้างอิงของยอห์นถึง “คานา” และ การอัศจรรย์ครั้งแรกดูเหมือนได้ถูกตั้งใจเพื่อจะย้ำเตือนผู้อ่านถึงเหตุการณ์นั้นและเพื่อจะบ่งบอกถึงการเสร็จสิ้นของวงโคจร ยอห์นไม่ได้เปิดเผยถึงเหตุผลที่พระเยซูได้กลับไปที่นี่ ตามชื่อเรียกของเขานั้น “ข้าราชการ” (คำกรีก *บาทสิลิกอส*) ก็เป็นคนที่ปรนนิบัติกษัตริย์ไม่ว่าในฐานะพลเรือนหรือทหาร³¹³ “กษัตริย์” องค์นั้นบางทีเป็นเฮโรดแอนติปาส เมื่อพิจารณาถึงที่ที่เขาอยู่ แอนติปาสไม่ใช่กษัตริย์ที่เป็นทางการ แต่ผู้คนที่ทุกๆ ไปได้ถือว่าเขาเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง (เปรีบบเทียบ มก. 6:14) บางทีข้าราชการคนนี้เป็นชาวยิว (ข้อ 48) ไม่ว่าเขาเป็นคหบดีผู้เป็นต้นเรือนของเฮโรดที่ถูกอ้างอิงในลูกา 8:3 หรือไม่นั้นก็ยังคงเป็นความลึกลับ พระเยซูได้รักษาบ่าวของนายร้อยคนต่างชาติในเมืองคาเปอร์นาอุมเช่นกัน (มธ. 8:5-13; ลก. 7:2-10) แต่นั่นเป็นบุคคลที่แตกต่างออกไปและโอกาสที่แตกต่างกัน ลักษณะที่สำคัญของหมายสำคัญนี้คือระยะทางที่สำคัญระหว่างสถานที่ของพระเยซูใน “คานา” และที่ที่บุตรชายของข้าราชการคนนั้นนอนป่วยอยู่ใน “คาเปอร์นาอุม”

4:47 ข้าราชการคนนั้นได้อ้อนวอนให้พระเยซูที่จะทำการเดินทางในระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตรจากคานาไปยังคาเปอร์นาอุมเพื่อจะรักษาบุตรชายของเขา เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้เชื่อว่าพระเยซูสามารถ “รักษา” ผู้คนได้ แต่ไม่มีข้อบ่งชี้ใดๆ ที่ว่าเขาได้ริเริ่มเชื่อว่าพระเยซูเป็นมากกว่าผู้รักษา

“เหตุการณ์ต่างๆ ถูกบันทึกไว้ในทัลมุด ซึ่งในที่นี้ก็ทำหน้าที่เป็นการนำพาของเราหลายกรณีถูกเชื่อมโยงที่ซึ่งความเจ็บป่วยที่รุนแรงเหล่านั้น และแม้กระทั่ง ณ จุดแห่งความตายนั้นก็ได้รับการรักษาโดยคำอธิษฐานของบรรดาธิบดีที่ได้เฉลิมฉลอง”³¹⁴

เขาคงได้รู้สึกมีความต้องการอย่างมากที่จะแสวงหาพระเยซูจากระยะทางเช่นนั้น หมายสำคัญครั้งแรกของ พระเยซูได้เกิดขึ้นในการตอบสนองต่อคำขอร้องของมารดา (2:1-5) แต่หมายสำคัญที่สองนี้ได้เกิดขึ้นในการตอบสนองต่อคำขอร้องของบิดา

“ข้าราชการนั้นได้เชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาบุตรชายของเขาได้ แต่เขาได้ทำความ

ผิดพลาดสองอย่างในความคิดของเขา คือ พระเยซูจำเป็นต้องไปยังคาเปอร์นาอุมเพื่อจะรักษาเด็กหนุ่มนั้น และถ้าเด็กชายนั้นได้ตายไปในระหว่างนั้น มันก็สายเกินไป”³¹⁵

4:48 ข้าราชการนั้นได้ตอบสนองเหมือนกับชาวกาลิลีส่วนใหญ่คงได้ตอบสนอง พระเยซูได้ใช้คำพหูพจน์ “พวกท่าน” ซึ่งบ่งบอกว่าความไม่เชื่อของชายคนนี้เป็นตัวอย่างของส่วนใหญ่ของพวกเพื่อนบ้านของเขา (เปรียบเทียบกับ 2:24) การอ้างอิงของพระเยซูถึง “หมายสำคัญ” (คำกรีก *เซเมอีอา*) ได้ชี้ไปยังความสำคัญของการอัศจรรย์ของพระองค์ นี่เป็นที่ที่เดียวในพระกิตติคุณยอห์นที่ “หมายสำคัญ” ปรากฏ คำนี้ (คำกรีก *เทราทา*) เน้นถึงการอัศจรรย์หรือความน่าเกรงขามที่การอัศจรรย์เหล่านี้ได้ก่อให้เกิดในบรรดาผู้ที่เปี่ยมพยานถึงสิ่งเหล่านั้น การใช้คำนั้นของพระเยซูก็บ่งบอกว่าผู้คนต้องการที่จะเห็นการอัศจรรย์เพื่อว่าพวกเขาสามารถประหลาดใจต่อสิ่งเหล่านั้นได้

พระเยซูได้บ่งบอกว่าชายคนนั้น “ไม่ได้เชื่อ” ในพระองค์ แน่แน่นอนว่า เขาได้เชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาบุตรชายของเขาได้ แต่เขายังไม่ได้มาสู่การเชื่อที่พระองค์สามารถรักษาจากระยะไกลได้ พระเยซูได้ถือว่าระดับที่สองของความเชื่อเป็นระดับที่สำคัญ ข้าราชการนั้นอาจได้คิดว่า: “พระองค์หมายความว่าอย่างไรที่ว่าข้าพระองค์ไม่เชื่อในพระองค์?” บางทีชายคนนั้นอาจได้รู้สึกถูกกล่าวโดยข้อคิดเห็นของพระเยซู แต่ความมุ่งหมายของพระเยซูก็เพื่อที่จะนำเขาไปสู่ความเชื่อที่ลึกซึ้งขึ้นในพระองค์เอง

4:49 ข้าราชการนั้นได้แสดงถึงความสนใจเล็กน้อยในเหตุผลต่างๆที่ผู้คนได้เชื่อหรือไม่ได้เชื่อในพระเยซู เนื่องจากว่า “เด็ก” (คำกรีก *ไพดิออน*) ชายตัวเล็กๆของเขานอนอยู่ ณ ประตูของความตาย เขาได้อ้อนวอนต่อพระเยซูอย่างเต็มที่อีกครั้งหนึ่งที่จะ “มา” ยังคาเปอร์นาอุม *อย่างรวดเร็ว* (“ก่อน” เด็กชายของเขาได้ตายไป)

4:50 พระเยซูไม่ได้ทำในสิ่งที่บิดานั้นได้ขอ แต่พระองค์ได้ให้สัญญาแก่เขาว่า บุตรชายของเขาจะมีชีวิตอยู่ ข้าราชการคนนั้นได้ยึดพระสัญญานั้นไว้ และได้ออกเดินทางกลับบ้านตามลำพัง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขา “ได้เชื่อ” ว่าพระเยซูสามารถรักษาจากระยะห่างได้ ถ้าเขาได้ปฏิเสธที่จะไปบ้านโดยปราศจากพระเยซูนั้น เขาคงไม่ได้เชื่อถ้อยคำของพระเยซู เขาได้เลือกที่จะไม่ยื่นกรานถึงการได้รับหลักฐาน และได้ใช้ความเชื่อโดยปราศจากหลักฐานที่จับต้องได้ ดังนั้นเขา “ได้

เชื่อ” ในพระเยซูในแง่ที่ลึกซึ้งขึ้นกว่าที่เขาได้เชื่อในครั้งแรก เพราะว่าเขาได้วางความเชื่อของเขาไว้ในพระสัญญาของพระองค์ คือ “ถ้อยคำที่พระเยซูได้ตรัส”

“ข้าราชการนั้นได้กลายมาเป็นต้นแบบของสิ่งที่มีนัยหมายถึงที่จะเชื่อโดยปราศจาก
หมายสำคัญ”³¹⁶

4:51-53

พวกบ่าวของเขาได้พบกับเขาระหว่างทางกลับไปยังคาเปอร์นาอุมของเขาพร้อมกับชาวดี
พระเยซูได้ให้พระสัญญาของพระองค์ราวๆ 13:00 น. วันก่อนที่ข้าราชการนั้นได้พบกับ
พวกบ่าวของเขา เมื่อเขาได้พบกับพวกเขา เขาได้เรียนรู้ว่าสภาพของบุตรชายของเขาได้ทุเลา
อย่างน่าสังเกต ไม่ใช่แค่เพียงได้ *เริ่ม* ที่จะทุเลาอย่างที่เขาคาดหวัง แต่ ณ เวลานั้นที่พระเยซูได้
ให้พระสัญญาของพระองค์แก่เขา การหายไ้ของเขานั้นไม่ใช่เหตุบังเอิญ สิ่งนี้ได้ส่งผลต่อ
ความเชื่อของเขาในพระเยซู ณ ระดับที่ลึกซึ้งขึ้นด้วยซ้ำ แม้ว่าเขาอาจไม่ได้เข้าใจว่าพระองค์
เป็นพระบุตรของพระเจ้า สมาชิกของ “ครอบครัวของเขา” ได้เชื่อในพระเยซูอีกด้วย
(เปรียบเทียบ 2:11; กจ. 10:2; 11:14; 16:15, 31; 18:8) เขาได้เรียนรู้ว่าถ้อยคำของพระเยซูนั้นมี
พลังที่จะรักษาได้แม้กระทั่งในระยะไกล ความเชื่อของเขาได้เติบโตจาก “ความเชื่อที่วิกฤต”
(ข้อ 47) ไปสู่ “ความเชื่อที่มั่นใจ” (ข้อ 50) ไปสู่ “ความเชื่อที่ได้รับการรับรอง” (ข้อ 53) ไปสู่
“ความเชื่อที่ติดต่อกัน” (ข้อ 53)³¹⁷

4:54

เป็นที่น่าสนใจว่า ยอห์นได้เรียกการอัศจรรย์นี้เป็น “หมายสำคัญที่สองที่พระเยซูได้ทำ” แม้ว่า
พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์อื่นๆในทั้งแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดีย หลังจากที่พระองค์ได้เปลี่ยน
น้ำให้เป็นเหล้าองุ่น (เปรียบเทียบ 2:23; 3:2) อย่างเพิ่มเติมแล้ว นี่เป็น การอัศจรรย์ “ที่สอง”
ของการอัศจรรย์หลายอย่าง (ทั้งเจ็ด) ที่ยอห์นได้ระบุในพระกิตติคุณของท่านว่าเป็น
หมายสำคัญ แม้ว่าท่านเองได้นับสองอย่างแรกเท่านั้น ข้อเท็จจริงเหล่านี้ชี้ไปยังการที่ยอห์น
ถือว่าหมายสำคัญอันแรกและที่สองก็คล้ายคลึงและเชื่อมโยงกับซึ่งกันและกัน โครงสร้างของ
ส่วนนี้ของการบรรยายของยอห์น อย่างที่ข้าพเจ้าได้แสวงหาที่จะอธิบายมันข้างบนนั้น ก็
บรรยายถึงมุมมองของท่านเกี่ยวกับหมายสำคัญที่สองนี้

ยอห์นได้อธิบายต่อไปอีกว่าพระเยซู “ได้ทำ” หมายสำคัญนี้ *หลังจาก* “ที่พระองค์ได้ออกมาจาก
แคว้นยูเดียและไปยังแคว้นกาลิลี” สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นป้ายบอกทางตามภูมิศาสตร์อีกป้ายหนึ่ง

ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อที่จะช่วยให้ผู้อ่านติดตามการเคลื่อนที่ของพระเยซู มันยังแนะนำถึงความตรงกันข้ามระหว่างความไม่เชื่อที่ได้แสดงถึงแคว้นยูเดีย และความเชื่อที่โดดเด่นกว่าในแคว้นกาลิลี

การอัศจรรย์นี้ อย่างที่การอัศจรรย์ครั้งแรกที่ยอห์นได้อธิบายในรายละเอียดนั้นก็มิผู้ฟังที่จำกัด ครอบครัวและพวกบ่าวในครอบครัวของข้าราชกรแทนที่รู้เป็นครั้งแรก นี่เป็นเครื่องหมายของพันธกิจของพระเยซู ในขณะที่พระเยซูได้ทำการอัศจรรย์หลายอย่างต่อสาธารณชน และฝูงชนใหญ่ได้ติดตามพระองค์เนื่องจากพวกเขาได้เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านั้น สิ่งเหล่านั้นก็มีผลกระทบที่ได้ปรารถนาไว้ต่อบุคคลต่างๆจำนวนค่อนข้างน้อย (เปรียบเทียบ 1:11-12)

ยอห์นได้บันทึกหลายพยานต่ออัตลักษณ์ของพระเยซูในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับพันธกิจแรกเริ่มของพระเยซู (บทที่ 2-4) ส่วนนี้ของพระกิตติคุณของยอห์นเป็นส่วนที่ถูกตีกรอบ โดยการอัศจรรย์สองอย่างในหมู่บ้านคานา พร้อมกับสองข้อความเกี่ยวกับความไม่เชื่อโดยพระเยซู และการสนทนาเชิงการประกาศสองครั้งของพระเยซูที่เกิดขึ้นระหว่างการอัศจรรย์เหล่านั้น หมายสำคัญแรกได้เป็นพยานถึง *อำนาจที่สร้างสรรค์* ของพระองค์ เพื่อจะเปลี่ยนคุณภาพของสิ่งต่างๆ³¹⁸ การชำระวิหารของพระองค์ก็ได้แสดงถึง *สิทธิอำนาจ* ของพระองค์เหนือสถาบันของศาสนายิว นิโคเดมัสได้เป็นพยานถึงพระเยซูว่าได้ *มาจากพระเจ้า* และ บทบาทของพระองค์ในฐานะ *ครูที่มีสิทธิอำนาจ* ซึ่งเป็นการตอบสนองของชาวยิวโดยทั่วไปที่มีต่อพระองค์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็นพยานถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะ *พระเมสสิยาห์* พยานของหญิงชาวสะมาเรียได้บ่งบอกว่าพระเยซูนั้น *สัพพัญญู* ญาณชาวสะมาเรียคนอื่นๆหลายคนได้ยอมรับว่าพระเยซูเป็น *พระผู้ช่วยโลกให้รอด* ซึ่งเป็นการตอบสนองของคนต่างชาติโดยทั่วไปที่มีต่อพระองค์ ข้าราชกรผู้ที่พระเยซูได้รักษาบุตรชาย ของ เขา จาก ระยะห่างนั้นได้มาสู่การตระหนักว่าพระเยซูเป็น *ผู้รักษาซึ่งถ้อยคำของพระองค์นั้นสามารถพิชิต* ปัญหาของ ระยะห่างและโรกภัยได้³¹⁹ หมายสำคัญแรกในพระกิตติคุณของยอห์นแสดงถึงอำนาจของพระเยซูเหนือเวลา และหมายสำคัญที่สองแสดงถึงอำนาจของ พระองค์เหนือระยะห่าง อัครทูตยอห์นได้เรียกพระองค์ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” “ผู้ให้ชีวิตนิรันดร์” และ “ผู้ที่มาจากสวรรค์” เช่นกัน ดังนั้นส่วนนี้ของพระธรรมนี้ก็สร้าง ผลงาน ที่สำคัญต่อการก้าวหน้าของข้อโต้แย้งของยอห์นและความสำเร็จของจุดประสงค์ของ ท่าน (20:30-31)

จ. การเสด็จเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สองของพระเยซู บทที่ 5

“ในบทที่ 1-4 นั้น หัวข้อถูกอธิบายจากทัศนคติของผู้ดูแลเหตุการณ์ และดังนั้นเราก็ได้รับการช่วยเหลือที่จะเห็นบางสิ่งจากความประทับใจที่ถูกสร้างขึ้นบนคนอื่นๆโดยพระเยซูของเราขณะที่พระองค์ปฏิบัติต่อ

แต่ละบุคคลในกรุงเยรูซาเล็ม ในแคว้นสะมาเรียและในแคว้นกาลิลี อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเปิดไปยังบทที่ 5-10 นั้น เราจำเป็นต้องตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติ เพราะว่าเราเห็นพระคริสต์อย่างที่มา จากภายใน จากมุมมองของพระองค์เอง ในพระสิริทั้งสิ้นแห่งการเปิดเผยส่วนตัวที่ตระหนักถึงตนเอง ของพระองค์ในแต่ละบทนั้นพระองค์ได้เป็นที่ประจักษ์ว่าได้จัดจ่อไปที่พระองค์เองในหลายด้าน และ มนุษย์ได้รับการช่วยเหลือที่จะเห็นบางสิ่งของสิ่งที่พระองค์อ้างว่าพระองค์เป็นในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและมนุษย์³²⁰

“จนกระทั่งเวลานี้ พระเยซูได้เสนอพระองค์เองแก่ตัวแทนโดยทั่วไปของเชื้อชาติยิวทั้งหมด ณ กรุงเยรูซาเล็ม ในแคว้นยูเดีย ในสะมาเรีย และในแคว้นกาลิลี ในแนวทางที่จะทำให้องค์ประกอบของความเชื่อแท้เพียงพอใจ ตอนนี้ความขัดแย้งก็เริ่มต้นซึ่งเป็นประเด็นในการทนทุกข์ของพระเยซู ความเชื่อและความไม่เชื่อถูกเรียกออกมาในการพัฒนาที่ขนานกันที่ละน้อย . . . วิกฤตต่างๆแห่งการพัฒนาของมันก็คือเทศกาลต่างๆระดับชาติ และการโต้เถียงทั้งหมดก็ก่อตัวขึ้นรอบๆ การอัศจรรย์สามอย่าง (1) การรักษาชายป่วยคนหนึ่ง ณ เบธซาธา (บทที่ 5) (2) การรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด (บทที่ 9) (3) การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้น (บทที่ 11)”³²¹

จนกระทั่งบัดนี้ ยอห์นได้นำเสนอพระเยซูที่รับมือกับแต่ละบุคคลเกือบโดยเฉพาะ สิ่งนี้ก็ดำเนินต่อไป แต่ตอนนี้ก็มีการมีปฏิสัมพันธ์กับพวกฟาริสีมากขึ้น หมายสำคัญสองอย่างแรกที่ยอห์นได้บันทึกได้ทำโดยส่วนตัว แต่ หมายสำคัญสองอย่างถัดไปก็เกี่ยวข้องกับส่วนรวม ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเยซูได้ทำการอัศจรรย์ที่ได้บันทึกในบทที่ 5 นั้นในวันสะบาโต ซึ่งได้ดึงดูดความสนใจและการต่อต้านจาก พวกฟาริสี การตอบสนองต่อพระเยซูท่ามกลางชาวยิวได้เคลื่อนจากการสงวนไว้ (เช่น 3:1-15) ไปสู่ความเป็นปรปักษ์ที่เปิดเผย บทที่ 5-10 สืบเสาะการพัฒนาของความเป็นปรปักษ์นี้ อย่างไรก็ตาม การเน้นหลักในส่วนนี้ก็คือสิ่งที่พระเยซูได้เปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เองผ่านทางการกระทำและถ้อยคำ ของพระองค์

“บทที่ 5 และ 6 บางทีควรถูกรวมกลุ่มเข้าด้วยกันในฐานะส่วนเดียว สองบทนี้ก็ถูกเชื่อมโยงโดยหัวข้อที่เหมือนกัน ซึ่งอาจถูกอธิบายว่าเป็นธรรมชาติและสาเหตุของการขาดความเชื่อในพระเยซูของอิสราเอล บทที่ 5 เกี่ยวข้องกับรูปแบบซึ่งความไม่เชื่อนี้ได้เกิดขึ้นท่ามกลางชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็ม และบทที่ 6 เกี่ยวข้องกับการแสดงออกของชาวชนบทในแคว้นกาลิลี”³²²

ในบทที่ 5 การต่อต้านพระเยซูได้เริ่มต้นด้วยการคัดค้านต่อการรักษาของพระองค์ในวันสะบาโต สิ่งนี้ได้นำไปสู่

การที่พระเยซูได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา

1. หมายเหตุสำคัญที่สาม: การรักษาคำย่อ 5:1-9

หมายเหตุสำคัญที่สามในพระกิตติคุณยอห์น ได้แสดงถึงอัตลักษณ์พระเยซูและการโต้เถียงที่เกิดขึ้นที่ติดตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันได้เป็นพยานถึงสิทธิอำนาจเหนือเวลาของพระเยซู³²³

5:1 ภายหลังจากนั้น พระเยซูได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะฉลองหนึ่งในเทศกาลของชาวยิวและเพื่อที่จะใช้โอกาสนั้นที่จะรับใช้ ยอห์นไม่ได้ระบุว่า มันเป็น “เทศกาล” ไหน ที่อื่นๆในพระกิตติคุณของท่าน เมื่อยอห์นได้ระบุถึงเทศกาลที่ถูกกล่าวถึง ท่านได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าเหตุการณ์และคำสอนที่ติดตามมาก็มีความสัมพันธ์กันกับเทศกาลที่เจาะจงนั้น (เปรียบเทียบ 2:13; 6:4; 7:2; 10:22; 11:55) ที่นี้สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นอย่างนั้น ดังนั้น การระบุถึงเทศกาลก็ไม่สำคัญสำหรับการตีความของตัวบท เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้อ้างอิงถึงเทศกาลเพื่อที่จะให้เหตุผลสำหรับการปรากฏของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม³²⁴ โสท์เนอร์ได้ชื่นชอบหนึ่งในเทศกาลการเดินทางไปนมัสการสามเทศกาลที่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้เรียกร้องให้ชาวยิวที่จะเข้าร่วมคือ ปัสกา เพ็นเทคอสต์ หรืออยู่เพิง เขาได้ชื่นชอบเทศกาลสุดท้ายของเทศกาลเหล่านี้ แม้ว่าเขาได้ยอมรับว่าการระบุที่แน่นอนนั้นบางทีเป็นไปได้³²⁵ อีเดอร์ไชม์ได้เชื่อว่าเป็นเทศกาลปური

“เพราะว่าไม่มีเทศกาลอื่นที่ได้แทรกแซงระหว่างเดือนธันวาคม (ยน. 4:35) และเทศกาลปัสกา (ยน. 6:4) ยกเว้นเทศกาลแห่ง ‘การฉลองพระวิหาร’ และนั่นได้ถูกออกแบบมาเป็นพิเศษเช่นนั้น (ยน. 10:22) และไม่ใช่ ‘เทศกาลของชาวยิว’ อย่างแน่นอน”³⁶⁰

บางทียอห์นได้อ้างอิงถึงเทศกาลนั้นเพื่อจะอธิบายถึงการกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและการปรากฏของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม

5:2 ยอห์นได้ใช้กาล “ปัจจุบันเชิงประวัติศาสตร์ (กะทันหัน)” บ่อยๆเพื่อจะอธิบายถึงเหตุการณ์ในอดีต ดังนั้น ข้อนี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าท่านได้เขียนพระกิตติคุณของท่านก่อนการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม วอลเลซซ์เป็นนักวิชาการคนหนึ่งที่ได้เชื่อว่ามันพิสูจน์สิ่งนี้³²⁷ เขาได้ชี้ว่า

คำกริยาเทียบเท่า *เอสทิน* ซึ่งถูกใช้ที่นี่ ก็ไม่มีที่อื่นใดในพันธสัญญาใหม่ที่เป็นปัจจุบันเชิงประวัติศาสตร์ บางทีนี่เป็นที่เดียวหนึ่งที่มันเป็น

เป็นที่ชัดเจนว่าประตูแกะเป็นประตูในส่วนเหนือของกำแพงของกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของมูมทางตะวันออกเฉียงเหนือของมัน (เปรียบเทียบ 3:1, 32; 12:39) ต้นฉบับภาษากรีกหลายฉบับก็อ้างอิงถึงสระนี้ว่า “เบธเศสตา”, เบธไซดา, เบธซาธา และ เบลเซธา แต่บางทีชื่อแรกเป็นชื่อที่ถูกดัดแปลง มันหมายถึง “บ้านแห่งการไหลออก” หรือ บางทีเป็น “บ้านแห่งความเมตตา”³²⁸ ชื่อสมัยใหม่คือ สระของนักบุญแอนเน เป็นที่ชัดเจนว่ามีสระสองแห่งพร้อม กับแนวเสากระเบื้องหรือหน้าต่างที่คลุมไว้ทั้งสี่ด้านของอาคารนั้น และแนวเสากระเบื้องอันที่ห้าได้แยกสระสองสระนั้น³²⁹ สระนี้อาจได้ถูกใช้เพื่อการว่ายน้ำ เนื่องจากว่าคำว่า “สระ” (คำกรีก โคลุมเบธรา) ซึ่งเป็นคำโดยทั่วไปสำหรับคำว่า “สระว่ายน้ำ” นอกพันธสัญญาใหม่) เชื่อมโยงกับคำว่า “ว่ายน้ำ” (คำกรีก โคลุมบาว)³³⁰

5:3ก ผู้คนที่พิการหลายคนเคยนอนในน้ำพุเหล่านี้เนื่องจากสรรพคุณแห่งการรักษาในน้ำนั้น

5:3ข-4 ส่วนนี้ของตัวบทที่มีลักษณะของแท่นเป็นที่สงสัย ไม่มีต้นฉบับภาษากรีกฉบับใดก่อนปี 400 ค.ศ. นั้นประกอบด้วยคำเหล่านี้³³¹ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้เพิ่มถ้อยคำเหล่านี้ในภายหลังเพื่อจะอธิบายการกระเพื่อมของน้ำที่ได้เกิดขึ้นเป็นบางครั้งบางคราว (ข้อ 7)³³² อย่างไรก็ตาม การอธิบายของการเขียนเหล่านี้บางทีก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ผิด การอธิบายเหล่านี้ก็เป็นเรื่องปกติในสมัยของพระเยซู คำอธิบายที่เป็นไปได้มากขึ้นสำหรับการกระเพื่อมของน้ำก็คือการปรากฏของน้ำพุที่พุ่งน้ำไปยังสระที่อยู่ใต้ผิวน้ำเป็นบางครั้งบางคราว³³³ บางทีน้ำ (อุ่น) มีสารที่มีแร่ธาตุสูงซึ่งมีประโยชน์ในการรักษาโรคสำหรับผู้คนที่ทนทุกข์จากความเจ็บป่วยทางกล้ามเนื้อและข้อต่อ

5:5 ความเจ็บป่วยของชายคนนี้ได้ดูเหมือนว่าจะเป็นอัมพาต ซึ่งส่งผลต่อการไร้ความสามารถของเขาที่จะเดินเป็นอย่างน้อย (ข้อ 7) ที่ดูเหมือนจะเป็นผลลัพธ์ของบาป (ข้อ 14) บางทีสภาพที่เป็นโรคข้ออักเสบได้ทำให้ความเจ็บป่วยของเขาซับซ้อนขึ้น การอ้างอิงของยอห์นถึงความยาวนานของความเจ็บป่วยของเขาดูเหมือนเพื่อที่จะใช้เป็นเอกสารยืนยันถึงความรุนแรงและสภาพที่ไร้ความหวังของชายคนนั้น นักอรรถาธิบายบางคนได้พยายามที่จะหาความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ –

ลักษณะใน “38 ปี” นั้นดูเหมือนไม่เป็นที่รับรองต่อข้าพเจ้าและต่อคนอื่นๆ³³⁴ ตัวอย่างเช่น 38 ปี ทำให้นึกถึงระยะเวลาระหว่างที่คนอิสราเอลได้วนเวียนไปในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งตามหลังการกบฏของพวกเขา ณ คาเดชบารเนียก่อนที่พวกเขาได้เข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

5:6

พระเยซูอาจได้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพของชายคนนั้นจากคนอื่นๆ หรือยอห์นอาจได้เขียน สิ่งที่เขาได้ทำเพื่อจะทำให้ผู้อ่านของท่านประทับใจด้วยความรู้ที่เหนือธรรมชาติของพระเยซู ในเมืองคาเปอร์นาอุมนั้น พระเยซูได้รักษาคนอัมพาตอีกคนหนึ่งซึ่งได้ถูกหย่อนลงมาจากหลังคาต่อหน้าพระองค์ (มก. มก. 2:1-12) แต่ ณ เบธเสดดา พระองค์ได้ยื่นมือออกไปหาชายนั้น ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนมาก คำถามของพระเยซูอาจจะช่วยให้ชายผู้นั้นค้นพบว่าเขามีความปรารถนาต่อการรักษาหรือไม่ และเขาจะเต็มใจที่จะวางตัวเขาเองในพระหัตถ์ของพระเยซูหรือไม่ บางคนก็พึงพอใจอย่างมากที่จะคงอยู่ในสภาพที่ทุพขัยยากของพวกเขา (เปรียบเทียบกับ 3:19-20) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้ช่วยผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือของพระองค์ท่านนั้น คำถามของพระเยซูได้นำให้ชายคนนั้นในการไคร้ครวญถึงสภาพที่ไร้การช่วยเหลือของเขามากขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นบุคคลเดียวที่พระองค์ได้รักษาในวันนั้น แม้ว่ามีหลายคนที่พระองค์สามารถรักษาได้ (ข้อ 3 เปรียบเทียบ กจ. 3:2) พระเยซูช่วยผู้คนที่ต้องการความรอดเท่านั้น และผู้ที่พระองค์เลือกที่จะช่วยให้อวดอย่างสิทธิขาด (เปรียบเทียบกับ 6:37)

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะค้นหาเหตุผลใดๆ ในชายคนนั้นเองในฐานะที่เป็นเหตุผลสำหรับพระคริสต์ที่เลือกเฉพาะเขาเพื่อความโปรดปรานพิเศษ การอธิบาย อย่างเดียว ก็คือความโปรดปรานที่ใหญ่ยิ่งเท่านั้นของพระคริสต์เอง [เปรียบเทียบกับ ข้อ 21]”³³⁵

5:7

เป็นที่ชัดเจนว่า คนอัมพาตนั้นได้เชื่อว่าบุคคลแรกที่ลงไปใต้น้ำหลังจากการกระเพื่อมของมันเท่านั้นจะประสบกับการรักษา บางทีนี่เป็นแนวคิดอันเป็นที่นิยมที่ได้เกิดขึ้นจากความเชื่อที่ผิด ถ้อยคำของชายคนนั้นที่ว่าเขาไม่มีใครที่จะช่วยเขาดูเหมือนจะเป็นคำขอร้องที่ปกปิดไว้ซึ่งพระเยซูจะอาสาสมัครที่จะเป็นผู้ช่วยคนนั้น คนอัมพาตนั้นมีความปรารถนาสำหรับการรักษาแต่ไม่ใช่วิธีที่จะได้รับมัน ถ้อยคำของเขาแสดงให้เห็นอีกว่าเขาได้มีความเชื่อในวิธีของการรักษามากกว่าในพระเยซู และที่ว่าเขาจะต้องทำบางสิ่งเพื่อจะได้รับการรักษา

“เราต้องรู้ลึกๆ ในขณะที่โดยทั่วไปนั้นความเชื่อเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนสำหรับการรักษา

แต่มันก็ไม่จำเป็นอย่างสิ้นเชิง พระเยซูได้จำกัดด้วยความอ่อนแอของมนุษย์ขณะที่พระองค์ทำงานของพระเจ้า”³³⁶

5:8 ถ้อยคำของพระเยซูได้รักษาชายคนนั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 25, 28-29; 11:43) ถ้อยคำเหล่านั้นได้แนะนำเขาอีกด้วย (เปรียบเทียบ มก. 2:11) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้ให้กำลังใจที่เพียงพอแก่เขาและสุขภาพที่ดีเพื่อจะยกแคร้ที่เขาของเขา

5:9 คนอัมพาตนั้นได้ประสบกับการรักษา “ทันทีทันใด” พระเยซูได้ทำอย่างทันทีในสิ่งที่โดยทั่วไปแล้ว พระเจ้าทำอย่างช้าๆ เมื่อชายคนนั้นได้ยกแคร้ของเขาเดินไป เขาก็ได้เป็นพยานถึงการรักษาของเขา (ข้อ 11) ตามปกติแล้ว เราไม่สามารถใช้กล้ามเนื้อที่เราไม่ได้ใช้มาเป็นเวลานานได้ เพราะว่ากล้ามเนื้อเหล่านั้นฝ่อตัว แต่ชายคนนี้มีการใช้ที่เต็มที่ของกล้ามเนื้อของเขาอย่างทันทีทันใด บรรดาผู้เผยพระวจนะได้ทำนายว่าเมื่อพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมา พระองค์จะรักษาคนง่อย (อสย. 35:1-7) นี่คือหลักฐานสำหรับคนในกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดที่จะเห็นว่าพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏ พระองค์ได้รักษาชายคนหนึ่งที่มีความเจ็บป่วยของเขาได้ผูกมัดเขาไว้ถึง 38 ปี

โดยการยกแคร้ของเขาในวันสะบาโตนั้น ชายคนนั้นได้จุดชนวนการโต้เถียง โดยการสั่งให้เขาทำอย่างนั้น พระเยซูได้มีความรับผิดชอบต่อสถานการณ์ที่ได้ติดตามมา ที่จริงพระองค์ได้สร้างมันอย่างตั้งใจ บางทีสิ่งนี้ก็คืออธิบายในบางส่วนของทำไมพระเยซูได้รักษาชายที่เฉพาะเจาะจงนี้

2. ความเป็นปรปักษ์ของเจ้าหน้าที่ชาวยิว 5:10-18

มากกว่าหนึ่งครั้งที่พระเยซูได้ใช้กิจกรรมในวันสะบาโตของพระองค์ที่จะทำให้ชาวยิวพิจารณาว่าพระองค์เป็นใคร (เปรียบเทียบ มธ. 12:1-14; มก. 2:23-3:6; ลก. 13:10-17; 14:1-6) ที่นี่ พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะตระหนักว่าพระองค์มีสิทธิ์ที่จะทำงานในวันสะบาโตอย่างที่พระบิดาของพระองค์ได้ทำ นี่เป็นความเป็นศัตรูที่เปิดเผยอันแรกที่มีต่อพระเยซูซึ่งซ่อนไว้ได้บันทึกไว้

5:10 ตามการตีความของชาวยิวที่แพร่หลายเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัตินั้น มันไม่ถูกต้องที่จะยกสิ่งใดก็ตาม จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งในวันสะบาโต (เปรียบเทียบ นหม. 13:15; ยรม. 17:21-27)

การทำอย่างนั้นได้ก่อให้เกิดความผิดสถานหนักซึ่งอาจส่งผลต่อการถูกหินขว้าง พวกรับบีได้ออนุญาตสำหรับกรณีต่างๆที่เป็นข้อยกเว้น เช่น การเคลื่อนย้ายคนง่อย เพื่อเหตุผลที่เมตตา สงสาร³³⁷ ความตั้งใจของพระเจ้าในพระบัญญัติข้อที่สี่ก็เพื่อที่จะทำให้ผู้คนเป็นอิสระจากการที่ต้องทำงานเพื่อที่จะหารายได้สำหรับหนึ่งวันจากเจ็ดวัน (อพย. 20:9-11; ฉธบ. 5:12-15) ดังนั้น คนอัมพาตที่ได้รับการรักษานี้ไม่ได้ละเมิดความตั้งใจของพระบัญญัติ แต่เขาได้ละเมิดการตีความของรับบีเกี่ยวกับมัน

5:11-13

ชายคนที่ได้รับการรักษานั้นได้ปิดความรับผิดชอบไปสำหรับการไม่เชื่อฟังของเขาต่อกฎของรับบีโดยการตำหนิพระเยซู นี่ไม่ใช่วิธีที่จะแสดงออกถึงความกตัญญูสำหรับสิ่งที่พระเยซูได้ทำเพื่อเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 15) บางทีเขาได้วิตกกังวลเกี่ยวกับชีวิตของเขา พวกผู้นำชาวยิวต้องการที่จะรู้ว่าใครได้กล้าที่จะขัดแย้งกับความหมายอันเป็นที่ยอมรับของพระบัญญัติข้อที่สี่ ในสายตาของพวกเขา นั้น พระเยซูเป็นผู้กระทำผิดที่แย่กว่าชายคนนั้นที่ได้ยกแครงของเขาไป

อย่างน่าสังเกตแล้ว พวกเขาไม่ได้แสดงถึงความสนใจใดๆในสภาพที่ได้รับการรักษาของชายคนนั้น นั่นคงได้แสดงแก่พวกเขาว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาได้เห็นว่าพระผู้รักษาเป็นแค่ผู้กระทำผิด

ชายคนนั้น “ไม่ได้รู้ว่า” พระเยซูเป็นใคร สิ่งนี้บ่งบอกว่ามันไม่ใช่ความเชื่อของเขาที่ได้กระตุ้นการรักษา มากเท่ากับพระคุณของพระเจ้าที่หยิบยื่นออกมาแก่บุคคลที่ต้องการ พระเยซู “ได้หลบไป” บางทีเพื่อจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าก่อนเวลาอันควร (เปรียบเทียบ 6:15; 8:59; 10:39; 12:36)

มันไม่ชัดเจนที่ว่าชายคนนี้ได้เชื่อในพระเยซูหรือไม่ เราก็มารู้เช่นกันว่า เขาได้แสวงหาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเยซูหลังจากการรักษาของเขาหรือไม่ หลายคนรับเอาของขวัญจากพระเจ้าแต่ละเลยพระผู้ประทาน บางคนประสบกับการอัศจรรย์แต่ไม่ได้ไปสวรรค์ เป็นที่ชัดเจนว่ามันไม่ใช่การตอบสนองของชายคนนั้นที่ขอร้องการที่จะเน้น แต่เป็นบทเรียนในเรื่องความสำคัญของการเชื่อในพระองค์ที่พระเยซูได้ใช้ออกาสของการรักษานี้ที่จะสอน

5:14

หลังจากนั้นไม่นานนัก พระเยซู “ได้พบ” ชายคนนั้น “ในบริเวณพระวิหาร” ที่อยู่ทางทิศใต้ของสระเบธเสดคาในกรุงเยรูซาเล็ม เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้แสวงหาเขามาตลอด พระองค์ได้เตือนชายคนนั้นที่จะไม่ใช้การรักษามาเป็นโอกาสที่จะมีส่วนใน “บาป” ถ้าเขาได้ทำผลลัพธ์ต่างๆที่ “แย่” กว่าความเจ็บป่วยก่อนหน้านี้ของเขานั้นจะเกิดขึ้นกับเขา (เปรียบเทียบ กจ. 5:1-11; 1 คร. 11:30; 1 ยน. 5:16) พระเยซูอาจมีการลงโทษนิรันดร์และผลลัพธ์ต่างๆ ทันทีทันใดในความคิด เนื่องจากว่าชายคนนั้นไม่ได้แสดงถึงหลักฐานของการครอบครองชีวิตนิรันดร์ เป็นที่ชัดเจนว่า มันไม่ใช่ทุกคนที่พระเยซูได้รักษาได้ประสบความสำเร็จกับการบังเกิดใหม่ ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า ชายคนนั้นควรถือว่าการรักษาของเขาเป็น โอกาสที่จะทำการตัดขาดใหม่กับบาป (เปรียบเทียบ กท. 5:13)

“ความเจ็บป่วยไม่ใช่เป็นผลลัพธ์ของบาปส่วนตัวเสมอไป (ยน. 9:1-4) แต่ในกรณีนี้มันเป็นอย่างชัดเจน”³³⁸

5:15

ดูเหมือนว่าแรงจูงใจของชายคนนั้นสำหรับการบอกพวกเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับพระเยซูก็ไม่ใช่เพื่อจะยกย่องพระองค์ เขาได้รู้ว่าพวกเขาต้องการจะพบพระเยซูเพราะพวกเขาได้ถือว่าพระองค์เป็นผู้ละเมิดกฎ เป็นที่ชัดเจนว่า ชายที่ออกตัญญูนั้นต้องการที่จะปกป้องตัวเองโดยการพาดพิงถึงพระเยซู เขาไม่ได้เห็นคุณค่าการเตือนของพระเยซู (ข้อ 14) เป็นไปได้ว่าชายคนนั้นโง่เขลา อย่างไรก็ตาม หลักฐานดูเหมือนจะชี้ไปยังจิตใจที่แข็งแแทนที่จะเป็นหัวใจที่แข็ง

“ชายพิการคนนั้นเป็นตัวอย่างของใครคนหนึ่งที่ได้ตอบสนองต่อหมายสำคัญของพระเยซูอย่างไม่เหมาะสม. . . ดังนั้น เขาก็ ‘เป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่แม้กระทั่งหมายสำคัญต่างๆไม่สามารถนำไปสู่ความเชื่อแท้ได้’”³³⁹

5:16

“สิ่งเหล่านี้” ดูเหมือนจะอ้างอิงถึงการกระทำของพระเยซูเกี่ยวกับการรักษาชายคนนั้นและการสั่งให้เขาที่จะยกแคร่ของเขาเดินไป แทนที่จะนมัสการพระองค์ หรืออย่างน้อยได้พิจารณาถึงการอ้างอิงของพระองค์ เจ้าหน้าที่ชาวยิวได้ข่มเหง “พระเยซู” สำหรับ “การทำ” สิ่งที่เขาได้ถือว่าเป็นงาน “ในวันสะบาโต” แรกเริ่มแล้ว การข่มเหงของพวกเขาได้เกิดขึ้นในรูปแบบของการต่อต้านทางวาจา อย่างที่ข้อต่างๆดังต่อไปนี้อธิบาย

“นี่เป็นการประกาศอย่างเปิดเผยอันแรกถึงความเป็นศัตรูต่อพระคริสต์ (แม้ว่าคำว่า *และแสวงหาที่จะฆ่าพระองค์* ซึ่งได้เพิ่มเข้ามาในข้อนี้จากข้อ 18 อย่างผิดๆนั้น ต้องถูกละเว้นไป) และมันขึ้นอยู่กับกระแสมืดตามข้อกล่าวหาของประมวลกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ วันสะบาโต อย่างเช่นในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ คือ มัทธิว 12: 2 และสิ่งที่คล้ายๆกัน”³⁴⁰

5:17

พระเยซูได้แก้ต่างพระองค์เองโดยการกล่าวว่าพระองค์กำลังทำ *งานของพระเจ้า* พวกเขาได้รับบีได้ถือว่า พระเจ้าทำงานในวันสะบาโตโดยการรักษาไว้ซึ่งจักรวาลและการที่จะให้ชีวิตต่อไป พวกเขาไม่ได้กล่าวหา *พระองค์* ถึงการละเมิดวันสะบาโต³⁴¹ พระเยซูเช่นกัน ได้ถือว่าพระเจ้าทำงานอย่างต่อเนื่อง (“พระบิดาของเรายังทรงทำอยู่เรื่อยๆ”) พระเยซูได้อ้างถึงการทำให้ด้วยพระองค์เองในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ (“เราเองก็กำลังทำอยู่”) พระองค์ได้อธิบายว่างานของพระองค์ประสานกันกับงานของพระบิดา ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับงานนั้น พระเจ้าไม่ได้ยับยั้งกิจกรรมต่างๆของพระองค์ในวันสะบาโต และพระเยซูก็ไม่ได้ยับยั้งเช่นกัน

นี่เป็นการอ้างอิงที่แท้จริงถึงความเป็นพระเจ้า พระเยซูได้อ้างว่าความสัมพันธ์ของพระองค์กับธรรมเนียมปฏิบัตินั้นเป็นอย่างเดียวกันกับความสัมพันธ์ของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นอย่างเดียวกันกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้นอีก โดยการกล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระบิดาของเรา” นั้น พระเยซูกำลังอ้างว่าความสัมพันธ์กับพระองค์นั้นแตกต่างจากความสัมพันธ์ของชาวยิว โดยส่วนรวม งานที่พระเยซูได้ทำก็เป็นประเภทเดียวกันกับงานของพระบิดา พระองค์ได้จัดเตรียมการช่วยเหลือและชีวิตใหม่สำหรับชายที่เป็นอัมพาตนั้น อย่างที่พระบิดาทรงจัดเตรียมความรอดสำหรับบรรดาผู้ที่บาปของพวกเขาได้ผูกมัดไว้ เป็นที่ชัดเจนว่า ที่นี่พระเยซูได้โต้แย้งอย่างแตกต่างออกไปจากเหตุการณ์ต่างๆของการโต้แย้งเกี่ยวกับวันสะบาโตที่พระกิตติคุณสัมพันธ์บันทึก

“ลักษณะที่โดดเด่นที่สุดเกี่ยวกับพระเยซูในพระกิตติคุณที่สี่ . . . คือ การควบคุมที่พระองค์ได้สำแดงออกเหนือบุคคลและสถานการณ์ทั้งหมด”³⁴²

5:18

พวกผู้นำชาวยิวไม่ได้พลาดอำนาจของสิ่งที่พระเยซูได้อ้างอิงถึง นั่นคือ ความเท่าเทียมกับพระเจ้า พระบิดา บรรดานักตีความเสรีนิยมผู้กล่าวว่าพระเยซูไม่เคยอ้างว่าเป็นพระเจ้าก็มีความยุ่งยากกับพระคัมภีร์ตอนนี้ ขอห์นได้บันทึกที่นี่ว่าชาวยิวเหล่านี้ได้พยายามที่จะกำจัดพระองค์

การอ้างเหล่านี้ได้เพิ่มความพยายามของพวกเขา

สำหรับความคิดทางตะวันตกแบบร่วมสมัยนั้น แนวคิดของ “บุตรชาย” หมายถึงบุคคลที่แตกต่างกันออกไป แต่ความคิดทางตะวันออกสมัยโบราณนั้นได้คิดว่า “บุตรชาย” เป็นส่วนขยายของบิดาของเขา คำนี้หมายถึงการเข้าส่วนด้วย แทนที่จะเป็นความแตกต่าง คนสมัยโบราณได้ถือว่าบุตรชายที่ดีเป็นหนึ่งที่ได้เจริญรอยตามอย่างก้าวของบิดาของเขาอย่างแท้จริง

พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าในแก่นแท้ของพระองค์ ทั้งพระบิดาและพระบุตรก็เป็นพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้เท่าเทียมกับพระบิดาในความเป็นอยู่ของพระองค์ พระบุตรทรงเป็นรองต่อพระบิดาในแง่นี้ ความแตกต่างนี้เป็นความแตกต่างที่พวกผู้นำชาวยิวมีปัญหาด้วย และพระเยซูก็ดำเนินการที่จะอธิบายบางส่วนต่อไป

“มันดูเหมือนว่าในสายตาของพวกเขา นั้น พระเจ้าสามารถยกย่องให้มนุษย์เป็นดังเช่นพระเจ้าได้ แต่ใครก็ตามที่ได้ทำให้ตัวเองเป็นพระเจาก็ได้เรียกการแก้แค้นของพระเจ้าลงมาเหนือเขาเอง พวกเขาได้เห็นพระเยซูในประเภทหลังนี้”³⁴³

การเน้นในส่วนนี้ของตัวบทที่อยู่ที่พระเยซูทรงเป็นส่วนขยายของพระบิดาของพระองค์ และการมีสิทธิตามกฎหมายของการดำเนินการงานของพระบิดาของพระองค์ต่อไป แม้กระทั่งในวันสะบาโต

นี่เป็นเหตุการณ์ที่สองของเหตุการณ์ทั้งเจ็ดที่บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณได้บันทึกที่ซึ่งพระเยซูได้มาสู่ความขัดแย้งกับบรรดาผู้นำทางศาสนาของชาวยิวเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต ตารางข้างล่างนี้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้นในลำดับตามลำดับเวลาที่น่าจะเป็นไปได้

การโต้เถียงเกี่ยวกับวันสะบาโต				
เหตุการณ์	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
พวกสาวกเด็ดรวงข้าวในแคว้นกาลิลี	12:1-8	2:23-28	6:1-25	
พระเยซูได้รักษาคนเป็นอัมพาต ณ สระแห่งสิโลอัมในกรุงเยรูซาเล็ม				5:1-18

พระเยซูได้รักษาชายมือลีบในเมืองคาเปอร์นาอุม	12:9-14	3:1-6	6:6-11	
พระเยซูได้อำนาจถึงชาวยิวที่เข้าสู่หนัดในวันสะบาโต				7:22-23
พระเยซูได้รักษาคนตาบอดแต่กำเนิดในกรุงเยรูซาเล็ม				9:1-34
พระเยซูได้รักษาหญิงหลังโค้งในแคว้นยูเดีย			13:10-17	
พระเยซูได้รักษาชายที่เป็นโรคมานน้ำในเพอเรีย			14:1-6	

3. ความเท่าเทียมของพระบุตรกับพระบิดา 5:19-29

การโต้เถียงก่อนหน้านี้นี้ได้จบด้วยการที่พระเยซูได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาของพระองค์ต่อไป พระเยซูได้ดำเนินการที่จะตอบการกล่าวหาของพวกศัตรูของพระองค์ที่ว่าพระองค์ไม่ได้เท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา นี่เป็นถ้อยคำที่ครบถ้วนที่สุดแห่งความเป็นเอกภาพของพระเยซูกับพระบิดา การมอบหมายของพระเจ้า สิทธิอำนาจ และหลักฐานของความเป็นพระเมสสิยาห์ในหมวดพระกิตติคุณ พระเยซูได้เคลื่อนจากการอธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาไปสู่การอธิบายถึงหน้าที่ของพระองค์ในฐานะพระผู้ตัดสินของมนุษย์ และไปสู่การอ้างพยานต่างๆที่ได้จัดตั้งการอ้างของพระองค์³⁴

5:19 พระเยซูได้แนะนำถึงคำตอบของพระองค์ด้วยการยืนยันที่จริงจังอีกประการหนึ่ง พระองค์ได้เริ่มต้นด้วยการทำให้พวกผู้นำของชาวยิวแน่ใจว่าพระองค์ไม่ได้อ้างถึงความเป็นอิสระจากพระบิดา พระองค์เป็นรองต่อพระองค์อย่างแท้จริง และพระองค์ได้ทำตามการทรงนำของพระบิดา (เปรียบเทียบกับ 4:34; 5:30; 8:28; 12:50; 15:10; ลก. 5:17) พระเยซูได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาว่าคล้ายกับความสัมพันธ์ของบุตรชายที่เติบโตขึ้นในบ้าน ผู้เรียนรู้การค้ำจากบิดาของเขาในขณะที่ยังคงจำนนต่อบิดาของเขาอยู่ พระบุตรของพระเจ้ารับสิทธิอำนาจจากพระบิดา เชื่อฟังพระองค์และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระเยซูต้องเป็นพระเจ้าเพื่อที่จะทำสิ่งนี้อย่างสมบูรณ์แบบ มันเป็นไปได้เช่นกันสำหรับพระบุตรที่จะกระทำอย่างเป็นอิสระหรือที่จะตั้งพระองค์เองต่อต้านพระบิดาอย่างที่ต่อต้านพระเจ้าอีกองค์หนึ่ง

“ความเท่าเทียมของธรรมชาติ อัครลักษณะแห่งวัตถุประสงค์ และการเป็นรองต่อน้ำพระทัยก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในพระคริสต์ ยอห์นนำเสนอพระองค์ในฐานะ

พระบุตร ไม่ใช่ทาสของพระเจ้า กระนั้นก็อยู่ในฐานะตัวแทนที่สมบูรณ์แบบแห่ง
จุดประสงค์ของพระเจ้าและการเปิดเผยที่สมบูรณ์แห่งธรรมชาติของพระเจ้า”³⁴⁵

“บางคนได้กล่าวอย่างผิดๆว่า ที่นี้พระเยซูไม่ได้อ้างถึงความเท่าเทียมกับพระบิดา
ตรงกันข้าม ตัวบททั้งหมดกล่าวถึงสิ่งตรงกันข้าม (ข้อ 18, . . . 23, 26) พระเยซูของ
เรากำลังกล่าวว่าพระองค์และพระบิดาทำงานร่วมกัน (เปรียบเทียบ ข้อ 17)”³⁴⁶

5:20 ถัดไปพระเยซูได้อธิบายว่าทำไมพระองค์สามารถทำ “สิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงทำ” ได้
พระองค์สามารถทำอย่างนั้นได้เพราะว่า “พระบิดาทรงรักพระบุตร” (เปรียบเทียบ 3:36)
นอกจากนั้น พระบิดาทรง “แสดง” แก่พระบุตรถึงสิ่งใดก็ตาม (“ทุกสิ่ง” “สิ่งต่างๆที่”)
พระบิดาทรงกระทำการเปิดเผยที่ต่อเนื่องก็บ่งบอกถึงความรัก “การที่ยิ่งใหญ่” กว่า
“สิ่งเหล่านี้” (นั่นคือ การรักษาคนเป็นอัมพาตและการสั่งให้เขาที่จะยกแคร่ของเขาใน
วันสะบาโต) ก็รวมถึงการให้ชีวิตแก่คนตาย (ข้อ 21) และการประกาศการพิพากษาครั้งสุดท้าย
(ข้อ 22) ส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ของงานที่ยิ่งใหญ่กว่าเหล่านี้ก็เพื่อที่จะเผชิญหน้ากับ
พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าเพื่อว่าพวกเขาจะพิจารณาถึงการอ้างของ
พระองค์

5:21 ข้อเท็จจริงที่ว่าพระบิดาทรงเปิดเผยทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำแก่พระบุตร และพระบุตรก็ทำ
สิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงกระทำนั้นก็ถูกพิสูจน์อย่างชัดเจน โดยการที่พระบุตรให้
“ชีวิต” แก่ “คนตาย” ชาวยิวได้ยอมรับว่าพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้
(2 พกษ. 5:7; อสค. 37:13) สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับภารกิจอำนาจของความบาปและความตาย
พระเยซูได้อ้างสิทธิอำนาจนั้นในตอนนี้ และพระองค์ได้สำแดงออกถึงมันในภายหลัง (11:41-
44) การรักษาต่างๆของพระองค์ก็เป็นการสำแดงออกที่น้อยกว่าของอำนาจอย่างเดียวกันนั้น
น้ำพระทัยของพระบุตรก็เหมือนกับน้ำพระทัยของพระบิดาจนการเลือกต่างๆของพระองค์นั้น
สะท้อนถึงน้ำพระทัยของพระบิดา ชีวิตฝ่ายวิญญาณนิรันดร์และชีวิตฝ่ายร่างกายที่เป็นขึ้นก็ถูก
กล่าวถึงที่นี่

5:22 บางทีข้อนี้อธิบายถึงข้อก่อนหน้านี้นั้นแทนที่จะกล่าวซ้ำมัน ซึ่งการแปลฉบับ NIV บ่งบอกไว้
บทบาทของพระบิดาและของพระบุตรก็คล้ายกันในข้อที่ 21 แต่ก็มีแตกต่างระหว่าง

บทบาทยุทธเหล่านี้ในข้อนี้ ทั้งพระบิดาและพระบุตรก็ให้ชีวิต แต่พระบิดาได้มอบ “การพิพากษาทั้งสิ้นแก่พระบุตร” (เปรียบเทียบ กจ. 17:31)

“สิ่งนี้เป็นบางสิ่งใหม่สำหรับชาวยิว พวกเขาได้ถือว่าพระบิดาเป็นพระผู้พิพากษาของคนทั้งปวง [เปรียบเทียบ ปฐก. 18:25] และพวกเขาได้คาดหวังที่จะยื่นต่อพระพักตร์พระองค์ ณ วันสุดท้าย”⁴⁷

การที่พระบุตรให้ชีวิตก็อยู่ในการเตรียมสำหรับการพิพากษาของพระองค์ การพิพากษาที่นี้บางทีรวมถึงการแยกแยะ (การตรวจสอบที่สมดุลและยุติธรรม) ไม่ใช่แค่การประกาศถึงการลงโทษครั้งสุดท้าย (การตัดสิน) ข้อนี้อธิบายถึงบทบาทของพระบิดาและของพระบุตร ส่วน 3:17 กล่าวถึงจุดประสงค์พื้นฐานของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตร

5:23

เหตุผลสำหรับการมอบการพิพากษาให้ก็คือเพื่อว่า “ทุกคน” จะ “ให้เกียรติพระบุตร” อย่างที่พวกเขา “ให้เกียรติพระบิดา” ตามปกติแล้ว การเป็นรองก็ส่งผลต่อเกียรติที่น้อยกว่า พระบิดาได้รับรองว่าพระบุตรจะได้รับเกียรติเท่ากับพระองค์เองโดยการมอบบทบาทของการพิพากษาทั้งสิ้นแก่พระองค์ ดังนั้น ความล้มเหลวที่จะให้เกียรติพระบุตรก็สะท้อนถึงความล้มเหลวที่จะให้เกียรติพระบิดา ตรงกันข้าม การให้เกียรติพระบุตรก็ให้เกียรติพระบิดา (เปรียบเทียบ ฟป. 2:9-11) พระเจ้าจะไม่แบ่งเกียรติของพระองค์กับคนอื่น (อสย. 42:8, 10-12) ดังนั้นสำหรับพระองค์ที่จะแบ่งเกียรติของพระองค์กับพระบุตรต้องหมายถึงว่าพระบุตรและพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวในแก่นแท้

“ผู้ที่ ‘เคร่งศาสนา’ ผู้กล่าวว่าพวกเขานมัสการพระเจ้า แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเยซูก็ไม่มีทั้งพระบิดาหรือพระบุตร!”⁴⁸

คนเหล่านี้รวมถึงคนมุสลิม คนยิว พวกมอรัมอนส์ พวกพยานพระเยซู และผู้มีความรู้กว้างขวางที่มีความเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่โดยพระองค์เดียวแต่ไม่เป็นตรีเอกภาพ ถ้าพวกเขาเชื่อสิ่งที่คริสตจักรของพวกเขาสอน

“มีการปลอมโยนเล็กน้อยที่นี่สำหรับบรรดาผู้สรรเสริญพระเยซูในฐานะอาจารย์และ

กระนั้นก็ปฏิเสธการอ้างของพระองค์ถึงการได้รับการนมัสการ”³⁴⁹

5:24 พระเยซูได้ดำเนินการจากการกล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาไปสู่การอธิบาย ถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับผู้คน พระองค์ได้พัฒนาแนวคิดหนึ่งจากการโต้แย้ง ก่อนหน้านี้อย่างเต็มที่มากขึ้น พระองค์ได้แนะนำมันด้วยการยืนยันที่จริงจัง พระองค์เพิ่งได้กล่าวว่าพระองค์ได้ให้ชีวิตแก่ใครก็ตามที่พระองค์ทรงโปรดปราน (ข้อ 21) ตอนนี้พระองค์ได้อธิบายถึงคนเหล่านี้ว่าเป็นผู้ที่ “ฟังถ้อยคำของเรา” และ “วางใจ” พระบิดา (“พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”) พวกเขาจะไม่ประสบกับการลงโทษหรือ “การพิพากษา” (เปรียบเทียบ 3:18; รม. 6:14:8:1) แต่เริ่มต้นที่จะประสบกับ “ชีวิตนิรันดร์” แล้ว (เปรียบเทียบ 3:36; อฟ. 2:1, 5)

“ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายซึ่งเป็นที่ประจักษ์” ก็เป็นลักษณะของสภาพต่างๆ ในอนาคตที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแล้ว ในกรณีนี้ มันอ้างอิงถึงการครอบครอง “ชีวิตนิรันดร์” ของผู้เชื่อแล้ว บิสเลย์-เมอเรย์ได้เรียกข้อนี้ว่า “การยืนยันที่หนักแน่นที่สุดถึงศาสนศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งสุดท้าย ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ซึ่งได้ประยุกต์ใช้กับผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่”³⁵⁰ ผู้คนก็ผ่านจากมิติหนึ่งไปสู่อีกมิติหนึ่งในเวลาที่พวกเขาเชื่อ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 3:14)

ถ้อยคำของพระเยซูได้นำชีวิตใหม่มายังคนเป็นอัมพาตนั้น (ข้อ 8) ถ้อยคำของพระองค์จะนำชีวิตนิรันดร์หรือความตายนิรันดร์ไปยังทุกคนเช่นกัน ถ้อยคำของพระองค์ก็เป็นอย่างเดียวกันกับถ้อยคำของพระบิดา เนื่องจากว่าพระบุตรกล่าวสิ่งที่พระบิดาทรงให้พระองค์กล่าวเท่านั้น (ข้อ 19) พระเยซูได้ระบุว่าพระบิดาเป็นเป้าแห่งความเชื่อเพราะว่าอย่างที่พระองค์ได้อธิบายนั้น พระบุตรเป็นสื่อกลางทุกอย่างจากพระบิดา ไม่ใช่เพราะว่าพระเยซูเป็นเป้าที่ไม่เหมาะสมแห่งความเชื่อ (เปรียบเทียบ 3:16; 14:1) พระบุตรเป็นตัวแทนของพระบิดาต่อมนุษย์ ดังนั้นเมื่อเราวางความเชื่อของเราในพระบุตร เราก็กำลังวางมันในพระบิดาเช่นกัน

“เงื่อนไขสองอย่างของชีวิตนิรันดร์คือ (1) ความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยที่ได้กระทำโดยพระบุตร และ (2) ความเชื่อในความจริงของการเปิดเผยนั้น นั่นคือ ความเชื่อในถ้อยคำของพระบิดาผู้ทรงตรัสผ่านพระบุตร”³⁵¹

ดังนั้น พื้นฐานแห่งความมั่นคงนิรันดร์ของผู้เชื่อและความแน่ใจถึงชีวิตนิรันดร์ของเขาหรือของเรานั้นก็ขึ้นอยู่กับพระสัญญาของพระบุตร

“ที่จะมีชีวิตนิรันดร์ในตอนนี้ก็คือที่จะมั่นคงตลอดไปเป็นนิรันดร์”

“ถ้อยคำของข้อนี้ไม่ควรถือว่าเป็นแค่ถ้อยคำแห่งข้อเท็จจริง ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นข้อเท็จจริง ใครก็ตามที่ฟังและเชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก็จัดตั้งการเชื่อเชิญ ซึ่งเป็นการท้าทายเช่นกัน ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นการเรียกให้ฟังพระคริสต์และดำเนินก้าวแห่งความเชื่อ”³⁵²

- 5:25 พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงสิ่งที่ผู้เชื่อจะประสบในอนาคตอย่างเต็มที่ ซึ่งตอนนี้พวกเขาก็ประสบในระดับหนึ่งแล้ว (เปรียบเทียบ 4:23) นั่นคือ “ชีวิต” ที่เป็นขึ้น พวกเขาจะประสบกับมัน *ทางกายภาพ* ในอนาคต แต่ตอนนี้พวกเขาประสบกับมัน *ฝ่ายวิญญาณ* (เปรียบเทียบ รม. 6:13) ถ้อยคำของพระเยซูให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ผู้เชื่อในตอนนี้ และมันจะทำให้คนตายเป็นขึ้นในอนาคต (เปรียบเทียบ ข้อ 28-29; 11:43)
- 5:26 ข้อนี้อธิบายว่าทำไมพระเยซูสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ พระองค์สามารถทำสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าพระองค์ “มีชีวิต” ซึ่งอาศัยอยู่ “ภายใน (ใน) พระองค์เอง” พระองค์ทรงเป็นอยู่ด้วยพระองค์เอง ส่วนมนุษย์นั้นต้องรับชีวิตของพวกเขาจากพระองค์ ซึ่งเป็นแหล่งแห่งชีวิต คุณสมบัติอันหนึ่งของพระบุตรก็เป็นอีกคุณสมบัติหนึ่งที่ได้มายังพระองค์โดยความโปรดปรานที่ดีของพระบิดาก่อนการสร้างโลก (เปรียบเทียบ ข้อ 22; 1:4)
- 5:27 ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้ให้ “สิทธิอำนาจ” ที่จะพิพากษาแก่พระบุตร (ข้อ 21-22) ที่นี้พระเยซูได้เปิดเผยถึงเหตุผลที่เพิ่มเติมอีกเหตุผลหนึ่งสำหรับสิ่งนี้ มันเป็นเพราะว่าพระเยซูเป็น “บุตรมนุษย์” (ดนล. 7:13-14) พระองค์เป็นผู้รับเจิมผู้ซึ่งพระเจ้าได้ใช้มา แต่พระองค์ก็เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบคนเดียวที่สามารถเป็นตัวแทนของมนุษย์ต่อพระเจ้าได้ พระเยซูสามารถพิพากษามนุษย์ได้เพราะว่าพระองค์เป็นของมนุษย์และเข้าใจมนุษย์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 2:17) การขาดหายไปของคำนำหน้านามที่ระบุแน่นอนก่อนชื่อเรียกก็นำถึงคุณสมบัติของพระเยซูในฐานะ “บุตรมนุษย์” (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:2)³⁵³

5:28-29

พระเยซูได้กระตุ้นให้ผู้ฟังของพระองค์จะ “ไม่ประหลาดใจ” ว่ามันจะเป็น “พระสุรเสียงของพระองค์” ที่จะเรียกคนตายในที่สุด (เปรียบเทียบ 11:43) คนตาย “ทุกคน” “จะได้ยิน” “เสียง” ของบุตรมนุษย์ในอนาคตที่เรียกพวกเขาเข้าสู่การพิพากษา ผู้เชื่อคือบรรดาผู้ที่ทำ “ดี” ซึ่งเกี่ยวข้องกับเชื่อในบุตรมนุษย์ (6:29; เปรียบเทียบ 3:21) “การเป็นขึ้น” จะเป็นของพวกเขา ซึ่งส่งผลต่อ “ชีวิต” นิรันดร์ บรรดาผู้ที่ทำ “ชั่ว” โดยการไม่เชื่อในบุตรมนุษย์ (3:36; เปรียบเทียบ 3:19) จะประสบกับ การลงโทษ นิรันดร์ ซึ่งตามหลัง “การเป็นขึ้น” ของพวกเขา อย่างเช่นเคยนั้น “การพิพากษา” ก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของการงาน

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า ผู้ไม่เชื่อเท่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในคำอธิบายทั้งสองนี้³⁵⁴ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อก็ได้โดดเด่นมาตลอดการอภิปรายที่ได้กล่าวมาก่อนแล้ว³⁵⁵

พระเยซูได้กล่าวถึงการเป็นขึ้นสามอย่างที่แตกต่างกันในพระคัมภีร์ตอนนี้ นั่นคือ คนตายในบาปผู้เป็นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 24-25) การเป็นขึ้นทางกายภาพของผู้เชื่อ (ข้อ 25, 28-29) และการเป็นขึ้นทางกายภาพของผู้เชื่อไม่ (ข้อ 28-29)

4. พยานของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร 5:30-47

ตอนนี้พระเยซูได้กลับไปสู่การพัฒนาหัวข้อที่พระองค์ได้แนะนำก่อนหน้านั้น นั่นคือ พยานของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร (ข้อ 19-20) พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะอ้างพยานทั้งห้าถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ซึ่งทั้งหมดก็มาจากพระบิดา เพราะว่าพวกยิวได้สงสัยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์

“กระแสน้ำโต้แย้งในส่วนนี้ก็เหมือนกับฉากที่ศาล ซึ่งชวนให้รำลึกถึงฉากการไต่สวนในพันธสัญญาเดิม เมื่อพยานต่างๆถูกเรียกมาโดยพระยาเวห์เพื่อจะเป็นพยานในนามของพระต่างๆของประเทศทั้งหลายต่อหน้าความจริงที่สำแดงออกของพระเจ้าเท่านั้นผู้ซึ่งพยานของพระองค์นั้นก็เป็ประชากรของพระองค์ (ดู อสย. 43:8-13; 44:6-11)”³⁵⁶

5:30

ข้อนี้เป็นการเปลี่ยนผ่าน มันสรุปการอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับความเท่าเทียมของพระบุตรกับพระบิดา (ข้อ 19-29) และมันแนะนำถึงการอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับพยานของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร (ข้อ 31-47) การแปลบางฉบับถือว่ามันเป็นการสรุปของส่วนก่อนหน้านี

(เช่น NIV) และการแปลฉบับอื่นๆก็ถือว่ามันเป็นการเริ่มต้นของส่วนถัดไป (เช่น NASB) ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า พระองค์ไม่สามารถทำอะไรที่เป็นอิสระจากพระบิดาได้ (“ตามการริเริ่มของเราเอง”) เนื่องจากการงานของพระองค์ต่อพระบิดา (“เราไม่ได้แสวงหา จุดประสงค์ของเราเอง”) “การพิพากษา” ของพระองค์ก็เป็นผลลัพธ์ของการฟังพระบิดาของ พระองค์ การพิพากษาของพระองค์ “ก็ยุติธรรม” เพราะว่าการปรารถนาสำหรับพระสิริ เพื่อตนเองไม่ได้ทำให้มันมีค่าพร้อย “น้ำพระทัย” ของพระบุตรก็เพื่อที่จะทำให้ (“แสวงหา” เท่านั้น) “น้ำพระทัย” ของพระบิดารุดหน้าไป

“บ่อยครั้งแล้วบรรดาผู้พิพากษามีความยุ่งยากในการรู้ว่าอะไรคือกฎหมายและอะไรคือ สิ่งที่ต้อง แต่งานของพระบุตรในฐานะผู้พิพากษาก็เรียบง่ายพอ ซึ่งก็คือน้ำพระทัย ของพระบิดาซึ่งพระองค์ทรงรู้ (ข้อ)20)”³⁵⁷

5:31-32

“เหมือนกับส่วนหลักแรกนั้น ส่วนหลักที่สองของการอภิปรายนี้ก็ประกอบด้วย สองส่วน พยานต่อพระบุตรก็ถูกเปิดเผยก่อน (31-40) และจากนั้นก็เป็นการปฏิเสธ ต่อพยานนั้นในสาเหตุและเป้าหมายของมัน (41-47)”³⁵⁸

พระเยซูได้กล่าวว่าพระบุตรไม่สามารถทำอะไรที่เป็นอิสระจากพระบิดาได้ (ข้อ 19, 30) นั้น รวมถึงแม้กระทั่งการเป็นพยาน พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า ถ้าพระองค์ได้กล่าวสิ่งใดก็ตาม เกี่ยวกับพระองค์เองนั้น มันต้องเป็นความจริง แม้ว่าพวกยิวบางคนได้คิดว่าพระองค์ได้หมายถึง อย่างนั้นอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ 8:13) พระองค์ได้หมายถึงว่า ความแท้จริงแห่งการอ้างของ พระองค์ *เกี่ยวกับพระองค์เอง* ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ “คำพยาน” ของพระองค์เองแต่ผู้เดียว พระเยซูเพิ่งได้อธิบายว่า พระองค์ได้กล่าวและได้ทำสิ่งในที่พระบิดาได้กล่าวและได้ทำเท่านั้น ดังนั้นพยาน (“คำพยาน”) ของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เองต้องสะท้อนถึงพยานของพระเจ้า เกี่ยวกับพระองค์ พยาน “อีก” พยานหนึ่งที่ได้เป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซูก็คือพระบิดา พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงพยานของพระบิดาว่าแตกต่างจากพยานของพระองค์เองอย่างแท้จริง พระองค์ได้ถือว่าพยานของพระองค์เองเป็นส่วนขยายของพยานของพระบิดาเท่านั้น เนื่องจากว่าพระองค์ได้เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างสัตย์ซื่อ³⁵⁹

นักศึกษาพระกิตติคุณยอห์นบางคนได้คิดว่าพระเยซูได้ขัดแย้งสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวที่นี้

ใน 8:14 แต่ที่นี่พระองค์ได้กล่าวเกี่ยวกับความรู้ส่วนตัวของพระองค์ในฐานะพื้นฐานสำหรับพยานของพระองค์เกี่ยวกับพระองค์เอง ที่นี่พระองค์ได้กล่าวถึงพยานของพระบิดาต่อความเป็นพระเจ้าของพระองค์

“พยานของพระบิดาอาจไม่เป็นที่ยอมรับต่อพวกยิว มันอาจแม้กระทั่งไม่เป็นที่ตระหนักโดยพวกเขา แต่มันก็เพียงพอสำหรับพระเยซู พระองค์รู้ว่าพยานนี้เป็น “จริง”. . . มันเป็นพยานของพระบิดาและไม่มีสิ่งอื่นใดที่น่าความเชื่อมันมายังพระองค์”³⁶⁰

5:33 พระเยซูได้รู้ว่าพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์จะไม่ยอมรับพยานของพระบิดาที่มีต่อความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แม้ว่าพระเยซูได้อ้างว่าถ้อยคำของพระองค์ได้เป็นตัวแทนของน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างแม่นยำ พระองค์ไม่สามารถพิสูจน์การอ้างนี้จนถึงความพึงพอใจของพวกเขาได้ ดังนั้น พระองค์ได้อ้างพยานของมนุษย์อีกพยานหนึ่งผู้ได้เป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ นั่นคือ “ยอห์น” ผู้ให้บัพติศมา ยอห์นได้เข้ามาในโลกเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่าง (1:7) ดังนั้น ท่านได้เป็นพยานถึงพระเยซูแก่ชาวยิวผู้ได้มาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะถามว่าพระองค์เป็นใคร (1:19-28) ยิ่งไปกว่านั้นอีก ท่านได้ระบุว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าต่อสาธารณชน (1:29-34) ยอห์นได้ “เป็นพยานถึงความจริง” อย่างแท้จริงว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 1:40-41)

5:34 อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้ต้องการและไม่ได้ยอมรับ “คำพยาน” ของมนุษย์เพื่อจะจัดตั้งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ในความคิดของพระองค์เอง พยานเดียวที่พระองค์ต้องการก็คือพยานของพระบิดา พระองค์เพียงแค่อ้างอิงถึงพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเพื่อจะจัดตั้งอัตลักษณ์ของพระองค์ในความคิดของผู้ฟังของพระองค์ เพื่อว่าพวกเขาจะเชื่อในพระองค์และได้รับความรอด

5:35 อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ให้การประเมินสั้นๆเกี่ยวกับพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นที่ชัดเจนว่า พันธกิจต่อสาธารณชนของยอห์นนั้นได้สิ้นสุดลง ณ เวลานี้ เนื่องจากว่าพระเยซูได้กล่าวถึงพยานของท่านในฐานะอดีต ยอห์นไม่ได้เป็นความสว่างแท้ (คำกรีก *φος* 1:8-9) แต่ท่านเป็นตะเกียง (คำกรีก *λιγνος*) ที่เป็นพยาน (เปรียบเทียบ สดค. 132:17 2 คร. 4:6-7) พันธกิจของยอห์นได้ก่อให้เกิดความตื่นเต็นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่น่าพิจารณา

อย่างน่าเสียดายแล้ว ผู้ฟังของยอห์นส่วนใหญ่ได้เลือกที่จะติดตามคำสอนของท่านชั่วคราวเท่านั้น (2:23-25) เมื่อพระเยซูได้ปรากฏ พวกเขาที่ไม่ได้ติดตามยอห์นอีกต่อไป ดังนั้นพยานของยอห์นต่ออัตลักษณ์ของพระเยซูก็เป็นจริง แต่มันมีผลกระทบที่ดำเนินต่อไปน้อย

“อ้อ! ผู้อ่านที่รัก ในวันที่จะมาถึงนั้น พระผู้ช่วยให้รอดจะสามารถกล่าวถึง คุณ ว่า ‘เขาเป็นตะเกียงที่ลุกไหม้และส่องแสง’ ได้ไหม?”³⁶¹

5:36

พระเยซูมีหลักฐานที่มีน้ำหนักสำหรับอัตลักษณ์ของพระองค์มากกว่าพยานของยอห์น มันได้มาจากพระบิดาของพระองค์ และมันได้มาในหลายรูปแบบ รูปแบบแรกของรูปแบบเหล่านี้ก็คือ “งานต่างๆ” (คำกรีก *เออกา* ไม่ใช่ “งาน”, NIV) ที่พระเยซูได้กระทำ (เปรียบเทียบ 10:25 14:11) งานเหล่านี้ได้รวมถึงกิจกรรมทั้งสิ้นของพระเยซู นั่นคือ การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ ชีวิตแห่งการเชื่อฟังที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ และการทำงานแห่งการไถ่ของพระองค์ที่บนไม้กางเขน การอัศจรรย์ต่างๆเพียงลำพังไม่ได้พิสูจน์ถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู เนื่องจากว่าโมเสส เอลียาห์ และเอลีซาได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆเช่นกัน ทุกสิ่ง ที่พระเยซูได้ทำนั้นก็เป็นส่วนขยายของงานของพระบิดาแท้ๆ (ข้อ 19-30) เมื่อเราเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร เราก็สามารถเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวและได้ทำก็เป็นสิ่งที่พระบิดาได้กล่าวและได้ทำอย่างแน่นอน

5:37-38

พยานอีกพยานหนึ่งต่ออัตลักษณ์ของพระเยซูก็คือพยานของพระบิดานอกเหนือจากงานต่างๆของพระเยซู รูปแบบที่พยานนี้ได้เป็น (อย่างที่เราได้คิดเกี่ยวกับมัน) ก็ไม่ชัดเจน บางทีพระองค์ได้หมายถึงพยานที่พระบิดาได้ให้ ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ยอห์นไม่ได้บรรยายเหตุการณ์นั้นใน พระกิตติคุณนี้ แม้ว่าท่านได้บันทึกพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเกี่ยวเหตุการณ์นั้น (เปรียบเทียบ 1:32-34) บางทีพระเยซูได้หมายถึงพยานทั้งสิ้นของพระบิดาที่มีต่อพระเยซูซึ่งรวมถึง คำเผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมกับเหตุการณ์เชิงการเผยพระวจนะและธรรมเนียมต่างๆ รวมถึงพยานของพระองค์ ณ การรับบัพติศมาของพระเยซู บางทีพระองค์ได้หมายถึงการเปิดเผยที่ท่านายไว้ทั้งสิ้นเกี่ยวกับพระเยซู (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:1)³⁶² บางทีพระเยซูไม่ได้หมายถึงพยานของพระบิดาผ่านทางพันธสัญญาเดิมแต่อย่างเดียว เนื่องจากว่าพระองค์ได้อ้างอิงถึงสิ่งนั้นในภายหลัง (ข้อ 39) อีกความหมายหนึ่งแม้ว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ก็คือพยานภายในของพระวิญญาณ (6:45; 1 ยน.

5:9-12) แนวคิดนั้นดูเหมือนไกลเกินไปที่จะขจัดออกไปจากบริบทปัจจุบัน

แม้จะมีพยานของพระบิดา ผู้ฟังของพระเยซูไม่ได้ฟังพยานนั้น เนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา ไม่เหมือนกับโมเสสและยาโคบ พวกเขา “ไม่ได้ยิน” “พระสุรเสียง” ของพระเจ้า หรือ “ไม่เห็น” พระองค์ (“รูปร่างของพระองค์”; เปรียบเทียบ อพย. 33:11; ปฐก. 32:30-31) แม้ว่าถ้อยคำของพระเยซูเป็นถ้อยคำของพระบิดา และบรรดาผู้ที่ได้เห็นพระเยซูก็ได้เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง (3:34; 14:9-10; 17:8) ยิ่งไปกว่านั้นอีก “ถ้อยคำ” ของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในพวกเขา อย่างที่ได้อยู่ในโยชูวาและผู้เขียนสดุดี (เปรียบเทียบ ยชว. 1:8-9; สดค. 119:11) พระเยซูเป็นพระวาระที่มีชีวิตของพระเจ้า พวกเขาเหล่านี้ก็มีเวลาน้อยสำหรับพระองค์ เจ้าหน้าที่ชาวยิวไม่ได้เข้าใจความสำคัญของคำพยานก่อนหน้านี้ของพระเจ้าเกี่ยวกับพระบุตร ซึ่งพระเยซูได้สรุปที่นี้เป็นหลักฐานสามอย่าง พระเยซูอาจได้บ่งบอกว่าพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ไม่ใช่ชาวอิสราเอลแท้ พวกเขาไม่ได้ทำแม้กระทั่งสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำ (“เชื่อ”) แม้ว่าพระเยซูเป็นการเปิดเผยที่ชัดเจนของพระเจ้ามากกว่าสิ่งที่บรรพบุรุษได้มี

5:39-40

“จากองค์ประกอบที่สำคัญของการเปิดเผย ที่เป็นภายนอก (*เสียง, รูปแบบ*) และที่เป็นภายใน (*ถ้อยคำ*) นั้น พระเยซูก็เคลื่อนไปสู่การบันทึกของการเปิดเผยในพระคัมภีร์ สิ่งนี้ชาวยิวได้ใช้อย่างผิดๆ”³⁶³

แม้ว่าพวกเขาได้แสวงหาพระเจ้าอย่างขยันในหน้าต่างๆของ “พระคัมภีร์” ของพวกเขา พวกเขาก็ได้ล้มเหลวที่จะตระหนักว่าพระเยซูเป็นใคร คำกริยาภาษากรีกที่แปลว่า “แสวงหา” สามารถเป็นเชิงบังคับ (AV) หรือ เชิงบอกเล่าได้ (NASB, NIV) บริบทที่ขึ้นขอบมาลาเชิงบอกเล่าในไวยากรณ์ พวกผู้นำชาวยิวแห่งสมัยของ พระเยซูนั้นเป็นนักศึกษาที่จริงจังแห่งพันธสัญญาเดิม แต่พวกเขาได้ศึกษาเพื่อเหตุผลที่ผิด นั่นคือ เพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ ผ่านทางความพยายามของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 7:10; กท. 3:21)

“หลังจากการทำลายพระวิหารของซาโลมอนในปี 586 ก.ค.ศ. นั้น พวกนักวิชาการชาวยิวแห่งการเป็นเชลยนั้นได้แทนที่การศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติด้วยการถือรักษาพิธีและเครื่องบูชาของพระวิหาร พวกเขาได้เอาใจใส่ศึกษาพันธสัญญาเดิม ซึ่งพยายามที่จะดึงความหมายที่เป็นไปได้เต็มที่จากถ้อยคำต่างๆของ พันธสัญญาเดิม เพราะพวกเขา

ได้เชื่อว่าการศึกษานี้เองจะนำชีวิตมายังพวกเขา”³⁶⁴

การศึกษาพระคัมภีร์ได้กลายมาเป็นจุดสิ้นสุดในตัวของมันเอง แทนที่จะเป็นวิธีของการที่จะรู้จักพระเจ้าดีขึ้น ความล้มเหลวของพวกเขาที่จะตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ได้เป็นพยานถึงการขาดการรับรู้ถึงเนื้อหาที่แท้จริงของพระคัมภีร์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1:45; 2:22; 3:10; 5:45-46; 20:9; 2 คร. 3:15) ชีวิต นิรันดร์มาทางการพบปะหรือการเผชิญหน้ากับพระเยซู ไม่ใช่ผ่านทางการศึกษาพระคัมภีร์ (ข้อ 21, 26; เปรียบเทียบ 1:4; รม. 10:4) แม้ว่าโดยทางการศึกษาพระคัมภีร์นั้น บุคคลหนึ่งก็มารู้จักพระเยซูดีขึ้นเหมือนกับยอห์น ผู้ให้บัพติศมานั้น พันธสัญญาเดิมได้ชี้ไปยังพระเยซู

“คำสอนของพันธสัญญาเดิมไม่เคยถูกใช้หมดสิ้น เมื่อเรารู้จักพระคริสต์มากขึ้น มันก็เปิดเผยแก่เราเกี่ยวกับพระองค์มากขึ้น”³⁶⁵

“... เรารู้ว่า ณ เวลาแห่งการข่มเหงของซีเรีย ก่อนการลุกขึ้นมาของพวกแม็กคาบีนั้น การครอบครองส่วนต่างๆหรือทั้งหมดของพันธสัญญาเดิมโดยครอบครัวทั้งหลาย โดยส่วนตัวก็เป็นสิ่งปกติในอิสราเอล เพราะว่า ส่วนหนึ่งของการข่มเหงเหล่านั้น ประกอบด้วยการทำกรณินหาพระคัมภีร์เหล่านี้และการทำลายเสีย (1 Macc. I 57) และการลงโทษผู้ครอบครองพระคัมภีร์เหล่านั้น (Jos. Ant. Xii. 5, 4)”³⁶⁶

“มันเป็นสุขที่จะสังเกต *ลิวคัส* ที่ซึ่งพระคริสต์ได้วางพยานทั้งสามไว้ที่พระองค์ได้ อุทธรณ์เกี่ยวกับหลักฐานของความเท่าเทียมของพระองค์กับพระเจ้า หนึ่ง มีพยานของงานของพระเจ้าของพระองค์เอง สอง มีพยานที่พระบิดาได้เป็นพยานแก่พระองค์ผ่านทางพวกผู้เผยพระวจนะ สาม มีพยานของพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งได้ถูกเขียนขึ้น โดยบรรดาผู้ที่ได้รับการกระตุ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น ในสามพยานเหล่านี้ก็มีอ้างอิงถึงที่โดดเด่นที่ได้ทำต่อแต่ละสามบุคคลในตรีเอกภาพที่บริสุทธิ์”³⁶⁷

5:41-42

พระเยซูได้อธิบายต่อคำพยานของมนุษย์เพื่อที่จะกำหนดอัตลักษณ์ของพระองค์เอง (ข้อ 35) หรือพระองค์ไม่ได้รับการสรรเสริญ (คำกรีก *ด็อกซา*) ของผู้คนเพื่อจุดประสงค์นี้ การวิพากษ์วิจารณ์ของพระเยซูที่มีต่อผู้ฟังของพระองค์นั้น ไม่ได้เกิดจากความหยิ่งที่บาดเจ็บ

พระองค์ได้กล่าวว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทำนั้นก็เพื่อที่จะได้รับการสรรเสริญจากพระบิดา ไม่ใช่การสรรเสริญของมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูได้ประพฤติเพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากซึ่งกันและกัน (เปรียบเทียบ ข้อ 44) พระเยซูได้รู้จักพวกเขาอย่างดี แต่พวกเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ “ความรัก” เพื่อพระเจ้าไม่ได้จูงใจพวกเขาอย่างที่ท่านได้จูงใจพระองค์

“ชาวยิวได้คิดรูปแบบแห่งศาสนาของพวกเขาและได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าเข้ากับมันได้ พวกเขาไม่ได้แสวงหาแนวทางของพระเจ้าก่อนและจากนั้นก็พยายามที่จะสร้างแบบการปฏิบัติทางศาสนาของพวกเขาตามแนวทางนั้น พวกเขาได้พ่ายแพ้ต่อการทดลองที่เกิดขึ้นต่อเนื่องของผู้คนที่เคร่งศาสนา”³⁶⁸

5:43 พวกผู้วิจารณ์เหล่านี้ได้ล้มเหลวที่จะมาหาพระเยซูเพื่อชีวิตอีกด้วย (ข้อ 40) เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระองค์ได้ “มา” จากพระบิดา (“ในนามของพระบิดา”) โดยการปฏิเสธพระเยซูนั้น พวกเขาได้ปฏิเสธราชทูตของพระบิดาผู้ได้มาในนามของพระองค์ และดังนั้นก็ได้ปฏิเสธพระบิดาเอง ถ้าพวกเขาได้รู้จักและรักพระบิดา พวกเขาคงได้ตระหนักถึงความคล้ายกันของพระเยซูกับพระบิดาจากการที่ได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์เท่านั้น พวกผู้นำทางศาสนาจะติดตามบรรดาพระเมสสิยาห์เท็จ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเมสสิยาห์ “อีกองค์หนึ่ง” ที่มา “ในนามของเขาเอง” นั่นคือ ปฏิปักษ์พระคริสต์) การปฏิเสธสิ่งที่เป็นจริงก็ทำให้บุคคลหนึ่งหันไปหาของปลอมต่างๆ (เปรียบเทียบ ลก. 23:18-23)

5:44 พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูไม่สามารถเชื่อในพระองค์ได้ เพราะว่าพวกเขาชื่นชมการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า พวกเขาได้เลือกสิ่งที่เป็นที่นิยมเหนือสิ่งที่เป็นจริง ในทางตรงกันข้ามพระเยซูได้ดำเนินชีวิตเพื่อ “พระสิริ” ของพระเจ้าเท่านั้น และไม่ได้ยอมตามการสรรเสริญของผู้คน (เปรียบเทียบ รม. 2:29)

5:45-46 คำฟ้องร้องที่รุนแรงที่สุดของพวกผู้วิจารณ์เหล่านี้จะไม่ได้มาจากพระเยซูแต่มาจาก “โมเสส” ผู้ซึ่งพวกเขาได้ปฏิญาณตนอย่างหนักแน่นมากที่จะติดตามแต่ไม่ได้ติดตาม โมเสสไม่เคยสอนว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นจุดจบในตัวของมันเอง ท่านได้ชี้ไปที่การมาของ “ผู้เผยพระวจนะ” ให้แก่ประชาชน และได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะฟังพระองค์ (ฉธบ. 18:15-19) พวกเขาได้

ปฏิเสธที่จะทำสิ่งนี้ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พวกยิวเหล่านี้ได้ละเมิดธรรมเนียมบัญญัติที่โมเสสได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะทำตาม นอกจากนี้ หน้าทีหลักของพระเยซูก็คือที่จะช่วยให้รอด ไม่ใช่ที่จะพิพากษา (3:17) ตามปกติแล้วชาวยิวได้หวังว่าพวกเขาสามารถได้รับความรอดโดยการถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติ และได้เชื่อว่าความสัมพันธ์ของพวกเขากับธรรมเนียมบัญญัติในฐานะชาวยิวก็ได้ให้ผลประโยชน์ที่พิเศษกับพระเจ้าแก่พวกเขา พวกเขาได้ “ตั้ง” “ความหวัง” ของพวกเขาไว้ที่โมเสส ในแง่นั้น พวกเขาได้หวังในโมเสสอย่างโง่เขลาแทนที่จะหวังในผู้หนึ่งที่โมเสสได้ชี้ถึง ถ้าพวกเขาได้ใส่ใจต่อโมเสส พวกเขาคงได้รู้สึกตระหนักถึงความบาปของพวกเขาและคงได้กระตือรือร้นที่จะรับเอาพระผู้ช่วยให้รอด ถ้าพวกเขา “ได้เชื่อโมเสส” อย่างแท้จริง พวกเขาคงได้เชื่อ พระเยซู ผู้ซึ่งโมเสส “ได้เขียนถึง” เช่นกัน

5:47 พวกนักวิจารณ์ของพระเยซู “ไม่ได้เชื่อ” “งานเขียน” ของโมเสส หาไม่แล้วพวกเขาคงได้ยอมรับพระเยซู เนื่องจากว่าพวกเขาได้ปฏิเสธ “งานเขียน” ของโมเสส มันก็เป็นเรื่องปกติที่พวกเขาจะปฏิเสธ “ถ้อยคำ” ของพระเยซู ชายทั้งสองคนนี้ได้กล่าวถึงถ้อยคำของ *พระเจ้าผู้ทรงเป็นสิทธิอำนาจ* ของพวกเขา การปฏิเสธของชาวยิวต่องานเขียนของโมเสสแท้จริงแล้วก็เป็นการปฏิเสธพระวาระของพระเจ้า พระเยซูได้เชื่อว่าโมเสสได้เขียนโทราห์ (เพ็นทาทุค) ซึ่งเป็นบางสิ่งที่นักวิชาการที่วิจารณ์หลายคนปฏิเสธ

การอภิปรายนี้ได้จัดตั้งทั้งการกล่าวโทษพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูและการเชื่อเชิญให้เชื่อในพระองค์พระเยซูได้ อ่างคำพยานมากมายที่พระเจ้าพระบิดาได้ประทานนั้นที่ได้ระบุว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว พยานเหล่านี้คือ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา งานทั้งสิ้นของพระเยซู สิ่งทั้งหมดที่พระบิดาได้เปิดเผยก่อนหน้านี้ได้ชี้ไปที่พระเยซู พันธสัญญาเดิม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานของโมเสสในโทราห์ (เพ็นทาทุค) ยอห์นได้ละเว้นหลายเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซูระหว่างยอห์น 5:47 และ 6:1 ซึ่งบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณฟ้องได้บันทึกว่าได้เกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้รวมถึงการกลับไปทำพันธกิจในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่งของพระเยซู (มธ. 5-7; 8:5-13, 18, 23-34; 9:18-35; 10:1-13; 53; 14:1-12; มก. 2:23-6:30; ลก. 6:1-9:10ก)

ข. พันธกิจที่แคว้นกาลิลีในภายหลังของพระเยซู 6:1-7:9

ส่วนนี้ของตัวบทบันทึกจุดสูงของความเป็นที่นิยมของพระเยซู การติดตามของพระองค์ได้ดำเนินการที่จะสร้างต่อไป และความเป็นศัตรูก็ดำเนินการที่จะเพิ่มขึ้นต่อไป นี่เป็นส่วนเดียวในยอห์นที่บรรยายถึงพันธกิจที่แคว้นกาลิลีในภายหลังของพระเยซู ซึ่งครอบคลุมพระกิตติคุณฟ้องอย่างมาก

1. หมายเหตุสำคัญที่สี่: การเลี้ยงคน 5,000 คน 6:1-15 (เปรียบเทียบ มธ. 14:13-23; มก. 6:30-46; ลก. 9:10-17)

ความสำคัญของหมายเหตุสำคัญนี้ที่ชัดเจนจนพระกิตติคุณทั้งสี่ประกอบด้วยเรื่องราวนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าย่อหั้นได้ คำนึงถึงฉบับต่างๆของการอัครธรรมนี้ของผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ เช่นเดียวกับการเป็นประจักษ์พยานของ เหตุการณ์นั้น เรื่องราวของท่านก็ส่งเสริมคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ ข้อ 5, 15) การอัครธรรมนี้ได้แสดงถึงสิทธิอำนาจ ของพระเยซูเหนือปริมาณ³⁶⁹ มันจัดตั้งหลักฐานต่อไปว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า

“การบันทึกถึงจากการวิจารณ์ในงานของพระคริสต์ในแคว้นกาลิลีก็ตามหลังการบันทึกถึงจากการ วิจารณ์ ณ กรุงเยรูซาเล็ม ณ กรุงเยรูซาเล็มนั้น พระคริสต์ได้เปิดเผยพระองค์เองว่าเป็นพระผู้ประทาน ชีวิต ที่นี้พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองว่าเป็นพระผู้สนับสนุนและพระผู้นำพาชีวิต ในกรณีก่อนนั้น คำสอนหลักก็อยู่ที่ความสัมพันธ์ของพระบุตรกับพระบิดา ในกรณีนี้ มันอยู่ที่ความสัมพันธ์ของพระเยซู กับผู้เชื่อ. . .

“หมายเหตุสำคัญสองอย่าง คือ การเลี้ยงคนห้าพันคน (1-15) และ การเดินบนทะเล (15-21) รวมกันเพื่อจะ แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้สนับสนุนชีวิต พระผู้นำพา และพระผู้เสริมกำลังของการ ทำงานหนัก พระองค์ทรงทำให้ฝูงชนอ้อมเอมก่อนผ่านทางพวกสาวกของพระองค์ และจากนั้นพระองค์ เองซึ่งไม่ได้เป็นที่ประจักษ์และไม่เป็นที่รู้จักในตอนแรกนำพวกสาวกที่ทำงานของพระองค์ไปยังท่าเรือ แห่งการพัก”³⁷⁰

6:1 “หลังจาก” การคาบเกี่ยวของเวลาที่ไม่ได้ระบุไว้นั้น (เปรียบเทียบ 5:1) พระเยซูได้เดินทาง “ไปยังอีกฟากหนึ่ง (ตะวันออก) ของทะเลกาลิลี” นั่นเป็นฟากที่มีการอาศัยอยู่อย่างประปราย ที่ที่ชาวิวจำนวนน้อยกว่าและคนต่างชาติจำนวนมากกว่าได้อาศัยอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจนถึง ชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงเหนือที่พระเยซูได้ไป (เปรียบเทียบ มธ. 14:13; มก. 6:32; ลก. 9:10) เป็นที่ชัดเจนว่า บรรดาผู้อ่านของย่อหั้น ได้รู้จักทะเลสาบนี้ว่าเป็น “ทะเลทิเบเรียส” ทิเบเรียสเป็นเมืองหลักบนชายฝั่งทางตะวันตกของมัน เฮโรดแอนทิปาสได้ตั้งมันขึ้นใน ค.ศ. 20 และได้ตั้งชื่อมันในการให้เกียรติแก่จักรพรรดิโรมัน ณ เวลานั้น (ทิเบเรียส) ผู้ได้ปกครองตั้งแต่ ค.ศ. 15 ถึง 35

6:2-3

ฝูงชนได้ติดตามพระเยซูเพราะว่าพวกเขาต้องการผลประโยชน์จากอำนาจที่อัศจรรย์ของพระองค์ และที่จะฟังพระองค์สอน (เปรียบเทียบ 2:23-25)

“เหมือนกับคนส่วนใหญ่ของบรรดาชายและหญิงนั้น พวกเขา [ชาวกาลิลีเหล่านี้] ได้ถือเอาว่าความจำเป็นต่างๆของพวกเขาในฐานะมนุษย์ก็จำกัดต่อความเรียกร้องทางกายภาพของพวกเขา เนื่องจากสิ่งนั้น พวกเขาก็พร้อมอย่างมากที่จะยอมรับพระเยซูในฐานะพระคริสต์ทางการเมือง ผู้จะเป็นคนส่งอาหารที่ราคาถูกลงและก่อตั้งดินแดนในอุดมคติแห่งเศรษฐกิจ เพราะสิ่งนั้นจะให้งานแห่งการทำให้ความจำเป็นต่างๆทางกายภาพเหล่านี้เป็นการทำงานที่น้อยลง”³⁷¹

พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปบนไบล่เขาเพื่อจะอยู่ตามลำพัง “กับพวกสาวกของพระองค์” ผู้เพิ่งได้กลับมาจากภารกิจของพวกเขาตลอดทั่วเมืองต่างๆ ของแคว้นกาลิลี (มก. 6:30-32; ลก. 9:10) พระองค์เพิ่งได้ยินว่าเฮโรด แอนติปาสได้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้บัพติศมา (มธ. 14:12-13) ในไม่ช้าฝูงชนได้พบพระองค์ และพระองค์ได้รักษาหลายคนและได้สอนพวกเขา (มธ. 14:14; มก. 6:33-34; ลก. 9:11) ยอห์นเท่านั้นที่ได้อ้างอิงว่าสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นบนไบล่เขา บางทีท่านได้ ทำอย่างนี้เพื่อว่าบรรดาผู้อ่านของท่านจะเห็นการเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นบนภูเขาซีนาย (ข้อ 31-32; เปรียบเทียบ อพย. 16:21) บางทีมันเป็นแค่รายละเอียดที่ท่านในฐานะประจักษ์พยานได้สังเกต

6:4

เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้ระบุถึงความใกล้เข้ามาของ “ปีศาจ” เนื่องจากการอ้างอิงภายหลังของพระเยซูถึงพระองค์เองว่าเป็นอาหารแห่งชีวิต (ข้อ 33, 35, 51) และดังนั้นก็เป็นความสำเร็จแห่งสิ่งให้อาหารแห่งปีศาจได้เป็นสัญลักษณ์

“ผู้คนกำลังคิดในแง่ของเลือด เนื้อ ลูกแกะ และขนมปังไร้เชื้อ พวกเขาได้โหยหาโมเสสคนใหม่ผู้จะช่วยกู้พวกเขาจากการเป็นทาสของโรม”³⁷²

นี่เป็นการอ้างอิงอันที่สองของยอห์นถึง “เทศกาลปีศาจ” ในระหว่างพันธกิจของพระเยซู (เปรียบเทียบ 2:13, 23; 11:55; 13:1) เป็นที่ชัดเจนว่า เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นสองปีหลังจากการชำระพระวิหารครั้งแรกของพระเยซู และหนึ่งปีก่อนที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ที่

บนกางเขน มันจะเกิดขึ้นในเดือนเมษายนปี ค.ศ. 32³⁷³

“การเคลื่อนที่จากการอัศจรรย์ไปสู่การอภิปราย จากโมเสสไปสู่พระเยซู (ข้อ 32-35, เปรียบเทียบ 1:17) และเหนือสิ่งอื่นใด จาก อาหาร ไปสู่ เนื้อ ก็เกือบไม่สามารถเข้าใจได้ นอกจากการอ้างอิงในข้อ 4 ถึงปีสกา นั้น เก็บตก 1:29, 36 คาคหวัง 19:36 (อพย. 12:46; กตว. 9:12) และควบคุมเรื่องราวทั้งหมด”³⁷⁴

ปีสกาเป็นการเฉลิมฉลองเกี่ยวกับชาตินิยมอย่างมากในอิสราเอล สิ่งนี้อธิบายถึงความกระตือรือร้นที่ชาวยิวหลายคนได้แสดงออกเมื่อพวกเขาได้แสวงหาที่จะเกณฑ์ให้พระเยซูเป็นผู้ช่วยกู้ทางการเมืองของพวกเขา (ข้อ 15)

“ถ้าคนหลายพันคนเหล่านั้นเป็นสาวกแท้จริงทั้งหมด มันก็เป็นสิ่งดี แต่ถ้าไม่ใช่ คือถ้าคนจำนวนมากกว่าได้ติดตามพระเยซูภายใต้การเข้าใจผิดนั้น ในไม่ช้ามันก็จะชัดเจนยิ่งขึ้นที่จะยอมให้ฝูงชนซึ่งปะปนกันจำนวนมากที่จะติดตามพระองค์เองต่อไปโดยปราศจากการฝึกร้อนก็จะเป็นส่วนหนึ่งของพระคริสต์ที่จะส่งเสริมความหวังเท็จและที่จะให้มีการเพิ่มขึ้นของความเข้าใจผิดที่รุนแรงในเรื่องธรรมชาติของอาณาจักรของพระองค์และภารกิจบนโลกนี้ของพระองค์ และไม่มีวิธีที่ดีกว่าซึ่งอาจได้ถูกประดิษฐ์ขึ้น ในการแยกแยะแกลบจากข้าวสาลีในกลุ่มคนขนาดใหญ่ของพวกเขาที่ได้ประกาศตัวมากกว่าการที่จะทำการอัศจรรย์ก่อนซึ่งจะนำความเป็นเนื้อหนังที่ซ่อนเร้นของคนจำนวนมากกว่าไปสู่ผิวหน้า และจากนั้นก็เทศนาคำเทศนาซึ่งไม่สามารถล้มเหลวที่จะโจมตีความคิดแบบเนื้อหนังได้”³⁷⁵

6:5-6

ยอห์นได้ทำให้เหตุการณ์ต่างๆของวันนั้นสั้นเข้า ท่านได้ละเว้นการอ้างอิงถึงพันธกิจการสอนและการรักษาของพระเยซู (มธ. 14:14; มก. 6:34; ลก. 9:11) และความเป็นห่วงในเรื่องอาหารของพวกเขา (มธ. 14:15; มก. 6:35-36; ลก. 9:12) ตรงกันข้าม ท่านได้จัดจ่อที่การอัศจรรย์อันโดดเด่นนั้น การบรรยายของท่านก็แสดงถึงการริเริ่มของพระเยซูในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับอาหาร ยอห์นเท่านั้นที่ได้บันทึกว่าพระเยซูได้เข้าหา “ฟิลิป” เกี่ยวกับความจำเป็นนั้น สิ่งนี้สามารถเข้าใจได้เนื่องจากว่าฟิลิปมาจากเบธไซดา ซึ่งเป็นเมืองขนาดใหญ่มากที่ใกล้ที่สุด (1:44) ยอห์นได้อธิบายอีกว่าคำถามของพระเยซูเป็น “การทดสอบ” ในการอบรมการเป็น

สาวกของฟิลิป ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าพระเยซูได้มุ่งว่าจะทำอะไรดีในตอนแรก

“‘ความเมตตาสงสาร’ ของพระคริสต์ แม้ว่าจะได้ถูกตั้งเกตุอยู่บ่อยครั้งโดยผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ [เช่น มธ .14:14; มก .6:34] *ไม่เคย* ถูกอ้างอิงโดยข้ออื่น ผู้ซึ่งคิดอย่างมากเกี่ยวกับความมีเกียรติและพระสิริของตัวเองบุคคลที่เป็นพระเจ้าของพระองค์”³⁷⁶

ฟรานเชสโก เดอแอนเดรีย ผู้อำนวยการการกุศลด้านโภชนาการ เมืองไฮเออราโพลิส ซึ่งอยู่ในประเทศตุรกีในปัจจุบันนั้นได้ประกาศในปี ค.ศ. 2011 ว่าเขาได้ค้นพบหลุมฝังศพของอัครทูตฟิลิปที่ได้ตายเพื่อความเชื่อในโบสถ์ซึ่งได้ถูกขุดค้นใหม่ๆ³⁷⁷

6:7

อย่างเช่นนิโคเดมัสและหญิงชาวสะมาเรียนั้น ฟิลิปเองก็คิดในระดับทางกายภาพเท่านั้น “สองร้อย เดนาร์อัน” ก็เท่ากับประมาณค่าจ้างแปดเดือนสำหรับคนที่ทำงาน เงินจำนวนมาก เช่นนั้นอาจเป็นเงินจำนวนน้อยที่พวกเขาพอจะอดูแลพอจ่ายกันได้ แต่มันจะ “ไม่” จัดเตรียม “ขนมปัง” ที่เพียงพอเพื่อทำให้ผู้คนอิ่มได้ แม้กระทั่ง “คนละเล็กละน้อย” ในฐานะนักบุญชื่อนั้น ฟิลิปได้ทำให้เรื่องคิดเลขทางความคิดของเขาทำงานและได้สรุปว่าสถานการณ์เช่นนั้น ก็ไม่มีหวัง

6:8-9

“อันดรูว์” ได้ค้นพบเด็กชายตัวเล็กๆคนหนึ่ง (คำกรีก *ไพคารอิออน* เล็กเป็นสองเท่า) ผู้มี “ขนมบาร์ลี” “ห้า” ก้อนเล็กๆ และ “ปลา” (คำกรีก *โอบซารอิอา*) ตัวเล็กๆ “สองตัว” บางทีปลาจะถูกนำไปเป็นเครื่องปรุงรสที่ทานกับขนมปัง³⁷⁸ ขนมบาร์ลีเป็นอาหารของคนยากจน นักเขียนคนหนึ่งได้เรียกอาหารของเด็กชายคนนั้นว่าเป็นแค่ “อาหารเรียกน้ำย่อย ก่อนอาหารจานหลัก”³⁷⁹ ดูเหมือนอันดรูว์ได้รู้สึกลำบากใจว่าเขาได้แนะนำการแก้ไขที่ไม่เพียงพอต่อปัญหานั้น

ข้ออื่นอาจได้ตั้งใจให้การผนวกที่พิเศษของท่านเกี่ยวกับรายละเอียดของเด็กชายคนนั้น และอาหารของเขาเพื่อจะย้ำเตือนบรรดาผู้อ่านของท่านถึงการอัศจรรย์ที่คล้ายคลึงกันของเอลีซา (2 พกษ. 4:42-44) คำกรีกคำเดียวกันสำหรับคำว่า “เด็กชาย” ก็ปรากฏในฉบับแปลเซปทัวจินท์ของเรื่องราวนี้ (2 พกษ. 4:38, 41) อย่างไรก็ตาม ประเด็นหลักก็คือ การขาดอาหารที่พอเพียงรวมกับความสามารถของพระเยซูที่จะเลี้ยงฝูงชนด้วยแหล่งที่

ไม่พอเพียงเช่นนั้น

- 6:10** เมื่อพวกเขาได้กล่าวยอมรับถึงความไม่พอเพียงของพวกเขาเองนั้น พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะแสดงถึงความพอเพียงของพระองค์ พระองค์ได้แนะนำให้พวกเขาที่จะทำให้ฝูงชนที่จะนั่งลงบน “หญ้า” ที่สะดวกสบาย เยอะแยะ (“มาก”) บางทีเราควรพรรณนาว่า พระเยซูเป็นพระผู้เลี้ยงที่ดีที่นี่ ซึ่งทำให้แกะของพระองค์นอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด (เปรียบเทียบ สดค. 23:2) บางทีพระเยซูได้ทำให้พวกเขานั่งลงเพื่อจะห้ามปรามผู้คนจากการรีบเร่งไปหาอาหารอย่างบ้าคลั่งอีกด้วยเมื่อพวกเขาได้ตระหนักถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่คนได้บันทึกขนาดของฝูงชนในแง่ของผู้ชายที่ปรากฏตัว นี่เป็นธรรมเนียม เนื่องจากว่าคนเหล่านี้ได้อาศัยในวัฒนธรรมที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่า ฉะนั้นยังระลึกถึงโมเสสที่ได้เลี้ยงคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารด้วย *อาหารจากสวรรค์*
- 6:11** ก่อนอื่นพระเยซูได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหารด้วยการอธิษฐานอย่างที่เขาวิงวอนที่เคร่งครัดในทางศาสนาได้ทำตามปกติ (เปรียบเทียบ ข้อ 23) ในตอนนี้พระองค์ได้วางแบบอย่างที่ดีเราควร “ขอบคุณ” สำหรับสิ่งที่มี และพระเจ้าจะทำให้มีมากขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ทวีคูณอาหารขณะที่พระองค์ได้หักมันและได้ “แจก” มันแก่ผู้คน ยอห์นได้เน้นถึงความอุดมสมบูรณ์ของการจัดเตรียมของพระเยซู พระบุตรของพระเจ้าเป็นพระผู้จัดเตรียมที่เพียงพออย่างสมบูรณ์แบบต่อความจำเป็นต่างๆ ของผู้คน
- บางทีที่นี่ยอห์นไม่ได้ตั้งใจว่าเราจะทำการเชื่อมโยงกับอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านได้ละเว้นการอ้างอิงที่อาจได้เชื่อมโยงอาหารสองมื้อ เช่น *การหัก ขนมปังและการแจก* *ชิ้นส่วนขนมปัง* และไม่มีการอ้างอิงถึงการดื่ม ยอห์นได้ละเว้นการอ้างอิงถึงบทบาทของพวกเขาในการช่วยเหลือพระเยซูโดยการปรนนิบัติผู้คนอีกด้วย บางทีเพื่อที่จะทำให้พระเยซูเป็นศูนย์กลางในเรื่องนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าไม่มีสิ่งใดในคำบริบทที่จะสนับสนุนการตีความเชิงเสรีนิยมอันเป็นที่นิยมที่ว่าการอัศจรรย์นั้นประกอบด้วยการที่พระเยซูทำให้ผู้คนเต็มใจที่จะแบ่งปันอาหารของพวกเขา³⁸⁰
- 6:12-13** ทุกๆคนก็มีพอกที่จะกิน พระเยซูได้ทำให้ความอยากของทุกๆคนอิ่มเอม (“เขาทั้งหลายกินอิ่ม”) มันมีแม้กระทั่ง “เศษอาหารที่เหลือ” จำนวนมากจนพระเยซูได้แนะนำให้พวกเขาของพระองค์ที่

จะเก็บไว้เพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสีย “เศษอาหาร” คำกรีก *คลาสมาด้า* (ที่ได้เหลืออยู่ไม่ใช่เศษ เล็กเศษน้อยหรือเศษเล็กๆบนพื้นดิน แต่เป็นแผ่นที่ได้ทำให้แตกหักโดยพระเยซูและยังไม่ได้ถูก บริโภค³⁸¹ ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่คนได้บันทึกว่ามี “เศษอาหาร” ที่เหลือจำนวน “12” “กระบุง” (คำกรีก *โคฟีโนส*) ขนาดใหญ่ของชาวยิว บรรดานักอรรถาธิบาย ได้แนะนำว่า กระบุงเหล่านี้และจำนวนของกระบุงแสดงถึงไม่ว่าอาหารสำหรับพวกสาวกหรืออาหารสำหรับ 12 เผ่าของอิสราเอล อย่างน้อยแล้ว รายละเอียดนี้ก็ยืนยันถึงความอุดมสมบูรณ์แห่งการจัด เตรียมของพระเยซูสำหรับผู้คนที่ปรากฏตัวแต่ละคนของสาวกสิบสองคนก็มีหลักฐานส่วนตัว ของพวกเขาถึงอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเยซูและความพอเพียงของพระองค์

“คนยิวได้มีธรรมเนียมของการละบางสิ่งไว้สำหรับบรรดาผู้ที่ได้ปรนนิบัติ”³⁸²

“เราไม่จำเป็นที่จะกังวลว่ามันจะไม่มีอะไรที่เหลือไว้พอสำหรับความจำเป็นของเรา พระเจ้าไม่เคยยอมให้ผู้ให้ที่ใจกว้างที่จะเป็นผู้สูญเสีย คนจึงเห็นยิวเป็นผู้ที่จั้นลง พวก สาวกมีปลาที่เหลืออยู่มากกว่าตอนที่พวกเขาได้มีตอนแรกเสียอีก!”³⁸³

- 6:14 ชาวยิวที่ได้ชื่นชมกับการจัดเตรียมของพระเยซูได้สรุปว่าพระองค์ต้องเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ผู้ซึ่งโมเสสได้ทำนายไว้ (ฉธบ. 18:15-19; เปรียบเทียบ ยน. 1:21; 7:40, 52) ในทำนองเดียวกัน พระเยซูได้เลี้ยงดูคนอิสราเอลในบริเวณถิ่นทุรกันดารด้วยอาหารที่ได้มาจากสวรรค์ (มธ. 14:15; มก. 6:35) อย่างที่โมเสสได้เลี้ยง
- 6:15 ยิ่งไปกว่านั้นอีก โมเสสได้จัดเตรียมการเป็นผู้นำทางทหารสำหรับคนอิสราเอล และได้ ปลดปล่อยพวกเขาจากการกดขี่ของชาวอียิปต์ ต่อมาชาวยิวเหล่านี้ได้สรุปว่าพระเยซูสามารถ ทำสิ่งเดียวกันเพื่อพวกเขาได้ และตอนนี้พวกเขาได้แสวงหาที่จะรับรองถึงการเป็นผู้นำทาง การเมืองของพระองค์โดยเชิงบังคับ การตัดสินใจนี้ก็แสดงถึงจุดสูงสุดของความเป็นที่นิยมของ พระเยซู พระเยซูได้ตระหนัก (“รับรู้”) ถึงความตั้งใจของพวกเขา และได้ “ถอนตัว” จากฝูงชน โดยการขึ้นไปบนไหล่เขาที่ไกลออกไป “ตามลำพัง” เพื่อจะอธิษฐาน (มธ. 14:23; มก. 6:46) เรายังไม่เหมาะสมสำหรับพระองค์ที่จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนโลก

หมายเหตุสำคัญนี้ได้แสดงถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า และมันได้จัดเตรียมสำหรับการ

เปิดเผยพระองค์เองของพระเยซูในฐานะอาหารแห่งชีวิต (ข้อ 22-59)³⁸⁴

“... การอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงดูก็ถูกเข้าใจว่าอยู่ในขอบเขตของความสำเร็จแห่งความหวังของการอพยพครั้งที่สอง สิ่งนี้ก็ไหลไปกับการคิดถึงเหตุการณ์ในฐานะการเฉลิมฉลองเทศกาลแห่งอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งได้สัญญาไว้ในพระคัมภีร์ (อสย. 25:6-9)”³⁸⁵

จงสังเกตว่า หมายสำคัญนี้อธิบายถึงการแก้ไขสามประการต่อปัญหาต่างๆที่ผู้คนโดยทั่วไปพยายามแก้ไข แรกสุด ฟิลิปได้แนะนำว่า เงิน เป็นการแก้ไขต่อปัญหา (ข้อ 7) ประการที่สอง อันดรูว์ได้พึ่งพา *ผู้คน* สำหรับการแก้ไข (ข้อ 9) ประการที่สาม *พระเยซู* ได้พิสูจน์ว่าเป็นการแก้ไขแท้ (ข้อ 11) การแก้ไขที่สี่ก็ปรากฏในเรื่องราวของการอัศจรรย์นี้ในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ (มธ. 14:15; มก. 6:36; ลก. 9:12) นั่นคือ ที่จะจัดปัญหา พวกสาวกได้บอกให้พระเยซูที่จะส่งผู้คนไปเสีย เพื่อจะให้พวกเขาดูแลพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ มธ. 15:23) ในการตอบสนองต่อความจำเป็นของผู้คนนั้น พระเยซูได้ใช้สิ่งที่ใครคนหนึ่งได้มอบแด่พระองค์ ในกรณีนี้ อย่างเช่นในกรณีอื่นๆ มากที่สุดนั้น พระองค์ได้ใช้บุคคลที่ไม่สำคัญ อย่างมากพร้อมกับแหล่งที่ไม่สำคัญอย่างมากต่อหน้าคนอื่นๆ พระเยซูไม่ได้สร้างอาหารจากการที่ไม่มีอะไรเลย

“บทเรียนเชิงปฏิบัติที่ชัดเจนคือ เมื่อใดก็ตามที่มีความจำเป็น จงให้ทุกสิ่งที่ท่านมีต่อพระเยซูและยอมให้พระองค์ทำในส่วนที่เหลือ จงเริ่มต้นด้วยสิ่งที่ท่านมี แต่จงแน่ใจว่าท่านให้มันทั้งหมดแด่พระองค์”³⁸⁶

2. หมายสำคัญที่ห้า: การเดินบนน้ำ 6:16-21 (เปรียบเทียบ มธ. 14:24-33; มก. 6:47-52)

บางทีข้อนี้ได้รับรวมเหตุการณ์นี้ไว้เนื่องด้วยเหตุผลหลายประการ มันบรรยายถึงการกลับมาของ พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ไปยังฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลีที่ที่พระเยซูได้ให้การอธิปราชัยในเรื่องอาหารแห่งชีวิต บางทีข้อนี้ได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะดำเนินหัวข้อการอพยพต่อไป (เปรียบเทียบ ข้อ 14-15) โดยพื้นฐานแล้ว มันเป็นหลักฐานต่อไปว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างที่พระองค์ได้อ้างพวกสาวกได้ดำเนินจากความตื่นเต็นของความสำเร็งที่ยิ่งใหญ่ไปสู่ความทรมาณของอันตรายที่ยิ่งใหญ่ การเลี้ยงคน 5,000 คนเป็นบทเรียนและการเดินบนน้ำของพระเยซูเป็นการทดสอบที่ตามหลังบทเรียนนั้น

6:16 “คำ” สามารถอ้างอิงเวลาใดก็ได้ในบ่ายแก่ๆก่อนดวงอาทิตย์ตก เป็นที่ชัดเจนว่า การเลี้ยงคน 5,000 คนได้เกิดขึ้นบนฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของจูเลียสเบธไซดา เมืองนี้ได้ตั้งอยู่ทิศตะวันออกของจุดที่แม่น้ำจอร์แดนไหลลงสู่ทะเลสาบ

ณ ชายฝั่งทางทิศเหนือของมัน บางเมืองอาจได้อยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน³⁸⁷

6:17-18

ปลายทางสุดท้ายของพวกเขาคือ “คาเปอรนาอุม” ซึ่งมาระโกได้เรียกว่า “เบธไซดา” (มก. 6:45) เป็นที่ชัดเจนว่า เมืองเบธไซดา (“เมืองปลา”) ตะวันตกนี้ก็ใกล้อย่างมากหรือแม้กระทั่งเป็นส่วนหนึ่งของเมืองคาเปอรนาอุม³⁸⁸ เมื่อพระเยซูไม่ได้ปรากฏ ณ ช่วงเริ่มมีดี พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะเดินทางไปยังคาเปอรนาอุมโดยปราศจากพระองค์

ในพระกิตติคุณของยอห์น *ความมืด* บ่อยครั้งแล้วก็มีความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ซึ่งบ่งบอกถึงสถานการณ์ที่แย่ (เปรียบเทียบกับ 3:2; 13:30) การขาดไปของพระเยซูได้ก่อให้เกิดเมฆแห่งความรู้สึกที่ว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเหนือพวกเขาที่จะทำให้ออกาสแยงลงนั้น ลมแรงได้เกิดขึ้นและได้ก่อให้เกิดพายุในบนทะเลสาบ ตามปกติแล้ว ลมได้มาทางทิศตะวันตก ซึ่งเป็นทิศทางที่พวกเขาได้มุ่งหน้าไป มาระโกได้อธิบายว่าพวกเขาได้ตีกรรเชียงอย่างลำบาก (มก. 6:48)

6:19

ระยะทางที่พวกเขาได้ตีกรรเชียงในตำบลภาษากรีกก็คือ 25 หรือ 30 *สะเตเดีย* ซึ่งอยู่ระหว่างสองและสามส่วนของไมล์และสามและครึ่งหนึ่งของไมล์ มัทธิวและมาระโกได้เขียนว่าพวกเขาได้อยู่ “กลาง” ทะเลสาบ ซึ่งบางทีหมายถึงว่า พวกเขาได้ถูกคลื่นซัด (มธ. 14:24; มก. 6:47) นักวิชาการบางคนผู้ซึ่งปรารถนาที่จะลดความสำคัญของการอัศจรรย์ก็ได้แปลคำบุพบทของภาษากรีก *เอพิ* เป็น “ข้าง” แทนที่จะเป็น “บน”³⁸⁹ อย่างไรก็ตาม ตำบลและพระกิตติคุณพ้องนำเสนออย่างชัดเจนว่าพระเยซูเดินบนน้ำ ไม่ใช่บนชายฝั่งข้างทะเล

มาระโกได้รายงานว่าพวกเขาคิดว่าพระเยซูเป็นผี (มาระโก 6:49) ยอห์นเพียงแค่อธิบายว่าพวกเขา “ตกใจกลัว” การเน้นนี้ก็มีผลกระทบของการจัดจ่อที่การที่พระเยซูระงับความกลัวของพวกเขา ความกลัวของพวกเขาและความสามารถของพระเยซูที่จะระงับความกลัวของพวกเขานั้นก็เป็นประเด็นของการบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ พระเยซูได้พบกับพวกเขากระหว่างเวลาตี 3 ถึง 6 โมงเช้า (มธ. 14:25; มก. 6:48)

“บางครั้งเราได้ติดอยู่ในพายุเพราะว่าเราไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า โยนาก็เป็นตัวอย่างเหมาะสม บางครั้งพายุก็มาเพราะว่าเราได้ เชื่อฟัง พระเจ้า เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น

เราสามารถแน่ใจว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราจะอธิษฐานเพื่อเรา มาหาเราและช่วยกู้เรา. . . พระเยซูได้นำผู้คนของพระองค์ไปยังทุ่งหญ้าเบธเสเด (ยน. 6:10) และตอนนี้พระองค์ได้นำพวกเขาไปยังน้ำที่สงบ (สดด. 23:2) พระองค์ช่างเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงที่ดีจริงๆ!”³⁹⁰

“จงสังเกตว่า พวกเขาสาวกไม่ได้เลิกล้มด้วยความหมดหวัง พวกเขาได้ ‘ตีกรรเชียง’ ต่อไป (ข้อ)19)! และในที่สุด พระเยซูได้มาใกล้พวกเขาและได้ช่วยกู้พวกเขาจากทะเลที่กำลังโหมกระหน่ำ”³⁹¹

6:20 พระเยซูได้ระบุพระองค์เองโดยการกล่าวตามตัวอักษรว่า “เราเป็น” (คำกรีก *เอ โก เอมี*) บางครั้งสิ่งนี้เป็นแนวทางที่พระเยซูได้อธิบายถึงพระองค์เองว่าเป็น *พระเจ้า* อย่างที่ยอห์นได้บันทึกถ้อยคำของพระเยซู (เช่น 8:24) อย่างไรก็ตาม อนุประโยคก็ไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น อยู่เสมอเนื่องจากว่ามันเป็นแนวทางตามปกติของการระบุถึงตนเอง (เปรียบเทียบ 9:9) ในกรณีเหล่านี้ การแปล “คือเราเอง” ก็ให้ความหมายที่ได้ตั้งใจไว้ ที่นี้พระเยซูเพียงแค่นี้ได้ระบุพระองค์เองแก่พวกเขา แม้ว่าเป็นที่ชัดเจนว่า ใครคนหนึ่งที่สามารถเดินบนน้ำได้ก็เป็นมากกว่ามนุษย์

“มองรอบๆ และเราจะท้อแท้ มองเข้าไปข้างใน และเราจะท้อใจ แต่มองขึ้นไป ที่พระองค์ แล้วความกลัวของเราจะหายไป”³⁹²

6:21 เมื่อพวกเขาสาวกได้ตระหนักว่านั่นเป็นพระเยซู พวกเขาได้รับ “พระองค์เข้าไปในเรือ” อย่างเต็มใจ บางทีพระเยซูได้พบกับพวกเขาสาวกซึ่งใกล้กับปลายของของพวกเขามาก และก็ไม่ได้ใช้เวลาสำหรับพวกเขาที่จะไปถึงที่นั่น บางทีการที่มีพระเยซูอยู่ในเรือนั้น การเดินทางที่เหลืออยู่ก็ดูเหมือนเป็นการเดินทางที่สั้นสำหรับพวกเขา หรือด้วยการที่ลมได้ถูกทำให้สงบนั้น มันก็ไม่ได้ใช้เวลาสำหรับพวกเขาที่จะไปถึงแผ่นดิน

การอธิบายใดๆของการอธิบายเหล่านี้ก็สามารถบรรยายถึงคำอธิบายของยอห์นได้ นักอรรถาธิบายหลายคนได้เชื่อว่ายอห์นได้บันทึกการอัศจรรย์ที่สองในข้อนี้ และที่ว่าเรือได้ไปถึงคาเปอร์นาอุมอย่างรวดเร็ว (“ทันทีทันใด”)³⁹³ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนมันมีประเด็นที่เล็กน้อยต่อการอัศจรรย์เช่นนั้น และไม่มีสิ่งใดในตัวบทที่อธิบายถึงมัน

“พายุบนทะเลสาบนั้น นอกเหนือไปจากการเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของการทดสอบความเชื่อของพวกเขาแล้ว ก็ยังเป็นบทเรียนที่สำคัญในความเชื่อสำหรับสาวกสิบสองคน ซึ่งช่วยเตรียมตัวพวกเขาสำหรับอนาคตที่ได้ออกอวยพวกเขา การขาดไปชั่วครวของพระอาจารย์ของพวกเขานั้นก็เป็นการตระเตรียมสำหรับการขาดไปนิรันดร์ของพระองค์ การแทรกแซงที่อัศจรรย์ของพระเยซู ณ วิกฤตแห่งอันตรายของพวกเขานั้นก็เหมาะที่จะประทับตราความเชื่อมั่นในความคิดของพวกเขาว่า แม้กระทั่งหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้น พระองค์จะอยู่กับพวกเขาในเวลาแห่งอันตราย”³⁹⁴

การเลี้ยงคน 5,000 คนนำเสนอพระเยซูว่าเป็นพระเจ้าผู้จัดเตรียมสำหรับความจำเป็นต่างๆ ของผู้คน การเดินบนน้ำของพระองค์ก็พรรณนาว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ปกป้องของบรรดาผู้ที่วางใจและเชื่อพระองค์ การอัศจรรย์ที่สองของการอัศจรรย์ทั้งสองนี้ได้สอนพวกเขาว่าพระเยซูมีสิทธิอำนาจเหนือธรรมชาติ (เปรียบเทียบกับ โยบ 38:8-11; สดค. 29:3-4, 10-11; 65:5-7; 89:9; 107:29)³⁹⁵ อย่างไม่สงสัยเลยว่า ยอห์น ได้บันทึกเหตุการณ์นี้เพื่อจะสอนผู้อ่านของท่านถึงบทเรียนอย่างเดียวกันการอัศจรรย์ทั้งสองได้แสดงถึงความเท่าเทียมของพระเยซูกับพระบิดา ผู้ซึ่งบรรดาผู้เขียนของพันธสัญญาเดิมได้อธิบายว่าได้ทำสิ่งเหล่านี้

3. การอภิปรายถึงอาหารแห่งชีวิต 6:22-59

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงอัตลักษณ์ของพระองค์โดยการสอนฝูงชนและพวกเขาของพระองค์ พระองค์ได้ทำอย่างนั้น โดยการพัฒนาคำเปรียบเทียบของ “อาหารแห่งชีวิต” ซึ่งพระองค์ได้อ้างว่าเป็นพระเยซูได้ ใช้การเลี้ยงคน 5,000 คนเป็นพื้นฐานสำหรับการอธิบายถึงอัตลักษณ์ของพระองค์แก่ฝูงชน พระองค์ได้เปรียบเทียบพระองค์เองกับอาหาร

“อีกครั้งหนึ่ง มันเป็นพันธกิจแห่ง ‘พระคุณและความจริง’ (ยน. 1:17) ในพระคุณนั้น พระเยซูของเราได้เลี้ยงผู้คนที่หิวโหย แต่ในความจริงนั้น พระองค์ได้ให้พระวณะของพระเจ้าแก่พวกเขา”³⁹⁶

“การอภิปรายต่างๆก็ถูกจัดให้เป็นสามกลุ่มคือ ข้อ 26-40, ข้อ 41-51, ข้อ 52-58 แต่ละกลุ่มก็ถูกแนะนำโดยการแสดงออกบางอย่างของความรู้สึกในส่วนของบรรดาผู้ที่ถ้อยคำได้ถูกกล่าวต่อพวกเขา คือคำถามที่เรียบง่าย (ข้อ 25) การบ่น (ข้อ 41) การทู่เถียงกันท่ามกลางพวกเขา (ข้อ 52) ความคิดที่ถูกกล่าวถึงอย่างต่อเนื่องกันก็แตกต่างกันก็แตกต่างกันคือ (1) การแสวงหาชีวิต (2) ความสัมพันธ์ของพระบุตรกับพระเจ้าและมนุษย์ (3) การจัดสรรไว้โดยตัวบุคคลของพระบุตรที่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ และมันดูเหมือนว่าผู้ฟัง

และสถานที่ไม่ได้เป็นเหมือนเดิม มันมีการแยกที่ชัดเจนหลังจากข้อที่ 40 และข้อที่ 51 “พวกยิว” ถูกแนะนำในข้อที่ 41, 52 แต่ไม่ใช่ก่อนหน้านั้น บรรดาถ้อยคำสุดท้ายได้ถูกกล่าว ‘ในธรรมศาลา’ (ข้อ 59) แต่มันเกือบจะไม่ใช่ที่สามารถเข้าใจได้ว่า การสนทนาได้เริ่มต้นที่นั่น”³⁹⁷

ผู้คนแสวงหาพระเยซู 6:22-25

ฝูงชนที่อยู่ “ฝั่งข้างโน้น” ต้องอยู่ใกล้กับชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือ หลังจากที่พระเยซูได้เลี้ยงคน 5,000 คน ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเบธไซดา พวกเขาได้อยู่อีกข้างหนึ่งของทะเลสาบจากชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือ (และคาเปอร์นาอุม) ที่ที่พระเยซูและพวกสาวกได้อยู่ ณ เวลานี้ พวกเขาไม่สามารถนึกออกได้ว่าพระเยซูได้ไปที่ไหน “พวกสาวกได้” จากไปในเรือลำเดียว “ตามลำพัง” โดยปราศจากพระเยซู มีเพียงเรือ “อีกหนึ่งลำ” เท่านั้นที่ยังคงอยู่ที่นั่น ดังนั้นพวกเขาได้รู้ว่าพระเยซูไม่ได้ใช้ มัน ที่จะจากบริเวณนั้นไป ในขณะที่พวกเขาได้รอคอยให้พระเยซูที่จะปรากฏขึ้น “เรือลำอื่นๆ” พร้อมกับผู้คน “มาจากทิเบเรียส” ซึ่งอยู่ชายฝั่งทางตะวันตกก็ได้มาถึงในที่สุด “ฝูงชน” ได้ตระหนักว่า “พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่น” ในบริเวณนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงได้ลง “เรือเล็กๆ” ที่ได้มาจากทิเบเรียสและได้มุ่งหน้าไปยัง “คาเปอร์นาอุม” บางทีพวกเขาได้คิดว่าพวกเขาสามารถพบพระเยซูได้ที่นั่นเพราะว่าคาเปอร์นาอุมเป็นศูนย์บัญชาการของพระองค์เมื่อพวกเขาได้พบพระองค์ พวกเขาต้องการที่จะรู้ว่าพระองค์ได้ไปยังที่นั่นได้อย่างไร

ทำไมข้อนี้ไม่ได้เกี่ยวกับการเชื่อมโยงข้อมูลที่คุณเหมือนไม่สำคัญนี้? เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะบรรยายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ข้ามทะเลสาบอย่างแท้จริงโดยการเดินบนน้ำทะเล อีกเหตุผลหนึ่งก็คือว่าการอธิบายของท่านก็สนับสนุนถ้อยคำของพระเยซูที่ว่าประชาชนได้แสวงหาพระองค์ (ข้อ 26) เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ผู้คนเหล่านั้นได้ดำเนินการที่จะเรียกร้องจากพระเยซูต่อไปนั้น (ข้อ 30-31) มันก็สำคัญที่ว่าข้อนี้ได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นผู้คนเหล่านั้นที่ได้เป็นพยานถึงหมายสำคัญแห่งการเลี้ยงที่อิสราเอล

พระเยซูได้สร้างความปรารถนาที่มีต่ออาหาร 6:26-34

ส่วนนี้ของตัวบทประกอบด้วยการอธิบายที่ลึกซึ้งและดึงดูดใจเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต พระเยซูได้กระตุ้นความอยากของผู้ฟังของพระองค์ที่มีต่อมัน (เปรียบเทียบกับ 4:10) ส่วนนี้จบลงด้วยการที่พวกเขาได้ขอให้พระองค์จะให้อาหารแก่พวกเขา (ข้อ 34) แต่คนอื่นได้หยุดคิดตามพระองค์ (ข้อ 66)

“พระองค์ได้กล่าว... ถึงกางเขน ซึ่งได้จัดตั้งพระองค์เองว่าเป็นชีวิตของโลกในแง่ที่ประยุกต์ใช้กับเหยื่อที่เสียสละ ซึ่งเลือดของเขานั้นได้หลั่งออก และเนื้อของเขาได้ถูกกินโดยบรรดาผู้ที่ถวายเครื่องบูชา

ไม่ใช่การพูดถ้อยคำของพระองค์อย่างมีมารยาท แต่ได้กล่าวสิ่งนั้นด้วยลักษณะท่าทางที่หนักแน่นและเข้มข้นที่สุดเท่าที่เป็นไปได้”³⁹⁸

6:26 ถ้อยคำเชิงแนะนำของพระเยซูได้ระบุถึงถ้อยแถลงสำคัญอย่างมาก (เปรียบเทียบ ข้อ 32, 47, 53) พระองค์ไม่ได้ตอบคำถามของพวกเขา (ข้อ 25) และไม่ได้บอกพวกเขาว่าพระองค์ได้เดินข้ามผิวน้ำของทะเลสาบ พระองค์ไม่ได้ต้องการให้พวกเขาที่จะติดตามพระองค์เพราะว่าพระองค์สามารถทำการอัศจรรย์ได้เป็นหลัก พระองค์ได้เข้าใจว่าความสนใจในพระองค์ของพวกเขา นั้นส่วนใหญ่ก็เนื่องมาจากความสามารถของพระองค์ที่จะจัดเตรียมเพื่อพวกเขาทางกายภาพ พวกเขาไม่ได้สนใจในพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ระบุว่าพระองค์เป็น “พระเจ้าและมนุษย์” แต่เพราะว่าพระองค์สามารถเติมเต็มท้องของพวกเขาได้ ทุกวันนี้หลายคนสนใจในพระเยซู เนื่องจากผลประโยชน์ที่พระองค์สามารถให้แก่พวกเขาเท่านั้น พระเยซูได้ดำเนินการที่จะอธิบายต่อไปถึงสิ่งที่การอัศจรรย์ที่พวกเขาได้เป็นพยานนั้นได้แสดงถึง

“พวกเขาเป็นห่วงเกี่ยวกับท้องที่หิวมากกว่าวิญญาณที่หิว”³⁹⁹

6:27 ก่อนหน้านั้น พระเยซูได้กล่าวต่อหญิงชาวสะมาเรียเกี่ยวกับน้ำธำรงชีวิต (4:10, 14) และตอนนี้ พระองค์ได้กล่าวต่อชาวกาลิลีเหล่านี้เกี่ยวกับ “อาหารที่ดำรงอยู่” อย่างเช่นก่อนหน้านั้น พระองค์ได้เปรียบเทียบการบำรุงเลี้ยงทางกายภาพกับการบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น การอธิบายที่ตามมาที่ประกอบด้วยการผสมของภาษาตามตัวอักษรและภาษาเชิงเปรียบเทียบ พระเยซูต้องการให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะมองว่าลักษณะฝ่ายวิญญาณแห่งภารกิจของพระองค์ นั้นสำคัญกว่าลักษณะทางกายภาพ

เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้คนได้เข้าใจการอ้างอิงของพระองค์ถึงอาหาร “ที่ดำรงอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์” ว่าหมายถึงอาหารทางกายภาพที่ไม่ได้เก่าและเป็นรา ในฐานะ “บุตรมนุษย์” นั้น พระเยซู ได้อ้างที่จะมีสิทธิอำนาจที่จะให้อาหารนี้เพราะว่า “พระเจ้า” “พระบิดา” ได้ “จัดตั้งตราประทับของพระองค์” เกี่ยวกับการรับรองที่มีต่อพระเยซู พระบิดาได้ให้สิทธิอำนาจแก่พระบุตรที่จะกระทำเพื่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:32-47) นี่เป็นหนึ่งในหน้าที่ของตราประทับในวัฒนธรรมของพระเยซู และพระเจ้าผู้ซึ่งได้ตั้งตราประทับของพระองค์บนบางสิ่งหรือบางคนก็เป็นการแสดงออกตามปกติว่ามันเป็นจริง⁴⁰⁰ พระเยซูได้กล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็น

“อาหาร” (ข้อ 35, 53) พระบุตรจะให้อาหารนี้และชีวิตนิรันดร์ แต่ผู้คนที่มีความรับผิดชอบที่จะ “ทำ” (นั่นคือ เชื่อข่าวประเสริฐ, ข้อ 29) เพื่อจะได้มันมาเช่นกัน

6:28 “งานของพระเจ้า” เป็นงานที่พระเจ้าเรียกร้องเพื่อจะได้รับ “อาหารที่ดำรงอยู่ (คงอยู่)” แม้กระทั่งชีวิตนิรันดร์ ผู้คนยังคงคิดในระดับทางกายภาพอยู่ พวกเขาได้คิดว่าพระเยซูกำลังกล่าวถึงงานทางกายภาพบางอย่างที่จะทำให้ชีวิตนิรันดร์ ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขาได้ทักท้วงเอาว่าพวกเขาสามารถทำได้ และโดยการทำอย่างนั้นพวกเขาสามารถทำเพื่อได้มาซึ่งชีวิตนิรันดร์ได้ พวกเขาไม่ว่าได้ละเลย หรือเข้าใจผิด ลืม หรือไม่เชื่อถ้อยคำของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะ “ให้” “ชีวิตนิรันดร์” แก่พวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 10:2-4) มีบางสิ่งภายในธรรมชาติที่ได้ล้มลงของมนุษย์ที่ทำให้การทำให้ได้มาซึ่งชีวิตนิรันดร์นั้นน่าดึงดูดใจกว่าการรับชีวิตนิรันดร์มาเป็นของขวัญ

6:29 “งาน” เดียวที่พระเจ้าเรียกร้องจากผู้คนสำหรับความรอดก็คือความเชื่อในพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:11-17) งานที่พระเยซูได้ระบุไว้ไม่ใช่ว่าบางสิ่งที่เป็นทางกายภาพเลย มันคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องนั่นคือ การวางใจในพระเยซู (เปรียบเทียบ รม. 3:28) การตอบของพระเยซูก็เป็นความขัดแย้งที่เด็ดขาดต่อแนวคิดที่ว่าผู้คนสามารถได้รับความรอดโดยความประพฤติที่ดีของพวกเขา นี่เป็นอีกข้อหนึ่งของข้อต่างๆที่เป็นเชิงประกาศอันยิ่งใหญ่ในพระกิตติคุณยอห์น (1:12; 3:16, 36; 5:24; 6:47; และอื่นๆ) ในการอภิปรายนี้ พระเยซูได้ทำให้ “การเชื่อ” (ข้อ 29, 47) เท่าเทียมกันกับ “การมา” หาพระองค์ (ข้อ 35) และ “การกิน” อาหารนี้ (ข้อ 50, 51)

6:30-31 พระเยซูเพิ่งได้บอกผู้คนอย่างชัดเจนถึง “งาน” อะไรที่พวกเขาจำเป็นต้องทำเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 29) ตอนนี้พวกเขาได้ถามพระองค์ถึง “งานอะไร” ที่พระองค์จะทำ (“เพื่อเป็นหมายสำคัญ”) เพื่อจะพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นตัวแทนที่ได้รับสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างที่พระองค์ได้อ้างที่จะเป็นนั้น (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:22) พวกเขาได้แนะนำว่าการผลิตอาหารจากสวรรค์ อย่างที่โมเสสได้ทำนั้นอาจโน้มน้าวพวกเขาได้ ความไม่เต็มใจของพวกเขาก็จะเชื่อ “หมายสำคัญ” ที่พระเยซูได้ให้แก่พวกเขาในวันก่อนหน้านั้นก็แสดงถึงความแข็งกระด้างแห่งใจของพวกเขา ไม่ว่าพระเยซูจะทำอะไรก็ตามนั้น ผู้ไม่เชื่อก็ได้เรียกร้องมากขึ้นอยู่เสมอบางทีการจัดเตรียมอาหารของพระเยซูสำหรับคนหลายพันคนในวันก่อนหน้านั้นได้นำให้พวกเขาที่จะถามหาการอัศจรรย์ที่ใหญ่กว่านี้ พวกเขาบางคนได้สรุปว่าพระเยซูอาจเป็นผู้เผย

พระวณะที่โมเสสได้ทำนายไว้ (ข้อ 14) ถ้าพระองค์เป็น พระองค์ควรสามารถที่จะทำการอัศจรรย์ที่ใหญ่กว่าโมเสสได้ทำ “มานา” ที่โมเสสได้ผลิตนั้นก็เสียไปชั่วข้ามคืนถ้าถูกทิ้งไว้โดยไม่ไดกิน แต่ดูเหมือนว่าพระเยซูได้สัญญาถึงอาหารที่จะไม่เสียไป (“ที่ดำรงอยู่”) ที่มาของการอ้างอิงแบบกว้างๆ ของผู้คนบางที่เป็นสจฺดูตี 78:24 อย่างไรก็ตาม มีความคล้ายคลึงกับเนหะมีย์ 9:15; อพยพ 16:4 และ 15; และ สจฺดูตี 105:40 อีกด้วย

“ส่วนนี้ของการอภิปรายก็ต้องถูกเข้าใจว่าเป็นการต่อต้านเบื้องหลังของการคาดหวังของชาวยิวที่ว่าเมื่อพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมานั้น พระองค์จะรื้อฟื้นการอัศจรรย์แห่งมานา”⁴⁰¹

6:32-33

ผู้คนได้ถือว่า “โมเสส” เป็นแหล่งแห่งพระพรของพวกเขาในอดีต พวกเขาได้เชื่อว่ามานาได้ถูกมอบให้ผ่านทางความดีงามของท่านและได้จับลงพร้อมกับการตายของท่าน⁴⁰² มีหลักฐานบางอย่างอีกด้วยที่ว่าพวกเขาได้เชื่อว่าโมเสสกำลังวิงวอนเพื่อพวกเขาในปัจจุบันเช่นกัน⁴⁰³ พระเยซูได้ชี้พวกเขาไปไกลกว่าโมเสสยังแหล่งที่แท้จริง นั่นคือ “พระเจ้า” พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะพึ่งพาพระเจ้าสำหรับความจำเป็นต่างๆของพวกเขา ไม่ใช่พึ่งพาช่องทางที่เป็นมนุษย์แห่งพระพรของพระเจ้า

พระเยซูได้หันเหการสนทนาจากการขอร้องหมายสำคัญทางกายภาพ กลับไปสู่หัวข้อของอาหารที่ทำให้อิ่มเอมใจ พระเจ้า (“ไม่ใช่โมเสส”) ได้ให้มานาในอดีต แต่พระองค์กำลังให้ประเภทของอาหารใหม่ในตอนนี้ พระเยซูได้อธิบายมันว่าได้ “ลงมา (ออกจาก) จากสวรรค์” และ จัดเตรียม “ชีวิต” เพื่อทั้ง “โลก” ไม่ใช่แค่อิสราเอล ด้วยการตอบสนองนี้ พระเยซูได้เอาโมเสสและหมายสำคัญของพระองค์ ซึ่งผู้คนได้ตั้งไว้ในที่ที่เหนือกว่าพระองค์เองมา และได้ตั้งสองสิ่งนี้ในตำแหน่งที่ด้อยกว่าพระองค์เอง อาหาร “แท้” (คำกรีก *อะเลชินอส*, แท้จริง หรือ ดั้งเดิม, เปรียบเทียบ 1:9) คืออาหารที่ทำให้อิ่มเอมใจในที่สุด ในการอภิปรายนี้ พระเยซูได้อ้างเจ็ดครั้งว่า พระองค์ได้ “ลงมาจากสวรรค์” ซึ่งเน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พระองค์เป็นของขวัญที่มาจากพระเจ้า (ข้อ 33, 38, 41, 42, 50, 51, 58)

6:34

พระเยซูได้แนะนำอาหารใหม่อย่างเพียงพอในตอนนี้สำหรับผู้คนที่จะเรียกร้องจากพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ได้แนะนำน้ำธำรงชีวิตสำหรับหญิงชาวสะมาเรีย พระองค์ได้เตรียมพวกเขาไว้

สำหรับการเปิดเผยที่ว่าพระองค์เป็นอาหารนั้น ถ้าพวกเขาได้จริงจังในความปรารถนาของ พวกเขาที่มีต่ออาหารนั้น พวกเขาจะยอมรับพระองค์ กระนั้นผู้คนก็ไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งที่ พวกเขาได้เรียกร้อง อย่างที่หญิงนั้น ณ บ่อน้ำไม่ได้ตระหนัก (เปรียบเทียบ 4:15) พวกเขายังคง คิดถึงอาหารทางกายภาพอยู่ พวกเขาต้องการประเภทใหม่ of อาหารทางกายภาพที่จะ ไม่เสียเลยตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไป

พระเยซูได้ระบุว่าพระองค์เป็นอาหารนั้น 6:35-40

6:35 ตอนนี้พระเยซูได้ระบุว่าพระองค์เองเป็นอาหารที่พระองค์ได้กล่าวถึง (เปรียบเทียบ ข้อ 47; อสย. 55:1-2) พวกเขาได้ถือว่าอาหารแท้จากสวรรค์เป็นธรรมบัญญัติ⁴⁰⁴ พระเยซูไม่ได้กล่าวว่า พระองค์ มี อาหารแห่งชีวิต แต่ที่ว่าพระองค์ เป็น อาหารแห่งชีวิตนั้น

“พวกเขาได้ขอบางสิ่งจากพระคริสต์ พระองค์นำเสนอพระองค์เองแก่พวกเขา”⁴⁰⁵

พระองค์ได้อ้างว่าสามารถที่จะทำให้อิ่มเอมอย่างสิ้นเชิงอย่างที่อาหารและน้ำทำให้อิ่มเอม ทางกายภาพผู้ฟังของพระองค์ไม่จำเป็นต้องกลับมาหาพระองค์เพื่อความรอดอย่างซ้ำๆอย่างที่ พวกเขาได้ทักทักนั้น (ข้อ 34) เนื่องจากว่าพระองค์จะทำให้ให้อิ่มเอมอย่างถาวรอีกด้วย (เปรียบเทียบ 13:9-10) คำว่า “อีกเลย” ก็หนักแน่นในคัมภีร์ภาษากรีก “การมาหาพระเยซู” และ “การเชื่อในพระเยซู” เป็นแนวคิดรวบยอดที่มีความหมายเหมือนกัน อย่างที่อาหารและน้ำ ด้วยกันนั้นแสดงถึงความจำเป็นทั้งสิ้นของมนุษย์ พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า การฟังพาทิ พระองค์เรื่อยไปนั้นไม่ใช่สำคัญ (เปรียบเทียบ 15:4-5) พระองค์ได้หมายถึงว่า การเชื่อใน พระองค์สำหรับความรอดจะทำให้ความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์และความปรารถนาต่อ ชีวิตนั้นอิ่มเอม อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้เชื่อมโยงชีวิตกับพระองค์เอง พระองค์คือสิ่งที่ล้ำจน และบำรุงเลี้ยงชีวิตฝ่ายวิญญาณ การได้รับการเลี้ยงดูโดยพระองค์นั่นเองที่เราได้รับชีวิตใน ตอนแรกและจะเจริญขึ้นฝ่ายวิญญาณเรื่อยไป

“ถ้าบุคคลหนึ่งมีการติดต่อที่ให้ชีวิตกับพระเยซูอย่างแท้จริง เขาก็ไม่หยุดที่จะฟังพา พระองค์เลย” แต่การติดต่อแรกเริ่มไม่จำเป็นที่จะถูกทำซ้ำ...⁴⁰⁶

การอ้างของพระเยซูถึงการเป็นอาหารแห่งชีวิตสามครั้งในการอภิปรายนี้ (ข้อ 35, 48, 51) เป็นการอ้างครั้งแรกของการอ้างเช่นนั้นเจ็ดครั้งที่ขอห์น ได้บันทึกว่าพระเยซูได้ทำการอ้างในพระกิตติคุณของท่าน พระเยซูได้ใช้ถ้อยคำที่เหมือนกัน (คำกรีก *เอโก เอมี*, “เราเป็น,” พร้อมกับการรวมทั้งกริยาวิเศษณ์และกรรม) ในแต่ละกรณี สองตัวอย่างอื่นๆของ *เอโก เอมี* และกริยากรวมทั้งกริยาวิเศษณ์และกรรมก็ปรากฏ (8:18, 23) แต่ตัวอย่างเหล่านั้นก็แตกต่างเล็กน้อยในความหมาย *เอโก เอมี* โดยปราศจากกริยากรวมทั้งกริยาวิเศษณ์และกรรมปรากฏใน 6:20; 8:24, 28, 58; และ 18:6 แต่ละอย่างของการอ้างนี้ “เราเป็น” ก็แสดงออกถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูกับความจำเป็นต่างๆฝ่ายวิญญาณที่เป็นพื้นฐานของมนุษย์ในเชิงการเปรียบเทียบ

การอ้างว่า “เราเป็น” ของพระเยซู		
ชื่อเรียก	ความหมาย	ข้ออ้างอิง
อาหารแห่งชีวิต	ผู้ค้ำจุนและผู้ทำให้ชีวิตอัมเมม	6:35, 48
ความสว่างของโลก	ผู้ขับไล่ความมืดแห่งความบาป	8:12
ประตู	ทางเข้าไปสู่ความมั่นคงและการสามัคคีธรรม	10:7, 9
ผู้เลี้ยงที่ดี	ผู้ปกป้องและผู้นำพาในชีวิต	10:11, 14
การเป็นขึ้นและชีวิต	ความหวังในความตาย	11:25
ทาง ความจริง และชีวิต	ความแน่นอนในความไม่แน่ใจ	14:6
เถาองุ่นแท้	แหล่งแห่งความมีชีวิตและการเกิดผล	15:1, 5

“พระเยซูเป็นผู้ที่มีพระนามของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 3:14) สำหรับขอห์นนั้นเรื่องราวนี้รับเอาลักษณะของการปรากฏของพระเจ้า ไม่ใช่ไม่เหมือนการจำแลงพระกายที่ได้บันทึกไว้โดยพระกิตติคุณฟอง”⁴⁰⁷

6:36

พระเยซูได้กล่าวหาชาวกาลิลีเหล่านี้ถึงการไม่มีความเชื่ออย่างที่พระองค์ได้กล่าวหาชาวยูเดียแห่งกรุงเยรูซาเล็มถึงการไม่มีความเชื่อก่อนหน้านี้ (5:36-38) พวกเขาได้ “เห็น” พระองค์ทางกายภาพ และในระดับทางกายภาพนั้นเองที่พวกเขาได้สรุปว่าพระองค์อาจเป็นผู้เผยพระวจนะที่ได้ถูกทำนายไว้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้เห็นใครที่พระองค์เป็นในฝ่ายวิญญาณ พวกเขา “ไม่ได้เชื่อ” ว่า พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ สายตาทางกายภาพและความเข้าใจลึกซึ้งฝ่ายวิญญาณก็เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน

“ในหัวใจจริงนั้น ผู้คนโดยทั่วไปก็ไม่พร้อมสำหรับอาณาจักรของพระคริสต์มากไปกว่าบรรดาผู้ปกครองของพวกเขา ความแตกต่างหลักก็คือว่า ในกรณีของบรรดาผู้ปกครองนั้นก็มีสิทธิ์บางอย่างที่ถูกห่อหุ้มไว้เป็นเค็มพัน ในขณะที่ผู้คนโดยทั่วไปนั้นได้คิดว่าพวกเขาไม่มีอะไรมากที่จะสูญเสียในเหตุการณ์ใดก็ตาม”⁴⁰⁸

6:37 อย่างไรก็ตาม การขาดความเชื่อของผู้คนเหล่านี้ก็ไม่ได้บ่งชี้ว่าพระเยซูหรือแผนการของพระเจ้าได้ล้มเหลว ความสามารถที่จะเชื่อในพระเยซูก็เรียกร้องการทำให้สามารถของพระเจ้า บรรดาผู้ที่ “พระบิดา” ทรงทำให้สามารถที่จะเชื่อเท่านั้นที่ “มาสู่” พระเยซูโดยความเชื่อ ผู้คนเหล่านี้ก็เป็นผู้คน “ทั้งหมด” ผู้ซึ่ง “พระบิดาทรงประทาน” แก่พระบุตรในฐานะของขวัญ พระเยซูได้มองว่าสาเหตุสูงสุดของความเชื่ออันเป็นพระคุณที่เลือกสรรของพระเจ้า ไม่ใช่การเลือกของมนุษย์

พระเยซูได้สัญญาที่จะ “ไม่” ทิ้ง (“ละทิ้ง”) ใครก็ตามที่ “มาหา” พระองค์โดยความเชื่อ พระองค์ได้ใช้คำเปรียบเทียบ (*ลิโทเทส*) เพื่อจะเน้นข้อเท็จจริงเชิงบวกอย่างหนักแน่นว่า ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ก็พบการยอมรับและความมั่นคง ใน “ลิโทเทส” นั้นผู้พูดหรือผู้เขียนยืนยันความจริงเชิงบวกโดยการทำให้สิ่งตรงกันข้ามของมันเป็นเชิงลบ ตัวอย่างเช่น “นี่ไม่ใช่เรื่องราวที่เล็กน้อย” ก็เป็นลิโทเทสซึ่งหมายถึง “นี่เป็นเรื่องราวที่สำคัญอย่างมาก” ในส่วนแรกของข้อนี้ พระเยซูได้กล่าวถึงผู้ถูกเลือกสรรในฐานะกลุ่มคน และในส่วนที่สอง พระองค์ได้อ้างอิงถึงแต่ละบุคคลในกลุ่มคนนั้น พระเยซูได้มีความมั่นใจในพระบิดาผู้ซึ่งชักจูงผู้ถูกเลือกสรรมายังพระองค์ และผู้เชื่อก็มีความมั่นใจในพระบุตรเช่นกันผู้ซึ่งรับเอาและรักษาเขาหรือเธอไว้ บุคคลหนึ่งสามารถรู้ได้อย่างไรว่าเขาหรือเธอเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกเลือกสรร? จึงให้เขาหรือเธอมาสู่พระเยซูโดยความเชื่อ

6:38-40 ถัดไปพระเยซูได้อธิบายว่าทำไมพระองค์จะต้อนรับทุกคนที่มาหาพระองค์และจะรักษาพวกเขาไว้ จุดประสงค์ของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ก็คือว่า พระบุตรจะบรรลุน้ำพระทัยของพระบิดา “น้ำพระทัย” ของพระบิดาก็คือว่า พระบุตรจะไม่ “สูญเสีย” คนใดคนหนึ่ง (“สักคนเดียว”) ของทุกคนที่พระบิดาได้ให้แก่พระองค์ การรักษาพวกเขาไว้ก็รวมถึงการทำให้พวกเขาเป็นขึ้นจากตายไปสู่ “ชีวิตนิรันดร์” จุดประสงค์นานมาแล้วของพระบิดาก็คือชีวิต

นิรันดร์ของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงให้แก่พระบุตร นั่นคือ บรรดาผู้ที่เชื่อในพระบุตร พระเยซูเอง “จะ” ทำให้ผู้เชื่อแต่ละคน (“เขา”) “ฟื้นขึ้น” นี่เป็นหลักฐานที่เพิ่มเติมของความมั่นคงของเรา

“ความคิดนี้เป็นการปลอมโยนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแก่ผู้เชื่อ ความแน่ใจของพวกเขาไม่ใช่ขึ้นอยู่กับการยึดพระเยซูอย่างอ่อนแรงของพวกเขา แต่ขึ้นอยู่กับการยึดพวกเขาอย่างแน่นอนของพระองค์ (เปรียบเทียบ 10:28)”⁴⁰⁹

ที่นี้ อย่างเช่นใน “5:24-29” ยอห์นทำให้ลักษณะสองด้านของชีวิตคริสเตียนสมดุล คือ ในการครอบครองปัจจุบันและความหวังในอนาคต และไม่มีอะไรที่จะบ่งบอกว่า เขาได้คิดว่าสิ่งหนึ่งสำคัญกว่าอีกสิ่งหนึ่ง”⁴¹⁰

ที่นี้ “การแลดูพระบุตร” ก็เท่าเทียมกับการเชื่อในพระองค์ พระเยซูได้หมายถึงการแลดูด้วยสายตาแห่งความเชื่อ “วันสุดท้าย” คือวันแห่งการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อ เมื่อใดก็ตามที่มันจะปรากฏมัน “สุดท้าย” ในแง่ที่ว่ามันจะเป็นวันสุดท้ายที่เราประสบกับภาวะที่ต้องตาย

“ยอห์น 6:37-40 ประกอบด้วยการอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับขบวนการของความรอดส่วนตัว ถ้อยคำเหล่านี้ก็อยู่ในจำพวกถ้อยคำที่ลึกซึ้งที่สุดที่พระองค์เคยตรัสไว้ และเราไม่สามารถหวังที่จะวัดความลึกของถ้อยคำเหล่านั้น ได้อย่างสิ้นเชิง พระองค์ได้อธิบายว่าความรอดเกี่ยวข้องกับอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์”⁴¹¹

ข้อเท็จจริงที่ว่า การเลือกสรรของพระเจ้าไม่ได้ขัดขวางพระเยซูหรือยอห์น แม้ว่าพระเจ้าได้เลือกผู้ที่ถูกเลือกสรรเพื่อความรอดนั้น พวกเขาต้องเชื่อในพระเยซู พระเยซูได้ทำให้ความจริงเหล่านี้สมดุลอย่างยอดเยี่ยมในการอภิปรายนี้ (เปรียบเทียบ 17:1, 6, 9, 24) ในทำนองเดียวกัน พระองค์ได้ยืนยันถึงความมั่นคงนิรันดร์ของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ 17:11-12) ถ้าผู้เชื่อคนหนึ่งได้ล้มเหลวที่จะไปยังสวรรค์ มันก็จะเป็นความ อับอายสำหรับพระบุตร เพราะว่ามันจะบ่งบอกถึงการไร้ความสามารถหรือความไม่เต็มใจของพระองค์ที่จะบรรลุน้ำพระทัยของพระบิดา ดูเหมือนยูดาสอิสคาริโอทจะเป็นข้อยกเว้นในตอนแรก แต่พระเจ้ายกไม่ได้เลือกเขา

เพื่อความรอด (ข้อ 70-71; 17:12) แม้ว่าพระเยซูได้เลือกเขาเป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน

อัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะอาหารแห่งชีวิต 6:41-51

การอ้างของพระเยซูถึงการเป็นอาหารแห่งชีวิตที่ได้ลงมาจากสวรรค์เป็นบางสิ่งที่ผู้ฟังของพระองค์ได้พบว่ายากที่จะยอมรับได้ ดังนั้น พระเยซูได้อธิบายถึงสิ่งที่พระองค์ได้หมายถึงต่อไป

6:41-42 “ข้อนี้ [ข้อ 41] ดูเหมือนจะแสดงถึงการปรากฏของบุคคลใหม่ๆ และฉากใหม่ เช่นเดียวกับเวทีใหม่ในประวัติศาสตร์ บางทีข้อ 37-40 ได้กล่าวถึงเฉพาะแวดวงที่ใกล้ชิดของพวกสาวก ดังนั้นเราสามารถเข้าใจได้ว่าพวกยิวได้ใคร่ตรงอย่างไร ถึงถ้อยคำที่พระคริสต์ได้ระบุถึงพระองค์เองในฐานะอาหารฝ่ายวิญญาณแท้ของโลก ในขณะที่พวกเขาไม่ได้สังเกตถึงสิทธิพิเศษที่เหนือกว่าซึ่งได้ตามหลังความจริงนี้ เนื่องจากการเปิดเผยถึงสิ่งเหล่านี้ไม่ได้มุ่งไปที่พวกเขา”⁴¹²

ผู้ฟังบางคนของพระเยซูได้รู้จักพระองค์มาตลอดชีวิตของพระองค์ พวกเขาหลายคนได้มา รู้จักพระองค์และครอบครัวของพระองค์ตั้งแต่ที่พวกเขาได้ย้ายไปที่เมืองคาเปอร์นาอุมที่ พระเยซูได้ให้การอุปการะ (ข้อ 59) การอ้างของพระองค์ที่ “ได้ลงมาจาก (ออกจาก) สวรรค์” สำหรับพวกเขาแล้วดูเหมือนจะขัดแย้งกับสิ่งที่พวกเขาได้รู้เกี่ยวกับที่มาของความเป็นมนุษย์ ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาได้คิดถึงในแง่ทางกายภาพเท่านั้น ถ้าพวกเขาได้รู้ความจริง เกี่ยวกับการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ พวกเขาคงได้เห็นว่ามันสอดคล้องกับการ เสด็จลงมาจากสวรรค์ของพระองค์

มันน่าสนใจที่ว่าคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารผู้ได้รับมาจากสวรรค์ก็ได้บ่นอีกด้วย (อพย. 15:24; 17:3; กฉ. 11:4-6) ความไม่พึงพอใจของมนุษย์ที่มีต่อของประทานต่างๆ ที่ดีของพระเจ้าก็แสดงถึงความผิดปกติของหัวใจของมนุษย์ การอ้างของพระเยซูถึงที่มาจากสวรรค์นั่นเองที่ ได้ทำให้ผู้คนเหล่านี้ขุ่นเคือง อย่างที่มันได้ทำให้ผู้คนแห่งเยรูซาเล็มขุ่นเคือง (5:18)

“การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้าในพระเยซูนั้น ได้เป็นและยังเป็น สิ่งที่ดีขวางที่ยิ่งใหญ่ในคริสตศาสนาสำหรับพวกยิว”⁴¹³

ในพระกิตติคุณของท่านนั้น ขอห์นได้ใช้คำว่า “พวกยิว” บ่อยครั้งเพื่อจะแสดงถึงพวกยิว ผู้ที่ได้ต่อต้านพระเยซูในระหว่างพันธกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:18, 20; 5:16) มันได้ กลายมาเป็นบางสิ่งเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะเมื่อพระองค์ได้ใช้คำนั้น บ่อยครั้งแล้วมันหมายถึง มากกว่ากลุ่มคนทางเชื้อชาติในพระกิตติคุณนี้

พันธสัญญาใหม่ไม่เปิดเผยสิ่งใดเกี่ยวกับ “โยเซฟ” หลังจากวัยเด็กของพระเยซู เขาได้ออกไป จากฉา ณ เวลานั้น แต่ถ้อยคำเช่นถ้อยคำนี้ก็บ่งบอกว่าเขาได้อาศัยอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ ขณะที่พระเยซูได้เติบโตขึ้น บางทีเซฟได้ตายไปสักระยะหนึ่งก่อนที่พระเยซูได้เริ่ม พันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์

6:43-44

พระเยซูไม่ได้ยอมให้ความสับสนของผู้คนเกี่ยวกับที่มาของพระองค์ที่จะทำให้พระองค์ เป็นทุกข์ พระองค์ได้กล่าวพวกเขาถึงความไม่พึงพอใจที่พ่ารับของพวกเขาโดยการ ย้ำเตือนพวกเขาถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขา คือ การเสนอความรอดให้ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้อธิบายว่าบรรดาผู้ที่พระบิดาได้เลือกเพื่อความรอดท่ามกลางพวกเขานั้นจะเชื่อใน พระองค์ โดยไม่คำนึงถึงการไร้ความสามารถของพวกเขาก็จะใกล้เคียงที่มาจากโลกและ ที่มาจากสวรรค์ของพระองค์ สิ่งสำคัญสำหรับพวกเขาที่จะกระทำก็คือวางใจในพระองค์ ไม่ใช่ปรองดองความขัดแย้งที่ชัดเจนทั้งหมดที่พวกเขาได้สังเกตเป็นอันดับแรก

“ความคิดเกี่ยวกับการริเริ่มของพระเจ้าในความรอดก็เป็นหนึ่งในหลักคำสอน ที่ยิ่งใหญ่ของพระกิตติคุณนี้ และของความเชื่อแบบคริสเตียนอย่างแท้จริง”⁴⁴

พระเยซูได้อธิบายอีกว่าการชักจูง (คำกรีก *เฮลคีโอ*) ของพระบิดาก็เป็นการเลือกสรร (เปรียบเทียบ ข้อ 37) พระองค์ไม่ได้ชักจูงทุกคนในแง่โดยทั่วไปของการหยิบยื่น การเชื่อเชิญแห่งความประเสริฐแก่พวกเขา พระองค์ทรงเลือกบางคนจากมวลมนุษย์และ นำพวกเขามายังพระองค์เองเพื่อความรอด คนกลุ่มน้อยนั่นเองที่พระเยซูจะทำให้เป็นขึ้น สู่ชีวิตนิรันดร์ในวันสุดท้าย (เปรียบเทียบ ข้อ 40) ความจริงนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับ 12:32 ที่ที่ พระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์จะชักจูง (คำกรีก *เฮลคีโอ*) มนุษย์ทุกคนมายังพระองค์ ที่นั่นพระองค์ได้กล่าวถึงทุกคน (กลุ่มต่างๆทางเชื้อชาติ) โดยปราศจากความแตกต่าง ไม่ใช่

แค่ขำขิวแต่เป็นชาวต่างชาติอีกด้วย พระองค์ไม่ได้หมายถึงมนุษย์ทุกคนโดยปราศจากข้อยกเว้น

ถ้อยคำเหล่านี้ของพระคริสต์ “[ในข้อ 44] ทำให้ความลึกซึ้งของความเสื่อมทรามของมนุษย์ประจักษ์ ถ้อยคำเหล่านั้นเปิดเผยความตื้นเขินที่คิดเป็นนิสัยของความตั้งใจของมนุษย์ ถ้อยคำเหล่านี้อธิบายถึง ‘การบ่น’ ของคนขิวเหล่านี้”⁴¹⁵

6:45 พระเยซูได้อธิบายถึงสิ่งที่การชักจูงของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับ พระองค์ได้อ้างสิทธิอำนาจอันเป็นที่ประจักษ์สำหรับถ้อยแถลงของพระองค์ที่ว่าทุกคนที่พระบิดาได้เลือกก็จะมายังพระองค์ “พวกผู้เผยพระวจนะ” ของพันธสัญญาเดิมได้เปิดเผยว่าพระเจ้าจะสอนประชากรของพระองค์ (อสย. 54:13; เปรียบเทียบ ยรม. 31:34) บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูจะเชื่อใน (“มายัง”) พระองค์ ความกระจ่างนั้นก็มาโดยทางพระคัมภีร์เป็นหลัก ซึ่งก็คือเครื่องมือหลักของพระเจ้า

“เมื่อพระองค์บังคับความเชื่อนั้น นั่นก็ไม่ใช่โดยการบังคับที่โหดร้ายทารุณของผู้ข่มขืนกระทำชำเรา แต่โดยการประเล้าประโลมที่ขอดีเยี่ยมของคนรัก”⁴¹⁶

6:46 พระเยซูได้อธิบายต่อไปถึงวิธีที่พระเจ้าทรงชักจูงผู้คนให้มายังพระองค์เองโดยการอธิบายถึงวิธีที่พระองค์ไม่ได้ทำ มันไม่ใช่โดยการเปิดเผยที่ลึกลับเกี่ยวกับพระองค์เองในความมงดามที่ได้เปิดเผยของพระองค์เองแก่ผู้คน พระเยซูเป็น “ผู้เดียว” เท่านั้นผู้ “ได้เห็น” พระเจ้าอย่างเต็มที่ (เปรียบเทียบ 1:18) พระองค์เป็นผู้เป็นสื่อกลางผู้เดียวของความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งปราศจากสิ่งนี้แล้วก็ไม่มีใครสามารถรู้จักพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงสอนผู้คนเกี่ยวกับพระองค์เองผ่านทางพระเยซู ดังนั้นการฟังพระเยซูก็สำคัญสำหรับการเรียนรู้จากพระเจ้า พระเจ้าทรงชักจูงผู้ถูกเลือกสรรมายังพระองค์เองโดยการเปิดเผยพระองค์เองผ่านทางพระเยซู พระคัมภีร์ก็เป็นพยานถึงการเปิดเผยนั้น

6:47-48 “ณ จุดนี้การอภิปรายก็ทำการเริ่มต้นใหม่ การคัดค้านของพวกขิวก็ได้รับการตอบสนอง และพระเยซูก็ดำเนินการต่อไปที่จะพัฒนาแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ในข้อที่ 35, 36, ซึ่งกล่าวถึงถ้อยคำสุดท้ายว่า: ‘ผู้ที่เชื่อ’ (ละเว้นคำว่า *ในเรา* ซึ่งเป็นวลีที่ตั้ง

อยู่อย่างสมบูรณ์) ก็ มีชีวิต ‘นิรันดร์’ การปรากฏที่แท้จริงของความเชื่อแท้ก็บังบอกถึงเป้าที่ถูกต้องของมัน”⁴¹⁷

พระเยซูได้แนะนำถึงการกล่าวซ้ำและการสรุปของพระองค์เกี่ยวกับความจริงที่สำคัญซึ่งพระองค์ได้สอนพร้อมกับการยืนยันที่หนักแน่นอีกอย่างหนึ่ง การสรุปนี้ก็ดำเนินไปจนถึงข้อที่ 51 พระองค์ได้กล่าวซ้ำสิ่งที่พระองค์ได้บอกนิโคเดมัสอย่างรวบรัดมากขึ้น (3:15) ทั่วๆไปมีความจริงเกี่ยวกับการที่พระบิดาชักจูงผู้เลือกสรรมายังพระองค์เองนั้น มันยังคงจำเป็นที่ว่าพวกเขา *เชื่อ* ในพระเยซู นี่เป็นความรับผิดชอบของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อในพระเยซูไม่ใช่สิ่งใดก็ตามที่เป็นคุณความดี มันเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมต่อการทำงานของพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ “ชีวิตนิรันดร์” หรือ อมตะ ที่ผู้เชื่อใหม่เริ่มต้นที่จะได้รับขณะที่เขาหรือเธอเชื่อในพระเยซู ทั้งหมดนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเยซูได้หมายถึงเมื่อพระองค์ได้อ้างถึงการเป็น “อาหารแห่งชีวิต” ชีวิตนิรันดร์ก็อยู่ในระหว่างเลี้ยงไม่ใช่แค่ชีวิตทางกายภาพ

การตีความอีกอันหนึ่งของสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเมื่อพระองค์ได้กล่าวว่า “ผู้ที่วางใจในเราก็มี *ชีวิตนิรันดร์*” ก็เป็นดังต่อไปนี้

“การเชื่อไม่ใช่ *สาเหตุ* ของการที่คนบาปได้รับชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้า ตรงกันข้าม มันเป็น *ผลลัพธ์* ความเป็นจริงที่ว่า บุคคลหนึ่งเชื่อก็คือหลักฐานที่ว่าเขามีชีวิตของพระเจ้าภายในเขา *แล้ว* จริงอยู่ คนบาป *ควรจะเชื่อ* นั่นเป็นหน้าที่ที่เลี้ยงไม่ได้ของเขา และในการกล่าวถึงคนบาปจากจุดยืนของความรับผิดชอบของมนุษย์ มันก็เหมาะสมอย่างสมบูรณ์ที่จะกล่าวว่า ‘ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์จะไม่พินาศ *แต่มี* ชีวิตนิรันดร์’ อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงก็คงอยู่ที่ว่า *ไม่มี* คนบาปคนไหนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่เคยได้เชื่อหรือจะเชื่อ คนบาปที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ควรจะ *รัก* พระเจ้า และรักพระองค์ด้วยสุดใจของเขา เขาถูกสั่งให้ทำอย่างนั้น แต่เขา *ไม่ทำ* หรือ *จะไม่ทำ* จนกว่าพระคุณของพระเจ้าให้ใจใหม่แก่เขา ดังนั้นเขาควรที่จะเชื่อ แต่เขาจะไม่เชื่อจนกว่าเขาได้ถูกกระตุ้นไปสู่ความใหม่ของชีวิต ดังนั้น เรากล่าวว่า ใครก็ตาม *ที่เชื่อ* ถูกพบว่าเชื่อนั้น มันเป็นหลักฐานเชิงบวกที่ว่า เขาอยู่ในครอบครองของชีวิตนิรันดร์ *แล้ว* ‘ผู้ที่วางใจในเราก็ มี *ชีวิตนิรันดร์* (แล้ว)’: เปรียบเทียบ ยน .3:36; 5:24; 1 ยน .5:1 และข้ออื่นๆ”⁴¹⁸

นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าเองมีความยุ่งยากในการยอมรับมุมมองนี้ที่ว่า การบังเกิดใหม่นำหน้าความเชื่อ เราเชื่อว่าพระเจ้าให้พระคุณแก่ผู้ที่ถูกเลือกสรรที่จะเชื่อในข่าวประเสริฐ ซึ่งปราศจากพระคุณนั้นไม่มีใครสามารถได้รับความรอดได้ แต่บุคคลนั้นยังไม่ได้บังเกิดใหม่ จนกว่าเขาเชื่อในข่าวประเสริฐ .(เปรียบเทียบ กจ)16:31)

6:49-50

พระเยซูได้กล่าวถึงชีวิตนิรันดร์มาตลอดและได้อ้างว่าในฐานะอาหารแห่งชีวิตนั้นพระองค์สามารถจัดเตรียมให้ได้ ตอนนี้พระองค์ได้อธิบายถึงความแตกต่างระหว่างอาหารทางกายภาพที่พระเจ้าได้จัดเตรียมในถิ่นทุรกันดาร และอาหารฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ได้จัดเตรียมในพระเยซู ผลลัพธ์ของการกินมานาก็คือความอึดอ้อมชั่วคราว แต่สุดท้ายก็คือความตายทางกายภาพ แต่ผลลัพธ์ของการเชื่อในพระเยซูก็คือความอึดอ้อมถาวรและไม่มี ความตาย นั่นคือ ชัยชนะเหนือความตายทางกายภาพและไม่มี การคุกคามของความตายฝ่ายวิญญาณหรือครั้งที่สอง

“เมื่อพระเจ้าได้ให้มานานั้น พระองค์ได้ให้ของประทานเท่านั้น แต่เมื่อพระเยซู ได้เสด็จมา พระองค์ได้ให้พระองค์เอง พระเจ้าไม่ได้เสียดู้อะไรในการส่งมานามา แต่ละวัน แต่พระองค์ได้ให้พระบุตรของพระองค์ ณ ราคาสูง พวกเขายิวจำเป็นต้องกินมานาทุกวัน แต่คนบาปผู้วางใจในพระคริสต์ก็ได้รับชีวิตนิรันดร์ *ครั้งเดียว* “เป็น สิ่งที่ไม่ยากที่จะเห็นภาพของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราในมานา มานาเป็นสิ่งที่ลึกลับ สำหรับพวกยิว ที่จริงคำว่า *มานา* หมายถึง ‘นี่อะไรหนอ?’ (ดู อพย. 16:15) พระเยซูทรงเป็นสิ่งลึกลับสำหรับผู้ที่ได้เห็นพระองค์ มานาได้มาจากท้องฟ้าในตอนกลางคืน และพระเยซูได้เสด็จมายังโลกนี้เมื่อคนบาปอยู่ในความมืดทางศีลธรรม และฝ่ายวิญญาณ มานาก็เล็ก (ความถ่อมใจของพระองค์) กลม (ความเป็นนิรันดร์ของพระองค์) และขาว (ความบริสุทธิ์ของพระองค์) มันมีรสหวาน (สดด. 34:8) และมันได้ตอบสนองความจำเป็นของผู้คนอย่างเพียงพอ”⁴¹⁹

“นี่เป็นหนึ่งในหลายๆข้อของพระคัมภีร์ที่ยืนยันถึงความมั่นคงนิรันดร์ของผู้เชื่อ”⁴²⁰

6:51

ข้อนี้ประกอบด้วยการสรุปสุดท้ายของแนวคิดหลักในส่วนนี้ พระเยซูทรงเป็นอาหาร “ที่มีชีวิต” ไม่ใช่มานา แต่พระองค์ “ได้เสด็จลงมา” จากพระเจ้าอีกด้วย (“ออกจากสวรรค์”)

อย่างที่มาหาได้ลงมา ผู้ที่เชื่อในพระองค์ (ใครก็ตามที่ “กินอาหารนี้”) จะประสบกับชีวิตนิรันดร์ (“อยู่เป็นนิรันดร์”) คำว่า “มหาพระองค์” (ข้อ 35) “ฟังพระองค์” (ข้อ 45) และ “เห็นพระองค์” (ข้อ 40) ทั้งหมดก็หมายถึง “เชื่อในพระองค์” (ข้อ 35) พระเยซูสามารถ “ให้” ร่างกายของพระองค์เป็น “อาหาร” ได้ เพื่อว่า “โลก” สามารถดำเนินชีวิตในฝ่ายวิญญาณได้ พระองค์ได้อ้างอิงถึงการตายที่เสียดสละซึ่งจะมาถึงของพระองค์ พระบิดาไม่ได้ให้อาหารเท่านั้น แต่ตอนนี้อาหารจะให้พระองค์เอง ยอห์น ได้เน้นการตายของพระเยซูอย่างมีลักษณะพิเศษว่าเพื่อชีวิตไม่ใช่เพื่อความบาป⁴²¹

“ในถ้อยคำที่มีดมณและลึกลับก่อนเหตุการณ์นั้น ซึ่งชัดเจนอย่างเช่นวันหลังจากมัน ผู้พูดก็ป่าวประกาศความจริงที่ยิ่งใหญ่ว่า การตายของพระองค์จะเป็นชีวิตของมนุษย์ ว่าร่างกายที่แตกหักและโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์จะเป็นเช่นเนื้อและเครื่องดื่มแก่โลกที่กำลังพินาศ ซึ่งกล่าวถึงทุกคนที่มีส่วนในสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของขวัญแห่งความเป็นอมตะ”⁴²²

ความหมายของการเชื่อ 6:52-59

พระเยซูได้แนะนำคำเปรียบเทียบใหม่สำหรับการเชื่อในพระองค์ นั่นคือ การกินเนื้อของพระองค์ ส่วนดังต่อไปนี้เป็นการเปรียบเทียบขั้นสูง

6:52 เมื่อผู้ฟังของพระองค์ได้คัดค้านสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์นั้น (ข้อ 41-42) ดังนั้นตอนนี้พวกเขาได้แสดงออกถึงความสับสนเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้หมายถึง โดยคำว่า “การกินเนื้อ” ข้อโต้แย้ง (คำกรีก *เอมาโคนโท*) ที่เข้มข้นได้ปะทุขึ้นท่ามกลางพวกเขา พวกเขาได้ฉีกรุ่นเกี่ยวกับการที่จะเข้าใจถึงความหมายของพระองค์ ในแง่ไหนที่พระเยซูจะให้ “เนื้อของพระองค์เพื่อจะกินเป็นอาหาร?”⁴²³

6:53-54 นี่เป็นคำนำที่สี่และสุดท้ายของคำนำที่หนักแน่นของพระเยซูในการอภิปรายนี้ (เปรียบเทียบข้อ 26, 32, 47) ตอนนี้มันควรชัดเจนต่อผู้อ่านคนใดก็ตามของการอภิปรายนี้ว่า พระเยซูได้กล่าวในเชิงเปรียบเทียบ ไม่ใช่ตามตัวอักษร โดยการอ้างอิงถึง “เนื้อ” และ “โลหิต” นั้น พระองค์ได้อ้างอิงในเชิงเปรียบเทียบถึงความเป็นบุคคลทั้งสิ้นของพระองค์ นี่เป็นคำ

เปรียบเทียบที่เรียกว่า “คำเปรียบเทียบ” ที่ซึ่งส่วนหนึ่งแสดงถึงทั้งหมด พระเยซูได้อธิบายถึงความเชื่อ นั่นคือ สิ่งที่มีนัยหมายถึงที่จะถือเอาพระองค์โดยความเชื่อ (ข้อ 40) พระองค์ได้แสดงออกถึงความจริงอย่างเดียวกัน ตอนแรกในเชิงลบ (ข้อ 53) และจากนั้นในเชิงบวก (ข้อ 54 ก) พระองค์ได้อ้างอิงถึงการเป็นขึ้นจากตายอีกครั้งหนึ่งเช่นกัน เพราะว่ามันเป็นการเริ่มของชีวิตนิรันดร์ที่อมตะ (เปรียบเทียบ ข้อ 39, 40, 44)

“การกระทำแห่งการต้อนรับพระคริสต์ก็ถูกทำครั้งนี้ครั้งเดียวเป็นครั้งสุดท้าย ข้าพเจ้าไม่สามารถ *ต้อนรับพระองค์เป็นครั้งที่สองได้* เพราะว่าพระองค์ไม่เคยละทิ้งข้าพเจ้าเลย!”⁴²⁴

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้เน้นถึงอัตลักษณ์ของพระองค์ในฐานะผู้เปิดเผยของพระเจ้าด้วยชื่อเรียกว่า “บุตรมนุษย์” “โลหิต” ในพันธสัญญาเดิมแสดงถึงการตายอย่างรุนแรงเป็นหลัก ดังนั้นพระเยซูได้กล่าวเป็นนัยว่าพระองค์จะตายอย่างรุนแรง พระองค์ได้เชื่อมโยงความสำคัญของการเชื่อพระองค์กับการตายไถ่บาปของพระองค์ แนวคิดของการกินโลหิตก็น่าขะแขยงต่อชาวยิว (เปรียบเทียบ ลนต. 3:17; 17:10-14) ผู้ฟังของพระเยซูควรได้เข้าใจว่าพระองค์ได้กล่าวในเชิงการเปรียบเทียบ แต่การอ้างอิงนี้ได้ทำให้พวกเขาหลายคน บุนเคือง (ข้อ 60-61) ผู้แปลหลายคนของข้อเหล่านี้ได้เห็นการพาดพิงถึงอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูในสิ่งที่พระเยซูได้กล่าว ท่ามกลางผู้คนเหล่านั้นก็คือบรรดาผู้ที่ถือหลักคำสอนของการปรากฏที่แท้จริงของพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ในพิธีมหาสนิท ผู้ซึ่งพบการสนับสนุนที่ชัดเจนที่นี่สำหรับความเชื่อของพวกเขาที่ว่า การเข้าร่วมในพิธีมหาสนิทนั้นจำเป็นสำหรับความรอด อย่างไรก็ตาม พระเยซูยังไม่ได้กล่าวสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับพิธีมหาสนิทของคริสเตียน นอกจากนี้ พระองค์ได้กล่าวอย่างชัดเจนถึง *ความเชื่อ* ในเชิงการเปรียบเทียบ ไม่ใช่องค์ประกอบของพิธีมหาสนิท ที่สำคัญที่สุดคือ พันธสัญญาใหม่นำเสนออาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูว่าเป็น *การระลึกถึง* การตายของพระเยซู ไม่ใช่สื่อกลางสำหรับการได้รับชีวิตนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม ข้อเหล่านี้ช่วยให้เราที่จะรู้คุณค่าการแสดงสัญลักษณ์แห่งพิธีมหาสนิท

“อย่างย่อแล้ว ขอบทที่ 6 ไม่ได้กล่าวถึงพิธีมหาสนิทโดยตรง บทนี้เปิดเผยถึงความหมายที่แท้จริงของอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูอย่างชัดเจนเท่ากับพระคัมภีร์ตอนใดๆ ในพระคัมภีร์”⁴²⁵

6:55 ข้อนี้อธิบายว่าทำไมถ้อยแถลงของพระเยซูในข้อ 53 และ 54 นั้นเป็นจริง ตัวบุคคลของพระเยซู (ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดย “เนื้อ” และ “โลหิต” ของพระองค์) คือสิ่งที่คำจูนและทำให้ชีวิตอิมเมมอย่างแท้จริง นี่เป็นหน้าที่แท้จริงของอาหารและเครื่องดื่ม

“สี่ครั้งด้วยกัน [ข้อ 39, 40, 44, และ 54] ที่พระองค์ได้ป่าวประกาศด้วยถ้อยคำที่แจ่มแจ้งว่าทุกคนที่กินอาหารแห่งชีวิตนี้จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายอีกครั้งหนึ่งในวันสุดท้าย ดังนั้นคุณสมบัติเด่นที่ได้ให้แก่การเป็นขึ้นมาจากตายของร่างกายนั้นส่วนหนึ่งก็เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่าตลอดการอภิปรายของพระองค์นั้น พระเยซูได้ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างมานาที่ได้เลี้ยงดูคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารและอาหารแท้ซึ่งมานานั้นเป็นสัญลักษณ์ ความแตกต่างก็เด่นที่สุด ณ จุดนี้ มานาเป็นเพียงแค่สิ่งแทนสำหรับอาหารธรรมดา มันไม่มีอำนาจที่จะขจัดความตาย ชนรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างอัศจรรย์ก็ได้ตายไปจากโลก เหมือนกับชนรุ่นอื่นๆทั้งหมดของมนุษยชาติ

ดังนั้น พระเยซูได้โต้แย้งว่า มันไม่สามารถเป็นอาหารแท้จากสวรรค์ได้ เพราะว่าการแท้ต้องสามารถที่จะทำลายความตายได้ และการให้อำนาจแก่ผู้รับถึงการเป็นอยู่ที่ไม่มีสิ้นสุด”⁴²⁶

6:56 เพราะว่าตัวบุคคลของพระเยซูเป็นสิ่งที่คำจูนและทำให้ชีวิตอิมเมมอย่างแท้จริงนั้น บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็คงอยู่ (คำกรีก *เมโน* “ติดสนิท”) ในพระองค์ นี่เป็นคำศัพท์ใหม่ในการอภิปราย แต่มันก็เหมือนกับการมีชีวิตนิรันดร์ พระเยซูกำลังกล่าวว่า ผู้เชื่อดำเนินการที่จะครอบครองชีวิตนิรันดร์ต่อไป พวกเขาจะไม่สูญเสียมันเลย ผู้เชื่อคงอยู่ในพระคริสต์ และพระองค์ทรงคงอยู่ในพวกเขา ที่นี่พระเยซูไม่ได้กล่าวต่อพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับความสำคัญของผู้เชื่อที่คงอยู่ในความสามัคคีธรรมกับพระเจ้า อย่างที่พระองค์ได้กล่าวในภายหลังในบทที่ 15 ที่นี่พระองค์กำลังกล่าวต่อผู้ไม่เชื่อเกี่ยวกับการเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่ช่วยให้รอดกับพระเจ้า

6:57 พระเยซูได้สืบเสาะชีวิตนิรันดร์ที่ผู้เชื่อได้รับเมื่อเขาหรือหรือวางใจในพระเยซูขึ้นไปตามทางพระบุตรไปจนถึงพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (เปรียบเทียบ 5:21, 24-27) สิ่งนี้ช่วยให้เราเห็นว่าชีวิตนิรันดร์เป็นชีวิตของพระเจ้าอย่างแท้จริงที่พระองค์ให้แก่ผู้เชื่อ สิ่งนี้ช่วยอธิบายถึง

บทบาทหลักของพระเยซูอีกด้วยในฐานะผู้กลางแห่งชีวิตนิรันดร์จากพระบิดาไปถึงมนุษยชาติ

“ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่มีผู้กลาง แม้ว่ายอห์นถูกเรียกว่าคนลึกลับ ท่านก็ไม่ทราบวชีวิตทางศาสนาใดๆ ที่ไม่ได้พึ่งพาพระเยซูอย่างสิ้นเชิง”⁴²⁷

6:58 สรุปลแล้ว พระเยซูได้กลับไปยังการอ้างแรกเริ่มของพระองค์ที่ว่าพระองค์ได้มาจากพระบิดา (ข้อ 29) บ่อยครั้งแล้ว ชาวยิวได้แทนที่คำว่า “สวรรค์” สำหรับ “พระเจ้า” เนื่องจากการนับถือต่อพระนามของพระเจ้า และพระเยซูได้ทำอย่างนั้นที่นี้ นี่เป็นคำเปรียบเทียบที่เรียกว่า “การเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดยใช้ชื่อสิ่งหนึ่งแทน” ที่ซึ่งผู้กล่าวหรือผู้เขียนใช้ชื่อของสิ่งหนึ่งเพื่อชื่อของอีกสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องหรือแนะนำโดยชื่อสิ่งนั้น คนอิสราเอลที่ “ได้กิน” “อาหาร” ทางกายภาพที่ได้มาจากพระเจ้าก็ “ได้ตาย” ในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 30-31) แต่บรรดาผู้ที่เชื่อใน (“กินสิ่งนี้”) อาหารฝ่ายวิญญาณที่ “ได้ลงมาจาก” พระองค์ “จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

6:59 ตอนนี้ยอห์นได้ระบุถึงตัวบททางประวัติศาสตร์ที่ซึ่งพระเยซูได้ให้คำสอนนี้ พระเยซูได้ให้การอภิปรายนี้ “ในธรรมศาลา” ในเมือง “คาเปอร์นาอุม” ซึ่งพระองค์ได้ใช้เป็นกองบัญชาการแห่งพันธกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:12) เป็นที่ชัดเจนว่า ข้อนี้แสดงถึงการสรุปของการอภิปรายที่ได้เกิดขึ้นภายในธรรมศาลา

บรรดานักโบราณคดีได้ค้นพบสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าอาจเป็นรากฐานของธรรมศาลาหลังนี้ ตอนนี้บรรดาผู้ที่ไปเยี่ยมชมที่ตั้งของเมืองคาเปอร์นาอุมถือว่าตึกที่ได้ก่อสร้างขึ้นใหม่นั้น ก่อสร้างได้เกิดขึ้น 300 ถึง 400 ปีต่อมา

อัครทูตเปาโลได้ไปยังธรรมศาลาทั้งหลายของคนยิวในเมืองต่างๆที่ท่านได้ประกาศ เพราะว่า ที่เหล่านั้นเป็นที่ที่ชาวยิวซึ่งศรัทธาได้รวมกันตามปกติเพื่อจะฟังพระวจนะของพระเจ้า บางทีเราควรถือว่าพันธกิจการสอนของพระเยซูที่นี้ก็คล้ายกับการปฏิบัติในภายหลังของเปาโล ทั้งสองคนได้ประกาศถึงการเปิดเผยของพระเจ้าต่อชาวยิวที่เคร่งศาสนาที่ได้หลงหาย และได้ อ้อนวอนให้พวกเขาที่จะเชื่อในข่าวประเสริฐ

4. การอภิปรายถึงการตอบสนองต่างๆ ต่ออาหารแห่งชีวิต 6:60—7:9

การอภิปรายที่สำคัญได้ตามหลังการนำเสนอของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เองว่าเป็นอาหารแห่งชีวิต ยอห์น ได้บันทึกการตอบสนองต่างๆของหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูไปรอบๆ จากนั้นก็เป็น การตอบสนองของสาวก 12 คน และสุดท้ายก็เป็นการตอบสนองของชาวยิวส่วนใหญ่ บางทีสิ่งที่ได้ ตามมาก็ได้เกิดขึ้นในลานที่ติดกัน หรือนอกธรรมศาลา หรือบางทีเป็นภายในธรรมศาลาหลังจากที่ พระเยซูได้สรุปการอภิปรายของพระองค์

“ย่อหน้านี้ [ข้อ 60-71] แสดงถึงการสิ้นสุดของพันธกิจในกาลิลีของพระเยซู และในย่อหน้านี้ ยอห์นนำเสนอผลลัพธ์ของพันธกิจนั้นในรูปแบบของการสรุปและในการขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ บางอย่างที่สำคัญของพระกิตติคุณสัมพันธ์ เปรียบเทียบ 12:37-50 ในขณะที่งานของพระเยซูใน กรุงเยรูซาเล็มและที่จริงแล้วพันธกิจต่อสาธารณชนทั้งหมดของพระองค์ถูกสรุปในทำนอง เดียวกัน”⁴²⁸

การตอบสนองของสาวกหลายคน 6:60-65

6:60 ไม่เพียงแต่ “พวกยิว” (ข้อ 52) แต่ผู้ติดตาม (“พวกสาวก”) ของพระเยซูหลายคนได้พบว่ คำสอนของพระองค์เกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิตนั้นก้าวร้าว (คำกรีก *สเคลรอส*, “ยุ่งยาก” หรือ “ยาก”) คำว่า “สาวก” (ตามตัวอักษรคือ “ผู้เรียนรู้”) ไม่เหมือนกับคำว่า “ผู้เชื่อ” อย่างที่ควร จะชัดเจนอย่างเห็นๆในหมวดพระกิตติคุณ ในข้อที่ 64 นั้น พระเยซูได้กล่าวว่าบางคนจาก พวก “สาวก” เหล่านี้ไม่ได้เชื่อ บางคนจากพวกสาวกของพระเยซูก็เป็นผู้เชื่อ แต่หลายคนจาก พวกเขากำลังติดตามพระองค์เพื่อจะเรียนรู้จากพระองค์ และจากนั้นก็ตัดสินใจว่าพระองค์เป็น พระเมสสิยาห์หรือไม่ คำว่า “สาวก” บางครั้งก็อ้างอิงถึงอัครทูต 12 คนโดยเฉพาะ (เช่น ลก. 6:13)

คำสอนนี้ได้ชักชวนหลายคนในประเภทของผู้แสวงหาที่จะละทิ้งรับบีคนนี้อย่างไม่สงสัย เลยว่า บางคนจากพวกเขาต้องการผลประโยชน์ทางกายภาพจากการเป็นผู้ช่วยผู้ของมนุษยชาติ ของพระเยซู แต่มีความสนใจเล็กน้อยในเรื่องราวฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 14-15, 26, 30-31) คนอื่นๆ ก็ไม่สามารถมองไปไกลกว่าความเป็นมนุษย์ของพระเยซูไปยังอัตลักษณ์แท้ของพระองค์ (ข้อ 41-46) บางทีคนอื่นไม่สามารถยอมรับการอ้างของพระเยซูถึงการใหญ่กว่าโมเสส (ข้อ 32-33, 58) ส่วนคนอื่นๆอาจได้พบว่าภาษาของพระเยซูนั้นก้าวร้าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ้างอิงของ

พระองค์ถึงการกินเนื้อและดื่มโลหิต (ข้อ 53-54) ก่อนหน้านี้ การอัศจรรย์ต่างๆ ได้นำไปสู่ความเชื่อ (2:11, 23; 4:39-42) ที่นี่ การอัศจรรย์ทั้งหลายได้นำไปสู่ความไม่เชื่อ เป็นที่ชัดเจนว่าการอัศจรรย์เป็นรากฐานที่ไม่เพียงพอสำหรับความเชื่อ

6:61-62

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อกลุ่มขนาดใหญ่ของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ซึ่งรวมถึงสาวก 12 คน พระองค์ได้บ่งบอกว่าพระองค์ยังไม่ได้เปิดเผยสิ่งต่างๆ ที่จะยากขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะยอมรับมากกว่าสิ่งที่พวกเขาได้ยินมาแล้วนั้น พระองค์ได้บอกพวกเขาว่าพระองค์ได้ลงมาจากสวรรค์ (ข้อ 38) และสิ่งนี้ได้ทำให้พวกเขาารู้สึกขง (คำกรีก *สแกนดาลีเซอ*) พวกเขาจะคิดอย่างไรถ้าพวกเขาได้เห็นพระองค์เสด็จขึ้นกลับสู่สวรรค์? พระเยซูอาจได้อ้างอิงถึงการเสด็จขึ้นทางกายภาพของพระองค์ แต่บางทีพระองค์ได้กล่าวถึงการถูกตรึงของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:14) การอธิบายนี้ก็สอดคล้องกับภาษาเชิงเปรียบเทียบของพระองค์ที่พระองค์ได้ใช้ตลอดการอภิปรายก่อนหน้านี้ ในแง่หนึ่งนั้น การถูกตรึงของพระองค์ก็เป็นขั้นแรกในการเสด็จขึ้นกลับไปสู่พระบิดาของพระองค์ เนื่องจากการถูกตรึงนั้นได้อนุญาตให้พระองค์ที่จะทำอย่างนั้น เป็นที่ชัดเจนว่า การถูกตรึงของพระเยซูเป็นลักษณะที่ไม่พึงปรารถนาอย่างมนุษย์ของพันธกิจทั้งสิ้นของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:23 ที่ที่คำกรีกคำเดียวกันปรากฏ) บางทีการถูกตรึงและการเสด็จขึ้นของพระเยซูก็ถูกกล่าวถึง “การทนทุกข์ การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จขึ้น ก็เป็นขึ้นตอนในขบวนการของ ‘การเสด็จขึ้น’ ผ่านทางการทนทุกข์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ของข้าวประเสริฐ”⁴²⁹

6:63

บางคนจากพวกสาวกของพระเยซูได้หันเหไปจากพระองค์เพราะว่าพวกเขาชอบมิติทางวัตถุมากกว่ามิติฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ขึ้นชอบอันชัดเจนของพระเยซู พระองค์ได้แนะนำพวกเขาว่า “พระวิญญาณให้” “ชีวิต” แท้ (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:2; อสค. 37:14; ยน. 3:6) ในขณะที่ “เนื้อหนัง” ไม่ได้จัดเตรียม “สิ่งใดๆ” ที่สำคัญซึ่งสามารถเปรียบเทียบกันได้ในเลย “ถ้อยคำ” ที่พระเยซูได้กล่าวต่อพวกเขาเกี่ยวข้องกับ *ความเป็นจริงต่างๆ* ฝ่ายวิญญาณ และได้ส่งผลต่อ “ชีวิต” ฝ่ายวิญญาณ ยิ่งไปกว่านั้นอีก ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำที่ได้มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นถ้อยคำเหล่านั้นก็สำคัญอย่างมาก

6:64

แม้จะมีความสำคัญของชีวิตฝ่ายวิญญาณนั้น พระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์ได้ตระหนักว่าบางคนจากพวกสาวกของพระองค์ “ไม่ได้เชื่อ” ในพระองค์ นี่เป็นถ้อยคำถากถางที่น่าเศร้าใจ

พวกเขาได้ติดตามพระเยซูและได้ฟังพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อพระองค์ ยอห์น ได้เพิ่มเติมว่าพระเยซู “ทรงทราบ... ผู้ใดไม่เชื่อ” พระองค์ แม้กระทั่ง “ผู้ใด” จากพวกสาวกของพระองค์ “ที่จะอายัดพระองค์” (ข้อ 70-71) เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าความไม่เชื่อ ของมนุษย์ไม่ได้ทำให้พระเยซูประหลาดใจ

“พระเยซูได้ให้โอกาสเพียงพอสำหรับความเชื่อแก่ทุกคนที่ได้ติดตามพระองค์ กระนั้นตั้งแต่แต่แรกนั้น การยังรู้ฝ่ายวิญญาณของพระองค์ได้ทำให้พระองค์ตระหนักถึงบรรดาผู้ที่ความเชื่อของพวกเขาไม่แท้จริงและและบรรดาผู้ที่การผูกพันของพวกเขาเป็นแค่ผิวเผิน”⁴³⁰

“แต่แรก” อาจเป็นการอ้างอิงถึงแต่แรกของพันธกิจของพระเยซู แต่บางทีเป็นการอ้างอิงอีกอย่างหนึ่งถึงการมีชีวิตอยู่ก่อนการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:1)

6:65

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้แสดงออกถึงความเชื่อของพระองค์ว่า การตัดสินใจของมนุษย์ที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อนั้นสุดท้ายแล้วก็ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่เลือกสรรของพระเจ้า (ข้อ 37, 44) ดังนั้น พระองค์ไม่ได้ถือว่าความไม่เชื่อของพวกสาวกของพระองค์เป็นข้อบ่งชี้ว่าพระองค์ได้ล้มเหลว แม้กระนั้น พระเยซูไม่ได้นำเสนอความสำคัญของความเชื่อในพระองค์ว่าเป็นบางสิ่งที่คุณฟังของพระองค์สามารถรับเอาหรือละทิ้งได้ มันหมายถึงความแตกต่างระหว่างชีวิตและความตายสำหรับพวกเขา ดังนั้นพระองค์ได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะเชื่อ

การตอบสนองของสาวก 12 คน 6:66-71

6:66

พระเยซูได้สูญเสียสาวก “ของพระองค์หลายคน” เนื่องจากการอภิปรายถึงอาหารแห่งชีวิต (เปรียบเทียบ ข้อ 60) การอธิบายของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาที่ตามหลังการอภิปรายนี้ก็ไม่ได้เปลี่ยนใจของพวกเขา พระองค์ไม่ได้ทำการยินยอม พวกเขาได้เข้าใจพระองค์อย่างถูกต้องในตอนแรก วลีกรีก *เอก ทูทู* สามารถหมายถึง “ตั้งแต่เวลานี้” หรือ “ด้วยเหตุผลนี้” ทั้งสองความหมายก็เหมาะสมที่นี่

“คำเทศนาในเรื่องอาหารแห่งชีวิตได้ก่อให้เกิดผลกระทบที่เด็ดเดี่ยว มันได้เปลี่ยน

ความกระตือรือร้นอันเป็นที่นิยมเพื่อพระเยซูไปสู่ความน่ารังเกียจ เหมือนกับคนที่คลั่งไคล้ นั่น มันได้แยกสาวกแท้จากสาวกปลอม และเหมือนกับลมที่พัดนั้น มันได้พัดกลับไป ซึ่งละส่วนที่เหลือน้อยของข้าวสาลีไว้⁴³¹

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เราเห็นการตอบสนองสื่ออย่างที่มีต่อพระเยซูคือ แสวงหา (ข้อ 22-40) บ่นว่า (ข้อ 41-51) ต่อต้าน (ข้อ 52-59) และจากไป (ข้อ 60-71)⁴³²

6:67 คำถามของพระเยซูได้ทักท้วงเอาคำตอบในแง่ลบ อย่างที่ชัดเจนจาก โครงสร้างภาษากรีก อย่างไม่สงสัยเลยว่า พระองค์ได้ถาม ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ได้มีคำถามเกี่ยวกับความอดทนของสาวกสิบสองคน (ข้อ 64) แต่เนื่องจากว่าพวกเขาจำเป็นต้องยืนยันถึงการอุทิศตนของพวกเขา มันคงง่ายสำหรับพวกเขาที่จะเห็นด้วยกับฝูงชน คำถามนั้นได้บ่งบอกอีกด้วยว่าสาวกหลายคนของพระเยซูได้ละทิ้งพระองค์ไป บางที่เป็นคนส่วนใหญ่

6:68-69 ตามปกติแล้ว “เปโตร” ได้กล่าวแทนสาวกสิบสองคน “พระองค์เจ้า” (คำกรีก *คูริออส*) สามารถหมายถึง “ท่าน” แต่ที่นี้บางทีมันมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่า สาวกเหล่านี้ได้ยืนยันถึงความจงรักภักดีของพวกเขามีต่อผู้หนึ่งที่ตอนนี้เปโตรได้ระบุว่าเป็น “องค์บิสุทธิของพระเจ้า” (เปรียบเทียบ สดด. 16:10; อสย. 41:14; 43:3; 47:4; 48:17; มก. 1:24; ลก. 4:34) บางทีเปโตรไม่ได้หมายถึงว่าพวกเขาได้ถือว่าพระเยซูเป็นแหล่งพึ่งพิงสุดท้ายของพวกเขา แต่เป็นความหวังเดียวของพวกเขา พวกเขา “ได้เชื่อ” ว่าคำสอน (“ถ้อยคำ”) ของพระเยซูได้ส่งผลกระทบต่อ “ชีวิตนิรันดร์” สำหรับผู้ที่ได้เชื่อ (ข้อ 63) และพวกเขา “ได้เชื่อ” ในพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ “บิสุทธิ” ผู้ซึ่ง “พระเจ้า” ได้ส่งมา มันเป็นไปได้ที่เปโตรได้หมายถึงว่าถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวข้องกับหรือรับมือกับชีวิตนิรันดร์เท่านั้น

“เราอนุมานจากคำเหล่านี้ว่า สมอสามตัวได้ช่วยสาวกสิบสองคนที่จะฝ่าฟันพายุคือความกระตือรือร้นทางศาสนาหรือความจริงใจ การรับรู้ที่ชัดเจนถึงทางเลือกต่อหน้าพวกเขา และความมั่นใจเต็มที่ในคุณลักษณะและการผูกพันกับบุคคลที่เป็นเจ้านายของพวกเขา”⁴³³

การสารภาพถึงความเชื่อของเปโตรที่นี้ไม่ใช่การสารภาพอย่างเดียวกันที่ท่านได้ทำ

ณ ซีซารียาฟิลิปปี (มธ. 16:16; มก. 8:29; ลก. 9:20) เนื้อหาก็คงแตกต่างเช่นเดียวกับลำดับเหตุการณ์ บางทีการสารภาพของเปโตรเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์ของพระเยซูได้ปรากฏครั้งแรก ณ ซีซารียาฟิลิปปี เป็นที่ชัดเจนว่า ที่นี้ท่านได้หมายถึงว่า สาวกสิบสองคนได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นผู้ที่พระองค์ได้อ้างว่าเป็นในการอภิปรายก่อนหน้านี้ นั่นคือ พระเมสสิยาห์ผู้ที่ได้มาพร้อมกับการเปิดเผยจากพระเจ้า

“ที่นี้การสารภาพซึ่งไปยังคุณลักษณะภายในที่ซึ่งพวกอัครทูตได้พบความแน่ใจถึง ชีวิตส่วนที่นั่นการสารภาพได้ซึ่งไปยังหน้าที่ต่อสาธารณะและบุคคลที่มีอำนาจของพระเยซู”⁴³⁴

เปโตรได้อ้างอิงถึงพระเยซูว่าเป็น “องค์บริสุทธิ์” ภายหลังจากคำเทศนาของท่านในวันเพ็นเทกอสต์ แต่นั่นก็หลังจากการได้รับความเข้าใจอย่างแท้จริงมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู (กจ. 2:27; 3:14)

6:70

มันดูเหมือนว่า สาวกสิบสองคนได้เลือกพระเยซูเป็นรับบีของพวกเขา แต่จริงๆแล้วการเลือกเป็นของพระองค์ (มก. 3:13-19; ลก. 6:12-16) พระองค์ได้เลือกพวกเขา และจากนั้นพวกเขาได้เชื่อในพระองค์ อย่างที่พระบิดาได้เลือกผู้เลือกสรรผู้ซึ่งต่อมาได้เชื่อในพระเยซู จากการไตร่ตรองถึงความรู้ของพระองค์เกี่ยวกับผู้ที่ได้เชื่อในพระองค์และผู้ที่ไม่ได้เชื่อนั้น (ข้อ 64) พระเยซูได้เปิดเผยว่าแม้กระทั่งท่ามกลาง “สาวกสิบสองคน” นั้นก็มีผู้ไม่เชื่อหนึ่งคน (“มาร”) พระเยซูได้เลือกเขาให้เป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน แต่พระเจ้าไม่ได้เลือกเขาเพื่อความรอด (เปรียบเทียบ 13:10-11; 17:12; กจ. 1:25; สดด. 41:9)

คำกรีกที่แปลว่า “มาร” (คำกรีก คือ *โบลอส*) ไม่ได้มีคำนำหน้านามพร้อมกับมันในฉบับคัดลอกภาษากรีกโบราณที่ไว้ใจได้หลายฉบับ ตามปกติแล้ว สิ่งนี้บ่งบอกถึงการเน้นที่คุณภาพของคำนาม ที่นี้บางทีมันหมายถึง “หนึ่ง” ใน “สาวกสิบสองคน” เป็น *เหมือนมาร* (เปรียบเทียบ มก. 8:33) คำกรีกที่เทียบเท่ากับคำฮีบรู *ชาดาน* หมายถึง “ปรปักษ์” หรือ “ผู้กล่าวหา” มันหมายถึง ผู้ใส่ร้ายหรือผู้กล่าวหาเท็จ แต่เมื่อมันปรากฏในฐานะคำนามที่ใช้แทนคำนาม มันก็หมายถึง “ชาดาน” (เช่น 8:44; 13:2; เปรียบเทียบ 13:27) บางทีพระเยซูได้หมายถึงว่าหนึ่งในสาวกสิบสองคนจะปฏิบัติเหมือนชาดาน เพราะว่าชาดานจะนำพาเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูได้บอกเป็นนัยว่าหนึ่งในสาวกสิบสองคนเป็นสาวกปลอม

6:71

ขอหัน แต่ไม่ใช่พระเยซู ได้ระบุถึง “มาร” ท่ามกลางสาวกสิบสองคนว่าเป็น “ยูดาส” การกระทำที่ชั่วร้ายของเขาก็จะเป็นการทรยศต่อพระเยซูให้ไปสู่มือของพวกศัตรูของพระองค์ บางที “อิสคาริโอท” เป็นการถ่ายตัวอักษรของคำฮีบรูคือ *เครี โยท* หมายถึง “บุคคลแห่งเครีโอท” ซึ่งเป็นหมู่บ้านในยูดาห์ทางตอนใต้ (ยชว. 15:25)

“การบันทึกเกี่ยวกับความขัดแย้งใหญ่ ณ เยรูซาเล็มในระหว่างที่ความเชื่อและความไม่เชื่อได้ถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่ที่แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรก (บทที่ 6-10) ประกอบด้วยโครงร่างของตอนที่ต่อเนื่องกันของความขัดแย้งเอง ส่วนที่สองคือการพิพากษาที่เด็ดเดี่ยว (บทที่ 11, 12)

“ส่วนหลักนี้ของพระกิตติคุณทั้งเล่ม [บทที่ 7-10] ประกอบด้วยเหตุการณ์ต่างๆ และการอภิปรายต่างๆ ที่ได้เชื่อมโยงกับเทศกาลระดับชาติสองเทศกาล คือ *เทศกาลอยู่เพิง* และ *เทศกาลการฉลองพระวิหาร* ซึ่งได้ระลึกถึงการครอบครองคานาอันครั้งแรก และการรื้อฟื้นที่ยิ่งใหญ่ของการเป็นอิสระทางด้านศาสนา ดังนั้น เทศกาลก็มีความหมายที่แสดงไว้มากที่สุดเกี่ยวกับชีวิตของพวกยิว และอย่างที่จะได้เห็นนั้น สิ่งนี้ได้กระทบต่อรูปแบบการสอนของพระเยซู

“มีความคืบหน้าที่ชัดเจนในประวัติศาสตร์ การอภิปราย ณ เทศกาลอยู่เพิง (7, 8) ได้ถูกแสดงลักษณะ โดยการสงสัยและการถามท่ามกลางผู้คน การอภิปราย ณ เทศกาลฉลองพระวิหารก็แสดงถึงการแยกที่ได้สำเร็จแล้ว (9, 10)”⁴³⁵

การตอบสนองของพวกยิว 7:1-9

“ขอหันบทที่ 7 มีสามส่วนของเวลา คือ ก่อนเทศกาล (ข้อ 1-10) ในท่ามกลางเทศกาล (ข้อ 11-36) และในวันสุดท้ายของเทศกาล (ข้อ 37-52) การตอบสนองต่างๆระหว่างแต่ละระยะเวลาเหล่านั้นสามารถถูกแสดงลักษณะโดยสามคำ คือ ความไม่เชื่อ การโต้แย้ง และการแตกแยก”⁴³⁶

ส่วนนี้เชื่อมโยงการตอบสนองของคนอีกกลุ่มหนึ่งที่สำคัญกับพระเยซู โดยทั่วไปแล้ว พวกเขาเป็นพวกยิวซึ่งรวมถึงน้องๆของพระเยซู ส่วนนี้ก็เตรียมผู้อ่านสำหรับการนำเสนอที่ตามหลังพันธกิจของพระเยซูในเยรูซาเล็มซึ่งได้เกิดขึ้น ณ เทศกาลอยู่เพ็ง

“ในพระกิตติคุณเล่มนี้ เยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางแห่งปัญหาของพันธกิจของพระเมสสิยาห์ที่พระองค์แก้ต่างการอ้างของพระองค์ก่อนการทำให้งานของพระองค์สำเร็จ โดยการทนทุกข์ภายนอกกำแพงเยรูซาเล็ม”⁴³⁷

7:1 ตอนนี้นำการต่อต้านพระเยซูที่รุนแรงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ในแคว้นยูเดีย” จนพระองค์ได้เลือกที่จะพักและทำกิจรอบๆ “แคว้นกาลิลี” นี่เป็นการอ้างอิงย่อๆถึงพันธกิจภายหลังในแคว้นกาลิลีของพระเยซูที่พระกิตติคุณฟ้องอธิบายอย่างเต็มที่มากขึ้น พวกผู้นำชาวยิวได้ดำเนินการที่จะวางแผนเพื่อการประหาร พระเยซูเรื่อยไป (เปรียบเทียบ 5:18) ยอห์นได้บันทึกความเป็นศัตรูที่เพิ่มขึ้นของพวกเขาที่นี่และในบทต่างๆที่ตามมา (เปรียบเทียบ ข้อ 19, 30, 32, 44; 8:59; 10:39; 11:8, 53)

7:2 เทศกาลอยู่เพ็ง (“ซุ้ม”) มีขึ้นหลังจากปีสกาหกเดือน (6:4) (มัทธิว 12-17 และ 21 บันทึกเหตุการณ์บางอย่างที่ได้เกิดขึ้นระหว่างระยะเวลาหกเดือนนี้ ซึ่งยอห์นไม่ได้เอ่ยถึง) ปีนั้นเทศกาลอยู่เพ็งมีขึ้นในวันที่ 10-17 กันยายน ค.ศ. 32 ⁴³⁸ มันเป็นเทศกาลการเก็บเกี่ยวมะกอกเทศและผลองุ่น (อพย. 23:16; ลนต. 23:33-36, 39:-43; ฉชบ. 16:13-15) ในสมัยของพระเยซู นั้นมันเป็นเทศกาลอันเป็นที่นิยมมากที่สุดของสามเทศกาลที่ได้กำหนดไว้ของคนยิว⁴³⁹ มันได้ระลึกถึงการเดินทางในถิ่นทุรกันดารของคนอิสราเอล พวกยิวที่ศรัทธาหลายคนได้สร้างที่กำบังชั่วคราวที่ทำจากกิ่งไม้และได้อาศัยในนั้นเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เพื่อที่จะเลียนแบบสภาพในถิ่นทุรกันดารที่ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้อาศัย

7:3-5 พวกน้องๆต่างบิดาของพระเยซูได้แนะนำให้พระองค์ที่จะ “ไป” ยังเทศกาลนั้น เพื่อว่า “พวกสาวก” ที่เหลืออยู่ของพระองค์จะเชื่อในพระองค์ต่อไป และคนจำนวนมากขึ้นจะกลายมาเป็นสาวกของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้ทักท้วงเอาว่าพระเยซูต้องการผู้ติดตามมากเท่าที่จะเป็นไปได้ พวกเขาได้เชื่อว่าพระองค์สามารถทำการอัศจรรย์ได้ แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อว่าพระองค์เป็นผู้ที่พระองค์ได้อ้างว่าเป็น พวกเขาได้หนุนใจให้พระองค์ที่จะโฆษณา

พระองค์เอง บางทีพวกเขาได้เห็นถึงผลประโยชน์บางอย่างสำหรับพวกเขาเองในการที่พระองค์ได้ทำอย่างนั้น ชาตานได้ทดลองพระเยซูอย่างเดียวกัน (มธ. 4:1-10) แผนการของพระเจ้าสำหรับการยกย่องของพระเยซูก็แตกต่างจากแผนการของพวกเขาและได้เกี่ยวข้องกับกางเขน มั่นยากที่จะบอกว่าพวกน้องๆเหล่านี้ได้กล่าวอย่างจริงจังหรืออย่างเหินแสม บางทีบางคนก็จริงจังและคนอื่นก็เหินแสม

ความคุ้นเคยกับพระเยซูไม่ได้และไม่รับรองถึงความเชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ สดค. 69:8) แนวทางที่ผู้ไม่เชื่อวางแผนที่จะได้รับศักดิ์ศรีเพื่อพวกเขาเองบ่อยครั้งแล้วก็ตรงกันข้ามกับแนวทางของพระเจ้าในการทำสิ่งต่างๆ (เปรียบเทียบ ฟป. 2:3-11) สองในพวกน้องๆเหล่านี้คือ ยากอบและยูดา ผู้ซึ่งต่อมาในกลายมาเป็นผู้เชื่อและได้เขียนหนังสือในพันธสัญญาใหม่ที่มีชื่อของพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 1:14; 1 คร. 15:7)

7:6

พระเยซูได้ตอบว่ามันไม่ใช่ “เวลา” (คำกรีก *ไครอส*) ที่เหมาะสมสำหรับพระองค์ที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม นั่นคือ เวลา (ตารางเวลา) ของพระบิดาซึ่งพระเยซูได้เรียกว่า “เวลาของเรา” (เปรียบเทียบ 2:4) อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถไปยังเทศกาลนั้นได้ ณ เวลา (คำกรีก *ไครอส*) ใดก็ตาม พวกเขาไม่ได้อยู่ในภารกิจและตารางเวลาจากพระเจ้าอย่างที่พระองค์ได้อยู่นั้น

“ภาพของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซูนั้นก็เป็ภาพที่กำลังเคลื่อนอยู่เรื่อยๆ ไปสู่จุดหมายที่ได้กำหนดไว้ของพระเจ้า ของพระองค์”⁴⁴⁰

การตีความอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า พระเยซูได้หมายถึงว่า เวลาแห่งการตายของพระองค์ยังไม่มาถึง อย่างไรก็ตาม คำกรีกที่พระเยซูได้ใช้เมื่ออ้างอิงถึงการตายของพระองค์และผลลัพธ์ต่างๆของมันในพระกิตติคุณยอห์นก็เป็นคำว่า *โธรา* อยู่เสมอในที่อื่นๆ ไม่ใช่ *ไครอส* (2:4; 7:30; 8:20; 12:23, 27; 13:1; 17:1)

7:7

พระเยซูได้พาตึงถึงการต่อต้านที่ได้รอกอยพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกน้องๆของพระองค์ไม่มีเหตุผลที่เจาะจงเพื่อจะระมัดระวังเกี่ยวกับว่าพวกเขาได้ไปยังเทศกาลเมื่อไหร่ แต่พระเยซูจะตกอยู่ในอันตรายเมื่อพระองค์ได้ไป พวกเขาได้เป็นส่วนหนึ่งของ “โลก” แต่พระ

เยซูไม่ได้เป็นของโลก (1:10; เปรียบเทียบ 15:18-21; 17:14, 16) อีกเหตุผลหนึ่งสำหรับการต่อต้านของพวกยิวคือการเทศนาที่ได้ทำให้สำนึกของพระเยซูที่ได้เรียกร้องการกลับใจและความเชื่อในพระองค์ ข้อนี้ประกอบด้วยการอธิบายสำหรับถ้อยแถลงของพระเยซูในข้อก่อนหน้า

7:8-9 จากการทำให้นำเสนอการอธิบายของพระองค์แล้ว พระเยซูได้หุนใจให้พวกน้องๆของพระองค์ที่จะไป “ยังเทศกาล” โดยปราศจากพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ได้พูดเป็นนัยว่าพระบิดาได้ตั้งวาระ และพระองค์จำเป็นต้องติดตามมันแทนที่จะเป็นคำแนะนำของพวกเขา (เปรียบเทียบ 2:4) น้ำพระทัยช่วงขณะนี้ของพระเจ้าสำหรับพระองค์ก็คือที่จะอยู่ “ในแคว้นกาลิลี”

คำว่า “ยัง” ของฉบับแปล NIV ก็มีการสนับสนุนทางตัวบทที่อ่อนแอ แม้ว่ามันแสดงถึงการตีความที่ใช้ได้ ฉบับคัดลอกภาษากรีกเก่าแก่หลายฉบับไม่ได้มีคำนั้น บางทีผู้คัดลอกได้เพิ่มมันเข้าไปเพื่อจะอธิบายถึงสิ่งที่พระองค์ได้หมายถึง เนื่องจากว่าพระองค์ *ได้ไป* ยังกรุงเยรูซาเล็มหลังจากที่พระองค์ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ไม่นาน (ข้อ 10)

ข. การเสด็จเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สามของพระเยซู 7:10—10:42

ส่วนนี้ของตัวบทอธิบายถึงการสอนของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็มในระหว่างเทศกาลอยู่เพิงและเทศกาลฉลองพระวิหาร เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้รวมการสอนในการบรรยายของท่านเพราะว่ามันประกอบด้วยการเปิดเผยที่สำคัญถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู และเพราะว่ามันอธิบายถึงการต่อต้านที่มีต่อพระเยซูมากขึ้นซึ่งได้ไปถึงจุดสูงสุดในการถูกตรึงของพระองค์

1. การโต้เถียงเกี่ยวกับพระเยซู 7:10-13

7:10 พระเยซูได้ดำเนินการที่จะมุ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็มหลังจากพวกน้องๆของพระองค์ได้จากไปไม่นาน เพราะว่าพระบิดาได้นำให้พระองค์ที่จะไป พระองค์ไม่ได้ป่าวประกาศถึงการมาถึงของพระองค์ด้วยการเผยแพร่อะไรที่ยิ่งใหญ่ (หรือ “ต่อสาธารณะ”) อย่างที่พวกน้องๆของพระองค์ได้แนะนำ แต่ได้ไปโดยปราศจากการป่าวประกาศ ถ้าพระองค์ได้ไปในไม่ช้า พวกเจ้าหน้าที่คง

ได้มีโอกาสมากขึ้นที่จะจับกุมพระองค์ (ข้อ 1)

7:11 เนื่องจากว่าตามปกติแล้ว ยอห์นได้ใช้คำวลีนี้ “พวกยิว” เพื่อจะอธิบายถึงพวกเจ้าหน้าที่ของ คนยิวผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:19; 7:13 และข้ออื่นๆ) บางทีนั่นคือผู้ที่พยายาม ที่จะหาพระองค์ที่นั่นความตั้งใจของพวกเขาดูเหมือนจะเป็นอันตราย

7:12-13 พระเยซูเป็นหัวข้อที่เป็นการโต้เถียงของการสนทนา ณ เทศกาลนั้น การปรากฏของพระองค์ได้ กระตุ้น “การบ่น” (คำกรีก *โศกก็สมอส* เปรียบเทียบ 6:41, 61) ก่อนข้างมาก ผู้คนโดยทั่วไป หลายคนจากแคว้นยูเดีย และบรรดาผู้เดินทางจากที่อื่นๆ ได้โต้แย้งถึงพันธกิจของพระองค์ อย่างลับๆ ในขณะที่ได้สงสัยว่าพวกผู้นำของพวกเขาได้ต่อต้านพระองค์ ตามฉบับที่ทุกฉบับนั้น การหลอกลวงผู้คนเป็นอาชญากรรมซึ่งจะถูกลงโทษโดยการเอาหินขว้าง⁴⁴¹ “พวกยิว” ที่นี้ อ้างอิงอย่างชัดเจนถึงพวกผู้นำของคณิสราเอล

ส่วนนี้ที่เตรียมเบื้องหลังสำหรับพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็มที่ติดตามมา มันช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกถึง บรรยากาศของความคิดทางสาธารณะที่พระเยซูได้ทำการ

2. พันธกิจของพระเยซู ณ เทศกาลอยู่เพิง 7:14-44

ยอห์นได้นำเสนอโอกาสนี้ของพันธกิจการสอนของพระเยซูว่าประกอบด้วยการเน้นสามอย่าง คือ สิทธิอำนาจ ของพระเยซู ที่มาและจุดหมายของพระองค์ และพระสัญญาเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ส่วนนี้ได้ถูกถือว่า ประกอบด้วยสองวัฏจักร คือ การสอนของพระเยซู ข้อ)15-24; 37-39) การคาดคะเนที่เป็นผลลัพธ์ท่ามกลางผู้คน ข้อ)25-31; 40-44) และ ภารกิจของเจ้าหน้าที่คนยิวและผลลัพธ์ต่าง ข้อ 32-36; 45-52)⁴⁴²

สิทธิอำนาจของพระเยซู 7:14-24

7:14 ครั้นถึงช่วงกลางของสัปดาห์นั้น พระเยซูได้เริ่มต้นการสอนต่อสาธารณะในพระวิหาร บางที ใน “ห้องพระคลัง” ในลานของผู้หญิง⁴⁴³ ข้อนี้ตั้งฉากสำหรับสิ่งที่ติดตามมาทันทีทันใด

“... ตลอดภายในของกำแพงใหญ่ที่ได้จัดตั้งกำแพงล้อมรอบพระวิหารก็มีระเบียบ

สองชั้นซึ่งแต่ละเสาก็เป็นเสาหินอ่อนสีขาวที่สูง 25 ศอกซึ่งถูกปกคลุมด้วยคานที่เป็นไม้สนสีดาร์”⁴⁴⁴

7:15 มันค่อนข้างเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ชายชาวยิวที่จะอ่านและเขียน ผู้คนไม่ได้แสดงออกถึงความประหลาดใจต่อความสามารถของพระเยซูที่จะทำอย่างนั้น พวกเขาจากยูเดีย (เปรียบเทียบ 1:19) ได้ประหลาดใจต่อความเข้าใจของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องราวทางศาสนา (เปรียบเทียบ มธ. 7:28-29; มก. 1:22) พวกเขาได้รู้ว่าพระองค์ไม่ได้มีการศึกษาทางศาสนศาสตร์ที่เป็นทางการภายใต้พวกกริบบิ (เปรียบเทียบ กจ. 4:13)

“สำหรับพวกยิวนั้น มีการเรียนรู้ประเภทเดียวเท่านั้น นั่นคือ ศาสนศาสตร์ และหนทางเดียวไปสู่มันก็คือ โรงเรียนของพวกกริบบิ”⁴⁴⁵

“บางครั้งมันก็เป็นจริงในทุกวันนี้ที่ว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาในหลากหลายอาชีพของชีวิตก็เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างมั่นคงกว่าผู้ที่มีของประทานต่างๆที่น้อยกว่าพร้อมกับ การอบรมในโรงเรียน จงดูความมุ่งมั่นที่คล้ายกันของสภาแซนฮีดรินเกี่ยวกับเปโตร และยอห์น (กจ. 4.13) นี่ไม่ใช่ข้อโต้แย้งต่อการศึกษา แต่มันใช้มากกว่าการศึกษาที่จะสร้างคนแท้”⁴⁴⁶

7:16 พระเยซูได้ตอบสนองโดยการอธิบายว่าความรู้ของพระองค์ได้มาจาก “ผู้หนึ่ง” ที่ “ได้ส่ง” พระองค์มา นั่นคือ พระเจ้าพระบิดา (เปรียบเทียบ 5:19-30) มันไม่ได้มาจากพระองค์เอง พระองค์ได้หมายถึงว่าความรู้ของพระองค์ไม่ใช่ความรู้ที่พระองค์ได้คิดค้นหรือบรรลุผ่านทาง การศึกษาที่อิสระ ตามปกติแล้วพวกกริบบิได้อ้างรับบีอื่นๆในฐานะที่มาของข้อมูลของพวกเขา พระเยซูได้หลีกเลี่ยงการให้ความประทับใจที่ว่าพระองค์เป็นคนเหนือที่ช่างคิด แต่พระองค์ได้ บ่งบอกอีกว่าการสอนของพระองค์ไม่ใช่การดำเนินการธรรมเนียมของรับบีต่อไป “คำสอน” ของพระองค์ไม่ได้มาจากพวกกริบบิหรือการศึกษาด้วยตนเอง แต่มาจากพระเจ้าโดยตรง

“มันเป็นลักษณะของบุคคลที่โดดเด่นหลายคนแห่งพระคัมภีร์ที่ว่าพวกเขาได้รับการโน้มน้าวว่า พวกเขาต้องทำสิ่งที่พวกเขากำลังทำ และกล่าวสิ่งที่พวกเขากำลังกล่าว เพราะว่าพวกเขาได้รับคำบัญชาจากพระเจ้า”⁴⁴⁷

พระเยซูได้อ้างต่อไปว่า คุณแจ้ผู้การรับรองถึงการอ้างอิงของพระองค์ที่ว่าคำสอนของพระองค์ได้มาจากพระเจ้าก็คือ ความตั้งใจ (ความเต็มใจ) ของบุคคลหนึ่งที่จะ “ทำ” ตาม “น้ำพระทัย” ของพระเจ้า วิธีปกติที่พวกเรารู้จักได้ยุติการโต้แย้งเช่นนั้นก็โดยทางการอภิปราย อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้สอนว่าปัจจัยหลักนั้นเป็นศีลธรรมไม่ใช่สติปัญญา ถ้า “ผู้ใด” “เต็มใจ” ที่จะทำตาม “น้ำพระทัย” ของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ที่เรารู้จักความจริงของพระเจ้า พระเจ้าจะช่วยให้บุคคลนั้นที่จะเชื่อว่าคำสอนของพระเยซูได้มาจากเบื้องบน (เปรียบเทียบ 6:44)

“เงื่อนไขเดียวสำหรับการเข้าใจการอ้างของพระเยซูก็คือความเชื่อ ‘การประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้า’ ไม่ได้หมายถึง การเชื่อฟังทางจริยธรรมในฐานะเบื้องต้นต่อกฎเกณฑ์ของคริสตศาสนา แต่เป็นการเชื่อในผู้ที่พระเจ้าได้ส่งมา (6:29. . .) ความเชื่อเช่นนั้นช่วยให้ผู้เชื่อที่จะรับรู้ถึงความสอดคล้องกันของคุณลักษณะทางศีลธรรมของภารกิจของพระเยซูพร้อมกับพระประสงค์ของพระเจ้า”⁴⁴⁸

ดังนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการอุทิศตนที่จะทำตาม “น้ำพระทัย” ของพระเจ้า เมื่อบุคคลหนึ่งทำการอุทิศตนนั้น พระเจ้าก็เริ่มต้นที่จะโน้มน้ำหนักหรือเธอเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นจริง ความเชื่อต้องมาก่อนเหตุผล ไม่ใช่ในทางกลับกัน

“ผู้ฟังของพระองค์ได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความสามารถของพระองค์ในฐานะอาจารย์ พระองค์ก็ตั้งคำถามเกี่ยวกับความสามารถของพวกเขาในฐานะผู้ฟัง”⁴⁴⁹

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่า ความแม่นยำของความเข้าใจของเราก็อยู่ในสัดส่วนโดยตรงของการงานของเราต่อพระเจ้า ผู้คนที่อยู่ในทางธรรมอย่างมากบางคนได้ถือมุมมองบางอย่างที่ผิดพลาดอย่างมาก มีปัจจัยอื่นๆที่กำหนดว่าความเข้าใจของเราแม่นยำแค่ไหน พระองค์ก็ไม่ได้กล่าวว่า ถ้าบุคคลหนึ่ง ตั้งใจที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาหรือเธอจะเข้าใจถึงที่มาของคำสอนของพระเยซูโดยอัตโนมัติ ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า การงานต่อพระเจ้าไม่ใช่การวิเคราะห์ทางสติปัญญานั้น เป็นรากฐานสำหรับการเข้าใจความจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความจริงแห่งคำสอนของพระเยซู (เปรียบเทียบ สภย. 1:7)

“ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยการเรียนรู้ข้อเท็จจริงหรือ ขบวนการเท่านั้น แต่มันขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังต่อความจริงอันเป็นที่รู้จัก การเชื่อฟังต่อ น้ำพระทัยอันเป็นที่รู้จักของพระเจ้าก็พัฒนาการแยกแยะระหว่างความเท็จและ ความจริง”⁴⁵⁰

7:18 บุคคลที่อ้างแนวคิดดั้งเดิมของเขาหรือของเธอจะยกย่องตนเอง นั่นอาจไม่เป็นแรงจูงใจที่ แฝงอยู่ของเขาหรือของเธอ แม้ว่าบ่อยครั้งแล้วมันเป็น แต่นั่นจะเป็นผลลัพธ์ ตรงกันข้าม บุคคลที่อ้างแนวคิดของอีกคนหนึ่งก็ลงเอยด้วยการยกย่องบุคคลอื่นแทนที่จะเป็นเขาเองหรือ เธอเอง พระเยซูได้อ้างที่จะทำอันหลังนี้ และที่จะปรารถนา “การยกย่องแก่ผู้หนึ่งที่ได้ส่ง พระองค์มา” ความปรารถนานั้น ได้แสดงถึงความชอบธรรมของพระองค์ และได้ทำให้คิดไม่ถึงว่าพระองค์จะหลอกลวงผู้คน (ข้อ 12)

“ในทาร์กุมของปาเลสไตน์นั้น บุตรชายที่ทำตามหน้าที่เป็นผู้ ‘ที่มีความคิดเห็นจาก ผู้อื่นสำหรับศักดิ์ศรี’ ‘อิคาร์’ หรือ ‘เกียรติ’ ของบิดาของเขา ปฐม. 32:7 (8), 11 (12), TJ1; ลนต .19:3 นิโอพีทิ)”⁴⁵¹

7:19 พระเยซูเพิ่งได้อ้างว่าพระเจ้าได้ให้คำสอนของพระองค์แก่พระองค์ และที่ว่าพระองค์ได้ ป่าวประกาศมันอย่างสัตย์ซื่อในฐานะมนุษย์ที่ชอบธรรม ตอนนี้พระองค์ได้เปรียบเทียบ พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์กับพระองค์เอง พวกเขาได้อ้างว่า “โมเสส” ได้ให้คำสอนของท่าน แก่พวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้ดำเนินการอย่างสัตย์ซื่อในฐานะมนุษย์ที่ชอบธรรม ดังนั้นมันไม่ สอดคล้องกันที่ว่าพวกเขาได้แสวงหาที่จะ “ฆ่า” พระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 44-45) พวกเขาได้ กล่าวหาพระองค์ถึง “ความไม่ชอบธรรม” (ข้อ 12, 18) แต่แท้จริงแล้วพวกเขาเป็นผู้ที่ไม่ ชอบธรรม พวกเขาได้แสวงหาที่จะ “ฆ่า” พระองค์ แม้ว่าโมเสสได้สอนว่าน้ำพระทัยของ พระเจ้าก็คือที่จะยับยั้งจากการฆ่า (อพย. 20:13) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้ जानต่อ น้ำ พระทัยของพระเจ้าตามที่มันได้มาผ่านทาง โมเสส จึงไม่แปลกใจที่ว่าพวกเขาได้ล้มเหลวที่ จะเข้าใจคำสอนของพระเยซู

7:20 ผู้ฟังหลายคนของพระเยซูไม่ได้ตระหนักถึงความลึกซึ้งของความเป็นศัตรูของพวกผู้นำของ คนอิสราเอลที่มีต่อพระองค์ พวกเขาได้คิดอย่างตรงๆว่าพระองค์นั้นบ้าที่จะคิดว่าใครคนหนึ่ง

กำลังพยายามที่จะฆ่าพระองค์ พวกยิวแห่งสมัยของพระเยซูได้คิดโดยทั่วไปๆ ถึงความเจ็บป่วยทางความคิด ซึ่งในกรณีคือการหากระแงว่าเป็นการถูกพิชั้หน้า สิ่งนี้อธิบายถึงการอ้างอิงของพวกเขาถึงการที่พระเยซูมี “ผี” (เปรียบเทียบ 10:20) คนเหล่านี้ไม่ได้กล่าวหาพระเยซูถึงการได้รับอำนาจของพระองค์มาจากซาตานอย่างที่คนอื่นๆ ได้กล่าวหา (มธ. 9:34; 10:25; 12:24; มก. 3:22; ลก. 11:15; เปรียบเทียบ มธ. 11:18) มีกรณีของการถูกพิชั้หลายกรณีในพระกิตติคุณฟอง แต่ไม่มีสักกรณีในพระธรรมยอห์น

7:21 “สิ่งหนึ่ง” (ตามตัวอักษรคือ งาน คำกรีกคือ *เอ โคน* นั่นคือ งานที่อิศจรรย) ที่พระเยซูได้ทำซึ่งพระองค์ได้อ้างอิงถึงนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นการรักษาคนง่อย ณ สระเบธเสดา (ข้อ 23; 5:1-9) มันได้ทำให้ “ทุกคน” ที่ได้ยินเรื่องนี้ที่จะ “ประหลาดใจ” (5:10-18) ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันได้เริ่มต้นการโต้เถียงเกี่ยวกับพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม

7:22 สิ่งที่มาก่อนแห่ง “ด้วยเหตุว่า” (NASB ฉบับแก้ไข 1973) “ด้วยเหตุนี้” (NASB ฉบับแก้ไข 1995) หรือ “กระนั้น” (NIV คำกรีกคือ *ดิวา ทูโท*) ก็ไม่ชัดเจน มันอาจอ้างอิงถึงสิ่งที่มาก่อน การตีความนี้จะก่อให้เกิดการแปลเช่น “ท่านทุกคนก็ประหลาดใจเนื่องจากสิ่งนี้”⁴⁵² อย่างไรก็ตาม ยอห์น ได้ใส่วลีนี้ก่อนอย่างต่อเนื่องเมื่อท่านได้ใช้มันในอนุประโยคอื่นๆ⁴⁵³ บางทีพระเยซูได้อ้างอิงถึงการรักษาคนง่อยของพระองค์ (ข้อ 21) ว่าเป็นสัญลักษณ์ถึงความปรารถนาของพระเจ้าสำหรับความสมบูรณ์ทางกายภาพ

โมเสสได้กำหนดให้มีการเข้าสู่หนัดเพื่อสุขภาพทางกายภาพของคนอิสราเอล เช่นเดียวกับเพื่อเหตุผลอื่นๆ (ลนต. 12:3) พวกยิวได้ตระหนักถึงสิ่งนี้ และดังนั้น “ได้ทำการเข้าสู่หนัด” ทารกชายในวันที่แปดหลังจากการเกิดของพวกเขา แม้ว่าวันนั้นเป็น “วันสะบาโต”⁴⁵⁴ ตามปกติแล้วพวกยิวที่รักษาภูกก็ไม่ทำงานในวันสะบาโต

การอ้างอิงที่เป็นการเสริมของพระเยซูถึงข้อเท็จจริงที่ว่า กฎหมายการเข้าสู่หนัดได้เริ่มต้นกับบรรพบุรุษอย่างแท้จริงและไม่ใช่โมเสสนั้น บางทีเป็นการลดความสำคัญของโมเสสอย่างเล็กน้อย พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูได้อ้างอิงที่จะติดตามโมเสสอย่างสัตย์ซื่อ แต่ในการถือรักษา กฎหมายการเข้าสู่หนัดนั้น พวกเขาไม่ได้ให้เกียรติท่านอย่างแท้จริง แต่ให้เกียรติ *อับราฮัม* (ปฐก. 17:9-14) ตามหลักแล้ว โมเสสเพียงแคได้รวมกฎหมายการเข้าสู่หนัดไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติ

ของโมเสส อย่างที่ท่านได้ทำกับกฎหมายเก่าแก่อื่นๆ

7:23

พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูได้อนุญาตการกระทำ “ในวันสะบาโต” ที่ได้ส่งผลต่อสุขภาพของส่วนหนึ่งของบุคคลหนึ่ง และทารกในวันสะบาโต ดังนั้นพวกเขาไม่ควรต่อต้านการรักษาผู้ใหญ่ทั้งตัว (“คนทั้งคน”) ในวันเดียวกัน นอกจากนี้ พวกเขาได้กระทำการเข้าสู่งานในวันสะบาโตตามปกติ แต่พระเยซูได้รักษาชายคนหนึ่งเท่านั้นในวันสะบาโต การเข้าสู่งานเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อที่จะก่อให้เกิดสุขภาพที่ดี เด็กที่ได้รับการเข้าสู่งานไม่ได้เจ็บป่วย ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูได้รักษาชายคนหนึ่งผู้ได้ทนทุกข์ด้วยความเจ็บป่วยที่รุนแรงมาเป็นเวลา 38 ปี ยิ่งไปกว่านั้นอีก การเข้าสู่งานเป็นแค่พิธีการชำระให้บริสุทธิ์ แต่การรักษาคนง่อยได้เกี่ยวข้องกับการช่วยกู้จากการเป็นทาส ดังนั้นมันไม่ยุติธรรมสำหรับพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูที่จะ โกรธพระองค์ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทำ

พวกยิวได้สถาปนาลำดับชั้นของกิจกรรมต่างๆที่ซึ่งพวกเขาได้ตัดสินความถูกต้องตามกฎหมายของการกระทำใดๆในวันสะบาโต (เปรียบเทียบ มธ. 12:9-10) พวกเขาได้ตั้งลำดับชั้นนี้ความจำเป็นที่จำเป็น ซึ่งก็คือความเร่งด่วน พระเยซูได้กระทำการจากมุมมองที่เป็นลำดับชั้นเช่นกัน แต่พระองค์ได้ตั้งลำดับชั้นของพระองค์บนสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อผู้คน (มก. 2:27)

“ถ้าพวกผู้ต่อต้านของพระองค์ได้เข้าใจความหมายโดยนัยของการจัดเตรียมของโมเสสสำหรับการเข้าสู่งานในวันสะบาโตนั้น พวกเขาคงได้เห็นว่าการกระทำแห่งความเมตตา อย่างที่พระองค์เพิ่งได้ทำไปนั้นไม่ใช่แค่อนุญาตเท่านั้น แต่เป็นพันธะอีกด้วย โมเสสค่อนข้างได้เข้าใจว่าบางสิ่งควรถูกกระทำในวันสะบาโต พวกยิวมีถ้อยคำของท่านแต่ไม่มีความหมายของท่าน”⁴⁵⁵

7:24

พระเยซูได้สรุปโดยการเตือนผู้ฟังของพระองค์ถึงการตัดสิน “ตามที่เราเห็นภายนอก” หรืออย่างผิวเผิน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 16:18-19; อสย. 11:3-4; ศคย. 7:9) “การตัดสิน” ที่ผิวเผินของพวกเขาก็เกี่ยวกับกิจกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายสำหรับวันสะบาโตนั้นได้ส่งผลต่อการตัดสินที่ผิวเผินเกี่ยวกับงานและบุคคลของพระเยซู พระองค์ได้บอกให้พวกเขา ที่จะหยุดทำอย่างนั้น พวกเขาจำเป็นต้อง “ตัดสิน” บนพื้นฐานของมาตรฐานที่ “ชอบธรรม” คือ สิ่งที่ถูกต้องอย่างแท้จริง

ที่มาและจุดหมายของพระเยซู 7:25-36

7:25-26 แม้ว่าผู้เดินทางที่เป็นคนยิวหลายคนในลานพระวิหารนั้นไม่ได้ตระหนักว่าพวกเขาผู้นำทางศาสนาเป็นศัตรูต่อพระเยซูเพียงไร (ข้อ 20) คนท้องถิ่นบางคนก็ได้ตระหนัก พวกเขาได้ประหลาดใจว่าพระเยซูกำลัง “กล่าวอยู่” “อย่างเปิดเผย” และพวกเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพระองค์ พวกเขาได้คาดหวังว่าถ้าพระองค์เป็นผู้หลอกลวง “พวกผู้ปกครอง” จะกักขังพระองค์ แต่ถ้าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาจะยอมรับพระองค์เช่นนั้น พวกเจ้าหน้าที่ได้กระทำอย่างที่พวกเขาได้ทำเพราะว่าพวกเขากลัวประชาชน สถานการณ์ได้นำให้คนท้องถิ่นบางคนที่จะสงสัยว่าพวกเขาผู้นำอาจเชื่อ (“รู้” ถ้าไม่ยอมรับ) อย่างแท้จริงว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”)

7:27 ชาวกรุงเยรูซาเล็มได้รู้สึกโน้มน้าวใจที่จะเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ เพราะพวกเขาได้เชื่อว่าที่มาทางโลกของพระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์ของพวกเขาจะไม่เป็นที่รู้จัก ความเชื่อถือเป็นธรรมเนียม⁴⁵⁶ แน่แน่นอนว่ามันไม่ได้เป็นตามพระคัมภีร์ เนื่องจากพันธสัญญาเดิมได้ทำนายอย่างชัดเจนว่าสถานที่เกิดของพระเมสสิยาห์จะเป็นเบธเลเฮม (มีคา. 5:2)

“ดูเหมือนได้มีการคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะปรากฏที่นั่นใด (บางทีจากดาเนียล 7:13 หรือจาก อีสายห์ 53:8) ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไหร่ ในขณะที่พระคริสต์ได้ดำเนินชีวิตมายาวนานท่ามกลางเพื่อนร่วมชาติของพระองค์ในความปลอดภัยที่นั่นก็เป็นที่รู้จักต่อพวกเขา”⁴⁵⁷

ความเข้าใจโดยทั่วไปเกี่ยวกับที่มาของพระเยซูก็คือว่า เนื่องจากว่าพระองค์เป็นที่รู้จักว่าได้เติบโตขึ้นในเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ได้บังเกิดที่นั่นเช่นกัน พวกเขาไม่เพียงแต่ได้สัมผัสเหล่าที่จะรับรู้ถึงที่มาแห่งสวรรค์ของพระองค์ แต่พวกเขาก็ผิดเกี่ยวกับที่มาทางโลกของพระองค์อีกด้วย ที่จริงพวกเขาไม่รู้จักร่องออกมาก็ดีเลย

7:28-29 เมื่อใดก็ตามที่โยห์นได้อธิบายว่าพระเยซูได้ “ร้องออกมา” นั้น การประกาศต่อสาธารณะที่สำคัญได้ติดตามมา (เปรียบเทียบกับ 1:15; 7:37; 12:44) พระเยซูได้กล่าวว่าผู้ฟังของพระองค์ได้ “รู้จัก” พระองค์ “และที่ที่” พระองค์ได้ “มา” บางทีพระองค์ได้หมายถึงว่าพวกเขาได้รู้จัก

ใครที่พระองค์เป็นอย่างผิวดิน (เปรียบเทียบ ข้อ 24) และได้รู้ว่าพระองค์มีที่มาทางโลก (6:42) แต่พวกเขาได้รู้ น้อยกว่า ที่พวกเขาได้คิด พระเยซูได้กล่าวในเชิงเหน็บแนม พวกเขา “ไม่ได้รู้จัก” พระองค์ “ผู้” ได้ “ส่ง” พระองค์มา แม้ว่าพระเยซูได้ “รู้จักพระองค์” เพราะว่าพระองค์ได้ “มา” จากพระองค์นั้น

พระองค์ผู้ได้ส่งพระเยซูมานั้นก็เป็น “จริง” (คำกรีก *อาเลทिनอส* จริง) พระเยซูได้หมายถึงว่า พระเจ้าได้ส่งพระองค์มา อย่างแท้จริง โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่คนอื่นอาจจะคิดเกี่ยวกับที่มาของพระองค์ น่าเสียดาย พวกเขา “ไม่ได้รู้จัก” พระองค์ผู้ได้ส่งพระองค์มา แม้ว่าพวกเขาได้โอ้อวดตัวพวกเขาเองถึงการรู้จักพระเจ้าแท้ (เปรียบเทียบ รม. 2:17-19) พวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักพระคัมภีร์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 5:46) พวกเขาไม่ได้รู้จักพระเยซูเพราะว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระบิดาผู้ได้ส่งพระองค์มา ในข้อที่ 16 นั้น พระเยซูได้ปฏิเสธถึงที่มาสำหรับคำสอนของพระองค์ และที่นี้ตอนนี้พระองค์ได้ปฏิเสธถึงความรับผิดชอบสำหรับภารกิจของพระองค์⁴⁵⁸

“อีกครั้งหนึ่งพระองค์ได้อ้างถึงการเป็นพระเจ้า! พระองค์ไม่ได้บังเกิดในโลกนี้ เหมือนกับมนุษย์คนอื่น พระองค์ได้ถูกส่งมายังโลกโดยพระบิดา นี่หมายถึงว่า พระองค์ได้มีชีวิตอยู่ก่อนที่พระองค์ได้บังเกิดในโลก”⁴⁵⁹

7:30-31 เป็นที่ชัดเจนว่า พวกยิวเหล่านั้นผู้ได้ตั้งใจที่จะ “จับ” (จับกุม คำกรีก *พิเอ โซ*) พระเยซูก็ได้ต้องการที่จะยับยั้ง (จำกัดหรือหยุดยั้ง) พระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 32, 44; 8:20; 10:39) อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้เพราะว่า “เวลาของพระองค์” (คำกรีก *ไธรา*) ซึ่งก็คือเวลาสำหรับการถูกตรึงของพระองค์และผลลัพธ์ต่างๆของมัน “ยังไม่ได้” มาถึง พระเจ้าได้ป้องกันการถูกจับกุมก่อนเวลาอันควรของพระเยซู แม้ว่าพวกยิวบางคนได้พยายามที่จะจับกุมพระเยซู “หลายคน” จากฝูงชน “ได้เชื่อในพระองค์” การปรากฏของพระเยซูได้กระตุ้นความแตกแยกท่ามกลางผู้ฟังของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:11-12; 3:18-21)

บางคนได้เชื่อเนื่องจาก “หมายสำคัญ” ที่พระองค์ได้กระทำ นี่ไม่ใช่พื้นฐานที่แข็งแกร่งสำหรับความเชื่อ (เปรียบเทียบ 2:11, 23; 4:48) พวกเขาได้สรุปว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”) แต่ความเข้าใจโดยทั่วไปเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็คือว่าพระองค์จะเป็นผู้ช่วยผู้

ของมนุษย์ที่มีอำนาจ บางทีคนจำนวนน้อยของพวกเขาได้เห็นแล้วว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าที่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์อีกด้วย

“แต่ตลอดพระกิตติคุณนี้ มันก็ดีกว่าที่จะเชื่อบนพื้นฐานของการอัศจรรย์แทนที่จะไม่เชื่อเลย ดังนั้นจึงไม่มีการประณามต่อความเชื่อนี้ว่าไม่เพียงพอ”⁴⁶⁰

7:32 พวกฟาริสีได้ยืนยันว่าพวกเขิวบางคนที่อยู่ทีมนั้นได้กล่าวถึงความเชื่อของพวกเขาที่ว่าพระเยซูต้องเป็นพระเมสสิยาห์ ข้อคิดเห็นเหล่านี้ได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะกระทำทันทีทันใดในการจับกุมพระเยซู เมื่อผู้คนโดยทั่วไปได้หันไปหาพระเยซู พวกเขาก็ได้หันไปจากพวกฟาริสีและคำสอนของพวกเขา พวกผู้ปกครองพร้อมกับ “พวกมหาปุโรหิต” ผู้ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกสะดูสีและไม่ได้เป็นมิตรกับพวกฟาริสีได้สั่งให้ “เจ้าหน้าที่” พระวิหารที่จะ “จับ” (จับกุม) พระเยซู ความพยายามนี้อธิบายถึงความรุนแรงของสถานการณ์อย่างที่พวกเจ้าหน้าที่ได้มองอย่างนั้น บางทีไบบอญูตการจับกุมได้มาจากสภาแซนฮีดริน “เจ้าหน้าที่” พระวิหารเป็นคนที่ผู้ซึ่งมีความรับผิดชอบต่อสภาแซนฮีดริน

7:33-34 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูได้กล่าวว่าเวลาของพระองค์ยังไม่ถึงในถ้อยคำที่แตกต่างออกไปเท่านั้น ภายหลังเมื่อเวลาของพระองค์ได้ผ่านไปนั้น พระองค์จะกลับไป (“ไป”) ยังพระบิดา พวกเขาจะเสาะหาพระองค์แต่ไม่สามารถ “พบ” พระองค์ได้ พระองค์กำลังจะไป “ที่” ที่พวกเขา “ไม่สามารถไป” ได้นั้นคือสวรรค์ ความตายไม่ใช่จุดจบ พวกเขา “ไม่สามารถไป” ยังที่ที่พระองค์จะไปเนื่องจากสภาพที่ไม่ได้รับความรอดในขณะนี้ของพวกเขา สิ่งนั้นได้เรียกร้องการบังเกิดใหม่และการย้าย (เปรียบเทียบ 8:21; 13:33)

เวลาที่กำลังจะหมด คือ สำหรับพระเยซูที่จะทำให้งานของพระองค์สำเร็จ และสำหรับพวกเขาที่จะเชื่อในพระองค์ พวกเขามี “เวลาอีกไม่นานสักเท่าไร” ที่จะวางความเชื่อของพวกเขาในพระองค์ ก่อนที่พระเยซูจะละพวกเขาและจากไปยังสวรรค์ (“ที่ซึ่งเราอยู่ [นั่นคือ เมื่อพระองค์จะไม่อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป]) หลังจากทีพระเยซูได้จากพวกเขาไป พวกเขาหลายคนจะ “แสวงหา” พระเมสสิยาห์ของพวกเขา แต่จะ “ไม่พบ” พระองค์ นั่นคือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นมาตลอดตั้งแต่ที่พระเยซูได้เสด็จสู่สวรรค์ และมันจะเกิดขึ้นต่อไปจนกว่าพระองค์เสด็จกลับมายังโลก ณ

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (ศคย. 12:10-13; วว. 1:7) แน่แน่นอนว่าพระเยซูได้อ้างอิงถึงการตายของพระองค์อย่างยากที่จะเข้าใจ

7:35-36

อีกครั้งหนึ่ง ผู้ฟังของพระเยซูได้คิดว่าพระองค์กำลังกล่าวถึงเรื่องราวทางกายภาพและที่ต่างๆ ทางโลก “การกระจัดกระจาย” เป็นคำศัพท์ที่ได้อธิบายถึงพวกยิวผู้ได้กระจัดกระจายไปจากปาเลสไตน์และได้อาศัยอยู่ในที่อื่นๆ ในโลก พวกเขาได้คิดว่าพระเยซูได้หมายถึงว่าพระองค์จะรับใช้ต่อพวกยิว หรือบางทีชาวต่างชาติที่เปลี่ยนศาสนา ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่นอกปาเลสไตน์ ในพันธสัญญาใหม่นั้น คำว่า “กรีก” ก็เหมือนกับคำว่าต่างชาติ (เปรียบเทียบ กส. 3:11) สิ่งนี้ดูเหมือนไม่น่าเชื่อต่อพวกเขาอย่างมากว่าจะเป็นกิจกรรมของพระเมสสิยาห์

“ที่นี่ พวกยิวกำลังพยากรณ์อย่างไม่รู้มากกว่าหนึ่งครั้งในพระกิตติคุณนี้ การจากไปของพระเยซูในการตายนั้นจะเป็นประโยชน์ ไม่ใช่เพราะว่ามันจะขจัดพระเมสสิยาห์เทียมเท็จไปจากโลกอย่างที่พวกเขาได้ทักท้วงเอานั่น แต่เพราะว่าคนต่างชาติจะถูกนำไปยังประชากรของพระเจ้าในฐานะผลลัพธ์ของการประกาศข่าวประเสริฐซึ่งตามหลังการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์”⁴⁶¹

พวกยิวไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูกำลังจะไป “ที่ไหน” อย่างที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่าพระองค์ได้มาจากที่ไหน (ข้อ 27) พวกเขา มีความเฉพาะอย่างมากในการคิดของพวกเขาที่พวกเขาได้คิดว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ที่พระเยซูจะจากปาเลสไตน์ไป ในเชิงเหน็บแนมแล้ว พวกอัครทูตที่เป็นคริสเตียน ได้ไป ยังบริเวณและผู้คนเหล่านั้น เพื่อจะประกาศพระคริสต์ผู้ซึ่งพวกเขาได้ปฏิบัติ

พระสัญญาถึงพระวิญญาณ 7:37-44

จากการที่ได้ประกาศถึงการจากไปของพระองค์นั้น พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะเสนอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ได้เชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ บทที่ 14-16)

7:37

เทศกาลอยู่เพ็งมีขึ้นเจ็ดวัน (เปรียบเทียบ จธบ. 16:13) อย่างไรก็ตาม วันที่ตามหลังเทศกาลนี้เป็น “วันแห่งการเรียกประชุม” ที่ผู้คนได้ถืออย่างเป็นที่นิยมน่าเป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลนั้น

(เปรียบเทียบ ลนต. 23:36) มันยากที่จะบอกว่ายอห์นได้หมายถึงวันที่เจ็ดหรือวันที่แปดเมื่อท่านได้อ้างอิงถึง “วันใหญ่ของเทศกาล” อีเตอร์ ไชมีได้เชื่อว่า มันเป็นวันที่เจ็ด⁴⁶² บาร์เรทท์ได้เชื่อว่า มันเป็นวันที่แปด⁴⁶³

“สำหรับพวกเรานี้ ‘วันสุดท้าย’ ของเทศกาลก็เป็นวันที่แปด แต่พวกเขาไม่เคยกล่าวถึงมันว่าเป็น *วันที่ยิ่งใหญ่ที่สุด* เนื่องจากพิธีตักน้ำและการเดินตามโคมปักเทียนที่ยิ่งใหญ่ได้ถูกละเว้นในวันที่แปด โดยหลายคนนั้น คำอธิบายถึง ‘วันที่ยิ่งใหญ่ที่สุด’ ก็แสดงถึงวันที่เจ็ด เมื่อพวกปุโรหิตได้ดำเนินการรอบๆแท่นบูชาพร้อมกับน้ำที่ได้ตักมาจากสระสิโลอัมไม่ใช่ครั้งเดียว แต่เป็น *เจ็ด* ครั้ง. . . มันก็เป็นที่ประจักษ์อีกว่าการเชื่อเชิญ [ของพระเยซู] คงได้ตรงกับวันที่แปดอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งได้ถูกเฉลิมฉลองในฐานะวันสะบาโตพร้อมกับพิธีต่างๆที่เหมาะสมและได้เข้าร่วมโดยกลุ่มคนขนาดใหญ่”⁴⁶⁴

พระเยซูได้ใช้โอกาสนี้ที่จะทำการป่าวประกาศต่อสาธารณะที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อที่ 28) บางทีพระเยซูได้หลบซ่อนจนกระทั่งวันนี้เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการถูกจับกุม และจากนั้นได้เสนอพระองค์ต่อสาธารณะอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ได้เชื่อเชิญ “ผู้ใด” ที่ “กระหาย” ฝ่ายวิญญาณ ที่จะ “มายัง” พระองค์ และที่จะรับเอาสิ่งที่จะคำจุนและทำให้เขาหรือเธออิ่มเอม (เปรียบเทียบ 4:10, 14)

แต่เช้า ในแต่ละตอนเช้าของเทศกาลเจ็ดวันนั้น มหาปุโรหิตจะนำขบวนจากสระสิโลอัมไปยังพระวิหาร ปุโรหิตอีกคนหนึ่งจะเติมเหยือกขนาดใหญ่ทองคำด้วยน้ำจากสระนั้น จากนั้นเขาจะแบกมันผ่านประตูน้ำซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของพระวิหาร และไปยังลานพระวิหาร ที่นั่นเองเขาจะเทน้ำใส่อ่างเงินอย่างเป็นทางการซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของแท่นทองสัมฤทธิ์ ที่ซึ่งมันจะไหลผ่านตามท่อไปยังฐานของแท่นบูชา พวกยิวหลายคนจะไปกับพวกปุโรหิตเหล่านี้ พวกเขาบางคนจะดื่มจากสระน้ำ ในขณะที่คนอื่นๆจะท่อง อีสยาห์ 55:1 และ 12:3 ว่า “เชิญทุกคนที่กระหาย จงมาถึงน้ำ จงโพล่งน้ำด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด” นี่เป็นโอกาสที่เป็นสุขซึ่งมิชนาห์ (การศึกษาโดยการกล่าวซ้ำ-ผู้แปล) ได้กล่าวว่า “ผู้ใดที่ไม่เคยเห็นความชื่นบานของการตักน้ำก็ไม่เคยเห็นความชื่นบานในชีวิตของเขา”⁴⁶⁵

จากนั้นปุโรหิตจะเท น้ำ ไปยังอ่าง ณ เวลาของการถวายบูชาในตอนเช้า ณ เวลาเดียวกัน ปุโรหิตอีกคนหนึ่งจะเทเครื่องบูชาการดื่มประจำวันแห่ง เหล้าองุ่น ไปยังอ่างอีกใบหนึ่ง จากนั้นทั้งสองจะเทน้ำและเหล้าองุ่นออกต่อพระพักตร์พระเจ้า การเท น้ำ ออกได้แสดงถึงการจัดเตรียมน้ำของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารในอดีต และการจัดเตรียมของพระองค์เกี่ยวกับการทำให้สดชื่นและการชำระในสมัยของพระเมสสิยาห์ การเท เหล้าองุ่น ออกได้แสดงถึงการที่พระเจ้าให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ในยุคสุดท้าย ผู้ชายทุกคนที่อยู่ที่นั่นจะเขย่าพวงของต้นหลิวและกิ่งของดอกเมอเทิล (ลูลัับ หรือกิ่งของเขา) ด้วยมือขวาของเขาและถือชิ้นส่วนของผลไม้ตระกูลส้มไว้สูงด้วยมือซ้ายของเขาในเวลาเดียวกัน กิ่งต่างๆ ได้แสดงถึงระยะต่างๆ แห่งการเดินทางในถิ่นทุรกันดารซึ่งแสดงให้เห็น โดยประเภทที่แตกต่างกันของพืชผัก และผลไม้ตระกูลส้มซึ่งได้แสดงถึงผลไม้ของแผ่นดินแห่งพระสัญญา⁴⁶ ทุกคนจะตะโกนสามครั้งว่า: “จงโมทนาพระคุณพระเจ้า!” จากนั้น บรรดาผู้นมัสการในลานพระวิหาร จะร้องบทเพลงฮาเลล (สดด. 113—18)⁴⁷

“พิธีน้ำ” นี้ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของการเฉลิมฉลองตามธรรมเนียมของคนอิสราเอลเกี่ยวกับเทศกาลอยู่เพิง โดยเนื้อแท้แล้ว มันได้แสดงถึงความอุดมสมบูรณ์และการเกิดผลที่ฝนได้นำมา ในพันธสัญญาเดิมนั้นพระเจ้าได้เปรียบเทียบพระพรของพระองค์ในอาณาจักรพระเมสสิยาห์กับการตกของฝน (อสค. 47:1-7; สคย. 13:1) พวกเขาได้ถือว่าการจัดเตรียมน้ำของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารและฝนในแผ่นดินนั้นเป็นตัวนำมาซึ่งพระพรต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์มายังประเทศชาติภายใต้การปกครองของพระเมสสิยาห์ ดังนั้นพิธีน้ำในเทศกาลอยู่เพิงก็มีความหมายโดยนัยเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อย่างหนักแน่น

พระเยซู “ได้ยื่น” เพื่อจะประกาศการเชื่อเชิญของพระองค์ ตามปกติแล้ว พวกเขาจับปีได้นั่งเมื่อพวกเขาสอน ดังนั้น ตำแหน่งที่ยืนของพระองค์และถ้อยคำของพระองค์ได้เน้นถึงความสำคัญ of สิ่งที่พระองค์ได้กล่าว การอ้างของพระเยซูนั้นก็ยิ่งจับใจมากขึ้นเพราะว่าในวันที่แปดนั้น ไม่มี การเท น้ำ เลย เมื่อพระเยซูได้ป่าวร้องการเชื่อเชิญของพระองค์ พระองค์กำลังอ้างถึงการเป็นความสำเร็จของทุกสิ่งทีเทศกาลอยู่เพิงได้คาดหวังไว้ พระองค์ได้ประกาศว่า พระองค์เป็นผู้ที่สามารถจัดเตรียมพระพรของพระเมสสิยาห์ให้ได้ ว่าพระองค์เป็น พระเมสสิยาห์ ถ้อยคำของพระเยซูได้เปรียบเทียบตัวบุคคลของพระองค์เองกับศิลาในถิ่นทุรกันดารที่ได้ตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของคนอิสราเอล⁴⁸

“นี่คือข่าวประเสริฐในประโยคเดียวสั้นๆ [เปรียบเทียบกับ วว .22:17]”⁴⁶⁹

7:38

นักอรรถาธิบายบางคนได้เชื่อว่าตอนจบของถ้อยคำของพระเยซูไม่ได้ปรากฏ ณ ตอนปลายของข้อนี้แต่ปรากฏหลังจาก “เรา”⁴⁷⁰ พวกเขาได้เห็นว่าพระเยซูกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดกระหายจงให้ผู้นำมามาหาเรา และผู้ที่เชื่อในเราจงดื่ม” มุมมองนี้ก็ส่งผลต่อสิ่งที่มาก่อนของ “ตัวตนภายในที่สุดของเขา” หรือ “เขา” ว่าเป็นพระเยซูแทนที่จะเป็นผู้เชื่อ มุมมองนี้ทำให้พระเยซูเป็นแหล่งแห่งน้ำธารงชีวิตซึ่งเป็นตามพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม เครื่องหมายวรรคตอนในฉบับแปล NASB และ NIV บางทีก็แสดงถึงการแปลที่ดีกว่า⁴⁷¹

สิ่งที่มาก่อนของ “ตัวตนภายในที่สุดของเขา” หรือ “เขา” บางทีเป็นผู้เชื่อมากที่สุดแทนที่จะเป็นพระเยซู นี้ไม่ได้หมายถึงว่า พระเยซูกำลังกล่าวว่าผู้เชื่อเป็นแหล่งแห่งน้ำธารงชีวิต “น้ำธารงชีวิต” เป็นการอ้างอิงถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่อื่นๆ ในยอห์น และพระเยซูเป็นผู้เทพพระวิญญาณในฐานะน้ำธารงชีวิต (4:14) พระเยซูได้กล่าวในที่อื่นๆ ถึงน้ำธารงชีวิตที่ “ปลู้งขึ้นภายใน” ผู้เชื่อ” อีกด้วย (4:14) แนวคิดไม่ใช่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไหลออกจากผู้เชื่อไปยังผู้เชื่อคนอื่นๆ เราไม่ใช่แหล่งแห่งพระวิญญาณสำหรับคนอื่นๆ ตรงกันข้าม แนวคิดก็คือว่า พระวิญญาณจากพระเยซูที่ “ปลู้งขึ้นภายใน” ผู้เชื่อแต่ละคนและให้ความสดชื่นฝ่ายวิญญาณที่อิมเมมแก่เขาหรือเธอ

น้ำดับความกระหายและก่อให้เกิดผลและ ในทำนองเดียวกันพระวิญญาณก็ทำให้ตัวตนภายในอิมเมมและช่วยให้เราที่จะเกิดผล ถ้อยคำกรีกคือ *เอก เทส คอยลิอัส เหาบู* (ตามตัวอักษรคือ จากภายในท้องของเขา) ที่นี้ท้อง พรรณนาถึงศูนย์กลางของบุคลิกภาพของผู้เชื่อ มันอาจบ่งบอกถึงครรภ์ ซึ่งเป็นขอบเขตของการให้กำเนิด⁴⁷² ท้องเป็นส่วนนั้นของบุคคลที่ปรารถนาอย่างต่อเนื่องและไม่เคยพึงพอใจ

“ผู้เชื่อ ไม่ควรเป็นเหมือนฟองน้ำ ที่รับเข้ามาแต่ไม่ให้ออกไป แต่ควรเป็นเหมือนน้ำพุ ซึ่งสดใหม่เสมอและให้ออกไป”⁴⁷³

ไม่มีพระคัมภีร์ตอนที่เจาะจงในพันธสัญญาเดิมที่ประกอบด้วยถ้อยคำอย่างเดียวกันที่พระเยซู

ได้อย่างยิ่งถึงที่นี่ ดังนั้น พระองค์ต้องได้สรุปคำสอนของพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ อพย. 16:4; 17; กฉว. 20; นหม. 8:5-18; สดค. 78:15-16; อสย. 32:15; 44:3; อสค. 39:29; ยอล. 2:28-32; ศคย. 14:8) นักเขียนคนหนึ่งได้เชื่อว่าพระเยซูได้มีเอเสเกียล 47:1-11 ในความคิด⁴⁷⁴ ในพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้ แนวคิดของพระวิญญาณและธรรมบัญญัติ ที่คำจูนประชากรของพระเจ้า เช่น มานาและน้ำก็มาบรรจบกัน พระเยซูได้อ้างว่าพระองค์เท่านั้นที่สามารถจัดเตรียมพระวิญญาณที่ให้ความอิมเมมได้ นี่เป็นการเสนอความรอดให้

7:39

ขอห์นได้ช่วยให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจว่าพระเยซูได้อ้างอิงถึงการเทศน์ของพระวิญญาณ “บริสุทธิ์” ในวันฟื้นเทออสต์ ที่ได้เกิดขึ้นหลังจากการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 15:26; 16:7; กจ. 1:5, 8; 2) การเทศน์เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทำมาก่อน มันคล้ายกันกับสิ่งที่โยเอลได้ทำนายว่าพระองค์จะทำในยุคสุดท้าย (ยอล. 2:28-32; เปรียบเทียบ กจ. 2:16-21) “ผู้ที่วางใจในพระองค์” รวมถึงผู้เชื่อภายหลังทั้งหมดแห่งยุคของคริสตจักร นอกเหนือไปจากผู้เชื่อในวันฟื้นเทออสต์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:13) พระเยซูได้ประกาศว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือผู้เชื่อในแนวทางใหม่นั้นคือ ที่จะให้บังเกิดมาประทับตรา และประทับในพวกเขา ขอห์นได้กล่าวบ่อยๆถึงการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ และการยกย่องของพระเยซูในฐานะส่วนทั้งหมดของการได้รับศักดิ์ศรีของพระองค์ (11:4; 12:16, 23; 13:31; เปรียบเทียบ ฟป. 2:8-9)⁴⁷⁵

7:40-42

การเสนอที่น่าตื่นเต็นของพระเยซูได้นำให้บางคนที่จะสรุปว่า พระองค์เป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ที่ได้ถูกสัญญาไว้ (ฉรบ. 18:15, 18; เปรียบเทียบ กจ. 3:22) หรือบางทีเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”) เป็นที่ชัดเจนว่า การอ้างของพระองค์ถึงการจัดเตรียมน้ำชำระชีวิตอย่างที่โมเสสได้จัดเตรียมน้ำทางกายภาพนั่นเองที่ได้นำไปสู่การที่พวกเขาได้เชื่อมโยงพระเยซูกับหนึ่งในบุคคลเหล่านั้นที่ได้ถูกทำนายไว้ก่อนหน้านั้น พระเยซูได้จัดเตรียมอาหารอย่างที่โมเสสได้จัดเตรียมมานา (6:14 เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาวิวเหล่านี้ไม่ได้เทียบเท่าผู้เผยพระวจนะกับพระเมสสิยาห์ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้มองหาสองบุคคลที่แตกต่างกันที่จะมาเนื่องจากดูเหมือนว่าพวกเขาได้คาดหวังผู้รับใช้ที่ทนทุกข์และพระเมสสิยาห์ที่มีชัยในสองบุคคลที่แตกต่างกัน คนอื่นได้สงสัยว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่เนื่องจากที่มาทางกาลิลีที่ชัดเจนของพระองค์ ข้อบ่งชี้อย่างหนึ่งที่พวกเขาได้คาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะปรากฏในไม่ช้าก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้คนเหล่านี้สามารถอ้างอิงถึงการทำนายถึง

พระเมสสิยาห์โดยทันทีได้

“บางทีนี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของถ้อยคำถากถางของยอห์น เพราะว่าพระเยซูได้บังเกิดในเมืองเบธเลเฮม พระคัมภีร์ตอนที่ไดโน้มน้าวพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ว่าพระองค์ไม่สามารถเป็นพระเมสสิยาห์ได้นั้นก็เป็นหนึ่งในพระคัมภีร์ตอนที่หนักแน่นที่สุดที่จะพิสูจน์ว่าพระองค์เป็น”⁴⁷⁶

7:43-44 ความคิดเห็นเหล่านี้ได้แบ่งแยกผู้คนในสมัยนั้นอย่างที่ได้แบ่งแยกผู้คนในทุกวันนี้เช่นกัน “บางคนใคร่” จะจับพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 30, 32; 8:20; 10:39) “แต่ไม่มีผู้ใด” ทำ ซึ่งอย่างไม่สงสัยเลยว่า เพราะการกระทำเช่นนั้นตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยลึกลับของพระบิดา

สิ่งนี้สรุปการบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับการสอนของพระเยซูในโอกาสนี้

3. ความไม่เชื่อของพวกผู้นำชาวยิว 7:45-52

7:45-46 เมื่อ “เจ้าหน้าที่” ของพระวิหารได้กลับไปยังสภาแซนฮีดริน โดยปราศจากพระเยซูนั้น สมาชิกสภาแซนฮีดรินได้ถามว่า “ทำไม” พวกเขาไม่ได้จับกุม (นำ) พระองค์มา (เปรียบเทียบ ข้อ 32) พวกเจ้าหน้าที่ได้ตอบว่าไม่มีใคร (คำกรีก *แอนโทโทรส* ซึ่งเน้นในคัมภีร์ไบเบิล) เคยพูดเหมือนพระเยซูได้พูดเลย (เปรียบเทียบ ข้อ 15) พวกเขาเหมือนกันได้กล่าวอย่างเป็นจริงมากกว่าที่พวกเขาารู้ พระเยซูเป็นมากกว่ามนุษย์ เป็นที่ชัดเจนว่า สิทธิอำนาจและปัญญาของพระเยซูได้ทำให้พวกเขาประทักใจเช่นเดียวกับคนอื่นๆ พวกเขาได้ไปเพื่อจะจับกุมพระเยซูด้วยอาวุธของพวกเขา แต่พระเยซูได้จับกุมพวกเขาด้วยถ้อยคำของพระองค์

มันดูเหมือนผิดปกติที่ว่าเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะยอมรับอย่างอ่อนแอมากกว่าพวกเขาได้ล้มเหลวในภารกิจของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้เป็นทหาร โรมันแข็งกระด้าง ผู้ได้ทำตามคำสั่งของพวกเขาอย่างมนุษยกุล พวกเขาเป็นคนเลวซึ่งความสนใจของพวกเขาส่วนใหญ่ก็เกี่ยวกับศาสนา ถ้อยคำของพวกเขาเป็นอีกพยานหนึ่งต่ออัตลักษณ์แท้ของพระเยซู

7:47-48 พวกผู้นำที่เป็นฟาริสีได้บ่งบอกว่าพวกเจ้าหน้าที่ไม่รู้ ว่าไม่มีผู้คิดและผู้นำแท้สักคนหนึ่งใน

ประเทศได้ยอมรับ (“ได้เชื่อใน”) พระเยซู “พวกผู้ปกครอง” เป็นสมาชิกสภาแซนฮิตริน และ “พวกฟาริสี” เป็นอาจารย์ที่เป็นทางการ พวกเขาได้บ่งบอกว่าโดยปราศจากข้อยกเว้น แล้วพวกผู้นำทั้งหมดได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นผู้หลอกลวง แต่นั่นไม่ใช่เป็นจริง “นิโคเดมัส” (ข้อ 50) ได้กล่าวถึงความเชื่อของเขาอย่างเป็นทางการแล้วว่าเขาเชื่อในพระเยซู (ข้อ 3:2) และพวกผู้นำคนอื่นๆหลายคนได้เชื่อในพระเยซู (เปรียบเทียบ 12:42) นี่เป็นกรณีที่ชัดเจนของการข่มขู่ อีกครั้งหนึ่ง ถ้อยคำกลางของยอห์นก็ชัดเจน อย่างชัดเจนแล้ว คนฉลาดที่เยอหยิ่งก็เป็นคนโง่ (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:26-31)

7:49 พวกผู้ปกครองได้อ้างความรู้เกี่ยวกับ “ธรรมเนียมปฏิบัติ” ที่เหนือกว่าความรู้ของประชาชน โดยทั่วไป (คำกรีก *ออกคอส*, *ฝูงชน* หรือ *กลุ่มคน*) ผู้ได้ยอมรับพระเยซู พวกเขาได้ตัดสินใจ ความคิดเห็นของพวกเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับพระเยซูอย่างวางตัวว่ามีค่าเฉพาะคนที่ไม่ได้รับการศึกษา (“ถูกข่มขู่”) พวกเราบีได้สอนว่า “มันเป็นสิ่งต้องห้ามที่จะมีความเมตตาต่อผู้ที่ไม่มีความรู้”⁴⁷⁷ ถ้าพวกผู้นำเหล่านี้จำนวนมากขึ้นได้ใช้เวลาที่จะฟัง พระเยซูอย่างที่นิโคเดมัสได้ใช้เวลา นั้น พวกเขาคงได้ก่อความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปถึงการที่พระองค์ได้ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จอย่างไร ความหยิ่งในความรู้ของใครคนหนึ่งบ่อยครั้งแล้วก็ส่งผลต่อความบอดฝ่ายวิญญาณ ตามที่เข้าใจนั้น กลุ่มคน (“ฝูงชน”) ก็อยู่ภายใต้คำสาปของพระเจ้า (“ถูกข่มขู่”) เนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ (ฉธบ. 28:15) ที่จริงแล้ว พวกผู้นำนั่นเองเป็นผู้ที่ *อยู่ภายใต้คำสาปของพระองค์* เนื่องจากการไม่เชื่อในพระเยซู (3:36)

7:50-51 อคติที่มีคบอดทั้งหมดนี้ก็มากเกินไปที่ “นิโคเดมัส” จะรับได้ ในที่สุดเขาได้ถามถึงการประณามพระเยซูอย่างทันทีโดยปราศจากการฟังพระองค์ก่อน (เปรียบเทียบ กจ. 5:34-39) เขาไม่ได้ปกป้องพระเยซู นั่นคงจะเป็นการคุกคามเกินไป เขาได้ยกข้อคัดค้านต่อระเบียบการของผู้ร่วมงานของเขาบนพื้นฐานของการตัดสินใจอย่างยุติธรรม (เปรียบเทียบ ฉธบ. 1:16-17) ถ้อยคำแห่งการเตือนของนิโคเดมัสเพียงลำพังก็ไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกว่าเขาได้กลายมาเป็นผู้เชื่อในพระเยซู แม้ว่าเขาอาจได้กลายมาเป็นผู้เชื่อที่ดี (เปรียบเทียบ 19:38-39) เราสามารถกล่าวได้อย่างมากที่สุดก็คือว่าเขาได้เต็มใจที่จะปกป้องสิทธิของพระเยซู

“พระกิตติคุณของยอห์นพรณมาถึงสามระยะในการทำงานฝ่ายวิญญาณของนิโคเดมัส ในยอห์นบทที่ 3 มันคือตอนกลางคืน ที่นี้ในยอห์นบทที่ 7 มันคือช่วงสนทนา ในยอห์นบทที่ 19 มันคือ กลางวันในวิญญาณของเขา”⁴⁷⁸

7:52

ผู้ร่วมงานของนิโคเดมัสไม่ได้ตอบตามเหตุผลแต่ตามอารมณ์ พวกเขาได้ตัดสินใจกรณีของพระเยซูโดยปราศจากการฟังพระองค์แล้ว พวกเขาไม่ต้องการที่จะฟังข้อมูลใดก็ตามที่อาจพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นผู้ที่พระองค์อ้างว่าพระองค์เป็น พวกเขาได้ตอบสนองต่อการทำทนายของนิโคเดมัสด้วยการดูถูก และได้กล่าวหาเขาถึงการเป็นชาวกาลิลีที่ถูกดูถูกเสียเองเนื่องจากเขาได้แสวงหาที่จะปกป้องชาวกาลิลีคนหนึ่ง จากการทำที่ไม่สามารถที่จะลบล้างตรรกะของข้อโต้แย้งของนิโคเดมัสได้นั้น พวกเขาได้โจมตีที่เขาเอง ซึ่งเป็นกลวิธีการโต้แย้งแบบเก่าแก่ที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะชนะการโต้แย้งแต่ไม่จำเป็นที่จะมาถึงความจริง

มันไม่ชัดเจนว่าพวกเขาได้หมายถึง “ไม่มีผู้เผยพระวจนะ” ที่เคยมาจากกาลิลี หรือ “ผู้เผยพระวจนะ” (ฉธบ. 18:15) จะไม่มาจากที่นั่น เป็นที่ชัดเจนว่า โยนาห์ โฮเซยา นาฮูม และผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆ ได้มา “จาก (ออกมาจาก) กาลิลี” ดังนั้นมันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาได้หมายถึง “ไม่มี” ผู้เผยพระวจนะ โมเสสไม่ได้ทำนายว่า “ผู้เผยพระวจนะ” จะมาจากที่ไหน อย่างไรก็ดีอย่างนี้ พวกเขายิวในสมัยของพระเยซูดูเหมือนจะได้ถือผู้เผยพระวจนะและพระเมสสิยาห์เป็นสองบุคคลที่แตกต่างกัน บุตรของดาวิดที่เป็นพระเมสสิยาห์ จะมาจากเบธเลเฮม แต่ผู้เผยพระวจนะจะมาจากที่ไหน? ถ้าสภาแซนฮีดรินได้รับเอาความยากลำบากที่จะสอบสวนที่มาของพระเยซูอย่างละเอียดนั้น พวกเขาคงได้ค้นพบว่าพระองค์ไม่ได้มา “จากกาลิลี” โดยดั้งเดิม

ผู้คนยังคงปล่อยให้อคติ (การตัดสินล่วงหน้า) และการประเมินผลแบบผิวเผินปิดบังพวกเขาไว้จากความจริง

4. ผู้หญิงคนหนึ่งถูกจับฐานล่วงประเวณี 7:53—8:11

ลักษณะที่เชื่อถือได้ตามตัวบทของส่วนนี้ก็ น่าสงสัยอย่างยิ่ง ต้นฉบับภาษากรีกโบราณส่วนใหญ่ที่มีขึ้นก่อนศตวรรษที่หกก็ไม่มีส่วนนี้ อย่างไรก็ตาม ต้นฉบับโบราณมากกว่า 900 ฉบับก็มีส่วนนี้ ซึ่งรวมถึงตัวบทตะวันตกเริ่มแรกที่สำคัญ (ตัวหนังสือกรีกและละติน สมัยศตวรรษที่ 4-8) เรามีต้นฉบับโบราณของพันธสัญญา

ใหม่หรือบางส่วนของมันราวๆ 24,000 ฉบับ อีกอย่างหนึ่ง ตัวเลขนี้ก็ตรงข้ามกับตัวเลขของฉบับคัดลอกหลายฉบับเริ่มแรกของงานเขียนของนักเขียนสมัยโบราณคนอื่นๆ ตัวอย่างเช่น เรามีฉบับคัดลอก 643 ฉบับของงานเขียนของโฮเมอร์ ของเฮโรโดตัส 8 ฉบับ ของยูริพิเดส 9 ฉบับ ของซูไซเดส 8 ฉบับ ของพลาโต 7 ฉบับ ของอริสโตเติล 49 ฉบับ ของทาซิทัส 20 ฉบับ ยิ่งไปกว่านั้นอีก ฉบับคัดลอกเริ่มแรกที่สุดของพันธสัญญาใหม่ที่เรามีก็มีขึ้นราวๆ 125 ปีหลังจากการเขียนขึ้นของมัน ในขณะที่ฉบับคัดลอกเริ่มแรกที่สุดของหนึ่งในงานเขียนนอกพระคัมภีร์ซึ่งได้อ้างอิงถึงวันเดือนปีราวๆ 400 ปีหลังจากการเขียนขึ้นของมัน

ไม่มีใครสักคนจากบรรพบุรุษคริสตจักรหรือบรรดาผู้บรรยายเริ่มแรกได้อ้างอิงถึงเรื่องราวนี้ในความคิดเห็นของพวกเขาในพระกิตติคุณนี้ ตรงกันข้าม พวกเขาได้ดำเนินจาก 7:52 ไปยัง 8:12 ทันที ฉบับคัดลอกหลายฉบับต่อมาก็ระบุว่ามีพิเศษโดยการใส่เครื่องหมายดอกจันหรือเครื่องหมายที่ใช้ในฉบับคัดลอกสมัยโบราณ ณ ตอนต้นและตอนจบของมัน เครื่องหมายนี้เป็นเส้นขีดแนวนอนที่ตรงคือ – หรือมีจุดเหนือมันหนึ่งจุดและอยู่ใต้มันหนึ่งจุดคือ ÷ พวกนักเขียนต้นฉบับโบราณหลายฉบับได้ใส่เครื่องหมายเหล่านี้เพื่อจะแสดงถึงถ้อยคำหรือตอนที่ไม่มีแท้ ที่ใช้ผิด ที่น่าสงสัย หรือไม่จำเป็น ต้นฉบับเก่าแก่บางฉบับก็มีส่วนนี้ถูกใส่ไว้หลังจาก 7:36 หรือ 7:44 หรือ 21:25 หรือ ลูกา 21:38 ถ้อยคำและโครงสร้างของมันก็คล้ายกับงานเขียนของ ลูกา มากกว่างานเขียนของยอห์น⁴⁷⁹

“ตามธรรมเนียมแล้ว ส่วนนี้ทั้งหมด คือ 7:53—8:11 นั้นซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า *เรื่องราวของหญิงผู้* ก็ไม่ได้ถูกบรรจุไว้ในต้นฉบับ [MSS] ที่เริ่มแรกที่สุดและดีที่สุด และเกือบแน่นอนว่าไม่ใช่เป็นส่วนดั้งเดิมของพระกิตติคุณยอห์น ท่ามกลางพวกนักบรรยายและนักวิจารณ์ตัวบทนั้น มันก็เป็นบทสรุปมาก่อนว่า ส่วนนี้ไม่ใช่ดั้งเดิม แต่แสดงถึงการเพิ่มเติมในภายหลังกับตัวบทของพระกิตติคุณนี้”⁴⁸⁰

เหตุการณ์ที่ถูกอธิบายที่นี้อาจได้เกิดขึ้น แม้ว่าพระคัมภีร์ตอนนี้อาจแสดงถึงการรวมกันของสองเรื่องราวที่แตกต่างกัน (เปรียบเทียบ 21:25)⁴⁸¹ บางทีมันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมปากเปล่าที่พวกธรรมจารย์ในภายหลังได้ใส่ไว้ที่นี่เพื่อจะอธิบายถึงความผิดพลาดของพวกเขาผู้นำชาวยิว (เปรียบเทียบ 7:24; 8:15, 46)

“มันอาจถูกยอมรับในฐานะความจริงตามประวัติศาสตร์ แต่ตามข้อมูลที่เรามีในตอนนี้อย่างนี้ บางทีมันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของตัวบทดั้งเดิม”⁴⁸²

ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้คลายมันไหม? บางทีพระองค์ไม่ได้คลาย มันคล้ายกับเรื่องราวบางเรื่องของ อธิษฐาน ซึ่งธรรมเนียมของคริสเตียนบางธรรมเนียมก็ยอมรับว่าได้รับการคลายแต่ธรรมเนียมอื่นๆไม่ยอมรับ คริสเตียนสมัยใหม่ควรใช้เรื่องนี้อย่างไร? พวกนักอรรถาธิบายบางคนไม่เทศนาหรือสอนพระคัมภีร์ตอนนี้ต่อสาธารณะเพราะพวกเขาเชื่อมั่นว่าไม่ได้รับการคลาย อย่างไรก็ตาม คริสเตียนคนอื่นๆก็ไม่เห็นด้วย และก็ยอมรับมันว่าเชื่อถือได้อย่างเท่าเทียมกับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ ผู้นับถือนิกายโรมันคาทอลิกก็ยอมรับมันเพราะว่ามันอยู่ในฉบับแปลละตินวัลเกตของเจอร์โรม (ปลายศตวรรษที่สี่ ค.ศ.) ซึ่งพวกเขาถือว่าเชื่อถือได้

ถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อมั่นว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของตัวบทที่ได้รับการคลายของพระกิตติคุณยอห์น ทำไมข้าพเจ้าต้องยุ่งยากที่จะอธิบายมันข้างล่างนี้? ข้าพเจ้าได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีส่วนนี้ และคริสเตียนหลายคนได้มีคำถามต่างๆเกี่ยวกับมัน มันเป็นไปได้ที่ว่ามันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณยอห์นดั้งเดิมนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้คลายมัน แม้ว่ามุมมองนี้มีปัญหาต่างๆที่เชื่อมโยงกับมัน⁴⁸³

7:53 การใช้อีกคำของข้อนี้บ่งบอกว่าเรื่องราวที่ติดตามมานั้นดั้งเดิมแล้วก็เป็นคำดำเนินต่อไปของอีกเรื่องราวหนึ่ง เป็นที่ชัดเจนว่า “ทุกคน” อ้างอิงถึงผู้คน ณ การรวมกันในกรุงเยรูซาเล็ม สิ่งนี้อาจอ้างอิงถึงสภาแซนฮีดรินและพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งถูกอ้างอิงใน 7:45-52 อย่างไรก็ตามมันสามารถอ้างอิงถึงผู้คนอื่นๆ ณ โอกาสที่แตกต่างกันอีกด้วย

8:1 “แต่” (คำกรีก คี) ที่เป็นการเกริ่นนำก็แค่เบาๆ และเปรียบเทียบการกระทำของพระเยซูกับการกระทำของผู้คนส่วนใหญ่ในลานพระวิหาร นักวิชาการบางคนได้สังเกตว่าพระเยซูได้ใช้กลางคืนของพระองค์ ณ บางที่บน “ภูเขามะกอกเทศ” ระหว่างการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาสุดท้ายของพระองค์(ลก. 21:37) แต่ไม่มีหลักฐานที่ว่าพระองค์ได้ทำอย่างนั้น ณ เวลาอื่นๆ⁴⁸⁴ อย่างไรก็ตาม ความเจียบไม่เคยเป็นการโต้แย้งที่หนักแน่นเลย พระเยซูอาจได้พักอยู่ที่นั่น ณ การเยี่ยมชมกรุงเยรูซาเล็มครั้งอื่นๆของพระองค์ซึ่งผู้เขียนพระกิตติคุณไม่ได้บันทึกไว้

8:2 ข้อนี้ก็ฟังดูคล้ายกับเรื่องราวของกิจกรรมต่างๆของพระเยซูของหมวดพระกิตติคุณพ้องระหว่างสองสามวันสุดท้ายก่อนการถูกตรึงของพระองค์ (เปรียบเทียบ ลก. 21:37-38) กระนั้น เรารู้ว่าพระเยซูได้สอนในลานพระวิหาร ณ เวลาอื่นๆเช่นกัน (5:19-47; 7:14-52)

8:3-4

นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณของยอห์นที่ผู้เขียนได้อ้าง “พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี” ด้วยกัน แม้ว่าการรวมกันของพวกเขาในพระกิตติคุณพ้องนั้นก็ธรรมดา นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่นักวิชาการหลายคนสงสัยว่ายอห์นได้เขียนตอนนี้หรือไม่ พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซู “ได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมา” ผู้ซึ่งพวกเขาได้อ้างว่าได้ “ถูกจับ...ฐาน” ล่วง “ประเวณี” และได้ให้เธออยู่ “ในศูนย์กลาง” ของกลุ่มคนที่พระเยซูกำลังสอน พวกเขาได้ท้าทายพระองค์อย่างนับถือว่า “พระอาจารย์” แม้จะเป็นแบบหน้าซื่อใจคด เราสามารถแค่คาดเดาถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับผู้ร่วมกระทำของเธอในบาปนั้น บางทีเขาได้หนีไป หรือบางทีพวกเจ้าหน้าที่ได้ปล่อยเขาไป เนื่องจากว่าความสนใจหลักของพวกเขาดูเหมือนจะเป็นผู้หญิง ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้เรียกร้องว่าสองบุคคลที่ได้เกี่ยวข้องในการล่วงประเวณีจะถูกเอาหินขว้างให้ตาย (ลนต. 20:10; ฉธบ. 22:22) พระเยซูไม่ได้ ทำทนายการกล่าวหาของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหรือไม่ได้พยายามที่จะพิสูจน์ว่ามันไม่ยุติธรรม

8:5-6ก

พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูก็ถูกต้องในการตีความของพวกเขาเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส (เปรียบเทียบ ลนต. 20:10; ฉธบ. 22:22-24) อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขายิวในสมัยของพระเยซูไม่ได้บังคับใช้กฎหมายนี้บ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณในเมือง⁴⁸⁵ ผู้เขียนได้กล่าวว่าพวกเจ้าหน้าที่ต้องการที่จะจับผิดพระเยซูให้กล่าวบางสิ่งที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อต่อต้านพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 22:15-22; มก. 12:13-17; ลก. 20:20-26) ดูเหมือนว่าพวกเขาต้องการการถูกประหารชีวิตของพระเยซูมากกว่าการถูกประหารชีวิตของผู้หญิงนั้น

ถ้าพระเยซูได้สนับสนุนการไม่ประหารชีวิตผู้หญิงนั้น พวกบาริเยนและพวกฟาริสีสามารถกล่าวหาพระองค์ถึงการสอนให้ผู้คนที่ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ถ้าพระองค์ได้สนับสนุนการประหารชีวิตเธอ พระองค์จะขัดแย้งกับชื่อเสียงของพระองค์เองสำหรับการกรุณาและการยกโทษ (เปรียบเทียบ ลก. 5:20; 7:47; 19:10) และพระองค์จะสนับสนุนการกระทำที่ขัดต่อกฎหมายของโรม นอกจากนี้ พระองค์จะทำให้พระองค์เองเห็นห่างจากพวกยิว การตัดสินใจที่จะประหารชีวิตอาจทำให้พระองค์มีปัญหาเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่โรมันเช่นกัน (เปรียบเทียบ 18:31) โดยพื้นฐานแล้ว ปัญหาก็คือวิธีที่ไกล่เกลี่ยความยุติธรรมและความเมตตา⁴⁸⁶

8:6ข

นี่เป็นการอ้างอิงถึงพระเยซูที่เขียนในพันธสัญญาใหม่พร้อมกับข้อที่ 8 คำกรีกกรีก *คาทากราฟ* ซึ่งถูกใช้ที่นี่ในกาลอดีต “) ได้เขียน (“ก็อนุญาตสำหรับการเขียนถ้อยคำ การวาดรูป หรือการทำเครื่องหมาย⁴⁸⁷ มีการแนะนำหลายอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูอาจได้เขียนที่พื้นดิน ซึ่งทั้งหมดนั้นก็เป็นการเดา บางทีพระองค์ก็ได้เขียนถ้อยคำจาก เยเรมีย์ 17:13ข: “บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากพระองค์จะต้องจาริกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเจ้าผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย” บางทีพระองค์ก็ได้เขียน อพยพ 23:1ข: “อย่าร่วมใจเป็นพยานใจร้ายกับคนชั่ว”⁴⁸⁸ บางทีพระองค์ก็ได้เขียนบาปต่างๆของพวกผู้กล่าวหาของผู้หญิงนั้น พระเยซูอาจได้เขียนถ้อยคำอย่างเดียวกันที่พระองค์ได้ดำเนินการที่จะกล่าว ซึ่งเป็นการให้การตัดสินใจทางภาพและทางเสียง การเกิดขึ้นในลักษณะนี้ นี่เป็นการบันทึกเดียวถึงการเขียนของพระเยซูซึ่งเรามีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

ถ้าเรื่องราวของเหตุการณ์นี้สมบูรณ์ ผู้เขียนคงได้รู้สึกว่สิ่งที่พระเยซูได้เขียนนั้นก็เป็นการกระทำแห่งการเขียนของพระองค์ เนื่องจากว่าย่อหน้าไม่ได้ระบุถึงสิ่งที่พระองค์ได้เขียน บางทีพระเยซูกำลังย้ำเตือนพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีว่าดั้งเดิมนั้นพระเจ้าได้เขียนพระบัญญัติสิบประการด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ (อพย. 31:18) การกระทำของพระเยซูก็ย้ำเตือนผู้อ่านของเรื่องราวนี้และแนะนำว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า การเขียนบนพื้นดินของพระองค์อาจได้แสดงถึงการอนุมัติของพระองค์ต่อธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรมของพระเจ้า⁴⁸⁹ ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่าอย่างที่พระเจ้าได้ให้พันธสัญญาเดิม โดยการเขียนด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ ดังนั้นพระเจ้า (พระเยซู) กำลังให้พันธสัญญาใหม่โดยการเขียนด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์

บางที พระเยซู “ได้เขียนที่พื้นดิน” เพื่อ ณ เวลาเดียวกันที่จะยื้อเวลาการตอบต่อพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ นี่คงได้มีผลกระทบสองอย่างของการเพิ่มความหวังของพวกเขาถึงคำตอบของพระองค์และการให้เวลาพวกเขาที่จะกลับใจ การกระทำของพระองค์อาจได้เป็น “การปฏิเสธโดยเจตนา ที่จะประกาศคำตัดสิน”⁴⁹⁰ การอ้างอิงถึงการกระทำแห่งการเขียนที่นี่ก็คาดหวังถึงการทำให้สิ่งเดียวกันของพระองค์อีกครั้งหนึ่งในภายหลัง (ข้อ 8)

8:7

สุดท้ายแล้วเมื่อพระเยซูได้ตอบพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์นั้น พระองค์ได้อ้างตอนต่างๆในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พระองค์ได้ดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัตินี้และได้นับถือ ข้อ

เหล่านี้ได้เรียกร้องว่าในกรณีของการเอาหินขว้างให้ตายนั้น พยานถึงบาปนี้อย่างน้อยสองคน ผู้ซึ่งไม่ได้ร่วมกระทำนั้นควรจะเป็นบุคคลแรกที่เอาหินขว้าง (ลนต. 24:14; ฉธบ. 13:9; 17:7) พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าพวกผู้กล่าวหาจะต้องปราศจากบาป ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้เรียกร้องอย่างนั้น แต่พวกเขาจะต้องไม่มีความผิดในเรื่องบาปที่เจาะจงของผู้ที่ถูกกล่าวหา พระองค์ได้หมายถึงว่าพวกเขาจะต้องเป็นอิสระจากบาปของการล่วงประเวณี หรืออย่างน้อยก็เป็นอิสระจากการสมรู้ร่วมคิดในการเตรียมการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการล่วงประเวณีของผู้หญิงนี้ พวกเขาได้ขอให้พระองค์ที่จะตัดสิน และตอนนี้พระองค์กำลังทำหน้าที่ที่ถูกต้องของพระองค์ในฐานะผู้พิพากษาแห่งมนุษย์ แทนที่จะตัดสินผู้หญิงนั้น พระองค์ได้ตัดสินพวกผู้พิพากษาของเธอ

“ที่นี้พระคริสต์ได้พูดเป็นนัยแก่พวกผู้กล่าวหาของพระองค์ว่า พวกเขา ไม่ใช่ผู้กระทำที่เหมาะสมที่จะเรียกร้องการบังคับใช้คำตัดสินของธรรมเนียมปฏิบัติ”⁴⁹¹

คำตอบของพระเยซูได้ใส่สถานะลำบากกลับไว้ที่ความรับผิดชอบของพวกผู้กล่าวหาของพระองค์ ถ้าพวกเขาดำเนินการที่จะเอาหินขว้างผู้หญิงนั้น พวกเขาอ้างว่าพวกเขาไม่ได้ทำบาป ถ้าพวกเขาไม่ได้เอาหินขว้างเธอ พวกเขาจะยอมรับว่าพวกเขาได้ทำบาป ตอนนี้พระเยซูได้ทำหน้าที่เป็น “นายจำเลย” ของผู้หญิงนั้นและ “ผู้พิพากษา” ของเธอ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:1)

8:8 นี่เป็นการอ้างอิงที่ลึกลับอีกอย่างหนึ่ง การน้อมพระกายลงและการเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินของพระเยซูได้ส่งผลต่อการทำให้พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์เป็นอิสระจากการจ้องที่ทำให้สำนึกของพระองค์ บางทีผู้เขียนได้อ้างอิงมันเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าเป็นพระเจ้าเองผู้ซึ่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นจะก่อให้เกิดการทำให้สำนึกผ่านทางถ้อยคำที่มีสิทธิอำนาจของพระเยซู แทนที่จะผ่านทาง การสบตาทางกายภาพของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 7:28-29; ยน. 7:46) โดยการเขียนที่ดิน “อีกครั้ง” นั้น พระเยซูได้ให้โอกาสอีกครั้งหนึ่งแก่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีอย่างมีพระคุณที่จะคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจของพวกเขาใหม่และที่จะกลับใจเป็นไปได้ที่พระองค์ได้เขียนเพื่อว่าพระองค์ไม่จำเป็นที่จะพูดอีกด้วย

8:9 การกระทำของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี “ได้สารภาพ” ความผิดของพวกเขา

เป็นที่ชัดเจนว่า พวกที่แกล้งที่สุดท่ามกลางพวกเขาได้มีจิตสำนึกที่นุ่มนวลที่สุด พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าผู้หญิงนั้น โดยการประหารชีวิตที่น่าสงสัยและบางทีเป็นที่หลอกลวง แต่การกระทำที่ผิดศีลธรรมของเธอก็เกี่ยวข้องกับการล่วงประเวณีเท่านั้น การล่วงประเวณีไม่ใช่เป็นบาปที่ไม่สำคัญ แต่ถัดไปจากการฆาตกรรมแล้วมันก็มีผลลัพธ์ต่างๆที่รุนแรงน้อยกว่า เวลาและปัญญาที่ได้สะสมไว้บ่อยครั้งแล้วก็เพิ่มพูนความรู้สึกแห่งความผิดส่วนตัวของบุคคลหนึ่ง นอกจากนี้บุคคลนั้นทำให้ใจของเธอหรือของเขาแข็งกระด้างอย่างสิ้นเชิง บางทีเราควรเข้าใจตัวบท (“เหลือแต่พระเยซูตามลำพัง”) ว่าเป็นการบ่งบอกว่า พวกผู้วิจารณ์ทั้งหมด ได้จากไป ซึ่งได้ละพระเยซู ผู้หญิงนั้น และบางทีพวกผู้มองดูไว้ สิ่งนี้ได้ละผู้หญิงนั้นและพระเยซูไว้ด้วยการที่ไม่มีพวกผู้กล่าวหา

การกระทำของพวกผู้กล่าวหาของผู้หญิงนั้นก็น่าสังเกต ถ้อยคำของพระเยซูได้นำมาซึ่งการทำให้สำนึกที่ลึกซึ้งเพื่อที่จะเข้ากระดูคำของพวกผู้ต่อต้านอย่างน่าสังเกตในไม่ช้า ที่จะจบสิ้นนั้น พวกเขาได้จบลงด้วยการทำการป่าวประกาศต่อสาธารณะถึงความผิดของพวกเขาเอง และได้เลิกการกล่าวหาของพวกเขามีต่อผู้หญิงนั้นเสีย แม้ว่าเธอผิดในเรื่องการล่วงประเวณีอย่างชัดเจน

8:10-11

พระเยซูได้ทักทายผู้หญิงนั้นอย่างนับถือ (เปรียบเทียบ 2:4; 4:21; 19:26; 20:13) พระองค์ได้ถามว่า ผู้ใดกล่าวโทษเธอนั้น “มีใครสักคน” ยังคงอยู่ไหม พระองค์ไม่ได้ถามว่าเธอผิดหรือไม่เป็นที่ชัดเจนว่าเธอผิด ในฐานะผู้พิพากษาที่ทำการในกรณีของเธอนั้น พระองค์ได้แสดงถึงความสนใจในพวกผู้ฟ้องร้องของเธอมากกว่าในความผิดของเธอ ปราศจากผู้ฟ้องร้องใดๆนั้น พระเยซูก็ได้ยกฟ้อง นี่เป็นสิทธิพิเศษของพระองค์ในฐานะผู้พิพากษาที่ทำการของเธอ (และผู้พิพากษาในอนาคตของเธอ) พระองค์ได้ออกคำเตือนแก่เธอเท่านั้น เธอจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์อีกครั้งหนึ่งในอนาคต แต่ไม่ใช่เวลาที่พระองค์จะตัดสินเธอ (เปรียบเทียบ 3:17) พระองค์ได้ให้ความเมตตาและเธอและเวลาที่จะเปลี่ยนแปลงแนวทางต่างๆของเธอ (เปรียบเทียบ 1:14) ดังนั้น พระองค์ไม่ได้ “สุภาพต่อบาป” เหตุผลสูงสุดที่พระองค์สามารถยกเว้นเธอไว้จากการลงโทษก็คือว่าพระองค์จะรับเอาการลงโทษของเธอไว้ที่พระองค์เอง และตายในที่ของเธอ (เปรียบเทียบ รม. 8:1)

“มันไม่ใช่ ‘จงไปเกิดและอย่าทำบาปอีก และ เราจะ ไม่เอาโทษเจ้า’ เพราะว่ามันคงได้

เป็นความหายนะมากกว่าข่าวดีในหูของเธอ ตรงกันข้าม พระผู้ช่วยให้รอดได้กล่าวว่า ‘เราก็อไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน’ และหรับทุกคนที่ถือจุดที่ผู้หญิงคนนี้ได้ถูกนำไปสู่ คำ นั้นก็คือ ‘เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษ’ .รม)8:1) ‘และอย่าทำบาปอีก’ ได้วางเธอไว้ ได้รับความยับยั้งชั่งใจแห่งความรักของพระองค์อย่างที่เราถูกวางไว้⁴⁹²

“ธรรมบัญญัติและพระคุณ ไม่แข่งขันซึ่งกันและกัน แต่ทั้งสองนี้เติมเต็มให้ซึ่งกัน และกัน ไม่มีใครเคยได้รับความรอดโดยการถือรักษาธรรมบัญญัติ แต่ไม่มีใครเคย ได้รับความรอดโดยพระคุณผู้ซึ่งไม่ได้ถูกฟ้องร้องโดยธรรมบัญญัติ ก่อน นั้นจะต้องมี การทำให้สำนึกก่อนการมีการกลับใจ”⁴⁹³

เหตุการณ์นี้เป็นหลักฐานเพิ่มเติมว่าพระเยซูชอบธรรมและฉลาดมากกว่าพวกผู้นำทางศาสนาของชาวยิวผู้ได้ แสวงหาที่จะฆ่าพระองค์ มันเป็นการสำแดงอีกอย่างหนึ่งถึงความอดทนและพระคุณของพระองค์ที่มีต่อคน บาบ

“จากการที่ได้ทบทวนถึงกรณีนี้ พระเยซูได้ทำให้เกิดการพิพากษาว่า ‘จงเอาหินขว้างเธอเสีย’ แต่น่า เสียหาย สำหรับพวกฟาริสีนั้น พระองค์ได้เรียกร้องว่าพยานก็ต้องมีคุณสมบัติอย่าง ที่ธรรมบัญญัติได้ ระบุไว้

“พวกฟาริสีผู้ได้กล่าวหาผู้หญิงนั้น ไม่ใช่เพื่อประ โยชน์ของอิสราเอล แต่เพื่อจะจับผิดพระเยซูก็ได้ หยุดชะงัก พวกเขาเห็นว่าพวกเขาได้มุ่งร้าย ดังนั้นพวกเขาได้ถอยออกไป หาไม้แล้วจะประสกับการ ลงโทษที่ถูกเรียกร้องเพื่อพยานที่มุ่งร้าย ซึ่งเป็นการเอาหินขว้างที่พวกเขาได้ปรารถนาเพื่อผู้ที่ถูก กล่าวหา!

“พระเยซูได้ประกาศถึงคำพิพากษาสุดท้าย เนื่องจากว่าพระองค์เป็นพยานผู้เดียวที่เหลืออยู่และธรรม บัญญัติของโมเสสได้เรียกร้องสองคน เธอก็เป็นอิสระ แต่ผู้เผยพระวจนะได้แนะนำให้เธอที่จะ หลีกเลียขความผิดทั้งหมดภายใต้ธรรมบัญญัติ เนื่องจากว่า เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 ได้กล่าวว่าผู้คน จะต้องฟังผู้เผยพระวจนะ ยอห์น 7:53-8:11 แสดงให้เห็นในหลายทางว่าแท้จริงแล้วพระเยซูทรงเป็นผู้ เผยพระวจนะผู้ซึ่ง โมเสสได้เขียนถึง”⁴⁹⁴

บทบาทของพระเยซูในฐานะผู้พิพากษาของมนุษย์ก็ชัดเจนทีเดียวในเหตุการณ์นี้ แต่บทบาทของพระองค์ใน

ฐานะผู้เผยพระวจนะที่กำลังมาอาจต้องการการอธิบาย โมเสสผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งพระเจ้าได้ให้พันธสัญญาเดิมผ่านทางเขานั้นก็ได้ประกาศว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ก็คือว่าพวกเขาต้องเอาหินขว้างชายชูและหญิงชู พระเยซูผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งพระเจ้าได้ให้พันธสัญญาใหม่ผ่านทางพระองค์นั้นได้ประกาศการเปลี่ยนแปลง ประชากรของพระเจ้าไม่ต้องเอาหินขว้างคนบาปเหล่านี้อีกต่อไป แต่ที่จะสำแดงความเมตตาแก่พวกเขาและละการพิพากษาไว้กับพระเจ้า

ถ้าพวกศัตรูของพระเยซูได้นำผู้มาคนมาต่อหน้าพระองค์ล่ะ? พระเยซูจะกล่าวอย่างเดียวกันไหม? ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ พระเจ้าได้ทำให้น้ำพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับการลงโทษผู้มาคนนั้นชัดเจนในปฐมกาล 9:5ข-6 ซึ่งก็คือพันธสัญญาแบบโนอาห์ พันธสัญญาแบบโมเสสได้ดำเนินนโยบายอย่างเดียวกันต่อไป พันธสัญญาใหม่ก็เช่นกัน วิธีที่พระเจ้าได้บอกให้สังคมที่จะจัดการกับการล่วงประเวณีได้เปลี่ยนแปลง นั่นคือเหตุที่เราไม่ประหารผู้ล่วงประเวณีในยุคคริสตจักร แต่วิธีที่พระองค์ได้บอกให้เราที่จะจัดการกับผู้มาคนก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง เรายังคงประหารพวกเขาอยู่

5. การอธิบายเกี่ยวกับความสว่างของโลก 8:12-59

หลังจากการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นน้ำแห่งชีวิตนั้น (7:37-38) การต่อต้านที่เป็นทางการซึ่งมีต่อพระองค์นั้นก็ได้รับแรงขึ้นอย่างมาก ส่วนที่ตามมาของพระกิตติคุณนี้ก็สืบเสาะถึงการต่อต้านที่เกิดขึ้นนี้ ในขณะที่บางคนได้เชื่อในพระเยซู ส่วนใหญ่ของผู้คนของพระองค์เองได้ปฏิเสธพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:11-12) ส่วนนี้ของดัวบทก็กล่าวถึงการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นความสว่างของโลกและการโต้เถียงที่มันได้ก่อให้เกิด

คำพยานของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เอง 8:12-20

8:12 บริบทของเหตุการณ์ต่างๆในย่อหน้านี้ก็ดำเนินการต่อไปที่จะเป็นพระวิหารในระหว่างเทศกาลอยู่เพิง (ข้อ 20, เปรียบเทียบ 7:14) พระเยซูได้กล่าวต่อพวกยิวผู้ได้รวมตัวกันที่นั่น บางคนเป็นผู้อาศัยแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และคนอื่นก็เป็นผู้เดินทางจากส่วนอื่นๆของปาเลสไตน์และโลก การสอนนี้อาจได้เกิดขึ้นในวันหลังจากเทศกาล ซึ่งเป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่อีกด้วย⁴⁹⁵

ที่นี้พระเยซูได้ทำการอ้างที่สองของพระองค์ถึง “เราเป็น” (เปรียบเทียบ 6:35) ครั้งนี้พระองค์ได้กล่าวยอมรับว่าเป็น “ความสว่างของโลก” (เปรียบเทียบ 1:4) อนึ่ง ยอห์นได้ใช้คำว่า “โลก” 77 ครั้งในพระกิตติคุณของท่าน ตรงกันข้ามกับผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ สามคนผู้ได้ใช้คำนี้ทั้งหมดแค่ 15 ครั้ง ซึ่งบ่งบอกถึงมุมมองและความสนใจทั่วโลกของยอห์น⁴⁶ คำเปรียบเทียบถึง “น้ำแห่งชีวิต” และ “อาหารแห่งชีวิต” แสดงถึงสิ่งที่จำเป็นและทำให้ชีวิตอิมเมม คำเปรียบเทียบถึง “ความสว่างของโลก” แสดงถึงสิ่งที่ขจัดความมืดแห่งความไม่รู้และความตายออกไป พระเยซูได้อ้างว่าผู้ใดเชื่อใน (“ติดตาม”) พระองค์จะชื่นชมกับ “ความสว่าง” ที่มาจากการทรงสถิตของพระเจ้าและก่อให้เกิดชีวิต

คำเปรียบเทียบถึงความสว่างก็เก่าแก่ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พวกยิวได้เชื่อมโยงความสว่างกับการทรงสถิตของพระเจ้า พระองค์ได้สร้าง “ความสว่าง” ในวันแรก และ “ความสว่าง” ในวันที่สี่ของการทรงสร้าง (ปฐมก. 1:3, 14-19) พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์เองแก่โมเสสด้วยเปลวไฟในถิ่นทุรกันดารมีเดียน (อพย. 3) พระองค์ได้นำคนอิสราเอลอย่างปกป้องตลอดถิ่นทุรกันดารด้วยเสาเมฆแห่งไฟอีกด้วย (อพย. 13:21-22; 14:19-25; กฉว. 9:15-23) และพระองค์ได้ปรากฏแก่พวกเขาด้วยไฟบนภูเขาซีนาย สิ่งเหล่านี้เป็นแค่ตัวอย่างสองสามอย่าง ที่ซึ่งพระเจ้าได้เชื่อมโยงการทรงสถิตของพระองค์กับไฟและความสว่าง (เปรียบเทียบ สดค. 27:1; 36:9; 119:105; สภษ. 6:23) ในเชิงสัญลักษณ์นั้น ความสว่างแสดงถึงพระลักษณะหลายอย่างของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเปิดเผย ความบริสุทธิ์ และความรอดของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสค. 1:4, 13, 26-28; ฮบก. 3:3-4)

อิสยาห์ได้ทำนายว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะเป็น “ความสว่างแก่ประชาชาติ” (อิสย. 49:6) พระเจ้าเองจะให้ความกระจ่างแก่ประชากรของพระองค์ในยุคพระเมสสิยาห์ (อิสย. 60:19-22; สดค. 14:5ข-7; เปรียบเทียบ วว. 21:23-24) อย่างไรก็ตาม ในสมัยของพระเยซูนั้น “ความสว่างแห่งความชอบธรรม” ก็อยู่ในความขัดแย้งที่มึนค้ำกับ “ความมืดแห่งความบาป” (1:4, 9; 3:19-21) หลายศาสนาประกอบด้วยการแสดงสัญลักษณ์ถึง “ความสว่างและความมืด” แต่ยอห์นได้นำเสนอพระเยซูในฐานะ “ความสว่างแท้” มันคือด้านที่เจาะจงของความสว่างในฐานะการเปิดเผยนั้นที่ก่อให้เกิดจุดจอตงของการโต้เถียงเกี่ยวกับการอ้างของพระเยซู พวกยิวได้ถือว่าพันธสัญญาเดิมและธรรมเนียมของพวกเขาเป็นการเปิดเผยที่มีอำนาจ นั่นคือความสว่างแท้ พวกเขาได้กล่าวถึงโทราห์ พระวิหาร อาคัม และโยฮานัน เบน ซักคาย หนึ่งในผู้นำของพวกเขา

ว่าเป็นความสว่างของโลก⁴⁹⁷ ตอนนี้พระเยซูได้ทำทวยสิทธิอำนาจนั้นโดยการอ้างถึงการเป็นการเปิดเผยแท้ (สุดท้ายและเต็มที่, เปรียบเทียบ 1:9) จากพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:1-3) พระองค์ได้เชื่อเชิญให้พวกยิวที่จะ “ติดตาม” พระองค์ในฐานะความสว่างแท้ (เปรียบเทียบ เสาเพลิงในถิ่นทุรกันดาร)

“สิ่งที่สำคัญกว่าบริบทโดยตรงก็คือ หัวข้อความสว่างไม่ใช่ไม่เชื่อมโยงกับคำถามของความสัตย์จริงและพยานในข้อต่อๆมา เพราะว่าความสว่างต้องเป็นพยานถึงการปรากฏของมันเอง มิฉะนั้น มันก็เป็นพยานถึงตัวมันเองและแหล่งของมันก็นับสนุนพยานนั้นอย่างสิ้นเชิง”⁴⁹⁸

ส่วนหนึ่งของเทศกาลอยู่เพิงก็คือพิธีจุดตะเกียง ทุกๆตอนเย็นในระหว่างเทศกาลนั้น ปุโรหิตจะจุดคบเพลิงขนาดใหญ่สามอันบน โคมปักเทียน (เชิงเทียน) ในลานของผู้หญิง (หรือคลังเงิน) ของพระวิหาร ความสว่างเหล่านี้จะให้ความสว่างแก่บริเวณพระวิหารทั้งหมดตลอดกลางคืน ผู้คนจะนำคบเพลิงที่เล็กกว่าของพวกเขาไปในบริเวณพระวิหาร จุดพวกมันและร้องเพลงและเต้นรำเป็นบางครั้งตลอดกลางคืน มันเป็นหนึ่งในโอกาสที่มีความสุขที่สุดของปีทั้งสิ้นของชาวยิว⁴⁹⁹

“ตอนนี้ถึงสำหรับปักเทียนหลายๆ ดวงที่ส่องแสงก็ถูกจุดเฉพาะ ณ ตอนต้นของเทศกาลอยู่เพิง มีการโต้เถียงเกี่ยวกับจำนวนของกลางคืนที่ซึ่งการให้ความสว่างนั้นเกิดขึ้น แต่ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า ณ ตอนจบของเทศกาลนั้นมันไม่มีการให้ความสว่าง ในการขาดไปของความสว่างนั้น การอ้างถึงการเป็นความสว่างของพระเยซูจะเด่นชัดอย่างน่าประทับใจ”⁵⁰⁰

อีกอย่างหนึ่ง ในบทที่ 6, 7, และ 8 นั้น พระเยซูได้อ้างว่าพระองค์ได้ทำให้รูปแบบแห่งถิ่นทุรกันดารเหล่านี้ของพระเจ้าสำเร็จ คือ มานา น้ำ และความสว่าง

“...พวกฟาริสีไม่สามารถเข้าใจผิดถึงความหมายเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในถ้อยคำของพระเยซู ในการอ้างอิงของพวกเขาถึงงานฉลองในอดีตคือ ‘เราเป็นความสว่างของโลก’”⁵⁰¹

“...‘ความสว่าง’ เป็นหนึ่งในสามสิ่งที่พระเจ้าได้ถูกกล่าวว่าเป็น ในยอห์น 4:24 เราได้รับการบอกกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงเป็น *วิญญาณ*’ ในยอห์น 1:5 ‘พระเจ้าทรงเป็น *ความสว่าง*’ และใน 1 ยอห์น 4:8 ‘พระเจ้าทรงเป็น *ความรัก*’ การแสดงออกเหล่านี้เชื่อมโยงกับ *ธรรมชาติ* ของพระเจ้า ซึ่งก็คือสิ่งที่พระองค์เป็นในพระองค์เอง ดังนั้นเมื่อพระคริสต์ได้ยืนยันว่า ‘เราเป็น *ความสว่าง* ของโลก’ พระองค์ได้ประกาศถึงความ เป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์ของพระองค์”⁵⁰²

8:13 ในอีกโอกาสหนึ่ง พระเยซูได้กล่าวว่าถ้าพระองค์ผู้เดียวได้เป็นพยานต่ออัตลักษณ์ของพระองค์เอง พยานของพระองค์จะไม่เป็นที่ยอมรับได้ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส (5:31) ธรรมบัญญัติของโมเสสได้เรียกร้องพยานอย่างน้อยสองคน ในการที่จะป้องกันพยานปากเดียวผู้ให้คำพยานที่ลำเอียง (เปรียบเทียบ ฉธบ. 17:6; 19:15) ตอนนี้พวกฟาริสีได้อ้างถ้อยคำของพระเยซูย้อนไปยังพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้บ่งบอกว่าเนื่องจากพระเยซูเป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์เอง ซึ่งดูเหมือนว่าปราศจากพยานที่สองซึ่งสนับสนุน ดังนั้นพยานของพระองค์ “ไม่” สามารถเป็น “จริง” ได้

8:14 พระเยซูได้แก้ไขบทสรุปที่ผิดของพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ “แม้ว่า” พระเยซูเป็นพยานเดียวต่ออัตลักษณ์ของพระองค์เอง พยานของพระองค์ก็ยังเป็น “จริง” อยู่ บ่อยครั้งแล้ว บุคคลเดียวที่รู้ข้อเท็จจริง

โต้แย้งว่าบุคคลหนึ่งอาจกล่าวต่อดวงอาทิตย์ดี (ถ้อยคำของพระเยซู) สไตเออร์ “ว่ามันอ้างว่าเป็นดวงอาทิตย์ ว่ามันเป็นกลางคืน เพราะว่ามันเป็นพยานถึงมันเอง คำตอบคือการส่องแสงของดวงอาทิตย์”⁵⁰³

พยานของพระเยซูไม่ใช่เท็จเพราะว่ามันยืนอยู่ตามลำพัง แม้ว่ามันไม่เพียงพอภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส พวกฟาริสีได้เข้าใจพระองค์ผิดไป ดังนั้นพระองค์ได้ดำเนินการที่จะทบทวนถึงคำสอนก่อนหน้านั้นของพระองค์ในแง่ที่แตกต่างออกไป (เปรียบเทียบ 5:19-30, 36-37)

พระเยซูได้อ้างที่จะเสนอ “พยาน” “แท้” (คำกรีก *อานาเรซิส*, เปรียบเทียบ 5:31) เพราะพระองค์ได้รู้ถึงที่มาและจุดหมายของพระองค์เอง (เปรียบเทียบ 7:29, 33-34) พวกผู้วิจารณ์ของ

พระองค์ไม่ได้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้เลย

8:15

พวกฟาริสีได้ประเมินพระเยซู โดยการใส่ข้อเท็จจริงภายนอกเกี่ยวกับพระองค์ที่พวกเขาู้เท่านั้น พวกเขาได้เริ่มขบวนการการประเมินในวิธีของมนุษย์โดยทั่วไป (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:16) พระเยซูได้ใช้คำว่า “เนื้อหนัง” (คำกรีก *ซาร์ค*) ที่นี้ในแง่คำเปรียบเทียบ ซึ่งหมายถึงธรรมชาติของมนุษย์ พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ควรได้พิจารณาคำสอนฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูที่พระบิดาได้จัดเตรียมผ่านทางพยานของพันธสัญญาเดิม ยอห์นผู้ให้บัพติศมา และการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูอีกด้วย พระเยซู “ไม่ได้พิพากษา” (คำกรีก *คริโน*) “ผู้ใด” *อย่างผิวเผิน* และพวกเขาไม่ควรพิพากษาอย่างผิวเผินเช่นกัน

การตีความอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า พระเยซูได้หมายถึงว่าพระองค์ไม่ได้มาเพื่อที่จะกล่าวโทษผู้ใด แต่ที่จะช่วยพวกเขาให้รอด (เปรียบเทียบ 3:17)⁵⁰⁴ อย่างไรก็ตาม มุมมองนั้นแค่พาดพิงถึงพระเยซูที่เล่นคำเพื่อที่จะสร้างคำที่มีความหมายสองนัย ดูเหมือนว่าพระองค์ได้เปรียบเทียบการพิพากษาของพระองค์กับการพิพากษาของพวกฟาริสี อีกมุมมองหนึ่งที่ไม่นำไปได้ก็คือว่า พระเยซูได้หมายถึงว่าเมื่อพระองค์ได้พิพากษาผู้คนนั้น พระองค์ไม่ได้เป็นผู้ที่ตัดสินอย่างแท้จริง ตรงกันข้าม พระองค์จะปฏิบัติหน้าที่ของพระบิดาเท่านั้น (เปรียบเทียบ 5:27, 45)⁵⁰⁵ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับมุมมองนี้ก็คือว่า พระบิดาได้มอบการพิพากษาทั้งสิ้นแก่ พระบุตรของพระองค์แล้ว (5:27-29) และในที่สุดพระเยซูจะพิพากษา

8:16

พระเยซูไม่ได้พิพากษา “ผู้ใด” ในตอนนั้น ด้านนั้นแห่งพันธกิจของพระองค์ก็อยู่ในอนาคต อย่างไรก็ตาม “แม้ว่า” พระองค์ได้พิพากษาในตอนนั้น “การพิพากษา” ของพระองค์จะพิสูจน์ว่าถูกต้อง (“จริง” คำกรีก *อาลธิเน*, ใช้ได้) เพราะว่าเป็นกิจกรรมนั้นเช่นกันพระองค์จะกระทำภายใต้และกับ “พระบิดา” (เปรียบเทียบ 5:30) อย่างที่พระเยซูได้นำเสนอพระบิดาอย่างสัตย์ซื่อโดยการสำแดงพระองค์ ดังนั้นพระองค์จะนำเสนอหน้าที่ของพระบิดาอย่างสัตย์ซื่อโดยการพิพากษา พระองค์ได้ทำทุกสิ่งและจะทำทุกสิ่งด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

8:17-18

ดังนั้นพระเยซูไม่ได้เป็นพยานตามคำฟังอย่างแท้จริง พระองค์ได้มีพยานที่สองซึ่งธรรมเนียมบัญญัติได้เรียกรื่องนั้นคือ “พระบิดา”

การอ้างอิงของพระเยซูถึง “ธรรมเนียมปฏิบัติของท่าน” นั้นก็ผิดปกติ เนื่องจากว่าในแง่หนึ่งน้ำมัน เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้อยู่ในขบวนการของการกันธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไว้อีกทางหนึ่ง การเปิดเผยที่พระองค์ได้นำมานั้นได้เข้ามาแทนที่มัน ดังนั้น ในแง่หนึ่ง มันได้เป็นของพวกฟาริสีแต่ไม่ใช่เป็นของพระองค์ (เปรียบเทียบ 7:19, 51)

“ไม่มีพยานมนุษย์คนใดสามารถรับรองความสัมพันธ์แบบพระเจ้าได้ ดังนั้นพระเยซู ก็ฎีกาต่อพระบิดาและพระองค์เอง และไม่มีคนอื่นที่พระองค์สามารถฎีกาต่อได้”⁵⁰⁶

8:19

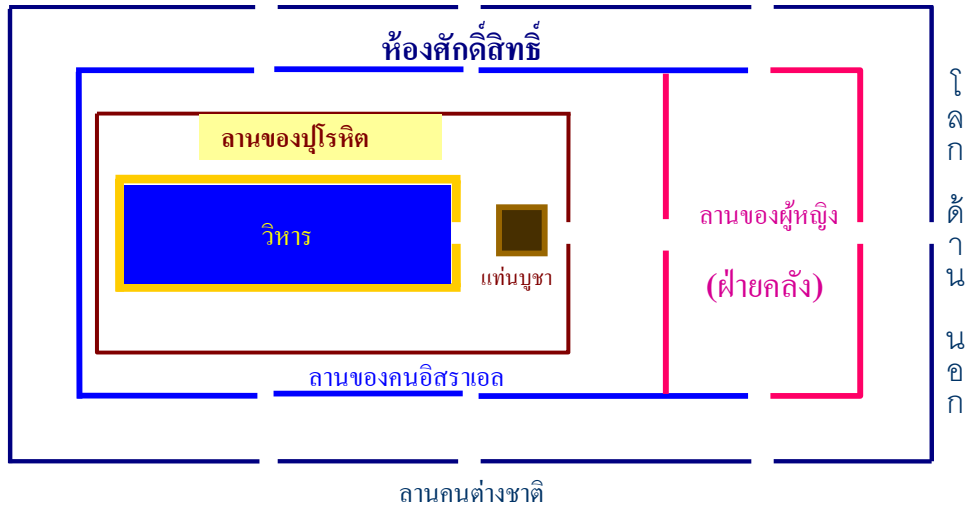
บางที่พวกฟาริสีได้เข้าใจพระเยซูผิดไป บางที่พวกเขาได้คิดในระดับทางกายภาพต่อไป ในขณะที่พระองค์ได้กล่าวถึงความเป็นจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณ ถ้าเป็นอย่างนั้น เราไม่ควรวิจารณ์ พวกเขามากเกินไปสำหรับสิ่งนี้เพราะคำสอนของพระเยซูที่ว่าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพระองค์ นั้นก็ใหม่ (เปรียบเทียบ 5:18) อย่างไรก็ตาม การเรียกร้องของพวกเขางานที่เป็นการดูถูกที่จริงจัง (เปรียบเทียบ ข้อ 41)

“ใน โลกตะวันออกนั้น ที่จะสงสัยความเป็นบิดาของชายคนหนึ่งก็เป็นการใส่ความที่ชัดเจนต่อความถูกต้องตามกฎหมายของเขา”⁵⁰⁷

โดยคำถามที่เปิดเผยของพวกเขานั้น ที่นี้พวกฟาริสีได้ยอมรับโดยแท้จริงว่า พวกเขา “ไม่ได้รู้จัก” ที่มาของ พระเยซู แม้ว่าพวกเขาได้อ้างว่าพวกเขาได้รู้จักก่อนหน้านี้ (7:27) การไร้ความสามารถของพวกเขาก็จะตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้แสดงว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง ถ้าพวกเขาได้รู้จักพระองค์ พวกเขาจะได้ตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระองค์ ส่วนที่เหลือของบทที่ 8 กล่าวถึงหัวข้อความเป็นบิดา

8:20

ยอห์นได้สรุปการบรรยายของท่านเกี่ยวกับการเผชิญหน้านี้โดยการระบุถึงบริบทของมัน (เปรียบเทียบ 6:59) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกยิวได้เรียกหลานของผู้หญิงว่า “คลังเงิน” เพราะว่ามันประกอบด้วยภาชนะที่ใส่ซึ่งเป็นรูปร่างของเขาของแกะตัวผู้สืบสามอันเพื่อการถวายเป็นเงินของชาวยิว (เปรียบเทียบ มก. 12:41-42)⁵⁰⁸ ภาชนะที่ใส่แต่ละอันนั้นก็มีการจารึกที่แสดงถึงวิธีที่พวกปุโรหิตจะใส่ของขวัญต่างๆที่วางไว้ในที่นั้น

ส่วนสุดท้ายของข้อที่ 20 ก็สร้างประเด็นว่าถ้าพวกเขาสามารถทำได้ พวกผู้นำเหล่านี้คงได้จับกุมและประหารพระเยซูทันทีทันใด อย่างไรก็ตาม มัน “ยังไม่ถึง” เวลาของพระเจ้าสำหรับพระบุตรของพระองค์ที่จะตาย (เปรียบเทียบ 2:4; 7:6, 30) ดังนั้นยอห์นได้เน้นการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระบิดาเหนือเหตุการณ์ต่างๆที่ปรับแต่งพันธกิจของพระเยซู ลานของผู้หญิงเป็นส่วนที่เป็นสาธารณะมากที่สุดของพระวิหาร (เปรียบเทียบ มก. 12:41-43; ลก. 21:1)⁵⁰⁹

ประเด็นหลักของส่วนนี้ก็คือความเป็นศัตรูที่เพิ่มขึ้นที่พวกผู้นำชาวยิวได้รู้สึกและได้แสดงออกต่อพระเยซู

การอ้างของพระเยซูเกี่ยวกับที่มาของพระองค์ 8:21-30

พระเยซูได้เริ่มต้นที่จะเปรียบเทียบพระองค์เองกับพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์

8:21 เป็นที่ชัดเจนว่า สิ่งก็ตามมาก็ดำเนินการสอนของพระเยซูในพระวิหารต่อไปเมื่อพระองค์ได้กล่าวถึงถ้อยคำที่ยอห์นได้บันทึกไว้ในข้อต่างๆก่อนหน้านี้ คำกรีก *พาลิน* (“อีกครั้ง” หรือ “อีกครั้งหนึ่ง”) ป่งบอกถึงการหยุดชั่วขณะ ไม่ใช่การหยุดที่สำคัญในการบรรยายนี้ (เปรียบเทียบข้อ 12) เนื้อหาของการสอนของพระองค์ในข้อนี้ก็ทำให้นึกถึง 7:33-34

เมื่อพระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์ “จะจากไป” พระองค์กำลังกล่าวถึงการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ พวกผู้นำชาวยิวจะไม่แสวงหาพระเยซูเป็นส่วนตัว

แต่พวกเขาจะ “แสวงหา” พระเมสสิยาห์ต่อไป พวกเขาจะ “ตายใน” “บาป” (เอกพจน์) แห่งการไม่เชื่อของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซู พระเยซู “จะไป” หาพระบิดาของพระองค์ในสวรรค์ พวกเขาวิวเหล่านี้ “ไม่สามารถไป” ที่นั่นได้ เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซู

8:22 ผู้ฟังของพระเยซูได้แปลกใจว่าพระองค์ได้กล่าวถึงการฆ่าตัวตายหรือไม่ ใน 7:34-35 นั้น พวกเขาได้แปลกใจว่าพระองค์ได้กล่าวถึงการไปทำภารกิจกับโลกต่างชาติหรือไม่ ในทั้งสองกรณีนั้น พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูได้กล่าวถึงขอบเขตฝ่ายวิญญาณแห่งความเป็นจริงแทนที่จะเป็นขอบเขตทางกายภาพ อย่างไรก็ตาม อีกครั้งหนึ่งผู้คนที่เหล่านี้ได้กล่าวดีกว่าที่พวกเขาได้ตระหนัก การจากไปของพระเยซูจะเกี่ยวข้องกับการตายของพระองค์ ไม่ใช่เป็นการฆ่าตัวตายแต่เป็นเครื่องบูชาสำหรับบาป ดังนั้นถ้อยคำของพวกเขาที่นี้ก็เป็นการทำนายแบบเหน็บแนมถึงการตายของพระเยซู (เปรียบเทียบ 11:49-50)⁵¹⁰

8:23 พระเยซูได้อธิบายถึงเหตุผลของพวกเขาสำหรับการเข้าใจพระองค์ผิดไปว่าสามารถสืบเสาะไปยังที่มาของพวกเขาได้ พระเยซูได้มาจากพระเจ้า “เบื้องบน” ส่วนพวกเขาได้มาจากการทรงสร้างที่ล้มลงและกบฏของพระองค์ “เบื้องล่าง” การเปรียบเทียบที่สองในข้อนี้ก็อธิบายการเปรียบเทียบที่หนึ่ง ที่จะเข้าใจความหมายของพระเยซู นั่น ผู้ฟังของพระองค์ต้องมีการบังเกิดใหม่ (3:3, 5) และการทำให้กระจ่างของพระบิดา (6:45)

8:24 ผู้ฟังของพระเยซูจะ “ตายใน” บาปต่างๆ (พหูพจน์) ของพวกเขา “นอกจาก” พวกเขาได้เชื่อในพระองค์ การเชื่อในพระองค์เท่านั้นสามารถช่วยกู้พวกเขาจากชะตานี้ได้ ที่นี้พระเยซูได้ถือว่าบาปหลายอย่าง (พหูพจน์) ของพวกเขาเป็นผลลัพธ์ต่างๆของบาป (เอกพจน์, ข้อ 21) แห่งการไม่เชื่อของพวกเขา

“ท่าทีของการไม่เชื่อไม่ใช่แค่ความไม่เต็มใจที่จะยอมรับข้อความแห่งข้อเท็จจริงเท่านั้น มันเป็นการต่อต้านการเปิดเผยของพระเจ้าในพระคริสต์อีกด้วย”⁵¹¹

พวกเขาต้องเชื่อว่าพระเยซูเป็น “เราเป็น” ในบริบทนั้น วลีนี้มีความหมายโดยนัยทางศาสนศาสตร์ที่หนักแน่น (เปรียบเทียบ ข้อ 28, 58; 13:19) มันดูเหมือนลึกลับในตอนแรก แต่ภายหลังผู้ฟังของพระเยซูได้ตระหนักว่าพระองค์ได้อ้างถึงการเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 59) ฉบับ

แปล NIV เกี่ยวกับ “ผู้หนึ่งที่เราอ้างว่าเป็น” ก็เป็นการตีความถึงความหมายของพระเยซูที่บางทีก็นำไปผิดๆมากกว่าที่จะมีประโยชน์ พระเยซูได้พาดพิงถึงชื่อเรียกที่พระเจ้าได้ให้พระองค์เองในพันธสัญญาเดิม (อพย. 3:14; ฉธบ. 32:39; อสย. 41:4; 43:10, 13, 25; 46:4; 48:12) โดยเนื้อแท้แล้ว “เราเป็น” หมายถึงผู้ดำรงอยู่ด้วยตนเองเป็นนิรันดร์¹² นอกจากนี้ว่าบุคคลหนึ่งเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า ซึ่งตรงข้ามกับน้อยกว่าพระเจ้านั้น เขาหรือเธอจะตายในบาปต่างๆของเขาหรือของเธอ

8:25 ผู้ฟังของพระเยซูไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พระองค์ได้หมายถึงในตอนแรก และตอนนี้พวกเขาก็สับสนทีเดียวจึงได้ถามพระองค์ว่า: “ท่านคือใครเล่า?” พระเยซูได้ตอบว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวสิ่งใดที่แตกต่างจาก “สิ่ง” ที่พระองค์ “ได้กล่าวมาตลอด” เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์ตั้งแต่ “การเริ่มต้น” ของพันธกิจของพระองค์

“นั่นคือที่จะกล่าวว่า คำถามที่ท่านถามไม่สามารถตอบได้”⁵¹³

“เราเป็น” เป็นชื่อเรียกใหม่ แต่มันแสดงถึงการเปิดเผยที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระเยซูได้อ้างเกี่ยวกับพระองค์เองอยู่เสมอ

8:26 พระเยซูยังได้อ้างอีกว่ามีอะไรอีกมากที่จะเปิดเผยแก่ผู้ฟังของพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงผลลัพธ์โดยตรงของมัน ส่วนหนึ่งของสิ่งนั้นก็เกี่ยวข้องกับการพิพากษาสำหรับการไม่เชื่อของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดที่พระองค์จะกล่าวนั้นจะเป็น “จริง” เพราะว่ามันจะมาจากพระเจ้า (“พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”) มันจะไม่เป็นแค่ถ้อยคำของพระองค์เองที่กล่าวโดยเป็นอิสระจากพระบิดา (เปรียบเทียบ 3:34; 5:19-30; 8:15-16)

8:27 ยอห์นได้อธิบายแก่ผู้ฟังของท่านว่าพระเยซู “ได้กล่าวถึง” “พระบิดา” ของพระองค์เมื่อพระองค์ได้อ้างอิงถึงพระองค์ผู้ทรงใช้พระองค์มา ยอห์นไม่ต้องการให้ผู้ฟังอ่านของท่านที่จะประสบกับความสับสนอย่างเดียวกันกับบรรดาผู้ที่ได้ฟังพระเยซูโดยแรกเริ่ม พระเยซูได้อธิบายก่อนหน้านั้นว่าเป็นพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ส่งพระองค์มา (5:16-30)

8:28-29 การยก (คำกรีก ฮีบซุ) บุตรมนุษย์ขึ้นอ้างอิงถึงการถูกตรึงของพระองค์ ซึ่งยอห์นได้ถือว่าเป็นการถูกยกย่องของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:14; 12:23) ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” คือ พระเมสสิ

ยาห์ (คนล. 7:13-14) พร้อมกับการเน้นที่ความเป็นมนุษย์ที่เพียบพร้อมของพระองค์ พวกศัตรูของพระเยซูจะยกพระองค์ขึ้น เมื่อพวกเขาได้ทำ พวกเขาจะตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ด้วยตนเอง พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าการถูกตรึงของพระองค์จะโน้มน้าวพวกผู้วิจารณ์ทุกคนของพระองค์เกี่ยวกับอัตลักษณ์แท้ของพระองค์ แต่ที่ว่าการถูกยกย่องจะเป็นกุญแจสำหรับพวกเขาหลายคนที่จะเชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ 12:32) การถูกตรึงจะโน้มน้าวผู้ไม่เชื่อหลายคนเกี่ยวกับอัตลักษณ์แท้ของพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 2)

“แนวคิดรวบยอดนี้ของการตายที่บนกางเขนของผู้หนึ่งที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาก็เป็นความคิดหลักที่ยิ่งใหญ่ของพระกิตติคุณนี้”⁵¹⁴

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ยืนยันว่าทุกสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวก็ได้มาจากและมาพร้อมกับสิทธิอำนาจของพระบิดาของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 16, 18, 26) ทุกสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวและได้ทำก็เป็นน้ำพระทัยของพระบิดา ซึ่งรวมถึงกางเขน พระเยซูได้แสดงออกถึงการพึ่งพาของพระองค์ที่พระบิดาเรื่อยไป และได้รับเกียรติในการทรงสถิตของพระบิดากับพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:34; 5:30; 6:38; 8:16 และข้ออื่นๆ) แม้ว่าผู้คนของพระองค์เองได้ปฏิเสธพระเยซูและได้ตรึงพระองค์นั้น พระบิดาไม่เคยละทิ้งพระองค์เลย จุดประสงค์สูงสุดของพระเยซูก็คือที่จะทำให้พระบิดาของพระองค์โปรดปราน

8:30 ขอห์นได้บันทึกว่า ings ที่มีความสับสนของหลายสิ่งที่เป็นผลมาจากการสอนของพระเยซูคนอื่นๆ “หลายคน” ได้เชื่อในพระองค์เนื่องจากถ้อยคำเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 7:31) พระเจ้าได้เปิดความเข้าใจของพวกเขาด้วยถ้อยคำที่ให้ความกระจ่างและให้ชีวิต อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงข้อต่างๆที่ตามมา ความเชื่อของพวกเขาบางคนดูเหมือนจะไม่ลึกซึ้งอย่างแท้จริง

การทำทนายต่อผู้เชื่อที่กล่าวยอมรับ 8:31-47

ถัดไปพระเยซูได้กล่าวต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้ฟังของพระองค์ ผู้ได้แสดงออกถึงความเชื่อบางอย่างในพระองค์ (ข้อ 30)

8:31 เครื่องหมายของ “สาวกแท้” คือ *ความต่อเนื่อง* ในคำแนะนำของอาจารย์ของเขาหรือของเธอ

ตามคำนิยามนั้น สาวกคือผู้เรียนรู้ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้เชื่อในแง่ของการบังเกิดใหม่ สาวกยังคงเป็นสาวกตราบใดที่เขาหรือเธอดำเนินการที่จะติดตามคำแนะนำอาจารย์ของเขาหรือของเธอต่อไป เมื่อบุคคลนั้นหยุดที่จะติดตามอย่างสัตย์ซื่อ เขาหรือเธอก็หยุดที่จะเป็นสาวก เขาหรือเธอไม่ได้สูญเสียความรอดของเขาหรือของเธอ ซึ่งมาในฐานะของขวัญจากพระเจ้า ผู้เชื่อแท้สามารถ “ดำเนินการ” ที่จะเป็สาวกของพระเยซูต่อไป หรือพวกเขาสามารถหยุดที่จะเป็นสาวกของพระองค์อย่างชั่วคราวหรือถาวรได้ พระเจ้าไม่เคยบังคับให้ผู้เชื่อที่จะดำเนินการติดตามพระองค์ต่อไป แม้ว่าพระองค์กระตุ้นให้พวกเขาที่จะทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 21:15-23)

สาวกในบริบทนี้ ดูเหมือนจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะหรือพระเมสสิยาห์ อย่างที่พวกยิวได้นับถือพระเมสสิยาห์อย่างเป็นที่นิยม เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อว่าพระองค์เป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ 7:39-41) ดูเหมือนว่าพวกเขายังไม่ได้รับความรอด เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเยซูได้ดำเนินการที่จะกล่าวเกี่ยวกับพวกเขาต่อไป ดังนั้น นี่ก็เป็นอีกตอนหนึ่งของหลายตอนในหมวดพระกิตติคุณที่พระเยซูได้สอนถึงเงื่อนไขของการเป็นสาวก

ผู้ตีความบางคนได้แสวงหาที่จะแยกแยะผู้เชื่อสองประเภทในข้อที่ 30-31 พวกเขา กล่าวว่าประเภทแรกเป็นผู้เชื่อแท้ ซึ่งวลีกรีกคือ *πιστιω* *ไอซ* ร่วมกับกรรมกรก (“เชื่อในพระองค์” “วางความเชื่อของพวกเขาในพระองค์”) ที่ระบุไว้ กลุ่มที่สองเป็นแค่ผู้กล่าวยอมรับเท่านั้น ซึ่งวลีกรีกคือ *πιστιω* ร่วมกับกรรมกร (“ได้เชื่อพระองค์”) ในข้อที่ 31 ระบุไว้ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทางภาษาก็ไม่ได้หนุน โครงสร้างแรกซึ่งอธิบายถึงความเชื่อแท้อย่างถ้อยเอานั้นก็อธิบายถึงความเชื่อปลอมใน 2:23 และ โครงสร้างที่สองซึ่งอธิบายถึงความเชื่อผิวเผินอยู่เสมออย่างทักทักเอานั้นก็อธิบายถึงความเชื่อแท้ใน 5:24

ผู้ตีความคนอื่นๆเห็นว่าข้อที่ 31 เป็นการแนะนำถึงคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว คือผู้เชื่อชาวยิวผู้ได้เชื่อในพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาอย่างแท้จริง แต่ยังคงเชื่ออีกว่าคริสเตียนต้องเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ กท. 1:6-9) อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดในบริบทนี้ที่จะสนับสนุนมุมมองนี้ บริบทก็กล่าวถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูเป็นหลัก ไม่ใช่เรื่องของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสในชีวิตของผู้เชื่อ

คนอื่นๆ ยังเชื่อว่าพระเยซูได้สอนว่าความ پاکเพียรเป็นเครื่องหมายของความเชื่อแท้ ว่าผู้เชื่อแท้จะติดตาม พระเยซูในฐานะสาวกของพระองค์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้⁵⁵ มุมมองนี้ก็ขัดแย้งกับคำสอนของพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ที่ถือว่าผู้เชื่อแท้มีความเป็นไปได้อาจจะไม่ติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ คำสั่งตามพระคัมภีร์หลายคำสั่งกระตุ้นให้ผู้เชื่อที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ แทนที่การหันเหและการออกไปจากการแข่งขันของคริสเตียน (เช่น 1 ทธ. 1:18-20; 4; 6:11-21; 2 ทธ. 1:6, 13; 2:3-7, 12-13, 15-26; 3:14-17; 4:1-8; ทต. 3:8) ข้อนี้กล่าวถึงการเป็นสาวกไม่ใช่ความรอด และรางวัลไม่ใช่การบังเกิดใหม่

มุมมองสุดท้ายนี้เข้าใจคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความ پاکเพียรผิดไป พระคัมภีร์สอนอย่างต่อเนืองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ پاکเพียรภายในผู้เชื่อ รักษาเขาหรือเธอไว้ให้รอดอย่างมั่นคง พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าผู้เชื่อต้อง پاکเพียรในความเชื่ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ที่ว่ามีความเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะบกพร่องจากความเชื่อในขณะที่ยังรอดอยู่ (เช่น 1 ทธ. 1:20; 2 ทธ. 1:15; 4:10, 16) พระผู้ช่วยให้รอดเป็นผู้ที่ پاکเพียรพร้อมกับธรรมิกชน และไม่จำเป็นจะต้องเป็นธรรมิกชนผู้ پاکเพียรพร้อมกับพระผู้ช่วยให้รอด (2 ทธ. 2:13)⁵⁶

มุมมองนี้ยังได้อ่านอย่างผิดๆ ว่า “ผู้เชื่อ” เป็น “สาวก” ในตัวบทอีกด้วย ทั้งสองนี้ก็เป็นคำที่แตกต่างกันที่อธิบายถึงคนสองกลุ่มที่แตกต่างกันในความสัมพันธ์กับพระเยซู สาวกอาจเป็นหรือไม่อาจเป็นผู้เชื่อแท้ และผู้เชื่ออาจเป็นหรือไม่อาจเป็นสาวกแท้ ทุกวันนี้บางครั้งเราอธิบายผู้เชื่อที่เป็นสาวกอีกด้วยว่าเป็นคริสเตียนที่เติบโต และผู้เชื่อที่ไม่ใช่เป็นสาวกว่าเป็นคริสเตียนที่หันหลังกลับ

“บรรดาผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซู นั่นคือ ได้ยอมรับถ้อยคำของพระองค์ ต้องดำเนินในมันต่อไปถ้าพวกเขาจะเป็นสาวกแท้จริงและที่จะรู้จักความจริง”⁵⁷

8:32

สาวกผู้ดำรง (คำกรีก *มีโน*) ในถ้อยคำของพระเยซูต่อไป (ข้อ 31) ก็มา “รู้จักความจริง” ถ้อยคำของพระเยซูเป็น “ความจริง” เพราะว่าพระองค์เป็นการบังเกิดของความจริง (1:14; 14:6) ความจริงนี้ คือถ้อยคำของพระเยซูที่ทำให้ผู้คนเป็นไทเมื่อพวกเขาเข้าใจคำสอนของพระองค์ มันปลดปล่อยของพวกเขาในฝ่ายวิญญาณจาก ความไม่รู้ บาป และความตายฝ่ายวิญญาณ

“...ธรรมเนียมของพวกเขาได้กล่าวว่า ผู้ที่เป็นไทเท่านั้นคือผู้ที่ได้ตรากตรำในการศึกษาธรรมบัญญัติ กระนั้นเสรีภาพที่พระองค์ได้กล่าวถึงไม่ได้มาจากการศึกษาธรรมบัญญัติ แต่มาจากการดำรงในถ้อยคำของพระเยซู”⁵¹⁸

หลายคนประยุกต์ใช้ข้อนี้ผิดไป ตัวอย่างเช่น มันปรากฏในฐานะคำขวัญในห้องสมุดสาธารณะหลายที่ในอเมริกาพร้อมกับความหมายโดยนัยว่า ข้อมูลจริงใดๆก็มีผลลัพธ์ที่ทำให้เป็นไท นั่นเป็นจริงแค่ระดับหนึ่ง ในบริบทนี้ พระเยซูได้กล่าวถึง ความจริง ฝ่ายวิญญาณ ที่พระองค์ได้เปิดเผย ดังนั้นผู้คนในสมัยของเราก็มีปัญหาอย่างเดียวกันกับถ้อยคำของพระเยซูเหมือนกับผู้คนในสมัยของพระเยซู หลายคนถือว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นการอ้างอิงถึงสิ่งต่างๆทางกายภาพ ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ มันคือความจริงฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูได้เปิดเผยที่นี่ที่พระคัมภีร์กล่าวถึง พระเยซูได้กล่าวถึงข่าวประเสริฐ โดยเฉพาะ

8:33 พระเยซูได้ทักท้วงเอาว่าผู้ฟังของพระองค์เป็นทาส แต่พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างหนักแน่น ถึงการไม่ได้เป็นทาส พวกเขาไม่สามารถหมายถึงได้ว่าพวกเขาไม่เคยเป็นทาสทางกายภาพมาก่อน เนื่องจากว่าคนอียิปต์ คนอัสซีเรีย คนบาบิโลน คนกรีก คนซีเรีย และล่าสุดคนโรมันได้ทำให้พวกเขา “เป็นทาส” บางทีพวกเขาได้หมายถึงว่าพวกเขาไม่เคยเป็นทาส ฝ่ายวิญญาณ เลย พวกเขาได้ถือว่าพวกเขาเองถูกต้องฝ่ายวิญญาณกับ พระเจ้าเนื่องจากการสืบเชื้อสายจากอับราฮัมของพวกเขา ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทำพันธสัญญาพิเศษด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 8:12; มก. 2:17; ยน. 9:40) พวกเขาปฏิเสธว่าพวกเขาไม่มีความจำเป็นใดๆฝ่ายวิญญาณที่สำคัญสำหรับการเป็นไท นี่คือผู้เชื่อผิดในพระเยซู บางทีเป็นผู้เชื่อในความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ผู้ต่อต้านคำสอนของพระองค์ พวกเขาไม่ดำรงอยู่ในถ้อยคำของพระองค์และไม่ได้เป็นสาวกแท้ของพระองค์ (ข้อ 31)

8:34 พระเยซูได้ดำเนินการที่จะอธิบายถึงสิ่งที่พระองค์ได้หมายถึงต่อไป พระองค์ได้เริ่มคำประกาศของพระองค์ด้วยการยืนยันที่หนักแน่นถึงความจริงของมัน (เปรียบเทียบ ข้อ 51, 58) “ทุกคนที่ทำ” “บาป” ก็เป็น “ทาส” ของบาป ปัจจุบันกาลที่สมบูรณ์ของคำกรีก *พอยอน* (“ผู้ทำบาป” หรือ “ผู้บาป”) บ่งบอกถึงการทำบาปอย่างต่อเนื่องแทนที่จะเป็นการละเมิดเป็นครั้งคราว นี่เป็นความจริงโดยทั่วไปที่ประยุกต์ใช้กับทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ รม. 6:16) ผู้คนที่ทำบาปอย่างต่อเนื่องก็เป็นทาสของบาป บาปมีแนวโน้มที่จะเป็นการก่อเป็นนิสัยและเป็นการ

เสพติด “เหมือนสารเสพติดที่แย่ที่สุด”⁵¹⁹ การเป็นทาสประเภทนี้ก็พื้นฐานและเป็นส่วนตัวมากกว่าการเป็นแค่ทาสทางการเมือง

การเปิดเผยนี้สอดคล้องกับคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับบาปที่ท่านได้เขียนในโรมบทที่ 6 อย่างไร? ในโรมบทที่ 6 เปาโลได้อธิบายว่า ณ การบังเกิดใหม่นั้น พระเจ้าได้ทำลายโซ่ที่ทำให้ผู้เชื่อเป็นทาสของบาปแล้ว บาปไม่มีอำนาจที่จะทำให้เราเป็นทาสอย่างที่ท่านได้ทำก่อนที่เราได้เชื่อในพระเยซู อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อมีความเป็นไปได้ที่จะมาเป็นทาสของบาปโดยการกระทำบาป (รม. 6:16) เราไม่จำเป็นต้องเป็นทาสของมันอีกต่อไป เนื่องจากพระเจ้าได้ทำลายอำนาจที่ทำให้เป็นทาสของมันเหนือเราแล้ว เราไม่ใช่ทาสของมันอีกต่อไป แต่เรายังมีความเป็นไปได้ที่จะเลือกที่จะดำเนินชีวิตในฐานะทาสของมันได้โดยการจำนนต่อการทดลองอย่างซ้าซาก บาปก็มีอำนาจเหนือเราเมื่อเรายอมต่อการทดลอง

ในทำนองเดียวกัน ผู้เสพติดเฮโรอินไม่สามารถทำลายการเสพติดของเขาหรือของเธอโดยปราศจากการรักษาที่ถอนรากถอนโคน การรักษาสามารถส่งผลต่อการทำให้กลับสู่สภาพเดิมได้ แต่ผู้เสพติดแต่ก่อนนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นทาสอีกครั้งหนึ่งโดยการกลับไปสู่นิสัยของเขาหรือของเธอ อย่างไรก็ตาม เขาหรือเธอไม่จำเป็นต้องกลับไป เพราะว่าเสรีภาพได้เกิดขึ้นแล้ว อีกตัวอย่างหนึ่งก็คืออิสราเอลในพันธสัญญาเดิม จากการที่ได้ประสบกับเสรีภาพจากคนอียิปต์นั้น คนอิสราเอลได้เลือกที่จะกลับไปสู่การเป็นทาสภายใต้คนอัสซีเรียและคนบาบิโลน แม้ว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น โดยการทำบาปอย่างต่อเนื่องนั้น พวกเขาได้จัดเตรียมพวกเขาเองเพื่อพวกศัตรูที่แข็งแกร่งเหล่านี้ที่จะนำพวกเขาไปเป็นเชลย

8:35

พวกยิวเหล่านี้ได้คิดเกี่ยวกับพวกเขาเองว่าได้ครอบครองตำแหน่งที่พิเศษและมั่นคงในฐานะบุตร ภายในครอบครัวของพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาเป็น “เชื้อสาย” ของอับราฮัม (ข้อ 33) ตอนนี้พระเยซูได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาไม่ใช่บุตรแต่เป็นทาส ความหมายโดยนัยก็คือว่าพวกเขาไม่ได้ชื่นชมกับตำแหน่งที่มั่นคง แต่สามารถสูญเสียมันไปได้ สิ่งนี้คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นหลังจากที่พวกยิว (ในฐานะประเทศ) ได้ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระเยซู (เปรียบเทียบ รม. 9—11) พวกเขาได้สูญเสียตำแหน่งที่พิเศษของพวกเขาในโลกอย่างชั่วคราว ในบริบทนี้พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงการสูญเสียความรอดส่วนตัว แต่กล่าวถึงการสูญเสียสิทธิพิเศษระดับประเทศของอิสราเอล

“พระบุตร” ในการอธิบายของพระเยซูก็หมายถึงพระองค์เอง (ข้อ 36) คำกรีกสำหรับคำว่า “บุตร” ที่นี่คือ *ฮูอิออส* ซึ่งยอห์นได้ใช้อย่างต่อเนื่องเพื่อจะอธิบายถึงพระเยซู ท่านได้อ้างอิงถึงผู้เชื่อว่าเป็น “บุตรทั้งหลาย” (คำกรีก *เทคนา*) ของพระเจ้า

8:36 เหมือนกับตัวอย่างของทาสและนาย พระบุตรของพระเจ้ำก็มีสิทธิอำนาจที่จะทำให้ทาสเป็นไท อีกด้วย ในกรณีนี้คือ ทาสฝ่ายวิญญาณจากการเป็นทาสต่อบาปของพวกเขาและผลลัพธ์ต่างๆ ของมัน เสรีภาพแท้จริงประกอบด้วยเสรีภาพจากการเป็นทาสของบาปเพื่อจะทำการที่เราควรทำ มันไม่ได้หมายความว่าเราอาจทำอะไรก็ได้ตามที่เราพอใจ ตอนนี้เราเป็นอิสระที่จะทำในสิ่งที่เราควรทำ ทำสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย ซึ่งแต่ก่อนนั้น เราไม่สามารถทำได้ เมื่อเราทำการที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราก็ค้นพบว่ามันทำให้เราพอใจอีกด้วย ดังนั้นความหวังสำหรับเสรีภาพแท้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับต้นตระกูลของอับราฮัม แต่ขึ้นอยู่กับการกระทำของพระเยซู

8:37 พระเยซูได้ยอมรับว่าพวกยิวที่ได้ฟังพระองค์เป็น “เชื้อสายของอับราฮัม” แต่ในระดับทางกายภาพเท่านั้น (เปรียบเทียบ รม. 2:28-29; 9:6, 8; กท. 3:29) ความต้องการของพวกเขาก็จะ “ฆ่า” พระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธคำสอน (“ถ้อยคำ”) ของพระองค์นั้นก็ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงตระกูลฝ่ายวิญญาณแท้กับอับราฮัม อับราฮัมได้ต้อนรับตัวแทนที่เป็นทูตสวรรค์สามองค์ของพระเจ้าผู้ได้เขียนเขียนท่านด้วยการเปิดเผยจากเบื้องบน (ปฐมก. 18:1-22) ผู้ฟังของพระเยซูไม่ได้ทำอย่างนั้น

8:38 พระเยซูได้อ้างถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้า ในขณะที่พวกยิวได้อ้างถึงการเป็นลูกๆของอับราฮัม

“พระเยซูไม่ใช่แค่มนุษย์ที่บอกคนอื่นๆ ถึงสิ่งที่พระองค์ได้คิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งบอกมนุษย์ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้คิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ”⁵²⁰

อย่างที่การกระทำของคนยิวเหล่านี้ได้แสดงนั้น พวกเขาไม่ได้เป็นลูกๆแท้จริงของอับราฮัม ตรงกันข้าม ถ้อยคำของพระเยซูได้พิสูจน์ว่าพระองค์เป็นพระบุตรแท้ของพระเจ้า เพราะว่าการกระทำของพระองค์ได้สนับสนุนถ้อยคำของพระองค์ ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า การกระทำ

เปิดเผยถึงความเป็นบิดา พระองค์ได้พูดเป็นนัยว่า “พ่อ” ของพวกเขาไม่ใช่พระเจ้า เนื่องจากว่า พวกเขาต้องการที่จะฆ่าพระองค์

8:39-41ก

พวกยิวได้ยื่นกรานอย่างคือตั้งว่าพวกเขาได้สำแดงถึงต้นตระกูลของพวกเขาซึ่งก็คืออับราฮัม โดยการทำอย่างที่ท่านได้ทำ โดยการอ้างว่าอับราฮัมเป็นพ่อของพวกเขา ณ ตอนนี้อยู่ในการอภิปรายนี้ พวกเขาอ้างกล่าวว่าพวกเขาก็ดีเท่ากับอับราฮัม

“... ไม่มีหลักการใดที่ได้ถูกตั้งไว้อย่างเต็มที่ในการทำให้สำนึกอันเป็นที่นิยม [ของชาวยิว] มากกว่าหลักฐานที่ว่าอิสราเอลทั้งหมดได้มีส่วนในโลกที่จะมาถึง (Sanh. X. 1) และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นี่ก็เนื่องจากความเชื่อมโยงของพวกเขา กับอับราฮัม... อับราฮัมได้เป็นตัวแทนที่หนึ่ง ณ ประตูของเกเฮนนา เพื่อที่จะช่วยกู้คนอิสราเอลคนใดก็ตาม ผู้อาจได้ถูกมอบแก่ความน่ากลัวของมัน”⁵²¹

พระเยซูได้ดำเนินการที่จะกล่าวซ้ำความแตกต่างระหว่างพวกเขาและอับราฮัมต่อไป (เปรียบเทียบ กท. 3:16-29) พระองค์ยังได้บ่งบอกอีกครั้งว่า ใครคนหนึ่งยกเว้นอับราฮัมนั้น เป็นพ่อฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

8:41ข

พวกยิวได้ปฏิเสธการอ้างของพระเยซูที่ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นบุตรแท้จริงของอับราฮัม การอ้างอิงของพวกเขาถึง “การล่วงประเวณี” อาจเป็นการใส่ความถึงความเป็นบิดาทางกายภาพของพระเยซู

“คนยิวได้กระจายข่าวลือว่ามารีย์ไม่ได้สัตย์ซื่อต่อโยเซฟ ว่าผู้รักของก็คือทหารโรมันที่ชื่อแพนเธรา และที่ว่าพระเยซูเป็นลูกของความสัมพันธ์ที่เป็นการล่วงประเวณีนั้น”⁵²²

ด้วยเชื้อสายที่น่าสงสัยนั้น พระเยซูเป็นใครที่จะปฏิเสธต้นตระกูลของพวกเขา? จากนั้นพวกเขาได้อ้างว่า ในระดับฝ่ายวิญญาณนั้น “พระเจ้า” เป็น “พระบิดา” ของพวกเขา (อพย. 4:22; ฉธบ. 14:1-2) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้เชื่อว่าพระเยซูไม่สามารถปฏิเสธสิ่งนั้นได้อย่างแน่นอน แม้ว่าคัดค้านการเชื่อมโยงของพวกเขา กับอับราฮัม

8:42 อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้เต็มใจที่จะอนุญาตแก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้า ในแง่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาตอบสนองต่อพระองค์อย่างที่ได้ทำนั้นและยังอ้างที่จะกระทำอย่างที่พระเจ้ากระทำได้อย่างไร? ถ้าพวกเขาได้เป็นบุตรแท้ของพระเจ้า พวกเขา “จะรัก” พระเยซูแทนที่จะพยายามฆ่าพระองค์ พวกเขาจะยอมรับว่าพระเจ้าได้ “ส่ง” พระองค์มา

8:43 พวกยิวเหล่านี้ได้มีความยุ่งยากในการเชื่อสิ่งที่พระเยซูกำลังกล่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระองค์เอง พระเยซูได้ระบุที่มาของความยุ่งยากนี้ว่าอยู่ในตัวของพวกเขา (“ท่านไม่สามารถได้ยินถ้อยคำของเราได้”) ไม่ใช่ในความสามารถของพระองค์ที่จะสื่อสารอย่างชัดเจน มันอยู่ใน การไร้ความสามารถของพวกเขาคือจะยอมรับความจริงที่พระองค์ได้กล่าวเนื่องจากข้อสันนิษฐาน อคติ และต้นตระกูลของพวกเขา (ข้อ 44) การได้ยินที่นี้ไม่ได้หมายถึงการแก่เข้าใจ แต่หมายถึงการตอบสนองในเชิงบวกอีกด้วย

8:44 ในที่สุด พระเยซูได้ระบุถึง “พ่อ” ของพวกยิวเหล่านี้ซึ่งพระองค์ได้พาดพิงถึงมาตลอด (ข้อ 38, 41) ทำที่และการกระทำของพวกเขาได้ชี้ไปยัง “มาร” ในฐานะพ่อของพวกเขาเนื่องจากเหตุผลสองประการ หนึ่ง พวกเขาต้องการที่จะฆ่าพระเยซู และซาตานเป็น “ผู้นำคนตั้งแต่ปฐมกาล” ของอาชีพของเขาในฐานะทูตสวรรค์ที่ได้ล้มลง เขาได้ฆ่าอาดัมและอาเบลโดยทางอ้อม ประการที่สอง พวกเขาได้ผลจาก “ความจริง” ไปหา “ความเท็จ” และมาร (“ผู้มูสาและเป็นพ่อของการมูสา”) ได้ทำสิ่งเดียวกันอย่างต่อเนื่องตลอดประวัติศาสตร์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 2:17; 3:17)⁵²³

“...อย่างผู้เชื่อตระหนักว่าเป็นบุตรของพระเจ้าเพราะว่าพวกเขามีฉายาของพระองค์ ก็เป็นเช่นนั้นแก่บรรดาผู้ที่ถูกตระหนักว่าเป็นบุตรของซาตานจากฉายาของเขาซึ่งพวกเขานั้นเสื่อมทราม [1 ยน. 3:8-10]”⁵²⁴

ในแง่หนึ่งนั้น มนุษย์ทุกคนก็เป็นบุตรของมาร เนื่องจากว่าเราทุกคนทำสิ่งต่างๆที่มารทำ เนื่องด้วยธรรมชาติมนุษย์บาปของเรา ตามปกติแล้ว เราคิดถึงอุปนิสัยที่เป็นบาปนี้ว่าเป็นการระบุว่าอาดัมที่ได้ล้มลงเป็นพ่อของเรา แต่ซาตานได้อยู่เบื้องหลังการล้มลง อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้าอีกด้วยโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ดังนั้นเรากำลังแสดงถึงลักษณะของพ่อฝ่ายวิญญาณบุคคลหนึ่งหรืออีกบุคคลหนึ่งอยู่เสมอ ปรากฎการณ์นี้เป็นผลลัพธ์ของการดำเนินชีวิตไม่ว่าโดยเนื้อหนังหรือโดยพระวิญญาณ

8:45 พวกผู้โกหกไม่เพียงแต่พูดความจริงเท่านั้น แต่พวกเขาปฏิเสธความจริงอีกด้วย พวกยิวเหล่านี้ได้ปฏิเสธพระเยซูส่วนหนึ่งเพราะว่าพระองค์ได้กล่าวความจริง วิธีเดียวที่บุตรของมารสามารถเชื่อและยอมรับความจริงก็คือถ้าพระเจ้าชักนำพวกเขาและสอนความจริงแก่พวกเขา (6:44-45)

8:46-47 เป็นที่ชัดเจนว่า พวกผู้วิจารณ์หลายคนของพระเยซูได้คิดว่าพระองค์ผิดในเรื่องการทำบาป (เปรียบเทียบ 5:18) พระเยซูได้ถามว่ามีใครในพวกเขาบ้างที่สามารถพิสูจน์ว่าพระองค์ผิด “เนื่องจากบาป” (เปรียบเทียบ 18:23) นี่เป็นหนึ่งในการอ้างที่ชัดเจนที่สุดของพระเยซูถึงการเป็นพระเจ้า ไม่มีใครสักคนแห่งพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์สามารถพิสูจน์ว่าพระองค์ผิดได้ เพราะว่าพระองค์ไม่ผิด ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเสี่ยงในการทำการท้าทายเช่นนั้นอย่าง que พระเยซูได้ทำที่นี่ได้

คัมภีร์โบราณไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูปราศจากบาป แต่ผู้ถือศาสนาอิสลามเชื่อว่าพระองค์ปราศจากบาปเพราะว่าคัมภีร์โบราณไม่เคยกล่าวว่าพระองค์ได้ทำบาป พวกเขาเชื่อว่าพระองค์เป็นมนุษย์ที่ปราศจากบาป แต่ไม่ใช่พระเจ้า

“ความบริสุทธิ์ที่ *สมบูรณ์* ของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ตอนนี้ถูกสำแดง ไม่ใช่โดยความเจียมของพวกยิว ผู้อาจได้ละเลยบาปของผู้ถามของพวกเขา แต่โดยความแน่ใจพร้อมกับจิตสำนึกโดยตรงของพระองค์เกี่ยวกับความบริสุทธิ์แห่งชีวิตทั้งสิ้นของพระองค์ถูกยืนยันในคำถามนี้”⁵²⁵

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้อ้างว่าผู้ฟังของพระองค์ไม่ได้ยอมรับถ้อยคำของพระองค์ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า

การตอบสนองที่รุนแรงของพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซู 8:48-59

8:48 เนื่องจากว่า “พวกยิว” ไม่สามารถลบล้างการทำทายเป็นพระเยซูได้ พวกเขาได้หันไปใช้การละเมิดทางคำพูด (เปรียบเทียบ 7:52) บางทีพวกเขาได้เรียกพระองค์ว่า “ชาวสะมาเรีย”

เพราะว่าพระองค์ได้ส่งสายความเชื่อโยงของพวกเขากับอับราฮัม นี่อาจเป็นการโจมตีของชาวสะมาเรียที่มีต่อพวกยิวเช่นกัน⁵²⁶ บางทีพวกเขาได้กล่าวเช่นนี้อีกด้วยเพราะว่าพระองค์ได้ถือมุมมองที่หลวมเกี่ยวกับคำสอนต่างๆของลัทธิยิวอย่างที่พวกเขาได้เข้าใจคำสอนเหล่านั้น นี่เป็นการบันทึกครั้งเดียวถึงการกล่าวหาว่าในหมวดพระกิตติคุณ อย่างไรก็ตาม มีกรณีอื่นๆมากมายเกี่ยวกับพวกยิวที่อ้างว่าพระเยซูได้มี “ผี” หรือ ได้ถูกผีสิง (เปรียบเทียบ 7:20; 8:52; 10:20) บางที “ผู้เชื่อ” แบบผิวเผินเหล่านี้ได้สรุปว่า คนนอกรีตที่ถูกผีสิงเท่านั้นจะกล่าวหาพวกเขาอย่างที่ พระเยซูได้กล่าวหา⁵²⁷ พระเยซูได้อ้างว่าพ่อของพวกเขาเป็นมาร และตอนนี้พวกเขาได้กล่าวหาพระองค์ในฐานะตัวแทนของมาร การกล่าวหานี้ได้มาหลังจากถ้อยคำที่ถูกกล่าวซ้ำของพระเยซูที่ว่าพระองค์ได้มาจากพระเจ้าและมันแสดงให้เห็นถึงการไม่เชื่อของพวกยิว “ที่เชื่อ” เหล่านี้ (ข้อ 31)

8:49 พระเยซูได้ปฏิเสธการกล่าวหาของพวกเขามีสติ การอ้างของพระองค์เป็นผลจากความสัจซื่อของพระองค์ต่อพระบิดาของพระองค์ไม่ใช่เป็นผลจากอิทธิพลของผี เป้าหมายของพระเยซูก็เพื่อที่จะ “ให้เกียรติ” พระบิดาของพระองค์โดยการทำให้ น้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์สำเร็จ เป้าหมายของพวกยิวก็เพื่อที่จะทำให้พระเยซูเสื่อมเสีย (“ไม่ให้เกียรติ”) พวกเขาได้พยายามที่จะทำสิ่งนี้โดยการปฏิเสธพยานที่ พระบิดาได้ส่งมาจากพระองค์

8:50 พระเยซูไม่ได้พยายามที่จะแก้ตัวพระองค์เอง พระองค์ได้แสวงหา “เกียรติ” ของพระบิดา ไม่ใช่เกียรติของพระองค์เอง สิ่งที่คนอื่นๆได้คิดเกี่ยวกับพระองค์ในระดับของมนุษย์นั้นก็ค่อนข้างไม่สำคัญ การรับรองของพระเจ้าคือทั้งหมดที่สำคัญต่อพระองค์เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่เป็น “ผู้พิพากษา” ของพระองค์” (เปรียบเทียบ 1 คร. 4:2-5)

8:51 จุดประสงค์หลักของภารกิจของพระเยซูไม่ใช่เกียรติเพื่อพระองค์เอง แต่เกียรติเพื่อพระบิดาของพระองค์ โดยการจัดเตรียมความรอดสำหรับมนุษย์ บทนำของพระเยซูเกี่ยวกับถ้อยคำที่หนักแน่นนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญที่จำเป็นของมัน “การถือรักษา” “ถ้อยคำ” ของพระเยซูก็เหมือนกับการเชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:24; 8:24) “ความตาย” ที่นี่คือ *ความตายนิรันดร์* (เปรียบเทียบ 11:25)

“ความแน่ใจเกี่ยวข้องกับชีวิตซึ่งความตายทางกายภาพไม่สามารถทำลายได้”

และก็เป็นอย่างนั้นกับความตายของวิญญาณ ผู้ที่รับเอาชีวิตนิรันดร์ นั่นคือ ชีวิตของอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งความตายไม่มีอำนาจเหนือและก็ถูกกำหนดไว้เพื่อการเป็นขึ้นจากตาย”⁵²⁸

8:52 พวกยิวได้ตีความถ้อยคำของพระเยซูว่าเป็นการอ้างอิงถึงความตายทางกายภาพ พวกเขาไม่เชื่อว่าทุกคนก็ตายฝ่ายวิญญาณเนื่องจากการล้มลงในบาป⁵²⁹ พวกเขาได้ตัดสินใจว่าคนมีผีสิงเท่านั้นจะอ้างว่าถ้อยคำของเขานั้นมีพลังมากกว่าการเปิดเผยที่อับราฮัมและพวกผู้เผยพระวจนะได้รับ และได้ส่งต่อหลังจากที่พวกเขาได้ “ตายไป” “การชิมความตาย” หมายถึงการประสบกับความตาย “ครั้งที่สอง” (การแยกจากพระเจ้าในนรก; เปรียบเทียบ ฮบ. 2:9)

8:53 ถ้อยคำของพระเยซูได้มีอำนาจที่จะป้องกันความตายได้ จากนั้นพระเยซูต้องได้อ้างว่า “ใหญ่กว่า” ใครก็ตามที่ได้ “ตายไป” คำถามของพวกยิวในดัวบทกรีกนั้นก็คาดหวังคำตอบในแง่ลบ แน่แน่นอนว่าพระเยซูสามารถหมายถึงว่าพระองค์ใหญ่กว่าคนเหล่านี้ ใช่หรือไม่? อย่างเห็นแก่หน้าแล้ว พระองค์สามารถหมายถึงอย่างนั้นได้ พวกเขาได้ถามว่าพระองค์ได้รอดว่าเป็น ผู้ใด (เปรียบเทียบ 5:18; 10:33; 19:7)⁵³⁰ พวกเขาได้พลาดประเด็นที่พระองค์ได้เน้นมาตลอดการอภิปรายนี้และตลอดพันธกิจของพระองค์ นั่นคือ พระองค์ไม่ได้ยกย่องพระองค์เองเลย พระองค์เพียงแค่นี้ได้ทำสิ่งต่างๆ และได้กล่าวถ้อยคำที่พระบิดาของพระองค์ได้ให้แก่พระองค์ (ข้อ 28, 38, 42, 50)

“จงสังเกตว่านี่เป็นมากกว่าการถามว่า ‘เขาคิดว่าเขาเป็นใคร?’ มันเป็นกรณีของสิ่งที่เขายกย่องตัวเองที่จะเป็น”⁵³¹

พระเยซูแทบจะไม่ได้อ้างถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ยกย่องพระองค์เองตรงกันข้าม พระองค์ได้เลือกที่จะดำเนินชีวิตในทางธรรมต่อหน้าผู้คนและปล่อยให้พวกเขาที่จะทำการสรุปของพวกเขาเองขณะที่พระเจ้าให้ความเข้าใจแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 16:13-17) กระนั้น พระองค์ต้องการให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์

8:54 จากนั้นพระเยซูได้ปฏิเสธการกล่าวหาของพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ว่าพระองค์ให้เกียรติพระองค์เอง “เกียรติ” ใดๆนอกเหนือจากเกียรติที่พระเจ้ามอบให้ “ไม่มีความหมายใดๆ”

(เปรียบเทียบ ฮบ. 5:5) ตรงกันข้าม พระเยซูได้กล่าวว่า “พระบิดาเป็นผู้” ที่ให้เกียรติพระองค์อย่างเห็นแก่ตัวแล้ว พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ ผู้ได้อ้างว่ารู้จักพระเจ้าก็ได้สัมผัสสิ่งที่รับรู้ว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่

“ความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้านั้นเป็นพิธี แต่ความสัมพันธ์ของพระองค์นั้นเป็นแบบครอบครัว”⁵³²

8:55 ถัดไปพระเยซูได้ระบุว่าผู้เชื่อแบบผิวเผินเหล่านี้เป็นผู้ไม่เชื่อ พวกเขาไม่ได้มาสู่การเชื่อว่าเป็นพระเจ้า (ที่จะ “รู้จักพระองค์”) แม้ว่าพวกเขาบางคนได้คิดว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะที่บัลลังก์ สำหรับพระเยซูผู้เชื่อที่ปฏิเสธว่ารู้จักพระเจ้านั้นจะเป็นการโกหกมากเท่ากับการอ้างของพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ถึงการรู้จักพระเจ้า หลักฐานที่ว่าพระเยซูได้ “รู้จัก” พระเจ้าคือการเชื่อฟังของพระองค์ที่มีต่อพระองค์ (“เราประพฤติตามพระคำรัสของพระองค์”) พระเยซูได้รู้จัก (คำกรีก *ออยคา*) พระเจ้าโดยธรรมชาติและโดยสัญญาตัญญา แต่พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ไม่รู้จัก (คำกรีก *กินอสโค*) พระเจ้าโดยประสบการณ์หรือการสังเกต เราไม่ควรวางการเน้นที่ความแตกต่างระหว่างคำกรีกสองคำนี้มากเกินไป เนื่องจากว่าข้ออื่นได้ใช้คำเหมือนโดยปราศจากความแตกต่างอย่างมากอยู่บ่อยๆ⁵³³

8:56 แน่นนอนว่า พระเยซูได้เน้นถึง “อับราฮัม” ในฐานะ *บรรพบุรุษทางกายภาพ* ของผู้ฟังของพระองค์ ไม่ใช่พ่อฝ่ายวิญญาณของพวกเขา โอกาสของการยินดีของอับราฮัมซึ่งพระเยซูได้อ้างถึงนั้นก็ไม่ชัดเจน นักอรรถาธิบายหลายคนได้แนะนำเหตุการณ์หลากหลายในชีวิตของท่านที่โมเสสได้บันทึกไว้ (เช่น ปฐก. 12:2-3; 15:17-21; 17:17; 21:6; 22:5-14) ข้าพเจ้าคิดว่าความเป็นไปได้มากที่สุดคือ ปฐก. 12:3 คือ การทำนายที่ว่าพระเจ้าจะอวยพรคนทั้งโลกผ่านทางอับราฮัม ในกรณีใดก็ตาม พระเยซูได้กล่าวว่าอับราฮัมได้คาดหวังถึง “วันยุคทั้งหมด”) ”คของพระคริสต์”⁵³⁴ พระเยซูได้อ้างว่าพระองค์ได้ทำให้สิ่งที่อับราฮัมได้คาดหวังนั้นสำเร็จ เราต้องระวังที่จะไม่อ่านสิ่งที่เรารู้ จากการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้หลังจากที่อับราฮัมได้ตายไปนั้น เข้าไปยังความเข้าใจของอับราฮัมเกี่ยวกับอนาคต เป็นที่ชัดเจนว่า อับราฮัม ได้รู้ ว่า *เชื้อสาย* ของท่านจะกลายมาเป็นช่องทางแห่งพระพรของพระเจ้าแก่คนทั้งโลก

คำฮีบรูและคำกรีกที่แปลว่า “เชื้อสาย” (คำฮีบรู *เชรา*, คำกรีก *สพอมา*) ก็เป็นเอกพจน์รวมกัน

เช่นเดียวกับคำภาษาอังกฤษ มันไม่ชัดเจนจากคำนั้นไม่ว่าเชื้อสายหนึ่งคนหรือมากกว่าที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ พระคัมภีร์ใช้วลี “เชื้อสายของอับราฮัม” เพื่อจะอ้างอิงถึงเอกลักษณ์สี่อย่าง: พระเยซูคริสต์ (กท. 3:16) บุตรฝ่ายวิญญาณของ อับราฮัม (ผู้เชื่อ, กท. 4:6-9, 29) เชื้อสายทางกายภาพของท่าน (พวกยิว, ปฐก. 12:1-3, 7; และข้ออื่นๆ) และลูกหลานทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณของท่าน (พวกยิวที่ได้รับความรอด, รม. 9:6, 8; กท. 6:16)

8:57

พวกยิวไม่ได้เข้าใจถึงความหมายของพระเยซูเพราะว่าพวกเขาไม่ได้นับถือความเป็นไปได้แห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในแง่ใดก็ตามนั้น สำหรับพวกเขาแล้วมันดูเหมือนน่าหัวเราะที่ว่าอับราฮัมสามารถได้เห็นวันของพระเยซู เนื่องจากว่าหลายพันปีได้แยกสองบุคคลนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้เลือก “50 ปี” เป็นจำนวนถั่วที่เป็นสัญลักษณ์แห่งจุดสิ้นสุดของชีวิตที่กระฉับกระเฉง (เปรียบเทียบ กตว. 4:3) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้แก่เช่นนั้น เนื่องจากว่าพระองค์ได้เริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์เมื่อพระองค์อายุได้ประมาณ 30 ปี (ลก. 3:23) และมันได้ดำเนินไปประมาณสามปีครึ่งเท่านั้น ตามการลำดับวันเดือนปีของ โสห์นอร์ พระเยซูอายุได้สามสิบกว่าปี ณ เวลานี้⁵³⁵

8:58

นี่เป็นครั้งที่สามและครั้งสุดท้ายของการป่าวประกาศที่จริงจังของพระเยซูในการอภิปรายนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 34, 51) ถ้าพระเยซูได้เพียงแค่ต้องการที่จะอ้างว่าพระองค์ได้มีชีวิตอยู่ก่อนอับราฮัม พระองค์อาจได้พูดว่า “เราได้เป็น” โดยการกล่าวว่า “เราเป็น” พระองค์ไม่เพียงแต่อ้างถึงการมีชีวิตอยู่ก่อนเท่านั้น แต่อ้างถึงความเป็นพระเจ้าอีกด้วย (เปรียบเทียบ ข้อ 24, 28; 5:18; อพย. 3:14; อสย. 41:4; 43:13)⁵³⁶

“มันเป็นนิรันดกาลของการเป็นอยู่และไม่ใช่แค่การเป็นอยู่ที่ยาวนานหลายศตวรรษที่ถ้อยคำนั้นบ่งบอกไว้”⁵³⁷

“ความหมายของที่นี่คือ ก่อนอับราฮัมได้เป็นอยู่ เราได้เป็นอยู่เป็นนิรันดย์ อย่างที่เราเป็นอยู่ในตอนนี้ และจะเป็นอยู่ตลอดไป”⁵³⁸

พระเยซูมีชีวิตอยู่ “ก่อนอับราฮัม” ได้มีชีวิตอยู่ (คำกรีก *เกเนสไอ*)

8:59

พวกยิวได้เข้าใจว่าพระเยซูได้อ้างถึงการเป็นพระเจ้า พวกเขาได้เตรียมตัวที่จะเอาหินขว้าง (“หยิบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์”) พระองค์สำหรับการทำสิ่งที่พวกเขาได้ถือว่าเป็นการอ้างที่หมิ่นประมาท (5:18; ลนต. 24:16) การกระทำเช่นนั้นโดยปราศจากการไต่สวน ก็เป็นรูปแบบที่ยอมรับได้ของการลงโทษเมื่อใครคนหนึ่งได้ขัดขึ้นธรรมเนียมของโมเสสหรือธรรมเนียมต่างๆ ของพวกผู้อาวุโส (เปรียบเทียบ ลก. 4:29; ยน. 10:31; กจ. 7:58; 21:31)⁵³⁹ อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้ “ซ่อนพระองค์เอง” เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่ถึง (2:4; 7:6, 8, 30, 44; 8:20; 18:6) จากนั้นพระองค์ได้จากไป “จาก (ออกจาก) พระวิหาร” พระองค์ไม่ได้คัดค้านหรือแก้แค้น ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้อีกข้อหนึ่งแห่งการจําานของพระองค์ที่มีต่อพระบิดา

สิ่งนี้ที่สรุปการอภิปรายของพระเยซูเกี่ยวกับ “ความสว่างของโลก” (ข้อ 12-59) ตอนนีความสว่างของโลกได้ละทิ้งพวกยิวในเชิงสัญลักษณ์โดยการจากพระวิหารไป และได้ไปยังมนุษย์โดยทั่วไป ซึ่งเป็นตัวแทนโดยชายตาบอดแต่กำเนิด

6. หมายสำคัญที่หก: การรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด บทที่ 9

บทนี้กล่าวถึงหัวข้อของพระเยซูเป็นความสว่างของโลกต่อไป (8:12; 9:5) เมื่อความสว่างได้ส่องแสง บางคนได้รับสายตาฝ่ายวิญญาณ อย่างเช่นชายตาบอดคนนี้ผู้ได้รับทั้งสายตาทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณอย่างไรก็ตาม ความสว่างได้ทำให้คนอื่นๆตาบอด (ข้อ 39-41) บทนี้แสดงให้เห็นถึงการแยกออกเป็นสองขั้วที่ดำเนินต่อไปของความคิดเห็นที่แสดงถึงพันธกิจของพระเยซู ในขณะที่ความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่ได้เชื่อในพระองค์และบรรดาผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ชัดเจนมากขึ้น

“บทที่สั้นนี้บางทีแสดงออกถึงแนวคิดรวบยอดของยอห์นเกี่ยวกับงานของพระคริสต์อย่างชัดเจนและอย่างสมบูรณ์มากกว่าที่อื่นๆในเรื่องเดียวกันนี้”⁵⁴⁰

“มีการอัศจรรย์มากขึ้นของการให้สายตาแก่คนบอดที่ได้บันทึกไว้ของพระเยซูมากกว่าการรักษาในประเภทอื่นๆ (ดู มธ. 9:27-31; 12:22-23; 15:30-31; 21:14; มก. 8:22-26; 10:46-52; ลก. 7:21-22) ในพันธสัญญาเดิม การให้สายตาแก่คนตาบอดก็เชื่อมโยงกับพระเจ้าเอง (อพย. 4:11; สดค. 146:8) มันยังเป็นกิจกรรมของพระเมสสิยาห์อีกด้วย (อสย. 29:18; 35:5; 42:7) และนี่อาจเป็นความสำคัญของมันในพันธสัญญาใหม่ มันเป็นหน้าที่ของพระเจ้า ซึ่งเป็นหน้าที่สำหรับ

พระเมสสิยาห์ของพระเจ้าเองที่พระเยซูทำให้สำเร็จเมื่อพระองค์ให้สายตาแก่คนตาบอด”⁵⁴¹

การรักษาชายคนหนึ่ง 9:1-12

เวลาที่แน่ชัดของการอัศจรรย์นี้และการอภิปรายที่เป็นผลลัพธ์ของพระเยซูก็ไม่ชัดเจน เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นเวลาใดเวลาหนึ่งระหว่างเทศกาลอยู่เพ็ง (7:2, 10; 10-17 กันยายน ค.ศ. 32) และเทศกาลฉลองพระวิหาร (10:22-39; 18 ธันวาคม ค.ศ. 32)⁵⁴² เวสต์คอร์ทได้เชื่อว่า 10:22 กำหนดเวลาของเหตุการณ์ต่างๆใน 9:1-10:2 เช่นเดียวกับ เหตุการณ์เหล่านั้นใน 10:22-39 ในระหว่างเทศกาลฉลองพระวิหาร⁵⁴³ โรเบิร์ตสันได้เชื่อว่า เหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้น ณ เทศกาลนี้⁵⁴⁴ หมายถึงที่หกแห่งหายสำคัญที่คัดเลือกทั้งเจ็ดของพระเยซูแสดงถึงอำนาจของพระเยซูเหนือเคราะห์ร้าย⁵⁴⁵

9:1 บางทีพระเยซูได้รักษาชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม (8:59) บางทีในวันที่ตามหลังเหตุการณ์ต่างๆที่เพิ่งถูกได้บรรยายไว้ในหรือใกล้พระวิหาร⁵⁴⁶ เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้บันทึกว่าชายคนนั้นได้ “ตาบอดแต่กำเนิด” เพื่อจะพิสูจน์ถึงสภาพที่ไร้การช่วยเหลือของเขา และบางทีเพื่อที่จะเปรียบเทียบเขากับบรรดาผู้ที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณแต่กำเนิด (เปรียบเทียบ ข้อ 39-41; 2 คร. 4:4; อฟ. 2:1-3) ในขณะที่พระกิตติคุณพ้องบันทึกเหตุการณ์หลายอย่างซึ่งคนตาบอดได้รับสายตาของพวกเขา นี่เป็นกรณีเดียวของสิ่งนี้ที่เกิดขึ้นกับชายผู้ตาบอดแต่กำเนิด ที่จริงนี่เป็นการอัศจรรย์เดียวที่ได้ถูกบันทึกไว้ในหมวดพระกิตติคุณที่ซึ่งผู้ทบทวนได้ถูกกล่าวว่าได้ทบทวนแต่กำเนิด⁵⁴⁷ การอัศจรรย์ยังอธิบายถึงที่มาและการพัฒนาของความเชื่ออีกด้วย

9:2 พวกเขาได้ถือว่าคุณตาบอดนั้นควรค่าแก่การกุศลอย่างแท้จริง⁵⁴⁸ คำถามของพวกเขาสามารถได้สะท้อนถึงความคิดเห็นของชาวยิวอันเป็นที่นิยมในสมัยของพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่า พันธสัญญาเดิมได้สอนว่าบาปนำการลงโทษของพระเจ้ามา (เช่น อพย. 20:5; 34:7; อสค. 18:4) ความสัมพันธ์แบบเหตุผลและผลลัพธ์ได้นำพวกเขามากมายเช่นเดียวกับผู้คนสมัยใหม่หลายคนที่จะสรุปว่าผลลัพธ์ที่แย่มากก็มีเหตุผลที่เป็นแบบซึ่งระบุได้⁵⁴⁹ การสรุปเช่นนั้นก็ไปไกลกว่าพระคัมภีร์กล่าว (เปรียบเทียบ โยบ; 2 คร. 12:7; กท. 4:13) บาปก็อยู่เบื้องหลังการทบทวนทุกซ์และความชั่วทั้งสิ้นในโลก แต่การเชื่อมโยงระหว่างบาปและการทบทวนทุกซ์ก็ไม่ใช่โดยตรงหรือเป็นที่สังเกตได้เสมอไป เหมือนกับคนร่วมสมัยของพวกเขา พวกเขาสามารถได้ทักท้วงเอาว่าใครคนหนึ่งหรือทั้งสองคนของ “พ่อแม่” ของชายตาบอดได้ทำบาป หรือ เขา ได้ทำ และบาปเช่นนั้นก็

เป็นสาเหตุของตาบอดของชายคนนี้⁵⁵⁰ คนอีกบางคนได้เชื่อในบาปก่อนกำเนิดและหรือการมีอยู่ก่อนของวิญญาณ⁵⁵¹

“มันก็ไม่แน่นอนอย่างแท้จริงว่าพวกเขาได้คิดถึงความเป็นไปได้ของชายคนนี้ได้ทำบาปในสภาพก่อนคลอด อย่างที่ อาร์. เอ. นอกซ์ชี้ให้เห็นนั้น พวกเขาอาจไม่รู้ว่าชายคนนั้นตาบอดแต่กำเนิด และคำกรีกอาจเป็นที่เข้าใจว่าหมายถึง ‘ชายคนนี้ได้ทำบาปหรือ? หรือพ่อแม่ของเขาได้ทำบาปบางอย่างพร้อมกับผลลัพธ์ที่ว่าเขาได้เกิดมาตาบอด?’”⁵⁵²

คนยิวบางคนได้เชื่อในการกลับชาติมาเกิดใหม่ ดังนั้น นั่นอาจได้อาศัยอยู่ในความคิดของพวกเขา ซึ่งพวกเขาไม่ได้ตระหนักถึง⁵⁵³

“พวกสาวกไม่ได้มองดูชายคนนี้ในฐานะเป้าแห่งความเมตตา แต่ในฐานะหัวข้อสำหรับการอภิปรายทางศาสนศาสตร์ มันง่ายที่จะอภิปรายถึงหัวข้อที่เป็นนามธรรม เช่น ‘บาป’ มากกว่าที่จะปรนนิบัติต่อความจำเป็นที่เป็นรูปธรรมในชีวิตของบุคคลหนึ่ง”⁵⁵⁴

9:3

ทางเลือกต่างๆของพวกสาวกก็ไม่ได้เป็นเหตุผลสำหรับตาบอดของชายคนนี้ ตรงกันข้ามพระเจ้าได้ออญาตเพื่อว่าพระองค์จะสำแดงการทำงานของพระองค์ (“งานต่างๆ”) ในชีวิตของชายคนนี้ เป็นสิ่งผิดที่จะสรุปว่าทุกเหตุการณ์ของการทนทุกข์ก็เกิดจากการกระทำที่เจาะจงแห่งบาปโดยตรง เป็นสิ่งผิดที่จะสรุปว่าพระเจ้าทรงอนุญาตทุกเหตุการณ์ของการทนทุกข์ เพราะว่าพระองค์ตั้งใจที่จะผ่อนคลายน้อยอย่างอัศจรรย์ พระเยซูได้กล่าวถึงกรณีนี้ที่เจาะจงของชายคนนั้น พระองค์ไม่ได้เปิดเผยเหตุผลทั้งหมดสำหรับสภาพของชายคนนั้นเช่นกัน

“พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าทำไมบรรดาทารกเกิดมาพร้อมกับความพิการ และพระเจ้าเท่านั้นสามารถเปลี่ยนความพิการเหล่านั้นให้เป็นบางสิ่งที่จะนำสิ่งดีไปยังผู้คนและพระสิริไปยังพระนามของพระองค์ได้”⁵⁵⁵

จงสังเกตถึงมุมมองเชิงบวกของพระเยซู พวกสาวกได้มองสภาพของชายคนนั้นว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงความไม่โปรดปรานของพระเจ้า แต่พระเยซูได้มองว่าเป็นโอกาสสำหรับพระคุณของพระเจ้า ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนในคัมภีร์กรีก ดังนั้นมันอาจจะช่วยให้เข้าใจความหมายของพระเยซู

ที่จะละเว้นเครื่องหมายมหัศจรรย์ ณ ตอนปลายของข้อที่ 3 และที่จะอ่านข้อที่ 3 และ 4 ดังต่อไปนี้ “แต่เพื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะปรากฏในตัวเรา เราต้องทำงานของพระองค์ผู้ได้ส่งเรามาตราบเท่าที่ยังวันอยู่”

9:4-5

คำว่า “เรา” ของพระเยซูบางที่อ้างอิงถึงพระองค์เองตามคำฟัง แม้ว่าพระองค์อาจได้หมายถึงพระองค์เองกับพวกสาวก ภายหลังพระเยซูได้กล่าวถึงพวกสาวกของพระองค์ที่ดำเนินการงานของพระองค์ต่อไป (14:12; เปรียบเทียบ 20:21) คำว่า “วัน” ที่นี้บางที่เป็นการอ้างอิงถึงกลางวันฝ่ายวิญญาณซึ่งก่อให้เกิดโดยการปรากฏของความสว่างของโลกบนแผ่นดินโลก ความมืดจะลงมาเมื่อพระองค์ได้จากโลกไปและกลับสู่สวรรค์ (เปรียบเทียบ 12:35) ตอนกลางคืน “เมื่อไม่มีผู้ใดทำงานได้” อาจอ้างอิงถึงความมืดฝ่ายวิญญาณที่จะปกคลุมโลกหลังจากที่พระเยซูได้จากโลกนี้ไปและกลับสู่สวรรค์ ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่านี่เป็นการอ้างอิงถึงกสิยุค

9:6

การรักษาชายตาบอดที่ติดตามมานั้นก็แสดงให้เห็นว่าความสว่างของโลกขับไล่ความมืดในขณะที่ยังวันอยู่ บางที่พระเยซูได้ “บ้วนน้ำลายลงที่ดิน” เพื่อว่าชายตาบอดจะได้ยินสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ พระเยซูได้ใช้น้ำลายของพระองค์โดยตรงเมื่อพระองค์ได้รักษาชายหูหนวกและเป็นใบ้ในแคว้นทศบุรี (มก. 7:33) และชายตาบอดที่ใกล้กับเมืองเบธไซดา (มก. 8:23) ที่นี้พระองค์ได้ผสมน้ำลายของพระองค์กับดินจากพื้นดิน “และทำเป็นโคลน” การใช้ “ดิน” ที่เปือกชั้นทาที่ “ตา” ของชายตาบอดนั้นจะทำให้เขารู้สึกว่าพระเยซูกำลังทำการเพื่อเขาอยู่ พระเยซูอาจได้ตั้งใจให้เครื่องช่วยเหล่านี้นี้ที่เกี่ยวกับความรู้สึกที่จะเสริมสร้างความเชื่อของชายคนนั้น พระเยซูอาจได้ทำให้วิธีการรักษาของพระองค์หลากหลายเพื่อว่าผู้คนจะไม่คิดว่า “วิธี” นั้นสำคัญกว่า “ผู้” ที่ทำการรักษา

บางที่พระเยซูได้ใช้น้ำลายและดินเพื่อที่จะเชื่อมโยงการกระทำแห่งการรักษานี้กับการทรงสร้างของพระเจ้าอีกด้วย (ปฐมก. 2:7)⁵⁵⁶ การแนะนำอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า โดยการพอกตาของชายคนนั้นด้วยโคลนนั้น พระเยซูกำลังทำให้ตาบอดของเขานั้นรุนแรงขึ้นเพื่อที่จะยกยอการรักษา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 18:33-35)⁵⁵⁷ นักศึกษาพระคัมภีร์ตอนนี้บางคนได้แนะนำว่า พระเยซูกำลังใช้บางสิ่งที่สกปรกเพื่อจะก่อให้เกิดการรักษาในการที่จะแสดงถึงอำนาจของพระองค์ที่จะพิชิตความชั่วด้วยความดี⁵⁵⁸ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเยซูแนะนำสิ่งที่ระคายเคืองเพื่อว่าชายคนนั้นจะต้องการที่จะทำให้ตาของเขาสะอาด⁵⁵⁹ จงเปรียบเทียบ พันธกิจแห่งการทำให้

สำนึกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่นำไปสู่การเชื่อฟัง อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเยซูได้ใช้วิธี และธรรมเนียมของสมัยของพระองค์ เนื่องจากว่าน้ำลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำลายของบุคคลที่มีชื่อเสียงบางคนนั้นได้เชื่อ โดยบางคนว่ามีคุณสมบัติในการรักษา⁵⁶⁰

“มันไม่ใช่ที่พระเยซูได้เชื่อในสิ่งเหล่านี้ แต่พระองค์ได้กระตุ้นการคาดหวังโดยการทำ สิ่งที่คุณไข้จะคาดหวังให้แพทย์ที่จะทำ”⁵⁶¹

“อย่างที่ได้อธิบายไว้ว่าเป็นหัวข้อของการโต้แย้งทางศาสนศาสตร์นั้น ชายตาบอดก็ กลายมาเป็นเป้าแห่งความเมตตาของพระเจ้าและที่แห่งการเปิดเผย”⁵⁶²

9:7 จากนั้นพระเยซูได้แนะนำให้ชายตาบอดที่จะ “ไป” ยัง “สระสิโลอัม” ในกรุงเยรูซาเล็มทาง ตะวันออกเฉียงใต้และ “ล้าง” โคลนออกจากตาของเขา⁵⁶³ เขาได้เชื่อฟังพระเยซู ได้รับสายตา ของเขา และได้จากสระนั้นไปพร้อมกับ “การมองเห็น” การเชื่อฟังของเขาได้แสดงให้เห็นถึง ความเชื่อว่าบางสิ่งที่ดีจะมาเนื่องจากการเชื่อฟังพระเยซู

บางทีมันสำคัญที่พระเยซูได้ส่งชายคนนั้น ไปยังแหล่งน้ำที่เฉพาะนั้น ยอห์นได้ตีความ ความหมายของ “สิโลอัม” ว่า “ถูกส่ง” เพื่อผู้ฟังของท่าน พระเยซูได้ส่งชายคนนั้นไป เขาได้ เชื่อฟัง และเขาได้รับสายตาของเขา ในทำนองเดียวกัน ทุกคนที่ได้เชื่อคำสั่งของพระเยซูเพื่อ จะเชื่อในพระองค์ก็ได้รับสายตาฝ่ายวิญญาณ เวสท์คอร์ทได้เชื่อว่าการตีความของชื่อสระนั้น (“ถูกส่ง”) เชื่อมโยงสระนั้นกับพระคริสต์ ไม่ใช่กับชายคนนั้น เมื่อเวลาที่ชายคนนั้นได้ไปหา พระองค์ผู้ได้ “ถูกส่ง” มาจากพระบิดา ซึ่งชื่อของสระนั้นได้สะท้อนถึง เขาก็ได้รับการรักษา”⁵⁶⁴

“สายตาได้รับการฟื้นฟูโดยโคลนที่ทำมาจากดินผสมกับน้ำลายของพระองค์ ซึ่งลมหายใจของพระองค์ได้ระบายชีวิตเข้าไปในโคลนก่อน และจากนั้นสิ่งนี้ได้ถูกล้างออก ในสระสิโลอัม ซึ่งน้ำของพระองค์นั้นได้มาจากเทศกาลอยู่เพิงซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ การเทชีวิตใหม่ออกมาโดยพระวิญญาณ”⁵⁶⁵

9:8-9 การบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับการสนทนาของ “เพื่อนบ้าน” ของชายตาบอดก็น่าสนใจ มันแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงในเขานั้นโดดเด่นจนบางคนที่ได้รู้จักเขาอย่างดีไม่สามารถ เชื่อได้ว่าเขาเป็นชายคนเดียวกัน! คำพยานส่วนตัวของอดีตขอทานนั้นได้ยุติการโต้แย้ง ไม่มี

ใครสามารถโต้แย้งกับสิ่งนั้นได้

“การเปลี่ยนแปลงที่ก่อให้เกิดโดยการบังเกิดใหม่ในคริสเตียนที่ได้กลับใจเชื่อที่ยิ่งใหญ่ จนบ่อยครั้งแล้วคนอื่นพบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าเขาเป็นบุคคลคนเดียวกัน มันก็เป็น เช่นเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพที่ก่อให้เกิดโดยพระเยซูในขอทานที่ตาบอดนั้น”⁵⁶⁶

เป็นที่ชัดเจนว่าชายคนนี้ได้เป็น “ขอทาน” เนื่องจากความจำเป็นแทนที่จะเป็นการเลือก ภายหลังเขาได้แสดงออกถึงความรู้สึกขบขัน ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และพระคัมภีร์ ความสามารถที่จะต่อต้านการข่มขู่ และความคล่องแคล่วในการโต้แย้งตามเหตุผล (เปรียบเทียบ ข้อ 27, 30-32) ลักษณะเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเขาได้อยู่ไกลจากการไร้ความสามารถทางความคิด

9:10-12

พระเยซูไม่ได้ไปยังสระนั้นกับชายคนนั้น ดังนั้นเขาไม่สามารถชี้ให้ฝูงชนเห็นว่าพระองค์ว่าเป็นผู้รักษาเขา นี่คือหลักฐานเพิ่มเติมที่ว่าพระเยซูไม่ได้ยกย่องพระองค์เองเพื่อจะได้รับการเกียรติ แต่เพียงแต่ทำงานที่พระเจ้าได้ให้พระองค์ทำ

เมื่อได้ถูกถามเกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้น อดีตชายตาบอดก็สามารถรายงานถึงข้อเท็จจริงของกรณีของเขาและนามของ “พระเยซู” ผู้ซึ่งเขายังไม่เห็น เป็นที่ชัดเจนว่าฝูงชนต้องการที่จะพบพระเยซู คำอธิบายของชายคนนั้นเกี่ยวกับพระเยซูก็ไม่ได้ให้ข้อบ่งชี้ว่าเขาเป็นผู้เชื่อแท้ พระเยซูไม่ได้ทำการอัศจรรย์นี้เนื่องจากชายคนนั้น ได้เชื่อว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือแม้กระทั่งพระเมสสิยาห์ มันเป็นเพียงแค่การแสดงออกถึงพระคุณของพระเจ้าที่ได้กลายมาเป็นโอกาสสำหรับการสอน

การสอบสวนครั้งแรกของพวกเขาฟาริสี 9:13-23

“เป็นที่ชัดเจนว่า ขอห์นต้องการให้เราเห็นว่ากิจกรรมของพระเยซูในฐานะความสว่างของโลกก็ส่งผลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ต่อการพิพากษาเหนือบรรดาผู้ที่ที่อยู่ตามธรรมชาติของพวกเขา นั่นคือความมืด พวกเขาต่อต้านความสว่างและพวกเขานำการลงโทษมาสู่พวกเขาเองอย่างสอดคล้อง”⁵⁶⁷

- 9:13 บางทีพวกเพื่อนบ้านของอดีตชายตาบอด “ได้นำ” เขาไปยังพวกผู้นำทางศาสนาของพวกเขา เพื่อที่จะได้ฟังความคิดเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขา
- 9:14 ตอนนี้ขอหันไปแนะนำข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้รักษาชายคนนั้นใน “วันสะบาโต” เพราะว่ามันได้กลายมาเป็นพื้นฐานสำหรับการอภิปรายอย่างมากที่ได้ติดตามมา “พวกฟาริสี” ส่วนใหญ่คงได้ถือว่าการกระทำของพระเยซูเป็นการงานที่ไม่เหมาะสมซึ่งได้ละเมิดกฎสะบาโต (เปรียบเทียบ 5:9, 16; 7:21-24) ที่จริงแล้ว พระองค์ได้รักษาชายคนหนึ่ง ได้ทำโคลน และได้เจิมตาของชายคนนั้น
- 9:15 เมื่อพวกฟาริสีได้ถามชายคนนั้นว่า เขา “ได้รับสายตายของเขา” “ได้อย่างไร” นั้น เขาได้อธิบายวิธีที่พระเยซูได้ใช้
- 9:16 พระเยซูได้ก่อให้เกิด “การแตกแยก” ท่ามกลางประชาชนอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 7:40-43) พวกเขบางคน (“พวกฟาริสี”) ผู้ซึ่งไม่พอใจด้วยการที่พระเยซูได้ละเมิดกฎสะบาโตที่เป็นธรรมเนียมก็ได้สรุปว่าพระองค์ไม่สามารถเป็นตัวแทนของ “พระเจ้า” ผู้ได้ให้กฎ “สะบาโต” ได้ ข้อโต้แย้งของพวกเขาคือ จากสาเหตุไปถึงผล ซึ่งเริ่มต้นด้วยธรรมเนียมบัญญัติและทำการไปข้างหน้ายังการกระทำของพระเยซู คนอื่นได้พบว่าหลักฐานแห่งการรักษาที่เหนือธรรมชาติ นั้นน่าประทับใจมากที่สุดและได้ตัดสินใจว่าพระเยซูต้องไม่เป็นคนบาปโดยทั่วไป แต่เป็นใครคนหนึ่ง ที่พิเศษ ผู้ซึ่งสามารถทำการต่างๆของพระเจ้าได้ ข้อโต้แย้งของพวกเขาคือ จากผลไปหาเหตุ ซึ่งเริ่มต้นด้วยข้อเท็จจริงและทำการย้อนกลับไปยังการกระทำของพระเยซู อย่างเหน็บแนมแล้ว กลุ่มที่สองมีข้อโต้แย้งที่อ่อนกว่า เนื่องจากว่าการอัศจรรย์ไม่จำเป็นจะต้องยืนยันว่าผู้ทำการอัศจรรย์มาจากพระเจ้า กระนั้น การสรุปของพวกเขาที่เป็นจริง ส่วนการสรุปของกลุ่มแรกพร้อมกับข้อโต้แย้งที่หนักแน่นกว่าก็ผิด อย่างน้อยแล้ว พวกฟาริสีบางคนได้ถือความเป็นไปได้ที่ว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:2)
- 9:17 จากการที่ได้เผชิญกับการที่จะต้องตัดสินใจว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้าหรือไม่นั้น ชายที่ได้รับการรักษาได้สรุปว่าพระองค์เป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ที่คล้ายกับผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆที่ทำการอัศจรรย์ในพันธสัญญาเดิม (เช่น 2 พกษ. 2:19-22; 4:18-44; 5:1-14) นี่เป็นความก้าวหน้าเหนือ

การอธิบายแต่ก่อนของเขาเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นแค่ “ชายคนหนึ่งชื่อเยซู” (ข้อ 11) ความเชื่อ
ของเขากำลังเติบโต

9:18-19 “พวกยิว” ที่นี่เป็นพวกฟาริสี (ข้อ 13) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้เลือกที่จะสัมภาษณ์ “พ่อแม่”
ของชายที่ได้รับการรักษา เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถรวบรวมการตัดสินใจเกี่ยวกับพระเยซูได้
พวกเขาต้องการข้อมูลมากขึ้นจากผู้คนที่ใกล้ชิดกับพวกเขามากกว่าแค่เพื่อนบ้านของเขา (ข้อ 8)
พ่อแม่ของเขาเท่านั้นสามารถยืนยันว่าเขาได้ تابอด มาแต่กำเนิด อย่างแท้จริง ถ้าเขาไม่ได้ตา
บอดมาแต่กำเนิด พวกฟาริสีคงได้คัดค้านการอัศจรรย์ของพระเยซู

9:20-21 พ่อแม่ของชายคนนั้น ได้ยืนยันว่าเขาเป็น “บุตร” ของพวกเขาจริงๆ และเขาได้ “ تابอด ”
มาแต่กำเนิด ดังนั้นพวกเขาได้เป็นพยานว่าการอัศจรรย์แท้ได้เกิดขึ้น กระนั้นพวกเขาไม่ได้เต็ม
ใจที่จะให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ “วิธี” ที่บุตรของเขาสามารถมองเห็นได้ หรือที่จะระบุว่า
พระเยซูเป็นผู้รักษาของเขา บางทีพวกเขาได้รู้เกี่ยวกับคำตอบต่อคำถามเหล่านี้ เนื่องจากว่า
ยอห์น ได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายว่าพวกเขาได้มีเหตุผลอื่นๆ สำหรับการหลีกเลี่ยง
(ข้อ 22-23) พวกเขาได้แนะนำให้ผู้ใดถามนั้นถามบุตรของเขาเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้
เนื่องจากว่าตัวเขาเองก็สามารถที่จะให้คำพยานทางกฎหมายได้ เด็กชายชาวยิวได้กลายมาเป็น
ผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบตอนอายุ 13 ปี อายุของชายคนนี้ก็ไม่ใช่ที่ทราบ แต่เมื่อพิจารณาถึง
การตอบสนองต่างๆ ที่มั่นใจของเขาต่อพวกฟาริสีที่ติดตามมานั้น ดูเหมือนว่าอย่างน้อยเขามี
อายุยี่สิบกว่าปี

9:22-23 เหตุผลสำหรับความเจียมของพ่อแม่ นั่นก็คือความกลัวของพวกเขาถึงการถูกขับไล่ออกไปจาก
“ธรรมศาลา” ห้องถิ่นของพวกเขา สำหรับการยืนยันว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์

“พวกเขามีการขับไล่ออกสามประเภท คือ ประเภทที่หนึ่งก็อยู่นาน 30 วัน ที่ซึ่งบุคคลนั้นไม่
สามารถไม่สามารถเข้าใกล้คนอื่นในระยะ 6 ฟุตได้ ประเภทที่สองก็ไม่มีกำหนด ที่ซึ่ง
บุคคลนั้นถูกกันออกไปจากการสมาคมพิธีกรรมและการนมัสการทั้งสิ้น และประเภท
สุดท้ายก็หมายถึงการไล่ออกอย่างสิ้นเชิงตลอดไป การพิพากษาเหล่านี้ก็จริงจังอย่าง
มากเพราะว่าไม่มีใครสามารถทำธุระกับบุคคลที่ถูกขับไล่นี้”⁵⁶⁸

“สำหรับคนยิวที่ถูกขับออกจากธรรมศาลานั้นก็หมายถึงว่าเขาได้ถูกขับไล่โดยทุกคน”⁵⁶⁹

ตอนนี้เราเรียนรู้ว่าตำแหน่งที่เป็นทางการเกี่ยวกับพระเยซูก็คือว่าพระองค์ไม่ได้เป็นพระเมสสิยาห์ และใครก็ตามได้รับรองว่าพระองค์เป็นก็ได้ประสบกับการข่มเหงทางศาสนา (เปรียบเทียบ 7:13) นักวิชาการบางคนได้โต้แย้งว่าการทดสอบความเห็นนอกรีตเช่นนั้นก็เป็นไปไม่ได้ในความสัมพันธ์แบบยิวและคริสเตียนในแรกเริ่มนี้⁵⁷⁰ ที่เป็นคริสเตียน อย่างไรก็ตาม นักวิชาการคนอื่นๆ ได้โต้แย้งข้อคัดค้านเหล่านี้ว่ามีประสิทธิภาพ⁵⁷¹

“‘พวกยิวตกลงกันแล้วว่า’ ก็ไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกถึงกฎที่เป็นทางการของสภาแซนฮีดริน มันน่าจะหมายถึงว่าพวกผู้นำบางคนได้ตกลงท่ามกลางพวกเขาเองที่จะกระทำการต่อต้านพวกผู้สนับสนุนของพระเยซู บางทีเพื่อที่จะกันพวกเขาไว้จากธรรมศาลา บางทีเพื่อที่จะริเริ่มระเบียบการในสภาแซนฮีดริน”⁵⁷²

อย่างน่าสนใจแล้ว อัครทูตยอห์นได้ถือการกล่าวยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ว่าเป็นบางสิ่งที่ถูกใช้ในการตัดสินใจที่ระบุถึงคริสเตียนแท้ (1 ยอห์น 5:1) ใน 1 ยอห์น 5:1 ชื่อเรียก “พระคริสต์” (คำกรีกที่เหมือนกับคำว่า “พระเมสสิยาห์” ในคำฮีบรู) ประกอบด้วยการเปิดเผยทั้งสิ้นตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่า พระองค์เป็นพระเจ้าและมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างพันธกิจของพระเยซูนั้น การกล่าวยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ก็ไม่ได้จำเป็นว่าเกี่ยวข้องกับการเชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:41; มธ. 16:16) อย่างน้อยแล้ว มันหมายถึงการเชื่อว่าพระองค์เป็นผู้ช่วยกัอิสรเอลผู้ซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ นั่นคือแนวคิดรวบยอดอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

ผู้อ่านดั้งเดิมบางคนของยอห์น ผู้ซึ่งได้มาเป็นคริสเตียนจากเบื้องหลังแบบยิวและได้ถูกขับออกจากธรรมศาลาของพวกเขาเนื่องจากความเชื่อในพระเยซูของพวกเขา คงได้เข้าส่วนกับคนตาบอด

การสอบสวนครั้งที่สองของพวกฟาริสี 9:24-34

พวกฟาริสีผู้ซึ่งได้ถือว่าพวกเขาเองรู้แจ้ง ตอนนี้ก็ได้พยายามที่จะรบกวนอดีตคนตาบอดไปสู่การปฏิเสธ ว่าเขาได้เห็นความสว่าง

9:24 พวกเขาฟาริสีได้ดำเนินการที่จะถามชายที่ได้รับการรักษาอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าพระเยซูไม่ใช่พระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาจำเป็นต้องยอมรับว่าพระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ที่โดดเด่น จากการที่ได้ล้มเหลวที่จะพิสูจน์ว่าพระเยซูเป็นคนบาป ตอนนี้พวกเขาได้หวังว่าชายที่ได้รับการรักษาจะยอมต่อความกดดันจากพวกเจ้าหน้าที่และเป็นพยานว่าพระเยซูเป็น “คนบาป” ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขาได้แนะนำว่าชายคนนั้นจะให้เกียรติพระเจ้าโดยการกล่าวความจริง ถ้าเขาได้เห็นด้วยการตัดสินใจของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 15 : ยชว .7:19) หลัก - ฐานอีกอย่างหนึ่งของการเหน็บแนมของยอห์นก็ปรากฏ พวกฟาริสีได้ทักท้วงเอาว่าการให้เกียรติพระเจ้าและการให้เกียรติพระเยซูไม่นับรวมกัน ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว ที่จะให้เกียรติพระบุตรก็คือที่จะให้เกียรติพระบิดา

การดูถูกของพวกเขามีต่อพระเยซูก็มาจากการที่พวกเขาแค่เรียกพระองค์ว่า “ชายคนนี้” คนบาปในสายตาของพวกเขาฟาริสีคือใครคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ละเมิดธรรมเนียมที่ถ่ายทอดสู่รุ่นต่อไป โดยล่าปากเปล่าและธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส พวกเขาได้หวังว่าชายคนนั้นที่ได้รับการรักษาจะชี้ไปที่ตัวอย่างบางอย่างของการไม่เชื่อฟังของพระเยซูเพื่อจะรับรองการสรุปของพวกเขา จงสังเกตว่า “ผู้พิพากษา” เหล่านี้ได้มีอคติต่อพระเยซูตั้งแต่แรก โดยการประกาศแก่ทุกคนว่าพวกเขาได้ตัดสินใจแล้ว (“เราสู้”) ว่าพระองค์ได้ “(เป็น) คนบาป”

9:25 ชายที่ได้รับการรักษาได้ปฏิเสธที่จะพิจารณาถึงความบาปของพระเยซู เขาได้ละสิ่งนั้นไว้กับคนที่ฉลาดมากทางศาสนศาสตร์ อย่างไรก็ตาม เขาได้ปฏิเสธที่จะยอมอ่อนข้อให้และปฏิเสธว่าพระเยซูได้ให้สายตาแก่เขา นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของหลายตัวอย่างในพระกิตติคุณที่เกี่ยวกับคำพยานส่วนตัว ซึ่งยอห์นได้นำเสนออย่างต่อเนื่องว่าสำคัญและมีประสิทธิภาพ โดยไม่คำนึงถึงความเข้าใจของผู้เชื่อที่มีต่อศาสนศาสตร์พระคริสตนั้น เขาหรือเธอสามารถเป็นพยานถึงการเปลี่ยนแปลงที่พระเยซูคริสต์ได้ส่งผลกระทบต่อในชีวิตของบุคคลหนึ่งได้

9:26 พวกฟาริสีได้หวังว่าขณะที่ชายคนนั้นได้กล่าวซ้ำเรื่องราวของเขา ไม่ว่าเขาจะขัดแย้งตัวเขาเองหรือทำลายคำพยานของเขาเองในแนวทางบางอย่าง นี่เป็นครั้งที่สี่ที่พวกฟาริสีได้ถามว่าการอัศจรรย์นั้นได้เกิดขึ้นได้อย่างไร (ข้อ 10, 15, 19, 26) บ่อยครั้งผู้คนก็อยากรู้อยากเห็นกลไก

ของการอัศจรรย์ต่างๆมากกว่าอยากรู้ อยากเห็นบุคคลผู้ทำการอัศจรรย์เหล่านั้น ในทำนองเดียวกัน บ่อยครั้งผู้คนที่เป็นกังวลเกี่ยวกับการระบุถึงบุคคลผู้ซึ่งพวกเขาสามารถดำเนินได้มากกว่าเป็นกังวลเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้คนอย่างแท้จริง

9:27

ชายตาบอดที่ได้รับการรักษาได้ปฏิเสธที่จะทบทวนถึงข้อเท็จจริงที่ชัดเจน ตอนนี้เขาได้รู้ว่าพวกฟาริสีไม่ต้องการความจริง แต่ต้องการข้อมูลที่เขาสามารถใช้ต่อต้านพระเยซูได้ พวกเขาไม่ได้ฟังเขาในแง่ของการเชื่อเขาในครั้งแรก (เปรียบเทียบ 5:25) เขาได้แนะนำอย่างถากถางว่าบางทีเหตุผลที่พวกเขาต้องการ “ที่จะฟัง” เกี่ยวกับพระเยซูอีกครั้งหนึ่งก็เพราะว่าพวกเขาต้องการที่จะติดตามพระองค์ในฐานะ “สาวกของพระองค์” การตอบสนองนี้บ่งบอกว่าชายคนนั้นไม่ได้รู้สึกถูกข่มขู่จากพวกผู้กล่าวหาของเขา เขาได้รู้ว่าเขายืนอยู่บนพื้นที่แข็งแกร่งพร้อมกับคำพยานของเขา อย่างมากจนเขาสามารถถากถางพวกผู้สอบสวนของเขาด้วยความขบขันเล็กน้อยได้

9:28-29

อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีไม่ได้เห็นสิ่งใดที่ขบขันในคำตอบของชายคนนั้น พวกเขาได้จริงจังอย่างสุดขีดในความพยายามของพวกเขาที่จะประหารพระเยซู อย่างไม่สงสัยเลยว่า พวกเขาได้ตระหนักว่าอดีตของท่านคนนี้ได้เห็นถึงความพยายามที่ไม่เปิดเผยของพวกเขาที่จะกล่าวโทษพระเยซูอย่างไม่ยุติธรรม พวกเขาได้พบกับการแหย่ที่ใจดีพร้อมกับการดูถูกของเขา พวกเขาได้เบือนการกล่าวหาของเขากลับไปที่เขาเองและได้นำเสนอว่าการติดตามพระเยซูก็เข้าไม่ได้กับการติดตามโมเสส แน่แน่นอนว่า พวกฟาริสีไม่ได้เป็น “สาวกของโมเสส” อย่างที่พวกเขาได้อ้างนั้น อย่างเหน็บแนมแล้ว พระเยซูเป็น การล้มเหลวที่จะรู้จักว่า พระเยซูมาจากที่ไหนก็เปรียบเสมือนการล้มเหลวที่จะรู้จักที่ที่พระองค์ได้รับสิทธิอำนาจของพระองค์ โมเสสได้มาจากพระเจ้า แต่พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูได้อ้างว่าไม่รู้ว่าพระองค์ได้มาจากพระเจ้าหรือมาจากซาตาน (ข้อ 16: เปรียบเทียบ 7:27) พวกเขาส่วนใหญ่ได้สงสัยว่าเป็นอันหลัง

“พวกฟาริสีเป็นผู้คนที่ระมัดระวังผู้ซึ่งจะถือว่าพวกเขาเองเป็นนักอนุรักษนิยมในเมื่อตามความเป็นจริงนั้นพวกเขาเป็น ‘สารกัมมบุตร’. . . คนที่เป็น ‘สารกัมมบุตร’ หมายถึงอย่างเรียบง่ายว่าเขาคงอดีตและรักษามันไว้ เขาต่อต้านการเปลี่ยนแปลงและต่อต้านสิ่งต่างๆที่ใหม่ซึ่งพระเจ้ากำลังทำอยู่”⁵⁷³

ที่นี่เราเห็นถึงความแตกต่างที่สำคัญระหว่างลัทธิยิวและคริสต์ศาสนา (เปรียบเทียบ 1:17) พวกเขาได้ปฏิเสธถึงความจงรักภักดีต่อโมเสสต่อไป อย่างที่พวกฟาริสีได้ทำที่นี่ ในขณะที่คริสเตียนอ้างที่จะติดตามพระเยซู ซึ่งก็คือสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวหาชายที่ได้รับการรักษาถึงการทำอย่างนั้น การติดตามพระเยซูเกี่ยวข้องกับการยอมรับการเปิดเผยของโมเสสว่ามีสิทธิอำนาจ เนื่องจากว่าพระเยซูได้รับรองงานเขียนของโมเสส

ก่อนหน้านั้น พวกศัตรูของพระเยซูได้กล่าวว่าพวกเขาได้รู้ “ที่” ที่พระองค์ได้มาจาก นั่นคือกาลิลี (7:2) พวกเขาได้ผิดพลาดในการประเมินของพวกเขาเกี่ยวกับที่มาทางโลกของพระองค์ อย่างที่พวกเขาได้ผิดพลาดเกี่ยวกับที่มาทางสวรรค์ของพระองค์ ที่นี่พวกเขาได้กล่าวถึงที่มาแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ได้ส่งพระองค์มา

9:30-31

ชายที่ได้รับการรักษาไม่เพียงแต่ได้มีความรู้สึกขบขัน แต่ได้มีความรู้สึกแบบธรรมดาอีกด้วย มันดูเหมือนประหลาด (“แปลกใจ”) ต่อเขาว่าพวกฟาริสีไม่สามารถเห็นว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้า (“ไม่รู้ว่าพระองค์มาจากไหน”) เมื่อพิจารณาถึงหลักฐานนั้น ความไม่เชื่อของพวกเขา ก็เหลือเชื่อต่อเขา หลักฐานที่ว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้านั้นก็คือความสามารถของพระองค์ที่จะกระทำการอัศจรรย์ที่มีพลังและสร้างสรรค์เช่นนั้นในการให้สายตาแก่คนตาบอด การเปิดเผยตามพระคัมภีร์ที่เป็นพื้นฐานก็คือว่าพระเจ้าตอบสนองต่อคนในทางธรรมในเชิงบวก (“ฟังผู้ที่ยำเกรงพระองค์”) แต่พระองค์ “มิได้ฟัง” (ในแง่ของการให้ตามคำขอ) บรรดาผู้ที่ทำบาป (โยบ 27:9; 35:13; สดด. 34:15-16; 66:18; 145:19; สภย. 15:29; 28:9; อสย. 1:15) เป็นที่ชัดเจนว่า ไม่ใช่ผู้ทำการอัศจรรย์ทุกคนที่ได้มาจากพระเจ้า (อพย. 7:22; 8:7) แต่มันมีข้อยกเว้นต่อคุณนั้น อดีตคนตาบอดนั้นได้แสดงถึงความเข้าใจต่อแก่ฝ่ายวิญญาณที่น่าพิจารณา

“มันเสียดายอยู่เสมอที่จะระบุถึงอำนาจฝ่ายวิญญาณเข้ากับอำนาจของพระเจ้า แต่ข้อเล็กๆ น้อยๆ ทางศาสนศาสตร์เช่นนั้นก็ไม่รบกวนชายที่ได้รับการรักษา สัญชาติญาณฝ่ายวิญญาณของเขาก็ดี แม้ว่าข้อโต้แย้งทางศาสนศาสตร์ของเขาจะไม่โน้มน้าวทั้งหมด”⁵⁷⁴

9:32-33

ชายคนนั้นก็ถูกต้องที่ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกการรักษาครั้งแรก (“ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว”) ก็ “ไม่มีใครเคยได้ยินว่า” ของชายที่ “ตาบอดแต่กำเนิด” เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้รักษา

ใครก็ตามในสภาพเช่นนี้ก่อนหน้านั้นเช่นกัน อย่างน้อยที่สุดแล้ว ชายที่ได้รับการรักษาไม่ได้ ยืนถึงกรณีเช่นนั้น เขาได้สรุปว่าพระเยซูต้องได้ “มาจากพระเจ้า” พระเยซูไม่ได้มีคุณสมบัติ อย่าง “คนบาป” ที่พวกฟาริสีได้ทำให้พระองค์เป็น

9:34

บ่อยครั้งการถูกได้ทำหน้าที่เป็นหนทางสุดท้ายเมื่อหลักฐานล้มเหลว และมันได้ทำหน้าที่ใน ทำนองนี้แก่พวกฟาริสีที่นี่ พวกเขาได้บ่งบอกว่าตาบอดแต่กำเนิดของเขาเป็นผลลัพธ์ของ สภาพที่เป็นบาป (“เจ้าเกิดมาในการบาปทั้งนั้น”) ที่ได้ทำให้เขาไร้ความสามารถต่อความเข้าใจ ถ่องแท้ทางปัญญา (เปรียบเทียบ ข้อ 2) โดยการกล่าวอย่างนี้ พวกเขาได้ยอมรับอย่างไม่ได้ ตั้งใจว่าพระเยซูได้รักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

เขา “[ชายตาบอด] ไม่ได้เพียงแค่สอนพวกเรามากเท่านั้น แต่ได้กำหนดเส้นทางแก่พวก เขาในการโต้แย้งอย่างเด็ดขาดอีกด้วย”⁵⁷⁵

“ใครก็ตามสามารถจุ่มในบาปแต่กำเนิดได้อย่างไร? ทุกคนเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติ บาป (สดด. 51:5; รม. 5:12) แต่ทารกแทบจะไม่สามารถทำบาปหลายอย่างในช่วงขณะ หลังจากที่เขาเกิดมา!”⁵⁷⁶

พวกฟาริสีไม่ได้โต้แย้งถึงข้อยกเว้นต่อกฎที่ชายคนนั้นได้อ้างถึง หรือพวกเขาไม่ได้เสนอการ อธิบายที่เป็นไปได้ใดๆ ดูเหมือนว่าไม่มีใครได้ระลึกว่าเมื่อพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏ พระองค์ จะเปิดตาของคนตาบอด (อสย. 29:18; 35:5; 42:7)

ชายที่ยากจนนี้ได้สูญเสียสิทธิพิเศษของเขาเกี่ยวกับการเข้าร่วมในการนมัสการในธรรมศาลา เนื่องจากการถือจุดยืนของเขาในการสนับสนุนพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 22) ผู้เชื่อชาวยิวคน อื่นๆหลายคนได้ติดตามพระองค์ในผลลัพธ์นี้ตลอดหลายปีตั้งแต่เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น นี่เป็น การข่มเหงครั้งแรกของผู้ติดตามของพระเยซูที่ยอห์นได้บันทึก

“พวกผู้ยึดถือธรรมเนียมของรับบีระบุเหตุผล 24 ประการสำหรับการไล่ออก ซึ่งเหตุผล มากกว่าหนึ่งเหตุผลที่อาจได้รับใช้จุดประสงค์ของพวกฟาริสี”⁵⁷⁷

“มีนักเทศน์ที่คนในทุกวันนี้ ผู้ซึ่งในความเหนือกว่าที่นี้ฝึกฝนของเขานั้นก็ดูถูกความช่วยเหลือซึ่งบ่อยครั้งแล้วสมาชิกในคริสตจักรของเขาสามารถให้แก่เขาได้ จากการภูมิใจในการศึกษาทางสถาบันพระคริสตธรรมของพวกเขา นั้น พวกเขาก็ไม่สามารถยอมให้ฆราวาสที่ไม่รู้นั้นที่จะให้ความกระจ่างในข้อพระคัมภีร์ที่ พวกเขา ไม่ได้ครอบครอง จึงให้ฆราวาสที่ได้รับการสอนโดยพระวิญญาณที่จะแสวงหาที่จะแสดงให้นักเทศน์ปานกลางถึง ‘ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น’ และเขาต้องไม่ประหลาดใจถ้าศิษยาภิบาลของเขากล่าวอย่างตรงๆถ้าไม่ใช่อย่างแน่วแน่โดยทำทางและการกระทำของเขาว่า ‘เอง จะมาสอนเราหรือ?’”⁵⁷⁸

สายตาและความบอดฝ้ายวิญญาณ 9:35-41

“ขอหันสนใจในแนวทางที่การเสด็จมาของพระเยซูทำให้ผู้คนแตกแยก”⁵⁷⁹

9:35 ชายที่ได้รับการรักษาได้ตอบสนองในเชิงบวกและอย่างกล้าหาญต่อความสว่างที่เขาได้มีมาจนบัดนี้ แต่เขาไม่ได้มีความสว่างมาก ดังนั้นพระเยซูได้ทำการริเริ่มและได้แสวงหาเขาพร้อมกับการเปิดเผยเพิ่มเติมซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะนำเขาไปสู่ความเชื่อแบบเต็มที่

... มันเป็นเรื่องเพียงไรที่ว่าบรรดาผู้ที่ให้เกียรติพระเจาก็ได้รับเกียรติโดยพระองค์“ พระองค์[พระเยซู]ได้ให้กำลังใจแก่ชายคนนี้ด้วยถ้อยคำที่กรุณา ไซ้แล้ว พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์อย่างเต็มที่แก่เขามากกว่าต่อบุคคลใดๆ เช่นหญิงสาวประเวณีชาวสะมาเรียที่ได้รับความรอด พระองค์ได้ประกาศถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างตรงๆ พระองค์ได้นำเสนอพระองค์เองในพระสิริที่สูงที่สุดของพระองค์ในฐานะ ‘พระบุตรของพระเจ้า [เปรียบเทียบ 5:25; 10:36; 11:4]’”⁵⁸⁰

จุดประสงค์ของพระเยซูไม่ใช่แค่ที่จะจัดเตรียมการรักษาทางกายภาพสำหรับชายคนนั้นเท่านั้น แต่ที่จะนำเขาไปสู่ความรอดอีกด้วย ดังนั้นเมื่อพระองค์ได้พบเขา พระองค์ได้ถามเขาว่า: “เจ้าเชื่อ (วางใจ) ในบุตรมนุษย์หรือ?” ต้นฉบับเริ่มแรกบางฉบับและการแปลสมัยใหม่บางฉบับก็มี “บุตรของพระเจ้า” แต่ “บุตรมนุษย์” ก็มีการสนับสนุนที่ดีกว่า การตอบสนองส่วนตัวนี้ต่อพระคุณของพระเจ้าก็จำเป็นสำหรับความรอด “เจ้า” ก็หนักแน่นในตัวบทกรีก บางทีพระเยซู

ได้เลือกชื่อเรียกนี้สำหรับพระองค์เองเพราะว่ามันได้แสดงออกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์เป็นมนุษย์ผู้ซึ่งได้มาจากพระเจ้า (คนล. 7:13-14; เปรียบเทียบ ยน. 1:51; 3:13-14; 5:27; 6:27, 53, 62; 8:28) ยิ่งไปกว่านั้นอีก ชื่อเรียกนี้อธิบายถึงบทบาทของพระเยซูในฐานะผู้พิพากษา ซึ่งพระองค์ได้ดำเนินการที่จะอธิบายต่อไป (ข้อ 39)

ในอีกนัยหนึ่ง พระเยซูกำลังถามชายคนนั้นว่าเขาได้วางใจในมนุษย์ที่เป็นพระเจ้าหรือไม่ แม้ว่าพระองค์ไม่ได้ระบุว่าพระองค์เองเป็นมนุษย์คนนั้น อย่างเห็นแก่ตัวแล้ว ชายที่ไม่ได้ تابอดอีกต่อไปก็ไม่เคยเห็นพระเยซูมาก่อน ดังนั้นเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ด้วยสายตา

9:36 ชายคนนั้นได้ตอบโดยการขอให้พระเยซูที่จะชี้ให้เขาเห็นบุตรมนุษย์ ดูเหมือนว่าเขาพร้อมที่จะ “เชื่อในพระองค์” และได้คิดอย่างชัดเจนว่าพระเยซูจะระบุถึงผู้รักษาของเขา “เจ้านาย” (คำกรีก *คูรี*) หมายถึง “ท่าน” ในบริบทนี้ อีกครั้งหนึ่ง ใครคนหนึ่งได้กล่าวดีกว่าที่เขาได้รู้ เนื่องจากว่าผู้ถามของชายคนนี้เป็น “เจ้านาย” ในแง่ที่ใหญ่กว่าที่เขาได้ตระหนักครั้งแรก (เปรียบเทียบ ข้อ 38)

“เขาขอให้ความเชื่อจะพบเป้าหมายของมัน การวางใจของเขาในพระเยซูก็แท้จริง”⁵⁸¹

9:37-38 จากนั้นพระเยซูได้ระบุถึงพระองค์เอง แนะนำพระองค์ (“ท่านผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่กับเจ้า”) ในฐานะบุตรมนุษย์ (เปรียบเทียบ 4:26) บางทีพระองค์ได้บอกชายคนนั้นว่าเขาได้ “เห็นพระองค์” เพื่อที่จะเชื่อมโยงการอัศจรรย์กับผู้ทำการอัศจรรย์ ชายคนนั้นอาจได้คาดคิดว่าพระเยซูเป็นผู้รักษาของเขาเนื่องจากเสียงของพระองค์ แต่การเห็น *พระองค์* ได้ทำให้การระบุนั้นชัดเจน ชายคนนั้นได้ “เห็นพระองค์” ด้วยสายตาแห่งความเชื่อก่อนหน้านี้ แต่ตอนนี้เขาได้เห็นพระองค์ทางกายภาพพร้อมกับการรู้จักอีกด้วย ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อสมัยใหม่เห็นพระองค์โดยความเชื่อ แต่ในอนาคตความเชื่อจะหลีกเลี่ยงให้แก่สายตา

พระเยซูได้จัดความเป็นไปได้ทั้งหมดของความเข้าใจผิดเมื่อพระองค์ได้ระบุว่าพระองค์เองเป็นผู้ซึ่งได้พูดกับชายคนนั้นในตอนนี คนขอทานได้กล่าวยอมรับความเชื่อของเขาในพระเยซู และได้ดำเนินการที่จะก้มกราบ (คำกรีก *พรอสคูนีโอ*) ในการนมัสการต่อหน้าพระองค์อย่างเหมาะสม นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณนี้ที่ที่เราได้อ่านว่าใครต่อใครได้ “นมัสการ”

พระเยซู ตอนนี้นำการกล่าวถึงที่เป็นการนับถือว่า “พระองค์เจ้า” ได้มีความหมายที่ลึกซึ้งขึ้นสำหรับเขา (ข้อ 36) อย่างไรก็ตาม ชายคนนั้นยังคงต้องเรียนรู้อีกมากเกี่ยวกับอัตลักษณ์ที่ครบถ้วนของพระเยซูและความหมายโดยนัยของอัตลักษณ์นั้น อย่างที่ผู้เชื่อใหม่ทั้งหมดเรียนรู้ ชายคนนี้ไม่ได้รับการต้อนรับในธรรมศาลาของเขาอีกต่อไป แต่เขาได้รับที่ใหม่แห่งการนมัสการ ณ พระบาทของ พระเยซู การนมัสการหมายถึงการยอมรับและการพรรณนาถึงความคู่ควรแก่ใครคนหนึ่งหรือบางสิ่ง

การเดินทางของชายตาบอดนี้จากความมืดไปสู่ความสว่างก็ชัดเจนจากคำศัพท์ที่เขาได้ใช้เพื่อจะอธิบายถึงพระเยซู หนึ่งในเขาได้เรียกพระองค์ว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยซู” (ข้อ 11) สองเขาได้อ้างอิงถึงพระเยซูว่าเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” (ข้อ 17) สาม เขาได้มาสู่การเชื่อว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งได้มา “จากพระเจ้า” (ข้อ 33) สุดท้าย เขาได้ยอมรับพระเยซูว่าเป็น “พระองค์เจ้า” (ข้อ 38) ความก้าวหน้าของชายคนนี้จากความไม่เชื่อที่มืดไปสู่ความสว่างแห่งความเชื่อที่สำคัญอย่างมากเมื่อพิจารณาถึงจุดประสงค์ที่ได้กล่าวไว้ของยอห์นเกี่ยวกับการนำผู้อ่านของท่านไปสู่การเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ (20:31) มันแสดงให้เห็นว่าบางครั้ง ขบวนการนี้ตามปกติแล้วก็เกี่ยวข้องกับระยะต่างๆของการทำให้กระจ่าง มันน่าสนใจอีกว่า ปัญหาที่ชายคนนี้ได้มีกับพวกฟาริสีก็เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ใช้เพื่อที่จะ “เปิดตาของเขา” ต่อ ใคร ที่พระเยซูเป็นอย่างแท้จริง บ่อยครั้งแล้ว พระเจ้าสอนเราเกี่ยวกับพระองค์เองมากขึ้นผ่านทางความยุ่งยากต่างๆ

9:39

พระเยซูได้สรุปข้อคิดเห็นของพระองค์แก่ชายคนนั้น โดยการอธิบายถึงบางสิ่งเกี่ยวกับจุดประสงค์ของพระองค์ในการบังเกิดเป็นมนุษย์

“สามข้อสุดท้ายของบทที่ 9 ได้ทำให้มันชัดเจนว่าเหตุการณ์นี้ได้บันทึกไว้อย่างแรกเริ่ม เพราะว่ามันเป็นคำอุปมาที่เป็นการกระทำแห่งความเชื่อและความไม่เชื่อ และการพิพากษาอีกด้วย ซึ่งเป็นหัวข้อที่ไม่เคยขาดหายไปเป็นเวลานานจากพระกิตติคุณนี้”⁵⁸²

จุดประสงค์แรกเริ่มของพระเยซูก็เพื่อที่จะช่วยบางคนให้รอด แต่ในการทำอย่างนั้นพระองค์จำเป็นต้องทำการพิพากษา (คำกรีก *κριμα*, เปรียบเทียบ 3:17-21, 36; 12:47) การพิพากษาเป็น *ผลลัพธ์* ของการเสด็จมาของพระองค์ ไม่ใช่ *เหตุผล* สำหรับการเสด็จมา ส่วนสุดท้ายของข้อ

นั้นประกอบด้วยสองอนุประโยคที่ตั้งใจไว้ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้พาดพิงถึง อีสยาห์ 6:10 และ 42:19 การเสด็จมาของพระองค์ได้เกี่ยวข้องกับ การเปิดโปงความบอดฝ้ายวิญญาณของบางคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อว่าพวกเขาจะตระหนักถึงความบอดของพวกเขา หันไปหาพระเยซูด้วยความเชื่อ และ “เห็น” (เปรียบเทียบ ข้อ 25, 36) ในทางตรงกันข้าม การเสด็จมาของพระองค์ได้เกี่ยวข้องกับการยืนยันถึงความบอดฝ้ายวิญญาณของบรรดาผู้ที่ได้กล่าวว่าเห็นฝ้ายวิญญาณอีกด้วย แต่ไม่ได้เห็นอย่างแท้จริงเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 16, 22, 24, 29, 34) พระเยซูเป็นแกนหมุนที่ซึ่งจุดหมายของมนุษย์ทั้งสิ้นหมุน⁵⁸³ พระเยซูได้อธิบายว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับชายคนนี้และพวกฟาริสีเป็นตัวอย่างของสิ่งที่ เป็นพันธกิจทั้งสิ้นของพระองค์⁵⁸⁴

“...ความยากจนที่แน่นอนแห่งวิญญาณ (เปรียบเทียบ มธ. 5:3) ความถ่อมตัวแห่งความหยิ่งส่วนตัว (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหนือความคิดเห็นทางศาสนาของบุคคลหนึ่ง) และการยอมรับที่ตรงไปตรงมาแห่งความบอดฝ้ายวิญญาณก็เป็นลักษณะต่างๆที่ขาดไม่ได้ของบุคคลที่ได้รับสายตาฝ้ายวิญญาณ การเปิดเผยแก่ ณ พระหัตถ์ของพระเยซู...”⁵⁸⁵

“โดยการกักนิมิตของพวกเขาอย่างจงใจนั้น มนุษย์ก็สูญเสียอำนาจที่แท้จริงของการมองเห็น”⁵⁸⁶

9:40-41

พวกฟาริสีบางคนได้ฟังการสนทนาของพระเยซูกับชายที่ได้รับการรักษา พวกเขาได้คาดคิดว่า พระเยซูอาจได้อ้างอิงถึงพวกเขาเมื่อพระองค์ได้กล่าวถึงตาบอดฝ้ายวิญญาณ (ข้อ 39) พวกเขาต้องการที่จะทำให้แน่ใจว่าพระเยซูไม่ได้กล่าวหาพวกเขาถึงความบอดฝ้ายวิญญาณ เนื่องจากพวกเขาได้ถือว่าพวกเขาเองเป็นคนที่รู้แจ้งมากที่สุดท่ามกลางพวกยิว พระเยซูได้ตอบแก่พวกเขาโดยการไ้การเหน็บแนม พระองค์ได้กล่าวถ่าพวกเขา “ตาบอด” ฝ้ายวิญญาณและได้ตระหนักถึงความจำเป็นของพวกเขาสำหรับการทำให้รู้แจ้ง พวกเขาจะไม่มี ความผิดบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งความไม่เชื่อ เพราะว่าพวกเขาจะยอมรับคำสอนของพระเยซู อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้รู้สึกถึงความจำเป็นของพวกเขา แต่ได้รู้สึกค่อนข้างพึงพอใจว่าพวกเขาได้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาไม่ได้รับความสว่างที่พระเยซูได้นำเสนอให้ พวกเขาได้ฉลาดในสายตาของพวกเขาเอง แต่พวกเขาเป็นคนโง่เขลาอย่างแท้จริง (สภษ. 26:12) “บาป” แห่งความไม่เชื่อของพวกเขายังคงอยู่กับพวกเขา และพวกเขายังคงอยู่ในบาปของพวกเขาภายใต้พระพิโรธแห่งการพิพากษาของพระเจ้า (3:36) ความสว่างเป็นเหตุให้ตาของบางคนที่จะเห็น แต่มันบดบังตาของคนอื่นๆ การเปิดเผยของพระเยซูก็มีผลกระทบ

อย่างเดียวกัน

“ตรงกันข้าม [ด้วยการรับรู้ที่เพิ่มขึ้นของชายตาบอดแต่กำเนิด] พวกฟาริสี ซึ่งเริ่มต้นด้วยมุมมองที่ว่าพระเยซูไม่ได้มาจากพระเจ้า (ข้อ 16) ก็สงสัยการอัศจรรย์ (ข้อ 18) กล่าวถึงพระเยซูว่าเป็นคนบาป (ข้อ 24) แสดงถึงการไม่รู้ (ข้อ 29) และสุดท้ายก็ถูกประกาศว่าตาบอดและเป็นคนบาป (ข้อ 41)”⁵⁸⁷

“ถ้าพวกเขาฟาริสีได้ตาบอดอย่างแท้จริง ถ้าพวกเขาไม่ได้มีความเข้าใจถึงสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณเลย พวกเขาคงจะไม่ได้ทำบาปในการกระทำอย่างที่พวกเขาได้ทำ (เปรียบเทียบ รม. 5:13) พวกเขาไม่สามารถถูกตำหนิสำหรับการกระทำในความไม่รู้ได้ [1 ทธ. 1:13] จากนั้นพวกเขาจะไม่ได้กระทำการกบฏต่อความเข้าใจถ่องแท้ที่ดีที่สุดของพวกเขา แต่พวกเขาได้อ้างว่าเห็น พวกเขาอ้างถึงความรู้ฝ่ายวิญญาณ พวกเขารู้จักธรรมชาติ และมันเป็นบาปสำหรับผู้ที่ซึ่งมีความรู้ฝ่ายวิญญาณที่จะกระทำอย่างที่พวกเขาทำ”⁵⁸⁸

การหลอกลวงของบาปบ่อยครั้งแล้วก็ทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อการเปิดเผยและการให้ความกระจ่างของพระเจ้า คิดว่าพวกเขาเป็นผู้รู้แจ้งมากที่สุดของมนุษย์ พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นผู้ซึ่งใช้พระวจนะของพระเจ้าสามารถทะลุทะลวงความมืดที่บั้นได้ เพื่อที่จะนำมาซึ่งการสำนึกถึงความบอดฝ่ายวิญญาณ และเพื่อที่จะสร้างการเปิดต่อความจริง (เปรียบเทียบ 1 คร. 2:6-16)

“... เมื่อมนุษย์กล่าวว่าพวกเขาเห็น และเพราะว่าพวกเขาถือว่าพวกเขาเห็น มันถูกต้องที่ว่า *บาป* ของพวกเขา *ยังคงอยู่* อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็เป็นมนุษย์ที่ผิดบาปต่อไป ซึ่งไม่รู้ถึงความผิดบาปของพวกเขา”⁵⁸⁹

บทนี้ทำให้การเปิดเผยถึงอัตลักษณ์แท้ของพระเยซูกลับหน้าไป ซึ่งเป็นหนึ่งในจุดประสงค์หลักของยอห์นในพระกิตติคุณนี้ มันยังแสดงให้เห็นอีกว่าเมื่อความสว่างแห่งการเปิดเผยนี้ชัดเจนมากขึ้น ความมืดก็ชัดเจนมากขึ้นเช่นกัน เพราะว่าบางคนชอบความมืดมากกว่าความสว่าง (3:19)

“การอัศจรรย์นี้เป็นเครื่องหมายที่ว่าพระเยซูสามารถเบิกตาของคนตาบอดบอดฝ่ายวิญญานได้ เพื่อว่าพวกเขาสามารถได้รับสายตาอย่างสมบูรณ์ซึ่งจัดตั้งความเชื่อที่สมบูรณ์ได้ ความเชื่อหมายถึงการผ่านจากความมืดไปสู่ความสว่าง และที่จะนำความเชื่อนี้มายังมนุษย์ เพื่อจะให้โอกาสแห่งการตอบสนองแก่พวกเขาเมื่อพระวิญญานของพระเจ้าชักนำพวกเขามายังพระองค์เองก็เป็นจุดประสงค์หลักสำหรับการที่พระเยซูได้ถูกส่งมาในโลก”⁵⁹⁰

7. การอภิปรายเกี่ยวกับผู้เลี้ยงที่ดี 10:1-21

เป็นที่ชัดเจนว่าคำสอนนี้ได้ตามหลังสิ่งที่ยอห์นได้บันทึกในบทที่ 9 (ข้อ 21) แต่วามันได้เกิดขึ้นระหว่างเทศกาลอยู่เพ็ง (7:2, 14, 37) และเทศกาลการถวายพระวิหารหรือไม่นั้น (ข้อ 22) ก็ไม่ชัดเจนอย่างแท้จริง ที่ที่พระเยซูได้ให้คำสอนก็ดูเหมือนว่าจะเป็นกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 21) บางทีคำสอนนี้ได้ตามหลังคำสอนก่อนหน้านี้นั้นที่ การเชื่อมโยงทางหัวข้อและภาษานั้นก็หนักแน่น คนขอทาน ตาบอดเพิ่งถูกขับไล่ออกจากคอกแห่งธรรมศาลาของเขา (9:34) แล้วพระเยซูได้กล่าวถึงคอกของพระองค์ ซึ่งคนขอทานได้เข้าไปในตอนนี้ (เปรียบเทียบ 9:35-38)

“กรณีที่เป็นตัวอย่างของความล้มเหลวของผู้ที่รับจ้างก็ได้ให้มา คือ แทนที่จะเอาใจใส่ชายตาบอดอย่างเหมาะสม พวกฟาริสีได้ไล่เขาออกไป (9:34) ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูในฐานะผู้เลี้ยงที่ดีได้พบเขา (9:35, *ฮีรัน เอาท่น*) และได้นำเขาไปยังคอกแท้”⁵⁹¹

การนำเสนอของพระเยซูเกี่ยวกับการใช้อุปมาอุปมัย 10:1-6

คำสอนนี้ก็ค่อนข้างคล้ายกันกับสิ่งที่ผู้เขียนพระกิตติคุณพ้องได้บันทึกที่พระเยซูได้ให้ในคำอุปมาของพระองค์ แต่ก็มีความแตกต่างที่น่าสังเกต ยอห์นได้เรียกคำสอนนี้ว่าคำเปรียบเทียบ (คำกรีก *พารอยมิอัน*) มากกว่าคำอุปมา (คำกรีก *พาราโบล*) โดยทั่วไปแล้ว คำอุปมานั้นถึงหนึ่งหรือสองประเด็นของการเปรียบเทียบ แต่คำเปรียบเทียบที่ต่อเนื่องซึ่งติดตามมาก็พัฒนาความคล้ายคลึงหลายอย่าง ยอห์นไม่ได้รวมคำอุปมาในรูปแบบของพระกิตติคุณพ้องเรื่องใดๆไว้ในการบรรยายของท่าน

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้เลือกคำเปรียบเทียบของ “ผู้เลี้ยงที่ดี” เพื่อที่จะเปรียบเทียบพระองค์เองกับผู้เลี้ยงที่เลวผู้ซึ่งได้นำแกะของพระเจ้าไปผิดๆ พันธสัญญาเดิมหลายตอนได้วิพากษ์วิจารณ์ผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอลผู้ซึ่งได้

ลุ่มเหลวในหน้าที่ของพวกเขา (เปรียบเทียบ อสย. 56:9-12; ยรม. 23:1-4; 25:32-38; อสค. 34; ศคย. 11) พระเจ้าเป็นผู้เลี้ยงของอิสราเอล (เปรียบเทียบ สดค. 23:1; 80:1; อสย. 40:10-11) คำเปรียบเทียบเกี่ยวกับผู้เลี้ยงก็เป็นคำเปรียบเทียบที่ดีที่จะพรรณนาถึงการเสียดสละตนเองที่เต็มใจของพระเยซูสำหรับประชากรของพระองค์อีกด้วย

“ผู้เลี้ยงเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดเหนือฝูงแกะของเขา และพระคัมภีร์ตอนต่างๆก็ไม่ได้ขาดที่ที่มโนภาพเกี่ยวกับผู้เลี้ยงถูกใช้เพื่อจะเน้นถึงความคิดของอำนาจสิทธิ์ขาด ดังนั้นในคำเปรียบเทียบนี้พระเยซูถูกชี้แจงว่าเป็นผู้ปกครองแท้ของประชากรของพระองค์ขัดกับผู้เลี้ยงเท็จทั้งสิ้น”⁵⁹²

10:1 อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้เน้นถึงความสำคัญของคำสอนนี้ด้วยอาร์มภบทเบื้องต้น จากนั้นพระองค์ได้ดำเนินการที่จะชี้ให้เห็นหลายสิ่งเกี่ยวกับการเลี้ยงแกะในศตวรรษแรกที่ได้อธิบายถึงพันธกิจของพระองค์ ผู้อ่านดั้งเดิมของยอห์นคงได้เข้าใจความคล้ายคลึงเหล่านี้ได้อย่างง่ายดายเนื่องจากการเลี้ยงแกะก็แพร่หลาย

พระเยซูได้อธิบายถึงฝูง “แกะ” ใน “คอก” หรือเล้าที่มีกำแพงแข็งแรงและ “ประตู” (ประตูรั้ว) เดียว เป็นที่ชัดเจนว่า “คอก” ที่นี้ก็เป็นกำแพงซึ่งล้อมรอบขนาดใหญ่ที่อยู่ห่างจากสถานที่ที่มนุษย์อาศัยอยู่พอสมควร ตามธรรมเนียมนั้น หลายครอบครัวผู้ซึ่งเป็นเจ้าของแกะจะเลี้ยงแกะของพวกเขาในทุ่งหญ้าที่อยู่ใกล้เคียง และจ้างคนยามที่จะปกป้องประตูรั้วต่อกำแพงซึ่งล้อมรอบที่ได้เปิดเผยนั้น คนยามจะเปิดประตูรับบุคคลที่มีสิทธิ์ แต่จะกันบุคคลที่ไม่มีสิทธิ์ออกไป ผู้ซึ่งอาจต้องการที่จะลักหรือฆ่าแกะบางตัว⁵⁹³ คำว่า “ขโมย” (คำกรีก *เคลบเทส*, ซึ่งเน้นถึงการเล่นเล่ห์เหลี่ยม เปรียบเทียบ ลก .11:52) และ “โจร” (คำกรีก *เลสเทส*, ซึ่งเน้นถึงความรุนแรง เปรียบเทียบ มธ .21:13) ก็ค่อนข้างใกล้เคียงในความหมาย

ในพันธสัญญาเดิมนั้น บ่อยครั้งพระเจ้าได้เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของพระองค์กับอิสราเอลได้กับความสัมพันธ์ของผู้เลี้ยงและแกะของพระองค์ (เช่น สดค. 80:1; อสย. 40:11; อสค. 34:10-16; เปรียบเทียบ สดค. 23:1) พระองค์ได้เรียกพวกผู้นำที่ไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลว่า “ผู้เลี้ยงที่ชั่วร้าย” แห่งประชากรของพระองค์อีกด้วย (เช่น อสย. 56:9-12; ยรม. 23:1-4; 25:32-38; อสค. 34:4; ศคย. 11) นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทำนายว่าวันหนึ่งเชื้อสายของดาวิดจะเลี้ยงดูชนชาติอย่างเหมาะสม (อสค. 34:23-25; 37:24-28) ดังนั้น คำเปรียบเทียบเหล่านี้ก็มีความหมายพิเศษทั้งสิ้นสำหรับพวกยิวผู้ซึ่งพระเยซูได้กล่าวคำสอนนี้แก่พวกเขาเป็นครั้งแรก “คอกแกะ ” แสดงถึงลัทธิยิว

ข้อที่ 1 ข โมยและ โจรอ้างอิงชัดเจนถึงพวกผู้นำทางศาสนาผู้ซึ่งไม่สตัยชื่อต่อพระเจ้า และได้แสวงหาที่จะทำร้ายแกะของพระองค์เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว (เปรียบเทียบ 9:41) การปฏิเสธของพวกเขาที่มีต่อพระเยซูในฐานะผู้เลี้ยงผู้ซึ่งพระเจ้าได้ส่งมาก็ได้ตราหน้าพวกเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาเป็น

10:2

ในความตรงกันข้ามกับผู้ปล้นเหล่านี้ “ผู้เลี้ยง” ที่ได้รับการรับรองจะเข้าไปในคอกผ่านทางประตูของม้านแทนที่จะปีนข้ามกำแพงเข้าไป “ประตูได้แสดงถึงทางที่ถูกต้องแห่งการเข้าไปสู่” (“ศิษยาภิบาล” ก็แปลว่า “ผู้เลี้ยง” คำละตินสำหรับ) ลัทธิยิวสำหรับผู้เลี้ยง

“ฝูงแกะหลายฝูงบ่อยครั้งก็ได้ถูกนำมารวมตัวกันในคอกหนึ่งเพื่อการปกป้องในระหว่างกลางคืน ในตอนเช้านั้น ผู้เลี้ยงแต่ละคนจะผ่านเข้าไปในคอกและนำฝูงแกะของเขาเองออกมา และเขาได้เข้าไปโดยประตูเดียวกันกับพวกเขา”⁵⁹⁴

พระเยซูกำลังกล่าวในเชิงเปรียบเทียบว่าพระองค์ได้เสด็จมายังอิสราเอลในฐานะตัวแทนที่ได้รับสิทธิอำนาจของพระเจ้า นั่นคือพระเมสสิยาห์ ในอีกด้านหนึ่ง พวกผู้นำทางศาสนาไม่ได้มีการอนุมัติจากพระเจ้าสำหรับการปฏิบัติของพวกเขาคืออิสราเอล ซึ่งก็เป็นการทำลายและเป็นการเห็นแก่ตัวอย่างแท้จริง

“นายประตู” เป็นบุคคลที่ถูกจ้างมาเพื่อที่จะปกป้องแกะจากพวกศัตรูของพวกมัน ในกรณีของพันธกิจของพระเยซูนั้น บุคคลนี้ก็สัมพันธ์กับกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา อย่างไรก็ตาม ผู้คุมกันทั้งหมดของฝูงแกะตลอดประวัติศาสตร์ก็เป็น โมเสส ยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเจ้าพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์และคนอื่นๆ⁵⁹⁵ ตามปกติแล้ว ก็มีแกะจากฝูงที่แตกต่างกันออกไปหลายฝูง ซึ่งเป็นของเจ้าของที่แตกต่างกันออกไปหลายเจ้าของ ที่ได้อยู่รวมกันในคอกขนาดใหญ่เหล่านี้ ในคำเปรียบเทียบนั้น คอกแสดงถึงอิสราเอลหรือลัทธิยิว เมื่อเข้ามายังคอกนั้น ผู้เลี้ยงจะเรียกแกะของเขาเองที่จะออกมาจากแกะของคนอื่น และเขาจะนำพวกมันไปยังทุ่งหญ้า ตามปกติแล้ว พวกเลี้ยงแกะได้ทำสิ่งนี้ด้วยการเรียกหรือนกหวีดที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ผู้เลี้ยงนี้ได้เรียกแกะแต่ละตัวโดยชื่อของมัน ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าไม่ใช่เรื่องผิดปกติในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:43; 11:43; ลก. 19:5)⁵⁹⁶ ดังนั้นหากก็พรรณนาว่าพระเยซูกำลังเรียกแต่ละบุคคล

ซึ่งออกมาจากพวกยิวที่ไม่ได้ถูกเลือกสรรไว้ ผู้ซึ่งพระบิดาได้มอบแก่พระองค์ ที่จะติดตามพระองค์ (เปรียบเทียบ กตว. 27:15-18; ยน. 14:9; 20:16, 29; 21:16) และของพระเยซูก็ฟังเสียงของพระองค์และติดตามพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:24)

“พวกฟาริสีได้ โยน คนขอทานนั้นออกจากธรรมศาลา แต่พระเยซูได้ นำ เขาออกจาก ลัทธิยิวและเข้าไปสู่ฝูงแกะของพระเจ้า!”⁵⁹⁷

10:4-5

ผู้เลี้ยงแกะหลายคนได้ไล่แกะของพวกเขาให้อยู่ต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาบางคนได้ใช้สุนัข ต้อนแกะที่จะช่วยพวกเขาต้อนแกะ อย่างไรก็ตาม อย่างที่ผู้เลี้ยงคนอื่นๆหลายคนได้ทำนั้น ผู้เลี้ยงแกะนี้ได้ไป “ข้างหน้า” แกะของเขา และได้นำพวกมันไปยังที่ที่เขาต้องการนำพวกมันไป การอธิบายนี้สะท้อนถึงรูปแบบของการเป็นผู้นำของพระเยซู พระองค์ได้นำพวกสาวกของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ติดตามพระองค์ไปที่ใดก็ตามที่พระองค์ได้ไปด้วยการเชื่อฟังต่อการนำและ คำสั่งของพระองค์ (เปรียบเทียบ กท. 5:18)

“แกะของพระองค์ติดตามพระองค์เพราะว่าพวกเขา รู้จักเสียงของพระองค์” พวกเขาตระหนักว่าพระองค์เป็นใคร นั่นคือพระผู้เลี้ยงของพวกเขา ตรงกันข้าม พวกเขาจะไม่ติดตามพวกผู้เลี้ยงปลอม เพราะว่าเสียงหรือคำสอนของพวกเขา ก็แปลกต่อพวกเขา พระเยซูกำลังอธิบายถึงสิ่งที่เป็นอุปนิสัยพื้นฐานในความสัมพันธ์เช่นนั้น ไม่ใช่ที่ว่าแกะแต่ละตัวจะประพฤตินำตนเองใน ทุกเหตุการณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นพยาน

“อนิจจาและอนิจจา ขอเพียงแค่อธิษฐานที่บาลสมีใหม่ของเรามีแกะ (ทั้งหนุ่มและแก่) ซึ่งได้รับการฝึกฝนจนพวกเขาจะไม่หนีไปและจะไม่วิ่งตามเสียงแปลกๆที่เรียกพวกเขา ไปสู่ปรัชญาเท็จ จิตวิทยาเท็จ จริยธรรมเท็จ ศาสนาเท็จ ชีวิตเท็จ”⁵⁹⁸

บางคนก็ดึงดูใจต่อข้อเหล่านี้เพื่อจะพิสูจน์ว่าคริสเตียนแท้จะติดตามพระองค์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และจะไม่เลิกเชื่อเลย สิ่งนี้ดูเหมือนผิดด้วยเหตุผลอย่างน้อยสามประการ หนึ่ง พระเยซู ได้กล่าวไว้ว่าแกะของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไม่ใช่คนแปลกหน้า เพราะว่าพวกเขา รู้จักเสียง (สิ่งที่พระองค์กล่าว นั่นคือคำสอนของพระองค์) ของพระผู้เลี้ยงที่ดี ตามปกติแล้วแกะติดตามผู้เลี้ยงของพวกเขาเพราะว่าพวกมัน รู้จักเสียงของเขา แต่ก็มีข้อยกเว้นบางอย่างท่ามกลางแกะและท่ามกลางคริสเตียน สอง ถ้าการติดตามพวกครูสอนเท็จเป็นไปไม่ได้สำหรับ

คริสเตียน ทำไมจึงมีคำเตือนอย่างมากมาใช้ในการทำอย่างนั้นในพันธสัญญาใหม่? สาม ข้อที่
ได้ระบุถึงคำกล่าวนี้ของพระเยซูว่าเป็นคำเปรียบเทียบ (หรือความคิดที่รวบรัด ข้อ 6) โดย
พื้นฐานแล้ว ตัวอย่างประกอบก็สร้างประเด็นหลัก ดังนั้นเราไม่ควรคาดหวังให้ตัวอย่าง
ประกอบนี้จะเข้ากันได้กับทุกรายละเอียด นับประสาอะไรที่จะสอนหลักคำสอนในส่วนของ
มันทั้งหมด

ประเด็นของข้อเหล่านี้คือวิธีที่พระเจ้าจัดตั้งฝูงแกะของพระองค์ ผู้คนมาหาพระเยซูเพราะว่า
พระองค์ทรงเรียกพวกเขา และพวกเขาติดตามพระองค์เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์
พวกยิวหลายคนผู้ซึ่งได้ยินเสียงของพระเยซูไม่ได้นับถือพระองค์ เพราะพวกเขาได้ถือว่าอับ
ราฮัมหรือโมเสสหรือรับบีบางคนที่มีชื่อเสียงเป็นผู้เลี้ยงของพวกเขา

10:6 พวกยิวหลายคนผู้ซึ่งได้ยินคำเหล่านี้ “ไม่ได้เข้าใจ” สิ่งที่พระเยซูกำลังกล่าว พวกเขาไม่ได้
ตอบสนองต่อเสียงของผู้เลี้ยง พวกเขาแทบจะไม่ล้มเหลวที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง
ผู้เลี้ยงและแกะ ซึ่งเป็นธรรมดาอย่างมากในวัฒนธรรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขา
ไม่ได้เข้าใจคำเปรียบเทียบของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์เองในฐานะพระผู้เลี้ยงแท้ของอิสราเอล
คำกรีก *พารอยมียา* (“คำเปรียบเทียบ”) ปรากฏในที่อื่นๆในพระกิตติคุณยอห์น (16:25, 29) แต่
ไม่ปรากฏในพระกิตติคุณฟ้อง

“มันบ่งบอกถึงความคิดของคำกล่าวที่ลึกซึ้งซึ่งเต็มไปด้วยความคิดที่รวบรัด แทนที่จะ
เป็นความคิดของการเปรียบเทียบที่เรียบง่าย”⁵⁹⁹

คำที่คล้ายกัน *พาราโบลา* (“คำอุปมา”) ก็ปรากฏบ่อยๆในพระกิตติคุณฟ้อง แต่ไม่ปรากฏในพระ
กิตติคุณที่สี่เลย อย่างไรก็ตาม ทั้งสองคำก็มีขอบเขตที่ค่อนข้างกว้างของความหมายที่รวมคำ
เปรียบเทียบหลายประเภทไว้

การเพิ่มเติมของพระเยซูเกี่ยวกับอุปมาอุปมัยนั้น 10:7-18

ความแตกต่างระหว่างคำสอนนี้และคำอุปมาของพระเยซูในพระกิตติคุณฟ้องตอนนี้ก็ชัดเจนมากขึ้น พระเยซูได้
ดำเนินการต่อไปที่จะเปรียบเทียบพระองค์เองกับประตูคอกและกับผู้เลี้ยง พระเยซูยังได้อธิบายอีกว่าพระองค์เอง

กำลังนำแกะของพระองค์เข้าคอกและนำออกจากคอก พระเยซูได้ใช้ตัวอย่างประกอบนี้เพื่อที่จะสอนมากกว่าหนึ่งบทเรียน

10:7-8 พระเยซูได้แนะนำการอ้างถึง “เราเป็น” อีกอย่างหนึ่งของพระองค์ พระองค์ได้กล่าวยอมรับว่าเป็น “ประตู่” หรือประตูของคอกแกะ (เปรียบเทียบ 1:51; 14:6) ในความสัมพันธ์กับคอกนั้น พระคริสต์ทรงเป็น “ประตู่” ที่ซึ่งพระองค์ทรงให้การยอมรับ ในความสัมพันธ์ต่อฝูงแกะนั้น พระองค์ทรงเป็น “พระผู้เลี้ยงที่ดี” ที่ซึ่งพระองค์ทรงให้การดูแลและการนำพา⁶⁰⁰ นักอรรถาธิบายบางคนได้ชี้ให้เห็นว่าพวกผู้เลี้ยงบางคนในโลกตะวันออกใกล้โบราณนั้นได้นอนทางเข้าออกคอกแกะของพวกเขาและก็ได้ทำหน้าที่เป็นประตุนุญ⁶⁰¹ สิ่งนี้ดูเหมือนจะระงับความไม่สอดคล้องกันของพระเยซูในการเป็นทั้งพระผู้เลี้ยงและประตู่ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างอื่นๆ ในสองภาพของคอก ซึ่งได้ถูกนำเสนอในข้อ 1-5 และ 7-18 ก็ได้โต้แย้งสำหรับตัวอย่างประกอบที่แยกกันแม้จะคล้ายกัน แทนที่จะเป็นตัวอย่างประกอบที่กลมกลืนกัน ส่วนนี้ไม่ได้อธิบายถึงตัวอย่างประกอบก่อนหน้านี้ แต่มันพัฒนาการเปรียบเทียบบางอย่างในตัวอย่างประกอบนั้น

“‘ประตูของแกะ’ จะต้องถูกแยกแยะจาก ‘ประตูของคอกแกะ’ ในข้อที่ 1 อันหลังคือวิธีที่ได้แต่งตั้งไว้ของพระเจ้าที่ซึ่งพระคริสต์ได้เข้าไปสู่ลัทธิยิว ในความตรงกันข้ามกับบรรดาผู้เลี้ยงเท็จแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งความประพาศของพวกเขาในแสดงให้เห็นอย่างตรงๆว่าพวกเขาได้ผลักดันพวกเขาเองเข้าสู่ตำแหน่ง ‘ประตูของแกะ’ คือพระคริสต์เอง ที่ซึ่งผู้ที่ถูกเลือกสรรแห่งอิสราเอลได้ออกไปจากลัทธิยิว”⁶⁰²

ในฐานะประตูนั้น พระเยซูได้เปรียบเทียบพระองค์เองกับ “ขโมยและโจร” ผู้ซึ่งได้มาก่อนพระองค์ พระองค์ได้จัดเตรียมการปกป้องและความมั่นคงเพื่อแกะของพระองค์ ในขณะที่คนอื่นๆได้แสวงหาที่จะเอาเปรียบพวกเขา ขโมยและโจรในบริบทนี้ก็อ้างอิงถึงพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 1) เป็นที่ชัดเจนว่า ขโมยและโจรไม่ใช่เป็นการอ้างอิงถึงพวกผู้นำสมัยก่อนที่สัจย์ชื่อของอิสราเอล เช่น อับราฮัม โมเสส และผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆ

10:9 พระเยซูได้อธิบายถึงพระองค์เองว่าเป็นทางผ่าน (เปรียบเทียบ 14:6) แกะของพระองค์สามารถ

เข้าไปและจากคอกแกะไปผ่านทางพระองค์ได้ เป็นที่ชัดเจนว่า *คอกแกะ* ที่นี้ไม่ได้อ้างอิงถึง อิสราเอลอย่างที่มีมันได้อ้างอิงถึงก่อนหน้านั้น (ข้อ 1-5) ผู้คนไม่สามารถ “เข้าไปและออก” จาก ลัทธิยิวอย่างตามใจผ่านทางพระเยซูได้ บางทีมันแสดงถึงความมั่นคงที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม และทุ่งหญ้าภายนอกก็หมายถึง สิ่งที่สำคัญสุขภาพและการเติบโตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พระเยซูทรงจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นทางความมั่นคงของประชากรของพระองค์และสำหรับ ความจำเป็นประจำวันทั้งสิ้นของพวกเขา 24 ชั่วโมงต่อวัน

“ความเต็มเปี่ยมของชีวิตคริสเตียนถูกแสดงออกมาในองค์ประกอบทั้งสามของมันคือ ความปลอดภัย เสรีภาพ และการสนับสนุน”⁶⁰³

“‘ประตู’ ในข้อที่ 1 เป็นวิธีที่ได้แต่งตั้งไว้ของพระเจ้าสำหรับผู้เลี้ยงที่จะ *เข้าไป* ลัทธิยิว ‘ประตู’ ในข้อที่ 7 เป็นทาง *ออกจาก* ลัทธิยิว โดยการที่พระคริสต์ได้นำผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าไปยังพระองค์เอง ที่นี้ในข้อที่ 9 ‘ประตู’ เกี่ยวข้องกับความรอด สำหรับคนยิวที่ถูกเลือกสรรและคนต่างชาติที่ถูกเลือกสรรเช่นกัน”⁶⁰⁴

10:10

สุดท้ายแล้ว เป้าหมายต่างๆของคนหลอกลวงก็เห็นแก่ตัวและเป็นการทำลาย แต่พระเยซูได้ เสด็จมาเพื่อที่จะให้ “ชีวิต” ไม่ใช่เอาชีวิตไป

“โลกยังคงแสวงหาผู้ช่วยให้รอดทางการเมือง ที่เป็นมนุษย์ เช่น ฮิตเลอร์ สตาลิน เหมา โพลพอต และกียาเลนิน ไปที่จะเรียนรู้ว่าพวกเขาใช้ทรัพยากรสมบัติส่วนตัวอย่างโจ่งแจ้ง (พวกเขา *มา* ‘เพื่อลักเท่านั้น’) เขยิบย่ำชีวิตมนุษย์ภายใต้เท้าอย่างรุนแรง (พวกเขา *มา* ‘เพื่อ...ฆ่าเท่านั้น’) และทำความเสียหายแก่ทุกสิ่งที่มีคุณค่าอย่างดูถูก (พวกเขา *มา* ‘เพื่อ...ทำลายเท่านั้น’)”⁶⁰⁵

ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูไม่ได้แค่เสด็จมาเพื่อนำชีวิตฝ่ายวิญญาณมายังผู้คนเท่านั้น แต่พระองค์ ได้เสด็จมาเพื่อนำคุณภาพที่ดีที่สุดของชีวิตมายังพวกเขาอีกด้วย ชีวิตนิรันดร์ที่พระเยซูมอบให้ ไม่ใช่แค่ยาวนานเท่านั้น แต่มันอุดมอีกด้วย พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อจะ *ได้รับ* แกะเท่านั้น แต่ที่จะช่วยเหลือแกะของพระองค์ที่จะรุ่งเรืองและที่จะชื่นชมกับความอิมเมจ และสิ่งอื่นๆ ทุกอย่างที่ถูกต้องที่เป็นไปได้

10:11

ข้อ 7-10 ขยายแนวคิดของประตูจากข้อ 1-5 และ ข้อ 11-18 พัฒนาแนวคิดของพระผู้เลี้ยงจากข้อเหล่านั้น

“สองประเด็นถูกนำออกมาอย่างเจาะจงในคุณลักษณะของ ‘ผู้เลี้ยงที่ดี’ คือ การเสียสละตนเองที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ (ข้อ 11-13) และความรู้ที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ (ข้อ 14, 15) ซึ่งขยายไปเกินกว่าขอบเขตของนิมิตของมนุษย์ (ข้อ 16)”⁶⁶

นี่เป็นการอ้างถึง “เราเป็น” อีกอย่างหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีในความตรงกันข้ามกับพวกผู้เลี้ยงที่เลวซึ่งเพิ่งได้อธิบายไป (ข้อ 8, 10ก) แทนที่จะมาแกะของพระองค์เพื่อว่าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ อย่างที่พวกผู้เลี้ยงที่เลวได้ทำ พระเยซูได้เต็มใจที่จะเสียสละชีวิตของพระองค์ (คำกรีก *ไซเค*, ตัวเองทั้งสิ้น) เพื่อว่าแกะจะมีชีวิตอยู่ได้ มันคือการอุทิศตนที่สุจริตนี้ต่อสวัสดิภาพของแกะที่ได้ทำให้พระเยซูมีคุณสมบัติเป็นพระผู้เลี้ยงที่ดี ชื่อเรียกอื่นๆ คือ “พระผู้เลี้ยงที่ดีเลิศ” (ฮบ. 13:20-21) และ “พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่” (1 ปต. 5:4) เน้นถึงด้านต่างๆที่แตกต่างกันของคุณลักษณะของพระเยซูในฐานะผู้เลี้ยง การเลี้ยงที่ดีรวมถึง การปกป้อง การจัดเตรียม และการเสียสละ

“ดี” (คำกรีก *คาโลส*) มีความหมายว่า ความสูงส่ง ความน่าดึงดูด และความคู่ควร ไม่ใช่แค่ความสุภาพเท่านั้น มันเปรียบเทียบพระเยซูกับพวกผู้เลี้ยงที่ไม่คู่ควรและชั่วช้าซึ่งพระองค์ได้ดำเนินการที่จะอธิบายต่อไป (ข้อ 12-13) การสละชีวิตของพระองค์เป็นถ้อยคำแบบยอห์นที่เฉพาะซึ่งอธิบายถึงการตายที่เสียสละโดยสมัครใจ (เปรียบเทียบ ข้อ 17, 18; 13:37; 15:13; 1 ยน. 3:16) ในทำนองเดียวกัน คำบุพบท *ไฮเปอร์* (“เพื่อ”) ตามปกติมีความหมายว่าการเสียสละ (เปรียบเทียบ 13:37; 15:13; ลก. 22:19; รม. 5:6-8; 1 คร. 15:3) พวกผู้เลี้ยงส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งใจที่จะตายเพื่อแกะของพวกเขาแต่ที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพวกเขา พวกเขาตายเพื่อแกะของพวกเขาโดยอุบัติเหตุเท่านั้น กระนั้นพระเยซูได้เสด็จเพื่อที่จะตายเพื่อแกะของพระองค์ อย่างตั้งใจแน่นอนว่า พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะตายเพื่อคนทั้งโลกอีกด้วย (6:51; 11:50-52)

10:12-13

ขโมยและโจรนั้นชั่วร้าย แต่ ผู้ที่ “รับจ้าง” ตามปกติก็เห็นแก่ตัว พวกเขาดูแลแกะเนื่องจากสิ่งทีพวกเขาสามารถได้รับจากแกะได้ ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่พวกแกะเอง ในขณะที่ผู้เลี้ยงที่ดีจะเต็มใจที่จะเสียสละตัวเขาเองเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของแกะของเขา ผู้ที่รับจ้างจะช่วยตัวเขา

เองให้รอด และ “หนี” ไปเมื่ออันตรายเกิดขึ้น (เปรียบเทียบ ยรม. 10:21-22; 12:10; ศคย. 11:4-17) สิ่งนี้ก็เป็นที่น่าสนใจได้เนื่องจากผู้เลี้ยง ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของแกะของเขาก็มีความสนใจที่ไม่เปลี่ยนแปลงในพวกมัน ส่วน “ผู้ที่รับจ้าง” ไม่ได้มี พวกผู้นำของอิสราเอลได้กระทำเหมือนผู้ที่รับจ้างเมื่อพวกเขาได้พยายามที่จะประพฤติเหมือนผู้ที่รับจ้างเมื่อพวกเขาได้ตั้งความจำเป็นต่างๆของพวกเขาเองไว้ก่อนบรรดาผู้ที่พวกเขาปรนนิบัติ (เปรียบเทียบ 1 ปต. 5:2-3) ทำที่เป็นความแตกต่างที่สำคัญระหว่างผู้เลี้ยงแท้และผู้รับจ้าง

10:14-15

ความรู้ร่วมกันระหว่างผู้เลี้ยงและแกะ (การรู้จักซึ่งกันและกัน) ก็สำคัญอย่างมาก ดังนั้น พระเยซูได้เน้นถึงอัตลักษณ์ของพระองค์ในฐานะ “พระผู้เลี้ยงที่ดี” อีกครั้งหนึ่ง แกะต้อง “รู้จัก” พระผู้เลี้ยงของพวกเขา และพวกเขาสามารถรู้จักพระองค์เหมือนพระบุตรทรงรู้จักพระบิดาได้ พระบุตรต้องรู้จักพระบิดาเพื่อที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ เหมือนกับแกะที่ต้องรู้จักพระผู้เลี้ยงเพื่อที่จะติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ พระเยซูได้สอนว่าความสัมพันธ์ที่เกาะขึ้นชมกับพระองค์ก็พิเศษ อย่างที่ความสัมพันธ์กับพระบิดาของพระองค์นั้นพิเศษ กระนั้น แต่ละบุคคลก็รักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของตนเอง มนุษย์ไม่สามารถมาเป็นพระเจ้าได้อย่างที่กลุ่มเคลื่อนไหวยุคใหม่สอน

“แรกสุดพระคริสต์ได้รับเอาธรรมชาติของเราซึ่งเราจะได้รับธรรมชาติของพระองค์ในภายหลัง”⁶⁰⁷

การกล่าวซ้ำถึงการตายที่เสียสละของพระผู้เลี้ยง (“เราสละชีวิตของเรา”) ในข้อนี้ยังเน้นอีกว่าการรู้จักพระผู้เลี้ยงรวมถึงการเห็นคุณค่าขนาดของความรักของพระองค์

“‘รู้จัก’ (กินอสโค) ในพระกิตติคุณนี้มีความหมายมากกว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเท่านั้น มันบ่งบอกถึงความสัมพันธ์แห่งความวางใจและความสนิทสนม”⁶⁰⁸

ยอห์นยังได้ใช้คำนี้ในแนวทางนี้ใน 1 ยอห์น (4:7, 8, 16; 5:20) ที่ที่ท่านได้อธิบายถึงความสำคัญของการไม่ใช่แค่เชื่อแต่ที่จะเข้าสนิทในพระเยซูคริสต์อีกด้วย

10:16

“แกะอื่น” ในที่นี้อ้างอิงถึงคนต่างชาติที่อยู่นอก “คอก” ของอิสราเอล ผู้ซึ่งจะเชื่อในพระเยซู

(เปรียบเทียบ ข้อ 3-4) นี่เป็นหนึ่งในการพูดเป็นนัยในหมวดพระกิตติคุณที่ว่ากลุ่มผู้คนใหม่จะแทนที่อิสราเอลในฐานะประชากรของพระเจ้าในยุคปัจจุบัน (เปรียบเทียบ 17:20; อฟ. 2:11-22; 3:6) และเหล่านี้พร้อมกับและเหล่านี้จากอิสราเอลจะก่อตัวเป็น “คอก (ฝูง) เดียว” นั่นคือคริสตจักร (เปรียบเทียบ 1 คร. 10:32) สิ่งนี้ตัดสิทธิ์ความเป็นไปได้ของคริสตจักรยิวและคริสตจักรต่างชาติ คอก (ฝูง) ใหม่ นั่นจะมี “พระผู้เลี้ยงเดียว” นั่นคือ พระเยซูผู้ซึ่งเมื่อเปลี่ยนภาพแล้วจะมาเป็นศิระของคริสตจักร พระเยซูได้รู้จักและอื่นเหล่านี้ (ข้อ 14-15) และพระองค์ได้รู้จักบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ในอิสราเอล นั่นคือ “คอกนี้” (เปรียบเทียบ สดค. 100:3)

10:17

จากการที่ได้ประกาศถึงความรู้ที่สนิทสนมที่พระบิดาและพระบุตรแบ่งปันนั้น ตอนนี้พระเยซูได้อธิบายว่าทำไมพระบิดาได้รักพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ได้รัก พระเยซูไม่ได้หมายความว่าความรักของพระบิดาเป็นผลมาจากการกระทำของพระบุตร มันจะยังคงปรากฏอยู่ถ้าพระเยซูได้ล้มเหลวที่จะเชื่อฟังพระบิดาอย่างสิ้นเชิง พระบิดาได้รักพระบุตรอย่างไม่มีเงื่อนไขตั้งแต่เริ่มแรก อย่างไรก็ตาม การเชื่อฟังเต็มตัวของพระบุตรต่อน้ำพระทัยของพระบิดาได้ส่งผลต่อการที่พระบิดามี *ความรักพิเศษ* สำหรับพระบุตรซึ่งการเชื่อฟังภายใต้การทดสอบนั้นได้นำออกมา ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงรักผู้เชื่อทุกคนอย่างไม่มีเงื่อนไข แต่เมื่อพวกเขาเชื่อฟังพระองค์ พวกเขาก็ชื่นชมความสนิทสนมกับพระองค์ซึ่งการเชื่อฟังเท่านั้นที่นำออกมา (เปรียบเทียบ 15:14)

พระเยซูได้ตายอย่างเสียสละพร้อมกับการเป็นขึ้นจากตายและการได้รับสง่าราศี พระองค์ไม่ได้ตายไปโดยคิดว่าพระองค์จะคงอยู่ในความตายต่อไป การตายของพระองค์เป็นเหตุการณ์หนึ่งในโซ่ขนาดใหญ่มากกว่าของเหตุการณ์ต่างๆ พร้อมกับภาพใหญ่อยู่เสมอเมื่อพระเยซูได้คาดหวังถึงกางเขน

10:18

ตามผิวเผินแล้ว พวกผู้สังเกตคงได้สรุปว่าพระเยซูได้ตายไปเพราะว่าพวกยิวได้สมคบคิดกันต่อต้านพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้เปิดเผยว่าเบื้องหลังเหตุผลที่เป็นเครื่องมือนั้นก็คือต้นเหตุ (ที่ได้ผลตามที่ตั้งใจ) แห่งจุดประสงค์ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 4:27-28) พระเจ้าได้ให้ “สิทธิอำนาจ” แก่พระเยซูที่จะถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาสำหรับความบาปของมนุษย์ และสิทธิอำนาจที่จะเป็นขึ้นจากตาย อย่างไรก็ตาม พระบุตรยังคงจำนนต่อพระบิดาใน

ลำดับชั้นทางตรีเอกภาพ พระเยซูได้ถวายพระองค์เองอย่างเต็มใจ ไม่มีมนุษย์คนใดที่ได้เอาชีวิตไปจากพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ถวายพระองค์เองในการเชื่อฟังคือน้ำพระทัยของพระบิดา

“มันไม่ใช่ตะปูแต่เป็นความเข้มแข็งแห่งความรักของพระองค์ที่มีต่อพระบิดาและต่อผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ที่ได้ตรึงพระองค์กับกางเขน”⁶⁰⁹

ใครก็ตามสามารถสละชีวิตของเขาหรือของเธอในการตายอย่างเสียสละได้ แต่พระเยซูเท่านั้นสามารถ “สละชีวิต” และจากนั้น “นำชีวิต (กลับ) มาอีกครั้งหนึ่ง” ในการเป็นขึ้นจากตาย บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้พิจารณาว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นของสมาชิกทั้งสามแห่งตรีเอกภาพ คือ พระบิดา .รม)6:4) พระบุตร .ยน)2:19) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (8:11)

ความแตกแยกท่ามกลางพวกผู้ฟังของพระเยซู 10:19-21

อีกครั้งหนึ่ง การอ้างของพระเยซูได้ส่งผลต่อการที่ผู้ฟังบางคนของพระเยซูได้เชื่อในพระองค์และคนอื่นๆไม่ได้เชื่อ (เปรียบเทียบ 7:12, 43; 9:16) ที่นี่ ถ้อยคำ “พวกยิว” อ้างอิงถึงคนยิวโดยทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะพวกผู้นำทางศาสนา อย่างที่มันอ้างอิงถึงอย่างปกติในพระกิตติคุณนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า มันคือความขัดแย้งที่ชัดเจนระหว่างการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงที่กำลังเสด็จมาจากอิสราเอล และการอ้างของพระองค์ที่ว่าพระองค์จะตายเพื่อแก่นั่นเองได้ก่อให้เกิดความแตกแยก บางคนแม้กระทั่งได้สรุปว่า พระองค์ถูก “ผีสิง” และจึงเป็นบ้า (เปรียบเทียบ 7:20; 8:48) คนอื่นๆได้สรุปว่า พระองค์จิตปกติและมีสติ เนื่องจากการเปิดเผยที่มีพระคุณของพระองค์และความสามารถของพระองค์ที่จะรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด (9:1-12) ยอห์นได้ดำเนินการต่อไปที่จะเน้นถึงบทสรุปสองอย่างที่ตรงกันข้ามกันที่ผู้คนได้ทำการสรุปต่อไป แม้ว่าพยานของพระองค์ถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์นั้นสอดคล้องกันและชัดเจนอย่างเพียงพอ สิ่งนี้ควรเป็นการหนุ่ใจแก่เราทุกคนผู้ซึ่งเป็นพยานเพื่อพระองค์ ไม่ใช่แม้กระทั่งพระเยซูเองที่ได้ทำให้ทุกคนเชื่อว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า

8. การเผชิญหน้า ณ เทศกาลฉลองพระวิหาร 10:22-42

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณที่ลึกๆเป็นศาสนศาสตร์พระคริสต์อย่างหนักแน่นและได้จัดจ้อยที่อัตลักษณ์ของพระเยซู

ในส่วนย่อยของคัมภีร์นี้ พระเยซูได้นำเสนอพระองค์เองในฐานะพระเมสสิยาห์ (ข้อ 22-30) และในฐานะ บุตรของพระเจ้า (ข้อ 31-39) สิ่งนี้ได้ส่งผลต่อจุดสูงสุดของความเป็นศัตรูกันต่อพระองค์

“มันชัดเจนที่ว่าคุณต้องตระหนักไม่ว่าพระเยซูอยู่ในความสัมพันธ์เช่นนั้นกับพระบิดาอย่างไม่ใคร่ได้ อยู่ หรือปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิง”⁶⁰

สองสามข้อสุดท้ายก็เป็นการเปลี่ยนผ่านและอธิบายถึงการถอนตัวของพระเยซูจากกรุงเยรูซาเล็มและข้อเท็จจริงที่ว่าหลายคนได้เชื่อในพระองค์ (ข้อ 40-42)

การอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ 10:22-30

10:22-23 “ณ เวลานั้น” (NASB) เป็นการอ้างอิงโดยทั่วไปถึงความใกล้เคียงของ “เทศกาลฉลอง พระวิหาร” และเหตุการณ์ต่างๆซึ่งถูกบรรยายไว้ในตอนก่อนหน้านั้น มันไม่ได้หมายถึงว่า เหตุการณ์ต่างๆในส่วนก่อนหน้านั้นได้ปรากฏก่อนเทศกาลนั้นอย่างแท้จริง ฉบับแปล NIV “จากนั้น” ก็ให้แง่ที่ดีกว่า

“... พันธกิจในเพอเรียของพระองค์ ซึ่งได้ยึดหลังจากเทศกาลอยู่เพ็งไปถึงสัปดาห์ที่มา ก่อนเทศกาลปีสกาสุดท้าย พอที่จะกล่าวได้ว่า ได้ถูกแบ่งออกเป็นครึ่งหนึ่งโดยการ เยี่ยมเยียนสั้นๆยังกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู ณ เทศกาลฉลองพระวิหาร ดังนั้น แต่ละส่วนของพันธกิจในเพอเรียจะเป็นสามเดือน คือ ครึ่งแรกตั้งแต่ประมาณปลายเดือน กันยายนถึงเดือนธันวาคม ครึ่งที่สอง ตั้งแต่ระยะเวลานั้นถึงตอนต้นของเดือนเมษายน จากหกเดือนเหล่านี้เราก็ไม่มีการบันทึกอื่นใด (ด้วยข้อยกเว้นอันเดียวของมัทธิว 12:22-45) นอกจากการบันทึกที่ครบครันโดยลูกา แม้ว่า ตามปกติแล้ว เหตุการณ์ต่างๆใน กรุงเยรูซาเล็มและในยูเดียนั้นถูกอธิบายไว้โดยย่อตามที่ตาม หลังจากนั้นเรามีการ บันทึกของการเดินทางของพระองค์ไปยังเทศกาลปีสกาสุดท้ายซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ พร้อมกับรายละเอียดที่มากกว่าหรือน้อยกว่าในพระกิตติคุณฟองทั้งสาม”⁶¹

เทศกาลฉลองพระวิหารแปดวัน ซึ่งตอนนี้เรียกว่า “ชานุกกะห์” (หรือ ฮานุกกะห์) ซึ่งเป็นเทศกาลแห่งความสว่างก็ไม่ใช่หนึ่งในเทศกาลที่ได้รับบัญญัติของโมเสส พวกยิวได้ จัดตั้งมันขึ้นในระหว่างระยะเวลาระหว่างพันธสัญญา (เปรียบเทียบ 1 แม็กคาบี 4:36-59; 2 แม็ก

คาปี 1:9, 18; 10:1-8) นอกเหนือจากเทศกาลต่างๆของโมเสสแล้ว พวกยิวในสมัยของพระเยซู ได้เฉลิมฉลองเทศกาลเอสเซอร์หรือปริมอีกด้วย⁶¹²

“พยานของพระคริสต์ ณ ฮานุกกะห์ และที่ของมันในพระกิตติคุณยอห์น ซึ่งเน้นถึง หัวข้อของความสว่างก็เป็นพยานต่อคริสเตียนว่าฮานุกกะห์เน้นถึงการงานที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์แห่งการจัดเตรียมความรอดแก่โลกที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณ”⁶¹³

เทศกาลนี้ได้รับเลือกถึงการชำระและถวายพระวิหารอีกครั้งหนึ่งโดยยูดาส แม็คคาเบียส (“ยูดาส เดอะ แฮมเมอร์”) ในวันที่ 25 ของเดือนคิสเลฟ (ปลายธันวาคมและต้นมกราคมในสมัยใหม่) ปี กคศ. 164 ผู้บุกรุกชาวซีเรียชื่ออันติโอคัสที่สี่ (อีพิฟานีส) ได้คูหมั่นพระวิหารสามปีก่อนหน้านั้น โดยการแทนที่แท่นทองสัมฤทธิ์ด้วยแท่นของคนต่างชาติที่ซึ่งเขาได้ถวายหมูเป็นเครื่องบูชา แต่พระเจ้าปีเตอร์ อันติโอคัสได้พยายามที่จะทำให้ยูเดียเป็นกรีก แต่ผู้รักชาติชาวยิวชื่อยูดาส แม็คคาเบียสสามารถที่จะนำการปฏิวัติแบบกองโจรซึ่งได้ก่อให้เกิดชื่อของเขาตั้งแต่นั้น หลังจากสามปีเขาได้ทำให้พวกซีเรียพ่ายแพ้และได้ปลดปล่อยพวกยิว

“มันเป็นการช่วยให้พื้นที่ยิ่งใหญ่อันสุดท้ายที่พวกยิวได้รู้จัก และดังนั้นมันต้องอยู่ในความคิดของผู้คนในฐานะสัญลักษณ์แห่งความหวังของพวกเขาที่ว่าพระเจ้าจะช่วยกู้ประชากรของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง”⁶¹⁴

ในอากาศที่อบอุ่นกว่านั้น พระเยซูคงได้สอนในหนึ่งของลานกลางแจ้งของพระวิหาร เพราะว่า “มันเป็นฤดูหนาว” พระองค์ได้สอนสิ่งที่ติดตามมาในเฉลียงของซาโลมอน ซึ่งอยู่ด้าน ตะวันออกของลานพระวิหาร บางทียอห์นได้อ้างอิงถึงรายละเอียดนี้เพราะว่าคริสเตียนเริ่มแรก ได้รวมตัวกันตามปกติในเฉลียงของซาโลมอน (กจ. 3:11; 5:12) นักเขียนคนหนึ่งได้ออก ความเห็นว่า ยอห์นอาจได้รวมการอ้างอิงถึง “ฤดูหนาว” เนื่องจากสภาพอากาศฝ่ายวิญญาณ นั่น คือ วิญญาณที่เยือกเย็นโดยทั่วไปของพวกยิว⁶¹⁵ ยอห์นอาจได้ทำการอ้างอิงอื่นๆถึงเวลาและ ฤดูกาลพร้อมกับการพาดพิงเช่นนั้นในความคิด (เช่น 13:30)

10:24

บ่อยครั้งแล้วพระเยซูได้พูดเป็นนัยเรื่องการเป็นพระเมสสิยาห์เมื่อพระองค์ได้กล่าวต่อพวกยิว ในที่สาธารณะ กระนั้นพระองค์ไม่ได้อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”) “อย่าง

ตรงๆ” อย่างที่พระองค์ได้เปิดเผยเมื่อพระองค์ได้สนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย (4:26) เหตุผลที่พวกยิวต้องการให้พระเยซูที่จะทำการอ้างของพระองค์ชัดเจนที่นี้ดูเหมือนจะเป็นว่าพวกเขาสามารถกล่าวหาและฆ่าพระองค์ในที่สุดได้ แรงจูงใจนี้ก็ชัดเจนมากขึ้น เมื่อเราสังเกตวิธีที่พระเยซูได้ตอบสนองต่อการขอร้องของพวกเขา มากกว่าเวลาที่เรารวสอบถึงสิ่งที่พวกเขาได้กล่าว พระเยซูไม่ได้ให้คำตอบที่ไม่คลุมเครือแก่พวกเขาที่พวกเขาได้เรียกร้อง พระองค์ได้ทำการอ้างชัดเจนเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์ และพวกยิวหลายคนได้เชื่อในพระองค์ มันเป็นการไม่เชื่อที่ได้ตั้งใจไว้ของพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์นั้นเองที่ได้ทำการอ้างของพระองค์นั้นคลุมเครือต่อพวกเขา ไม่ใช่การไร้ความสามารถหรือความไม่เต็มใจของพระองค์ที่จะเปิดเผยพระองค์เอง ยิ่งไปกว่านั้นอีก สำหรับพระเยซูที่จะได้อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกยิวอย่างเปิดเผยนั้น คงจะได้กระตุ้นการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่พระองค์ไม่ได้ต้องการที่จะกระตุ้น

10:25-26

พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า พระองค์ได้อ้างอย่างเปิดเผยว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ไม่ได้อ้าง พระองค์ได้หมายถึงว่า พระองค์ได้ “บอก” พวกยิวว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์โดย “การงาน” ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:16-47; 6:32-59; 7:14-30) การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ได้พิสูจน์ว่าพระองค์เป็นใคร นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้า ซึ่งได้ถูกส่งมาเพื่อที่จะบรรลุน้ำพระทัยที่ได้ทำนายไว้ของพระเจ้า แต่พวกยิวโดยทั่วไปได้ปฏิเสธพยานนั้นเพราะว่าพวกเขาต้องการพระเมสสิยาห์ประเภทที่แตกต่างออกไป เหตุผลสูงสุดที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจพระเยซูก็คือว่า พวกเขา “ไม่เชื่อ” “แกะ” ที่พระบิดาได้ให้แก่พระบุตร (เปรียบเทียบ ข้อ 1-18; 6:37) สภาพนั้นไม่ได้แก้ตัวถึงความไม่เชื่อของพวกเขา แต่มันได้อธิบายถึงสิ่งนั้น

“จากมุมมองของมนุษย์นั้น เรามาเป็นแกะของพระองค์โดยการเชื่อ แต่จากมุมมองของพระเจ้านั้น เราเชื่อเพราะว่าเราเป็นแกะของพระองค์. . .

“ในพระคัมภีร์นั้น การเลือกสรรของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์ก็สมดุลอย่างสมบูรณ์ และสิ่งที่พระเจ้าได้รวมเข้าด้วยกันแล้ว เราต้องไม่ทำให้แยกออกจากกัน”⁶¹⁶

10:27-28

ข้อที่ 27 กล่าวว่าการเปิดเผยที่พระเยซูได้ให้ก่อนหน้านั้น (ข้อ 3-5, 14) “ชีวิตนิรันดร์” ที่พระเยซูให้ก็ถูกทำให้เป็นไปได้โดยทางชีวิตของพระองค์เอง ดังนั้นมันเป็นไปไม่ได้สำหรับ

แกะของพระองค์ที่จะ “พินาศ” ความมั่นคงสูงสุดของพวกเขาขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้เลี้ยงที่ดี ผู้ได้สัญญาในที่นี้ว่า “ไม่มีผู้ใด” จะสามารถ “แย่งชิงพวกเขาไปจาก” พระหัตถ์ของพระองค์ได้ ไม่มีขโมยคนไหน (ข้อ 10) ไม่มีโจรคนไหน (ข้อ 8) ไม่มีสุนัขป่าตัวไหน (ข้อ 12) ไม่มีใคร (เปรียบเทียบ รม. 8:35-39) โครงสร้างของอนุประโยคกรีก “พวกเขาจะไม่พินาศ” พร้อมกับคำปฏิเสธสองคำ (อู มี อะ โท โล น ไท ไอซ์ โท น ไอ โอนา) เน้นถึงความเป็นไปไม่ได้ อย่างหนักแน่น (เปรียบเทียบ 3:16) ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้กล่าวว่าส่วนหนึ่งของงานนั้นที่พระบิดาได้ให้แก่พระองค์ทำก็คือที่จะรักษาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่พระบิดาได้มอบแก่พระองค์ (6:37-40) ดังนั้นเราสามารถเห็นได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้สำหรับแกะตัวหนึ่งที่จะเคลื่อนตัวออกจากกำมือของพระเจ้าผู้เลี้ยงที่ดี

“เราควรสังเกตว่าคำสอนของข้อนี้ไม่ใช่ว่าผู้เชื่อจะได้รับการช่วยกู้จากความหายนะของโลกทั้งสิ้น แต่ที่ว่าพวกเขาจะได้รับความรอดไม่ว่าความหายนะของโลกจะเกิดขึ้นกับพวกเขาก็ตาม”⁶¹⁷

นี่เป็นหนึ่งในพันธสัญญาที่ชัดเจนที่สุดของความมั่นคงนิรันดร์ของผู้เชื่อที่พระเจ้าได้ให้แก่เรา ในพระวาระของพระเจ้า มันยังเป็นถ้อยคำที่ชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าชีวิตนิรันดร์มายังเราในฐานะของขวัญ ไม่ใช่ค่าจ้างที่เราได้รับ (เปรียบเทียบ อฟ. 2:8-9)

“ความเชื่อขึ้นอยู่กับทางเลือกสรร ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับทางเลือกของมนุษย์”⁶¹⁸

10:29

พระเยซูได้สนับสนุนพระสัญญาแห่งความมั่นคงนี้ พระองค์ได้ย้ำเตือนผู้ฟังของพระองค์ว่า เพราะสิ่งที่พระองค์ได้ทำนั้นก็เพื่อที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา “พระบิดา” และพระองค์เองก็เป็นผู้ซึ่งจะรักษาแกะของพระองค์ให้ปลอดภัย (เปรียบเทียบ 17:12)

“‘พระหัตถ์ของพระคริสต์’ (ข้อ)28) อยู่ใต้เรา และ ‘พระหัตถ์’ ของพระบิดาอยู่เหนือเรา ดังนั้นเราก็มั่นคงระหว่างพระหัตถ์ที่ประสานกันของผู้มีอำนาจทั้งสิ้น!”⁶¹⁹

“ความยิ่งใหญ่ของพระบิดาไม่ใช่ของฝูงแกะที่เป็นรากฐานของ [พื้นฐานสำหรับ] ความปลอดภัยของฝูงแกะ”⁶²⁰

ไม่มีใครสามารถขโมยไปจากพระเจ้าได้ ไม่มีใครที่มีกำลังหรือปัญญาที่เหนือกว่าที่จะเอาชนะหรือชนะพระองค์ด้วยสติปัญญา (เปรียบเทียบ คส. 3:3) ไม่มีใคร จะ แย่งชิงพวกเขาจากพระเจ้าได้ (ข้อ 28) และไม่มีใคร สามารถ ทำอย่างนั้นได้เช่นกัน

10:30

พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าพระองค์และพระบิดาเป็นบุคคลเดียวกันแห่งพระภาคของพระเจ้า ถ้าพระองค์ได้หมายถึงอย่างนั้น พระองค์คงได้ใช้รูปแบบเพศชายของคำที่แปลว่า “เดียว” (คำกรีก *ไอซซ์*) ตรงกันข้าม พระองค์ได้ใช้รูปแบบเป็นกลาง (คำกรีก *เฮน*) พระองค์ได้หมายถึงว่า พระองค์และพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวในการกระทำ การอธิบายนี้เข้ากันได้กับบริบทอีกด้วย เนื่องจากพระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์จะรักษาแกะของพระองค์ให้ปลอดภัย (ข้อ 28) และ ที่ว่าพระบิดาของพระองค์จะรักษาพวกเขาให้ปลอดภัย (ข้อ 29)

ข้อนี้ได้อยู่ ณ ศูนย์กลางของการอภิปรายที่จริงจังมาตลอดเกี่ยวกับธรรมชาติของพระเยซูที่ได้เกิดขึ้นมามากกว่าหลายศตวรรษ บรรดาผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าอย่างบริบูรณ์และมนุษย์อย่างบริบูรณ์ (พวกความเชื่อดั้งเดิม) และบรรดาผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูไม่ใช่เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ (พวกเอเรียนส์) ได้อ้างข้อนี้เพื่อจะสนับสนุนจุดยืนของพวกเขา ผู้ที่มีความเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่โดยพระองค์เดียวไม่เป็นตรีเอกภาพได้จำกัดความเป็นหนึ่งเดียวนี้ต่อเอกภาพแห่งความตั้งใจและการออกแบบ ดังนั้น เราต้องพิจารณาข้อนี้อย่างระมัดระวัง

หนึ่ง การอ้างของพระเยซูถึง “ความเป็นหนึ่ง” ที่นี้ในตัวของมันเองนั้นก็ไม่ได้พิสูจน์ถึงเอกภาพของพระบุตร *ในแก่นแท้* กับพระบิดา ใน 17:22 พระเยซูได้อธิษฐานว่าพวกสาวกของพระองค์จะเป็น “หนึ่ง” อย่างที่พระองค์และพระบิดาเป็น “หนึ่ง” นั่นคือ ในจุดประสงค์และความเชื่อของพวกเขา ประการที่สอง ตอนที่พระบิดาคิดเรื่องนี้ประกาศว่าพระบิดาและพระบุตร “เป็นหนึ่ง” มากกว่าแค่ในจุดประสงค์และความเชื่อของพระองค์ทั้งสอง (เปรียบเทียบ 1, 18; 8:58; 12:41; 20:28) ประการที่สาม บริบทของข้อนี้ยังบ่งบอกอีกว่า พระเยซูได้ทำ *ทุกสิ่ง* ที่พระบิดาของพระองค์ได้ทำ (เปรียบเทียบ 5:19) และที่ว่าพระเยซูและพระบิดาได้เป็นหนึ่งในการบรรลุน้ำพระทัยของ *พระเจ้า* และ งานของ *พระเจ้า* ประการที่ห้า 17:55 ใช้เอกภาพของพระบิดาและพระบุตรเป็นพื้นฐานสำหรับเอกภาพของสาวกและสาวกในการเปรียบเทียบ ไม่ใช่ อีกแนวทางหนึ่ง ซึ่งบ่งบอกว่า เอกภาพแรกนั้นก็เป็นเอกภาพที่เป็นพื้นฐานมากกว่า⁶²¹

“. . . ในการที่จะพิสูจน์ว่าไม่มีใครสามารถแย่งชิงพวกเขาไปจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ [ข้อ 28] พระองค์ทรงตรัสเพิ่มว่า ‘เรา [ผู้เลี้ยงของแกะ] และพระบิดา [เจ้าของของแกะ] เป็นหนึ่งเดียว’ หนึ่งเดียวในอะไร อย่างไม่สงสัยเลยว่า ?หนึ่งเดียวในงานแห่งอำนาจที่ซึ่งพระองค์ปกป้องแกะของพระองค์และไม่ได้ทำให้พวกเขาทนทุกข์ที่จะถูกแย่งชิงไปจากพระหัตถ์ของพระองค์’⁶²²

สรุปแล้ว ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูกำลังอ้างถึงการเป็นแก่นแท้เดียวกันกับพระเจ้า ที่นี้พระองค์ได้อ้างถึงการทำหน้าที่ในการรวมกันกับพระบิดา อย่างไรก็ตาม บริบทและคำถ้อยอื่นๆในพระกิตติคุณนี้แสดงให้เห็นว่าเอกภาพของพระองค์กับพระบิดาได้แผ่กว้างเกินกว่าเอกภาพทางหน้าที่ และได้รวมถึงเอกภาพที่เหนือธรรมชาติที่เป็นเนื้อแท้

พวกยิวได้ถามพระเยซูถึงถ้อยคำที่ “กระจ่าง” เกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ พระเยซูได้ให้พวกเขาเหล่านั้น ซึ่งก็คือการอ้างที่ว่าพระองค์ได้ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างเต็มที่และอย่างสมบูรณ์ ซึ่งได้บ่งบอกถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างหนักแน่น ถ้อยคำนี้เป็นจุดสูงสุดของการอภิปรายก่อนหน้านั้น (ข้อ 22-29; เปรียบเทียบ 5:18; 8:59)

การอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้า 10:31-39

10:31-33 เป็นที่ชัดเจนว่า พวกยิวได้เข้าใจว่าพระเยซูทำการอ้างถึงมากกว่าแค่การเห็นด้วยกับพระเจ้าในความคิดและจุดประสงค์ นั่นคือ ความเท่าเทียมกับพระบิดาในฐานะพระเจ้า พวกเขาได้เตรียมที่จะ “เอาหินขว้างพระองค์” สำหรับ “การหมิ่นประมาท” นี่เป็นการกล่าวหาที่ชัดเจนอันแรกถึงการหมิ่นประมาท (เปรียบเทียบ 8:59) พวกเขาได้เชื่อว่าพระเยซูกำลังหมิ่นประมาทเพราะว่าพระองค์กำลังอ้างว่า “เป็น พระเจ้า” (เปรียบเทียบ 5:18; 8:59; มก. 14:61-64) ก่อนที่พวกเขาสามารถกระทำได้นั้น พระเยซูได้ถามพวกเขาว่า “เพราะการกระทำข้อใด” ของ “การ (คำกรีก *เออร์กา คาลา*) ดี (สูงส่ง ยอดเยี่ยม) หลายประการ” ของพระองค์ที่พวกเขากำลังจะเอาหินขว้างพระองค์? คำถามนี้ได้เผชิญหน้าพวกเขาด้วยความไม่สอดคล้องกันของการประหารคนหนึ่งสำหรับการฟื้นฟูผู้คนที่ได้ประสบกับความพิการ การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูได้เป็นพยานว่า พระองค์กำลังทำงานของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกยิวไม่ได้คิดถึงสิ่งนี้อย่างละเอียด แต่ได้

ตอบสนองว่ามันไม่ใช่เพราะงานของพระองค์ แต่เพราะถ้อยคำของพระองค์นั้นที่พวกเขาจะฆ่าพระองค์ ตอนนี้ผู้อ่านควรตระหนักว่าพระเยซูเป็นผู้ที่พระองค์อ้างว่าเป็นอย่างแท้จริง คือ เป็นหนึ่งกับพระบิดา และมากกว่าแค่มนุษย์ มนุษย์ไม่ได้ทำให้ตัวเขาเองเป็นพระเจ้า พระเจ้าได้ทำให้พระองค์มาเป็นมนุษย์ (1:1, 14, 18)!

ถ้าพระเยซูไม่ได้อ้างถึงการเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์คงได้แก้ไขความเข้าใจผิดของพวกเขาอย่างง่ายดายที่นี่ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ไม่ได้แก้ไขก็เป็นหลักฐานเพิ่มเติมว่า พวกเขาได้เข้าใจอย่างถูกต้องว่าพระองค์กำลังอ้างถึงการเป็นพระเจ้า

10:34

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะชี้ให้เห็นว่าการเปิดเผยที่เชื่อถือได้ของพวกเขา ซึ่งก็คือพันธสัญญาเดิมนั้นได้รับรองถึงการอ้างของพระองค์ พระองค์ได้อ้าง สดุดี 82:6 เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาเดิมได้ใช้คำว่า “พวกพระ” (คำฮีบรู *เอล โลฮิม*) เพื่อจะอ้างถึงบุคคลต่างๆ นอกเหนือจากพระเจ้าเอง ถ้าพระเจ้าได้กล่าวถึงผู้คนในฐานะ “พวกพระ” ทำไมพวกเขาควรคัดค้านถ้าพระเยซูได้บ่งบอกว่าพระองค์เป็นพระ?

อัตลักษณ์ของผู้คนผู้ซึ่งพระเจ้าได้กล่าวถึงว่าเป็น “พวกพระ” ใน สดุดี 82:6 ก็ยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ มุมมองที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดก็คือว่า พวกเขาเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้ทำหน้าที่ในฐานะตัวแทนของพระเจ้า และในแง่ที่ตนเองพวกเขาก็เป็น “พระเล็กๆ” (สดด. 82:1-4; เปรียบเทียบ อพย. 21:6; 22:8)⁶²³ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า “พวกพระ” เหล่านี้เป็นพวกทูตสวรรค์⁶²⁴ สิ่งนี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากการเปรียบเทียบในสดุดีนี้ก็คือระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ไม่ใช่ทูตสวรรค์ มุมมองที่สามก็คือว่า พระเจ้าได้กล่าวถึงชนชาติทั้งหมดของอิสราเอลเมื่อพระองค์ได้ให้ธรรมบัญญัติแก่พวกเขา ที่นั่นพระองค์ได้กล่าวต่อผู้คนในฐานะ “พวกบุตร” ของพระองค์ และในแง่นี้ก็กำลังเรียกพวกเขาว่าพวกพระในสดุดีนั้น⁶²⁵ อย่างไรก็ตาม บริบทที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบระหว่างพระเจ้าในฐานะผู้วินิจฉัยแท้ (สดด. 82:1, 8) และผู้คนที่พระองค์ได้ต่อว่าสำหรับการตัดสินใจอย่างผิดๆ (สดด. 82:2-7) ดูเหมือนจะชอบมุมมองแรก

10:35-36

อนุประโยค “พระคัมภีร์ไม่สามารถถูกทำให้แตกหักได้” หมายถึงว่า มนุษย์ไม่สามารถลบล้างกันไว้ทางหนึ่ง หรือพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ผิดพลาดได้

“มันหมายถึงว่า พระคัมภีร์ไม่สามารถถูกทำให้ว่างเปล่าจากพลังของพระคัมภีร์เองได้ โดยการแสดงให้เห็นว่าผิดพลาด”⁶²⁶

ถ้อยคำของพระเยซูรับรองถึงเอกภาพ สิทธิอำนาจ และความไม่ผิดพลาดของพระคัมภีร์ พระเยซูได้ถ้อยคำที่สูงส่งอย่างมากของพระคัมภีร์ ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า มันไม่สอดคล้องสำหรับพวกยิวที่จะอ้างพันธสัญญาเดิมในฐานะสิทธิอำนาจของพวกเขา (ข้อ 34) และจากนั้นก็ไม่นับถือบางสิ่งที่พันธสัญญาเดิมได้กล่าวไว้ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เห็นด้วยกับสิ่งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันไม่สอดคล้องสำหรับพวกเขาที่จะเอาหินขว้างพระเยซูสำหรับการอ้างถึงการเป็นพระเจ้าและ “พระบุตรของพระเจ้า” เมื่อพันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึงมนุษย์ว่าเป็น “พวกพระ” และ “บุตรของพระเจ้า”

“ในรูปเอกพจน์ *เฮ กราเฟ* ตามปกติหมายถึง ตอนเดียวของพระคัมภีร์ และคำกริยาที่แปลว่า *แตกหัก (ลูโอ)* ถูกใช้ในข้อที่ 18 ของการไม่นับถือประมวลกฎ ความหมายที่นั่นคือ ‘พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่สามารถถูกกันไว้ต่างหากในฐานะที่ไม่ตรงประเด็นกับเรื่องราวที่อยู่ภายใต้การอภิปราย’⁶²⁷

พระเยซูไม่ได้ใช้การโต้แย้งนี้ที่จะอ้างว่าพระองค์เป็นพระเจ้า พระองค์ได้ใช้มันเพื่อจะด้อนพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ พระองค์ต้องการให้พวกเขาเห็นว่าคำของพระเจ้าที่พระองค์กำลังใช้เพื่อจะอธิบายถึงพระองค์เป็นคำที่พันธสัญญาเดิมเองได้ใช้เกี่ยวกับมนุษย์อีกด้วย ตามหลักเหตุผลแล้ว พวกเขาไม่สามารถกล่าวหาพระองค์ถึงการหมิ่นประมาทได้ สำหรับเหตุผลที่เรียบง่ายที่ว่าพระบิดา (พระเจ้า) ได้ตั้งพระองค์ไว้และได้ส่งพระองค์เข้ามาในโลกด้วยภารกิจที่พิเศษ พระองค์เป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ที่ถูกต้องสำหรับเหตุผลนี้ อย่างที่พวกยิวได้ชำระพระวิหารของพวกเขาหลังจากการถูกทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ของมัน โดยอันโทอ็อกัส เอพิฟานีส ดังนั้นพระเจ้าได้ชำระพระบุตรของพระองค์ พวกเขาได้เฉลิมฉลองการชำระแห่งพระวิหารทางกายภาพของพวกเขาด้วยเทศกาลฉลองพระวิหาร แต่พวกเขาไม่ได้เต็มใจที่จะยอมรับพระวิหารฝ่ายวิญญาณที่ได้แทนที่มัน นั่นคือ พระเยซู

10:37-38

ถัดไปพระองค์ได้ระบุถึงหลักฐานที่พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ควรพิจารณา นั่นคือ “การงาน” ของพระองค์ซึ่งรวมถึงการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 25) พระองค์ได้

ยอมรับว่าการอ้างต่างๆทางคำพูดไม่ได้เพียงพอในการอ้างเหล่านั้นเอง พวกเขาคงจะเรียนรู้จากการอ้างเหล่านั้น และที่จะเรียนรู้จากสิ่งเหล่านั้นต่อไปว่า พระองค์กำลังทำการงานที่ดีประเภทเดียวกันที่พระเจ้าพระบิดาได้ทำ พระเยซูได้สำแดงออกถึงความเมตตาสงสารของพระเจ้าและอำนาจของพระเจ้าในการงานของพระองค์ ซึ่งเป็นลักษณะอย่างเดียวกันที่ได้แสดงออกในการงานของพระเจ้าพระบิดา

10:39 พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูได้เข้าใจถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์อย่างถูกต้อง (ข้อ 38) ว่าเป็นการอ้างถึงความเท่าเทียมกับพระบิดา ดังนั้น พวกเขาได้พยายามที่จะ “จับกุมพระองค์” “อีกครั้งหนึ่ง” พระเยซูได้ “หลบหลีก” จากพวกเขาไปได้อีกครั้งหนึ่งเพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาสำหรับการทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 7:30; 8:20) จนเดี๋ยวนี้ การกระทำอันนี้เป็นจุดสูงสุดของความเป็นศัตรูกันที่เป็นทางการระหว่างระยะเวลาของพันธกิจของพระเยซู

การถอนตัวจากกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู 10:40-42

10:40 ยอห์นได้นำเสนอการจากไปจากกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูในฐานะผลลัพธ์ของการปฏิเสธพระองค์ที่เป็นทางการ เหตุการณ์นั้นมีความสำคัญทางสัญลักษณ์จนบางทีผู้เขียนได้ตั้งใจไว้ พระเยซูได้ถอดถอนโอกาสสำหรับความรอดจากผู้คนที่นี่ เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะรับเอาการนำเสนอความรอดที่มีพระคุณของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มและกลับสู่เบธานีในเพอเรีย ซึ่งอยู่ด้านตะวันออกของแม่น้ำ “จอร์แดน” ที่ที่พวกเขาไปปกครองชาวยิวไม่มีสิทธิอำนาจที่จะไล่ตามพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:28)

10:41-42 ตอนนี้ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ตายไปแล้ว อย่างไรก็ตาม หลายคนจากเพอเรียได้ตระหนักว่า พระเยซูกำลังบรรลุสิ่งที่ “ยอห์น” ผู้ให้บัพติศมาได้ทำนายถึงพระเมสสิยาห์ ทำที่ของพวกเขาที่ตรงข้ามกับความเกลียดชังและความไม่เชื่อของหลายคนในกรุงเยรูซาเล็ม จนเดี๋ยวนี้ พวกเขาได้ยอมรับคำพยากรณ์ของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเกี่ยวกับพระเยซู เพราะว่ามันได้พิสูจน์ว่าเป็น “จริง” ไม่ใช่เพราะว่าผู้ลวงหน้ามาก่อนได้กระทำการสำคัญ ซึ่งเขาไม่ได้ทำเลย พยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เกิดผลต่อไปแม้ว่าหลังจากการตายของเขา เพราะว่าเขาได้ชี้ผู้คนไปที่พระเยซู และพระเยซูไม่ได้ทำให้พวกเขาผิดหวัง

บางทีอัครทูตของหั้นได้ระบุถึงจุดหมายของพระเยซูอย่างที่ท่านได้ระบุไว้ เพื่อที่จะบ่งบอกถึงการสิ้นสุดของพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซูที่ขอหั้นผู้ให้บัพติศมาได้แนะนำไว้ การอ้างอิงต่างๆ ถึงขอหั้นผู้ให้บัพติศมาก็จัดตั้ง *การผนวก* ที่ไสว่งเล็บบการบันทึกถึงพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซูต่อฝูงชนในพระกิตติคุณนี้ (1:19-10:42)

I. บทสรุปของพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู บทที่ 11—12

หัวข้อหลักของพระกิตติคุณนี้ คืออัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าที่โคดเค้นต่อไป สิ่งนี้ก็สำคัญสำหรับพวกสาวกของพระเยซูที่จะเติบโตในความเข้าใจของพวกเขาถึงใครที่พระองค์เป็นและที่จะเติบโตในความเชื่อของพวกเขาในพระองค์ อย่างที่มันสำคัญสำหรับคนโดยทั่วไปที่จะเป็น เช่นนั้น ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้กล่าวถึง พระเยซูทรงถอนตัวจากกรุงเยรูซาเล็ม (11:1-12:11) และจากนั้นก็กลับไปที่นี่เพื่อการเสด็จเข้าอย่างพิชิตของพระองค์ รวมถึงการวิงวอนสุดท้ายของ พระองค์ที่จะให้ประชาชนเชื่อในพระองค์ (12:12-50) ส่วนนี้้นำผู้อ่านไปสู่จุดสูงสุดของความเชื่อและความไม่เชื่อในพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูอีกด้วย

1. หมายสำคัญที่เจ็ด: การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้น 11:1-44

พระเยซูได้นำเสนอพระองค์เองในฐานะน้ำแห่งชีวิต อาหารแห่งชีวิต และความสว่างของชีวิต ตอนนี้พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์เองในฐานะ “ผู้เป็นขึ้นจากตายและชีวิต” นี่เป็นหมายสำคัญที่เจ็ดและสุดท้ายของหมายสำคัญที่อัครทูตของพระเยซูซึ่งขอหั้นได้บันทึกไว้ และก็เป็นการเปิดเผยที่มีพลังมากที่สุดแห่งอัตลักษณ์แห่งพระองค์⁶²⁸ หมายสำคัญนี้แสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือศัตรูตัวสุดท้ายและใหญ่ที่สุดของมนุษย์นั่นคือความตาย (เปรียบเทียบกับ 5:21, 25, 28) นักวิชาการบางคนมองว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นหนึ่งในหมายสำคัญของพระองค์ คนอื่นๆชอบที่จะมองการเป็นขึ้นจากตายนั้นในประเภทที่แตกต่างไปจากการอัครทูตต่างๆที่พระองค์ได้กระทำในขณะที่พระองค์ได้มีชีวิตอยู่บนโลก⁶²⁹ ข้าพเจ้าชอบทางเลือกที่สอง

“การอ้างของพระเยซูถึงการทำงานในความเป็นหนึ่งที่สมบูรณ์และอย่างมีสติกับพระบิดาของพระองค์ ได้นำให้พวกเขาที่จะพยายามเอาหินขว้างพระองค์อย่างปราศจากความสำเร็จ [10:31] แต่ตามการบรรยายของขอหั้นนั้น การอ้างของพระองค์ถึงการให้ของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์แก่ผู้เชื่อโดยการทำให้พวกเขาเป็นขึ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณนั่นเองที่ได้นำไปสู่การถูกตรึงของพระองค์ [11:53]”⁶³⁰

“ความตายทางกายภาพเป็นตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์ถึงสิ่งที่ความบาปทำในย่านวิญญาณ อย่างที่ความ

ตายทางกายภาพทำให้ชีวิตสิ้นสุดลงและแยกผู้คน ดังนั้นความตายฝ่ายวิญญาณก็เป็นการแยกผู้คนจากพระเจ้าและการสูญเสียชีวิตที่อยู่ในพระเจ้าไป (ยน. 1:4) พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อว่าผู้คนที่ดำเนินชีวิตที่ครบบริบูรณ์ (10:10)⁶³¹

มีความคล้ายกันระหว่างหมายสำคัญแรกและหมายสำคัญสุดท้าย นั่นคือ บริบทของการอัศจรรย์ทั้งสองเป็นชีวิตครอบครัว การอัศจรรย์ทั้งสองได้ถูกกระทำขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเชื่อ (2:11; 11:15) และการอัศจรรย์ทั้งสองได้ถูกกล่าวว่าได้เป็นการสำแดงถึงพระสิริของพระเจ้า (2:11; 11:4, 40)

“มาระโกบันทึกการเป็นขึ้นจากตายของลูกสาวของไยรัส แต่เธอเพิ่งได้ตายไป ลูกาบอกถึงการเป็นขึ้นจากตายของบุตรแม่มาย์ที่นาอิน แต่เขายังไม่ได้ถูกฝัง แต่ที่นี้ ในกรณีของลาซารุสนั้น ชายที่ตายไปแล้วไม่เพียงแต่ได้ถูกวางไว้ในหลุมฝังศพเท่านั้น แต่ความน่าเบื่อได้เริ่มต้นที่จะกัดกินร่างกายอีกด้วย. . .

“ลำดับที่เกี่ยวกับช่วงสำคัญสุดของคอกอย่างเดียวกันก็ประจักษ์ในการเชื่อมโยงกับ *สภาพของมนุษย์ตามธรรมชาติ* ซึ่ง ‘หมายสำคัญ’ ของยอห์นพรรณนาถึงโดยพื้นฐาน ‘พวกเขาไม่มีเหลืออุ่น’ (2:3) บอกเราว่าคนบาปก็เป็นคนแปลกหน้าอย่างสิ้นเชิงต่อความยินดีของพระเจ้า .วนจ)9:13) ‘ความเจ็บป่วย’ (4:46) ประกาศถึงสภาพของวิญญาณของคนบาป เพราะว่าบาปเป็นโรคที่ได้ขโมยสุขภาพที่ดีดั้งเดิมไปจากเขา ‘คนที่ไร้กำลัง’ (5:7) แสดงให้เราเห็นว่าคนบาปที่ยากจนก็ ‘ปราศจากกำลัง’ (รม .5:6) ไร้การช่วยเหลืออย่างสิ้นเชิง ไม่สามารถที่จะทำสิ่งซึ่งจะทำให้สภาพของเขาดีขึ้นได้ ผู้คนที่ไม่มีอาหารของพวกเขาเอง (6:5) ก็เป็นพยานถึงความเป็นจริงที่ว่ามนุษย์นั้นขาดแคลนสิ่งที่ไร้กำลัง พวกเขาอยู่ที่อยู่บนทะเลที่พายุได้พัดใส่ (6:18) ก่อนที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้มาหาพวกเขานั้นก็พรรณนาถึงจุดที่อันตรายที่คนบาปครอบครอง คือ อยู่บน ‘ถนนกว้าง’ ที่นำไปสู่ *การถูกทำลาย* ชายตาบอดแต่กำเนิด (9:1) แสดงถึงความจริงที่ว่าคนบาปไร้ความสามารถแห่งการรับรู้ถึงไม่ว่าความเคราะห์ร้ายและอันตรายของเขาเอง หรือผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยเขาได้ แต่ในยอห์นบทที่ 11 เรามีสิ่งที่จริงจังและน่ากลัวมากกว่ามาก ที่นี้เราเรียนรู้ว่า มนุษย์ตามธรรมชาติก็ *ตาย* ฝ่ายวิญญาณ คือ ‘ตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป’ เราไม่สามารถไปต่ำกว่านี้ได้ สิ่งใดก็ตามที่ไร้ความหวังมากกว่าก็ไม่สามารถถูกพรรณนาได้ ต่อหน้าความตายนั้น คนฉลาดที่สุด คนที่ร่ำรวยที่สุด คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางมนุษย์จะต้องสารภาพถึงการไร้ความช่วยเหลืออย่างสิ้นเชิงของพวกเขา ดังนั้น นี่คือนี่สิ่งที่ถูกตั้งไว้ต่อหน้าเราในยอห์นบทที่ 11”⁶³²

การตายของลาซารุส 11:1-16

ในส่วนนี้ ยอห์นได้เน้นถึงจุดประสงค์โดยเจตนาของพระเยซูในการยอมให้ลาซารัสที่จะตายไป และความเป็นจริงแห่งการตายของเขา

11:1-2 บางที “ลาซารัส” เป็นคำผันแปรของคำว่า “เอลาซาร์” ซึ่งหมายถึง “พระเจ้าทรงช่วย”⁶³³ บรรดาผู้เขียน พระกิตติคุณฟ้องไม่ได้อ้างอิงถึงเขา บางทีนั่นเป็นเหตุว่าทำไมยอห์นได้ระบุว่าเขาเป็น “น้องชาย” ของมารีย์และมารธา พี่สาวสองคนนี้ปรากฏในพระกิตติคุณยอห์นเป็นครั้งแรกที่นี่ แต่พวกเขาปรากฏในพระกิตติคุณสัมพันธ์ที่มาก่อนพระกิตติคุณที่สี่ (เปรียบเทียบ มธ. 26:6-12; มก. 14:3-9; ลก. 10:38-42)

“เบธานี” ที่นี่คือเบธานีที่อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางตะวันออกประมาณสามกิโลเมตร (ข้อ 18) ไม่ใช่เบธานีที่อยู่ในเพอเรียที่ซึ่งผู้เขียนได้อ้างอิงถึงก่อนหน้านี้ (1:28) การอธิบายเพิ่มเติมของยอห์นเกี่ยวกับ “มารีย์” ในข้อที่ 2 ก็พาดพิงถึงเหตุการณ์ภายหลังที่ท่านจะบรรยายใน 12:1-8 บางทีท่านได้เชื่อว่าผู้อ่านดั้งเดิมของท่านคงจะได้ยินเหตุการณ์นี้แล้ว (เปรียบเทียบ มธ. 26:6-12; มก. 14:3-9) หรือท่านอาจได้ผูกการอ้างอิงถึงมารีย์ทั้งสองครั้งนี้เข้าด้วยกัน

11:3 ชื่อเรียก “พระองค์เจ้า” (คำกรีก *คูรี*) ก็น่านับถือ และไม่ได้จำเป็นต้องบ่งบอกถึงความเชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้มีการติดต่อที่สำคัญกับลาซารัสและพี่สาวสองคนของเขาอย่างมากจนผู้หญิงสองคนนั้นสามารถอ่อนน้อมต่อความรักที่รักใคร่ (คำกรีก *ฟีเลิส*) ของพระเยซูสำหรับน้องชายของเขาได้ (“ผู้ที่พระองค์ทรงรัก”) เมื่อพวกเขาได้กระตุ้นให้พระองค์ที่จะมา พวกเขาได้เชื่ออีกว่าพระเยซูสามารถช่วยน้องชายของพวกเขาได้ โดยการรักษาเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 21; สดค. 50:15) พวกเขาต้องได้ตระหนักว่า พระเยซูตกอยู่ในอันตรายที่ใดที่หนึ่งใกล้กรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 8)

“พระธรรมข้อนี้สอนเราอย่างตรงๆ ว่าความเจ็บป่วยในผู้เชื่อไม่มีทางที่จะเข้าไม่ได้กับความรัก ของพระเจ้าที่มีต่อบุคคลเช่นนั้น มีบางคนที่สอนว่าความเจ็บป่วยในธรรมิกชนเป็นหลักฐานที่แน่นอนถึงความไม่โปรดปรานของพระเจ้า กรณีของลาซารัสควรที่จะทำให้เกิดผลตลาคเช่นนั้นเจียบตลอดไป แม้กระทั่งเพื่อนๆที่ถูกเลือกสรรของพระคริสต์ก็เจ็บป่วยและตายไป ดังนั้น เราไร้ความสามารถอย่างสิ้นเชิงเพียงไรที่จะประเมินความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราโดยสภาพหรือสถานการณ์ที่ชั่วครวของเรา! .

. . พระเจ้าทรงรักคริสเตียนอย่างแท้จริงเมื่อพวกเขาเจ็บป่วยและเมื่อพวกเขาสบายดี เช่นกัน”⁶³⁴

11:4 พระเยซูได้หมายถึงว่า ลาซารัสจะไม่ตายในแง่สุดท้าย แม้ว่า “โรคนี้” ได้พิสูจน์ว่าทำให้ถึงตาย การตายในไม่ช้าของลาซารัสจะหลีกเลี่ยงให้แก่การเป็นขึ้นจากตายและการเปิดเผยถึงพระเยซูซึ่ง “ได้รับเกียรติ” ในฐานะ “พระบุตร” ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 9:3) ในพระกิตติคุณนี้ “เกียรติ” ของพระเจ้าตามปกติแล้วก็เป็นการอ้างอิงถึงการเปิดเผยพระองค์เองของพระองค์ แทนที่จะเป็นการสรรเสริญจากผู้อื่นที่มายังพระองค์ (เปรียบเทียบ 1;14-18; 5:23; 12:28; 17:4)⁶³⁵ อย่างหนึ่งแบบแล้ว การอัศจรรย์นี้ไม่ได้เพียงแค่เปิดเผยถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่ได้นำไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีกด้วย ซึ่งเป็นการสำแดงสูงสุดถึงอัตลักษณ์และเกียรติของพระองค์

“จุดประสงค์ต่างๆของพระเจ้าที่ใหญ่ยิ่งในการทนทุกข์ก็เห็นได้ในเรื่องราวที่เจาะจงในพระกิตติคุณของยอห์น ด้วยการรักษาชายทุพพลภาพ ณ สระเบธซาธา (ยน. 5) นั้น พระเยซูได้สอนว่าบาปอาจเป็นสาเหตุของการทนทุกข์และความเจ็บป่วย ในการรักษาชายตาบอดแต่กำเนิดนั้น พระเยซูได้กล่าวว่าสาเหตุสำหรับความบอดของชายคนนั้นไม่ใช่ทั้งบาปของเขาหรือบาปของพ่อแม่ของเขา แต่ที่ว่างงานของพระเจ้าจะปรากฏ (9:3) และพระเยซูได้ทำให้การไปถึงเบธานีของพระองค์ได้ล้ำเข้าไปอย่างตั้งใจ เพื่อว่าพระองค์และพระบิดาของพระองค์จะได้รับเกียรติเมื่อพระองค์ได้ทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย (11:4)”⁶³⁶

11:5-6 ยอห์นได้เปิดเผยความสงสัยใดๆเกี่ยวกับความรัก (คำกรีก *อากาเพ*) แห่งของพระเยซูสำหรับครอบครัวนี้ การล่าช้าของพระองค์ไม่ได้แสดงถึงความไม่สนใจแต่แสดงถึงจุดประสงค์ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2:4; 7:3-10) ความล่าช้าของพระองค์ในการเคลื่อนที่ไปยังกรุงเยรูซาเล็มและการตายของพระองค์เป็นความตั้งใจส่วนตัวอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ)2:3-4; 7:3-9)

“ขอให้ เรา เรียนรู้จากสิ่งนี้ว่า เมื่อพระเจ้าทำให้เรา รอคอย มันคือเครื่องหมายที่ว่า พระองค์ตั้งใจที่จะ *อวยพร* แต่ในแนวทางของพระองค์ ตามปกติแล้วก็เป็นแนวทางที่แตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่ เรา ประารถนาและคาดหวัง [เปรียบเทียบ 30:18]”⁶³⁷

11:7-8

การตัดสินใจของพระเยซูที่จะกลับไปยังบริเวณกรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูเดียดูเหมือนจะบ้าบิ่นต่อพวกสาวก ผู้ซึ่งได้ย่ำเตือนพระองค์ว่าพวกยิวที่นั่นได้พยายามที่จะ “เอาหินขว้าง” พระองค์เมื่อเร็ว ๆ นี้ (10:31, 39) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขายังไม่ได้สังเกตเห็นการปกป้องของพระบิดาต่อพระบุตรของพระองค์จนกว่าเวลาที่ได้กำหนดไว้ของพระองค์ หรือความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

11:9-10

โดยทั่วไปแล้ว คนยิวและคนโรมันได้ถือว่า “เวลา” กลางวันทั้งหมดเป็น “สิบสอง” และ เวลา กลางคืนเป็นอีก “สิบสอง” ตามตัวอักษรแล้ว พระเยซูได้อ้างอิงถึงเวลากลางวัน ในเชิงเปรียบเทียบแล้ว เวลากลางวันได้เล็งถึงน้ำพระทัยของพระบิดา พระเยซูก็ปลดปล่อยตราบเท้าที่พระองค์ได้ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา สำหรับพวกสาวกนั้น ตราบเท้าที่พวกเขาได้ติดตามพระเยซู ซึ่งเป็น “ความสว่างของโลก” ต่อไปนั้น พวกเขาจะ “ไม่สะดุด” การดำเนิน “ในกลางคืน” พรรณนาถึงการประพบัติโดยปราศจากการทำให้กระจ่างหรือการอนุญาตของพระเจ้า การดำเนินชีวิตในย่านของความมืด (นั่นคือ ความชั่ว) ก็อันตราย (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:6)

“เมื่อมีความมืดในจิตใจ จากนั้นเราจะสะดุดอย่างแน่นอน”⁶³⁸

“. . . มนุษย์ต้องไม่ติดตามความสว่างภายในที่ได้ทักทักเอา แต่ยอมรับพระเยซูในฐานะความสว่างของโลก 8:12; 9:5)”⁶³⁹

11:11-13

พระเยซูได้อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมพระองค์จำเป็นต้องไปยังเบธานี “นอนหลับ” เป็นการเปรียบเทียบ โดยทั่วไปของพันธสัญญาเดิมถึงความตาย (เช่น โครคนหนึ่ง “ได้นอนหลับกับบรรพบุรุษของเขา”; เปรียบเทียบ มก. 5:39) อย่างไรก็ตาม แนวคิดที่ว่าผู้คนที่ตื่นจากหลับนี้ ในขณะที่ได้ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิมนั้น (ดนล. 12:2) ก็ไม่ใช่การรับรู้โดยทั่วไปถึงผลลัพธ์ของความตาย ตามปกติแล้ว ผู้คนคิดถึงบรรดาผู้ที่หลับในความตายว่ายังหลับอยู่ (ตาย) ดังนั้นความสับสนของพวกสาวกก็เป็นที่เข้าใจ อย่างเช่นการอธิบายของยอห์นเกี่ยวกับความหมายของพระเยซู ตามปกติแล้ว บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้อ้างอิงถึงความตายว่าเป็น “การนอนหลับ” สำหรับคริสเตียน เพราะว่าการเป็นขึ้นขึ้นจากตายสู่ชีวิตของเขาหรือของเธอนั้นก็เป็นการเปิดเผยที่โดดเด่นและแน่นอน (เปรียบเทียบ กจ. 7:60; 1 คร. 15:6, 20, 51; 1 ธส.

4:13-18)

“ในพระคัมภีร์นั้นคำว่า *นอนหลับ* ถูกใช้สำหรับการพักผ่อนทางกายภาพ (ปฐมก. 2:21-22) สำหรับความขี้เกียจและความไม่เอาใจใส่ (รม. 13:11) สำหรับสภาพที่ไม่รอด (อฟ. 5:14) และสำหรับความตาย (คนล. 12:2; 1 ธส. 4:14)”⁶⁴⁰

ฟังก์ชันชี้ให้เห็นเจ็ดสิ่งที่การเปรียบเทียบถึง) บ่งบอกไว้คือ ”การหลับ“1) การหลับไม่เป็นภัยอย่างสิ้นเชิง) 2) การหลับมาในฐานะการผ่อนคลายที่พึงประสงค์หลังจากความเป็นทุกข์และงานตรากตรำของวัน)3) ในการหลับเรานอนลงเพื่อจะลุกขึ้นอีก)4) การหลับเป็นเวลาของการพัก)5) การหลับไม่ยอมให้ความเป็นทุกข์แห่งชีวิตเข้ามา)6) เหตุผลหนึ่งที่บางทีทำไมความตายถูกเปรียบเทียบกับการหลับก็คือที่จะเน้นถึงความสบายที่ซึ่งพระเจ้าจะกระตุ้นเรา)7) การหลับเป็นเวลาที่เราถูกทำให้พอดีกับงานต่างๆของวันพรุ่งนี้⁶⁴¹

ที่พระเยซูไม่ได้สอน “การนอนหลับของจิตใจ” ควรชัดเจนจากลูกา 16:19-31 หลักคำสอนของ “การนอนหลับของจิตใจ” ก็คือคำสอนที่ว่า ฌ ความตายนั้น จิตใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่ไม่ได้เป็นวัตถุของมนุษย์ ก็ไม่มีสติจนกว่าจะมีการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย เรื่องราวของเศรษฐีและลาซาร์สในลูกาบทที่ 16 แสดงให้เห็นว่าผู้คนมีสติหลังจากความตายและก่อนการเป็นขึ้นจากตายของพวกเขา⁶⁴²

11:14-15 เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ “ยินดี” ที่พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่นเมื่อลาซาร์สได้ตายไป เพราะว่าพวกสาวกจะเรียนรู้บทเรียนที่หนักแน่นจากการเป็นขึ้นจากตายของเขาเพื่อจะเพิ่มพูนความเชื่อของพวกเขา *หมายเหตุสำคัญ* ที่การตายของลาซาร์สได้ทำให้เป็นไปได้ก็จะเป็นการแสดงที่ชัดเจนที่สุดถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูจนเดี๋ยวนี้ และจะโน้มน้าวหลายคนว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า

“พวกสาวกได้เชื่อในแง่หนึ่งแล้ว (2:11; 6:69) แต่แต่ละการทดสอบใหม่ๆก็เสนอขอบเขตสำหรับการเติบโตของความเชื่อ ดังนั้นสิ่งที่มีศักยภาพก็กลายเป็นจริง ความเชื่อไม่สามารถคงที่หรือสมบูรณ์ได้”⁶⁴³

11:16 นี่เป็นการอ้างอิงอันแรกในหมวดพระกิตติคุณถึง “โรมัส” ที่กล่าวบางสิ่ง ยอห์นได้อธิบายถึง

สมาชิกคนหนึ่งของสาวกสิบสองคน (มธ. 10:3; มก. 3:18; ลก. 6:15; กจ. 1:13) อย่างเพิ่มเติมว่าเป็นผู้หนึ่งที่ถูกรเรียกว่า “แฝด” เป็นที่ชัดเจนว่า ชื่อ “โรมัส” มาจากคำฮีบรู *โทม* และคำอาร์เมก *โทมา* ซึ่งทั้งสองคำก็หมายถึง “แฝด” “ดิคูโมส” เป็นคำเทียบเท่าภาษากรีกถึงคำว่า “แฝด” เราไม่ทราบอย่างแน่นอนว่าใครเป็นน้องชายหรือน้องสาวแฝดของโรมัส ตามปกติแล้ว เปโตรเป็นโฆษกสำหรับสาวกสิบสองคน แต่ที่นี้อย่างเช่นในภายหลังนั้น ยอห์นได้นำเสนอว่าโรมัสได้กล่าวออกมา (เปรียบเทียบ 14:5; 20:24-29; 21:2)

“เราไม่ทราบว่าใครเป็นแฝดของเขา แต่ก็มีบางเวลาเมื่อ *เราทุกคน* ดูเหมือนจะเป็นแฝดของเขาเมื่อเราพิจารณาถึงความไม่เชื่อและความรู้สึกที่หุดหู่ของเรา!”⁶⁴⁴

คริสเตียนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะคิดถึงโรมัสในฐานะ *ผู้สงสัย* เนื่องจากความไม่เต็มใจของเขาที่จะเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูในภายหลัง (20:24-29) อย่างไรก็ตาม ที่นี้การอุทิศตนของเขาต่อพระเยซูและความกล้าหาญของเขาก็เด่นชัด! เขาไม่ได้เข้าใจว่าพวกเขาจะปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัยเพียงไร ในการขึ้นไปยังเบธานี เนื่องจากว่าพวกเขาได้อยู่กับพระเยซู ผู้ที่กำลังดำเนินในการเชื่อฟังต่อพระบิดาของพระองค์อยู่ (ข้อ 9-10) เขาก็ไม่ได้เข้าใจเช่นกันว่าการตายที่พระเยซูจะตายนั้นเป็นการตายที่พวกเขาของพระองค์ไม่พร้อมที่จะเข้าร่วมกับพระองค์ คืออย่างน้อยก็ยังไม่พร้อม (เปรียบเทียบ 1:29, 36) อย่างไรก็ตาม เขาได้กล่าวมากกว่าที่เขาได้รู้ บางทียอห์นได้บันทึกการทำทนายที่ได้ตั้งใจอย่างดีของเขาไว้ เพราะว่ามันเป็นการเรียกเชิงสัญลักษณ์ต่อพวกเขา ที่จะแบกกางเขนของพวกเขาและติดตามพระเยซู (เปรียบเทียบ 12:25; มก. 8:34; 2 คร. 4:10)

“แม้ว่าเขาขาดความฉลาด เขาก็ผูกพันกับตัวบุคคลของพระเยซูอย่างลึกซึ้ง”⁶⁴⁵

การเปิดเผยถึงการเป็นขึ้นจากตายและชีวิต 11:17-29

ฉากในตอนนีเปลี่ยนจากบริเวณใกล้เบธานีแห่งเพอเรีย (1:28; 10:40) ไปยังเบธานีในแคว้นยูเดีย ทั้งสองเมืองได้กลายมาเป็นสถานที่ที่ผู้คนได้เชื่อในพระเยซู

11:17 มีหลักฐานบางอย่างที่ว่าพวกรับบีชาวยิวในภายหลังได้เชื่อว่าวิญญาณบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งได้ตายไป

ก็ได้ค้างอยู่เหนือซากศพเป็นเวลาสามวันหรือจนกว่าการเน่าเปื่อยของร่างกายได้เริ่มต้นขึ้น พวกเขาได้เชื่อว่าจากนั้นวิญญาณได้ละทิ้งร่างกายไปเนื่องจากว่าความหวังใดๆของการเป็นขึ้นใหม่ได้หมดไป เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้รู้สึกว่ามันยังมีความหวังที่ว่าบุคคลนั้นจะฟื้นขึ้นระหว่างสามวันแรกหลังจากการตาย นักวิชาการคนอื่นๆไม่แน่ใจว่านี่เป็นสิ่งที่คนยิวได้เชื่อตั้งแต่ต้นๆอย่างเหตุการณ์นี้หรือไม่⁶⁴⁶ ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูได้ทำให้ ลາซารัสเป็นขึ้นหลังจากที่เขาได้ตายไปเป็นเวลา “สี่วัน” จะไม่ได้ทิ้งข้อสงสัยที่ว่าพระเยซูได้ทำให้คนตายเป็นขึ้นอย่างแท้จริง ตามธรรมเนียมแล้ว คนยิวได้ฝังศพวันเดียวกันที่บุคคลนั้นได้ตายไป เนื่องจากสภาพอากาศที่อบอุ่นและอัตราที่ค่อนข้างรวดเร็วของความเน่าเปื่อยที่มันได้ก่อให้เกิดขึ้น (เปรียบเทียบ กจ. 5:5-6, 10)⁶⁴⁷

“ไม่ใช่แค่คนรวยเท่านั้น แม้กระทั่งบรรดาผู้ที่มีอันจะกินอย่างพอสมควรก็มีหลุมฝังศพของพวกเขาเอง ซึ่งบางทีได้มาและได้เตรียมไว้นานก่อนที่จะถูกใช้ และถูกปฏิบัติต่อและเป็นมรดกในฐานะทรัพย์สินส่วนตัว ในถ้ำหรือหลุมฝังศพที่เป็นหินซึ่งถูกตัดไว้ เช่นนั้น ร่างกายได้ถูกวางไว้ ซึ่งได้รับการชโลมด้วยเครื่องเทศหลายอย่าง ด้วยดอกเมอเทิล ว่านน้ำ และด้วยต้นหุสบ น้ำมันกุหลาบ และน้ำกุหลาบอีกด้วย ณ ระยะเวลาภายหลัง”⁶⁴⁸

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะสร้างตารางเวลาที่แน่นอนของเหตุการณ์แต่ละวันขึ้นใหม่ แม้ว่านักอรรถาธิบายส่วนใหญ่ได้นำเสนอมุมมองต่างๆของพวกเขา ซึ่งทั้งหมดนั้นก็เกี่ยวข้องกับการคาดคะเนบางอย่าง เราไม่ทราบอย่างแท้จริงว่ามันใช้เวลานานแค่ไหนสำหรับผู้ส่งสารที่จะไปถึงพระเยซู หรือลาซารัสได้มีชีวิตนานแค่ไหนหลังจากที่ผู้ส่งสารได้มาและบอกพระเยซูว่า ลາซารัสกำลังจะตาย (ข้อ 3) เราไม่ทราบเช่นกันว่ามันใช้เวลานานแค่ไหนสำหรับพระเยซูที่จะไปถึง เบธานีแห่งแคว้นยูเดียจากที่ที่พระองค์ได้อยู่

“. . . มันเป็นข้อปฏิบัติที่จะเย็บเยียนหลุมฝังศพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างสามวันแรก”⁶⁴⁹

11:18-19

“เบธานี” ใค้อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางทิศตะวันออกประมาณ “15 สนามกีฬา” (ประมาณ 3 กิโลเมตร) ยอห์นได้บ่งบอกว่า เพื่อนๆของครอบครัว “หลาย” คนได้มาจาก

กรุงเยรูซาเล็ม “เพื่อจะปลอบโยน” มารีย์และมารธา การโศกเศร้าที่ซัดเซอที่บ่อยครั้งก็อยู่นานหลายวันนั้นก็เป็นธรรมเนียมในโลกตะวันออกใกล้โบราณ⁶⁵⁰ ดังนั้น หลายคนจากกรุงเยรูซาเล็มไม่ว่าได้เป็นพยานหรือได้ยินเกี่ยวกับการอัศจรรย์ของพระเยซู

11:20 ภาพนี้ของสองพี่น้องคือ มารธาในฐานะนักกิจกรรม และมารีย์ในฐานะผู้ที่อยู่เฉยๆมากกว่าก็กลมกลืนกับการนำเสนอของลูกาเกี่ยวกับพวกเขา (ลก. 10:38-42)

11:21-22 มารธาได้ทักทายพระเยซูอย่างนับถือ แต่บางทีไม่ใช่อย่างขำเกรงในฐานะ “พระองค์เจ้า” ผู้อ่านบางคนของเรื่องราวนี้ได้ตีความข้อที่ 21 ว่าประกอบด้วยการว่ากล่าว แต่ถ้อยคำของมารธาที่นั้นก็ไม่ใช่จำเป็นต้องบ่งบอกถึงการวิจารณ์ อย่างน้อยแล้วถ้อยคำเหล่านั้นก็แสดงถึงความเสียใจอย่างมากของมารธา และความมั่นใจของเธอในอำนาจของพระเยซูที่จะรักษาผู้คน เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 24 และ 39 นั้น บางทีข้อที่ 22 ก็ไม่ได้หมายถึงว่ามารธาได้เชื่อว่าพระเยซูสามารถทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นได้ ก่อนข้างเป็นอย่างนี้มากกว่าคือ มารธากำลังยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึงความมั่นใจส่วนตัวของเธอใน พระเยซูว่าไม่ได้หวั่นไหวแม้มีการสูญเสียที่รุนแรงของเธอ ถ้อยคำของเธอในทั้งสองข้อนั้นได้แสดงออกถึงสิ่งที่คนอื่นๆหลายคนผู้ซึ่งมีความเชื่อในพระเยซูได้เชื่อเช่นกัน อย่างไรก็ตาม บางทีถ้อยคำของเธอเปิดเผยว่าเธอได้เชื่อว่าอำนาจของพระเยซูก็จำกัดโดย ระยะเวลา กระนั้น พระเยซูได้รักษาบ่าวของนายร้อยและบุตรของข้าราชการคนหนึ่ง ณ ระยะเวลาโดย ถ้อยคำที่กล่าว ของพระองค์

11:23-24 การตอบสนองของพระเยซูก็เป็นแบบฉบับของพระองค์เช่นกัน ถ้อยคำของพระองค์มีความหมายตามตัวอักษรที่ชัดเจน แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก็จริงเกินกว่าที่ใครๆซึ่งอยู่ที่นั่นได้ตระหนัก ณ เวลานั้น นี่เป็นรูปแบบธรรมดาที่เหน็บแนมของยอห์นที่ซึ่งท่านได้ใช้ถ้อยคำพร้อมกับความหมายสองอย่าง⁶⁵¹ พระเยซูได้ให้การปลอบโยนแก่มารธา ซึ่งเป็นตามความแน่ใจของพันธสัญญาเดิมที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ผู้เชื่อเป็นขึ้นจากตาย (อสย. 26:19; ดนล. 12:2; เปรียบเทียบ ยน. 5:28-29) อย่างเช่นพวกฟาริสีนั้น มารธาได้เชื่อในการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิมนี้ แม้ว่าพวกฟาริสีไม่ได้เชื่อ (เปรียบเทียบ กจ. 23:7-8)⁶⁵² “วันสุดท้าย” อ้างอิงถึงจุดจบของยุคปัจจุบันอย่างที่คนยิวได้มองประวัติศาสตร์ นั่นคือ ก่อนที่พระเมสสิยาห์จะเริ่มยุคอาณาจักรใหม่ (เปรียบเทียบ 6:39-40, 44, 54; 12:48)

“เมื่อเราพบว่าตัวเราเองได้ถูกเผชิญด้วยโรคร้าย ความผิดหวัง ความล่าช้า และแม้กระทั่งความตาย การหนุ่ใจอย่างเดียวของเราคือพระวณะของพระเจ้า”⁶⁵³

11:25

พระเยซูได้ดำเนินการที่จะทำการอ้างอีกอันหนึ่งถึง “เราเป็น” ของพระองค์ต่อไป พระองค์ได้หมายถึงว่า พระองค์จะทำให้เกิด “การเป็นขึ้นจากตาย” เป็นส่วนตัวและจัดเตรียม “ชีวิต” นิรันดร์ (เปรียบเทียบ 5:21, 25-29) พระองค์ต้องการให้มารธาที่จะคิดเกี่ยวกับ บุคคล ผู้ซึ่งจะทำการ การเป็นขึ้นจากตายแทนที่จะเป็นเหตุการณ์เอง อำนาจของพระเยซูเองทำให้ผู้คนเป็นขึ้นสู่ชีวิต อย่างที่ตัวบุคคลของพระเยซูเองทำให้ผู้คนอ้อมเอมฝ่ายวิญญาณเหมือนอาหารที่ทำให้ อ้อมเอมทางกาย และดังนั้นพระองค์เองก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญใน “การเป็นขึ้นจากตาย” ปราศจากพระองค์ก็ไม่มี การเป็นขึ้นหรือชีวิต ที่จริงแล้วนี่เป็นการอ้างสองอย่าง พระเยซูได้หมายถึงว่า พระองค์เป็น “การเป็นขึ้นจากตาย” (ผู้พิชิตความตาย) และพระองค์เป็น “ชีวิต” (ผู้ค้ำจุนชีวิต) อีกด้วย สิ่งนี้ก็ชัดเจนเพราะว่าพระองค์ได้กล่าวถึงแนวคิดรวบยอดสองอย่างของ “การเป็นขึ้นจากตาย” และ “ชีวิต” อย่างแยกกันในการอภิปรายที่ได้ตามมา

ใครก็ตาม “เชื่อใน” พระเยซู “จะมีชีวิต” ฝ่ายวิญญาณและตลอดไป แม้ว่าเขาหรือเธอตายทางกายภาพ (เปรียบเทียบ 5:21) พระเยซูประทานชีวิตนิรันดร์แก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ พระองค์เอง เป็น “ชีวิต” ในแง่ที่ว่าแหล่งและผู้อุปถัมภ์ของการมีชีวิตอยู่ในฝ่ายวิญญาณที่ดำเนินต่อไปของผู้เชื่อแต่ละคน ในขณะที่พระองค์จะทำให้เกิด “การเป็นขึ้นจากตาย” หลังจากการตาย สำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อและตายทางกายภาพนั้น พระองค์ก็ประทาน “ชีวิต” นิรันดร์ ระหว่างตลอดชีวิตบนโลกนี้ของบุคคลนั้นๆ และมันเริ่มต้นสำหรับผู้เชื่อ ณ การได้รับความรอด ก่อนที่เขาหรือเธอตายทางกายภาพ

“เมื่อคุณป่วย คุณต้องการแพทย์และไม่ใช่นั่งสือทางการแพทย์หรือสูตร เมื่อคุณถูก ฟ้อง คุณต้องการทนายความและไม่ใช่นั่งสือทางกฎหมาย ในทำนองเดียวกัน เมื่อ คุณเผชิญกับศัตรูตัวสุดท้าย ซึ่งก็คือความตาย คุณต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและไม่ใช่นั่งสือคำสอนที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือ ในพระเยซูคริสต์นั้น หลักคำสอนทุกอย่างถูกทำ ให้เป็นบุคคล (1 คร. 1:30)”⁶⁵⁴

11:26

ยิ่งไปกว่านั้นอีก บุคคลที่มีชีวิตอยู่ทุกคนผู้ซึ่ง “เชื่อใน” พระเยซูจะ “ไม่” ประสบกับความตายนิรันดร์ (ฝ่ายวิญญาณ) (เปรียบเทียบกับ 8:51; วว .20:6) นี่เป็นอีกคำสัญญาหนึ่งของความรอดและความมั่นคงนิรันดร์อีกด้วย โรเบิร์ตสันได้แปล “จะไม่ตาย” ว่า “จะไม่ตายเป็นนิรันดร์”⁶⁵⁵

จากนั้นพระเยซูได้ขอให้มารธาที่จะยืนยงถึงความเชื่อของเธอในพระองค์ ในฐานะผู้ซึ่งจะทำให้คนตายเป็นขึ้นและผู้ซึ่งประทานชีวิตนิรันดร์ในตอนนี้อย่างไร พระองค์กำลังถามถึงความเชื่อของเธอใน *พระองค์* ไม่ใช่ความเชื่อของเธอในหลักคำสอน เธอได้แสดงออกถึงความเชื่อของเธอในหลักคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายแล้ว (ข้อ 24)

11:27

มารธาได้กล่าวยอมรับว่าเธอได้เชื่ออย่างแท้จริงว่า พระเยซูเป็น การเป็นขึ้นจากตาย และชีวิต คำตอบของเธอได้จ้องที่ตัวบุคคลของพระองค์ ไม่ใช่ที่คำสอนของลัทธิยิว (เปรียบเทียบกับ 20:28, 30-31) ที่เธอได้เข้าใจและเชื่อสิ่งที่ พระเยซูได้เปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์ก็ชัดเจนจาก คำตอบของเธอ เธอได้สรุปอย่างถูกต้องว่า ถ้าพระเยซูเป็นผู้ซึ่งจะทำให้คนตายเป็นขึ้นและประทานชีวิตนิรันดร์นั้น พระองค์ต้องเป็นพระเมสสิยาห์ เธอได้อธิบายว่าสิ่งที่เธอได้หมายถึง โดย “พระเมสสิยาห์” นั้นไม่ใช่เป็นแนวคิดอันเป็นที่นิยมของผู้นำเชิงปฏิบัติ แต่เป็นการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ถึง มนุษย์ที่เป็นพระเจ้า ผู้ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาที่จะส่งมาจากสวรรค์ (เปรียบเทียบกับ 1:9, 49; 6:14) ความเชื่อที่ช่วยให้รอดนี้ได้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระเยซูที่เป็นจริงก่อน แต่จากนั้นมารธาได้ดำเนินการต่อไปที่จะวางความวางใจส่วนตัวของเธอไว้ในพระองค์เพื่อจะบรรลุลูกการอ้างของพระองค์

การกล่าวยอมรับถึงความเชื่อของมารธาที่เป็นจุดสูงในพระกิตติคุณที่สี่ อย่างเป็นทางการกล่าวยอมรับถึงความเชื่อของเปโตรได้เป็นในพระกิตติคุณที่หนึ่ง (เปรียบเทียบกับ มธ. 16:16) นี่เป็นการแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดของความเชื่อที่ช่วยให้รอดคนเดียวนี้ในพระธรรมนี้ ไม่สงสัยเลยว่า ยอห์นได้บันทึกมันไว้เพราะว่ามันทำให้จุดประสงค์หลักของท่านแห่งการ โน้มน้ำผู้อ่านของท่านว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าคืบหน้าไป เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการเชื่อในพระองค์ (20:31)

11:28

การตอบสนองของมารธาที่เป็นต้นแบบที่ดีอีกอันหนึ่ง จากการศึกษาได้มาสู่ความเชื่อในพระเยซูด้วยตัวของเธอเองนั้น เธอได้ดำเนินการที่จะนำคนอื่น ๆ มาสู่ในพระองค์ต่อไป ซึ่งรู้ว่าพระองค์

สามารถช่วยพวกเขาได้เช่นกัน (เปรียบเทียบ 1:40-45; 4:28-29) อย่างที่อันครูว์ได้ทำนั้น (1:41-42) มารชาก็ได้นำพี่น้องของเธอมายังพระผู้ช่วยให้รอด เธอได้อธิบายพี่น้องสาวของเธอว่า พระเยซูเป็น “พระอาจารย์” อย่างที่พวกเขาทั้งสองได้รู้จักพระองค์อย่างดีที่สุด เธอได้ทำ “อย่างลับๆ” เพื่อจะทำให้มารีย์พบกับพระเยซูเป็นส่วนตัว พระเยซูได้แสดงออกถึงความสนใจในมารีย์ที่กำลังมา (ได้ “เรียกหา” เธอ ที่จะมา) มหาพระองค์ และมารชาก็ได้กลายมาเป็นตัวแทนผู้ซึ่งได้นำเธอมายังพระองค์ ตามปกติแล้ว พวกเราจะไม่เริ่มการติดต่อกับผู้หญิง แต่พระเยซูไม่ใช้รับบีโดยทั่วไป

11:29 มารีย์ได้ตอบสนองต่อการเชื่อเชิญของพระเยซูที่จะมาหาพระองค์ นี่ไม่ได้หมายถึงว่าเธอได้กลายมาเป็นผู้เชื่อในตอนนั้น อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนชัดเจนที่ว่าเธอได้วางใจในพระองค์ ณ ช่วงใดช่วงหนึ่งอย่างที่มีมารชาก็ได้วางใจ (เปรียบเทียบ มธ. 26:6-12; มก. 14:3-9)

การเปิดเผยถึงความเมตตาของพระเยซู 11:30-37

การเน้นในส่วนนี้อยู่ที่ความเมตตาของพระเยซูต่อหน้าผลลัพธ์ต่างๆของความบาป

11:30-32 การตอบสนองทางกายภาพของมารีย์ต่อพระเยซูนั้นก็มีความหมายมากกว่าการตอบสนองทางกายภาพของมารชาก็ว่าได้ ซึ่งบางทีก็สะท้อนถึงภาวะจิตใจของเธอ อีกครั้งหนึ่ง เราพบมารีย์ ณ “พระบาท” ของพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 10:39) ถ้อยคำของเธอก็เหมือนกับถ้อยคำของมารชา (ข้อ 21) เธอได้ “พบ” พระเยซูในสถานที่สาธารณะ “ที่ที่พระเยซูได้อยู่” นอก “หมู่บ้าน” ส่วนมารชาก็ได้พบกับพระเยซูโดยส่วนตัว บางทีสิ่งนี้บรรยายในบางส่วนสำหรับการตอบสนองที่แตกต่างของพระเยซูต่อผู้หญิงสองคน

“มารีย์ถูกพบสามครั้งในการบันทึกของหมวดพระกิตติคุณ และแต่ละครั้งเธอก็อยู่ ณ พระบาทของพระเยซู (ลก. 10:39; ยน. 11:32; 12:3) เธอได้นั่งใกล้พระบาทของพระองค์และฟังถ้อยคำของพระองค์; เธอได้กราบลงที่พระบาทของพระองค์และระบายความเสียใจของเธอออกมา; และเธอได้มาใกล้พระบาทของพระองค์เพื่อจะให้การสรรเสริญและการนมัสการของเธอแก่พระองค์ ถ้อยคำที่ได้ถูกบันทึกไว้ของมารีย์ในหมวดพระกิตติคุณก็อยู่ใน ยอห์น 11:32 และถ้อยคำเหล่านั้นก็สะท้อนถึงสิ่งที่มีมารชาก็ได้

เพิ่งได้กล่าวไป (ยน. 11:21)⁶⁵⁶

“ในลูกาบที่ 10 ณ พระบาทของพระคริสต์นั้น เธอได้ยอมรับพระองค์ในฐานะ *ผู้เผยพระวจนะ* ซึ่งได้ฟังถ้อยคำของพระองค์ (ข้อ 39) ที่นั่นในยอห์นบทที่ 11 เธอเข้าหาพระคริสต์ในฐานะ *ปุโรหิต* คือ มหาปุโรหิตที่สามารถ ‘เห็นใจในความอ่อนแอของเรา’ ผู้ซึ่งแบ่งปันความเสียใจของเราและสำแดงพระคุณในทุกขณะที่ต้องการ ในยอห์น 12:3 ณ พระบาทของพระองค์นั้น มารีย์ได้ยอมรับว่าพระองค์เป็น ‘กษัตริย์’ สิ่งนี้จะปรากฏถ้าเราเปรียบเทียบกับ มัทธิว 26:7 ที่ซึ่งเราเรียนรู้ว่าเธอได้ชโลม ‘พระเศียร’ ของกษัตริย์ที่ถูกปฏิเสธของคณียิว *อีกด้วย!*”⁶⁵⁷

11:33

วลี “สะเทือนพระทัย” แปลจากคำกรีก *เอนอิมริเมซาได้* อย่างสม่ำเสมอแล้ว มันอธิบายถึงท่าทีที่โกรธ เจ็บแค้น และขุ่นเคือง (เปรียบเทียบ ข้อ 38; มธ. 9:30; มก. 1:43; 14:5) อารมณ์เหล่านี้ได้ผสมกันในวิญญานของพระเยซูขณะที่พระองค์ได้ใคร่ครวญถึงสถานการณ์ที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ ยอห์นได้อธิบายว่าพระเยซู “เป็นทุกข์” (คำกรีก *เอทาราเซน*) *อีกด้วย* นี่เป็นคำกริยาที่หนักแน่นอีกคำหนึ่งที่อธิบายถึงความยุ่งยากทางอารมณ์ (เปรียบเทียบ 5:7; 12:27; 13:21; 14:1, 27)

แม้ว่าพระกิตติคุณของยอห์นเน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู พระกิตติคุณนี้ก็รวมถึงถ้อยคำที่เจาะจงหลายอย่างเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์อีกด้วย คือ พระองค์ “เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง” (4.6) พระองค์ทรง “สะเทือนพระทัย” และ “เป็นทุกข์” (ที่นี่) พระองค์กันแสง และพระองค์ได้กระหายน้ำบนกางเขน (19:28)

พระเยซูได้โกรธ แต่โกรธต่ออะไรที่บริบทที่จัดเตรียมการช่วยเหลือบางอย่างในการระบุถึงสาเหตุแห่งความโกรธของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าขณะที่พระเยซูได้มองดูความทุกข์ยากที่ความตายก่อให้เกิดแก่มนุษย์และผู้เป็นที่รักของบรรดาผู้ที่ตายไปนั้น พระองค์ได้คิดถึงสาเหตุของมัน นั่นคือ ความบาป “คนยิว” หลายคนที่ปรากฏตัวที่นั่นได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม ที่ที่พระองค์ได้มีการเผชิญหน้ากับความไม่เชื่อที่คือดั่ง บาปของความไม่เชื่อ ได้ส่งผลต่อ *การตายฝ่ายวิญญาน* ซึ่งเป็นแหล่งของความโศกเศร้าและความเสียใจนิรันดร์ บางทีพระองค์ได้รู้สึก

โทษเพราะว่าพระองค์ได้เผชิญหน้ากับผลลัพธ์ต่างๆของบาป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความไม่เชื่อ

คำอธิบายอื่นๆสำหรับความโทษของพระเยซูก็คือว่า พระเยซูไม่พอใจที่ถูกบังคับให้ทำการอัศจรรย์ (เปรียบเทียบ 2:4)⁶⁵⁸ อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้รอคอยที่จะไปยังเบธานีเพื่อว่าพระองค์สามารถทำการอัศจรรย์ได้ (ข้อ 11) อีกแนวคิดหนึ่งก็คือว่า พระเยซูได้เชื่อว่าความโสกเศร้าของคนยิวนั้นน่าเชื่อถือ แต่ไม่มีสิ่งใดในตัวที่บ่งบอกว่าบรรดาผู้โสกเศร้าไม่ได้จริงจัง คนอื่นๆเชื่อว่ายอห์นได้หมายถึงว่า พระเยซูได้รับการ “กระตุ้น” อย่างลึกซึ้งโดยเหตุการณ์เหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าทีของบรรดาผู้โสกเศร้าผู้ซึ่งได้สัมผัสแล้วที่จะเข้าใจตัวบุคคลของพระองค์⁶⁵⁹ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า มันเป็นความไม่เชื่อของคนยิวและมารีย์ที่ได้กระตุ้นความขุ่นเคืองของพระองค์⁶⁶⁰

11:34-35

“พระเยซูทรงพระกันแสง” (คำกรีก *ดาครู โอ* ตามตัวอักษรหมายถึง หลั่งน้ำตา; เปรียบเทียบ อสย. 53:3) เป็นที่ชัดเจนว่าการร้องไห้ของพระองค์ได้แสดงออกอย่างภายนอกถึงความเสียใจที่การไคร่ครวญถึงบาปและผลลัพธ์ต่างๆของมัน ได้ก่อให้เกิดขึ้นในใจของพระองค์ “น้ำตา” ของพระเยซูเป็นหลักฐานของความเมตตาสงสารของพระองค์สำหรับมนุษย์ที่ได้ลุ่มลงในความบาป (เปรียบเทียบ ลก. 19:41) พระองค์ไม่สามารถร้องไห้เหนือการสูญเสียลาซารัสเพื่อนของพระองค์ได้ เนื่องจากว่าพระองค์กำลังจะรื้อฟื้นเขาสู่ชีวิต ในทำนองเดียวกัน มันก็เป็นไปไม่ได้ที่พระองค์ร้องไห้อย่างเมตตาสงสารกับมารธาและมารีย์ เนื่องจากว่าพระองค์กำลังจะเปลี่ยนความโสกเศร้าของพวกเขาไปสู่ความยินดี อย่างไรก็ตาม อย่างไม่สงสัยว่า อารมณ์ร่วมได้ทำหน้าที่บางส่วนในการร้องไห้ของพระเยซู

มารธาเพิ่งได้เป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู (ข้อ 27) และตอนนี้ น้ำตาของพระเยซูได้เป็นพยานถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์

ตามพันธสัญญาใหม่นั้น พระเยซูได้ทรงกันแสงสามครั้ง คือ (1) ที่นี้ (2) เหนือกรุงเยรูซาเล็ม (ลก. 19:41) และ (3) ในสวนเกทเสมนี (ฮบ. 5:7)

11:36-37

ผู้มองดูชาวยิวได้ตีความน้ำตาที่โทษของพระเยซูในสองแง่ พวกเขาได้ถือว่าน้ำตานี้เป็น

หลักฐานของความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูที่มีต่อลาซารัส น้ำตานันได้สะท้อนอย่างนั้น แต่ไม่ได้เป็นอย่างที่คนยิวได้คิด พระเยซูไม่ได้ร้องไห้เพราะว่าความตายได้แยกพระองค์จากเพื่อนของพระองค์ คนยิวได้สรุปอย่างผิดๆอีกด้วยว่า น้ำตาของ พระเยซูได้สะท้อนถึงความโศกเศร้าที่พระองค์ได้รู้สึกเหนือการไร้ความสามารถที่ได้ทักท้อของพระองค์ที่จะป้องกันลาซารัสไว้จากการตาย การอนุমানนี้ได้เปิดเผยถึงความไม่เชื่อและความไม่รู้ถึงตัวบุคคลของพระเยซู การรักษาชายตาบอดโดยพระเยซูนั้นได้เกิดขึ้นหลายเดือนก่อนหน้านั้น แต่เป็นที่ชัดเจนว่ามันได้ก่อให้เกิดความประทับใจที่หนักแน่นต่อผู้คนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เนื่องจากว่าพวกเขาได้อ้างอิงถึงมันในตอนนี

การเป็นขึ้นจากตายของลาซารัส 11:39-44

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะแก้ต่างการอ้างของพระองค์ที่ว่าพระองค์เป็นผู้ที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้น และจัดเตรียมชีวิตให้ (ข้อ 25)

11:38 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูได้รู้สึกมีอารมณ์โกรธอย่างเดียวกันขณะที่พระองค์ได้เข้าไปใกล้ “หลุมฝังศพ” ของลาซารัส หลุมฝังศพที่ถูกตัดให้เป็นข้างเขาที่เป็นหินปูนของบริเวณนั้นก็เป็นเรื่องปกติ ทุกวันนี้ถ้าที่คล้ายกันหลายแห่งก็เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน ตามปกติแล้ว “หิน” กลมขนาดใหญ่ได้ปิดทางเข้าไว้ต่อพวกสัตว์และบุคคลที่อยากรู้หรืออยากเห็น

11:39 แม้ว่ามารธาได้กล่าวยอมรับถึงความเชื่อของเธอที่ว่าพระเยซูจะทำให้คนตายเป็นขึ้นนั้น เธอก็ไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูได้วางแผนที่จะทำให้น้องชายของเธอเป็นขึ้นทันที พระเยซูไม่ได้ให้เหตุผลแก่เธอที่จะหวังว่าพระองค์จะทำ ตามธรรมเนียมแล้ว คนยิวได้พันร่างกายของผู้ตายของพวกเขาด้วยผ้า และเพิ่มเครื่องเทศเพื่อที่จะลดผลกระทบของกลิ่นเหม็นที่ความเน่าเปื่อยได้ก่อให้เกิดขึ้น พวกเขาไม่ได้ดองศพอย่างถาวรอย่างที่คนอียิปต์ได้ทำ⁶¹

อย่างน่าสนใจแล้ว มารธาไม่ได้อ่อนวอนต่อพระเยซูบนพื้นฐานของความไม่สะดวกทางพิธีกรรมที่ว่า การสัมผัสกับร่างกายของคนตายจะก่อให้เกิดสำหรับคนยิว บางทีเธอได้เรียนรู้ว่า ความไม่สะดวกทางพิธีกรรมไม่ใช่เป็นบางสิ่งที่ได้รับกวนพระเยซู ความเป็นห่วงของเธอก็คือ ความไม่สะดวกทางปฏิบัติในความสอดคล้องกับบุคลิกภาพของเธออย่างที่บรรดาผู้เขียนพระ

กิตติคุณ ได้นำเสนอ

11:40-41ก การตอบของพระเยซูได้สรุปสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแก่มารชาก่อนหน้านั้น (ข้อ 23-26) พระองค์ได้มองว่าการทำให้ใครคนหนึ่งเป็นขึ้นนั้นเป็นการกระทำที่ได้ยกย่องพระเจ้าโดยการเปิดเผยพระบุตรของพระองค์ ความเต็มใจของมารชาที่จะยอมให้มีการเคลื่อนหินออกก็ได้เป็นพยานถึงความมั่นใจของเธอในพระเยซู เมื่อหินนั้นได้อยู่ห่างจากทางเข้าของหลุมฝังศพ ตาทุกดวงต้องได้จ้องอยู่ที่พระเยซูเพื่อจะดูถึงสิ่งที่พระองค์จะทำ

11:41ข-42 พระเยซูได้กล่าวต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานในฐานะ “พระบิดา” ของพระองค์เช่นเคย พระองค์ได้กล่าวไว้ว่าการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นนั้นเป็นบางสิ่งที่พระบิดาได้บัญชาแล้ว ซึ่งก็เป็นจริง (เปรียบเทียบ ข้อ 11) คำอธิษฐานของพระองค์ไม่ใช่การขอร้องเพื่อการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัส คำอธิษฐานเช่นนั้นคงได้ยกย่องพระบิดา ตรงกันข้าม มันเป็นคำอธิษฐานแห่งการขอบคุณ สำหรับสิ่งที่พระบิดาจะทำในไม่ช้า: “ข้าพระองค์ขอบคุณพระองค์ ที่พระองค์ทรงโปรดฝังข้าพระองค์” มันมีผลลัพธ์แห่งการจดจ่อความสนใจไปที่พระบุตรของพระเจ้า ในฐานะตัวแทนของพระเจ้า (พระเจ้าพระบิดา) ในการทำการอัศจรรย์ คำอธิษฐานของพระเยซูได้มีผลลัพธ์แห่งการชักจูงผู้มองดูไปสู่ความสัมพันธ์กับพระบิดา และการจัดเตรียมที่ว่าพระองค์ไม่ได้ทำอะไรที่เป็นอิสระจากพระบิดาอย่างแท้จริงอีกด้วย (เปรียบเทียบ 5:19-47: 1 พกษ.18:36-37)

การอธิษฐานในที่สาธารณะของพระเยซูที่นี้ก็เป็นการขำเตือนที่ดีว่า ผู้นำทุกคนในการอธิษฐานในที่สาธารณะนั้นควรคำนึงถึงบรรดาผู้ที่ปรากฏตัวที่นั่นเมื่อพวกเขาอธิษฐาน เราควรทำอย่างนั้นเช่นกัน ไม่ใช่โดย “การทำตัวให้เป็นที่รู้จัก” (เปรียบเทียบ มธ. 6:5) แต่โดยการกล่าวคำอธิษฐานที่เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงใครที่อยู่ที่นั่น

11:43-44 คนตายนั้นได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้าและมีชีวิต อย่างที่พระเยซูได้ทำนายไว้ (5:25, 28-29) ถ้า พระเยซูไม่ได้ระบุชื่อ “ลาซารัส” คนที่ตายทุกคนอาจได้เป็นขึ้นตามคำสั่งของพระองค์ บางทีพระเยซูได้ “ร้องออกมา” อย่างเสียงดังเพื่อจะช่วยให้ชัดเจนว่าการเป็นขึ้นจากตายนี้ไม่ใช่การกระทำของเวทมนตร์คาถา โดยพื้นฐานแล้ว ผู้ใช้ เวทมนตร์คาถาพูดพิมพ์เวทมนต์คาถาของพวกเขาวางอย่างเจียบๆ (เปรียบเทียบ อสย. 8:19)⁶² ยิ่งไปกว่านั้นอีก คำสั่งที่ตั้ง

เช่นนั้นได้เน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู

เอลิยาห์และเอลิชาได้ทำให้คนตายเป็นขึ้น แต่พวกเขาจำเป็นต้องออกแรงเหนือการอัศจรรย์เหล่านี้ ในความตรงกันข้าม พระเยซูได้ทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นด้วยถ้อยคำ (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:3 และข้ออื่นๆ)

คนยิวไม่ได้ฟื้นคนตายของพวกเขาอย่างแน่นอนในผ้าศพของพวกเขาจนลาซารัสไม่ได้มีความยุ่งยากในการทำสิ่งที่ยอห์นได้เขียนว่าเขาได้ทำ นั่นคือ “ออกมา”

“ตามธรรมเนียมแล้ว ศพถูกวางไว้บนผ้าลินิน ซึ่งกว้างพอที่จะพันร่างกายอย่างเต็มที่ และยาวกว่าความยาวของศพสองเท่า ร่างกายนั้นได้ถูกวางไว้บนผ้าที่เท่านั้นอยู่ ณ ปลายข้างหนึ่ง และจากนั้นผ้าได้ถูกดึงมาเหนือหัวและกลับไปยังเท้า เท้าถูกมัดที่ข้อเท้า และแขนได้ถูกมัดไว้กับร่างกายด้วยริ้วผ้าลินิน หน้าถูกมัดด้วยผ้าอีกชิ้นหนึ่ง... เป็นที่ชัดเจนว่า ร่างกายของพระเยซูได้ถูกเตรียมเพื่อการฝังในท่านองเดียวกัน (เปรียบเทียบ 19:40; 20:5, 7) บุคคลที่ถูกมัดนั้นสามารถกระโดดและเดินอยู่ย่ำยได้ แต่แทบจะเดินไม่ได้”⁶³

ในขณะที่มีความคล้ายกันระหว่างการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู เราต้องจดจำถึงความแตกต่างที่สำคัญของการเป็นขึ้นสองอย่างนี้ ลาซารัสได้เป็นขึ้นเพื่อจะตายอีกครั้งหนึ่งในภายหลัง ในฐานะมนุษย์ที่ต้องตาย ส่วนพระเยซูได้เป็นขึ้นเพื่อจะไม่ตายอีก ในฐานะผู้ที่ไม่ต้องตาย ลาซารัสได้เป็นขึ้นด้วยร่างกายทางกายภาพอย่างเดียวกันที่ได้เข้าไปในหลุมฝังศพของเขา แต่พระเยซูได้เป็นขึ้นด้วยร่างกายฝ่ายวิญญาณที่สามารถผ่านทะลุสิ่งของที่แข็งได้ (1 คร. 15) ดังนั้นการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสก็เป็นแค่การคาดหวังที่ซิดเชียวถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูที่จะเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม มันเป็นหมายอัศจรรย์ที่ใหญ่ที่สุดของพระเยซู

“ถ้าพระเยซูคริสต์ไม่สามารถทำสิ่งใดเกี่ยวกับความตายได้ จากนั้นอะไรก็ตามที่พระองค์สามารถทำได้ก็ไม่สำคัญ [1 คร. 15:19]”⁶⁴

การอัศจรรย์นี้ได้อธิบายถึงความสามารถของพระเยซูที่จะให้อำนาจแก่ผู้คนด้วยชีวิตใหม่ (เปรียบเทียบ 14:6)

ก่อนหน้านั้นพระองค์ได้ทำให้บุตรชายของหญิงม่ายแห่งนาอินเป็นขึ้น (ลก. 7:15) และได้นำบุตรสาวของไยรัส (มธ. 9:25; มก. 5:42; ลก. 8:55) กลับคืนสู่ชีวิต แต่ลาซารัสได้ตายมาแล้ววัน ตอนนี้ก็ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับความสามารถของพระเยซูที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้น ทางกายภาพแล้ว พระองค์จะทำสิ่งนี้เพื่อทุกคน ณ การเป็นขึ้นจากตายในอนาคต พระองค์จะทำให้คริสเตียนเป็นขึ้น ณ การรับขึ้นไป (1 ธส. 4:16) ธรรมชาติของพันธสัญญาเดิมและของกสิยุค ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง (ดนล. 12:2; วว. 20:4, 6) และผู้ไม่เชื่อ ณ ตอนปลายของยุคพันปี (วว. 20:5) ทางฝ่ายวิญญาณแล้ว พระเยซูประทานชีวิตแก่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ ณ เวลาที่พวกเขาวางใจในพระองค์ (5:24)

“... ดังนั้นการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสก็เป็นคำอุปมาแห่งการกระทำของการกลับใจเชื่อและชีวิตของคริสเตียน”⁶⁶⁵

“ในบางแง่ นั้น เรื่องราวของมารธาและมารีย์ก็เตรียมผู้อ่านสำหรับการทำทนายที่จะเชื่อในการตาย การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู ความล่าช้าที่ตั้งใจไว้ของพระองค์ก็เปิดเผยอีกว่า บ่อยครั้งพระเจ้าก็ใช้การทนทุกข์เป็นโอกาสสำหรับการแทรกแซงของพระเจ้า แม้ว่ามันยากที่จะเชื่อในสถานการณ์เช่นนั้น”⁶⁶⁶

“อย่างที่พระวาเทก่อนการบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น ได้ให้ชีวิตทางกายภาพและความสว่างแก่มนุษย์ในการทรงสร้าง (1:2) ดังนั้น พระเยซูในฐานะพระวาเทที่บังเกิดเป็นมนุษย์ก็ให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณและความสว่างแก่ผู้คนที่เชื่อในพระองค์”⁶⁶⁷

มีหลายคำถามที่การบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ละไว้โดยปราศจากคำตอบ ที่ทรมาณการจินตนาการของเรา ตัวอย่างเช่น อะไรที่ลาซารัสได้รายงานต่อเพื่อนๆของเขา สิ่งเหล่านี้ผู้เขียนได้หลีกเลี่ยงอย่างจงใจเพื่อจะจดจ่อความสนใจของผู้อ่านไปที่พระเยซู

“การอัศจรรย์ของการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายได้รับรองถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะให้ชีวิตนิรันดร์แก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ ในการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายนั้น พระเยซูได้แสดงถึงความสมเหตุสมผลของการอ้างของพระองค์เองที่ว่าพระองค์จะเป็นขึ้นอีกเช่นกัน และที่ว่าพระองค์มีอำนาจและสิทธิอำนาจที่จะทำเช่นนั้น การอัศจรรย์นี้อธิบายถึงการอ้างของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะทำให้ผู้คนเป็นขึ้นในการเป็นขึ้นในยุคสุดท้ายอีกด้วย”⁶⁶⁸

2. การตอบสนองต่างๆต่อการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้น 11:45-57

อีกครั้งหนึ่งถ้อยคำของพระเยซูได้แบ่งแยกพวกยิว (เปรียบเทียบ 6:14-15; 7:10-13, 45-52; 10:19-21)

การตอบสนองอันเป็นที่นิยม 11:45-46

แม้กระทั่งการอัศจรรย์ที่มีพลังมากที่สุดนี้ได้ล้มเหลวที่จะโน้มน้าวหลายคนว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า “หลายคน” ผู้ซึ่งได้มาปดอบโยนมารีย์ได้ “เชื่อในพระองค์” แต่ความลึกซึ้งของความเชื่อของพวกเขานั้นก็ผันแปรอย่างไม่สงสัย ความเชื่อที่ขึ้นอยู่กับการอัศจรรย์ไม่ใช่ความเชื่อที่เข้มแข็งที่สุด แต่ยอห์นได้ถือว่ามันดีกว่าที่จะไม่มีความเชื่อเลย (เปรียบเทียบ 2:23)⁶⁹ การอ้างอิงของยอห์นถึง “มารีย์” แทนที่จะเป็น “มารธาและมารีย์” อาจบ่งบอกว่าคนเหล่านี้ได้มีความรักใคร่ที่มากกว่าสำหรับมารีย์ อีกทางหนึ่งคือ พวกเขาอาจได้ถือเอาเธอต้องการการสนับสนุนทางอารมณ์มากกว่าพี่สาวของเธอ (เปรียบเทียบ ข้อ 19) คนอื่นๆ ที่สังเกตการอัศจรรย์นี้ได้ “ไปหาพวกฟาริสี” ความตรงกันข้ามก็แนะนำว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อ และได้ไปเพื่อจะบอกพวกฟาริสีเพื่อว่าผู้นำเหล่านี้จะทำการต่อต้านพระองค์

การตอบสนองที่เป็นทางการ 11:47-53

การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นได้โน้มน้าวพวกผู้นำของอิสราเอลว่าพวกเขาจะต้องปฏิบัติการที่รุนแรงมากขึ้นต่อพระเยซู ยอห์นได้บันทึกการตัดสินใจนี้ว่าเป็นจุดสูงของการปฏิเสธที่เป็นทางการของอิสราเอลต่อพระบุตรของพระเจ้าจนเดี๋ยวนี้ การตัดสินใจนี้ได้นำไปสู่การถูกจับกุมและถูกตรึงของพระเยซูโดยตรง

11:47-48 คำว่า “ละนั้น” หรือ “ดังนั้น” ของยอห์นก็โยงยอห์นนี้กับสิ่งที่มาก่อน โดยตรงในความสัมพันธ์แบบเหตุและผล “พวกมหาปุโรหิต” ผู้ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกฟาริสี และ “พวกฟาริสี” ผู้ซึ่งส่วนใหญ่เป็นธรรมาจารย์ก็ได้รวมตัวกันเพื่อการประชุมที่เป็นทางการ พวกมหาปุโรหิตได้ควบคุมสภาแซนฮีดริน แต่พวกฟาริสีเป็นคนกลุ่มน้อยที่มีอำนาจ กลุ่มที่สามและเล็กที่สุดในสภาแซนฮีดรินคือ “พวกผู้ใหญ่” ผู้ซึ่งเป็นคนชั้นสูงที่เป็นเจ้าของที่ดินพร้อมกับมุมมองทางศาสนศาสตร์ที่ผสมผสาน

สมาชิกสภาแซนฮีดรินได้รู้สึกว่าเขาจะต้องปฏิบัติการที่เด็ดเดี่ยวบางอย่างต่อพระเยซู เพราะว่ายิ่งพระองค์ได้ทำการอัศจรรย์มากขึ้น ความเป็นที่นิยมของพระองค์ก็จะมีมากขึ้น

แม้กระทั่งพวกยิวหลายคนได้สรุปว่า พระเยซูเป็น พระเมสสิยาห์ กลยุทธ์ในปัจจุบันของ พวกเขาคือพระเยซูนั้นจำเป็นต้องปรับเปลี่ยน หากไม่แล้วพระองค์อาจได้ทำลายพวกเขา (ตำแหน่งและอำนาจของพวกเขา)

เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ว่าพวกเขาได้ยอมรับอย่างลับๆว่าพระเยซูได้กระทำ “หมายสำคัญหลาย อย่าง” แม้ว่าอย่างเปิดเผยแล้วก่อนหน้านี้พวกเขาได้ขอให้พระองค์ที่จะทำหมายสำคัญ บางอย่างเพื่อพิสูจน์ถึงการอ้างของพระองค์ (2:18; 6:30) ต่อมา ใครคนหนึ่งในสภาแซนฮีดริน บางที่เป็นนิโคเดมัสต้องได้รายงานต่อพวกสาวกถึงการกล่าวยอมรับแห่งเหตุผลที่เห็นแก่ตัวนี้ ของพวกเขาสำหรับการฆ่าพระเยซู

“มันเป็นกรณีอยู่เสมอว่าบรรดาผู้ที่ได้ตัดสินใจที่จะต่อต้านสิ่งที่พระคริสต์ยึดมั่นจะไม่ ถูกโน้มน้าวโดยหลักฐานใดๆเลย”⁶⁷⁰

การอ้างอิงถึง “ที่ของเรา” บางที่เป็นตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจที่พวกเขาได้ครอบครอง การ จราจลอันเป็นที่นิยมซึ่งเป็นผลมาจากความเชื่อถือของคนยิวที่ว่าผู้ช่วยกู่ทางการเมืองของ อิสราเอลได้ปรากฏนั้น อาจทำให้ “คนโรมัน” ทำความยุ่งยากแก่พวกผู้นำของอิสราเอลและ ปลดอำนาจของพวกเขา ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า “ที่ของเรา” อ้างอิงถึงพระวิหาร และกรุงเยรูซาเล็ม⁶⁷¹ ผู้ปกครองเหล่านี้ได้ถือเอาอิสราเอลเป็นชนชาติ *ของพวกเขา* แทนที่จะเป็น ชนชาติของพระเจ้า และพวกเขาไม่ต้องการที่จะสูญเสียการควบคุมเหนือชนชาตินี้หรือชื่อเสียง ของพวกเขาในฐานะผู้นำ (เปรียบเทียบ กษัตริย์ซาอูล) ไม่มีใครอ้างอิงถึงสวัสดิภาพของ ประชาชนในเหตุการณ์เช่นนั้น (เปรียบเทียบ 10:8)

“เศรษฐีที่อยู่ในแดนมรณาได้โต้แย้งว่า ‘ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาคงจะ กลับใจเสียใหม่’ (ลก. 16:30) ลาซารัสได้เป็นขึ้นจากตาย และพวกเจ้าหน้าที่ต้องการที่ จะฆ่าเขาเสีย!”⁶⁷²

11:49

คำพูดของคายาฟาสะท้อนถึงความโกลาหลที่แสดงลักษณะของการประชุมนี้ เขาได้กล่าวต่อ ผู้ร่วมงานของเขาโดยตรงไปตรงมาว่าเป็นคนที่ไม่รู้ (“ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย”) คายา ฟาฟาได้รับตำแหน่งมหาปุโรหิตจากคนโรมันในปี ค.ศ. 18 อับนาสพ่อตาของเขาได้อยู่ใน

ตำแหน่งก่อนหน้าเขา และอันนาสได้ดำเนินการที่จะใช้อิทธิพลที่สำคัญต่อไป อย่างไรก็ตาม เป็น “กายาฟาส” เองผู้ซึ่งมีอำนาจที่เป็นทางการ ณ เวลานี้ อย่างไรก็ตาม เขาก็มีคำตอบแก่สภา แชนฮีดริน⁶⁷³

การอ้างอิงของยอห์นถึง “ปีนั้น” (ข้อ 49) บางทีในความคิดนั้นก็เป็นที่ปีของการตายของพระเยซู (เปรียบเทียบกับ ข้อ 51; 18:13) ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า ยอห์นอาจได้พูดเป็นนัยถึง ธรรมชาติที่บอบบางของตำแหน่งมหาปุโรหิตในสมัยนั้น เมื่อโรมได้แต่งตั้งและจับพวกผู้นำ ออกจากตำแหน่งตามอำเภอใจด้วยคำเตือนที่เล็กน้อย⁶⁷⁴ ถ้อยคำที่ดูถูกของกายาฟาสต่อเพื่อน สมาชิกสภาแชนฮีดรินของเขาที่ว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเลยเลย” นั้นก็นำเสนอเขาในฐานะ คนหยาบคาย

11:50

การแก้ไขของกายาฟาสต่อปัญหาที่พระเยซูได้ตั้งขึ้นก็คือที่จะกำจัดพระองค์อย่างถาวร ดูเหมือนเขาได้รู้สึกไม่อดทนกับเพื่อนผู้ปกครองของเขาสำหรับการลงเอยที่จะดำเนินขั้นตอนที่ โหดร้ายนี้ เขาได้มองว่าการตายของพระเยซูเป็นเครื่องบูชาที่จำเป็น (“ได้ประโยชน์”) สำหรับสวัสดิภาพของ “คนทั้งชาติ” ซึ่งเขาได้หมายถึงพวกผู้นำ การตายแบบเครื่องบูชาของ พระเยซูเป็นความตั้งใจของพระเจ้าอย่างแท้จริง แม้ว่าเพื่อเหตุผลที่แตกต่างกัน กายาฟาสได้ มองว่า พระเยซูเป็นแพะรับบาปซึ่งการเสียดชะของพระองค์นั้นจะรับรองถึงชีวิตของพวกผู้นำ ของอิสราเอล พระเจ้าได้มองว่าพระเยซูเป็นลูกแกะผู้ซึ่งจะตายเพื่อรับรองชีวิตของผู้เชื่อ อย่างเห็นเป็นนัยแล้ว การตายของพระเยซูจะกล่าวโทษผู้นำที่ไม่เชื่อเหล่านี้ ไม่ใช่จะช่วยพวกเขา ให้รอด ยิ่งไปกว่านั้นอีก การตายนั้นก็ไม่ได้ช่วยพวกเขาไว้จากการสูญเสียนำของพวกเขากับ คน โรมัน ผู้ซึ่งได้ถอดสภาแชนฮีดรินออกเมื่อพวกเขาได้ทำลายเมืองนั้นในสงครามแห่งปี ค.ศ. 66-70

11:51-52

ยอห์นได้ตีความหมายถ้อยคำของกายาฟาสเพื่อผู้อ่านของท่าน ท่านได้เห็นถ้อยคำของกายา- ฟาสเป็นคำพยากรณ์ เขาได้กล่าวน้ำพระทัยของพระเจ้าในฐานะมหาปุโรหิต แม้ว่าเขาไม่ได้ ตระหนักว่าเขาได้ทำอย่างนั้น แน่แน่นอนว่า แรงจูงใจของกายาฟาสตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของ พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง แต่พระเจ้าได้ใช้อำนาจเหนือเพื่อจะบรรลุน้ำพระทัยของพระองค์ผ่านทาง คำแนะนำที่เห็นแก่ตัวของมหาปุโรหิต (เปรียบเทียบกับ ปฐก. 50:20; กคว. 22—24)

“พระเจ้าทรงสามารถที่จะตรัสผ่านตัวแทนที่ไม่เต็มใจ เช่นเดียวกับผ่านตัว (กายาฟาส)
”(พระเยซู) แทนที่เต็มใจ⁶⁷⁵

กายาฟาสได้ “พยากรณ์” อย่างไม่รู้ว่าพระเยซูจะ “สิ้นพระชนม์” ในฐานะตัวแทน “ชนชาติ (อิสราเอล) นั้น” (เปรียบเทียบ อสย. 53:8) ผลลัพธ์ของการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะเป็น การรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจ่ายไป ซึ่งก็คือคนที่ไม่ใช่อิสราเอลเช่นเดียวกับ คนยิวไปสู่พวกเดียว นั่นคือ คริสตจักร (เปรียบเทียบ 4:42; 10:16; อฟ. 2:14-18; 1 ปด. 2:9) สุดท้ายแล้ว ผลลัพธ์นั้นจะรวบรวมผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติไว้ในอาณาจักรของ พระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ อสย. 43:5; อสค. 34:12)

11:53

ผลลัพธ์ของการประชุมที่เป็นทางการอย่างชัดเจนนี้คือการตัดสินใจที่เป็นทางการของ สภาแซนฮีดริน “ที่จะฆ่า” พระเยซู การตัดสินใจนี้ได้ก่อให้เกิดจุดสูงสุดอีกอย่างหนึ่งในการ ต่อต้านพระเยซูที่ดำเนินต่อไปซึ่งขอห์นได้สืบเสาะในพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ มธ. 26:3-4) เป็นที่ชัดเจนว่า ตามข้อมูลนี้ การไต่สวนภายหลังของพระเยซูต่อหน้าพวกมหาปุโรหิตและสภา แซนฮีดรินก็เป็นแค่ระเบียบ ซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะให้มีการปรากฏของความยุติธรรม พวกผู้นำได้ไต่สวนพระเยซูและตัดสินพระองค์ให้ตายแล้ว (เปรียบเทียบ มก. 14:1-2) สิ่งทั้งหมดที่ได้ค้างอยู่ก็คือที่จะตัดสินใจว่าเมื่อไหร่และวิธีที่จะประหารพระองค์

ขอห์น ไม่ได้บันทึกการไต่สวนของพระเยซูต่อหน้ากายาฟาสและสภาแซนฮีดรินอย่างที่เขาเขียน พระกิตติคุณฟ้องได้บันทึก ท่านได้เห็นว่าการประชุมนี้ของสภาแซนฮีดรินเป็นการไต่สวนแท้ ของพระเยซู

การตอบสนองของพระเยซู 11:54-57

ส่วนนี้สรุปสถานการณ์ ณ ระยะเวลาหนึ่งของพันธกิจของพระเยซู พวกผู้นำได้ตัดสินใจที่จะฆ่าพระองค์ และพระ- เยซูได้ถอนตัวไปยังเมืองเอฟราอิม

11:54

พระเยซูอาจได้เรียนรู้ถึงการตัดสินใจของสภาแซนฮีดรินจากสมาชิกที่เห็นอกเห็นใจ เช่น นิโคเดมัส พระองค์ได้ถอนตัวไปยังสถานที่ส่วนตัวและไม่ปรนนิบัติ “ต่อสาธารณะ” “อีก

ต่อไป” เมือง “เอฟราอิม” อาจได้เป็น “เอโฟรีน” ของพันธสัญญาเดิม ซึ่งอยู่ห่างจากเบธเอลไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 6 กิโลเมตร และห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 19 กิโลเมตร (2 พศด. 13:19) อย่างไรก็ตาม สถานที่ที่ตั้งนี้จะไม่ได้อ้างพระองค์ให้ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มอย่างมากนัก ถิ่นทุรกันดารสองแห่งเท่านั้นที่ถูกอ้างอิงในหมวดพระกิตติคุณคือ ถิ่นทุรกันดารยูเดีย ซึ่งอยู่ทางใต้และทางตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม และถิ่นทุรกันดารที่อยู่ทางเหนือเพอเรีย ที่ที่ยอห์นได้ให้รับบัพติศมา แห่งที่สองของสถานที่ตั้งเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นสถานที่ที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่าสำหรับการพักผ่อนของพระเยซู⁶⁶

11:55 นี่เป็น “ปีสกา” อันที่สามและสุดท้ายที่ยอห์นได้อ้างอิงในพระกิตติคุณของท่าน (เปรียบเทียบ 2:13; 6:4) และบางทีเป็นอันที่สี่ระหว่างพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู ยอห์นได้อ้างอิงอันที่หนึ่ง อันที่สามและอันที่สี่ของปีสกาเหล่านี้⁶⁷ ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้เรียกร้องให้คนยิวผู้ซึ่งไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมที่จะ “ชำระพวกเขาเอง” เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ก่อนเข้าร่วมในเทศกาลนี้ (กตว. 9:6-14) ดังนั้น พวกเขา “หลายคน” “ได้ (ขึ้น) ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” อย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ “ก่อน” เทศกาลได้เริ่มต้นที่จะผ่านการชำระ

11:56 นักเดินทางเหล่านี้ไม่แน่ใจว่าพระเยซูจะเข้าร่วมเทศกาลปีสกานั้นหรือไม่ เนื่องจากการต่อต้านที่เป็นทางการต่อพระเยซูนั้นเป็นความรู้โดยทั่วไป (ข้อ 57; เปรียบเทียบ 7:11) พระองค์ได้เข้าร่วมเทศกาลต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้และได้สอนในพระวิหารอย่างเป็นทางการที่พระองค์ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม ได้มีความพยายามที่ไม่สำเร็จในการที่จะเอาหินขว้างพระองค์ที่นั่น ดังนั้นหลายคนไม่แน่ใจว่าพระองค์จะปรากฏ ณ เทศกาลนี้หรือไม่

11:57 มีการอนุญาตสำหรับการจับกุมพระเยซู ผู้อ่านแทบจะไม่พลาดประเด็นที่ว่าพวกผู้นำของอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขาอย่างจงใจ

3. การชโลมพระเยซูโดยมารีย์ 12:1-8 (เปรียบเทียบ มธ. 26:6-13; มก. 14:3-9)

ในความตรงกันข้ามกับความเกลียดชังที่พวกผู้นำทางศาสนาได้แสดงออกนั้น ก็มีความรักที่มารีย์ได้แสดงออกต่อผู้ที่เธอได้มาเชื่อ การกระทำแห่งการอุทิศตนที่เสียสละของเธอเป็นต้นแบบสำหรับสาวกแท้ทุกคน นี่เป็นจุดสูงสุดของความเชื่อในส่วนนี้ของพระกิตติคุณที่บันทึกพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู (1:19-12:50) บท

ที่ 12 บันทึกคำสอนสุดท้ายของพระเยซูต่อหน้าสาธารณชนโดยทั่วไป

12:1 วันที่พระเยซูได้มาถึง “เบธานี” เป็นวันเสาร์อย่างชัดเจน⁶⁷⁸

“ดูเหมือนว่าข้อห้ามกำหนดระยะเวลานี้ว่าเป็น *เฮกซาเอเมอร์อน* ระยะเวลาที่จริงจังของ ‘หกวัน’ ซึ่งเป็นเวลาของการทรงสร้างใหม่ พระกิตติคุณของท่านเริ่มต้นและจบลงด้วยสัปดาห์ที่ศักดิ์สิทธิ์ (เปรียบเทียบ 1:29, 35, 43; 2:1)”⁶⁷⁹

อย่างที่ได้อธิบายเหตุก่อนหน้านั้น บ่อยครั้งแล้วข้อห้ามได้รวมกลุ่มเหตุการณ์ต่างๆที่ท่านได้บันทึกกรอบยุคกาลต่างๆของชาวยิวและเชื่อมโยงเหตุการณ์เหล่านั้นกับยุคกาลเหล่านั้น ณ ยุคกาลปีศาจนี้ พระเมษโปดกของพระเจ้าจะตายในฐานะเครื่องบูชาสำหรับความบาปของโลก การอ้างอิงของข้อห้ามถึง “ลาซารัส” ช่วยให้ผู้อ่านระบุว่าเบธานีไหนที่ข้อห้ามได้อ้างอิงก่อนหน้านี้ที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ การอ้างอิงนั้นแสดงให้เห็นว่าลาซารัสยังเป็นอยู่อีกด้วย ซึ่งเป็นอีกพยานหนึ่งต่อความเป็นจริงของการอัศจรรย์แห่งการเป็นขึ้นจากตายที่พระเยซูได้กระทำ

12:2 อาหารเย็น (คำกรีก *ไดพ์นอน*) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นอาหารมื้อเย็น (“อาหารมื้อสุดท้ายของวัน”) ในวันเสาร์ บรรดาผู้ที่เจ้าภาพต้องได้รวมถึงมารธา มารีย์ ลาซารัส และซีโมนอติคนโรคเรื้อรังซึ่งอาหารได้ถูกจัดขึ้นที่บ้านของเขา (มธ. 26:6; มก. 14:3) การอ้างอิงซ้ำของข้อห้ามถึง “ลาซารัส” บ่งบอกว่าเขาเป็นที่สนใจพิเศษเนื่องจากการเป็นขึ้นจากตายเมื่อเร็วๆนี้ของเขาอย่างไม่สงสัยเลย ลาซารัสได้กลายมาเป็นผู้มีชื่อเสียง (ข้อ 9) ดูเหมือนว่าเขาได้หลบตัวจากสายตาของประชาชนหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของเขา แต่ได้ทำการปรากฏตัวที่ไม่ปกตินี้เพื่อจะให้เกียรติพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 9)⁶⁸⁰

ในบทที่ 11 เราเห็นพระเยซูกันแสงกับบรรดาผู้ที่ร้องไห้ ในบทที่ 12 เราเห็นพระองค์ยินดีกับบรรดาผู้ที่ยินดี (รม. 12:15)

12:3 มารีย์ได้ชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอมหนึ่ง *ลิตรา* คำกรีก *ลิตรา* เท่ากับประมาณครึ่งกิโลกรัม และเป็นจำนวนมากเกินไปที่จะเทลงบนใครคนหนึ่ง ปริมาณของมันบ่งบอกถึงความรักที่ยิ่งใหญ่และการนับถือที่สูงส่งของมารีย์ที่มีต่อพระเยซู การกระทำแห่งการชโลมบ่อยครั้งแล้วเป็นสัญลักษณ์ของการอุทิศตนต่องานของพระเจ้าอย่างเต็มที่มันได้เป็นที่นี้ น้ำมันหอม

(“น้ำหอม”) เป็น “นารดาบริสุทธิ์” หรือ ต้นไม้กลิ่นหอม ซึ่งเป็นน้ำมันของอินเดียที่มาจากรากของต้นนารดา⁶⁸¹ มันเป็น น้ำมัน “บริสุทธิ์ และดังนั้นก็มีคุณภาพสูงและได้ถูกนำเข้ามาและที่ราคาแพงอย่างมาก (เปรียบเทียบ ข้อ 5) มัทธิวและมาระโกได้บันทึกว่าน้ำมันนั้นอยู่ในผอบ ซึ่งมารีย์ได้เปิดเพื่อจะเทมันลงบนพระเยซู (มธ. 26:7; มก. 14:3)

ยอห์นได้เขียนว่ามารีย์ได้ดำเนินการที่จะชโลม “พระบาท” ของพระเยซูด้วยน้ำมันหอมนั้น การบันทึกของพระกิตติคุณฟ้องกล่าวว่าเธอได้ชโลมศีรษะของพระองค์ (มธ. 26:7; มก. 14:3) บางทีเธอได้ทำทั้งสองอย่าง มันมีน้ำมันหอมพอที่จะไม่เพียงแต่ชโลมพระเศียรและพระบาทของพระเยซูเท่านั้น แต่ที่จะชโลมพระหัตถ์ พระกร และพระเพลาของพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 26:12; มก. 14:8) บางทีมัทธิวและมาระโกได้อ้างอิงถึง พระเศียรของพระเยซูเพื่อนำเสนอว่าการกระทำนี้เป็นการกระทำที่ทำให้เกียรติแก่พระเยซู ยอห์นอาจได้อ้างอิงถึง “พระบาท” ของพระเยซูเพื่อนำเสนอถึงความถ่อมใจและการอุทิศตนของมารีย์ ในความตรงกันข้ามกับความหยิ่งของสภาแซนฮีดรินและพวกสาวก (เปรียบเทียบ 13:1-17)⁶⁸²

ยอห์นเท่านั้นที่ได้บันทึกว่ามารีย์ได้เช็ด “พระบาท” ของพระเยซู “ด้วยผมของเธอ” ซึ่งเป็นการกระทำอีกอย่างหนึ่งของความถ่อมใจ ตามปกติแล้ว ผู้หญิงชาวยิวไม่เคยปล่อยผมของพวกเธอในที่สาธารณะ เนื่องจากว่าผมที่ปล่อยนั้นเป็นเครื่องหมายของศีลธรรมที่หละหลวม เป็นที่ชัดเจนว่าความรักของมารีย์ต่อพระเยซูได้ผ่านข้ามความรู้สึกแห่งความเหมาะสมของเธอ บางทีเธอได้เช็ดน้ำมันหอมในส่วนเกินด้วยผมของเธอ มันคงสะดวกสำหรับมารีย์ที่จะชโลมพระบาทของพระเยซู ตามปกติแล้ว แขนกั้นนอนเอียงบนเสื่อที่อยู่บนพื้น ซึ่งศีรษะและมือของพวกเขาก็อยู่ใกล้กับ โศสะ และเท้าของพวกเขาก็ยื่นไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม

อีกครั้งหนึ่งข้อเท็จจริงที่ว่า “กลิ่นหอม” ของน้ำหอมได้ “เต็มเต็ม” เรือนนั้นก็แสดงถึงการแสดงออกถึงความรักของ มารีย์ว่ามากมายแค่ไหน ในวัฒนธรรมนั้น เมื่อผู้ชายที่เป็นหัวหน้าครอบครัวได้ตายไป และผู้ที่เหลืออยู่ก็เป็นผู้หญิงเท่านั้น ตามปกติแล้วผู้หญิงก็มีความยุ่งยากอย่างยิ่งที่จะมีรายได้พอประทังชีวิตและบ่อยครั้งก็ยากจน ถ้าสิ่งนี้เป็นสถานการณ์ที่การตายของลาซารัสได้สร้างขึ้นเพื่อมารีย์และมารชานัน เราสามารถสังเกตเห็นว่าพวกเขาต้องรู้สึกขอบคุณต่อพระเยซูแค่ไหนสำหรับการทำให้น้องชายของเขากลับคืนมายังพวกเขา แม้ว่าพวกเขาไร้รายและราคาของน้ำมันหอมของมารีย์ก็บ่งบอกว่าพวกเขาอาจรวยนั้น การคืนชีพของน้องชายที่รัก

ก็เป็นเหตุผลเพื่อความกตัญญูและงานเลี้ยง

12:4-5 “ยูดาส” และสาวกคนอื่นๆบางคนผู้ซึ่งได้อู้อยู่ที่นั่น (มธ. 26:8; มก. 14:4) ได้คัดค้านต่อสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นการสูญเสียที่ฟุ่มเฟือย “สามร้อยเหรียญเดนาเรียน” เป็นค่าจ้างหนึ่งปีสำหรับคนที่ทำงานในวัฒนธรรมนั้น มารีย์จะไม่ให้สิ่งใดต่อพระเยซูซึ่งมันไม่ได้เรียกร้องการจ่ายราคาของเธอ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 24:24) การนมัสการแท้ทำให้ผู้นมัสการต้องจ่ายราคาอยู่เสมอ มันเกี่ยวข้องกับการเสียสละอยู่เสมอ

“เมื่อเธอได้มายังพระบาทของพระเยซู มารีย์ได้ทำหน้าที่ทาส เมื่อเธอได้ปล่อยผมของเธอ (บางสิ่งที่ผู้หญิงชาวยิวไม่ทำในที่สาธารณะ) เธอก็ได้ถ่อมตัวลงและวางศักดิ์ศรีของเธอ ณ พระบาทของพระเยซู (ดู 1 คร. 11:15) แน่แน่นอนว่า เธอได้ถูกเข้าใจผิดและถูกวิจารณ์ แต่นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นตามปกติเมื่อใครคนหนึ่งให้สิ่งดีที่สุดของเขาหรือของเธอแก่พระเจ้า”⁶⁸³

12:6 ยอห์น ได้รู้ถึงแรงจูงใจแท้ของยูดาส (“เขาเป็นขโมย”) สำหรับการคัดค้าน (เปรียบเทียบ 10:13) วัตถุนิยมที่เห็นแก่ตัวของยูดาสช่วยให้เราเข้าใจว่าทำไมเขาได้เต็มใจที่จะทรยศพระเยซูด้วยเงินสามสิบบเหรียญ

“การคัดค้านของเขาต่อของขวัญแห่งน้ำมันหอมได้เปิดเผยว่าเขาได้มีความรู้ที่รุนแรงถึงคุณค่าทางการเงินและไม่มีการเล็งเห็นถึงคุณค่าของมนุษย์”⁶⁸⁴

เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกคนอื่นๆได้เรียนรู้ถึงอุปนิสัยที่ขี้ขโมยของคนถือถุงเงินของพวกเขาหลังจากที่เขาได้ทรยศพระเยซู

“คำถามได้ถูกตั้งขึ้นว่าทำไมตำแหน่งซึ่งตัวของมันเองเป็นการทดลองนั้นได้ถูกมอบให้แก่ยูดาส? คำตอบที่สามที่สามสามารถให้ได้ก็คือเหมือนจะอยู่ในธรรมชาติของสิ่งต่างๆ ตามปกติแล้วการทดลองมาซึ่งเราผ่านทางสิ่งที่เราถนัดตามธรรมชาติ เราเดาเอาว่ายูดาสมิชอบประธานแห่งการจัดการ และการทดลองที่มาทางนิสัยแห่งความคิดนั้นเช่นกัน งานนั้นได้ให้โอกาสแห่งการพิชิตตัวเองแก่เขา”⁶⁸⁵

12:7

โดย “ให้เธอ...เก็บน้ำมันไว้” นั้น บางทีพระเยซูได้หมายถึงว่าพวกสาวกควรอนุญาตให้มารีย์ที่จะ *ถือรักษาธรรมเนียม* ของการชโลมสำหรับการฝังศพ เนื่องจากว่า “การฝัง” ของพระเยซูก็ใกล้เข้ามาแล้ว ไม่มีข้อบ่งชี้ว่ามารีย์ได้ตระหนักว่าพระเยซูจะตายในไม่ช้าแม้กระทั่งพวกสาวกก็ไม่ได้ตระหนัก อย่างไรก็ตาม เธอได้ชโลมพระเยซูเนื่องด้วยความรัก อย่างที่คนเสร์ราโศกที่ได้ชโลมร่างกายของผู้เป็นที่รักผู้ซึ่งได้ตายไปนั้น⁶⁸⁶ มันไม่ใช่ผิดปกติที่จะทำสิ่งนี้ด้วยค่าใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย พระเยซูได้เห็นว่ากรกระทำของเธอเป็นการชโลมล่วงหน้าสำหรับการตายและการฝังของพระองค์ แม้ว่ามารีย์อาจไม่ได้เห็นมันเป็นเช่นนั้น (เปรียบเทียบ 11:51) ถ้าเธอได้เห็นเช่นนั้น บางทีนี่คือเหตุที่เธอไม่ได้ไปยังอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูพร้อมกับผู้หญิงคนอื่นๆที่จะชโลมร่างกายของพระองค์

เป็นแนวคิดที่ดีที่จะแสดงออกถึงความรักของเราสำหรับผู้คนที่เราชื่นชมก่อนที่จะพวกเขาตายไป ดอกไม้ ณ พิธีศพก็ดี แต่ดอกไม้ก่อนพิธีศพก็ดีกว่า

12:8

นอกจากว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งสมควรต่อเกียรติอย่างเดียวกันกับพระบิดาของพระองค์ (5:23) ถ้อยคำนี้คงจะได้แสดงถึงความเยอหยิ่งที่สูงที่สุด พระเยซูไม่ได้หนุนใจให้พวกสาวกที่จะถือว่าความยากจนว่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการทำสิ่งใดก็ตามที่จะช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน พระองค์ได้เปรียบเทียบโอกาสพิเศษที่การตายที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ได้นำเสนอกับความจำเป็นต่อเนื้อที่ความยากจนของบางคนจะนำเสนออยู่เสมอ (เปรียบเทียบ มก. 14:7)

ถ้าภาษาหมายถึงสิ่งใดก็ตามนั้น ประโยคที่ชัดเจนนี้ของพระคริสต์ “[แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอ]” ก็ปฏิเสธในเชิงบวกต่อหลักความเชื่อแห่ง ‘การปรากฏจริง’ ของพระองค์ภายใต้รูปแบบของขนมปังและน้ำองุ่น ณ พิธีมหาสนิท มันเป็นไปได้ที่จะทำให้หลักคำสอนแบบโรมที่ดูหมิ่นนั้นเข้ากันได้กับคำพูดที่ชัดเจนนี้ของพระผู้ช่วยให้รอด”⁶⁸⁷

พระกิตติคุณยอห์น ได้เปรียบเทียบความเชื่อที่มีมากขึ้นของบางคนและความไม่เชื่อที่มีมากขึ้นของคนอื่นๆมาตลอด เหตุการณ์นี้เปรียบเทียบความรักที่ยิ่งใหญ่ของสาวกคนหนึ่งกับความเฉยเมยที่ยิ่งใหญ่ของสาวกอีกคนหนึ่ง

“ที่จริงแล้ว มารีย์แห่งเบธานีเป็นบุคคลที่ไร้กาลเวลาและเป็นตัวแทนที่ได้ถูกพรรณาไว้อย่างยอดเยี่ยมในพระกิตติคุณนี้ เธอเป็นต้นแบบของผู้นำที่เปี่ยมด้วยศรัทธา คริสเตียนแท้ ถึงแม้ในขณะนั้นผู้หญิงที่เป็นคนบาปในเรื่องราวการชโลมที่แตกต่างกันอย่างมากมายใน ลูกา 7:36-50 เป็นต้นแบบของผู้ที่สำนึกผิดที่เป็นคริสเตียนแท้”⁶⁸⁸

4. การต่อต้านที่เป็นทางการต่อลาซารัส 12:9-11

ที่จะทำให้ความแตกต่างระหว่างความเชื่อและความไม่เชื่อนั้นจับใจมากขึ้น ขอห์นก็ได้กลับจากเรื่องราวของความรักของมารีย์ไปสู่เรื่องราวของความเกลียดชังของพวกมหาปุโรหิต (เปรียบเทียบ 11:47-57)

12:9 พระเยซูไม่ได้ปรากฏตัวหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัส และยังไม่ได้แสดงพระองค์เองในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับปีสกา (11:54-57) แต่ตอนนี้ข่าวก็ได้เกิดขึ้นว่าพระองค์ได้อยู่ในเบธานี การปรากฏตัวของ “ลาซารัส” ที่ได้เป็นขึ้นจากตายได้เพิ่มความอยากรู้อยากเห็นของผู้อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มและผู้เดินทางหลายคน ผู้ซึ่งได้เดินทางไปยังเบธานีซึ่งหวังว่าจะ “เห็น” ทั้งสองคน พวกเขาเป็นหัวข้อของการโต้เถียงอย่างมาก

มารธาได้ทำงานเพื่อพระเยซูโดยการเตรียมอาหารมื้อเย็นให้ (ข้อ 2) มารีย์ได้นรมัสการพระองค์ (ข้อ 3) และลาซารัสได้เป็นพยานเพื่อพระองค์ (ข้อ 9) บุคคลรองเหล่านี้ในพระกิตติคุณของขอห์นก็เป็นสาวกต้นแบบ

12:10-11 ผู้คนจำนวนมากมายังที่ฝังศพไปยังเบธานีเพื่อจะเห็นพระเยซูและลาซารัสก็ได้ทำให้สมาชิกสภาแซนฮีดรินที่จะสรุปว่าพวกเขาจะต้องฆ่าลาซารัสและพระเยซู คนยิวหลายคนได้เชื่อในพระเยซูเมื่อพวกเขาได้ยินเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากตายของลาซารัสและหรือได้เห็นเขา ชายที่ดาบอดแต่กำเนิดผู้ซึ่งพระเยซูได้รักษาหน้าหน้านั้นก็ได้กลายมาเป็นปัญหาสำหรับสภาแซนฮีดรินอีกด้วย พวกเขาได้จัดการกับเขาอย่างแตกต่างออกไปเพราะว่าความเป็นที่นิยมของพระเยซูในตอนนั้นไม่ได้มีมาก (9:34)

ความเกลียดชังของสภาแซนฮีดรินก็แตกต่างกับความรักของมารีย์ที่มีต่อพระเยซู ความเข้มข้นของความรู้สึกทั้งสองอย่างซึ่งได้แบ่งปันโดยหลายคนนั้นก็ชี้ไปยังการหลีกเลี่ยงไม่ได้ของ

ความขัดแย้งหลักในไม่ช้า

5. การเสด็จเข้าที่มีชัยชนะของพระเยซู 12:12-19 (เปรียบเทียบ มธ. 21:1-11; มก. 11:1-11; ลก. 19:29-40)

ความสำคัญของเหตุการณ์นี้ในพันธกิจของพระเยซูก็ชัดเจนจากข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ได้บันทึกไว้ มัทธิวและมาระโกได้วางเหตุการณ์นี้ไว้ก่อนการที่มารีย์ชโลมพระเยซูในบ้านของซีโมน (ข้อ 1-8) อย่างไรก็ตาม บางทีลำดับของข้อนี้ก็อาจเป็นลำดับตามวันเวลา เมื่อพิจารณาถึงการอ้างอิงเกี่ยวกับเวลาของท่าน พร้อมกับข้อเท็จจริงที่ว่ามัทธิวและมาระโกได้เปลี่ยนลำดับตามลำดับเวลาสำหรับจุดประสงค์ต่างๆ แบบหัวข้ออยู่บ่อยๆ ตอนนี้ฉากก็เปลี่ยนจากอาหารเย็นที่เสียบพร้อมกับเพื่อนที่ใกล้ชิดจำนวนน้อยในเมืองเบธานีที่เล็กน้อย ถัดไปเราเห็นถึงขบวนประชาชนที่เสียดังตลอดถนนของกรุงเยรูซาเล็ม นี่เป็นการสำแดงต่อสาธารณะอย่างเดียวกับที่พระเยซูได้อัญญาตระหว่างพันธกิจในโลกของพระองค์

12:12 “วันรุ่งขึ้น” คงจะเป็นวันอาทิตย์ (เปรียบเทียบ ข้อ 1) อย่างไม่สงสัยว่าฝูงชนใหญ่ (“คนเป็นอันมาก”) ที่ได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเทศกาลปัสกาได้รวมถึงผู้เดินทางหลายคนจากกาลิลีที่ที่พระเยซูได้มีผู้ติดตามเป็นจำนวนมากที่สุด เป็นที่ชัดเจนว่าฝูงชนได้ได้ล้อมรอบพระเยซู เนื่องจากมัทธิวและมาระโกได้เขียนว่ามีหลายคนที่อยู่ข้างหน้าพระองค์และหลายคนที่อยู่ข้างหลังพระองค์ (มธ. 21:9; มก. 11:9)

12:13 การโบกทาง “อินทผลัม” (นั่นคือ “กิ่งไม้”) ได้กลายมาเป็นการปฏิบัติโดยทั่วไป การเฉลิมฉลองระดับชาติในอิสราเอล (ลนต. 23:40) ทาง “อินทผลัม” ได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ระดับชาติ (เปรียบเทียบ 1 แมค. 13:51; 2 แมค. 10:7) พวกมันปรากฏบนเหรียญที่ผู้รักชาติชาวยิวได้ผลิตขึ้นระหว่างสงครามกับคนโรมันในปี ค.ศ. 66-70⁶⁸⁹ เมื่อถูกใช้ในโอกาสนี้ บางทีพวกมันได้ส่งสัญญาณถึงความเชื่ออันเป็นที่นิยมที่ว่าพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลได้ปรากฏ (เปรียบเทียบ วว. 7:9)

“โฮซันนา” เป็นการถ่าตัวอักษรของวลีฮีบรูที่หมายถึง “จงให้ความรอดในตอนนี้” โดยทั่วไปแล้ว คนยิวได้ใช้คำนี้ในการสรรเสริญของพวกเขา ณ เทศกาลอยู่เพิง เทศกาลฉลองพระวิหาร และเทศกาลปัสกา มันเป็นส่วนหนึ่งของบทสวด (สดด. 113-118) ที่คณะนักร้องของ

พระวิหารได้ร้อง ณ เทศกาลเหล่านี้ (สดด. 118:25)⁶⁹⁰ “พระพรเป็นของผู้ . . .” เป็นประโยค
ถัดไปในสดุดี 118 (สดด. 118:26) คนยิวในสมัยของพระเยซูได้ถือว่าลี “ผู้เสด็จมาใน
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นการอ้างอิงถึงพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 11:27) คั้งเดิม
แล้ว มันได้อ้างอิงถึงผู้เดินทางผู้ซึ่งได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเทศกาลต่างๆ และบางทีในกรณี
แรกนั้นก็อ้างอิงถึงกษัตริย์แบบดาวิดซึ่งผู้เขียนสดุดีได้เขียนสดุดีเพื่อให้เกิดกิจการขึ้นครองราชย์
ของท่าน “แม้กระทั่งพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล” ก็ไม่ได้อยู่ในสดุดี 118 มันคือการระบุ
ของประชาชนถึงพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ ลก. 19:38; ยน. 1:49; 18:37;
19:19)

“ข้าพเจ้าจินตนาการว่าทหารโรมันบางคนต้องได้ยิ้มต่อ ‘การเสด็จเข้าที่มีชัยชนะ’
เพราะว่ามันไม่มีอะไรเหมือนกับการเล่นฉลอง ‘การฉลองชัยชนะของคนโรมัน’ ของ
พวกเขาเองในกรุงโรม

“เมื่อใดก็ตามที่นายพลคนโรมันได้ชัยชนะในแผ่นดินต่างประเทศ ได้ฆ่าศัตรูอย่างน้อย
5,000 คน และได้รับเขตแดนใหม่ เขาก็ได้รับ ‘การฉลองชัยชนะของคนโรมัน’ เมื่อเขา
ได้กลับไปยังกรุงนั้น มันเป็นเรื่องที่เท่ากันของคนโรมันเกี่ยวกับ ขบวนพาเหรดที่ซึ่ง
ผู้คนได้โยนกระดามม้วนยาวลงมาตามเส้นทางซึ่งได้จัดขึ้นที่นิวยอร์กของคนอเมริกัน
เพียงแต่มีความมั่งคั่งมากกว่าเท่านั้น ผู้มีชัยชนะได้รับอนุญาตที่จะแสดงถึงเหรียญที่เขา
ได้ชัยชนะและผู้นำของศัตรูที่เขาได้จับกุม การเดินขบวนได้สิ้นสุด ณ บริเวณที่ที่เชลย
บางคนได้ให้ความบันเทิงแก่ผู้คนโดยการต่อสู้กับสัตว์ป่า เมื่อเปรียบเทียบกับ ‘การ
ฉลองชัยชนะของคน โรมัน’ แล้ว การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูก็ไม่มีค่า
อะไร”⁶⁹¹

12:14-15

ผู้เขียนพระกิตติคุณพ้องได้ให้รายละเอียดมากขึ้นกว่าข้ออื่นเกี่ยวกับพระเยซูทรง “ลูกลา” ข้ออื่น
เพียงแต่ได้รายงานว่าพระองค์ได้ทรงลูกลาเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม และคั้งนั้นก็ได้รับรรลุ
คำเผยพระวจนะของเศคาริยาห์เกี่ยวกับวิธีที่พระเมสสิยาห์จะนำเสนอพระองค์เองต่อชนทั้งชาติ
(สคย. 9:9)

“... กษัตริย์ขี่ม้าเมื่อเขาจะทำ สงคราม กษัตริย์ขี่ลาเมื่อเขามาอย่าง สันติ”⁶⁹²

“อย่างกลัวเลย” มาจากอิสยาห์ 40:9 ซึ่งกล่าวต่อบรรดาผู้ที่ข่าวดีเกี่ยวกับศิโยนมายังพวกเขา

“ธิดาแห่งศิโยน” เป็นคำอธิบายโดยทั่วไปของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับผู้คนแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ในฐานะประชากรที่ถูกกดขี่ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อสย. 1:8; ยรม. 4:31; พลค. 2:4; มีคา. 4:8; ศฟย. 3:14; ศคย. 2:10; และข้ออื่นๆ) บริบทของเศคาริยาห์ 9:9 ก็ควรค่าแก่การตรวจสอบ เนื่องจากว่ามันอธิบายเกี่ยวกับการปกครองของพระเมสสิยาห์มากขึ้น แม้ว่าพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏ การปกครองของพระองค์จะไม่เริ่มต้น ณ เวลานั้น พระองค์จะไม่ “ให้ความรอดในตอนี้” เนื่องจากการปฏิเสธของอิสราเอลต่อกษัตริย์ของพวกเขา

12:16

“พวกสาวก” ของพระเยซูไม่ได้ตระหนักถึงความหมายโดยนัยทั้งหมดของการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู ณ เวลานั้น (“ที่แรก”) หลังจากการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู เมื่อพระองค์ได้ “ประสพเกียรติกิจ” จากนั้นพวกเขาก็ได้ตระหนัก (เปรียบเทียบ 2:16, 22) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาและฝูงชนได้ตระหนักว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ อย่างที่พวกเขาได้รับรู้พระเมสสิยาห์นั้น อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นพวกเขาไม่ได้เข้าใจถึงธรรมชาติของความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ความจำเป็นแห่งการตายของพระองค์หรือแผนการสำหรับอาณาจักรของพระองค์ ตัวอย่างเช่น พวกเขาอาจไม่ได้เข้าใจถึงความสำคัญของการทรง *ลูกลา* ของพระองค์แทนที่จะเป็นม้าศึก ถ้อยคำของยอห์นที่นี้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างความเข้าใจของพวกสาวก (และข้อคิดเห็น) ก่อนกางเขน และความประหลาดของพวกเขา (และคำสอน) หลังจากเหตุการณ์นั้น

“การทนทุกข์และการเป็นขึ้นจากตายเป็นกุญแจในการไขความลึกลับแห่งตัวบุคคลของพระเยซู”⁶⁹³

12:17-18

ยอห์นได้บันทึกอีกพยานหนึ่งต่อตัวบุคคลของพระเยซู นั่นคือ ฝูงชน (“ผู้คน”) ที่ได้สังเกตเห็นการที่พระเยซูได้ทำให้ “ลาซารัส” เป็นขึ้น และได้ติดตามพระเยซูจากเบธานีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ฝูงชนที่ได้ออกมาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะต้อนรับพระเยซูก็ได้ร่วมกับคนอื่นๆทั้งกายภาพและในฐานะพยานต่ออัตลักษณ์แท้ของพระเยซู การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นก็เป็นการอัศจรรย์ที่หลายคนได้ถือว่าเป็น “เครื่องหมาย” ที่ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์

12:19

กระนั้นหลายคนก็ไม่ได้เชื่อ “พวกฟาริสี” ได้มองดูด้วยความไม่เชื่อ ได้สับสนด้วยความเป็นที่นิยมของพระเยซู และไม่สามารถที่จะทำอะไรได้ที่จะหยุดยั้งพระองค์ ณ เวลานั้น อย่างเกิน

จริงแล้ว พวกเขาได้กล่าวว่า “คนทั้งโลก” ได้ “ตาม” พระเยซูไปหมดแล้ว นี่เป็นข้อคิดเห็นเชิงเห็นแบบอีกอย่างหนึ่งที่ข้อหั้นได้บันทึกไว้เพื่อคำแนะนำสำหรับผู้อ่านของท่าน ที่จริงแล้วคนค่อนข้างน้อยได้เชื่อในพระเยซูอย่างแท้จริง (ข้อ 37-43) แต่คนทั้งโลก จะตาม พระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยไถ่รอดของโลก ในระดับที่ใหญ่กว่าที่พวกฟาริสีได้เชื่อในตอนนั้น (เปรียบเทียบ 3:16-17) คำพยากรณ์ที่ไม่รู้ตัวของพวกเขา (เปรียบเทียบ คำพยากรณ์ที่ไม่รู้ตัวของคายาฟาสน์ 11:50) ได้รับความสำเร็จบางส่วนเกือบทันทีทันใด ในการขอร้องของคนกรีกบางคนที่จะพบพระเยซู (ข้อ 20-22) ต่อมาพวกฟาริสีได้พบว่ามันเป็นไปได้ที่จะจำกัดการแพร่กระจายของศาสนาคริสต์ อย่างที่พวกเขาได้ทำที่จะจำกัดพระเยซูเอง (เปรียบเทียบ กจ. 3-4)

6. พระเยซูประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ 12:20-36

“ในข้อหั้นบทที่ 11 เราได้เห็นหลักฐานที่โดดเด่นว่าพระองค์ [พระเยซู] เป็น พระบุตรของพระเจ้า คือ หลักฐานของการที่พระองค์ได้ทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย ถัดไป เราเห็นการยอมรับที่เด่นชัดถึงพระองค์ในฐานะ บุตรดาวิด ซึ่งได้เป็นพยานโดยเสียงร้องโฮซันนาที่ชื่นชมยินดีของฝูงชนเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขี่ลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ตอนนี้สิ่งที่อยู่ต่อหน้าเราทำให้สนใจพระองค์ในฐานะ บุตรมนุษย์ มากขึ้น ในฐานะบุตรดาวิด พระองค์ก็เกี่ยวข้องกับอิสราเอลเท่านั้น แต่ชื่อเรียกบุตรมนุษย์ของพระองค์ก็นำมาซึ่งการเชื่อมโยงที่กว้างกว่า ในฐานะ ‘บุตรมนุษย์’ นั่นเองที่พระองค์บรรลุผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ และในฐานะเช่นนั้น ‘ราชอาณาจักรกับราชอาณาจักรเขานำมามอบไว้กับท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน’ (ดนล .7:14)”⁶⁹⁴

ตัวอย่างหนึ่งที่พระเยซูได้ดึงดูดผู้คนจากส่วนต่างๆของโลกก็ติดตามมา บุคคลเหล่านี้ก็แตกต่างกับพวกฟาริสี เวสคอทท์ได้สังเกตว่าอย่างที่พวกโหราจารย์ได้นำพระเยซูไปสู่การสามัคคีธรรมกับโลกต่างชาติ ณ ตอนต้นแห่งชีวิตของพระองค์ ดังนั้นคนกรีกเหล่านี้ได้ทำสิ่งเดียวกัน ณ ตอนปลายแห่งชีวิตของพระองค์⁶⁹⁵

“เหตุการณ์ที่ค่อนข้างผิดธรรมดานี้ก็ประหลาดต่อข้อหั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ค่อนข้างผิดธรรมดา’ เพราะว่ามันผิดปกติที่เราพบคนกรีกในการบรรยายของเหตุการณ์ต่างๆ ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆไม่ได้อ้างอิงถึงเหตุการณ์นั้น และเพราะว่าคน

กรีกเพียงแค่ว่า ‘ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู’ และจากนั้นก็หายไปจากบรรยายนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นเห็นว่าการมาของพวกเขาก็สำคัญ แต่ท่านไม่ได้ถือว่าการปรากฏของพวกเขานั้นสำคัญ ในการมาของพวกเขานั้นพระเยซูก็ตระหนักถึงข้อบ่งชี้ที่ว่า จุดสูงสุดของภารกิจของพระองค์ได้มาถึงแล้ว ทันทีทันใดเมื่อพระองค์ได้ยื่นพวกเขา พระองค์ก็กล่าวว่า ‘ถึงเวลาแล้ว’ และก็นำเนินต่อไปที่จะกล่าวถึงการประสมเกียรติกิจและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในพระกิตติคุณนี้ เราเห็นพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของโลก และเป็นที่ยืนยันว่า ยอห์นหมายถึงให้เราที่จะเข้าใจว่า การเชื่อมโยงกับคนกรีกนี้ได้นำจุดสูงสุดเข้ามา ข้อเท็จจริงที่ว่าคนกรีกได้ไปถึงจุดของการต้องการพบพระเยซูได้แสดงให้เห็นว่า ถึงเวลาแล้วสำหรับพระองค์ที่จะสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งโลก พระองค์ไม่ได้เป็นของลัทธิยิวอีกต่อไป ซึ่งได้ปฏิเสธพระองค์ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม แต่คนทั้งโลกผู้ซึ่งพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขานั้น ก็รอคอยและแสวงหาพระองค์”⁶⁶

“การบรรยายนี้ก็นำเสนอประเด็นต่างๆที่น่าสนใจของความเกี่ยวพันกับประเด็นที่มีในบทที่ 4 ของพระกิตติคุณยอห์น ซึ่งก็คือเรื่องราวของผู้หญิงข้างบ่อ ในสองที่นั่นพระเยซูก็มาสู่ความเกี่ยวข้องกันบุคคลต่างๆที่อยู่นอกรั้วของคริสตจักรชาวยิว ในสองที่นั่นพระองค์ก็ใช้โอกาสจากความเกี่ยวข้องนั้นที่จะกล่าวด้วยภาษาที่กระตือรือร้นถึงเวลาที่กำลังมาจริงๆตอนนี้ก็มาแล้ว ซึ่งจะนำไปสู่ยุคใหม่ที่มีสง่าราศีสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า ในสองที่นั่น พระองค์แสดงออกถึงถ้อยคำที่เน้นหนัก ที่หนักแน่นที่สุดถึงการอุทิศตนของพระองค์ต่อพระทัยของพระบิดา ความเชื่อของพระองค์ในการกระจายของข่าวประเสริฐในอนาคต และความหวังที่มีชีวิตชีวาของรางวัลส่วนตัวในสง่าราศี ในสองที่นั่น... พระองค์ใช้การเปรียบเทียบเกี่ยวกับการเพราะปลูกสำหรับการแสดงออกถึงความคิดของพระองค์ ในกรณีแรก พระองค์ก็ใช้การเปรียบเทียบจากขบวนการของการเก็บเกี่ยว ในกรณีหลัง พระองค์ใช้การเปรียบเทียบจากการหว่าน”⁶⁷

คำสอนเกี่ยวกับเมล็ดข้าวสาลี 12:20-26

12:20 ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่หลายคนได้อ้างอิงถึงคนต่างชาติซึ่งมาจากโลกที่พูดภาษากรีกว่า “คนกรีก” อยู่บ่อยๆ (เปรียบเทียบ 7:35; และข้ออื่นๆ) เราไม่ทราบว่าคุณต่างชาติในเหตุการณ์นี้มาจากที่ไหน พวกเขาอาจได้อาศัยในหนึ่งในบริเวณที่คนต่างชาติอยู่มากของปาเลสไตน์เช่น กาลิลีทางตะวันออกเฉียงเหนือหรือแคว้นทศบุรี หรือพวกเขาอาจได้มาจากที่ไกลออกไป

(เปรียบเทียบ มธ. 2:1-12) คนเหล่านี้เป็นคนต่างชาติที่ยำเกรงพระเจ้าผู้ซึ่งได้นมัสการพระยาเวห์ร่วมกับคนยิว (เปรียบเทียบ ชั้นที่ชาวเอธิโอเปีย, กจ. 8:27) พวกเขาอาจเป็นหรืออาจไม่ได้เป็นคนเปลี่ยนศาสนามาเป็นยิว (นั่นคือ เปลี่ยนมาเป็นผู้นับถือลัทธิยิวอย่างเต็มที่) คนต่างชาติเหล่านี้ได้รับอนุญาตที่จะเข้าร่วมในการนมัสการในธรรมศาลาและในเทศกาลต่างๆ ประจำปี และพวกเขาคงได้นมัสการในลานพระวิหารของคนต่างชาติ

12:21-22

มันอาจเป็นชื่อต่างชาติของฟิลิป หรือชื่อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ “มาจากหมู่บ้านเบธไซดา” ในบริเวณต่างชาติของกาลิลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกัวานิดิส ที่ได้ดึงดูดคนต่างชาติเหล่านี้ไปยังเขา พวกเขาฟาริสีได้กล่าวว่า) ”โลกตามเขาไปหมดแล้ว“ (ข้อ 19) ตอนนี้คนกรีกบางคนได้กล่าวว่า) ”พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู“ (เปรียบเทียบ สกก .2:7)

“ลักษณะพิเศษของคนกรีกนั้นคือเป็นผู้แสวงหาความจริง มันก็ไม่ใช่สิ่งที่ผิดปกติกี่จะพบคนกรีกผู้ซึ่งได้ผ่านพ้นปรัชญาแล้วปรัชญาเล่า และศาสนาแล้วศาสนาเล่า คนกรีกผู้ซึ่งได้ไปหาและได้ไปจากอาจารย์คนแล้วคนเหล่านี้ในการแสวงหาความจริง คนกรีกเป็นผู้ที่มีความคิดที่แสวงหา”⁶⁹⁸

“ฟิลิป” ผู้ซึ่งเป็นคนยิวก็ดูเหมือนว่ามีความลังเลใจบางอย่างเกี่ยวกับการแนะนำคนกรีกเหล่านี้แก่พระเยซูในตอนแรก (เปรียบเทียบ มธ. 10:5-6; ลก. 18:15-16) “อันดรูว์” ได้ชอบที่จะนำพวกเขาไปยังพระเยซูสำหรับการสนทนา (เปรียบเทียบ 1:40-42) บางทีฟิลิปได้แสวงหาความช่วยเหลือของอันดรูว์เพราะว่าการแนะนำคนต่างชาติแก่พระเยซูนั้นยุ่งยากสำหรับพวกสาวกคนยิวเหล่านี้ และฟิลิปก็ต้องการการหนุนใจที่จะทำอย่างนั้น ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า ฟิลิปได้ระลึกถึงคำแนะนำก่อนหน้าของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ส่งพวกเขาไปเทศนาตลอดแคว้นกาลิลีว่า อย่าไปทางที่ไป “ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย (มธ.10 :5) การเปิดเผยที่สำคัญของข้อนี้ก็คือว่า พวกสาวกได้ดำเนินการที่จะนำผู้คนมายังพระเยซูต่อไปซึ่งจะเป็นความรับผิดชอบของสาวกของพระเยซูต่อไป

12:23

การที่คนต่างชาติเหล่านี้ได้เยี่ยมเยียนพระเยซูก็เป็น โอกาสของการเปิดเผยของพระองค์ที่ว่าเวลาสำหรับการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ก็ใกล้จะถึง (เปรียบเทียบ ข้อ 27; 13:1; 17:1) จนกระทั่งตอนนี้ “เวลา” นั้นยังไม่ได้มาถึง (เปรียบเทียบ

2:4; 4:21, 23; 7:30; 8:20) อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ การอ้างอิงของพระเยซูถึงการประสพเกียรติกิจของพระองค์ในพระกิตติคุณที่สี่คือการอ้างอิงถึงการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์

ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” เป็นชื่อเรียกอันโปรดของพระเยซูสำหรับพระองค์เอง ชื่อเรียกนั้นได้แสดงถึง การทนทุกข์และการได้รับเกียรติ และมันได้หลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดที่การใช้ชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์ชื่ออื่น ๆ นั้นได้นำมา

ขอหันไม่ได้อ้างอิงถึงคนกรีกเหล่านี้อีกต่อไป เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้อ้างอิงถึงพวกเขา เพราะว่าพวกเขาได้เป็นตัวแทนของคนต่างชาติผู้ซึ่งได้แสดงออกถึงความสนใจในพระเยซู และเนื่องจากการเยี่ยมชมของพวกเขาเป็นโอกาสสำหรับการเปิดเผยของพระเยซู การปรากฏของพวกเขา ณ การประกาศของพระเยซูถึงการตายที่ใกล้เข้ามา ก็พูดเป็นนัยเรื่องการรวมกันของคนยิวและคนต่างชาติในผลประโยชน์ของการตายนั้น และในกลุ่มของผู้เชื่อหลังจากการตายนั้น

12:24

พระเยซูได้ประกาศถึงการเปิดเผยที่สำคัญอีกประการหนึ่งพร้อมกับอนุประโยคอาร์มภบทที่พิเศษ พระองค์ได้อธิบายถึงพระกายของพระองค์ว่าเป็นเมล็ด (“เมล็ดข้าว”) ของข้าวสาลีที่ใครคนหนึ่งหว่านในพื้นดิน (หว่าน “ในโลภ”) โดยการสิ้นพระชนม์นั้น พระองค์จะก่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวใหญ่ การตายของพระองค์ก็จำเป็นสำหรับการเก็บเกี่ยวนั้น ตัวอย่างประกอบก็บ่งบอกถึงความถ่อมใจแห่งการตายของพระเยซูอีกด้วย การตายที่เสียสละของพระเยซูจะส่งผลต่อชีวิตนิรันดร์สำหรับหลายคน (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:36-38)

12:25

ตอนนี้พระเยซูได้ประยุกต์ใช้หลักการในตัวอย่างประกอบนั้นสำหรับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ นี่เป็นหลักการที่พระองค์ได้สอนพวกเขาอย่างน้อยในสามโอกาสที่แตกต่างกันก่อนหน้านี้ (เปรียบเทียบ มธ. 10:39; มก. 8:36; ลก. 14:26) เป็นที่ชัดเจนว่า มันสำคัญอย่างมาก ใครก็ตามที่ดำเนินชีวิตเพื่อเขาเองหรือเธอเองอย่างเห็นแก่ตัว (“รักชีวิตของตน”) ก็ “สูญเสีย” ชีวิตของเขาหรือของเธอในแง่ที่ว่าเขาหรือเธอทำให้มันเปล่าประโยชน์ ไม่มีสิ่งดีมาจากมันอย่างแท้จริง ตรงกันข้าม ใครก็ตาม “ผู้ซึ่งชังชีวิตของเขา” หรือ “ชีวิต” ของเธอ ในแง่ของการไม่คำนึงถึงความปรารถนาของตนเองเพื่อที่จะแสวงหาสวัสดิภาพแก่คนอื่น จะได้รับบางสิ่ง

สำหรับการเสียสละนั้น เขาหรือเธอจะได้รับชีวิตแท้ (“นิรันดร์”) สำหรับตนเอง และพระพรสำหรับคนอื่น พระเยซูได้เปรียบเทียบความไร้ค่าของสิ่งที่คนหนึ่งเสียสละในตอนนี้อย่างคุ้มค่าอันไม่จำกัดของสิ่งที่คนหนึ่งจะได้รับ โดยการอธิบายถึงการเสียสละว่าเป็นบางสิ่งที่ชั่วคราว และการได้รับว่าเป็นบางสิ่งที่นิรันดร์

“ผู้คนที่ลำดับความสำคัญของพวกเขาถูกต้องก็มีท่าทีแห่งความรักต่อสิ่งต่างๆของพระเจ้าซึ่งโดยการเปรียบเทียบนั้น ความสนใจทั้งหมดในเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตนี้ก็ดูเหมือนว่าเป็นความเกลียดชัง”⁶⁹⁹

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า เราได้รับการทำให้ชอบธรรมโดยการดำเนินชีวิตที่เสียสละ พระคัมภีร์อธิบายถึงชีวิตนิรันดร์ในบางที่ว่าเป็นของขวัญ (เช่น 3:16; 5:24; 6:40) และในที่อื่นๆว่าเป็นรางวัล (เช่น มธ. 19:29; มก. 10:30; ลก. 18:30; รม. 2:7; 6:22; กท. 6:8) มันเป็นชีวิตของพระเจ้า แต่เราสามารถประสพกับชีวิตนั้นในระดับที่ใหญ่กว่าหรือน้อยกว่าได้ซึ่งขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของเราต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ 10:10; 17:3)⁷⁰⁰

ในระดับหนึ่ง พระเยซูได้กล่าวถึงชีวิตนิรันดร์ว่ามายังผู้คนอย่างไร ก็คือโดยทางการเสียสละของบุตรมนุษย์ (ข้อ 24) ในอีกระดับหนึ่ง พระองค์ได้กล่าวถึงวิธีที่จะได้รับจากชีวิตนั้นมากที่สุดในตอนนี้อย่างไร ก็คือโดยการดำเนินชีวิตอย่างเสียสละแทนที่จะเห็นแก่ตัว (ข้อ 25) หลักการทั่วไปก็เป็นคำพูดที่ดูเหมือนกัน ความตายนำไปสู่ชีวิต

หลายศตวรรษมาแล้ว คริสตจักรได้สังเกตว่า โลกิตของผู้ยอมพลีชีพที่เป็นคริสเตียนได้เป็นเมล็ดของคริสตจักรอย่างแท้จริง การตายของพวกเขาได้นำไปสู่ความรอดของคนอื่นๆหลายคน แม้กระทั่งสาวกที่มากขึ้นได้ค้นพบว่าการเสียสละใดๆเพื่อพระคริสต์ก่อให้เกิดพระพรแก่คนอื่นและแก่พวกเขาที่มากกว่าการเสียสละอย่างมาก

12:26 สำหรับสาวกของพระเยซู การเสียสละตนเองไม่ได้หมายถึงแค่การทำให้คนอื่นมาก่อนพวกเขาเท่านั้น แต่ยังหมายถึงว่าให้พระเยซูมาก่อนอีกด้วย (เปรียบเทียบ 10:4) สาวกผู้ซึ่งต้องการที่จะ “รับใช้” พระเยซู “ต้องติดตาม” พระองค์ เขาหรือเธอต้องไปที่ที่พระองค์ไปและทำสิ่งที่พระองค์ทำ คนใช้แท้ก็อยู่ใกล้กับเจ้านายของพวกเขา

พระเยซูได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้บนเส้นทางไปสู่กางเขนและการประสพเกียรติกิจของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ถ้าไม่ใช่ตามตัวอักษรก็เป็นการเชิงเปรียบเทียบที่ว่า บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ซึ่งติดตามพระองค์ต่อนั้นและตอนนี้ก็สามารถพึ่งพาความตายได้ แต่ยิ่งกว่านั้น พวกเขาสามารถคาดหวังสง่าราศี (“เกียรติ”) จาก “พระบิดา” ได้ (เปรียบเทียบ 17:24) โดยพื้นฐานแล้ว ชีวิตของสาวกแท้จะทำซ้ำประสบการณ์ต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาหรือของเธอ

ความสำคัญของการเชื่อในตอนนี 12:27-36

12:27 การคาดหวังถึงการตายที่จะต้องนำหน้าสง่าราศีได้ทำให้พระเยซู “เป็นทุกข์” อย่างลึกซึ้ง (คำกรีก *ทาตาร์คไท*, เปรียบเทียบ 11:33; 14:1; มก. 14:32-42) มันได้ทำให้พระองค์เป็นทุกข์ เพราะว่าการตายของพระองค์จะเกี่ยวข้องกับการแยกออกจากพระบิดาของพระองค์ และการแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าสำหรับบาปของโลก

“จิตใจ” (*ซุเค*, ฉบับวลเกิด *อานิม่า*) เป็นที่นั่งของความรักของมนุษย์ ‘วิญญาณ’ (*นิวมา*, ฉบับวลเกิด *สปิริตัส*) เป็นที่นั่งของความรักทางศาสนา ที่ซึ่งมนุษย์ทำการสนทนากับพระเจ้า”⁷⁰¹

ประโยคที่ติดตามมา “เราจะพูดอย่างไร?” อาจเป็นคำถาม (NASB NIV) หรือคำอธิษฐาน ด้วยบทกรีกก็อนุญาตการแปลทั้งสองอย่าง ในกรณีใดก็ตาม ความหมายก็เกือบเหมือนกัน ถ้าพระเยซูได้หมายถึงว่าเป็นคำถาม พระองค์ได้แก้ไขความยุ่งยากทันที⁷⁰² ถ้าพระองค์ได้หมายถึงว่าเป็นคำอธิษฐาน มันก็เป็นการแสดงออกถึงความทรนทานของพระองค์ (เปรียบเทียบ มก. 14:36) ทันใดนั้น พระเยซูได้กล่าวการอุทิศตนที่ต่อเนื่องของพระองค์ต่อหน้าพระทัยของพระบิดาว่า “เพราะด้วยความประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงการนี้แห่งกาลนี้” ที่นี้เราเห็นถึงความขัดแย้งที่พระเยซูได้รู้สึกระหว่างความปรารถนาของพระองค์ที่จะหลีกเลี่ยงกางเขนและความปรารถนาของพระองค์ที่จะเชื่อฟังพระบิดาอย่างสิ้นเชิง

“ที่นี้ อย่างเช่น ในสวนเกตเสมณี นั้นจิตใจของพระเยซูก็หกลีงจากกางเขนโดยสัญชาตญาณและโดยธรรมชาติ แต่พระองค์ก็ยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าทันที ในทั้งสองประสบการณ์”⁷⁰³

“พระเยซูได้แนะนำพวกสาวกของพระองค์ถึงราคาของการอุทิศตนต่อน้ำพระทัยของพระบิดาโดยเปิดเผยถึงอารมณ์ต่างๆของพระองค์”⁷⁰⁴

ขอหันไม่ได้บันทึกการคืนรนของพระเยซูกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในสวนเกตเสมณี อย่างที่พระกิตติคุณฟ้องได้บันทึก (มธ. 26:39; มก. 14:36; ลก. 22:42) ตรงกันข้าม ท่านได้บรรยายการคืนรนนั้นในโอกาสนี้

12:28-29

พระเยซูต้องการสง่าราศีของพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ 7:18; 8:29, 50; มธ. 26:39) มากกว่าการช่วยให้พ้นจากเวลาแห่งกางเขน

“การอุทิศตนทั้งสิ้นแห่งชีวิตของพระองค์ก็จัดจ่อที่ประโยชน์”⁷⁰⁵

“ในเวลาแห่งการทนทุกข์และการจำนน ก็มีคำอธิษฐานสองอย่างที่เราสามารถอธิษฐานได้ ไม่ว่าจะ ‘พระบิดาเจ้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้น!’ หรือ ‘พระบิดาเจ้า ขอให้พระนามของพระองค์จงได้รับเกียรติ’”⁷⁰⁶

พระบิดาได้ตอบการอ้อนวอนของพระเยซู “จาก (ออกจาก) สวรรค์” จนได้ยื่นหมวดพระกิตติคุณบันทึกสามเหตุการณ์ที่พระเจ้าได้ทำสิ่งนี้ อีกสองเหตุการณ์นั้นก็คือ ๑. การรับบัพติศมาของพระเยซู (มธ. 3:17; มก. 1:11; ลก. 3:21-22) และการจำแลงพระกาย (มธ. 17:5; มก. 9:7; ลก. 9:35) พระกิตติคุณสัมพันธ์บันทึกเหตุการณ์เหล่านั้น และขอหันเท่านั้นที่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้ ในเหตุการณ์แรก เป็นที่ชัดเจนว่า ขอหันผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูเท่านั้นที่ได้เสียชีวิต ในเหตุการณ์ที่สอง สาวกสามคนและพระเยซูเท่านั้นได้เสียชีวิต และในเหตุการณ์ที่สาม ผู้คน และพระเยซูได้เสียชีวิต ในเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมด จุดประสงค์ของเสียงก็คือที่จะรับรองพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าด้วยวิธีที่น่าทึ่งใจ และในกรณีทั้งหมดนี้ เสียงนั้นได้มีความเชื่อมโยงบางอย่างกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการเปิดเผยที่ได้ปกปิดไว้ เหมือนกับการเปิดเผยทั้งสิ้นของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซู จุดประสงค์ของมันก็คือเพื่อจะเสริมกำลังความเชื่อของพวกเขา และเพื่อจะขจัดข้อแก้ตัวทั้งหมดไปจากผู้ไม่เชื่อ⁷⁰⁷ คนที่อยู่ที่นั่นก็ไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำอย่างชัดเจนได้ แต่พระเยซูทรงเข้าใจ (เปรียบเทียบ กจ. 9:7; 22:9) พระเจ้าได้ทำให้พระองค์เอง “รับเกียรติ” แล้วผ่านทาง การเสด็จมาเป็นมนุษย์และพันธกิจของพระเยซู พระองค์จะทำให้พระองค์ได้รับ “เกียรติ” “อีกครั้ง” ผ่านทางการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู

12:30

พระเยซูได้อธิบายว่า “เสียง” จากสวรรค์นั้นได้ส่งเสียงเพื่อผลประโยชน์ของผู้คนมากกว่าเพื่อผลประโยชน์ของพระองค์ เสียงนั้นได้รับรองถึงพระเยซู ผู้ซึ่งจะตายเพื่อบาปของพวกเขา มันก็เพื่อ “ผลประโยชน์” ของพวกเขา บางทีพวกเขาไม่ได้สังเกตเห็นว่ามันเป็นการยืนยันถึงพระเยซู จนกว่าการเป็นขึ้นจากตาย คนที่มีความรู้สึกไวฝ่ายวิญญาณมากขึ้นท่ามกลางพวกเขาต้องได้รู้สึกว่ามันได้ส่งสัญญาณถึงบางสิ่งที่สำคัญ พระเยซูได้ดำเนินการที่จะอธิบายถึงความหมายโดยนัยของสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสในสองข้อถัดไป

12:31-32

การทนทุกข์ของพระเยซูจะจัดตั้ง “การพิพากษาที่มีต่อโลก” พวกเขาได้คิดว่าพวกเขากำลังพิพากษาพระเยซูเมื่อพวกเขาได้ตัดสินใจที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อในพระองค์ ในความเป็นจริง การตัดสินใจของพวกเขาได้นำมาซึ่งการพิพากษาของพระเจ้าบนพวกเขาเอง โดยการตรึงพระเยซู นั้น พวกเขาได้กล่าวโทษพวกเขาเอง พระเยซูไม่ได้กล่าวว่า นี่จะเป็นการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่มีต่อโลก พระองค์ได้หมายถึงว่า เนื่องจากการปฏิเสธของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์นั้น พระเจ้ากำลังจะส่ง “การพิพากษา” ไปยังโลกสำหรับการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 17:30-31)

“ดังนั้น เราเชื่อว่า โอกาสแรกใน ‘การจับ’ ชาตานออกได้เกิดขึ้นที่กางเขน โอกาสถัดไปจะเกิดขึ้นเมื่อมันถูก จับ” *ออกจาก สวรรค์ไปสู่แผ่นดินโลก* (วว)12:10) และโอกาสถัดไปจะเกิดขึ้นเมื่อมันถูก ‘จับลงไป’ ยังบาดาล’ (วว .20:3) และโอกาสสุดท้ายจะเกิดขึ้น เมื่อมันถูก ‘จับลงไป’ ในบึงไฟและกำมะถัน’ (วว .20:10)”⁷⁰⁸

การทนทุกข์ของพระเยซูจะส่งผลต่อการขจัด “เจ้าโลกนี้” ออกไปอีกด้วย นี่เป็นชื่อเรียกสำหรับชาตาน (14:30; 16:11; เปรียบเทียบ มธ. 4:8-9; ลก. 4:6-7; 2 คร. 4:4; อฟ. 2:2; 6:12)

การตายของพระเยซูดูเหมือนจะเป็นชัยชนะสำหรับซาตาน แต่แท้จริงแล้ว การตายนั้นได้ส่งสัญญาณถึงความพ่ายแพ้ของมัน กางเขนได้พิชิตซาตาน มันทำหน้าที่อย่างที่มีมันทำในตอนนี้ เพราะว่าพระเจ้าอนุญาตให้มันที่จะทำอย่างนั้น การถูกทำลายนิรันดร์ของมันนั้นก็แน่นอน แม้ว่าจะยังเป็นอนาคตอยู่ (วอ. 20:10) พระเจ้าจะกำจัดมันไปจากพระพักตร์ของพระองค์ และจากโลกไปสู่บึงไฟเป็นนิรันดร์ (เปรียบเทียบ มธ. 8:12; 22:13; 25:30)

การทนทุกข์จะเกี่ยวข้องกับการที่พวกศัตรูของพระเยซูยกพระองค์ขึ้นบนกางเขน แต่ก็เกี่ยวข้องกับการยกย่องของพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าอีกด้วย กางเขนจะนำผู้คนมาสู่ความเชื่อในพระองค์ และการยกย่องของพระองค์จะเกี่ยวข้องกับการที่คนอื่นมาสู่พระพักตร์พระเจ้า รอบๆพระองค์ การตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูจะ “ชักนำทุก” คน (“มนุษย์”) โดยปราศจากความแตกต่าง (ทางเชื้อชาติหรือสังคม) ไม่ใช่ทุกคนโดยปราศจากข้อยกเว้น มายังพระองค์เอง มันจะทำให้ทุกคนสามารถที่จะรอดได้ในแง่ที่ว่า การตายของพระองค์จะไถ่เกื้อโลกแห่งมนุษยชาติกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ รม. 5:18; 2 คร. 5:15; 1 ทธ. 2:6; ฮบ. 2:9; 1 ยน. 2:2)

“พระเยซูไม่ได้ยืนยันว่าคนทั้งโลกจะได้รับความรอด พระองค์กำลังยืนยันว่าทุกคนที่ได้รับความรอดก็ได้รอดในแนวทางนี้ และพระองค์กำลังกล่าวถึงศาสนาสากลแทนที่จะเป็นศาสนาระดับประเทศที่คับแคบ”⁷⁰⁹

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นใน “ตอนนี้” ไม่ใช่ในอนาคตที่เป็นยุคสุดท้าย สิ่งทั้งหมดนี้เป็นผลลัพธ์ต่างๆกันที่ของการทำงานของพระเยซูที่บนกางเขน

12:33 ขอห์น ได้อธิบายว่าพระเยซูได้กล่าวถึง “ประเภทของการตาย” ของพระองค์ นั่นคือ การถูกตรึง เพื่อว่าผู้ฟังของท่านจะไม่คิดเกี่ยวกับการยกย่องของพระองค์ไปยังสวรรค์เท่านั้น

12:34 การทำนายของพระเยซูถึงการตายของพระองค์ได้ทำให้ผู้ฟังของพระองค์สับสน บางทีพวกเขาได้คิดถึงพระคัมภีร์ตอนต่างๆในพันธสัญญาเดิมที่ได้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์และหรืออาณาจักรของพระองค์ที่ดำรงอยู่ “เป็นนิรันดร์” (เช่น 2 ซมอ. 7:12-13, 16; สดค. 89:26-29, 35-37; ดนล. 7:13-14) พระเยซูได้กล่าวถึงการตายของพระองค์มาตลอด พระเยซูสามารถเป็น

พระเมสสิยาห์และที่ตายได้อย่างไร? “บุตรมนุษย์” ประเภทไหนที่พระเยซูกำลังกล่าวถึง?

“เราไม่ควรมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่า นี่เป็นการอ้างอิงสุดท้ายถึงฝูงชนในพันธกิจของพระเยซู จนถึงที่สุดแล้ว พวกเขาที่ยังคงสับสนและงงววย ไม่สามารถมองเห็นอย่างสิ้นเชิงถึงความใหญ่โตของของขวัญที่ได้นำเสนอแก่พวกเขาและความสำคัญของบุคคลที่นำเสนอมัน”⁷¹⁰

12:35-36ก

พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามของพวกเขา พระองค์ได้ตอบแล้วเมื่อพระองค์ได้อธิบายว่าพระองค์และพระบิดาเป็นหนึ่งเดียว (เปรียบเทียบ 5:18) คำพูดที่ดูเหมือนขัดแย้งกันของการตายและการเป็นอยู่วันหนึ่งของพระองค์จะชัดเจนด้วยการเป็นขึ้นของพระองค์

แทนที่จะตอบคำถาม พระเยซูได้กระตุ้นให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะ “ดำเนิน (ใน) ความสว่าง” (ความสุขใสแห่งการทรงสถิตบน โลกนี้ของพระองค์) ในขณะที่พวกเขามีนั้น ถ้าพวกเขาจะทำอย่างนั้น “ความมืด” จะไม่พิชิตของพวกเขาเมื่อ “ความสว่าง” ได้จากไป (เปรียบเทียบ อสย. 50:10) ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำอย่างนั้น พวกเขาจะหลงหาย พวกเขาต้อง “เชื่อใน” พระองค์ โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ก่อนกางเขน หลังจากกางเขน เมื่อความสว่างไม่ได้อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป มันจะยากขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะเชื่อ ถ้าพวกเขาได้เชื่อ พวกเขาจะกลายมาเป็น “ลูกแห่งความสว่าง” นั่นคือ ผู้คนที่แสดงออกถึงคุณสมบัติทางจริยธรรมของ “ความสว่าง” (เปรียบเทียบ อฟ. 5:8; 1 ธส. 5:5)

“สำนวนของภาษาทางตะวันออกกลาง ‘บุตรแห่ง’ อธิบายถึงคนที่ครอบครองคุณลักษณะของสิ่งที่ถูกกล่าวว่าเป็นของของ ‘บิดา’ ของพวกเขา ในสำนวนของเราบางที่เราควรกล่าวว่า ‘คนแห่งความสว่าง’, เปรียบเทียบ ถ้อยคำของเราเกี่ยวกับ ‘คนแห่งความสัตย์สุจริต’”⁷¹¹

ถ้อยคำต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ของพระเยซูที่มีต่อโลกนั้นก็เป็นการกระตุ้นและคำสัญญา⁷¹²

12:36ข

พระเยซูเพิ่งได้บอกผู้ฟังของพระองค์ว่าความสว่างจะไม่อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป พระองค์ได้ถอนตัวจากพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นการให้การลืมนอกแก่พวกเขาถึงสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้

ทำนายไว้ (เปรียบเทียบ 8:59; 11:54) การจากไปของพระองค์ควรได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะเชื่อในพระองค์ การบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูก็สิ้นสุดลง

7. ความไม่เชื่อถือนของอิสราเอล 12:37-50

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ประกอบด้วยคำอธิบายของผู้เขียนเกี่ยวกับความสำคัญของเหตุการณ์ต่างๆ ในพันธกิจของพระเยซูจนบัดนี้ แรกสุด ยอห์นได้อธิบายถึงความขัดแย้งระหว่างความเชื่อถือนและความไม่เชื่อถือน และจากนั้นท่านได้บันทึกถึงการวิงวอนสุดท้ายของพระเยซูสำหรับการตัดสินใจ นี่เป็นจุดสูงสุดสุดท้ายของหัวข้อการตัดสินใจก่อนการ ทนทุกข์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:10-11) คำไขในส่วนนี้ก็คือ “เชื่อ” ซึ่งปรากฏ 6 ครั้ง

การอธิบายถึงความไม่เชื่อถือนของอิสราเอล 12:37-43

12:37-38 พวกยิวส่วนใหญ่ไม่ได้เชื่อในพระเยซู ทั้งๆที่มีการอัศจรรย์ (“หมายสำคัญ”) หลายอย่างที่พระองค์ได้กระทำซึ่งแสดงถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:11)

“หมายสำคัญก็ไม่พอเพียงถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้สายตาแก่มนุษย์ที่จะเห็น”⁷¹³

อีกครั้งหนึ่ง ยอห์นได้กล่าวถึงความไม่เชื่อถือนของอิสราเอลต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า แม้ว่าท่านได้ทำให้สิ่งนั้นสมคูลอีกครั้งหนึ่งด้วยความรับผิดชอบแบบมนุษย์ของพวกยิวในข้อที่ 43 ท่านได้มองว่า อิศยาห์ 53:1 เป็นการทำนายถึงการปฏิเสธของอิสราเอลต่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขา คั้งเดิมนั้น ข้อนี้ได้อ้างอิงถึงการปฏิเสธของคนต่างชาติต่อ “อิสราเอล ผู้รับใช้ของพระเจ้า” อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่ง มันได้ทำนายถึงการปฏิเสธของอิสราเอลต่อ “ผู้รับใช้ของ พระเจ้า” (พระเมสสิยาห์) ผู้ซึ่งพระเจ้าจะส่งมา “การรายงาน” หรือข่าวสารที่ผู้คนได้ปฏิเสธ ก็คือคำสอนของพระเยซู และหลักฐานของ “พระกร” ของพระเจ้า หรืออำนาจก็คือการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระเยซู

“ยอห์นบทที่ 12 บันทึกวิกฤตใหญ่ครั้งที่สองในพันธกิจของพระเยซูตามที่เห็นโดย อัครทูตยอห์น ครั้งแรกได้เกิดขึ้นเมื่อสาวกหลายคนพระองค์จะไม่ดำเนินกับพระองค์อีกต่อไป (ยน. 6:66) แม้ว่าพระองค์เป็น ‘ทางนั้น’ (ยน. 14:6) ในบทนี้ยอห์นบอกเราว่าหลายคนจะไม่เชื่อในพระองค์ (ยน. 12:37-39) แม้ว่าพระองค์เป็น ‘ความจริง’ วิกฤตครั้งที่สามจะมาในยอห์นบทที่ 19 แม้ว่าพระองค์เป็น ‘ชีวิต’ พวกผู้นำก็ได้

ตรึงพระองค์⁷¹⁴

12:39 อีกครั้งหนึ่ง ยอห์นได้ยืนยันว่าพวกยิวส่วนใหญ่ “ไม่ได้เชื่อ” ในพระเยซู เพราะว่า “พวกเขาไม่สามารถเชื่อได้” พระเจ้าได้ “ทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง” โดยอำนาจของพระองค์ เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ก่อนหน้านี้ (เปรียบเทียบ อพย. 9:12; เปรียบเทียบ 2 ครส. 2:8-12)

12:40 อิศยาห์ 6:10 เป็นคำพยากรณ์ที่ได้ทำนายถึงการทำให้แข็งกระด้างนี้ (เปรียบเทียบ กจ. 28:26-27) ตั้งเดิมแล้ว พระเจ้าได้บอกอิสยาห์ว่า ผู้คนที่เขาได้ปรนนิบัตินั้นจะไม่ต้องรับพันธกิจของเขา เพราะว่าพระเจ้าจะทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง ตอนนี้ ยอห์นได้อธิบายว่า ข้อนี้ยังได้เปิดเผยถึงเหตุผลสำหรับการปฏิเสธของพวกยิวต่อพันธกิจของพระเยซูอีกด้วย คำพยากรณ์ไม่เพียงแต่ได้บรรยายถึงความไม่เชื่อถือนอกของอิสราเอล (ข้อ 38) แต่ยังได้อธิบายถึงมันอีกด้วย

“ . . . คนอิสราเอลที่ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ไม่สามารถที่จะเคลื่อนไปข้างหน้าในระดับของพวกเขาเองและเข้าไปสู่อำนาจของพระเจ้า (ดู)3:3-5) พวกเขาจะต้องได้รับการบังเกิดใหม่ผ่านทางพระวาระของพระเจ้าและพระวิญญาณ และการบังเกิดใหม่นี้พวกเขาได้ปฏิเสธ”⁷¹⁵

อัครทูตเปาโลได้ให้คำตอบที่แน่นอนแก่ปัญหาเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจ้าที่การกำหนดล่วงหน้าของพระองค์วางไว้ใน โรม 9-11

12:41 ในนิมิตที่อิสยาห์ได้บันทึกในอิสยาห์บทที่ 6 ผู้เผยพระวจนะได้เขียนว่าเขา “ได้เห็น” “พระสิริ” ของพระเจ้า (อิสย. 6:3) ตอนนี้ยอห์นได้เขียนว่าอิสยาห์ “ได้เห็น” “พระสิริ” ของพระเยซู และ “ได้กล่าวถึง” พระเยซู (“พระองค์”) เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้ถือว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:18; 10:30; 20:28; ครส. 2:9) อิศยาห์ได้กล่าวถึง พระเยซูในแง่ที่ว่าเขาได้เปิดเผยถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์หลายอย่าง ก่อนหน้านั้น พระเยซูได้อ้างว่าโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับพระองค์ (5:46)

ข้ออ้างอิงเหล่านี้ก็อ้างเหตุผลสนับสนุนการตีความพระคัมภีร์ตอนต่างๆเกี่ยวกับผู้รับใช้พระเจ้า

แห่งพันธสัญญาเดิมว่าเป็นพระเมสสิยาห์ มีการโต้เถียงที่ยาวนานภายในลัทธิยิวและศาสนาคริสต์อิสระเกี่ยวกับว่าไม่ว่าพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้อ้างอิงถึงพระเมสสิยาห์ส่วนตัวหรืออิสราเอลเท่านั้น

12:42-43

แม้ว่าพวกยิวส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธพระเยซู บางคน “ได้เชื่อในพระองค์” (เปรียบเทียบ 1:10-13) “พวกเจ้าหน้าที่หลายคนได้ศรัทธาในพระองค์” แม้ว่าเนื้อหาของความเชื่อของพวกเขาไม่เหมือนกันอย่างไม่สงสัย นิโคเดมัสและโยเซฟชาวอาริมาเรียดูเหมือนจะเป็นคนเช่นนั้น (เปรียบเทียบ 7:50-52; 19:38-39) อย่างไรก็ตาม พวกเขาส่วนใหญ่ไม่ได้ยอมรับว่าพวกเขาได้เชื่อใน (“ไม่ได้กล่าวยอมรับ”) พระองค์ เนื่องจาก “ความกลัว” ของการถูกขับออกจากการนมัสการใน “ธรรมศาลา” (เปรียบเทียบ 9:22)

การกล่าวยอมรับต่อสาธารณะถึงความเชื่อในพระเยซูเป็นการแสดงออกปกติของความเชื่อถือนในพระองค์ (รม. 10:9-10) อย่างไรก็ตาม การกล่าวยอมรับต่อสาธารณะไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับความรอด เป็นที่ชัดเจนว่า คนไบเบิลและคนอื่นๆ สามารถเชื่อได้ แต่เนื่องด้วยเหตุผลหนึ่งเหตุผลใดก็ไม่สามารถที่จะกล่าวยอมรับด้วยปากของพวกเขาถึงความเชื่อของพวกเขาต่อสาธารณะได้

การกระตุ้นครั้งสุดท้ายที่จะให้เชื่อ 12:44-50

ยอห์นได้เพิ่มถ้อยคำของพระเยซูที่ติดตามมาในฐานะการวิงวอนสูงสุดต่อผู้อ่านของท่านที่จะเชื่อในพระเยซู การกระตุ้นนี้สรุปและกล่าวซ้ำประเด็นหลักบางอย่างที่ยอห์นได้บันทึกว่าพระเยซูได้สอนก่อนหน้านั้น หัวข้อเหล่านี้รวมถึงพระเยซูในฐานะผู้หนึ่งที่ได้ถูกส่งมาโดยพระบิดา ความสว่างและความมืด การพิพากษาในตอนนี้และในภายหลัง และชีวิตนิรันดร์ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ให้การ กระตุ้นแก่ฝูงชนในฐานะการทำทนายครั้งสุดท้าย บางทีพระองค์ได้ให้สิ่งนี้ระหว่างสัปดาห์แห่งการสอนของพระองค์ในพระวิหารระหว่างเทศกาลปัสกา

12:44-45

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูประกาศถ้อยคำเหล่านี้ก็แสดงถึงความสำคัญของพวกมัน อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้อ้างถึงการเป็นตัวแทนของพระเจ้า และก็เชื่อมโยงกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิด และที่ว่า การเชื่อในพระเยซูได้ก่อให้เกิดการเชื่อในพระเจ้า มีทั้งความแตกต่างระหว่างพระบุตรและพระบิดาในความเป็นอยู่ และเอกภาพระหว่างทั้งสองพระองค์ในแก่นแท้ของทั้งสองพระองค์ (เปรียบเทียบ บทที่ 5)

“อย่างแน่นอนแล้ว เพราะว่าพระเยซูเป็นพระบุตรที่เชื่อฟังและราชทูตของพระบิดา ที่
จะเห็นพระองค์ก็คือที่จะเห็นพระบิดา อย่างที่ที่จะเชื่อในพระองค์ก็คือที่จะเชื่อในพระ-
เจ้า เปรียบเทียบ 1:18; 14:9”⁷¹⁶

- 12:46** อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้อ้างถึงการได้มาเพื่อที่จะขับไล่ “ความมืด” พระองค์ได้ทำสิ่งนี้โดยการ
เปิดเผยถึงพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:18)
- 12:47-48** การไม่เชื่อฟัง (ไม่ได้รับการ) ถ้อยคำของพระเยซูอาจบ่งบอกถึงการขาดไปของความเชื่อที่ช่วยให้
รอด (เปรียบเทียบ 3:36) ข่าวสารอย่างเดียวกันที่นำชีวิตไปสู่บรรดาผู้ที่เชื่อจะส่งผลต่อการถูก
กล่าวโทษสำหรับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธ “วันสุดท้าย” คือวันที่ผู้ไม่เชื่อจะยืนต่อพระพักตร์พระเจ้า
ในการพิพากษา นั่นคือ ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาวแห่งการพิพากษา (วิว. 20:11-15) อย่างไรก็ตาม
จุดประสงค์ของพระเจ้าในการเสด็จมาเป็นมนุษย์ก็เป็นเชิงบวกอย่างแท้จริง พระองค์ต้องการ
ให้ผู้คนที่จะเชื่อและประสบกับความรอด ไม่ใช่การถูกกล่าวโทษ
- 12:49-50** พระเยซูไม่ได้ “กล่าว” ข่าวสารที่พระองค์ได้คิดขึ้นใหม่ แต่เป็นข่าวสารที่พระองค์ได้รับมาจาก
พระบิดา (เปรียบเทียบ จธบ. 18:18-19) สิ่งที่พระเจ้าได้สั่งให้พระองค์ที่จะกล่าวได้ส่งผลต่อ
ชีวิตนิรันดร์สำหรับบรรดาผู้ที่ได้เชื่อสิ่งนั้น ดังนั้น พระเยซูได้ระมัดระวังที่จะสื่อข่าวสารนี้
อย่างี่ (“ตามที่”) พระองค์ได้รับมา

การกระตุ้นนี้ถืออธิบายถึงสิ่งที่ย่อหน้า ได้บันทึกเกี่ยวกับพันธกิจต่อสาธารณะชนของพระเยซู

“หัวข้อใหญ่ของบทที่ 12 คือ ความหมายของการตายและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระเยซู”⁷¹⁷

III. พันธกิจที่เป็นส่วนตัวของพระเยซู บทที่ 13-17

พระกิตติคุณสัมพันธสัมพันธ์สมผสานพันธกิจของพระเยซูต่อฝูงชนและการอบรมของพระองค์สำหรับสาวกสิบสอง
คน แต่ย่อหน้าได้แยกลักษณะสองด้านนี้ของพันธกิจของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า ก็มีการคาบเกี่ยวบางอย่างใน
พระกิตติคุณที่ดี แต่ส่วนนี้ประกอบด้วยพันธกิจที่พระเยซูได้มุ่งไปที่สาวกสิบสองคนเกือบโดยเฉพาะ พระกิตติ
คุณสัมพันธสัมพันธ์มีคำสอนของ พระเยซูที่มีต่อสาวกสิบสองคนระหว่างพันธกิจต่อสาธารณะชนของพระองค์มากกว่า

ส่วนยอห์นได้ให้คำสอนของพระองค์ในห้องชั้นบนแก่เรามากกว่า อย่างเจาะจงแล้ว คำแนะนำนี้ก็เพื่อที่จะเตรียมสาวกสิบสองคนเพื่อการเป็นผู้นำในคริสตจักร พระเยซูได้ให้คำแนะนำนั้นหลังจากการปฏิเสธที่เป็นทางการและสุดท้ายของอิสราเอลต่อพระองค์ได้ส่งผลต่อการเลื่อนไปของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ ในส่วนหลักแรกของพระกิตติคุณนี้ โดยปรกटิวสัยแล้ว พระเยซูได้กระทำการอัศจรรย์และจากนั้นก็ได้อธิบายถึงความสำคัญของการอัศจรรย์นั้น ในส่วนนี้พระองค์ได้ทำกลับกัน พระองค์ได้อธิบายถึงความสำคัญของการตายของพระองค์ และจากนั้นได้ไปที่กางเขนและได้เป็นขึ้นมาจากตาย

ก. อาหารมือสุดท้าย 13:1-30

พระเยซูได้สรุปแต่ละการพักและพันธกิจที่ยืดยาวออกไปในอาณาจักรนั้นๆ ด้วยอาหารมือสำคัญ

“ณ ‘อาหาร’ มือแรก [นั่นคือ การเลี้ยงคนมากกว่า 5,000 คน ณ ตอนปลายของพันธกิจในกาลิลี ซึ่งมีต่อคนยิวเป็นหลัก] บรรดาแขกที่เป็นคนยิวคงได้ประกาศอย่างยินดีว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์ ณ อาหารมือที่สอง [นั่นคือ การเลี้ยงคนประมาณ 4,000 คน ณ ตอนปลายของพันธกิจในแคว้นทศบุรี ซึ่งมีต่อคนต่างชาติเป็นหลัก] ในฐานะ ‘บุตรมนุษย์’ พระองค์ได้ให้อาหารแก่ฝูงชนต่างชาติเหล่านั้น ซึ่งได้อยู่กับพระองค์ในวันเหล่านั้น และได้บริโภคเสบียงอาหารของพวกเขาระหว่างการพักอยู่กับพระองค์ของพวกเขา พระองค์ไม่สามารถส่งพวกเขาไปแบบอดอยากได้ ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะสิ้นแรงลงตามทาง และในโอกาสสุดท้าย [นั่นคือ อาหารมือสุดท้ายในพันธกิจในยูเดีย ซึ่งมีต่อสาวกสิบสองคน] ในฐานะปุโรหิตและเครื่องบูชาแท้ พระองค์ได้เลี้ยงคนของพระองค์เองด้วยงานเลี้ยงปีสกาแท้ ก่อนพระองค์ได้ส่งพวกเขาออกไปในถิ่นทุรกันดารตามลำพัง ดังนั้น ‘อาหาร’ สามมือก็ดูเหมือนได้เชื่อมโยงกัน แต่ละมือได้นำไปสู่อีกมือหนึ่ง”⁷¹⁸

ยอห์นได้บันทึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวและได้ทำในห้องชั้นบนมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ส่วนมากของสิ่งนี้ก็เป็นการอธิบายถึงอนาคตของพวกเขา พระเยซูได้เริ่มคำแนะนำนี้ด้วยบทเรียนอื่นๆ สำหรับพวกเขา การอธิบายของยอห์นเกี่ยวกับเวลาของอาหารมือสุดท้ายดูเหมือนจะขัดแย้งกับเวลาของพระกิตติคุณพ้อง พวกเขาได้นำเสนอว่ามันได้เกิดขึ้นในตอนเย็นของวันพฤหัสบดี แต่นักศึกษาหลายคนของพระกิตติคุณที่สี่ได้ตีความว่ายอห์นได้ระบุมันในตอนเย็นของวันพุธ (13:1, 27; 18:28; 19:14, 31, 36, 42) การแก้ไขของความขัดแย้งที่ชัดเจนซึ่งเจ็ดข้อเหล่านี้ตั้งไว้จะติดตามมาในการอธิบายถึงสิ่งเหล่านั้น อาหารมือสุดท้ายเป็นอาหารปีสกาที่ได้เกิดขึ้นในตอนเย็นของวันพฤหัสบดี

การละเว้นของยอห์นเกี่ยวกับการจัดตั้งอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับทวนผู้อ่านบางคนแห่งพระกิตติคุณที่สี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ถือหลักคำสอนของการปรากฏของร่างกายและโลหิตของพระเยซู ซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อว่าการปรากฏของร่างกายและโลหิตของพระเยซูมีบางส่วนในความรอด เราสามารถชี้แนะได้เท่านั้นว่า ยอห์นได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นๆก่อนหน้านั้นก็มีการบรรยายเต็มที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ และท่านได้ปรารถนาที่จะบันทึกข้อมูลใหม่มากกว่าการกล่าวซ้ำ เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นไม่ได้บันทึกหลายสิ่งที่เพื่อนผู้เขียนพระกิตติคุณของท่านนั้นได้เลือกที่จะรวมไว้ ผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนได้เลือกข้อมูลของเขาเองเมื่อพิจารณาถึงจุดประสงค์ที่แตกต่างของเขา

1. พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก 13:1-20

พระเยซูได้เริ่มต้นการกล่าวคำอำลาของพระองค์ (เปรียบเทียบ โมเสส, จชบ. 31-33; โยชูวา, ยชว. 23-24; เปาโล, กจ. 20) ด้วยตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์

การล้างเท้า 13:1-11

“ในการบรรยายของพระกิตติคุณฟ็องของเหตุการณ์ต่างๆของตอนเย็นนี้ เราก็อ่านพบเกี่ยวกับการโต้เถียงท่ามกลางพวกสาวกเกี่ยวกับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด ยอห์นไม่ได้บันทึกสิ่งนี้ แต่ท่านบอกถึงการกระทำของพระเยซูที่ได้ว่ากล่าวการขาดความถ่อมใจของพวกเขอย่าง จับใจมากกว่าถ้อยคำใดที่สามารถจะทำได้”⁷¹⁹

การเน้นในข้อที่ 1-3 ก็อยู่ที่สิ่งที่พระเยซู *ได้รู้* และในข้อที่ 4-5 ก็อยู่ที่ สิ่งที่พระองค์ *ได้ทำ*

13:1 ข้อนี้ขัดแย้งกับการบรรยายของของพระกิตติคุณฟ็องเกี่ยวกับปีศาจ (เช่น มก. 14:12) เว้นแต่มันแนะนำทุกๆสิ่งในบทที่ 13-17 เป็นที่ชัดเจนว่า ข้อนี้แนะนำแค่เรื่องราวของการล้างเท้าที่ตามมาเท่านั้น

“อย่างที่ปีศาจแรกได้เป็นจุดเปลี่ยนแปลงในการไถ่ประชากรของพระเจ้า ดังนั้นกางเขนจะเป็นการเปิดยุคใหม่สำหรับผู้เชื่อ”⁷²⁰

คำว่า “โลก” (คำกรีก *คอสมอส*) เป็นคำที่สำคัญในส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ที่ที่มันปรากฏประมาณ 40 ครั้ง (บทที่ 13-17) โลกแสดงถึงจำนวนมากมายของมนุษย์ที่หลงหาย ที่ซึ่งพระเยซูได้เรียกพวกสาวกของพระองค์ให้ออกมาจาก และที่ซึ่งพระองค์จะจากไปในไม่ช้าเมื่อพระองค์ได้กลับไปยังสวรรค์ พระเยซูทรง “รักพวกของพระองค์” ผู้ได้เชื่อในพระองค์และผู้ซึ่งจะยังคงอยู่ “ในโลก” “พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด” (คำกรีก *ไอซ์ เทลอส*) หรืออย่างที่สุด ซึ่งเป็นการแสดงออกของสิ่งที่เป็นการตายที่เสียสละของพระองค์ที่บนกางเขน “ที่สุด” สามารถอ้างอิงถึงที่สุดแห่งชีวิตบนโลกของพระเยซูอีกด้วย แม้ว่าคติความนี้ดูเหมือนจะเหมาะสมน้อยกว่า

การตระหนักของพระเยซูที่ว่า “เวลาของพระองค์ได้มาแล้ว” (12:23) ได้นำพระองค์ที่จะเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับเวลานั้น และสิ่งที่มีนัยจะหมายถึงสำหรับพวกเขา การเน้นสองครั้งที่ “รัก” ก็จัดตั้งน้ำเสียงสำหรับการอภิปรายทั้งหมดในห้องชั้นบน

13:2 “อาหารเย็น” (คำกรีก *คิบนอน*) ที่นี้เป็นอาหารมื้อเย็น (ข้อ 30) มันเป็นอาหารปัสกา⁷²¹ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ล้างเท้าของพวกสาวกหลังจากอาหารได้ถูกบริการ (ข้อ 4, 26) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ล้างเท้าของ ยูดาส *หลังจาก* ที่ยูดาสได้ตัดสินใจ “ที่จะทรยศพระองค์” แสดงถึงความยิ่งใหญ่แห่งความรักของพระองค์ (ข้อ 1) การอ้างอิงของยอห์นถึงบทบาทของซาตานในการตัดสินใจของยูดาสก็เพิ่มประเด็นนั้นมากยิ่งขึ้น

13:3-5 พระเยซูได้ล้าง “เท้าของพวกสาวก” ในขณะที่ตระหนักอย่างเต็มที่ถึงสิทธิอำนาจของพระองค์จากพระบิดา ที่มาแบบพระเจ้าของพระองค์ และจุดหมายแบบพระเจ้าของพระองค์ การอ้างอิงของยอห์นถึงการตระหนักนี้เน้นถึงความถ่อมใจและความรักของพระเยซูมากยิ่งขึ้น การล้างเท้าในสถานการณ์เช่นนั้นเป็นบทบาทของคนที่ต่ำต้อยที่สุดของบรรดาคนใช้ (เปรียบเทียบ 1:27)⁷²² ที่นี้ พระเยซูได้กลับบทบาทตามปกติและได้รับเอาที่แห่งคนใช้แทนที่จะเป็นที่แห่งรับปี การกระทำของพระองค์ได้แสดงออกถึงความรัก (ข้อ 1) ได้จัดเตรียมต้นแบบสำหรับความประพฤติของ คริสเตียน (ข้อ 12-17) และได้เป็นสัญลักษณ์ของการชำระ (ข้อ 6-9) ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูได้แต่งตัวพระองค์เองในฐานะทาส (เปรียบเทียบ ฟป. 2:6-7; 1 ปด. 5:5) การรับใช้ที่ถ่อมใจของพระองค์จะนำพระองค์ไปถึงแม้กระทั่งการตายที่บนกางเขน (ฟป. 2:8)

ตามปกติแล้ว คนใช้จะอยู่ที่นั่นเพื่อที่จะทำงานนี้ แต่ไม่มีใครสักคนอยู่ที่นั่นในห้องชั้นบน เนื่องจากว่ามันเป็นอาหารลับ พวกเขาไม่ต้องงานที่จะล้างเท้าของซึ่งกันและกัน เนื่องจากว่าพวกเขาเพิ่งได้โต้เถียงเกี่ยวกับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด (ลก. 22:24)

“เหมือนกับพวกเขาในคืนนั้น ในทุกวันนี้เราก็ต้องการบทเรียนในเรื่องความถ่อมใจอย่างยิ่ง คริสตจักรเต็มไปด้วยวิญญาณแห่งการต่อสู้และการวิจารณ์ของโลกขณะที่ผู้เชื่อแข่งขันซึ่งกันและกันเพื่อจะดูว่าใครเป็นใหญ่ที่สุด เรากำลังเติบโตขึ้นในความรู้ แต่ไม่ใช่ในพระคุณ (ดู 2 ปด. 3:18) อันดรูว์ เมอร์เรย์ได้เขียนว่า ‘ความถ่อมใจเป็นคืนที่พระคุณหยั่งรากลง’⁷²³

13:6-7 พวกเขาส่วนใหญ่มักจะเฝ้ายามอยู่ขณะที่พระเยซูได้ล้างเท้าของพวกเขา แต่ “เปโตร” ไม่สามารถยับยั้งจากการคัดค้านได้ โครงสร้างภาษากรีกของสิ่งที่เขาได้กล่าวก็เน้นถึงความตรงกันข้ามระหว่างพระเยซูและเขาเอง พระเยซูได้หนุนใจให้เปโตรที่จะจำนนต่อการได้รับการล้างเท้า พร้อมกับพระสัญญาที่ว่าเขาจะเข้าใจในภายหลังว่าทำไมพระเยซูได้ล้างเท้าของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 12-20) อย่างที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่า พระเยซูจะตาย พวกเขาที่ไม่ได้เข้าใจบทเรียนต่างๆที่ได้นำไปสู่การตายของพระองค์เช่นกัน พวกเขาจะ “เข้าใจ” หลังจากที่พระองค์ได้เป็นขึ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำให้ความคิดของพวกเขากระจ่าง

13:8-9 พระสัญญาไม่ได้ทำให้เปโตรพึงพอใจ ผู้ซึ่งได้คัดค้านการกระทำของพระเยซูด้วยถ้อยคำที่หนักแน่นที่สุด เปโตรได้ถือว่าสถานการณ์นั้นเป็นที่ยอมรับไม่ได้ทางสังคมอย่างสิ้นเชิง พระเยซูได้ตอบในระดับฝ่ายวิญญาณและเชิงสัญลักษณ์ พระองค์ได้กล่าวถึงการล้างฝ่ายวิญญาณอย่างที่ดีดับทบ่งบอกไว้ เปโตรได้เข้าใจว่าพระองค์ได้กล่าวในระดับทางกายภาพ ถ้าการล้มเหลวที่จะจำนนต่อการล้างของพระเยซูได้หมายถึงการสิ้นสุดลงของความสัมพันธ์ของพวกเขา เปโตรก็ได้เต็มใจที่จะจำนนต่อการล้างอย่างทั่วถึงมากขึ้น ถ้อยคำของเปโตรสะท้อนถึงธรรมชาติที่หุนหันพลันแล่นของเขา การนับถืออย่างสูงของเขามีสู่ต่อพระเยซู ความล้มเหลวของเขาที่จะเข้าใจและความตั้งใจส่วนตัวของเขา

“เงื่อนไขแรกของการเป็นสาวกคือการจำนนตนเอง”⁷²⁴

พระเยซูได้แยกแยะการล้างฝ่ายวิญญาณสองประเภทที่ผู้เชื่อจะประสบ คือ การยกโทษแบบศาลและแบบครอบครัว เมื่อบุคคลหนึ่งเชื่อในพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระเจ้าก็ขจัดความผิดทั้งหมดของบุคคลนั้น สำหรับบาปต่างๆที่ได้กระทำในอดีต ปัจจุบันและอนาคต (เปรียบเทียบ รม. 5:1; 8:1; และข้ออื่นๆ) พระเยซูได้กล่าวถึงการยกโทษแบบศาลหรือตามกฎหมายนี้ว่าเป็น “การอาบน้ำ” (คำกรีก *โลอูโอ*) เต็มที่ หลังจากที่บุคคลหนึ่งเชื่อใน พระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด เขาหรือเธอก็ทำบาปต่างๆและบาปเหล่านั้นก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมของผู้เชื่อกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 6:12, 14-15; ลก. 11:4; และข้ออื่นๆ) พระเยซูได้เปรียบเทียบการยกโทษแบบครอบครัวนี้กับ “การล้าง (คำกรีก *นึบ โท*) เท้า” ซึ่งสกปรกเมื่อดำเนินไปในชีวิต ดังนั้น พระเยซูกำลังอธิบายถึงความสำคัญของผู้เชื่อที่จะได้รับการล้างฝ่ายวิญญาณจากพระบิดาเป็นระยะๆ เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าของพวกเขา เราได้รับการล้างนี้โดยการสารภาพบาปต่างๆของเราต่อพระเจ้า (1 ยน. 1:9; เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:24; 5:13) พื้นฐานสำหรับการยกโทษทั้งสองประเภทก็คือการงานบนกางเขนของพระเยซู

มุมมองที่สองก็คือว่า พระเยซูได้อ้างถึงการอุทิศตนประจำวันของชีวิตของสาวกต่อการรับใช้แห่งความรัก ซึ่งทำตามแบบอย่างของพระคริสต์⁷²⁵ มุมมองที่สามก็คือว่า การล้างเท้าเป็นสัญลักษณ์ของการล้างอย่างสมบูรณ์ที่ได้เกิดขึ้นแล้วหรือจะเกิดขึ้น มุมมองสุดท้ายนี้ก็เป็นไปได้น้อย เนื่องจากพระเยซูได้กล่าวว่า แม้ว่าเปโตรได้ประสบกับการอาบน้ำฝ่ายวิญญาณแล้ว แต่เขายังคงต้องการให้เท้าของเขาได้รับการล้างอีก

“ทางที่ลึกลับ ซึ่งได้จุดไฟไว้ทั้งสองข้างก็ได้นำไปสู่ห้องน้ำที่ครบถ้วน [ภายใต้พระวิหารของเฮโรด] ที่ที่พวกปุโรหิตได้อบน้ำ หลังจากนั้นพวกเขา也不需要การล้างทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะต้องล้างมือและเท้าแต่ละครั้งเมื่อพวกเขาไปสู่การปรนนิบัติในพระวิหาร อย่างไม่สงสัยว่า มันคือสิ่งนี้เองที่พระเยซูได้อ้างถึงในการตอบของพระองค์ต่อเปโตรว่า: ‘ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว’”⁷²⁶

“มันไม่ใช่สำคัญที่สุดที่ว่าไม่มีสิ่งใดถูกกล่าวในบทนี้เกี่ยวกับการล้าง มือ ของพวกเขา สาวกใช้ใหม่ มันไม่ได้ชี้ไป [ยัง] ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างยุคของโมเสสและยุคของคริสเตียนใช้ใหม่ ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ที่ซึ่งต้องทำมากมายหลายอย่าง พวกปุโรหิต

ถูกกำหนดให้ล้างมือล้างเท้า (อพย. 30.19) แต่ภายใต้พระคุณนั้น ทุกสิ่งได้ถูกทำเพื่อเรา แล้ว และถ้า การดำเนินชีวิต ถูกต้อง การงาน ก็จะเป็นที่ยอมรับได้!”⁷²⁷

สาวกที่ “ไม่สะอาด” คือยูดาส ผู้ซึ่งไม่ได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น การที่พระเยซูล้างเท้าของยูดาสก็ไม่ช่วยทเรียนในเรื่องการล้างฝ่ายวิญญาณที่มั่นคงของผู้เชื่อ แต่เป็นการนำเสนอของการชำระเริ่มแรกสำหรับเขา ไม่มีสิ่งใดในตัวบทที่จะรับรองการสรุปที่พระเยซูได้ละเว้นการล้างเท้าของยูดาส

คำอธิบายถึงการล้างเท้า 13:12-20

- 13:12** ตอนนี้พระเยซูได้กลับไปสูบทบาทของพระองค์ในฐานะพระอาจารย์ของพวกเขา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของเสื้อผ้าและท่าทางทางกายภาพของพระองค์ได้บ่งบอกไว้ พระองค์ได้เริ่มต้นที่จะอธิบายถึงความสำคัญของสิ่งที่พระองค์ได้ทำไป แม้ว่าความเข้าใจเต็มที่จะมายังพวกเขาในภายหลัง (ข้อ 7) คำถามของพระองค์ได้เตรียมพวกเขาสำหรับบทเรียนที่ได้ติดตามมา
- 13:13** “พระอาจารย์” แปลในคำฮีบรูคือ “รับบี” (คำกรีก *คิตาสคาลอส*) และ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” คำอารเมค “มาริ” (คำกรีก *คูริออส*) ชื่อเรียก “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้รับความหมายที่ลึกซึ้งมากขึ้นหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย เมื่อคริสเตียนได้เริ่มต้นที่จะเข้าใจว่าพระเยซูเป็นใครดีขึ้น (เปรียบเทียบ 20:28; กจ. 2:36; ฟป. 2:9-11) ชื่อเรียกทั้งสองก็เป็นที่น่าเชื่อถือและได้ยอมรับความเหนือกว่าของพระเยซูเหนือพวกเขาของพระองค์ ชื่อเรียกเหล่านี้ก็เป็นชื่อเรียกตามปกติของการนับถือที่ได้มอบให้แก่รับบี⁷²⁸
- 13:14-15** พระเยซูได้ให้บทเรียนแก่สาวกสิบสองคนในเรื่องการรับใช้ที่ถ่อมใจต่อซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ได้รับเอาบทบาทที่ต่ำกว่าบทบาทของพวกเขาเพื่อสวัสดิภาพของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน พวกเขาของพระเยซูควรเต็มใจและยินดีที่จะตั้งการตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของคนอื่นๆก่อนการรักษาไว้ซึ่งชื่อเสียงของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ ฟป. 2:1-11)

“โลกเต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังยืนอยู่บนความมีเกียรติของพวกเขา ในเมื่อพวกเขาควรจะ
คุกเข่าลงที่เท้าของพี่น้องของพวกเขา”⁷²⁹

“โลกถามว่า ‘มีกี่คนที่ทำงานเพื่อคุณ?’’ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าถามว่า ‘มีกี่คนที่คุณทำงาน
เพื่อเขา?’”⁷³⁰

คริสเตียนบางคนเชื่อว่าคำสั่งของพระเยซูที่นี้กำลังผูกมัดคริสตจักรในแง่ตามตัวอักษร พวกเขา
ปฏิบัติ “การล้างเท้า” ในฐานะพิธีทางศาสนาของคริสตจักรพร้อมกับการรับบัพติศมาในน้ำ
และพิธีมหาสนิท คณะกรรมาธิการเชรอนและคริสตจักรเมนโนไนต์ในท่ามกลางคริสตจักรอื่นๆ
ก็ถือว่าการล้างเท้าเป็นพิธีทางศาสนาอันที่สาม คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่าพระเยซูได้หมายถึง
ว่าพวกสาวกของพระองค์ควรทำตามแบบอย่างแห่งการรับใช้ที่ถ่อมใจของพระองค์ แทนการ
ล้างเท้าของซึ่งกันและกันอย่างเฉพาะเจาะจงและตามตัวอักษร ไม่มีที่ไหนในพันธสัญญาใหม่
ที่บรรดาผู้เขียนถือว่าการล้างเท้าเป็นพิธีทางศาสนาอีกพิธีหนึ่ง 1 ทิโมธี 5:10 กล่าวถึงสิ่งนั้นใน
ฐานะตัวอย่างของการรับใช้ที่ถ่อมใจ ไม่ใช่ในฐานะพิธีของคริสตจักร ยิ่งไปกว่านั้นอีก ทำที่
แห่ง *ความถ่อมใจ* ที่พวกสาวกควรมีต่อซึ่งกันและกันนั้นเป็นประเด็นของพระเยซู ไม่ใช่การ
ปฏิบัติพิธีกรรม (เปรียบเทียบ 15:20; มธ. 10:24; ลก. 6:40) ยิ่งกว่านั้น พระเยซูได้เรียกการล้าง
เท้าว่าเป็นตัวอย่าง (คำกรีก *สุโทเคอิกมา*, แบบอย่าง) ซึ่งบ่งบอกว่ามีแบบอย่างอื่นๆของทำที่
อย่างเดียวกัน นี่เป็นแบบอย่างที่เหมาะสมของการรับใช้ที่ถ่อมใจในวัฒนธรรมที่ซึ่งผู้คนสวม
รองเท้าแตะและเดินก็คิดเท้าของพวกเขาอย่างง่ายดาย ถ้าพระเยซูได้ให้แบบอย่างในวัฒนธรรม
ของอเมริกาเหนือสมัยใหม่ บางทีพระองค์คงได้เลือกการกระทำที่ถ่อมใจอีกอย่างหนึ่ง⁷³¹

13:16

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้แนะนำถ้อยแถลงพร้อมกับการยืนยัน (การรับรอง) ที่หนักแน่นเพื่อจะ
บ่งชี้ถึงความสำคัญของมัน พระองค์ได้กล่าวในรูปแบบของคติพจน์ (เปรียบเทียบ 15:20; มธ.
10:24; ลก. 6:40; 22:37) “คติพจน์” เป็นคำนิยามหรือถ้อยแถลงที่รวบรวมของหลักการ โดย
ความยินยอมตามปกติ “ทาส (หรือคนใช้) ก็ครอบครอง” บทบาทที่ด้อยกว่าบทบาทของ
“เจ้านายของเขา (หรือของเธอ)” และผู้ส่งสาร (คำกรีก *อะพอสโทลอส*) ก็เป็นอย่างเดียวกันต่อ
บรรดาผู้ที่ส่งพวกเขาไป อีกอย่างหนึ่ง นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวของคำว่า *อะพอสโทลอส*
ในพระกิตติคุณที่สี่ พระเยซูกำลังเปรียบเทียบบทบาทต่างๆ ไม่ใช่คุณค่าที่สำคัญ ประเด็นของ
พระองค์ก็คือว่า สาวกคนใดก็ตามของพระองค์ไม่ควรคิดว่ามันไม่คู่ควรสำหรับเขาหรือเธอที่จะ
รับใช้คนอื่นๆ เนื่องจากว่าพระองค์ ซึ่งเป็นเจ้านายและผู้ส่งนั้น ได้ถ่อมพระองค์เองลงเพื่อ

จะรับใช้

พระเยซูได้อ้างอิงอย่างซ้ำๆถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระบิดาได้ส่งพระองค์มา และที่ว่าพระองค์ได้มาจากพระบิดา ในทำนองเดียวกัน พระองค์จะส่งพวกสาวกไป (20:21)

13:17

การรู้สิ่งที่ใครคนหนึ่งควรจะทำ และการทำมันอย่างแท้จริงบ่อยครั้งแล้วก็เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน พระเยซูได้สัญญาถึงความโปรดปราน (พระพร) ของพระเจ้าที่มีเหนือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติการใช้ที่ถ่อมใจ ไม่ใช่เหนือบรรดาผู้ที่เพียงแค่ว่าพวกเขาควรจะถ่อมใจ (เปรียบเทียบ 8:31; 12:47-48; สบ. 12:14; ยก. 1:22-25) นี่เป็นหนึ่งในสองคติสองอย่างเท่านั้นในพระกิตติคุณยอห์น (เปรียบเทียบ 20:29)

“มีรูปแบบของความเคร่งครัดทางศาสนาที่เปล่งเสียง ‘อาเมน’ ที่บิกบานใจต่อการเรียกร้องต่างๆที่เคร่งครัดที่สุดของการเป็นสาวก แต่แทบไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น”⁷³²

13:18-19

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้มุ่งสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไปยังสาวกเหล่านั้นผู้ได้เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง (ข้อ 10; เปรียบเทียบ 6:71; 12:4; 13:2) พระเยซูได้ทำถ้อยแถลงนี้เพื่อว่าภายหลังเมื่อพวกสาวกจะระลึกถึงถ้อยคำของพระองค์นั้น พวกเขาจะไม่คิดว่าพระองค์ได้ผิดพลาดเกี่ยวกับยูดาส ตรงกันข้าม พวกเขาจะเชื่อว่าพระเยซู เป็น “เราเป็น” ซึ่งแสดงถึงความเป็นพระเจ้า (อพย. 3:14; อสย. 41:4; 43:10; เปรียบเทียบ ยน. 8:24, 28, 58) พระองค์ต้องการให้พวกสาวกที่จะเชื่อการอ้างต่างๆของพระองค์ ก่อน การถูกตรึงของพระองค์ดูเหมือนว่าได้ทำให้สิ่งเหล่านั้นใช้ไม่ได้ และ ก่อน การเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ดูเหมือนว่าได้ยืนยันสิ่งเหล่านั้น

พระเยซูได้เลือกยูดาสในฐานะหนึ่งในสาวกสิบสองคนที่จะบรรลุลุคคิ 41:9 บุตรของดาวิดได้ประสบกับการทรยศจากเพื่อนสนิท อย่างที่ดาวิดดั้งเดิมนั้นได้ประสบนั้น บางทีคนทรยศของดาวิดที่นี่คืออาหิโธเฟล ผู้ซึ่งได้ฆ่าตัวตาย (2 ซมอ. 15:12; 16:15-23; 17:3-4, 14, 23) การทรยศโดยใครคนหนึ่งผู้ซึ่งได้รับความใจกว้างบนโต๊ะอาหารก็ชั่วร้ายอย่างยิ่งในโลกตะวันออกใกล้โบราณ “การยกสั้นเท้าใส่” ใครคนหนึ่งบางที่เป็นแนวทางของการกล่าวหาว่าใครคนหนึ่งได้ละทิ้งเพื่อนของเขา⁷³³ ความเป็นไปได้อื่นๆก็คือถ้อยคำที่ได้รับมาจากการยกมือของม้าซึ่ง

เตรียมพร้อมที่จะเตะ⁷³⁴ หรือว่ามันได้พาดพิงถึงการสะบัดผงคลีดินออกจากเท้าในฐานะ การดูถูก (เปรียบเทียบ ลก. 9:5; 10:11)⁷³⁵

“เมื่อพระคริสต์ได้กล่าวว่า ‘เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว’ มันก็ชัดเจนที่ว่าพระองค์ ไม่ได้กล่าวถึงการเลือกไปสู่ความรอด แต่ไปสู่ตำแหน่งอัครทูต ที่ที่ การเลือกนิรันดร์ ถูกกล่าวถึงนั้น พระคัมภีร์ข้อต่างๆก็คิดอย่างเหมือนกันว่าเป็นของพระเจ้าพระบิดา แต่ที่ที่มันเป็นคำถามเกี่ยวกับพันธกิจหรือการรับใช้ ในพันธสัญญาใหม่นั้น การเลือก และการเรียกตามปกติแล้วก็มาจากพระเยซูเจ้า ดู มธ .9:30; 20:1; 28:18-20; กจ .1;24; 26:16; อฟ. 4:11, และข้ออื่นๆ ถ้อยคำของพระองค์ที่นี้ใน 13:18 ก็คล้ายกับถ้อยคำ เหล่านั้นใน 6:70 ว่า ‘เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่าน เป็นมารร้าย?’”⁷³⁶

13:20 การยืนยันที่หนักแน่นอีกอย่างหนึ่งได้นั้นถ้อยแถลงที่ได้ติดตามมา เมื่อพิจารณาถึงการอ้าง ของพระองค์ถึงการเป็น “เราเป็น” นั้น พวกสาวกต้องเล็งเห็นว่าพวกเขาได้ชื่นชมความสัมพันธ์ ที่สนิทสนมกับพระเยซูในฐานะผู้ส่งสารของพระองค์ (“ผู้ใดที่เราส่งไป”) ความสัมพันธ์นี้ก็ คล้ายกับความสัมพันธ์นั้นที่พระเยซูชื่นชมกับพระบิดาของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:19) พระ- เยซูกำลังเตรียมพวกเขาเพื่อพระมหาบัญชา (20:21; เปรียบเทียบ ข้อ 16) พระองค์กำลัง เตือนยูดาสเช่นกันถึงความใหญ่หลวงของบาปที่เขาได้คาดหวังที่จะกระทำ

2. พระเยซูประกาศถึงการทรยศพระองค์ 13:21-30 (เปรียบเทียบ มธ. 26:21-25; มก. 14:18-21; ลก. 22:21-23)

พระเยซูได้กล่าวถึงการทรยศพระองค์อย่างสั้นๆจนบัดนี้ (เปรียบเทียบ 6:70; 13:10, 18) ตอนนี้พระองค์ได้ให้ ข้อมูลที่เจาะจงมากขึ้นแก่สาวกสิบสองคน

13:21-22 การคาดหวังถึงการทรยศพระองค์และการตายที่ใกล้จะมาถึงได้ทำให้พระเยซูผิดหวังอย่าง เห็นได้ (คำกรีก *อีทาร์คเซ*, เปรียบเทียบ 11:33; 12:27) เป็นที่ชัดเจนว่า สาวกสิบสองคนไม่ได้ เข้าใจว่า “หนึ่งใน” พวกเขาจะ “ทรยศ” พระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 26:21-22; มก. 14:18-19; ลก. 22:21-23) ยูดาสได้เป็นคนหน้าซื่อใจคดที่สำเร็จมาตลอด ตอนนี้การประกาศที่จริงจัง

ของพระเยซูได้บังคับให้ยูดาสที่จะกระทำอย่างรวดเร็วหรือที่จะกลับใจ ที่นี้พระเยซูได้กล่าวใน
ฐานะผู้เผยพระวจนะ

13:23

นี่เป็นการอ้างอิงครั้งแรกของยอห์นถึงท่านเองว่าเป็น “สาวกคนหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงรัก” หรือ
“สาวกอันเป็นที่รัก” (เปรียบเทียบ 19:26-27; 20:2-9; 21:1, 20-25; มก. 14:47, 51) เขาได้ชื่นชม
ความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเยซู ซึ่งคล้ายกับความสัมพันธ์ที่พระเยซูได้ชื่นชมกับพระบิดา
ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:18) ยอห์นไม่ได้อ้างว่าพระเยซูได้รักท่านมากกว่าสาวกคนอื่นๆ
โดยการอธิบายตนเองในแนวทางนี้ ตรงกันข้าม การอธิบายนี้เปิดเผยถึงการขอบคุณของท่าน
ที่มีต่อพระคุณของพระเจ้าในการรักท่านอย่างที่พระองค์ได้รัก ท่านได้จดจ่อความสนใจของ
ผู้อ่านไปที่พระเยซูอย่างบังคับมากขึ้น โดยการละเว้นชื่อของท่านเอง

“เหมือนกับยอห์นอีกคนหนึ่ง ณ ตอนต้นๆ ของพระกิตติคุณนี้ ซึ่งเป็นพยานแรกต่อ
พระเยซู เขาเป็นแค่เสียงเท่านั้น อุดมการณ์ของผู้พูดไม่ใช่สำคัญ สิ่งที่สำคัญก็คือ
พยานที่เขาให้”⁷³⁷

“เป็นธรรมเนียมที่จะนั่ง ณ มื้ออาหารเป็นส่วนใหญ่ การเอนกายที่โต๊ะ ซึ่งเป็นธรรมเนียม
นิยมของกรีกก็ถูกสงวนไว้สำหรับอาหารมื้อพิเศษ เมื่อธรรมเนียมนี้ได้ถูกแนะนำแก่
โลกชาวยิวเป็นครั้งแรก บางทีมันก็เป็นสัญลักษณ์ของความตกต่ำเต็มที่ (อมส. 6:4-7)
แต่ในสมัยพันธสัญญาใหม่นั้น มันก็เป็นเรื่องปกติ ณ งานเลี้ยงหรือเทศกาลที่สำคัญ
และดังนั้นก็ได้ถูกเรียกร้อยอย่างแท้จริง ณ การฉลองปีสกา ซึ่งแทบจะเป็นเครื่องหมาย
ของการเฉลิมฉลองและเสรีภาพที่ไม่รีบเร่ง ในความตรงกันข้ามที่ระมัดระวังตัวพร้อมกับ
ความรีบเร่งที่ซึ่งปีสกาแรกได้ถูกกินในคืนของการอพยพ (อพย. 12:11) สรุปแล้ว
ท่าทางของพระเยซูและคนของพระองค์ก็เป็นข้อบ่งชี้เล็กน้อยที่ว่าพวกเขากำลังกิน
อาหารมื้อปีสกาอยู่อย่างแท้จริง. . .”⁷³⁸

“... สอกซ้ายได้วางไว้บนโต๊ะ และศิระษได้อยู่บนมือ มีช่องว่างที่เพียงพอระหว่างแขก
แต่ละคนสำหรับการเคลื่อนไหวที่อิสระของมือขวา สิ่งนี้อธิบายถึงในแง่ไหนที่ยอห์น
‘ได้เอนกายอยู่ใกล้พระทรงของพระเยซู’ และต่อมาได้ ‘ฟัง พระทรงของพระเยซู’
เมื่อเขาได้ถอยไปพูดกับพระองค์”⁷³⁹

13:24-25

เป็นที่ชัดเจนว่า “เปโตร” ใคอยู่ที่ใดที่หนึ่งซึ่งตรงกันข้ามกับพระเยซู เนื่องจากว่ายอห์นได้สังเกตเห็นเปโตรได้ “พยักหน้าให้เขา” เนื่องจากตำแหน่งของเขานั้น เปโตรไม่สามารถที่จะถามพระเยซูอย่างลับๆที่จะระบุถึงผู้ทรยศ ยอห์นต้องได้เอนกายบนสอกซ้ายของเขาถัดมาจากด้านขวาของพระเยซู โดยการเอนกายที่ พระทรงของพระเยซูนั้น ยอห์นสามารถได้กระซิบการขอร้องของเขาอย่างเงียบๆได้ ภาพ *อาหารมื้อสุดท้าย* ของเลียวนาโด ดา วินชีเป็นภาพเขียนที่ใหญ่ยิ่ง แต่มันไม่ได้นำเสนอการจัดโต๊ะอย่างที่มันได้ปรากฏในห้องชั้นบนนั้น

13:26

พระเยซูได้ระบุว่า “ยูดาส” เป็นผู้ทรยศให้กับยอห์น “อาหารคำหนึ่ง” หรือ ขนมปังชิ้นหนึ่ง (คำกรีก *โซมิออน*) บางทีเป็นชิ้นหนึ่งของขนมปังไร้เชื้อที่พระเยซูได้ “จิ้ม” ลงไปในถ้วยต้มแห่งปัสกา ตามปกติแล้ว ผู้เข้าร่วมปัสกาได้ทำสิ่งนี้ตอนต้นๆของมื้ออาหาร ตามธรรมเนียมแล้วเจ้าบ้านจะส่งชิ้นส่วนของขนมปังที่ได้จิ้มแล้วนั้นและเนื้อไปยังแขกที่มีเกียรติ⁷⁴⁰ พระเยซูได้ทำสิ่งนี้แก่ยูดาส จากนั้นพระองค์จะให้ชิ้นของขนมปังแก่แต่ละคนที่อยู่ที่นั่น⁷⁴¹

ยูดาสต้องได้นั่งใกล้พระเยซูพอสำหรับพระเยซูที่จะทำสิ่งนี้อย่างสะดวก (เปรียบเทียบ มธ. 26:25) บางทียูดาสได้เอนกายถัดมาทางด้านซ้ายของพระเยซู ถ้าเขาได้นั่งอย่างนี้ นี่คงได้ทำให้เขาอยู่ในที่ของแขกที่มีเกียรติ ถัดมาทางด้านซ้ายของเจ้าบ้าน⁷⁴²

บางทีมันเป็นเกียรติสูงส่งอย่างชัดเจนที่พระเยซูได้มอบแก่ยูดาส โดยการหยิบยื่นชิ้นขนมปังแก่เขาก่อน ซึ่งได้ขัดแย้งต่อสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้กล่าวต่อยอห์นเกี่ยวกับผู้ทรยศ พระเยซูได้หมายถึงว่าสาวกผู้ที่เป็นแขกที่มีเกียรติจะทรยศพระองค์ใช่ไหม? การขัดแย้งที่ชัดเจนนี้อาจอธิบายถึงการขาดการตอบสนองของยอห์นต่อถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับผู้ทรยศ

การกระทำแห่งมิตรภาพของพระเยซูต่อยูดาสได้กระตุ้นการทรยศของยูดาสต่อมิตรภาพของพระเยซู⁷⁴³ นี่เป็นการแสดงท่าทางสุดท้ายแห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูที่มีต่อยูดาส (เปรียบเทียบ ข้อ 1) มัทธมนานันได้บันทึกคำถามที่น่าช็อกของยูดาสว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ?” และคำตอบของพระเยซูคือ “ท่านว่าถูกแล้ว” (มธ. 26:25)

13:27

ยูดาสได้รับเอาอาหารของพระเยซูแต่ไม่ใช่ความรักของพระองค์ แทนที่จะกลับใจ ยูดาสได้

ต่อต้านต่อไป การต่อต้านนี้ได้เปิดหนทางแก่ “ซาตาน” ที่จะควบคุมเขาในแนวทางที่รุนแรงมากกว่าที่มันได้ทำก่อนหน้านั้น (เปรียบเทียบ 3:16-19) เป็นที่ชัดเจนว่า ซาตานเอง แทนที่จะเป็นหนึ่งในผู้ช่วยที่เป็นปีศาจของมันได้ “เข้าไปใน” ยูดาส นี่เป็นการอ้างอิงถึงซาตานโดยชื่อในพระกิตติคุณนี้

อย่างไม่สงสัยว่า ซาตานได้ควบคุมเพราะว่ามันต้องการที่จะทำลายพระเยซู เราไม่ควรสรุปว่า ซาตานควบคุมทุกคนโดยตรงผู้ซึ่งต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้า กรณียของยูดาสก็สำคัญอย่างเจาะจงเมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์นั้น คิวบัทไม่ได้ใช้คำว่า “การครอบครอง” เพื่อจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของซาตานกับยูดาส แต่แน่นอนว่าอิทธิพลของมันที่มีต่อผู้ทรยศนั้นต้องหนักแน่นอย่างมาก

โอกาสสำหรับการกลับใจได้ผ่านไป เนื่องจากการยืนยันในความไม่เชื่อถือนั้น ดังนั้น พระเยซูไม่ได้วิงวอนต่อยูดาสที่จะเปลี่ยนใจ ณ จุดนั้น แต่ที่จะไปสู่การงานที่ชั่วร้ายของเขา “อย่างรวดเร็ว” (คำกรีก *ทวเซอียน*) เวลาของพระเยซูได้มาแล้ว และมันสำคัญที่ว่ายูดาสไม่ได้จัดวางแผนการของพระเจ้าโดยการล่าช้า

หมวดพระกิตติคุณไม่ได้อธิบายว่าไม่ว่าพระเยซูได้เลือกยูดาสเป็นหนึ่งในสาวกของพระองค์ซึ่งรู้เพิ่มเติมว่าเขาจะทรยศพระองค์หรือไม่ คำตอบก็อยู่ในขอบเขตที่ลึกกลับของความรู้อันของมนุษย์ที่เป็นพระเจ้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่พระองค์ได้สละในการบังเกิดเป็นมนุษย์ (ฟป. 2:5-7) อย่างน้อยแล้ว นักวิชาการเชิงอนุรักษ์ได้เชื่อว่า พระเยซูได้เลือกยูดาสซึ่งไม่รู้ว่าเขาจะทรยศพระองค์⁷⁴⁴

13:28

“ไม่มีใครสักคน” ซึ่งอยู่ที่นั่นที่ได้รู้สิ่งที่พระเยซูได้หมายถึง เมื่อพระองค์ได้บอกให้ยูดาสที่จะทำสิ่งที่เขาจำเป็นต้องทำอย่างรวดเร็ว ยอห์นคงได้รู้ว่ายูดาสเป็นผู้ทรยศ แต่ท่านไม่ได้รู้ว่าพระเยซูกำลังอ้างอิงถึงการจัดการของ ยูดาสที่จะทรยศพระองค์

“... ปัสกา หรือวันที่สิบห้าของเดือนนيسانจะต้องถูกรักษาเหมือนวันสะบาโต ไม่มี การอนุญาตให้ทำงาน อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อยกเว้นที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่งต่อกฎนี้ มีการอนุญาตให้เตรียมวัสดุที่จำเป็นของอาหารในวันที่ 15 ของเดือนนيسان สิ่งนี้

อธิบายถึงการที่ถ้อยคำของพระเยซูมายังยูดาสะระหว่างอาหารปีสกา (ไม่ใช่ปีสกาขององค์พระผู้เป็นเจ้า) สามารถเป็นที่เข้าใจผิดโดยพวกสาวกอย่างไรได้ อย่างที่บ่งบอกว่า ยูดาสะ ‘ผู้ถือถ้อยคำเก็บเงิน’ ที่จะ ‘ซื้อสิ่งเหล่านั้น’ ที่พวกเขาต้องการสำหรับงานเทศกาลนี้”⁷⁴⁵

“ไม่มีสิ่งใดในการบรรยายที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูได้หมายถึงว่าการทรยศก็จะต้องมาถึง ตั้งแต่สิ่งทั้งหมดได้ถูกกล่าวถึงมาจนบัดนี้นั้น มันก็คงจะไกลในอนาคต”⁷⁴⁶

13:29

ข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสะ “มีถ้อยคำเก็บเงิน” และเป็นเหรียญของสาวกสิบสองคนก็แสดงให้เห็นว่าสาวกคนอื่นๆ ไร้วางใจเขาอย่างเต็มที่ เขาเป็นคนน่าเชื่อถือที่เชี่ยวชาญ การวางใจของพระเยซูที่มีต่อเขาก็แสดงถึงพระคุณของ พระผู้ช่วยให้รอด

“เทศกาล” ที่นี่ (ข้อ 29) ต้องเป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งได้ตามหลังปีสกาทันที เนื่องจากว่าพระเยซูและสาวกสิบสองคนกำลังเฉลิมฉลองปีสกาในตอนี้ การให้ท่าน “แก่คนยากจน” เป็นการปฏิบัติที่ปกติในกรุงเยรูซาเล็มในตอนเย็นของปีสกา⁷⁴⁷

13:30

อย่างเห็นแก่ตัวและอย่างน่าเศร้าใจแล้ว ยูดาสะได้เชื่อฟังคำสั่งของพระเยซู (ข้อ 27) และได้จากห้องชั้นบนไป “ทันที” เขาได้พลาดอาหารเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งรวมถึงการจัดตั้งอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า การอ้างอิงของยอห์นถึงมันเป็น “กลางคืน” ก็จะเป็นคำพูดซ้ำซาก ถ้าสิ่งทั้งหมดที่ท่านต้องการที่จะทำก็คือที่จะให้การอ้างอิงถึงเวลา เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเด่นแห่ง “ความสว่างและความมืด” ของท่านนั้น มันดูเหมือนว่าท่านต้องการที่จะชี้ให้เห็นถึงความสำคัญฝ่ายวิญญาณของการจากไปของยูดาสะเพื่อทั้งยูดาสะและพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 22:53; ยน. 1:4-5; และข้ออื่นๆ)

“เมื่อความสว่างของโลกกำลังจะจากไปและกลับไปยังพระบิดา ความมืดได้มาในที่สุด (เปรียบเทียบ ลก. 22:53) อีกครั้งหนึ่ง ความตรงกันข้ามในการจินตนาการก็ชัดเจนสำหรับยอห์นแล้ว พระเยซูเป็นความสว่างของโลก และบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็มายังความสว่างและดำเนินในความสว่างนั้น ณ ความมืดที่ตรงกันข้ามก็คือยูดาสะ อิสคาริโอท ผู้ซึ่งได้ปฏิเสธพระเยซู ได้เข้าส่วนกับอำนาจของความมืด ได้จากไปสู่

ความมืดและได้ถูกกั้นด้วยความมืดนั้น”⁷⁴⁸

“ยูดาสได้ถูกห่อหุ้มในกลางคืนที่ปราศจากความสว่าง ซึ่งจะไม่ได้รับการบรรเทาเลย เขาได้อยู่บนเส้นทางไปสู่ที่ของเขาเอง (กจ. 1:25)”⁷⁴⁹

“ยูดาสเป็นตัวแทนของวิญญาณแห่งการเอาแต่ใจ แสวงหาเพื่อตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างแท้จริงกับวิญญาณของพระคริสต์”⁷⁵⁰

ข. การอภิปรายในห้องชั้นบน 13:31-16:33

การจากไปของยูดาสได้เปิดหนทางสำหรับพระเยซูที่จะเตรียมพวกสาวกแท้ของพระองค์สำหรับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา คำสอนนี้ก็เพื่อสำหรับพวกสาวกที่ได้อุทิศตนเท่านั้น นักเขียนบางคนได้สังเกตว่าในพันธสัญญาเดิมและวรรณกรรมทางโลกตะวันออกใกล้โบราณโดยทั่วไปนั้น การกล่าวคำอำลาของบุคคลที่มีชื่อเสียงก็ได้รับความสนใจมาก (เปรียบเทียบ ปฐก. 47:29-49:33; ยชว. 23-24; 1 พศด. 28-29)⁷⁵¹ การอภิปรายนี้สงวนคำแนะนำที่สำคัญและสุดท้ายที่สุดไว้ในพระกิตติคุณที่สี่ ความแตกต่างที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือว่าใน “การอภิปรายแห่งคำอำลา” ของพระองค์ พระเยซูได้สัญญาที่จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง (14:1-3)

1. คำประกาศและคำสั่งของพระเยซู 13:31-35

พระเยซูได้เริ่มต้นคำสอนของพระองค์ด้วยการประกาศถึงการจากไปของพระองค์และด้วยคำสั่งให้สาวกของพระองค์ที่จะรักซึ่งกันและกันอย่างที่พระองค์ได้รักพวกเขา

การประกาศของพระเยซูถึงการจากไปของพระองค์ 13:31-33

13:31-32 การจากไปของยูดาสเพื่อจะพบกับพวกมหาปุโรหิตได้ส่งสัญญาณถึงการเริ่มต้นของการได้รับเกียรติของบุตรของมนุษย์ ซึ่งข้อนี้ได้บันทึกว่าพระเยซูได้กล่าวถึงอย่างต่อเนื่องซึ่งเริ่มต้นด้วยการถูกจับกุมของพระองค์ (เปรียบเทียบ 12:23) จงสังเกตถึงท่าที่เชิงบวกถึงแม้ว่าทนทุกข์ต่อเหตุการณ์ต่างๆที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ (ข้อ 21) ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” รวมแนวคิดของการทนทุกข์และสง่าราศีเข้าด้วยกันอย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ นี่เป็นครั้งสุดท้ายของการปรากฏ

12 ครั้งของชื่อเรียกนี้ในพระกิตติคุณยอห์น

“ในการใช้โดยทั่วไปนั้น มันเป็นชื่อเรียกของพระคริสต์ที่มายังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของมนุษย์ต่อพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระเจ้าในชีวิตของมนุษย์”⁷⁵²

พระเยซูได้อธิบายว่าการ “ได้รับเกียรติ” ของพระองค์ (นั่นคือการถูกตรึงพระองค์ การเป็นขึ้นจากตาย การเสด็จสู่สวรรค์ และการได้รับศักดิ์ศรีในสวรรค์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ไม่ได้ถือ (ว่าเป็นการสละชีวิตเพื่อความรักหรือความไว้เกียรติ จะหมายถึงเกียรติสำหรับพระบิดา (โดยการเชื่อฟังที่สมบูรณ์ของพระบุตร (ผู้ซึ่งจะ “ให้เกียรติ” นั่นคืนแก่พระบุตร (โดยการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระบุตร) ดังนั้น พระเยซูได้เน้นถึงเอกภาพกับพระบิดาต่อไป เพื่อจะช่วยให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะเล็งเห็นถึงทั้งอัตลักษณ์ที่เป็นส่วนตัวของพระองค์และความเป็นพระเจ้าที่สำคัญของพระองค์ พวกสาวกจะไม่ต้องรอคอยนานเพื่อจะเห็นเกียรติของพระบุตร

พระเยซูได้ “ให้เกียรติ” พระบิดาอย่างไร? พระองค์ได้อธิบายถึงวิธีในภายหลัง นั่นคือ โดยการทำให้งานที่พระบิดาได้ให้พระองค์ทำนั้นสำเร็จ (17:4) นั่นคือวิธีที่เราให้เกียรติพระบิดาเช่นกัน

13:33 “การได้รับเกียรติ” สำหรับพระเยซูได้เกี่ยวข้องกับแยกชั่วคราวจากพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ พระเยซูได้ใช้คำที่นุ่มนวลสำหรับพวกสาวกของพระองค์ที่ได้แสดงให้เห็นถึงความรักที่หนักแน่นของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาในฐานะสมาชิกของครอบครัวของพระองค์ “ลูกทั้งหลาย” (คำกรีก *τεκνία*, ลูกๆที่รัก) ปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพระกิตติคุณที่สี่ แต่ยอห์นได้ใช้คำนี้เจ็ดครั้งใน 1 ยอห์น ซึ่งสะท้อนถึงวิญญาณที่เมตตาสงสารของพระเยซู (1 ยน. 2:1, 12, 28; 3:7, 18; 4:4; 5:21; เปรียบเทียบ กท. 4:19) การตายและการเสด็จสู่สวรรค์จะแยกพระเยซูจากพวกสาวกที่ใกล้ชิดของพระองค์

คำสั่งของพระเยซูให้รักซึ่งกันและกัน 13:34-35

13:34 จากการที่ได้ประกาศถึงการแยกกันที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของพวกเขา นั่นตอนนี้พระเยซูได้เริ่มต้นที่จะอธิบายถึงสิ่งที่พระองค์ได้คาดหวังจากพวกสาวกของพระองค์ระหว่างการขาดหายไปจาก

พระองค์ของพวกเขา พวกเขาจะต้อง “รักซึ่งกันและกัน” อย่างที่พระองค์ได้ “รัก” พวกเขา พวกเขาได้เห็นความรักของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาระหว่างพันธกิจทั้งสิ้นบนโลกนี้ของพระองค์ และในการที่พระองค์ได้ล้างเท้าของพวกเขาเมื่อเรีวๆนี้ แต่พวกเขาจะเข้าใจ ความลึกซึ้งของมันผ่านทางกางเขนเท่านั้น

คำสั่งที่จะ “รักซึ่งกันและกัน” ไม่ใช่ใหม่อย่างสิ้นเชิง (1 ยน. 2:7-8) แต่ในธรรมเนียมปฏิบัติของ โมเสสนั้นมาตรฐานก็คือ “เหมือนรักตนเอง” (ลนต. 19:18) ตอนนี้ก็มีมาตรฐานใหม่และสูงกว่า นั่นคือ “อย่างที่เราได้รักเจ้าทั้งหลาย”

มันเป็นคำสั่งใหม่ (คำกรีก *ไคนน*, สดใหม่ไม่ใช่แตกต่าง) ในแง่ที่ว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูจะอนุมัติโดยพระโลหิตของพระองค์ (ลก. 22:20; 1 คร. 11:25) ภายใต้อพันธสัญญาใหม่นั้น พระเจ้าได้สัญญาที่จะช่วยให้ประชากรของพระองค์ที่จะ “รัก” โดยการเปลี่ยนแปลงใจและความคิดของพวกเขา (ยรม. 31:29-34; อสค. 36:24-26) โดยพระคุณที่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าเท่านั้นที่ผู้เชื่อสามารถ “รักซึ่งกันและกัน” ได้อย่างที่พระเยซูได้ “รัก” พวกเขา คำกรีกสำหรับคำว่า “รัก” ปรากฏ 12 ครั้งเท่านั้นในยอห์น 1-12 แต่ในบทที่ 13-21 เราพบถึง 44 ครั้ง

13:35

ความรักที่เหนือธรรมชาตินั้นจะแยกแยะสาวกของพระเยซู “รักซึ่งกันและกัน” จะระบุว่าพวกเขาเป็นสาวกของพระเยซู มันก็เป็นไปได้ที่จะเป็นสาวกของพระเยซูโดยปราศจากการแสดงออกถึงความรักที่เหนือธรรมชาติอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ความรักประเภทนั้นคือสิ่งที่เป็นพยานถึงการเชื่อมโยงของสาวกกับพระเยซู และด้วยเหตุนี้มันก็ให้เกิดิทธิพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 3:10ข-23; 4:7-16) จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นเป็นการอธิบายอย่างแท้จริงถึงหัวข้อที่พระเยซูได้จัดตั้งในการอภิปรายในห้องชั้นบน⁷⁵³ ผู้เชื่อทุกคนแสดงออกถึงความรักที่เหนือธรรมชาติบ้าง เนื่องจากว่าพระเจ้าที่ทรงรักสถิตในเขาหรือเธอ (1 ยน. 3:14) อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้ที่จะดับและหรือทำให้ พระวิญญาณที่สถิตอยู่เสียดพระทัย ดังนั้นเราก็ไม่ได้สำแดงออกความรักมากสักเท่าไร (เปรียบเทียบ 1 ธส. 5:19; อฟ. 4:30)

พระเยซูได้สอนให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะรักศัตรูของพวกเขาในคำเทศนาบนภูเขา (มธ. 5:43-47) ที่นี้พระองค์ได้สอนให้เราที่จะรักซึ่งกันและกัน คำแนะนำเหล่านี้ไม่ได้ขัดแย้งซึ่งกันและกันหรือนำเสนอมาตรฐาน

สองอย่างที่แตกต่างกัน คำแนะนำเหล่านั้นแยกแยะผู้คนที่แตกต่างกันที่จะรัก

2. คำถามของเปโตรเกี่ยวกับการจากไปของพระเยซูและคำตอบของพระองค์ 13:36-38 **(เปรียบเทียบ มธ. 26:31-35; มก. 14:27-31; ลก. 22:31-34)**

ต่อมาเปโตรได้ประกาศถึงความรักของเขาที่มีต่อพระเยซูโดยทางอ้อม

13:36 เปโตรได้กลับไปสู่หัวข้อของการจากไปของพระเยซู (ข้อ 33; 8:21) เขาไม่แน่ใจเกี่ยวกับ “ที่” ที่พระเยซูได้หมายถึงว่าพระองค์จะไป พระเยซูไม่ได้ตอบเขาอย่างชัดเจนบางทีเพราะว่าคำตอบเช่นนั้นจะได้สร้างปัญหาต่างๆที่รุนแรงมากขึ้นสำหรับเขา มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเปโตรที่จะ “ติดตาม” พระเยซูผ่านทางความตายไปสู่สวรรค์ในตอนนั้น (“ตอนนี้”) แต่มันจะเป็นในภายหลัง (21:18-19) คำตอบของพระเยซูได้บ่งบอกว่าเปโตรได้ถามคำถามของเขาเพื่อว่าเขาสามารถไปกับพระเยซูที่ใดก็ตามที่พระองค์กำลังจะไปได้ ถ้อยคำของเปโตรเป็นการแสดงออกทางอ้อมของความรักและการอุทิศตนต่อพระเยซู

13:37-38 เปโตรได้ต่อต้านแนวคิดของการแยกจากพระเยซู เขาได้รู้สึกเต็มใจที่จะตายกับพระองค์ถ้าจำเป็น แทนที่จะแยกจากพระองค์ อย่างไรก็ตาม เปโตรได้ประเมินความอ่อนแอของตัวเองและสิ่ง que การตายของพระเยซูได้นำมาดำไปอย่างเด่นชัด เปโตรได้กล่าวถึงการสละชีวิตของเขาเพื่อพระเยซู แต่อย่างเหินแสมแล้ว พระเยซูจะสละชีวิตของพระองค์เพื่อเปโตรก่อน (เปรียบเทียบ 10:11, 15; 11:50-52) การโอ้อวดของเปโตรได้ทรยศการพึ่งพาที่เนื้อหนัง บางทีเขาได้คัดค้านอย่างหนักแน่นก็เพื่อจะทำให้สาวกคนอื่นๆแน่ใจว่าเขาไม่ใช่ผู้ทรยศผู้ซึ่งพระเยซูได้กล่าวถึงก่อนหน้านั้น (ข้อ 21)

“น่าเศร้าใจ ความตั้งใจดีในห้องที่ปลอดภัยหลังจากอาหารที่ดีก็ดึงดูดความสนใจน้อยกว่าอย่างมากในสวนที่มีดพร้อม กับฝูงชนที่เป็นปฏิปักษ์ ณ จุดนี้ในการเดินทางฝ่ายวิญญาณของเขานั้น ความตั้งใจและการประเมินตนเองของเปโตร ก็ดีกว่ากำลังของเขาอย่างมากมาย”⁷⁵⁴

“การทรยศของยูดาต่อพระเยซูก็ตั้งใจอย่างสิ้นเชิงแต่ก็ไม่เคยมีสิ่งใดก็ตามใน
”โลกนี้ที่ตั้งใจน้อยกว่าการปฏิเสธของเปโตรต่อพระเยซู⁷⁵⁵

มาระโกได้บันทึกว่าพระเยซูได้อ้างอิงถึงไถ่ขันสองครั้ง แต่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ได้เขียนว่าพระองค์เพียงแค่อ้างอิงถึงไถ่ขัน (มธ. 26:34; มก. 14:30; ลก. 22:34) การอ้างอิงของมาระโกก็เจาะจงมากกว่า และการอ้างอิงของคนอื่นๆ ก็เป็นโดยทั่วไปมากกว่า

3. การเปิดเผยที่ปลอมโยนของพระเยซูเมื่อพิจารณาถึงการจากไปของพระองค์ 14:1-24

คำถามของเปโตรเป็นแค่คำถามแรกๆ ของหลายคำถามที่พวกเขาได้ดำเนินการที่จะถามพระเยซู คำถามต่างๆ แสดงถึงความฉงนสนเท่ห์และความท้อใจของพวกเขา พวกเขาควรได้ปลอมโยนพระองค์เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ (12:27; 13:21) แต่ตรงกันข้าม พระเยซูได้ดำเนินการที่จะปลอมโยนพวกเขาอย่างมีพระคุณ โดยการอธิบายถึงสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา

พระสัญญาของพระเยซูในการกลับมา 14:1-4

14:1 พระเยซูได้เป็นทุกข์เนื่องจากสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ และสาวกสิบเอ็ดคนก็ “เป็นทุกข์” (คำกรีก *ทาราสเซสโธ*) เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา พระเยซูเพิ่งได้บอกพวกเขาว่าพระองค์จะละพวกเขาไป (13:33) แต่พวกเขาได้ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระองค์ พระเยซูได้กล่าวว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ ซึ่งบ่งบอกว่าความยากลำบากที่ยิ่งใหญ่บางอย่างก็ใกล้จะมาถึง (13:38)

การเปิดเผยของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตควรมีผลกระทบที่ปลอมโยนและเสริมกำลังต่อประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 1 ธส. 4:18) ข้อนี้แนะนำส่วนที่สั้นของการเปิดเผยที่ได้ให้การปลอมโยนอย่างมากต่อประชากรของ พระเจ้าเมื่อพวกเขาคิดเกี่ยวกับอนาคต (ข้อ 1-4) มันเป็นพระคัมภีร์ตอนโปรด ณ งานศพ

พระเยซูได้อธิบายถึงวิธีที่จะทำให้ “ใจที่เป็นทุกข์” ของพวกเขาสงบลง คำกริยา “เชื่อ” หรือ “วางใจ” (คำกรีก *พิสทิไวโอ*) ซึ่งปรากฏสองครั้ง สามารถเป็นไม่ว่ามาลาบอกเล่าในไวยากรณ์

หรือมาลาบังคับในไวยากรณ์ในแต่ละกรณี การสะกดคำในทั้งสองมาลาในไวยากรณ์ก็เหมือนกันในตัวบทกรีก บางทีในสองอนุประโยคนั้น พระเยซูได้หมายถึงที่จะให้คำสั่งเชิงบังคับคือ: “จงเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย”⁷⁵⁶ สิ่งนี้ก็เป็นที่เข้าใจมากที่สุดในบริบท อย่างไรก็ตาม การแปลฉบับภาษาอังกฤษสมัยใหม่หลายฉบับส่วนใหญ่ได้สรุปไว้ พระองค์ได้หมายถึงว่า “จงหยุดเป็นทุกข์” พระเยซูกำลังบอกให้พวกสาวก (คำพหูพจน์ “ท่านทั้งหลาย”) ที่จะวางใจในพระเจ้าและที่จะวางใจในพระองค์อย่างที่เราได้วางใจในพระเจ้า นี่เป็นการอ้างที่หนักแน่นถึงความเป็นพระเจ้าและการปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาสามารถพึ่งพาสิ่งที่พระองค์กำลังจะบอกพวกเขาว่ามาจากพระเจ้าได้

ฉบับ NASB แปล “ใจ” (คำกรีก *คาร์ดีอา*) เดียวที่พระเยซูได้ใช้โดยส่วนรวม ส่วนฉบับ NIV ได้ตีความมั่นว่าหมายถึง “ใจทั้งหลาย” ของพวกเขาแต่ละคน ในเชิงเปรียบเทียบนั้น ใจเป็นศูนย์กลางของบุคลิกภาพ

“เวลาที่สั้นอย่างมาก ชีวิตสำหรับพวกสาวกก็จะล่มสลาย ดวงอาทิตย์ของพวกเขาจะตก ณ กลางวัน และโลกของพวกเขาจะพังลงในความยุ่งเหยิงรอบๆพวกเขา ณ เวลาเช่นนั้น มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะทำคือ ที่จะยึดมั่นในการวางใจในพระเจ้าอย่างเปลี่ยนยาก”⁷⁵⁷

14:2

ถัดไปพระเยซูได้อธิบายถึงเหตุผลที่พวกสาวกควรหยุดรู้สึกเป็นทุกข์ต่อความคิดของการที่พระองค์จะจากพวกเขาไป พระองค์กำลังจะจากไป “เพื่อจัดเตรียมที่ไว้สำหรับ” พวกเขา และพระองค์จะกลับมาเพื่อพวกเขาและรับพวกเขาไปยังที่นั่นในภายหลัง (ข้อ 3, 28)

“พระนิเวศของพระบิดา” คือสวรรค์ นี่เป็นการอธิบายที่ชัดเจนและเรียบง่ายที่สุด แม้ว่านักอรรถาธิบายบางคนได้เข้าใจว่ามันหมายถึงคริสตจักร อย่างไรก็ตาม พระกิตติคุณที่สี่ไม่เคยใช้การเปรียบเทียบถึงนิเวศสำหรับคริสตจักรในที่ไหนๆ และวลีนี้ “พระนิเวศของพระบิดา” ไม่ได้ปรากฏในที่อื่นๆของพระคัมภีร์ในฐานะการเปรียบเทียบถึงคริสตจักร มันไม่สามารถหมายถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ เนื่องจากว่าพระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์กำลังจะไปยังที่นั่น อาณาจักรของพระเมสสิยาห์ไม่ได้ปรากฏ และจะไม่ปรากฏจนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมายังโลกเพื่อจัดตั้งมันขึ้น (เปรียบเทียบ ดนล. 2:44; และข้ออื่นๆ)

“ทุกวันนี้ ‘บ้าน’ ส่วนมากก็เล็กกว่าบ้านที่มีทั้งห้องพักและอาหารสำหรับคนที่จ่ายค่าเช่า คือ สถานที่ที่จะกินและนอน แต่สำหรับส่วนน้อย ‘บ้าน’ เคยหมายถึงและยังคงหมายถึง สถานที่ที่เราได้รับความรักเพื่อเห็นแก่เราเอง สถานที่ที่เราได้รับการต้อนรับอยู่เสมอ สถานที่ที่ซึ่งเราสามารถล่าถอยจากความขัดแย้งของโลกและชื่นชมการพักและสันติสุข สถานที่ที่ผู้เป็นที่รักอยู่ร่วมกัน สวรรค์จะเป็นเช่นนั้น ตอนนี้ผู้เชื่ออยู่ในประเทศที่แปลก อยู่ในมือของศัตรู ไขว่แล้วในชีวิตที่จะมาถึงนั้น พวกเขาจะอยู่ที่บ้าน!”⁷⁵⁸

มีที่อยู่เป็นอันมาก (คำกรีก *โมน*, ซึ่งเป็นคำที่มาจากรากศัพท์เดียวกันกับคำกริยา *เมโน* ซึ่งหมายถึง “อยู่” หรือ “พักอยู่”) ในสวรรค์ ฉบับละตินวัลเกตที่ได้แปลคำนามว่า *แมนชันเนส* ที่ฉบับ AV ได้ถ่ายตัวอักษรเป็น “แมนชัน” ฉบับ NIV “ห้องต่างๆ” เป็นการตีความของคำว่า *โมน* ภาพที่พระเยซูได้วาดเกี่ยวกับสวรรค์ก็เป็นตึกที่ใหญ่พร้อมกับห้องหลายๆห้องที่ซึ่งผู้คนพักอาศัย การเน้นไม่ใช่ว่าความฟุ่มเฟือยของสิ่งอำนวยความสะดวกมากเท่ากับความพอเพียงของมันที่จะรองรับผู้เชื่อทุกคน การเปิดเผยอย่างอื่นเกี่ยวกับสวรรค์ก็นำถึงความมั่งคั่งของมัน (เช่น วว. 21:1-22:5)

“ภาพของที่อยู่ (“ห้องต่างๆ”) ก็ถูกนำมาจากบ้านของชาวตะวันออกที่ซึ่งบุตรชายและบุตรหญิงมีห้องพักภายใต้หลังคาเดียวกันกับพ่อแม่ของพวกเขา”⁷⁵⁹

“ความจริงนี้อาจสะท้อนถึงธรรมเนียมการแต่งงานของเจ้าบ่าว ผู้ซึ่งจะไปยังบ้านของเจ้าสาวและนำเธอไปยังบ้านของบิดาของเขา ที่ที่ห้องพักได้ถูกสร้างเพื่อคู่สมรสใหม่”⁷⁶⁰

“ในพันธสัญญาใหม่ สง่าราศีและความเปี่ยมสุขแห่งสวรรค์ก็ถูกนำมาต่อหน้าเราภายใต้ความหลากหลายของการแสดงออกต่างๆ สวรรค์ถูกเรียกว่า ‘ประเทศ’ (ลก .19:12; ฮบ .11:16) สิ่งนี้บอกถึงความกว้างใหญ่ของมัน มันถูกเรียกว่า ‘เมือง’ (ฮบ .11:10; วว. 21)] สิ่งนี้แสดงถึงจำนวนมากของผู้อาศัยของมัน มันถูกเรียกว่า ‘อาณาจักร’ (2 ปต . 1:11) สิ่งนี้บ่งบอกถึงความเป็นระเบียบของมัน มันถูกเรียกว่า ‘เมืองบรมสุข

เกษม' (ลก .23:43; วว .2:7) สิ่งนี้เน้นถึงความยินดีของมัน มันถูกเรียกว่า 'พระนิเวศ
ของพระบิดา' ซึ่งแสดงถึงความถาวรของมัน”⁷⁶¹

พระเยซูได้ยืนยันแก่พวกสาวกของพระองค์ว่าถ้าสวรรค์ไม่มีที่อยู่ พระองค์ “คงได้บอก” พวก
เขาในแนวทางที่แตกต่างออกไป ความแน่ใจนี้ทำให้ระลึกถึงข้อที่ 1 ที่ซึ่งพระเยซูได้กระตุ้นให้
พวกเขาที่จะวางใจในพระองค์

ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้กล่าวถึงการจากไปของพระองค์ซึ่งรวมถึงการตาย การเป็นขึ้นจากตาย
และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (13:31-32, 36) ดังนั้น บางทีพระองค์ได้มีสิ่งทั้งหมดนั้น
ที่นี้เมื่อพระองค์ได้กล่าวถึงการจะไปจัดเตรียมที่อยู่ไว้สำหรับผู้เชื่อ การตายและการเป็นขึ้น
จากตายของพระองค์ เช่นเดียวกับการเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระองค์จะจัดเตรียมที่อยู่ไว้
สำหรับพวกเขา⁷⁶² “ที่อยู่” ซึ่งก็คือพระนิเวศของพระบิดาหรือสวรรค์ก็ได้มีอยู่แล้วเมื่อพระเยซู
ได้กล่าวด้วยคำเหล่านี้ พระองค์จะไม่ไปยังสวรรค์เพื่อจะ สร้าง ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้เชื่อที่นั่น
ตรงกันข้าม ทุกสิ่งที่พระองค์จะทำตั้งแต่การตายของพระองค์ไปถึงการกลับสู่สวรรค์ของ
พระองค์ก็จะจัดตั้งการจัดเตรียมเพื่อผู้เชื่อที่จะร่วมกับพระองค์ในที่นั้นในที่สุด แนวคิดที่ว่า
พระเยซูกำลังก่อสร้างที่อยู่สำหรับผู้เชื่อในสวรรค์ และได้ทำมาเป็นเวลา 2,000 ปีก็ไม่ใช่ว่าสิ่ง
ที่พระเยซูได้หมายถึงที่นี่ การไป ของพระเยซูนั่นเองได้จัดเตรียมที่อยู่

14:3

นักอรรถาธิบายหลายคนได้สังเกตว่าพระเยซูได้กล่าวถึงการเสด็จกลับมาหลายครั้งสำหรับคน
ของพระองค์ใน พระกิตติคุณนี้ บางครั้งพระเยซูได้หมายถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ยัง
พวกสาวกที่ตามหลังการเป็นขึ้นจากตายและก่อนการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (ข้อ 18-20;
21:10) ครั้งอื่นๆ พระองค์ได้หมายถึงการเสด็จมาของพระองค์ยังพวกเขาโดยทางพระวิญญาณ
บริสุทธิ์หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์และก่อนการเสด็จกลับมาทางกายภาพของพระองค์
(ข้อ 23)⁷⁶³ และครั้งอื่นๆ พระองค์ได้หมายถึงการเสด็จกลับมาในยุคสุดท้าย ณ ตอนปลายของ
ยุคระหว่างการเสด็จมา นักตีความบางคนถือว่าการเสด็จมานี้เป็นการรับขึ้นไป และคนอื่นๆ
เชื่อว่า พระเยซูกำลังอ้างอิงถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเยซูกำลัง
กล่าวอย่างแท้จริงถึงการตายของผู้เชื่อโดยการเปรียบเทียบ⁷⁶⁴ นักตีความหลายคนเชื่อว่าการ
รวมกันบางอย่างของมุมมองต่างๆที่กล่าวไปนั้นก็น่าจะเป็นไปได้⁷⁶⁵

เนื่องจากพระเยซูได้กล่าวถึงการเสด็จกลับจากสวรรค์เพื่อจะมารับผู้เชื่อที่นั่น การอธิบายที่เรียบง่ายที่สุดดูเหมือนจะเป็นว่าพระองค์กำลังอ้างอิงถึงการเสด็จทางกายภาพในยุคสุดท้าย (เปรียบเทียบ กจ. 1:11) แม้ว่า อย่างไม่สงสัยแล้ว พวกสาวกเหล่านี้ไม่ได้ตระหนักถึงมัน ณ เวลานั้น เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูกำลังกล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อ คริสเตียน ณ การรับขึ้นไป แทนที่จะเป็นการเสด็จกลับมาของพระองค์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง

“ยอห์น 14:3 เป็นข้อเดียวในหมวดพระกิตติคุณที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปโดยผู้ที่เชื่อ การถูกรับขึ้นไปก่อนกลียุคและผู้เชื่อการถูกรับขึ้นไปหลังกลียุคเช่นกันในฐานะการอ้างอิงถึงการถูกรับขึ้นไป”⁷⁶⁶

พระคัมภีร์ข้ออื่นๆก็อธิบายสิ่งนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ณ การถูกรับขึ้นไปนั้น มันจะเป็นการเรียกคนของพระองค์ไปยังสวรรค์ทันที (1 ธส. 4:13-18) ยอห์น 14:1-3 เป็นหนึ่งในพระคัมภีร์สามตอนหลักๆของพันธสัญญาใหม่ที่กล่าวถึงการถูกรับขึ้นไป ตอนอื่นๆก็คือ 1 โครินธ์ 15:51-53 และ 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 ตรงกันข้าม เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง มันจะเป็นการที่จะคงอยู่บน โลกและปกครองเป็นเวลา 1,000 ปี (วิว. 19:11-20:15)

“... เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้กล่าวว่าจุดประสงค์ของการเสด็จมาในอนาคตที่จะรับผู้เชื่อนั้นก็เพื่อว่าพระองค์สามารถอยู่ที่ที่พวกเขาอยู่ได้ นั่นคือบนโลก ตรงกันข้าม พระองค์ได้กล่าวว่าจุดประสงค์นั้นก็เพื่อว่าพวกเขาสามารถอยู่ที่ที่พระองค์อยู่ได้ นั่นคือในสวรรค์”⁷⁶⁷

“... ที่นี้ในยอห์นบทที่ 14 พระเยซูให้การเปิดเผยใหม่และพิเศษ พระองค์กล่าวถึงบางสิ่งซึ่งไม่มีผู้เผยพระวจนะคนไหนได้สัญญา หรือแม้กระทั่งสามารถสัญญาได้ ที่ไหนที่ได้เขียนว่าพระเมสสิยาห์นี้จะเสด็จกลับมาและแทนที่จะรวบรวมธรรมิกชนของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มบนโลก กลับจะนำพวกเขาไปยังพระนิเวศของพระบิดา ยังที่ที่พระองค์อยู่? มันเป็นบางสิ่งใหม่... ดังนั้นพระองค์กล่าวถึงการเสด็จมาซึ่งไม่ใช่สำหรับการช่วยกู้ผู้หลงเหลืออยู่ที่เป็นคนยิว ไม่ใช่การเสด็จมาที่จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนโลก ไม่ใช่การเสด็จมาเพื่อพิพากษาบรรดาประชาชาติ แต่เป็นการ

เสด็จมาที่เกี่ยวข้องกับคนของพระองค์เท่านั้น”⁷⁶⁸

การเน้นในการทำนายนี้อยู่ที่การปลอมโยนซึ่งการรวมกันใหม่กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้จากไปรับรองไว้ (เปรียบเทียบ 1 ธส. 4:18) พระเยซูจะ “เสด็จมา” เพื่อคนของพระองค์เป็นส่วนตัว และพระองค์จะ “รับ” พวกเขาไปอยู่กับพระองค์เอง พวกเขาจะ “อยู่” กับ พระองค์ที่พระองค์ได้อยู่ (เปรียบเทียบ 17:24) พระเยซูกำลังเน้นความห่วงใยส่วนตัวของพระองค์ที่มีต่อสวัสดิภาพของพวกสาวกของพระองค์ การเสด็จกลับมาของพระองค์จะแน่นอนอย่างเช่นการจากไปของพระองค์ พระพรที่ใหญ่ที่สุดของสวรรค์จะเป็นการสามัคคีธรรมส่วนตัวที่ไม่สิ้นสุดของเรา กับพระเยซูที่นั่น ไม่ใช่ความมั่งคั่งของสถานที่

14:4 พระเยซูสามารถกล่าวได้ว่าสาวกสิบเอ็ดคนรู้ “ทาง” ที่จะไปยังที่ “ที่” พระองค์ “กำลังจะไป” เพราะว่าพระองค์ได้เปิดเผยว่าความเชื่อในพระองค์ได้นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ (3:14-15) นี้ได้เป็นหัวข้อหลักของคำสอนของพระองค์ตลอดพันธกิจของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้เข้าใจพระองค์อย่างที่พวกเขาควรเข้าใจ (ข้อ 5)

สี่ข้อเหล่านี้ได้ตอบคำถามเริ่มแรกของเปโตรเกี่ยวกับที่ที่พระองค์กำลังจะไป (13:36) ข้อเหล่านี้ได้นำการสนทนากลับไปสู่หัวข้อของการได้รับเกียรติของพระบิดาและพระบุตรอีกด้วย (13:31-32)

คำถามของโรมัสเกี่ยวกับการจากไปของพระเยซูและการตอบของพระองค์ 14:5-7

14:5 โรมัสได้กล่าวถึงความสับสนที่ต่อเนื่องของพวกสาวกเกี่ยวกับปลายทางของพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่า “พระนิเวศของพระบิดา” ไม่ได้ระบุถึงสวรรค์แก่พวกเขาอย่างชัดเจน ปราศจากความเข้าใจที่ชัดเจนถึงปลายทางสุดท้าย (“ที่”) พวกเขาที่ไม่สามารถแน่ใจถึงทาง (“ทางนั้น”) ที่นั่นได้ คำถามของโรมัสเป็นคำขอร้องต่อการอธิบายที่ชัดเจนถึงปลายทางของพระเยซูและของพวกเขา และวิธีที่พระองค์และพวกเขาจะไปยังที่นั่น

“สำหรับเราโดยทั่วไปแล้ว ความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับที่หมายก็เป็นเงื่อนไขของการรู้จักทางนั้น แต่ในสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณนั้นความเชื่อเป็นความพึงพอใจที่จะเคลื่อนไปข้างหน้าทีละก้าว มีความสุขใน ‘การไม่เห็น’, 20:29”⁷⁶⁹

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ให้คำตอบที่ลึกซึ้ง พระองค์ได้กล่าวอย่างชัดเจนอย่างน้อยสามครั้งว่า พระองค์จะตายและจะเป็นขึ้นมาใหม่ (เปรียบเทียบ 8:31-32; 9:30-32; 10:32-34) อย่างไรก็ตาม ความคิดล่วงหน้าของพวกสาวกเกี่ยวกับพันธกิจของพระเมสสิยาห์ไม่ได้ยอมให้พวกเขาที่จะตีความถ้อยคำของพระองค์ตามตัวอักษร

คำว่า “ทาง” “ความจริง” และ “ชีวิต” ก็ประสานกันในคำตอบของพระเยซู พระเยซูได้อธิบายพระองค์เองว่าเป็น “ทางนั้น ความจริง และชีวิต” “ทางนั้น” ก็ค่อนข้างโดดเด่นเมื่อพิจารณาถึงคำถามของโรมัสและตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกันกับ “ความจริง” และ “ชีวิต” พระเยซูเป็น “ทาง” ผู้พระเจ้า เพราะว่าพระองค์เป็น “ความจริง” จากพระเจ้า และ “ชีวิต” จากพระเจ้า พระองค์เป็นความจริง เพราะว่าพระองค์เป็นตัวตนของการเปิดเผยที่สูงสุดของพระเจ้า (1:18; 5:19; 8:29) และพระองค์เป็นชีวิต เพราะว่าพระองค์มีชีวิตของพระเจ้าและให้ชีวิตนั้น (1:4; 5:26; 11:25; เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:20) พระเยซูกำลังสรุปและเชื่อมโยงการเปิดเผยหลายอย่างเกี่ยวกับพระองค์เองที่พระองค์ได้ให้สาวกสืบเอ็ดคนก่อนหน้านั้น

“พระองค์ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นทางนั้นเท่านั้น (นั่นคือ โดยการเปิดเผยมัน) แต่พระองค์เป็นทางนั้นอีกด้วย (นั่นคือ พระองค์ได้เรา) ในการเชื่อมโยงนี้ ‘ความจริง’... จะมีความสำคัญที่ช่วยให้อรอด มันจะชี้ไปยังความเชื่อที่ได้อิเด็มที่ของพระเยซู แต่จะชี้ไปยังความจริงที่ช่วยให้อรอดแห่งข่าวประเสริฐอีกด้วย ในทำนองเดียวกัน ‘ชีวิต’ (ดู 1:4) จะนำเนื้อหามันมาจากข่าวประเสริฐ พระเยซูเป็นทั้งชีวิตและแหล่งแห่งชีวิตต่อผู้เชื่อ”⁷⁷⁰

“พระองค์เองไปยังพระบิดาโดยทางการถูกตรึงและการเป็นขึ้นจากตาย ในอนาคต พระองค์เป็นวิธีที่ซึ่งคริสเตียนตายไปและเป็นขึ้นเพราะว่าพระเยซูเป็นวิธีแห่งการ... เข้าไปสู่พระบิดาผู้ซึ่งเป็นแหล่งแห่งความจริงและชีวิตทั้งหมด พระองค์เองก็เป็นความจริง (เปรียบเทียบ) จริงและชีวิตสำหรับมนุษย์”⁷⁷¹

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าพระองค์เป็นทางหนึ่งสู่พระเจ้าท่ามกลางทางอื่นๆ พระองค์ไม่ได้กล่าวว่าพระองค์ได้ชี้ทางไปยังพระเจ้าเช่นกัน พระองค์ได้กล่าวว่า “ไม่มีใครมาถึง” พระเจ้า “พระบิดาได้นอกจาก” ความเชื่อในพระองค์เอง” นี่หมายถึงว่าศาสนาต่างๆที่มอบหมายบทบาท

ให้แก่พระเยซูซึ่งแตกต่างจากบทบาทที่พระคัมภีร์ให้แก่พระองค์ก็ไม่นำผู้คนไปยังพระเจ้าหรือชีวิตนิรันดร์ นี่เป็นการอ้างที่เฉพาะถึงการเป็นทางเดียวที่ไปยังสวรรค์ (เปรียบเทียบ 10:9; กจ. 4:12; 1 ทธ. 2:5) มันเป็นทางเดียวเนื่องจากว่าการงานของพระคริสต์ที่บนกางเขนนั่นเองที่ใครก็ตามสามารถเข้าไปในสวรรค์ได้ เนื่องจากพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว โดยทางความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้านั่นเองที่การตายของพระเยซูที่บนกางเขนได้ทำให้พระบิดาพึงพอใจ ที่ว่าใครก็ตามประสบกับการบังเกิดใหม่ (1:12; 3:16; 1 ยน. 2:2; และข้ออื่นๆ) เนื่องจากว่าพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว การปฏิเสธต่อการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางพระองค์ก็ส่งผลต่อการลงโทษนิรันดร์ (3:36)

นี่เป็นการอ้าง “เราเป็น” ครั้งที่หกของพระเยซู (เปรียบเทียบ 6:48; 8:12; 10:9; 11; 11:25; 15:1)

“เราไม่ควรมองข้ามความเชื่อที่ได้เกี่ยวข้องกับทั้งในการกล่าวและในการยอมรับถ้อยคำเหล่านั้น ซึ่งได้ถูกกล่าวก่อนการถูกตรึงที่กางเขน ‘เราเป็นทางนั้น’ ได้กล่าวโดยคนหนึ่งผู้ซึ่งจะถูกแขวนบนกางเขนอย่างไรอำนาจในไม่ช้า ‘เราเป็นความจริง’ เมื่อคำโกหกของผู้คนที่ชั่วร้ายกำลังจะขึ้นชมกับชัยชนะที่น่าตื่นเต็น ‘เราเป็นชีวิต’ เมื่อภายในไม่กี่ชั่วโมงนั้นศพพระองค์จะถูกวางไว้ในอุโมงค์”⁷⁷²

“มันก็ไม่ได้เป็นไปอย่างนี้ที่ว่าทุกคนผู้ซึ่งได้รับการนำพาโดยพระคริสต์ก็ตระหนักถึงการนำพาของพระองค์โดยตรง”⁷⁷³

14:7

โครงสร้างของอนุประโยคแรกของคัวบทกรีกแนะนำว่าเงื่อนไขก็เป็นจริงเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้ง เราสามารถแปลเงื่อนไขระดับ “แรก” นี้ว่า “เนื่องจากว่า...” สาวกสิบเอ็ดคนได้มาสู่การรู้จัก (ได้ “รู้จัก”) ใครที่พระเยซูเป็นอย่างแท้จริงโดยประสบการณ์ส่วนตัว (คำกรีก *กินอสโค*) ความรู้นี้เป็นกุญแจสู่การมา “รู้จัก” พระเจ้า “พระบิดา” ของพวกเขาเช่นกัน

เนื่องจากว่าพวกเขาได้มารู้จัก (“ได้รู้จัก”) ใครที่พระเยซูเป็นอย่างแท้จริงนั้น พวกเขาก็ได้มารู้จัก (“ได้รู้จัก”) พระเจ้าอีกด้วย การรู้จักพระเจ้าของพวกเขาได้กลายมาเป็นการเห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้ใช้ “การรู้จักพระเจ้า” และ “การเห็นพระเจ้า” อย่างพ้องกันใน 1 ยอห์น เช่นกัน (เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:3-11; 3:2-3) “ตั้งแต่นี้ไป” (คำกรีก *อับ อาร์ทิ*) หมายถึง “เป็น

แน่” อีกด้วย เนื่องจากว่าสาวกสิบเอ็ดคนได้มารู้จักใครที่พระเยซูเป็นอย่างแท้จริง พวกเขาก็ได้มารู้จักพระบิดาเป็นแน่เช่นกัน บางทีพระเยซูได้ให้ความแน่ใจแก่สาวกสิบเอ็ดคนด้วยประโยคนี้นี้ แทนที่จะว่ากล่าวพวกเขา อย่างที่การแปลบางฉบับแนะนำไว้

คำขอร้องของฟิลิปที่จะได้เห็นพระบิดาและคำตอบของพระเยซู 14:8-14

14:8 สาวกสิบเอ็ดคนได้นับถือพระเยซูอย่างสูงส่งมาก แม้ว่าพวกเขายังไม่ได้ตระหนักว่าพระองค์เป็นการเปิดเผยที่ถูกต้องและเต็มที่ของพระเจ้าพระบิดา ที่ว่าที่เห็นพระเยซูก็คือที่เห็นพระบิดา “ฟิลิป” ได้ขอร้องการเปิดเผยที่ชัดเจนถึง “พระบิดา” ที่จะทำให้สาวกสิบเอ็ดคนพึงพอใจเป็นที่ชัดเจนว่า เขาต้องการให้พระเยซูที่จะให้การปรากฏของ พระเจ้าแก่พวกเขา (อพย. 24:9-10; อสย. 6:1) ตลอดประวัติศาสตร์นั้น ผู้คนได้ปรารถนาที่จะเห็นพระเจ้าอย่างที่พระองค์เป็นอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ อพย. 33:18) ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้น พระเยซูได้ทำให้การเปิดเผยถึงพระบิดานั้นชัดเจน เต็มที่ และสุดท้ายมากกว่าใครก็ตามได้เปิดเผย (1:4, 18; 12:45; เปรียบเทียบ ฮบ. 1:1-2)

14:9 ฟิลิปและสาวกคนอื่นๆยังไม่ได้ตระหนักอย่างเต็มที่ถึงใครที่พระเยซูเป็น พวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ขอร้องได้เปิดเผยในบทนำของพระกิตติคุณนี้ นั่นคือ พระบุตรเป็นตัวแทนที่แท้จริงของพระบิดา (เปรียบเทียบ 1:18) พระเจ้าเหมือนกับพระเยซูอย่างแท้จริง การเปิดเผยที่ยาวนานถึงพระเยซูนั้นควรได้ก่อให้เกิดความเข้าใจถ่องแท้มากขึ้นในสาวกเหล่านี้ กระนั้น ความเข้าใจถ่องแท้นั้นก็เป็นผลผลิตของการทำให้กระจางที่มีพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น (เปรียบเทียบ มธ. 16:17; 1 คร. 2:6-16)

“ไม่มีภาพทางวัตถุหรือความเหมือนใดสามารถพรรณนาถึงพระเจ้าอย่างพอเพียงได้ บุคคลเท่านั้นที่สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ได้ เนื่องจากว่าบุคลิกลักษณะไม่สามารถเป็นตัวแทนโดยวัตถุที่ไม่มีตัวตนได้”⁷⁷⁴

นี่เป็นการอ้างที่ชัดเจนอีกครั้งหนึ่งถึงความสัมพันธ์

14:10 พระเยซูได้กล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่าพระองค์และพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวในแก่นแท้ (เปรียบเทียบ

5:19; 8:28; 10:30, 38; 12:49) คำศัพท์นี้ “การอยู่” ร่วมกันที่พระเยซูได้ใช้ก็ได้แสดงออกถึงเอกภาพนี้โดยปราศจากการทำลายอัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลของพระบิดาและพระบุตร พระเยซูไม่ได้เพียงแค่เป็นตัวแทนของพระเจ้าต่อมนุษย์อย่างที่ท่านักการทูตจะเป็นเท่านั้น พระองค์ได้กล่าวทุกสิ่งทีพระบิดาได้ให้พระองค์กล่าว และพระองค์ได้ทำทุกสิ่งทีพระบิดาได้ทำ (5:19) นอกจากนั้น พวกนักการทูตไม่ได้อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ส่งพวกเขาว่า “บิดาของพวกเขา” หรืออ้างว่าใครก็ตามทีได้เห็นพวกเขาก็ได้เห็นผู้ที่พวกเขาเป็นตัวแทน พวกเขาไม่ได้ยืนยันถึงการอยู่ร่วมกันกับผู้ทีได้ส่งพวกเขามาเช่นกัน

14:11

พระเยซูได้อ้างหลักฐานอีกอย่างหนึ่งของการร่วมกันของพระองค์กับพระบิดานอกเหนือจากถ้อยคำของพระองค์ นั่นคือ “งาน” (คำกรีก *เฮอร์กา*) ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ได้หมายถึงการอัศจรรย์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:36; 10:25, 37-38; 11:47; 12:37; 20:30-31) การอัศจรรย์ของพระเยซูเป็นหมายสำคัญทีบ่งบอกถึง อัตลักษณ์ทีเป็นพระเจ้าของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:11) สิ่งทีเราถือว่าการอัศจรรย์ก็เป็นการกระทำทีธรรมดาสำหรับพระเยซู⁷⁷⁵

14:12

พระเยซูได้แนะนำการเปิดเผยทีน่าตื่นเต็นและสำคัญอีกอย่างหนึ่งด้วยวลีทีเป็นปกติทียอห์นได้บันทึกอยู่บ่อยๆในพระกิตติคุณของท่าน พระองค์ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการเชื่อสิ่งทีพระองค์ได้เปิดเผยเกี่ยวกับ อัตลักษณ์แบบพระเจ้าของพระองค์ โดยการเปิดเผยถึงผลลัพธ์ต่างๆทีน่าตื่นเต็นและยิ่งใหญ่ของการเชื่อว่าการเชื่อว่าการเชื่อว่าเป็นพระเมสสิยาห์ทีเป็นพระเจ้า

การตีความของ “กิจการต่างๆ” อย่างเดียวกันทีบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเยซูจะทำ ซึ่งบรรดานักอรรถาธิบายได้พบว่ามีคามยุ่งยากนั้น ก็ขึ้นอยู่กับวิธีทีพระเยซูได้อธิบายกิจการเหล่านั้น พระองค์ได้กล่าวทีพื้นฐานสำหรับกิจการเหล่านี้และ “กิจการต่างๆทีใหญ่กว่า” จะเป็นการไปหาพระบิดาของพระองค์ หลังจากทีพระเยซูได้เสด็จสู่สวรรค์แล้ว พระบิดาได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาสถิตในผู้เชื่อทุกคน (กจ. 2:3; เปรียบเทียบ รม. 8:9; 1 คร. 12:13) ความสามารถจากพระเจ้านี้ได้ทำให้ผู้เชื่อสามารถทีจะทำการอัศจรรย์ต่างๆทีพระเยซูเองสามารถทำได้อ่อนหน้านั้นได้ พระธรรมกิจการบันทึกว่าอัครทูตทำการอัศจรรย์หลายอย่างอย่างทีพระเยซูได้ทำในหมวดพระกิตติคุณ

พวกสาวกจะทำแม้กระทั่ง “กิจการต่างๆที่ใหญ่กว่า” ที่พระเยซูได้ทำ ในแง่ที่ว่ากิจการของพวกเขาจะมีผลลัพธ์ต่างๆทางจำนวนที่ใหญ่กว่ากิจการทั้งหมดของพระองค์ได้นับไว้⁷⁶ ระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซูนั้น คนค่อนข้างน้อยได้เชื่อในพระองค์ แต่หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ หลายคนก็ได้เชื่อ การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ได้ทวีคูณหลังจากพระเยซูได้เสด็จสู่สวรรค์และพระบิดาได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มา คน 3,000 คนได้มาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูในวันเพ็นเทคอสต์ (กจ. 2:41) คริสตจักรได้แทรกซึมจักรวรรดิโรมันอย่างทั่วถึงระหว่างยุคของอัครทูต ส่วนพันธกิจส่วนตัวของพระเยซูไม่ได้ขยายไปเกินกว่าปาเลสไตน์ พระธรรมกิจการเป็นหลักฐานที่ว่าสิ่งที่พระเยซูได้ทำนายไว้ที่นั่นก็ได้เกิดขึ้น (เปรียบเทียบกับ กจ. 1:1-2, 8) กิจการที่ยิ่งใหญ่แห่งการกลับใจเชื่อก็ถูกกล่าวถึงที่นี้มากกว่าการอัศจรรย์ของ การรักษา

บางทีพระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า พวกสาวกของพระองค์จะทำการอัศจรรย์ที่มหัศจรรย์มากกว่าที่พระองค์ได้ทำ การเลี้ยงฝูงชนจากอาหารมื้อเพียงเล็กน้อยและการทำให้ผู้คนเป็นขึ้นจากตายก็เป็นการอัศจรรย์ที่ยากที่จะเข้ามาแทนที่ เราไม่ควรที่กักกันกันว่า พระเยซูได้หมายถึงว่าการอัศจรรย์เหล่านี้จะดำเนินไปตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักรอย่างว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นได้ปรากฏในยุคของอัครทูต ประวัติศาสตร์คริสตจักรได้แสดงให้เห็นว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นได้หมดไปเกือบทั้งหมดหลังจากยุคของอัครทูต และพันธสัญญาใหม่ ในขณะที่ไม่ได้ทำนายอย่างเฉพาะเจาะจงนั้นก็ได้บ่งบอกว่าสิ่งเหล่านั้นจะหมดไป (1 คร. 13:8; อฟ. 2:20; ฮบ. 2:3-4)

14:13-14

ถัดไปพระเยซูได้ขยายพระสัญญาของพระองค์ไปไกลกว่าการอัศจรรย์ต่างๆ ไปยังสิ่งใดก็ตามที่พวกสาวกอาจได้ปรารถนา เป็นที่ชัดเจนว่าพระสัญญาประเภทเชือกที่ลงนามไว้แต่ไม่กรอกจำนวนเงินก็มีเงื่อนไขที่บ่อยครั้งแล้วหลายคนได้มองข้าม มันคือ “ในนามของเรา” ผู้เชื่อประยุกต์ใช้เงื่อนไขนี้อย่างผิดๆ เพราะคริสเตียนหลายคนคิดว่ามันหมายถึงอย่างง่ายคือ การทำการขอร้องของพวกเขาและการเติมวลี “ในพระนามพระเยซู” ณ ตอนท้าย

การอธิษฐานในนามพระเยซูหมายถึง การมาหาพระบิดาด้วยการอธิษฐานในฐานะตัวแทนของพระเยซู ผู้กำลังทำธุรกิจของพระองค์อยู่ พระเยซูได้แนะนำแนวคิดของการเป็นตัวแทนของพระองค์ในข้อที่ 12 เมื่อเราอธิษฐานในนามของพระเยซู เราอ้างถึงการกระทำเพื่อพระองค์ ใครคนหนึ่งอธิษฐานอย่างนั้น *อยู่เสมอ* จะขอสิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า *เท่านั้น* หรือสิ่ง

ที่ขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้า เนื่องจากว่านั่นคือวิธีที่พระเยซูได้เชื่อมโยงกับพระบิดาของพระองค์ *อยู่เสมอ* มันเป็นไปได้ที่จะอธิษฐาน “ในนามพระเยซู” อย่างแท้จริงและก็ขอบางสิ่งที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า การกระทำสองอย่างนี้ก็ขัดแย้งกัน

“ในสองกรณีนั้น [พระสัญญาสองอย่างของพระเยซูในข้อที่ 13 และ 14] การอธิษฐาน ‘ในนามพระเยซู’ แสดงถึงการอ่อนน้อมด้วยการขอร้องถึงนามของพระองค์หรือการอ่อนน้อมต่อนามของพระองค์ ในขณะที่มันมีความแตกต่างต่างๆที่ชัดเจนของความแตกต่างเล็กน้อยมากเช่นนั้น ขณะที่การอธิษฐานได้ถูกกล่าวต่อพระเยซูหรือ พระบิดาองค์ประกอบพื้นฐานของคือบทบาทของพระเยซูในฐานะผู้กลางระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์”⁷⁷⁷

“. . . นี่เป็นคำอธิษฐานโดยตรงต่อพระเยซูซึ่งถูกสอนไว้อย่างที่เราเห็นมันถูกปฏิบัติโดยสเทเฟนในกิจการ 7:59 และในวิวรณ์ 22:20”⁷⁷⁸

จุดประสงค์ของการอธิษฐานของเราต้องเป็นเกียรติของพระเจ้าอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ 1 คร. 10:31) อย่างที่มันได้เป็นอยู่เสมอ และจะเป็นอยู่เสมอ ซึ่งก็คือจุดประสงค์ของพระบุตร (5:41; 7:18; 8:50, 54; 12:28) ดังนั้นที่นี่ พระเยซูได้สัญญาที่จะตอบการอ่อนน้อมที่ได้อธิษฐานในนามของพระองค์ “เพื่อว่าพระบิดา” จะได้รับเกียรติจาก (“ได้รับการยกย่องใน”) “พระบุตร” พระเยซูได้กล่าวซ้ำพระสัญญานี้ บางทีเพราะว่ามันยิ่งใหญ่มากจนมันเกือบจะไม่น่าจะเป็นไปได้ (เปรียบเทียบ 15:16; 16:23-24) หนึ่งในลักษณะที่เป็นรูปแบบของยอห์นก็คือที่จะกล่าวซ้ำด้วยความแตกต่างที่เล็กน้อยเท่านั้น ในกรณีเหล่านี้ ความหมายก็ไม่ได้แตกต่างอย่างน่าสังเกต ยอห์นได้อธิบายพระสัญญานี้ในจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน ที่ซึ่งท่านได้อธิบายว่า “ในนามของเรา” หมายถึง “ตามน้ำพระทัยของพระองค์ (พระเจ้า)” (1 ยน. 5:14-15)

คำสอนของพระสัญญาใหม่ในเรื่องการอธิษฐานก็คือว่า ตามปกติแล้ว ผู้เชื่ออธิษฐานต่อพระบิดา ในนามของพระบุตรและด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณ อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ข้อเรียกร้องที่ตายตัว เมื่อพิจารณาถึงเอกภาพของ พระภาคของพระเจ้าแล้ว เราสามารถเข้าใจถึงกรณีบางอย่างของคำอธิษฐานที่ถูกกล่าวต่อพระบุตรหรือพระวิญญาณในพันธสัญญาใหม่ (เช่น กจ. 7:59) อย่างไรก็ตาม คำอธิษฐานเหล่านี้ก็ไม่ตรงแบบ

การจัดสรรของพระเยซูที่จะช่วยในการเชื่อฟัง 14:15-21

ณ ตอนจบของคำตอบของพระองค์ต่อคำถามของเปโตร (13:36) พระเยซูได้เปลี่ยนการสนทนากลับไปสู่หัวข้อทั่วไปของการเตรียมเพื่อการจากไปของพระองค์ (ข้อ 4) พระองค์ได้ทำอย่างเดียวกันหลังจากที่ได้ตอบคำถามของฟีลิป (ข้อ 8) การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ใช่แค่เป็นเงื่อนไขสำหรับการได้รับคำตอบต่อคำอธิษฐานเท่านั้น แต่เป็นหลักฐานของความรักที่มีต่อพระเจ้าอีกด้วย ความรักสำหรับพระเจ้าเป็นแนวคิดที่ควบคุมในข้อต่างๆที่ตามมา (ข้อ 15-21)

“ความคิดเกี่ยวกับความรักก็ตามหลังความคิดเกี่ยวกับความเชื่อ (ข้อ 12)”⁷⁷⁹

14:15 นี่เป็นการอ้างอิงอันแรกของพระเยซูในพระกิตติคุณนี้ถึง “ความรัก” ของผู้เชื่อที่มีต่อพระองค์เอง ตามปกติแล้ว พระเยซูได้หยิบยื่นความรักไปยังคนอื่นๆก่อน และจากนั้นได้คาดหวัง “ความรัก” ในฐานะการตอบสนองที่มีเหตุผล (เปรียบเทียบ 13:1; รม. 12:1-2) ประโยคที่มีเงื่อนไขในตัวบทกรีกคือ “ประเภทที่สาม” ซึ่งทักทักเอาไม่ว่าการตอบสนองทางบวกหรือทางลบ ความรักสำหรับพระเยซูจะกระตุ้นให้ผู้เชื่อที่จะ เชื่อฟัง พระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 21, 23; 15:14; 1 ยน. 5:3) ในบริบทนี้ คำสั่งของพระเยซูเป็นการเปิดเผยทั้งหมดของพระองค์ซึ่งถูกมองว่าเป็นส่วนประกอบ ไม่ใช่แค่คำสั่งทางจริยธรรมของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:31-32; 12:47-49; 13:34-35; 17:6)

“สำหรับขอหั้นนั้น มีการทดสอบเดียวเกี่ยวกับความรัก และการทดสอบนั้นคือการเชื่อฟัง [เปรียบเทียบ 1 ยน .5:3] โดยการเชื่อฟังของพระองค์นั่นเองที่พระเยซูได้แสดงถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้า และ โดยการเชื่อฟังของเรานั้นเองที่เราต้องแสดงถึงความรักของเราที่มีต่อพระเยซู”⁷⁸⁰

ความยิ่งใหญ่ที่สุดของความรักของเราสำหรับพระเจ้าง่ายที่จะทดสอบ มันสอดคล้องกันอย่างแท้จริงต่อการสอดคล้องกันของเราต่อทุกสิ่งที่พระองค์ได้เปิดเผย (เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:3)

14:16 ความรักสำหรับพระเยซูจะส่งผลต่อการเชื่อฟังของพวกสาวกต่อคำสั่งของพระองค์ มันจะส่งผลต่อการที่พระเยซูได้ร้องขอ “ผู้ช่วยอีกผู้หนึ่ง (คำกรีก *อัลลอน*, อีกผู้หนึ่งของประเภท

เดียวกัน)” ที่จะแทนที่พระองค์ในการขาดหายไปจากพวกเขาของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 26; 15:26; 16:7-15; 1 ยน. 2:1) คำกรีกที่แปลว่า “ผู้ช่วย” หรือ “ที่ปรึกษา” คือ *พาราคเลทอส* สองคำนี้มีความหมายที่ขาดหายไปจากคำกรีก “ผู้ช่วย” แสดงถึง ผู้ที่ด้อยกว่า ซึ่งพระวิญญาณไม่ใช่เป็นเช่นนั้น “ที่ปรึกษา” สามารถทำให้นึกถึงที่ปรึกษาค่าย หรือที่ปรึกษาทางการสมรส ในขณะที่ปรึกษาทางกฎหมายนั้นมีความสอดคล้องกับแนวคิดของคำกรีกมากกว่า⁷⁸¹ ในบริบททางโลกนั้น *พาราคเลทอส* บ่อยครั้งแล้วได้อ้างอิงถึงผู้ช่วยทางกฎหมาย ทนาย หรือผู้ช่วย (เช่น พยานหรือตัวแทนในศาล)⁷⁸² รูปแบบคำกริยาของคำนี้ *พาราคาลโอ* ตามตัวอักษรหมายถึง “เรียกอยู่เคียงข้าง” และดังนั้น “หนุนใจ” หรือ “เสริมกำลัง” ตามปกติแล้ว ชาวมุสลิมเชื่อว่าโมฮัมหมัดเป็นความสำเร็จของพระสัญญาของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะส่งผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งมา

พระเยซูได้อ้างอิงถึงตรีเอกภาพโดยตรง แม้ว่าไม่ใช่โดยชื่อนั้นในความสัมพันธ์ดังต่อไปนี้ “พระบุตร” จะขอให้ “พระบิดา” ส่ง “พระวิญญาณ” เพื่อจะแทนที่พระบุตรในฐานะผู้หนุนใจและผู้เสริมกำลังของผู้เชื่อ มันยากสำหรับผู้เชื่อชาวิวเหล่านี้ ผู้ซึ่งได้เติบโตมาพร้อมกับการเชื่อว่ามิพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ที่จะเข้าใจว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า มันคงยากมากขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะคิดเกี่ยวกับพระวิญญาณของพระเจ้าในฐานะ *บุคคล* แทนที่จะเป็นอิทธิพลของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยของพันธสัญญาใหม่ก็ชัดเจนว่า มีสามบุคคลภายในพระภาคของพระเจ้า (เช่น 2 คร. 13:14) ศาสนาที่ไม่ใช่คริสเตียนส่วนใหญ่ก็ปฏิเสธตรีเอกภาพของพระเจ้า (เช่น อิสลาม ยูดาห์ ฮินดู พุทธ และอื่นๆ)

พระวิญญาณของพระเจ้าได้มาเหนือผู้เชื่อของพันธสัญญาเดิมอย่างชั่วคราวเพื่อจะให้กำลังแก่พวกเขา แต่ตามปกติแล้ว พระองค์ไม่ได้คงอยู่กับพวกเขา (เปรียบเทียบ สดด. 51:11) สิ่งที่พระเยซูได้กล่าวถึงที่นี่คือความสัมพันธ์ตลอดไป (ถาวร) ที่ซึ่งพระวิญญาณได้คงอยู่กับผู้เชื่อตลอดชีวิตของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 8:9) ความสัมพันธ์ใหม่นี้กับ พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นหนึ่งในความแตกต่างที่แตกต่างระหว่างยุคของคริสตจักรและยุคก่อนๆ นั้น มันคือพระพรที่คริสเตียนจำนวนน้อยชื่นชมอย่างที่พวกเขาควรจะชื่นชม

14:17

ตอนนี้พระเยซูได้ระบุว่าผู้ช่วยเป็น “พระวิญญาณแห่งความจริง” (เปรียบเทียบ 15:26; 16:13) นั่นคือ พระวิญญาณที่เป็นจริงผู้ซึ่งจะเป็นพยาน (ยืนยันหรือสนับสนุน) และสื่อสารความจริง (เปรียบเทียบ ข้อ 6; 1:32-33; 3:5-8; 4:23-24; 6:63; 7:37-39)⁷⁸³

“ที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็เป็นอย่างเดียวกันกับการถูกควบคุมด้วยพระวณะ
พระวิญญาณแห่งความจริงใช่ พระวณะแห่งความจริงที่จะนำพาเราไปสู่หน้าพระทัย
และกิจการของพระเจ้า”⁷⁸⁴

“โลกที่ไม่เชื่อไม่สามารถรับ” พระองค์ไว้ได้ เพราะว่าพวกเขาไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จัก
พระองค์ ในอีกด้านหนึ่ง พวกสาวกได้รู้จักพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ให้ความสามารถแก่
พระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อยู่กับพวกเขาในแง่ที่มาตลอด เช่นเดียวกับการเสริมกำลัง
พวกเขาเป็นบางครั้งเมื่อพวกเขาต้องการความช่วยเหลือขณะที่พวกเขาได้ประกาศและทำการ
อัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม ในอนาคตนั้น หลังจากที่พระเยซูได้กลับไปสู่พระบิดาแล้ว
พระวิญญาณจะไม่เพียงแต่อยู่กับ พวกเขาเท่านั้น แต่อยู่ใน พวกเขาอีกด้วย นี่เป็นพันธกิจที่
แตกต่างอีกอย่างหนึ่งของพระวิญญาณในยุคปัจจุบัน พระองค์สถิตในผู้เชื่อ (รม. 8:9; 1 คร.
12:13) พันธกิจนั้นได้เริ่มต้นในวันฟื้นเทออสต์เมื่อคริสตจักรได้เริ่มต้นขึ้น (กจ. 2:4;
เปรียบเทียบ กจ. 1:5; 11:15)⁷⁸⁵ พระวิญญาณมีพันธกิจต่อโลกอีกด้วย แต่พระเยซูได้อธิบาย
ในภายหลัง (16:7-11)

14:18-19

พระเยซูได้เปลี่ยนคำเปรียบเทียบ จากพวกสาวกที่ปราศจากผู้ช่วยไปสู่การที่พวกเขาเป็นเด็ก
กำพร้าที่ปราศจากพ่อแม่ พระองค์จะไม่ละพวกเขาไว้ในสถานะที่แร้นแค้นและเสียงแต่ดั้งเดิม
พระองค์จะกลับมาหาพวกเขา การกลับมาแบบไหนที่พระองค์ได้ตั้งใจไว้ที่นี่ (เปรียบเทียบ
ข้อ 3)?

เมื่อพิจารณาถึงบริบทที่อธิบายถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณ (ข้อ 16-17, 25-26) เราอาจ
สรุปว่าการเสด็จมาของพระองค์ในพระวิญญาณก็ถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ ข้อ 23) อย่างไรก็ตาม
ตาม พระคัมภีร์ตอนนี้ดูเหมือนจะนำเสนอว่า พระเยซูกำลังนำเสนอแก่พวกสาวกถึงการทรง
สถิตส่วนตัวของพระองค์ พระองค์ได้อธิบายถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณ แต่แล้ว
เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาส่วนตัวของพระองค์ยังพวกเขาละ (เปรียบเทียบ ข้อ 3)? คำถามนี้
ซึ่งได้อยู่ในความคิดของพวกสาวกมาตลอด (เปรียบเทียบ ข้อ 22) ก็คือสิ่งที่ดูเหมือนพระเยซูได้
กล่าวถึงที่นี่ ดูเหมือนว่าพระองค์ได้อ้างอิงถึงการปรากฏหลังการเป็นขึ้นจากตายต่อพวกสาวก
(21:1-14) การสนับสนุนสำหรับมุมมองนี้ก็คือความแน่ใจของพระเยซูที่ว่า การเป็นขึ้นจากตาย

ของพระองค์จะเป็นสัญญาณถึงการเป็นขึ้นจากตายของพวกเขาเอง (ข้อ 19) ดูเหมือนว่าการเป็นขึ้นจากตายทางกายภาพถูกกล่าวถึงที่นี่ “เพราะเราดำรงอยู่ ท่านทั้งหลายก็ดำรงอยู่ด้วย” ตามหนังสือกิจการของอัครทูตนั้น พระเยซูได้ปรากฏแก่ผู้เชื่อท่านนั้นหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (“โลกจะไม่เห็นเราอีกต่อไป”)

14:20

การปรากฏหลังการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูจะโน้มน้าวสาวกสิบเอ็ดคนถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้อธิบายถึงสภาพนี้ว่าเป็นการอยู่ด้วยกันของพระองค์กับ “พระบิดา” (เปรียบเทียบ ข้อ 10-11) อย่างเพิ่มเติมแล้ว การปรากฏเหล่านี้จะโน้มน้าวพวกเขาถึงการรวมกันที่ถาวรของพวกเขากับพระเยซู โดยการยืนยันถึงพระสัญญาต่างๆของพระเยซูเกี่ยวกับการรวมกันของพวกเขากับพระองค์ (ข้อ 13-14) พระเยซูได้อธิบายถึงการอยู่ทั้งสองอย่างในภายหลัง (ข้อ 23-24; บทที่ 17)

นักตีความบางคนถือว่าวันนี้เป็นการอ้างอิงถึงวันฟื้นเทออสต์⁷⁸⁶ อย่างไรก็ตามเนื่องจากกระแสของข้อโต้แย้ง ดูเหมือน “วันนี้” จะอ้างอิงถึงวันอีสเตอร์แทนที่จะเป็นวันฟื้นเทออสต์

14:21

ความรักสำหรับพระเจ้าทำให้ผู้เชื่อที่จะเชื่อฟังพระเจ้ามากขึ้น ไม่เพียงเท่านั้น การเชื่อฟังส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น ซึ่ง “ความรัก” ส่วนตัวของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อและการเปิดเผยพระองค์แก่ผู้เชื่อได้ยืนยันไว้

การเชื่อฟังของผู้เชื่อไม่ได้ทำให้พระเจ้ารักเขาหรือเธอมากกว่าที่พระองค์จะรัก ความรักของพระเจ้าสำหรับทุกคนก็ยิ่งใหญ่อย่างที่มันสามารถเป็นได้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม ในความสัมพันธ์ทางครอบครัวที่พระเยซูกำลังอธิบายถึง การเชื่อฟังของผู้เชื่อส่งผลต่อพระเจ้าที่จะแสดงออกถึงความรักของพระองค์สำหรับเขาหรือเธอโดยปราศจากข้อจำกัด เมื่อมีการไม่เชื่อฟัง พระเจ้าไม่ได้แสดงออกถึงความรักของพระองค์อย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์เลือกที่จะติสอนผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ ฮบ. 12:4-13)

ในบริบทนี้ (ข้อ 18-20) นี่เป็นพระสัญญาที่พระเยซูจะเปิดเผยพระองค์เองแก่สาวกสิบเอ็ดคนหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ และการหนุนใจสำหรับพวกเขาที่จะเชื่อฟังและรักพระองค์ต่อไป อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยนั้นเป็นแค่ตัวอย่างของการเปิดเผยมากมายที่จะมายัง

ผู้เชื่อ ผู้ซึ่งเชื่อฟังและรักพระเยซู ซึ่งรวมถึงการเปิดเผยที่ได้เกิดขึ้นในวันฟื้นเทออสต์

ผู้เชื่อบางคนรักพระเยซูมากกว่าผู้เชื่อคนอื่นๆ รัก สิ่งนี้ส่งผลต่อการที่ผู้เชื่อบางคนเชื่อฟังพระองค์มากกว่าคนอื่นๆ และชื่นชมความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระองค์ และความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์มากขึ้นกว่าคนอื่นๆ ชื่นชม วิธีที่จะมาเป็นผู้รักที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูก็โดยการเรียนรู้ที่จะชื่นชมความยิ่งใหญ่ที่สุดของความรักของพระองค์สำหรับเรา (เปรียบเทียบ มธ. 18:21-35; 1 ยน. 4:19)

คำถามของยูดาสเกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองของพระเยซูและการตอบกลับของพระเยซู 14:22-24

14:22 มีสมาชิกสองคนจากสาวกสิบสองคนที่ชื่อ “ยูดาส” ผู้ที่ได้ถามคำถามนี้คือ “ยูดาสนบุตร (หรือน้องชาย) ของยากอบ” (ลก. 6:16; กจ. 1:13) บางทีเขาเป็นชายคนเดียวกับชัคเดอัส (เปรียบเทียบ มธ. 10:2-4; มก. 3:16-19)

คำถามของยูดาสสะท้อนถึงความเข้าใจของพวกสาวกที่ว่า ในฐานะพระเมสสิยาห์นั้น พระเยซูจะสำแดงพระองค์เองต่อสาธารณะ ซึ่งพระองค์ได้สอนพวกเขาแล้ว (เปรียบเทียบ มธ. 24:30) พวกสาวกไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูจะเป็นขึ้นมาใหม่ทางกายภาพ (20:9) นับประสาอะไรที่ว่าพระวิญญูณบริสุทธิจะมาสถิตในพวกเขา ดังนั้น มันไม่น่าเป็นไปได้ที่ยูดาสได้ขอให้พระเยซูที่จะอธิบายถึงลักษณะของการปรากฏของพระองค์ ยูดาสต้องการที่จะรู้สิ่งที่พระเยซูได้หมายถึงเมื่อพระองค์ได้กล่าวก่อนหน้านี้ว่า พระองค์จะไม่เปิดเผยพระองค์เองต่อสาธารณะ แต่จะเปิดเผยต่อสาวกสิบเอ็ดคนเป็นส่วนตัว ยูดาสและเพื่อนสาวกของเขาได้ล้มเหลวที่จะตระหนักว่าพระเยซูจะเปิดเผยพระองค์เองแก่พวกเขาเป็นส่วนตัว หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ก่อนที่พระองค์จะเปิดเผยพระองค์เองต่อสาธารณะในภายหลัง ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

14:23 เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้ขจัดความเข้าใจผิดของยูดาสออกไป เพราะว่าพระองค์ต้องการที่จะจัดจ่อที่หัวข้อของความสำคัญของการรักและการเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ไม่ได้ปฏิเสธการกลับมาในยุคสุดท้าย แต่พระองค์ได้กล่าวซ้ำสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้กล่าวไปเกี่ยวกับการปรากฏหลังการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ต่อสาวกสิบเอ็ดคน พระเยซูได้นั้นหลักการที่ว่า การเชื่อ

ฟังที่มีความรักก็ส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอยู่เสมอ ที่นี้พระองค์ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์กับพระองค์ที่ผู้เชื่อสามารถมีได้หลังจากวันฟื้นเทออสต์ ในขบวนการนั้น อีกครั้งหนึ่งพระองค์ได้เน้นถึงการรวมกันของพระองค์กับพระบิดา

พระเยซูได้เริ่มต้นการแนะนำนี้โดยการอ้างอิงถึงที่อยู่ (คำกรีก *โมนาย*, พหูพจน์) ที่พระองค์จะจัดเตรียมเพื่อพวกสาวกของพระองค์ในสวรรค์ (ข้อ 2) ตอนนี้พระองค์ได้เปิดเผยว่า ก่อนอื่นพระองค์และพระบิดาจะสร้างบ้านหรือ “ที่อาศัย” (คำกรีก *โมนน*, เอกพจน์) ของพระองค์ทั้งสองในสาวกที่เชื่อในโลกนี้ นี่เป็นการปรากฏสองครั้งเท่านั้นของคำนี้ในพันธสัญญาใหม่ การปรากฏนั้นก็สว่างไสวสืบส่วนนี้ของการอภิปรายของพระเยซูและบ่งบอกถึงเอกภาพของมัน

“ความรอดหมายถึง เราจะไปยังสวรรค์ แต่การจำนนหมายถึงว่า สวรรค์มายังเรา!

“ความจริงนี้ถูกอธิบายไว้ในประสบการณ์ของอับราฮัมและโลท ซึ่งได้บันทึกไว้ในปฐมกาลบทที่ 18 และ 19 เมื่อ พระเยซูและทูตสวรรค์สององค์ได้เยี่ยมเยียนเต็นท์ของอับราฮัม พวกเขาได้รู้สึกเป็นกันเอง ยิ่งกว่านั้นพวกเขาได้ชื่นชมกับอาหาร และพระเยซูได้มีการพูดส่วนตัวกับอับราฮัม แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ไปยังโซโดมเพื่อจะเยี่ยมเยียนโลท เพราะว่าพระองค์ไม่ได้รู้สึกเป็นกันเองที่นั่น ตรงกันข้ามพระองค์ได้ส่งทูตสวรรค์สององค์ไป....

“ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน ได้กล่าวว่า ‘ความเชื่อที่เล็กน้อยของคุณจะนำวิญญาณของคุณไปยังสวรรค์ แต่ความเชื่อที่ยิ่งใหญ่จะนำสวรรค์มายังวิญญาณของคุณ’ ใจของคุณสามารถมาเป็น ‘สวรรค์บนโลก’ ได้เมื่อคุณสื่อสารกับพระเจ้าและนมัสการพระองค์”⁷⁸⁷

14:24 สรุปแล้ว พระเยซูได้กล่าวซ้ำประเด็นทางจริยธรรมที่พระองค์ได้สร้างขึ้นในข้อที่ 15 และ 23ก ในแง่ลบ การขาดความรักเพื่อพระเยซูจะส่งผลต่อการขาดการเชื่อฟังต่อคำสอนของพระองค์ ซึ่งเป็นการเปิดเผยของพระเจ้าพระบิดา (เปรียบเทียบ 12:49; 14:10)

สรุปแล้ว พระเยซูได้เปิดเผยว่าพระองค์จะจากสาวกสิบเอ็ดคนไปในไม่ช้า พระองค์จะจากไปเพื่อจัดเตรียมที่อยู่สำหรับสาวกที่เชื่อของพระองค์ ดังนั้นในที่สุดแล้วพวกเขาสามารถอยู่กับพระองค์ในสวรรค์ได้ พระองค์จะจัดเตรียมที่นี่โดยการไปที่กางเขน การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ จากนั้นพระองค์จะเสด็จกลับมา

เพื่อพวกเขาและรับพวกเขาไปยังที่นั่น อย่างไรก็ตาม ในระหว่างนั้น พระองค์จะสถิตในพวกเขาโดยพระ-
วิญญานของพระองค์ พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อดูพวกเขาอีกด้วยก่อนที่พระองค์ได้จากไปยังสวรรค์

4. พระสัญญาของพระเยซูเกี่ยวกับความเข้าใจในอนาคต 14:25-31

พระเยซูได้ตระหนักว่าสาวกสิบเอ็ดคนไม่ได้เข้าใจอย่างเต็มที่ถึงสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้เปิดเผย
ดังนั้นพระองค์ได้หนุนใจพวกเขาด้วยพระสัญญาที่ว่าพวกเขาจะเข้าใจถ้อยคำของพระองค์อย่างเต็มที่ในภายหลัง

14:25-26 พระเยซูได้ทำการเปิดเผยเหล่านี้แก่พวกสาวกของพระองค์ “ในขณะที่อยู่กับ” พวกเขา แต่เมื่อ
พระวิญญานบริสุทธิ์ได้เสด็จมาสถิตอยู่ในพวกเขาแล้ว พระวิญญานจะช่วยทำให้พวกเขาที่
จะเข้าใจสิ่งเหล่านั้น

ตอนนี้พระเยซูได้ระบุถึงผู้ช่วยผู้ซึ่งพระองค์ได้สัญญาก่อนหน้านั้นว่าเป็นพระวิญญานบริสุทธิ์
(เปรียบเทียบ ข้อ 16-17) พระองค์เป็นพระวิญญานซึ่งแสดงลักษณะ โดยความบริสุทธิ์และ
ความจริง (ข้อ 17)

“พระบิดา” จะ “ส่ง” พระวิญญานบริสุทธิ์มา “ใน” “นาม” ของพระเยซู (นั่นคือ ในฐานะผู้แทน
และด้วยท่าทีอย่างเดียวกันต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าที่พระเยซูได้มี) พระบุตรได้เสด็จมาใน
ฐานะผู้แทนของพระเจ้า และในไม่ช้าพระวิญญานจะเสด็จมาในฐานะผู้แทนของพระบุตรพระ-
วิญญานจะ “สอน” “ทุกสิ่ง” แก่พวกเขา ซึ่งในบริบทอ้างอิงถึงทุกสิ่งที่คลุมเครือ ณ เวลานี้ ที่ซึ่ง
สาวกหลายคนได้ตั้งคำถามขึ้น (13:36; 14:5, 8, 22) พระองค์จะทำการนี้บางส่วนโดยการทำให้
พวกเขาระลึก (“ความทรงจำ”) ถึงสิ่งต่างๆที่พระเยซูได้กล่าวว่าจะชัดเจนในรูปของ
“การได้รับเกียรติ” ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:19-22; 12:16; 20:9)

จงสังเกตว่าพันธกิจที่เฉพาะของพระวิญญานในที่นี้คือการสอน การให้ความกระจ่างที่พระเยซู
ได้สัญญาที่นี้ก็เพื่อสาวกสิบเอ็ดคนและคนร่วมสมัยของพวกเขาโดยเฉพาะ มันเป็นพระสัญญา
ต่อบรรดาผู้ที่ได้ยินคำสอนของพระองค์ก่อนกางเขน แต่ไม่ได้เข้าใจมันจนกระทั่งหลังจากการ
เป็นขึ้นจากตาย อย่างไรก็ตาม พระสัญญานี้ไม่ได้พบความสำเร็จเต็มที่ในยุคของอัครทูต
พระวิญญานบริสุทธิ์ดำเนินพันธกิจการสอนของพระองค์ต่อไปในทุกวันนี้ โดยการให้ความ

กระจำงแก่สาวกขณะที่พวกเขาศึกษาคำสอนของพระเยซู ในแง่นี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครู
แท้ของ คริสเตียนทุกคน และครูที่เป็นมนุษย์ก็รับใช้ในฐานะบัพทาทรง (เปรียบเทียบ 1 ยน.
2:27) บทบาทของพระคัมภีร์ในขบวนการนั้นก็เป็นที่พื้นฐาน เนื่องจากว่าพระคัมภีร์
ประกอบด้วยทุกสิ่งที่พระเยซูได้สอนและได้รับรองเป็นส่วนตัว

นี่เป็นหนึ่งในหลายข้อที่ประกอบด้วยหลักฐานที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นบุคคล พระองค์
ทรงสอน

14:27

ความไม่สบายใจของพวกสาวก ณ การคาดหวังถึงพระเยซูที่จะจากพวกเขาไปโดยปราศจาก
การอธิบายถึงสิ่งที่พวกเขายังไม่ได้เข้าใจก็ได้ล่วงเอาถ้อยคำแห่งการปลอบโยนจากพระอาจารย์
ของพวกเขา

“สันติสุข” (คำกรีก *เอเธเน*, คำฮีบรู *ชาโลม*) เป็นถ้อยคำตามปกติของทั้งการพักพิงและการ
อำลาท่ามกลางคนยิว พระเยซูได้ใช้มันที่นั่นในฐานะการอำลา แต่พระองค์ได้ใช้มันในครั้ง
ถัดไปในฐานะการพักพิงหลังจากการเป็นขึ้นจากตายอีกด้วย (20:19, 21, 26) บางทีพระเยซู
ได้หมายถึงว่า พระองค์ *กำลังยก* “สันติสุข” แก่สาวกสิบเอ็ดคนในฐานะมรดก ที่จะรับประกัน
ถึงความสงบของจิตใจของพวกเขาและทำให้ความกลัวของพวกเขาหายไป (เปรียบเทียบ ฟป.
4:7; คส. 3:15)

“โลก” ไม่สามารถให้ *สันติสุขแท้* ได้ นั่นสามารถมาจาก “องค์สันติราช” ซึ่งเป็นชื่อเรียกของ
พระเมสสิยาห์ได้เท่านั้น (อสย. 9:6-7) พระองค์เท่านั้นเป็นแหล่งแห่งสันติสุขส่วนตัวและทาง
สังคมแท้ โลกไม่สามารถจัดเตรียมสันติสุขให้ได้ เพราะว่ามันล้มเหลวที่จะแก้ไขแหล่ง
พื้นฐานของการต่อสู้ นั่นคือ ธรรมชาติที่ได้ล้มลงในบาปของมนุษยชาติ พระองค์ได้ทำให้
สันติสุขเป็นไปได้โดยการงานของพระองค์ที่กางเขน พระองค์จะสถาปนา *สันติสุข โลก*
เมื่อพระองค์เสด็จมาปกครองบนโลกในฐานะพระเมสสิยาห์ พระองค์สถาปนามันตอนนี้
ในใจและชีวิตของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ และจำนนต่อพระองค์ผ่านทางตัวแทนของ
พระองค์ ซึ่งก็คือ พระวิญญาณที่สถิตอยู่ (ข้อ 26) ภายหลังในการอภิปรายนี้ พระเยซูได้
สัญญาถึง *ความรัก* ของพระองค์ (15:9-10) และ *ความยินดี* ของพระองค์ (15:11)
นอกเหนือไปจากสันติสุขของพระองค์

เป็นที่ชัดเจนว่า สันติสุขที่พระเยซูได้กล่าวถึงไม่ใช่การยกเว้นจากความขัดแย้งและความยากลำบาก พระองค์เองรู้สึกเป็นทุกข์โดยการถูกตรึงที่ไถ่เข้ามาของพระองค์ (12:27) ตรงกันข้าม มันเป็นความมั่นใจที่มั่นคงซึ่งมาจากการรู้ว่าตนถูกต้องกับพระเจ้า (เปรี๊ยะ รม. 5:1) เมื่อผู้เชื่อจดจ่อที่ความเป็นจริงนี้ เขาหรือเธอสามารถประสบกับสันติสุขที่เหนือธรรมชาติในท่ามกลางปัญหาและความกลัวอย่างที่พระเยซูได้ประสบแล้ว

ใน โลกสมัยใหม่ สบสนนการหนุนใจแห่งความสำเร็จและการบรรลุของเราส่วนใหญ่“
เรากับ‘สันติสุขของพระเจ้า’”⁷⁸⁸

14:28

การจากไปที่ไถ่เข้ามาของพระเยซูยังคงทำให้สาวกสับสนไม่สงบ พระองค์ได้อธิบายว่า ความกลัวของพวกเขาเป็นผลลัพธ์ของความล้มเหลวที่จะรักพระองค์อย่างที่เขาควรรัก พวกเขาควรได้ “ยินดี” ที่ว่า แม้ว่าการจากไปของพระองค์ได้หมายถึงการสูญเสียสำหรับพวกเขา มันได้หมายถึงเกียรติและความยินดีสำหรับพระองค์ เราประสบกับความขัดแย้งที่คล้ายกันของอารมณ์ต่างๆเมื่อเพื่อนที่เชื่อตายไป เราโศกเศร้าต่อการสูญเสียของเรา แต่เราควรยินดีมากกว่าที่ว่ามีผู้เป็นที่รักของเราก็คืออยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

ความรักแท้สำหรับพระเยซู ซึ่งพวก“สาวกยังไม่”ได้ครอบครอง คงได้ทำให้พวกเขา ยินดีในการได้รับเกียรติของพระองค์อย่างที่มีความเข้าใจแท้คงได้ช่วยให้พวกเขาที่จะ เห็นว่าการจากไปของพระองค์ก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขา”⁷⁸⁹

มันควรชัดเจนแล้วว่า พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า พระองค์เล็กกว่าพระเจ้า หรือเป็นพระเจ้าที่ด้อยกว่า เมื่อพระองค์ได้กล่าวว่าพระเจ้า (“พระบิดา”) “ใหญ่กว่า” พระองค์ พวกเขาอ่านพระเยซู โสวาห์ ผู้ที่มีความเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่โดยพระองค์เดียวไม่เป็นตรีเอกภาพ และพวกเขาเรียนตีความถ้อยคำของพระเยซูที่นี้ในทำนองนี้ อาริอัสเป็นคนนอกกริตในคริสตจักรเริ่มแรกผู้ซึ่งได้ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าเต็มทีของพระเยซู พระเยซูไม่ได้กล่าวทางภววิทยา (นั่นคือกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการดำรงอยู่ ธรรมชาติของพระองค์) เนื่องจากว่าพระองค์ยืนยันอย่าง ช้าว่าพระองค์และพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวทางภววิทยา (1:1-2; 10:30; 14:9; 20:28)

ตรงกันข้าม พระองค์ได้กล่าวถึงสง่าราศีที่เกี่ยวข้องกันของพระบิดาซึ่งเปรียบเทียบกับสง่าราศีของพระเยซู พระเยซูได้สละเกียรติในสวรรค์ด้วยการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ แต่พระบิดาไม่ได้ทำอย่างนั้น และดังนั้นก็ได้ชื่นชมเกียรติที่ใหญ่กว่าพระบุตรระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซู อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พระเยซูกำลังจะกลับไปยัง พระบิดา และไปสู่เกียรติที่ใหญ่กว่าที่พระองค์จะได้แบ่งปันกับพระบิดาอีกครั้งหนึ่ง การได้รับเกียรตินี้ควรได้เป็นเหตุให้พวกสาวกที่จะยินดี แต่ตรงกันข้ามพวกเขาได้โศกเศร้า เพราะว่าพวกเขาได้จ้องที่พวกเขาเองมากเกินไป

การตีความของความเหนือกว่าของพระบิดาไม่ได้ลบเลือนความเหนือกว่าตามหน้าที่ของพระบิดาเหนือพระบุตรภายในพระภาคของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าความแตกต่างนั้นไม่ได้เป็นหลักในระบบการใช้เหตุผลของข้อนี้

“... พระบุตร ซึ่งบังเกิดจากพระบิดา ก็ ‘ด้อยกว่า’ พระองค์ในแง่ที่ว่าพระองค์ที่ได้บังเกิดมาก็เป็นรองพระองค์ผู้ให้กำเนิด (ดู 1:14)”⁷⁹⁰

14:29

เหตุผลของพระเยซูสำหรับการกล่าวสิ่งที่พระองค์ได้ทำไม่ใช่ที่จะก่อให้เกิดความลำบากใจแก่พวกสาวก แต่ที่จะเสริมกำลังความเชื่อของพวกเขา ความเชื่อของพวกเขาจะเข้มแข็งขึ้นหลังจากการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ (เปรียบเทียบ 13:19) จากนั้น พวกสาวกจะถือว่าคำสอนของพระเยซูที่นี้เป็นคำเผยพระวจนะที่สำเร็จ

ขอห์นได้เน้นถึงความสำคัญของการเชื่อตลอดพระกิตติคุณของท่าน (เปรียบเทียบ 1:50; 3:12, 15; 4:21, 41; 5:24, 44, 46; 6:29, 35, 47, 64; 7:38; 8:24, 45; 9:35; 10:38; 11:25, 41; 12:37, 44; 13:19; 14:1, 11; 16:31; 17:20; 20:27) ถ้อยคำของพระเยซูที่นี้ก็กลับไปสู่หัวข้อนั้น ทั้งพระเยซูและขอห์นต้องการที่จะสร้างความเชื่อในพวกสาวกของพระเยซู

14:30-31

พระเยซูจะ “ไม่สนทนากับพวกสาวกนานเช่นนี้อีก” เพราะว่าการทนทุกข์ของพระองค์นั้นใกล้เข้ามา บางทีพระองค์ไม่ได้หมายถึงว่าการอภิปราย ณ เวลานี้ของพระองค์เกือบจะสิ้นสุดแล้ว ซาดาน ผู้ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าได้ควบคุมแนวทางปัจจุบันของเหตุการณ์ต่างๆ ก็กำลังจะตรึงพระเยซู (เปรียบเทียบ 6:70; 13:21, 27) “เขาไม่มีอะไรในเรา” หรือ “เขาไม่มีการควบคุมเหนือเรา” ก็แปลตำนานฮีบรูและหมายถึงซาดานไม่มีการอ้างทางกฎหมาย

เหนือเรา

“ไม่มีอะไรในพระคริสต์ที่ซึ่งมารสามารถอ้างว่าเป็นของอำนาจสิทธิ์ขาดของเขา”⁷⁹¹

ซาตานคงได้มีการกล่าวหาที่สมเหตุสมผลต่อพระเยซูได้ ถ้าพระเยซูได้ทำบาป การตายของพระเยซูไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าซาตานได้มีการอ้างสิทธิ์เหนือพระเยซู แต่ที่ว่าพระเยซูได้รักพระบิดาของพระองค์ และจำนนต่อน้ำพระทัยของพระองค์อย่างสิ้นเชิง (ฟป. 2:8)

นักอรรถาธิบายหลายคนได้ตีความประโยคสุดท้ายในข้อนี้ว่าเป็นข้อบ่งชี้ที่ว่าพระเยซูได้สิ้นสุดการอภิปรายของพระองค์ที่นี่ และที่ว่าพระองค์และสาวกสิบเอ็ดคนได้จากห้องชั้นบนไปทันที พวกเขาได้ถือว่าคำสอนและคำอธิษฐานที่เราพบในบทที่ 15 - 17 นั้นได้เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่งในหนทางไปยังสวนเกทเสมณี ก่อนการถูกจับกุมของพระเยซู (เปรียบเทียบ 18:1)⁷⁹² อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่ามันน่าจะเป็นไปได้มากกว่าสำหรับนักตีความหมายคนซึ่งรวมถึงข้าพเจ้าด้วยที่ว่า ประโยคนี้ไม่ได้ส่งสัญญาณถึงการเปลี่ยนแท้จริงของสถานที่ตั้ง แต่เป็นแค่การเปลี่ยนแปลงที่ได้คาดหวังไว้เมื่อพิจารณาถึง 18:1 ใครก็ตามผู้ซึ่งได้รับรองผู้คนในบ้านของพวกเขา ก็รู้ว่ามันธรรมดาอย่างมากสำหรับแขกที่จะกล่าวว่าพวกเขากำลังจากไป และจากนั้นพวกเขาก็อยู่สักครู่หนึ่งก่อนที่ได้จากไปอย่างแท้จริง

ทำไมขอห์นได้บันทึกข้อสังเกตนี้ ถ้ามันไม่ได้บ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ตั้ง? บางทีท่านได้รวมมันไว้เพื่อจะแสดงถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเยซูสำหรับพวกสาวกของพระองค์ที่สามบทที่ติดตามมากล่าวอย่างชัดเจน⁷⁹³ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เมื่อพระเยซูได้ลุกขึ้นจากโต๊ะ พระองค์ได้ทำนายถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ และสิ่งที่ติดตามมาในการอภิปรายนี้ก็กล่าวถึงความจริงต่างๆ หลังจากการเป็นขึ้นจากตายคือ “จะต้องมีชีวิตที่เป็นขึ้นมาจากความตาย ก่อนที่จะมีผลที่เป็นขึ้นมาจากความตายได้”⁷⁹⁴ เวลาของการจากไปจากห้องชั้นบนก็ไม่จำเป็นต่อการตีความที่ถูกต้องของคำสอนของพระเยซู

5. ความสำคัญของการอยู่ในพระเยซู 15:1-16

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับการจากไปของพระองค์ ถัดไป พระองค์ได้สอนสาวกสิบเอ็ดคนถึงความสำคัญของการอยู่ในพระองค์ ซึ่งจะส่งผลต่อการเกิดผลฝ่ายวิญญาณมากขึ้นของพวกเขา พระองค์ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์ กับซึ่งกันและกัน และกับโลก

รอบข้างพวกเขาในบทที่ 15 ความรับผิดชอบต่างๆ ของพวกเขาก็คือที่จะอยู่ รัก และเป็นพยานตามลำดับ

“ถ้าในการอภิปรายซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณยอห์นบทที่ 14 นั้น ลักษณะที่มุ่งไปยังพระเจ้าของการจากไปที่ใกล้เข้ามาของพระเยซูได้ถูกอธิบายไว้ ในการอภิปรายของบทที่ 15 นั้น ความสัมพันธ์ใหม่ก็ถูกตั้งขึ้นซึ่งจะยังชีพระหว่างพระองค์และคริสตจักรของพระองค์ และนี่ . . . อาจถูกสรุปได้ด้วยสามคำเหล่านี้: การรวมกัน การมีส่วนร่วม การแยกกัน [นั่นคือ การแยกจากโลก]”⁷⁹⁵

“ . . . ความแตกต่างที่กว้างระหว่างยอห์นบทที่ 14 และ 15 ก็คือว่าในบทที่ 14 นั้นเรามี พระคุณ ของพระเจ้า ที่ได้เปิดเผย ในบทที่ 15 ความรับผิดชอบ ของคริสเตียนก็ถูกเน้น”⁷⁹⁶

“ . . . ‘หัวข้อที่ไม่ใช่การเข้ามาอีกต่อไปแต่เป็นการเข้าสนิท’”⁷⁹⁷

เอาละ “ ‘การเข้าสนิท’ มีการอ้างอิงถึงการสามัคคีธรรมอยู่เสมอ และบรรดาผู้ที่ได้บังเกิดใหม่เท่านั้นที่สามารถมีการสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรของพระองค์ได้”⁷⁹⁸

คำเปรียบเทียบถึงเถาองุ่นและแขนง 15:1-8

บ่อยครั้งแล้ว พระเยซูได้ใช้ต้นองุ่นเพื่อจะอธิบายถึงชนชาติอิสราเอล (เปรียบเทียบ มธ. 20:1-16; 21:33-41; มก. 12:1-9; ลก. 13:6-9; 20:9-16) เถาองุ่นในฐานะสัญลักษณ์ของอิสราเอลก็ปรากฏบนเหรียญของพวกแมคคาบีส์⁷⁹⁹

“ประตูสองบาน พร้อมกับการชุบด้วยทอง และครอบโดยฝ้าม่านของบาบิโลนที่หุรหราชของสี่สีของพระวิหาร (‘ฝ้าม่านเนื้อดี สีน้ำเงิน สีแดง และสีม่วง’) ได้ตั้งทางเข้าไปสู่วิสูทธิสถาน [ของพระวิหาร] เหนือมันนั้นสัญลักษณ์แห่งอิสราเอลได้แขวนไว้ ซึ่งเป็นเถาองุ่นที่ใหญ่โตของทองคำบริสุทธิ์ และได้ทำมาจากเครื่องบูชาแก่นบน แต่ละพวงก็สูงเท่ากับมนุษย์ [เปรียบเทียบ สดด. 80:8; ยรม. 2:21; อสค. 19:10; ยอล. 1:7]”⁸⁰⁰

ที่นี่พระเยซูได้ใช้เถาองุ่นเป็นคำเปรียบเทียบถึงพระองค์เอง คนหนึ่งแทบไม่สามารถหลีกเลี่ยงการอนุমানที่พระเยซูได้ถือว่าพระองค์เองเป็นความสำเร็จของอิสราเอลได้ บรรดานักศาสนศาสตร์ที่เน้นพันธสัญญาชอบที่จะคิดว่าคริสตจักรเป็นความสำเร็จของอิสราเอล แต่ไม่มีการรับรองใดๆตาม

พระคัมภีร์สำหรับบทสรุปนี้ยกเว้นความคล้ายกันระหว่างเอกลักษณ์สองอย่าง อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างระหว่างสองอย่างนั้นก็ทำให้บรรดานักศาสนศาสตร์ที่เน้นยุคสรุปว่าคริสตจักรบรรลูดิสราเอลแบบผิวเผินเท่านั้น

นี่ไม่ใช่คำอุปมาในแง่ของพระกิตติคุณพ้อง เนื่องจากว่ามันไม่มีเค้าโครงเรื่อง มันเป็นคำเปรียบเทียบที่ขยายความมากกว่า ซึ่งคล้ายกับคำเปรียบเทียบของผู้เลี้ยงแกะและคอกแกะในบทที่ 10

“การใช้ภาษาทั้งหมดนี้ของพระเยซูก็นำไปสู่ความเชื่อถือว่าภาพของเถาองุ่นเป็นการแนะนำโดยสิ่งของภายนอกบางอย่าง”⁸⁰¹

“มันเป็นไปได้ที่ว่า ถ้าตัวบทของการอภิปรายนี้ได้ถูกกล่าวขณะที่พวกเขาได้เดินจากห้องชั้นบนในกรุงเยรูซาเล็มลงไปสู่ห้วยจิดโรนและข้ามไปยังภูเขามะกอกเทศนั้น พวกเขาคงได้เห็นเถาองุ่นทองคำขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ระดับชาติของอิสราเอล ที่อยู่ตรงหน้าพระวิหาร”⁸⁰²

15:1 นี่เป็นการอ้างถึง “เราเป็น” ของพระเยซูอันสุดท้ายในพระกิตติคุณนี้⁸⁰³ พระเยซูและพระบิดาของพระองค์ก็มีบทบาทที่แตกต่างกันในคำเปรียบเทียบที่ขยายความนี้

พระเยซูเป็น “เถาองุ่นแท้ (คำกรีก *อาเลรินอส*, เปรียบเทียบ 1:9; 6:32)” ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมหลายคนได้ใช้พื้นที่ที่จะอธิบายถึงอิสราเอลอยู่บ่อยๆ (สดด. 89:9-16; อสย. 5:1-7; 27:2; ยรม. 2:21; 12:10; อสค. 15:1-8; 17:1-21; 19:10-14; ฮชย. 10:1-2) ความล้มเหลวของประเทศที่จะเกิดผล และการพิพากษาของพระเจ้าที่เป็นผลลัพท์ซึ่งใกล้เข้ามานั้นก็ถูกกล่าวถึงเมื่อใดก็ตามที่เถาองุ่นแสดงถึงอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม⁸⁰⁴ เนื่องจากการระบุและการเน้นนี้ มันก็ชัดเจนที่ว่าพระเยซูได้เปรียบเทียบพระองค์ในฐานะเถาองุ่นแท้กับอิสราเอลที่ไม่เกิดผลและมีความผิด พระองค์จะเกิดผลคืออย่างที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้ (เปรียบเทียบ สดด. 80:7-9, 14-17) ไม่มีเถาองุ่นใดสามารถก่อให้เกิดผลได้นอกจากว่ามันเป็นต้นตอที่ดี

พระบิดา “ตัดแต่ง” เถาองุ่นอย่างที่ชาวไร่ (คำกรีก *จีโออร์กอส*) เพาะปลูกสวนองุ่นของเขา แนวคิดของการเป็นรองตามหน้าที่ภายในพระภาคของพระเจ้ายิ่งปรากฏที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ไม่มีเถาองุ่นใดจะเกิดผลที่ดีได้นอกจากว่าใครคนหนึ่งที่มีความสามารถดูแลมัน

ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้สอนเกี่ยวกับผู้เชื่อที่อยู่ร่วมกันภายในพระองค์เอง (14:20) ดังนั้นดูเหมือนมันชัดเจนที่ว่าที่นี่พระเยซูกำลังกล่าวถึงผู้เชื่อแท้ อย่างเช่นสาวกสิบเอ็ดคน ไม่ใช่แค่ผู้เชื่อที่กล่าวยอมรับ⁸⁰⁵

“วลีนี้ ‘ในเรา’ ถูกใช้ 16 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์น (6:56; 10:38; 14:10 [สองครั้ง], 11, 20, 30; 15:2, 4 [สองครั้ง], 5-7; 16:33; 17:21, 23) ในแต่ละกรณีนั้น มันก็อ้างอิงถึงการสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ ดังนั้นก็ไม่สอดคล้องที่จะกล่าวววลีใน 15:2 อ้างอิงถึงบุคคลที่แค่กล่าวยอมรับว่าได้รับความรอดแต่ไม่ได้รอด บุคคล ‘ในเรา’ เป็นคริสเตียนแท้เสมอ”⁸⁰⁶

“... ความคิดหลักของพระองค์ก็เกี่ยวกับ *คริสเตียน* ที่เลิกศรัทธา”⁸⁰⁷

การระบุนี้พบการสนับสนุนในตัวอย่างประกอบของมันเอง “แขนง (พหูพจน์)” (คำกรีก *κλημα*, ตามตัวอักษรหมายถึง วงของไม้เลื้อย) ของเถาองุ่นก็แบ่งปันชีวิตของเถาองุ่น

พระเยซูได้สอนว่าผู้เชื่อบางคนในพระองค์นั้นไม่ได้เกิดผล (เปรียบเทียบ ลก. 8:14) การเกิดผลเป็นสิ่งปกติแต่ไม่ใช่ผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของการมีชีวิตของพระเจ้า นี่ก็เป็นจริงกับเถาองุ่นเช่นกัน เถาองุ่นมีแขนงที่เกิดผล แต่เถาองุ่นต้องมีบางแขนงที่ไม่เกิดผล ณ เวลานี้ก็ด้วยแต่กำลังแข็งแรงขึ้นเพื่อว่าพวกมันจะเกิดผลในอนาคตได้⁸⁰⁸ มันสามารถมีชีวิตแท้โดยปราศจากผลในเถาองุ่นได้ และมันสามารถเป็นในคริสเตียนได้เช่นกัน ไม่มีต้นไม้ใดที่เกิดผลทันทีทันใด มันใช้เวลาสำหรับต้นไม้ที่จะแข็งแรงพอที่จะเกิดผลได้ พันธสัญญาใหม่สอนว่าพระเจ้ามีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในชีวิตของผู้เชื่อทุกคนผู้ซึ่งวางใจในพระเยซูสำหรับความรอด ลูอิส สเพอร์รี่ แชนเฟออร์ได้สังเกต 33 สิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งเวลาที่เขาหรือเธอวางใจในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด⁸⁰⁹ อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มองไม่เห็น “ผล” คือสิ่งที่ต้นไม้ผลิตใน *ภายนอก* ที่คนอื่นสามารถเห็นและได้รับผลประโยชน์จากมันได้ มันเป็นหลักฐานที่มองเห็นได้ของอำนาจที่ทำการภายใน บางทีพระเยซูได้รวมถึงผลประโยชน์ทุกประเภทที่แสดงออก เมื่อพระองค์ได้อ้างอิงถึง “ผล” แม้ว่านักอรรถาธิบายบางคนได้จำกัดสิ่งนี้ต่อการเกิดผลทางประกาศเท่านั้น⁸¹⁰ ดังนั้น ผู้เชื่อแท้ ผู้ซึ่งประสบกับงานที่เปลี่ยนแปลงภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ การกลับ

ใจเชื่อ อาจไม่ได้ให้พยานภายนอกถึงการเปลี่ยนแปลงนั้น โดยคุณลักษณะหรือการกระทำของ เขาหรือของเธอทันที มันจะหายากมากสำหรับคริสเตียนที่จะต่อต้านการกระตุ้นของพระ วิญญาณอย่างต่อเนื่องและอย่างถาวรถึงใจเขาหรือเธอจะไม่เกิดผลใดๆ แต่ที่นี้พระเยซูได้อธิบาย สำหรับความเป็นไปได้ที่นั่น รูปแบบของข้อความของพระองค์ก็ได้แย้งต่อการตีความมันเป็น คำพูดที่ขยายเกินความจริง

มันเป็นไปได้เช่นกันสำหรับคนงุ่นที่จะหยุดเกิดผล ในฐานะผลลัพธ์ของการขาดไป โรค หรือ อายุแก่⁸¹¹

อะไรเกิดขึ้นกับผู้เชื่อที่ไม่เกิดผล? คำกรีก *ไอโร* สามารถหมายถึง “นำไป” หรือ “ยกขึ้น” บรรดาผู้ที่ตีความมัน ที่นี้ว่าหมายถึงที่จะนำไป (ในการพิพากษา) ก็เชื่อว่าไม่ว่าผู้เชื่อสูญเสียความรอดของเขาหรือของเธอ หรือผู้เชื่อ สูญเสียรางวัลของเขาหรือของเธอและบางทีแม้กระทั่งชีวิตของเขาหรือของเธอ หรือโอกาสที่จะรับใช้พระเจ้า บรรดาผู้ที่ตีความ *ไอโร* ที่จะหมายถึง “ยกขึ้น” ก็เชื่อว่า แขนงเหล่านี้ได้รับความสนใจพิเศษจากผู้ตัดแต่งเถาองุ่น เพื่อว่าพวกมันจะเกิดผลในอนาคต⁸¹² การตีความอันที่สองดูเหมือนจะดีกว่า เนื่องจากว่าในฤดูใบไม้ผลินั้น ผู้ตัด แต่งเถาองุ่นทั้ง ได้ยกแขนงที่ไม่เกิดผลและริด (หรือถูกตัด) คำกรีก *คาธาอิโร* แขนงที่เกิดผลของเถาองุ่น “การ ล้างกิ่งก้านเกี่ยวข้องกับการล้างการสะสมของแมลง ฟีชตะไคร่น้ำ และกาฝากอื่นๆ ที่มีแนวโน้มที่จะเข้าไปอยู่ใน ฟีช⁸¹³ พระเยซูได้ให้คำสอนนี้ในฤดูใบไม้ผลิเมื่อชาวไร่ได้ทำสิ่งที่พระองค์ได้อธิบายในข้อนี้⁸¹⁴

“นักอรรถาธิบายหลายคนได้อธิบายการริดครั้งเดียวเท่านั้นและที่กักอย่างผิดๆว่า แขนงที่ไม่เกิดผลทั้งหมดก็ถูกตัดและถูกเผา ณ เวลานั้น เราได้แสดงให้เห็นจากทั้งการ ปฏิบัติทางประวัติศาสตร์และทางวัฒนธรรมปัจจุบันที่ว่านั่นไม่ใช่กรณีและก็ทำหน้าที่ ที่จะทำให้การบันทึกตามพระคัมภีร์และความเข้าใจของเราเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้ตั้งใจ ของพระเยซูสืบสานไปเท่านั้น ที่จริงแล้ว การริด ณ ฤดูใบไม้ผลิได้กระตุ้นการเติบโต เต็มที่แขนงที่ไม่เกิดผลเพื่อว่าพวกมันสามารถเกิดผลปีต่อมาได้ การริด ณ ฤดูใบไม้ ร่วงได้ตัดฟีชที่เต็มไปด้วยใบและ ‘กิ่งที่หัก’ (อย่างที่ฟลินนี่ได้ตั้งชื่อมัน) และจากนั้นใน ฤดูใบไม้ร่วงของปีนั้นการเผาไหม้ที่สำคัญได้เกิดขึ้นเพื่อที่จะขจัดแขนงที่เต็มไปด้วยไม้ ขณะที่เราได้เห็นเตรียมเถาองุ่นสำหรับระยะอยู่เฉยๆของฤดูหนาว”⁸¹⁵

จากการที่กักเอาวุ้นคือการตีความที่ถูกต้อง พระเยซูได้สอนว่าพระบิดาให้การสนับสนุนที่พิเศษแก่ผู้เชื่อผู้ซึ่ง ยังไม่ได้เกิดผล ในการปลูกองุ่นนั้น สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการยกแขนงขึ้นจากพื้นดิน เพื่อว่ามันจะไม่หยั่งรากของของมันลงไปยังพื้นดิน ซึ่งจะปรากฏว่าไม่ถูกสุขลักษณะ การยกแขนงจากพื้นดินไปยังเสาหรือไม้ระแนงขัดกัน ก็ช่วยให้อากาศที่จะทำให้แขนงแห้งอีกด้วย และป้องกันมันไว้จากการเป็นราและเป็นโรค และไม่เกิดผล

พระบิดาริด (คำกรีก *คาธาอิโร*) หรือตัดแขนงที่เกิดผลให้สั้นอีกด้วย เพื่อว่าพวกมันจะเกิดผลมากยิ่งขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่า นี่สอดคล้องกับขบวนการตีสอนที่พระเจ้าได้ใช้อย่างต่อเนื่องเพื่อจะทำให้ประชากรของพระองค์เกิดผลฝ่ายวิญญาณมากขึ้น (กคว. 14:22-24; ฮบ. 12:4-11; และข้ออื่นๆ) มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับการขจัดชีวิตของผู้เชื่อ แต่เป็นนิสัยที่เป็นบาปของเขาหรือของเธอ และการชำระคุณลักษณะและการกระทำของเขาหรือของเธอผ่านทางความยากลำบากอยู่บ่อยๆ (ยก. 1:2-4) ไม่มีแขนงที่เกิดผลแขนงไหนที่จะขกเว้นจากขบวนการที่สำคัญนี้แม้ว่าเป็นขบวนการที่ไม่สะดวก จุดประสงค์ของพระบิดาคือการรัก แต่ขบวนการอาจเจ็บปวด

“การเกิดผลมากขึ้นเป็นเป้าหมายของการตีสอน และการดูแลทั้งสิ้นก็มุ่งไปยังสิ่งนี้”⁸¹⁶

“ผลของการรับใช้ของคริสเตียน ไม่ใช่เป็นผลลัพธ์ของการยอมให้พลังงานและแนวโน้มนำทางธรรมชาติที่จะปั่นป่วน”⁸¹⁷

เถาองุ่น ซึ่งตรงกันข้ามกับต้นไม้ประเภทอื่นนั้น ก็ไม่มีประโยชน์มาก คุณค่าของพวกมันทั้งหมดก็คือว่าพวกมันสามารถเกิดผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลองุ่น เถาองุ่นไม่ได้ให้ท่อนไม้ที่ผู้คนสามารถนำไปทำสิ่งอื่นๆได้ (อสค. 15) พวกมัน “ดีสำหรับไม่ว่าการเกิดผลหรือการเผาไหม้ แต่ไม่ใช่สำหรับการสร้าง”⁸¹⁸ ในทำนองเดียวกัน เหตุผลเดียวที่ผู้เชื่อมีชีวิตอยู่ในโลกก็คือที่จะเกิดผลฝ่ายวิญญาณ

15:3 พระเยซูได้ทำให้พวกสาวกของพระองค์แน่ใจว่าพวกเขาได้รับ “การชำระให้สะอาดแล้ว” การปฏิบัติของพระบิดาต่อพวกเขา นั้นไม่ใช่ที่จะทำให้พวกเขาสะอาด อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ใช้ภาพสำหรับการครอบครองชีวิตนิรันดร์ที่พระองค์ได้ใช้ก่อนหน้านั้น เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าของพวกสาวกเหล่านี้ (13:10) การดูแลและการตีสอนของพระเจื่อก็ตามหลังการให้ชีวิตนิรันดร์ พระเยซูไม่ต้องการให้สาวกสับสนกับคนที่จะสรุปอย่างที่ว่า การขาดหายไปของผลหรือการมีความยุ่งยากก็บ่งชี้ถึงการขาดหายไปของความรอด

“คนสมัยโบราณได้กล่าวถึงการริคว่าเป็น ‘การชำระ’ แขนง อย่างที่เรากล่าวถึง ‘การชำระ’ มือ”⁸¹⁹

15:4

ประโยคแรกของข้อนี้ก็สามารถมีการตีความที่แตกต่างกันสามอย่างได้ มันอาจจะเป็นถ้อยคำที่เป็นเงื่อนไข ในกรณีนี้ พระเยซูได้หมายถึงว่า ถ้าพวกสาวกที่สะอาด (นั่นคือ ได้รับความรอด) ของพระองค์ได้อยู่ในพระองค์ พระองค์จะอยู่ในพวกเขา ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นการตีความที่ดีที่สุด ก่อนหน้านั้น พระเยซูได้นำเสนอการอยู่ (ในความตรงกันข้ามกับการจากไป) ในพระองค์ว่าเป็นความเป็นไปได้แท้จริงสำหรับพวกสาวกที่เชื่อ (เปรียบเทียบ 8:31-32; 15:10) พระองค์ไม่ได้กล่าวถึงการอยู่ในฐานะเงื่อนไขที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของผู้เชื่อ พระเยซูได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับผู้เชื่อที่ใกล้ชิดมากหรือใกล้ชิดน้อย ซึ่งขึ้นอยู่กับความรักและการเชื่อฟังของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ (14:23-24) พระองค์ไม่ได้นำเสนอการอยู่และการไม่อยู่ในฐานะประเภทขาวหรือดำ ไม่ว่าจะอยู่ในสามัคคีธรรมอย่างสิ้นเชิงหรือออกจากสามัคคีธรรมอย่างสิ้นเชิง ตรงกันข้าม พระองค์ได้นำเสนอความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์อย่างมีความเป็นจริงมากกว่า นั่นคือ การมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมากกว่าหรือน้อยกว่า

ประการที่สอง ประโยคนี้อาจเป็นถ้อยคำเปรียบเทียบ จากนั้นความหมายก็คือพวกสาวกควรอยู่ในพระเยซูขณะที่พระองค์ได้อยู่ในพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะอยู่ในพระองค์ แต่การใช้ของ “และ” (คำกรีก *คาโก*, *ไค เอ โก*) ก็ผิดปกติตามปกติแล้ว การเปรียบเทียบจะมี “อย่างเช่น” มากกว่า “และ” ยิ่งกว่านั้น คำกรีก “อยู่” (คำกรีก *เมนเท*) เป็นคำสั่ง และความเป็นไปได้ต่างๆรอบข้างข้อนี้ก็บ่งบอกว่าการไม่อยู่เป็นความเป็นไปได้แท้จริงสำหรับผู้เชื่อ ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูจะอยู่ในผู้เชื่อเสมอโดยพระวิญญาณของพระองค์ แม้ว่าถ้าผู้เชื่อ ไม่ได้อยู่ในพระองค์ (14:17; เปรียบเทียบ 2 ทธ. 2:12-13)

ประการที่สาม นี่อาจเป็นประโยคคำสั่ง ถ้ามันเป็น พระเยซูได้หมายถึงว่า พวกสาวกและพระองค์ควรอุทิศตนต่อการอยู่ในซึ่งกันและกัน แนวคิดจะเป็น: “ขอให้เราอุทิศตนต่อการอยู่ในซึ่งกันและกัน” ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า

พระเยซูได้อุทิศตนแล้วที่จะอยู่ภายในพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ (14:17) ยิ่งไปกว่านั้นอีก คำสั่งบุคคลที่สองอันหนักแน่นในอนุประโยคของประโยคก็ได้แย้งการกระตุ้นร่วมกัน มันตั้งการเน้นหลักที่ความรับผิดชอบของผู้เชื่อ

ดังนั้นแขนงควรสร้างพยายามโดยจงใจ (ที่บ่งชี้โดยคำกริยาบังคับนี้ “จงอยู่”) ที่จะรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกับเถาองุ่นแท้ เราควรทำอย่างนี้ไม่ใช่เพราะว่าการล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้นจะส่งผลต่อการสูญเสียชีวิตของพระเจ้าที่เราครอบครอง พระเยซูได้สัญญาว่าพระองค์จะไม่ถอยถอนสิ่งนั้นจากเรา (6:37-40; 10:28-29) เราควรทำมันเพราะว่าขอบเขตแห่งการเกิดผลของเราในฐานะผู้เชื่อก็เป็นสัดส่วนโดยตรงต่อความสนิทสนมของเรากับพระเยซูชีวิตของพระเจ้าก็ขึ้นอยู่กับ การเชื่อมโยงกับเถาองุ่นแท้ โดยการให้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระองค์ แต่การเกิดผลก็ขึ้นอยู่กับ การอยู่ในเถาองุ่นนั้น โดยการให้การเชื่อฟังที่มีความรักต่อพระองค์

ความสับสนอย่างมากได้เป็นผลมาจากการล้มเหลวที่จะตระหนักว่าพระเยซูได้กล่าวถึง “การอยู่” ในสองแง่ พระองค์ได้ใช้มันในฐานะคำเหมือนสำหรับความเชื่อที่ช่วยให้รอด (6:56) นักตีความบางคนได้นำความหมายนั้นมาสู่ข้อนี้⁸²⁰ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ใช้มันที่จะอธิบายถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอีกด้วย ที่บรรดาผู้ที่ได้ให้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระคริสต์ จำเป็นที่ จะปลูกฝังกับพระเจ้า (8:31) ผู้เชื่อทุกคนอยู่ในพระคริสต์ในแง่แรก แต่ทุกคนไม่ได้อยู่ในพระองค์ในแง่ที่สอง (เปรียบเทียบ ข้อ 10; 1 ยน. 3:24) เป็นแง่ที่สองนั่นเองที่พระเยซูได้กล่าวถึงการอยู่ที่นี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 9-10) พระองค์ได้เน้นถึงความสำคัญของผู้เชื่อที่อยู่ในพระองค์โดยใช้คำว่า *เมโน* (“อยู่”) สามครั้งในข้อนี้เพียงคำพัง มั่นปรากฏ 11 ครั้งในบทนี้ และ 27 ครั้งในจดหมายฝากของยอห์น ที่ซึ่งยอห์นได้อธิบายถึงคำสอนของพระเยซูในหัวข้อนี้ต่อไป

“ภาพของเถาองุ่นก็ถูกขยายเล็กน้อยแต่ประเด็นก็ชัดเจน คือ การพึ่งพาอย่างต่อเนื่องที่เถาองุ่น การวางใจที่แน่นแฟ้นที่พระองค์ การซึมซับฝ่ายวิญญาณตลอดเวลาจากชีวิตของพระองค์ นี่คือ *บางสิ่ง* ที่จำเป็นอย่างแท้จริง ของการเกิดผลฝ่ายวิญญาณ”⁸²¹

นักตีความบางคนได้สรุปว่า พระเยซูได้หมายถึงว่า พวกสาวกของพระองค์ควรอยู่ใน *คำสอนของพระองค์* พวกเขาไม่ควรจากคำสอนของพระองค์ไป⁸²² อย่างไรก็ตาม “อยู่ใน *เรา*” ดูเหมือนจะรวมทุกอย่างมากกว่าแค่การเชื่อมั่นในศาสนา เมื่อพิจารณาถึงบริบท แม้ว่าแน่นอนว่าการอยู่ในพระองค์จะรวมถึงความเชื่อศรัทธาทางหลักคำสอน

15:5

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะเน้นถึงความสำคัญของผู้เชื่อที่อยู่ในพระองค์ (นั่นคือ การปลุกฝังความสนิทสนมผ่านทาง การเชื่อฟังที่มีความรัก, 14:23; 15:10) เพื่อจะเกิดผลมากทางเลือกในแง่ลบก็อธิบายถึงความจริงในแง่บวก ไม่มีการสัมพันธ์ใดๆกับเถาองุ่นที่จะไม่ส่งผลใดๆ พระเยซูได้กล่าวถึงไม่ออกผล (ข้อ 2) ออกผลบ้าง (ข้อ 2) ออกผลมากขึ้น (ข้อ 2) และตอนนี้พระองค์ได้กล่าวถึง “ออกผลมาก” (ข้อ 5)

เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นไปได้สำหรับแขนงที่จะเกิดผลมาก ถ้ามันไม่มีการสัมพันธ์กับเถาองุ่นที่ให้ชีวิต ผู้ไม่เชื่อหลายคนดูเหมือนจะเกิดผลแห่งคุณลักษณะและการกระทำในทางธรรม แต่ผลของพวกเขาที่ปลอม มันคล้ายกับผลไม้พลาสติกที่คนหนึ่งสามารถแขวนไว้ที่ต้นไม้เพื่อจะให้ภาพลักษณ์แห่งการมีสุขภาพที่ดีและเกิดผลแก่ต้นไม้ มันเป็นตามธรรมชาติ แม้ว่าไม่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ว่า แขนงที่มีการเชื่อมต่อที่สำคัญกับเถาองุ่นก็เกิดผล บ้าง วิธีที่จะเกิดผล มากก็คือแขนงจะต้องรักษาไว้ซึ่งการสามัคคีธรรมที่ไม่ถูกขัดขวางกับเถาองุ่น โดยการยอมให้เถาองุ่นที่มีวิธีของตนเองกับแขนงนั้น อีกทางหนึ่งจะเป็นการต่อต้านงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการละเลยและไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ดังนั้น การขาดผลในชีวิตอาจไม่จำเป็นจะต้องเป็นข้อบ่งชี้ที่ว่าแขนงไม่มีความสัมพันธ์ที่สำคัญกับเถาองุ่น (นั่นคือ บุคคลนั้นยังไม่ได้ได้รับความรอด) มันอาจบ่งชี้ว่าแขนง แม้จะได้เชื่อมต่อกับเถาองุ่น ก็ไม่ได้อยู่ในเถาองุ่น (นั่นคือ ผู้เชื่อไม่ได้ปลุกฝังความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด)

“มันแปลกเพียงไรที่ว่าในวันและเวลาของเรานั้น เราได้รับการบอกกล่าวอยู่บ่อยๆว่า การไม่เกิดผลเป็นสัญลักษณ์ที่แน่นอนของบุคคลที่ยังไม่ได้รับความรอดแน่นอนว่า เราไม่ได้รับแนวคิดนี้มาจากพระคัมภีร์ ตรงกันข้าม พระคัมภีร์สอนว่าการไม่เกิดผลในผู้เชื่อเป็นสัญลักษณ์ที่แน่นอนที่ว่าบุคคลนั้นไม่ได้เคลื่อนไปข้างหน้าอีกต่อไป ไม่ได้เติบโตในพระคริสต์อีกต่อไป มันเป็นสัญลักษณ์ที่ว่าคริสเตียนคนนั้นป่วยฝ่ายวิญญาณ และไม่สามารถชื่นชมความสำเร็จฝ่ายวิญญาณได้จนกว่าจะหายอีกครั้งหนึ่ง”⁸²³

15:6

ดูเหมือนว่าพระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะกล่าวถึงการอยู่ในแง่ของผู้เชื่อที่คงอยู่ใกล้ชิดกับ

พระองค์เอง “ผู้ใด” ในบริบทนี้จะเป็นผู้เชื่อคนใดก็ตาม ดังนั้น สิ่งที่พระองค์ได้กล่าวก็ประยุกต์ใช้กับผู้เชื่อ ไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อ

มันไม่ใช่เหมาะสมที่จะสรุปว่า สาวกที่ไม่อยู่ก็เป็นผู้ไม่เชื่อทั้งหมด นักตีความหลายคนผู้ซึ่งเชื่อว่าผู้เชื่อทั้งหมดจะพากเพียรในความเชื่อและการทำงานที่ได้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็มีแนวโน้มที่จะทำอย่างนี้ พวกเขามีแนวโน้มที่จะยึดยึดหลักคำสอนของเขาในข้อนี้ และทำให้ข้อนี้เข้ากับศาสนศาสตร์ของพวกเขา แทนที่จะตีความข้อนี้ในบริบทของมัน นี่คือตัวอย่างของการยอมให้ศาสนศาสตร์ที่จะกำหนดการตีความ แทนที่จะยอมให้การตีความที่จะกำหนดศาสนศาสตร์ ในบริบทนี้ พระเยซูกล่าวถึงสาวกที่อยู่และสาวกที่ไม่อยู่ และไม่ได้ให้การพูดเป็นนัยที่ว่าพระองค์กล่าวถึงผู้ไม่เชื่อ

นักตีความหลายคนได้ถือข้อที่ 6 เป็นการอธิบายของข้อที่ 2 อย่างไรก็ตาม ขบวนการการปลุกองุ่นที่พระเยซูได้อธิบายในข้อที่ 6 ได้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง ส่วนขบวนการที่พระองค์ได้อ้างอิงในข้อที่ 2 ได้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ²⁴ ในฤดูใบไม้ร่วงนั้น ผู้แต่งเถาองุ่นจะริด (คำกรีก *καθαίρω*) เถาองุ่นเพื่อฤดูหนาวโดยการตัดแขนงที่ตายแล้ว เขาจะไม่ตัดแขนงที่ไม่เกิดผลที่อาจเกิดผลองุ่นในฤดูถัดไป แต่ตัดแขนงต่างๆที่ไม่ได้มีการเชื่อมต่อที่ดีกับเถาองุ่นเท่านั้น ประเด็นของข้อนี้ก็คือนั่นว่า แขนงต่างๆที่มีปัญหาอื่นๆที่รุนแรง ไม่ใช่แค่แขนงที่ไม่เกิดผลเท่านั้น (ข้อ 2) ก็ประสบกับการริดอีกด้วย

อะไรเกิดขึ้นกับแขนงเหล่านี้? พระเยซูได้กล่าวว่าผู้ตัดแต่งเถาองุ่นก็กำจัดพวกมันเสีย นี้ได้นำให้นักตีความหลายคนที่จะสรุปว่าพวกเขาสูญเสียความรอดและไปยังนรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากว่าพระองค์ได้อ้างอิงถึงการเผาไหม้ใน “ไฟ”

ประการที่สอง คนอื่นๆ เชื่อว่าพระองค์ได้บ่งบอกว่าผู้เชื่อผู้ซึ่งไม่ได้อยู่ในพระคริสต์จะประสบกับการสูญเสีย ของประทานและ โอกาสต่างๆ ที่พวกเขาได้สัมผัสแล้วที่จะใช้ (เปรียบเทียบ มธ. 5:13; ลก . 8:18; 2 ยน. 8)

ประการที่สาม คนอื่นๆ เชื่อว่าพวกเขาจะสูญเสียรางวัลบางอย่าง ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:15) ที่ซึ่งไฟปรากฏในการเชื่อมโยงกับการพิพากษาผู้เชื่อ

2 คร. 5:10) “ไฟ” เป็นสัญลักษณ์โดยทั่วไปที่ปรากฏตลอดพระคัมภีร์เพื่อจะอธิบายถึงการพิพากษาทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบกับ ปฐก. 19:24-26; กดว. 11:1; อสย. 9:19; อสค. 15:1-8; และข้ออื่นๆ)

ประการที่สี่ คนอื่นๆ ก็คิดว่าการอ้างอิงถึง “ไฟ” ก็เป็นธรรมดาเท่านั้น เนื่องจากว่าผู้แต่งเถาอ่องุ่นได้เผาแขนงต่างๆ ที่พวกเขาได้ตัดในการริดในฤดูใบไม้ร่วง พวกเขาเชื่อว่าประเด็นของพระเยซูก็คือว่า คริสเตียนบางคนก็ไร้ประโยชน์ต่อพระเจ้าอย่างที่แขนงเหล่านี้ไร้ประโยชน์ต่อผู้ปลูกเถาอ่องุ่น ประเด็นก็คือ การไร้ประโยชน์ของพวกเขา ตามมุมมองนี้ ไม่ใช่การพิพากษา การริดอาจเกี่ยวข้องกับตายก่อนวัยอันควร หรือรูปแบบบางอย่างของการตีสอนของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การสูญเสียความรอด และบางทีไม่ใช่แม้กระทั่งการสูญเสียรางวัล

ข้าพเจ้าชอบมุมมองที่สี่ (ไฟก็เป็นธรรมดา) แต่ข้าพเจ้ายอมรับว่ามุมมองที่สอง (การสูญเสียโอกาส หรือ มุมมองที่สาม การสูญเสียรางวัล) อาจถูกต้อง นักตีความทั้งหมดเชื่อว่าพระเยซูได้อ้างอิงถึงการริดนี้เพื่อที่จะหนุ่ใจพวกสาวกของพระองค์ที่จะอยู่ในพระองค์ จากนั้นพวกเขาจะเกิดผลมาก⁸²⁵

15:7

เป็นที่ชัดเจนว่า นี่คือการใช้อันที่สองของ “อยู่” นั่นคือ การใช้ของมันในฐานะคำเหมือนสำหรับการสามัคคีธรรมแทนที่จะเป็นความรอด พระเยซูได้กล่าวต่อพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์และได้บอกพวกเขาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น “ถ้า” พวกเขา ได้ “อยู่” ในพระองค์ พระองค์ได้อธิบายแล้วว่าผู้เชื่ออาจหรือไม่อาจอยู่ในพระองค์ (ข้อ 3-5) พวกสาวกที่อยู่ไม่เพียงแต่เกิดผลมากเท่านั้น (ข้อ 5) แต่พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขา “ขอ” จากพระเจ้าในคำอธิษฐานอีกด้วย

ข้อนี้ได้เป็นสิ่งกีดขวางต่อคริสเตียนที่จริงใจบางคนมาตลอด ดูเหมือนว่ามันเป็นพระสัญญาที่ครอบคลุมที่จะตอบคำขอใดๆที่สาวกอาจอ้อนวอนขอ ที่จริงแล้ว มันเป็นพระสัญญาที่ครอบคลุมที่จะตอบคำขอใดๆที่สาวกที่อยู่ อ้ออ้อนวอนขอ สาวกที่อยู่จะขอสิ่งเหล่านั้นที่สอดคล้องหรือขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น อย่างที่พระเยซูได้ขอความปรารถนาต่างๆของพวกสาวกที่อยู่ก็เป็นอย่างเดียวกันกับความปรารถนาต่างๆของพระเยซูที่จะขอสิ่งอื่นๆนั้นจะทำให้ผู้เชื่อที่อธิษฐานเป็นสาวกที่ไม่ได้อยู่

“คำสั่งและพระสัญญาที่นำอัครรายนี้นี้ ก็ไม่ใช่ปราศจากเงื่อนไขและความจำกัด มันเกี่ยวข้องกับความร่วมมือและความกลมกลืนที่สนิทสนมกับพระคริสต์และไม่มีสิ่งใดที่จะถูกขอโดยไม่สอดคล้องกับพระทัยของพระคริสต์ และพระทัยของพระบิดาเช่นกัน”⁸²⁶

เมื่อได้การเปิดเผยนี้กับสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวก่อนหน้านี้ เราสามารถเห็นได้ว่าพวกสาวกที่อยู่ก็อธิษฐานในนามพระเยซู และการอธิษฐานในนามพระเยซูก็เรียกร้องการอยู่ในพระคริสต์ (14:13-14)⁸²⁷ บางทีตอนนี้เราสามารถเข้าใจสิ่งที่ พระเยซูได้หมายถึงดีขึ้น เมื่อพระองค์ได้กล่าวก่อนหน้านี้ว่าพระองค์ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะประสบกับเอกภาพอย่างเดียวกันกับพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ได้ชื่นชมกับพระบิดาของพระองค์ (14:20-21)

“ที่จะอยู่ในพระคริสต์และที่จะยอมให้ถ้อยคำของพระองค์ที่จะอยู่ในตนเองหมายถึงการยอมรับที่มีสติถึงสิทธิอำนาจของถ้อยคำของพระองค์และการติดต่อที่ต่อเนื่องกับพระองค์ด้วยการอธิษฐาน”⁸²⁸

15:8

การให้ตามคำอ้อนวอนแก่พวกผู้เชื่อที่ติดสนิทอยู่นั้นก็เป็นการให้เกียรติพระบิดา เช่นเดียวกับการเกิดผล “มาก” (เปรียบเทียบ มก. 4:20) คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการเกิดผล สุดท้ายแล้ว การเกิดผลทั้งหมดก็เกิดจากพระบุตร คือ เถาองุ่น ดังนั้น ที่จริงแล้วเป็นพระบุตรเองผู้ซึ่งกำลังนำเกียรติไปสู่พระบิดาผ่านทางพวกสาวกที่อยู่ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 13:31; 14:13; 17:4) การเกิดผลของผู้เชื่อเป็นวิธีหนึ่งที่ซึ่งพระบุตรให้เกียรติพระบิดา

“มีความสัมพันธ์สื่ออย่างที่ว่าจำเป็นจะต้องถูกแยกแยะ ชีวิต ใน พระคริสต์คือความรอดชีวิต กับ พระคริสต์คือการสามัคคีธรรม ชีวิต โดย พระคริสต์คือการเกิดผล ชีวิต เพื่อ พระคริสต์คือการรับใช้ ‘ผล’ คือพระคริสต์ที่ได้สำแดงออกผ่านทางเรา”⁸²⁹

“พระบิดาได้รับเกียรติในพระบุตร คือ ในการเชื่อฟังและการบรรลู่ที่สมบูรณ์แห่งงานของพระองค์ ดังนั้น มันเป็นขั้นตอนที่สั้นที่จะเห็นการได้รับเกียรติของพระบิดาในการเชื่อฟังและการเกิดผลของบรรดาผู้ที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระบุตร”⁸³⁰

การเกิดผลแสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อเป็นหนึ่งในพวกสาวกของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 7:20; ลก.

6:43-44) จึงสังเกตว่า พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าผู้เชื่อจะเกิดผลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มันเป็นไปได้สำหรับผู้ที่เชื่อที่จะให้หลักฐานภายนอกที่เล็กน้อยหรือไม่ให้หลักฐานภายนอกถึงการเป็นผู้เชื่อในพระเยซู (ข้อ 2) นี่เป็นหนึ่งในปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในคริสตจักรในทุกวันนี้ คือ คริสเตียนแท้ผู้ซึ่งสร้างความพยายามที่เล็กน้อยหรือไม่ได้สร้างความพยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม การปรากฏของผลในชีวิตของผู้เชื่อก็แสดงให้เห็นว่าสาวกก็ครอบครองชีวิตนิรันดร์อย่างแท้จริง

นักอรรถาธิบายบางคนโต้แย้งว่าผลนั้นหลีกเลี่ยงไม่ได้ในชีวิตคริสเตียนแท้โดยการบอกถึงมัทธิว 7:20 ว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา” อย่างไรก็ตาม ในบริบทของข้อนี้ พระเยซูได้กล่าวถึงครุสสอนเท็จ ไม่ใช่ผู้เชื่อ

การอธิบายถึงหัวข้อต่างๆในคำเปรียบเทียบนั้น 15:9-16

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายเพิ่มเติมถึงบางหัวข้อที่พระองค์ได้แนะนำในคำสอนของพระองค์ในเรื่องเถาองุ่นและแขนง (ข้อ 1-8) เราได้สังเกตเห็นรูปแบบอย่างเดียวกันในคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะที่ดีในบทที่ 10 โดยทั่วไปแล้ว หัวข้อก็เคลื่อนจากความสัมพันธ์ของสาวกที่เชื่อกับพระเจ้า ไปยังความสัมพันธ์ของเขาหรือของเธอกับผู้เชื่อคนอื่นๆ

15:9-10 พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายว่า การเชื่อฟังเป็นกุญแจสู่การอยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 7) อีกครั้งหนึ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดาและพระบุตรเป็นแบบอย่างสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพระบุตรและผู้เชื่อ แนวคิดไม่ใช่ที่ว่าเราสามารถถอนตัวจากวงกลมแห่งความรักของพระเจ้าโดยการไม่เชื่อฟังได้ พระเจ้าไม่ได้หยุดรักลูกๆที่ไม่เชื่อฟังของพระองค์ (เปรียบเทียบ ลก. 15:11-24) ตรงกันข้าม มันคือการที่เราสามารถถอนตัวจากการชื่นชมและ พระพรต่างของความรักของพระองค์ได้ ยอห์นได้เน้นถึงการเชื่อฟังของพระเยซูต่อพระบิดาของพระองค์ในพระกิตติคุณนี้ (4:34; 5:19; 6:38; 8:29, 55; 10:17-18; 12:27-28; 14:31) ตอนนี้ พระเยซูได้เรียกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำตามแบบอย่างของพระองค์ คือ “อยู่” ใน “ความรัก” ของพระองค์โดยการถือรักษา “พระบัญญัติ” ของพระองค์

“อนิจจา มีความผิดพลาดก็อย่างในประเด็นนี้ เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคที่ซึ่งการไม่รักษากฎหมายก็มีมาก การขัดคำสั่งมีอยู่ทั่วไปในทุกๆ มือ ในหลายๆ ที่ แม้กระทั่งคริสเตียนที่ปฏิญาณตนก็จะไม่ทนต่อคำว่า ‘พระบัญญัติ’ อีกต่อไป บรรดาผู้ที่จะกระตุนงานแห่งการเชื่อฟังต่อพระเจ้าก็ถูกถือว่าเป็นศัตรูต่อความเชื่อ ซึ่งแสวงหาที่จะนำคริสเตียนไปสู่ความเป็นทาส ซาดานก็แทบจะลอย่างมา แต่เราไม่รู้ถึงอุบายต่างๆ ของมัน มันแสวงหาที่จะชักจูงบรรดาคนบาปว่าพวกเขา ต้อง ถูกรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าในการที่จะรอดได้ มันพยายามที่จะทำให้บรรดาธรรมิกชนเชื่อว่าพวกเขาต้องไม่ ถูกรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า มิฉะนั้น พวกเขาจะกำลังทำให้พวกเขาเองอยู่ ‘ภายใต้ธรรมบัญญัติ’ ซึ่งอยู่ภายใต้แอกที่หนักที่จะแบกรับได้ แต่ขอให้การโกหกที่น่าฟังเหล่านี้ของมารถูกทดสอบโดยพระคัมภีร์ และความหลอกลวงของพวกมันจะปรากฏในไม่ช้า [เปรียบเทียบ 13:34; 14:15; มธ. 28:20; รม. 7:22-25; 13:10; 1 คร. 9:21]”⁸³¹

15:11

การเกิดผลของสาวกเป็นผลผลิตของการเชื่อฟังที่มีความรัก แต่ “ความยินดี” เป็นผลลัพธ์ของมัน ความเต็มเปี่ยมของความยินดีของผู้เชื่อเป็นจุดประสงค์ของยอห์นสำหรับการเขียนจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน อย่างที่มันเป็นจุดประสงค์ของพระเยซูในการให้การอภิปรายนี้ (1 ยน. 1:4) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระเยซูได้บอกพวกสาวกของ

พระองค์ว่า “ความยินดี” จะตามหลังการเชื่อฟังของพวกเขาต่อคำสอนของพระองค์ (ข้อ 10) พระองค์ได้ตั้งใจให้คำสอนของพระองค์ที่จะก่อให้เกิดเสรีภาพและความยินดี ไม่ใช่ความเป็นทาสและความโศกเศร้า (เปรียบเทียบ 10:10; มธ. 11:30)

“เราสามารถบอกได้อย่างไรว่าเรากำลัง “อยู่” ในพระคริสต์? มันมีความรู้สึกที่พิเศษไหม? ไม่มี แต่ มันมีหลักฐานต่างๆ ที่พิเศษที่ปรากฏและสิ่งเหล่านั้นก็ชัดเจนอย่างไม่ผิดพลาด เหตุผลหนึ่งก็คือ เมื่อคุณกำลังอยู่ในพระคริสต์ คุณก็เกิดผล (ยน. 15:2). . . . ยิ่งกว่านั้น คุณก็ประสบกับ ‘การริด’ ของพระบิดาเพื่อว่าคุณจะเกิดผลมากขึ้น (ยน. 15:2) ผู้เชื่อผู้ซึ่งกำลังอยู่ในพระคริสต์ก็มีคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ (ยน. 15:7) และประสบกับความรักที่ลึกซึ้งสำหรับพระคริสต์และสำหรับผู้เชื่อคนอื่นๆ (ยน. 15:9, 12-13) เขาประสบกับความยินดีอีกด้วย (ยน. 15:11)”⁸³²

15:12

พระเยซูได้สรุปคำสอนของพระองค์ด้วยคำสั่งที่จะ “รักซึ่งกันและกันอย่างที่” พระองค์ได้ “รัก” พวกเขา (เปรียบเทียบ 13:34-35; 1 ยน. 3:16) สิ่งนี้ก็ตรงประเด็นอย่างแท้จริงเนื่องจากการโต้แย้งก่อนหน้านี้ของพวกสาวกเกี่ยวกับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด และความไม่เต็มใจของพวกเขาก็จะล้างเท้าของคนอื่น

“แม้ว่าอย่างแน่แน่วแล้ว พระองค์ไม่ได้กล่าวมัน เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ [พระเยซู] หมายถึงให้พวกสาวกที่จะเข้าใจว่าการอยู่ในแต่ละคน โดยความรักก็จำเป็นต่อความสำเร็จของพวกเขาอย่างที่อยู่ตามปกติของพวกเขาในพระองค์โดยความเชื่อ นั่น การแตกแยก การต่อสู้ภายในกลุ่ม และความริษยาจะเป็นอันตรายอย่างแท้จริงต่ออิทธิพลของพวกเขา และต่อต้านเหตุที่พวกเขาเป็นตัวแทน”⁸³³

15:13

“ความรัก” สำหรับมิตรสหาย (หรือ “พวกมิตรสหาย) ไปถึงจุดสูงสุดของมันเมื่อคนหนึ่งเสียสละชีวิตของเขาหรือของเธออย่างเต็มใจเพื่อมิตรสหาย (พวกมิตรสหาย) นั้น พระเยซูได้กล่าวถึงความรักของพระองค์สำหรับพวกสาวกของพระองค์ (ข้อ 12) ในไม่ช้า พระองค์จะแสดงให้พวกเขาเห็นว่า มัน *ยิ่งใหญ่* เพียงไร โดยการทำการเสียสละที่สูงที่สุดเพื่อพวกเขา หลังจากนั้น พวกเขาจะไม่เพียงแต่มีคำสั่งของพระองค์ที่จะเชื่อฟังเท่านั้น แต่มีแบบอย่างของพระองค์ที่จะทำตามอีกด้วย

ที่จริงแล้ว พระเยซูได้ทำมากกว่าการสละชีวิตของพระองค์ “เพื่อมิตรสหายของพระองค์” พระองค์แม้กระทั่งได้ตายเพื่อพวกศัตรูของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 5:43-47; รม. 5:8-10)! อย่างไรก็ตาม ในบริบทของผู้ฟังนี้ ถ้อยคำของพระองค์ก็เป็นจริงตามบริบทนั้น สิ่งใหญ่ที่สุดที่บุคคลหนึ่งสามารถทำเพื่อมิตรสหายก็คือที่จะตายเพื่อเขาหรือเธอ

15:14-15

“มิตรสหาย” เป็นอีกคำหนึ่งที่เกี่ยวข้องกันอย่างเช่น “การอยู่” หรือ “การสามัคคีธรรม” บุคคลหนึ่งสามารถเป็น มิตรสหายที่ห่างเหิน มิตรสหายที่ใกล้ชิด หรือ มิตรสหายที่สนิทได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับความรักและความจงรักภักดีของเขาหรือของเธอ ในทำนองเดียวกัน ในแง่หนึ่ง ผู้เชื่อทุกคนเป็น “มิตรสหาย” ของพระเจ้า แต่ผู้เชื่อที่อยู่ก็เป็น “มิตร” *ที่พิเศษ* ของพระองค์ในระดับที่ลึกซึ้งกว่า เพราะว่าพวกเขาแสวงหาที่จะเชื่อฟังพระองค์อย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ สดค. 25:14)

คนใช้ที่ดี (คำกรีก *คูลอส*, ตามตัวอักษรหมายถึง ทาส) ก็เชื่อฟังเจ้านายของเขาอีกด้วย ดังนั้น อะไรคือความแตกต่างระหว่างคนใช้ของพระเจ้าและมิตรสหายที่สนิทของพระเจ้า? พระเยซู ได้ยืนยันต่อพวกสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาเป็น “มิตรสหาย” ของพระองค์และคนใช้ของพระองค์ แต่พระองค์ได้ชี้ให้เห็นว่าเจ้านายแบ่งปันแผนการของเขากับพวกมิตรสหายของเขา แต่ไม่ได้แบ่งปันกับพวกทาสของเขา พระองค์ได้บอกพวกเขาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น และด้วยเหตุ นั้นก็ปฏิบัติต่อพวกเขาในฐานะมิตรสหาย อับราฮัมและโมเสส ซึ่งเป็นบุคคลของพันธสัญญา เดิมเท่านั้นที่พระเจ้าได้เรียกว่ามิตรสหายของพระองค์ และได้รับการเปิดเผยจากแผนการของ พระเจ้าจากพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:17; อพย. 33:11; 2 พศด. 20:7; อสย. 41:8; ยก. 2:23) พระเยซูได้อ้างอิงถึงลาซารัสว่าเป็น “มิตรสหายของเรา” อีกด้วย (ยอ. 11:11)

“บรรดามิตรสหายของกษัตริย์คือบรรดาผู้ที่มีการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดและสนิทสนมที่สุด กับเขา และผู้ที่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปหาเขา ณ เวลาใดก็ได้”⁸³⁴

ตามปกติแล้ว “พวกทาส” ได้รับคำสั่งโดยปราศจากการอธิบายหรือเหตุผลใดๆ สำหรับคำสั่ง ของพวกเขา หนึ่งในความแตกต่างระหว่างพวกมิตรสหายและพวกทาสก็คือ ระดับของความ สนิทสนมที่พวกเขาแบ่งปันกับเจ้านายของพวกเขา พระเยซูได้ยกพวกสาวกของพระองค์ จากระดับของการถูกใช้ในฐานะ “เครื่องมือ” ไปสู่ตำแหน่งของการเป็น “หุ้นส่วนเต็มที” กับ พระองค์ในการทำงานของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:29—6:1)

พระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์ไม่ได้เรียกพวกสาวกของพระองค์ว่า “บ่าว” “อีกต่อไป” ซึ่งบ่งบอก ว่าพระองค์ได้เรียกอย่างนั้นในอดีต หนึ่งในชื่อเรียกโดยทั่วไปที่พระเจ้าได้ใช้สำหรับผู้เผยพระ วาณะในพันธสัญญาเดิมก็คือ “ผู้เผยพระวาณะผู้รับใช้ของเรา” (เช่น ยรม. 7:25; 25:4; 29:19; และข้ออื่นๆ) ในสมัยก่อนพระเจ้าไม่ได้เปิดเผยความคิดของพระองค์แก่ประชากรของ พระองค์อย่างเต็มที (เปรียบเทียบ 1 ปต. 1:10-12) อย่างไรก็ตาม ด้วยการเสด็จมาของพระเยซู นั้น พระองค์ได้เปิดเผยแผนการต่างๆของพระองค์แก่ “พวกมิตรสหาย” แทนที่จะเป็นแก่พวก คนใช้ นี่เป็นข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งที่ว่าพระเยซูได้ถือว่าการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็น จุดที่สูงที่สุดของการเปิดเผยของพระเจ้า การเปิดเผยที่พระเยซูได้ให้ผ่านทางพวกอัครทูตที่ ตามหลังการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ก็เป็นการดำเนินต่อไปของการเปิดเผยนั้น (เปรียบเทียบ

กจ. 1:1-2)

15:16

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้เน้นว่าการริเริ่มในความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์และพวกสาวกของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์เอง ไม่ใช่พวกเขา (เปรียบเทียบ 1:39, 42-43; 6:70; 10:27) บางทีพระองค์ได้ทำอย่างนี้เนื่องจากแนวโน้มของพวกเขาที่จะคิดเกี่ยวกับพวกเขาเองสูงเกินไป และเนื่องจากว่าในวัฒนธรรมของพวกเขานั้น มันเป็นเรื่องปกติสำหรับพวกสาวกที่จะเลือกรับปีของ พวกเขา แม้กระทั่งในทุกวันนี้ พวกนักศึกษารักที่จะแสวงหาอาจารย์ตามการเลือกของพวกเขา และที่จะผูกพันพวกเขาเองกับเขาหรือเธอ

พระองค์ได้เลือกพวกเขาที่จะเป็นมิตรสหายของพระองค์ แต่พระองค์ได้ “แต่งตั้ง” พวกเขา สำหรับงานที่เจาะจงอีกด้วย พวกเขามีงานที่จะทำในฐานะบ่าวของพระองค์ ซึ่งเป็นภารกิจที่จะทำให้สำเร็จ ส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ของพระองค์สำหรับพวกเขาก็คือว่าพวกเขา “เกิดผล” และที่ว่าผลของพวกเขามีผลกระทบที่ยาวนาน เป็นที่ชัดเจนว่า “ผล” ของงานมิชชันนารี ของพวกเขาได้อยู่ในความคิดของพระเยซูอย่างเจาะจง เนื่องจากพระองค์ได้เชื่อม *การออกไป* กับ *การเกิดผล* ในกรณีนี้ ผู้กลับใจเชื่อใหม่ก็เป็น “ผล” ที่นี้ (เปรียบเทียบ 20:21)

การขอต่อพระบิดาในการอธิษฐานด้วยนามของพระเยซูนั้นก็จำเป็นสำหรับการเกิดผลที่จะเกิดขึ้น พระเยซูได้เชื่อมโยงการอธิษฐานและการเกิดผลในความสัมพันธ์แบบเหตุและผล การอธิษฐานมีบทบาทที่สำคัญในการเกิดผลของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ ยก. 4:2)

ฉบับแปล NIV กำลังนำไปแบบผิดๆ มันบ่งบอกว่าคำตอบต่อคำอธิษฐานจะเป็นรางวัลของ พวกสาวกสำหรับการเกิดผลที่มีประสิทธิภาพ ในตัวบทกรีก ก็มีอนุประโยคแบบจุดประสงค์ สองประโยค ซึ่งแต่ละประโยคได้แนะนำโดย *ฮินา* คือ “ให้ท่านไปเกิดผล” และ “เมื่อท่านขอ สิ่งใดจากพระบิดา . . . พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” จุดประสงค์เหล่านี้ก็คู่กัน แต่ตามหลักเหตุผลแล้ว การอธิษฐานมาก่อนการเกิดผล (เปรียบเทียบ 14:12-14; 15:7-8)

“ลักษณะห่าอย่างของความรักแท้ก็ถูกอธิบายโดยรายละเอียดในข้อที่ 13-16 ความรักแท้ก็เสียสละ มัน ถูกสำแดงออกมาในการเชื่อฟังในพระคริสต์ มันสื่อสารความจริงเสมอ มันทำการริเริ่มในการ ตอบสนองต่อความจำเป็นที่ถูกต้องของคนอื่นๆ และมันจะเกิดผลด้วยผลลัพธ์ต่างๆที่คงอยู่”⁸³⁵

6. การเตือนเกี่ยวกับการต่อต้านจากโลก 15:17-27

พระเยซูได้อภิปรายถึงเอกภาพของพระบิดากับพระบุตร เอกภาพของพระบุตรกับพวกสาวกของพระองค์ และเอกภาพของพวกสาวกกับซึ่งกันและกัน อย่างที่ถูกรับทักไว้ในตอนนั้น จากนั้นมันก็เป็นเรื่องปกติที่พระองค์จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ของพวกสาวกกับโลกอีกด้วย การอ้างอิงของพระองค์ถึงภารกิจของพวกเขาได้นำพระองค์ไปยังหัวข้อนี้ (ข้อ 16)

“การศึกษานี้ [15:1-6] ได้เริ่มต้นในสวนองุ่นและได้จบลงในห้องบัลลังก์! การศึกษาถัดไปจะนำเราไปยังสนามรบที่ซึ่งเราจะประสบกับความเกลียดชังของโลกที่หลงหาย”⁸³⁶

“พระองค์ [พระเยซู] เพิ่งได้ประกาศว่าพวกสาวกของพระองค์เป็น *สหาย* ของพระองค์ ตอนนี้พระองค์เปลี่ยนไปอธิบายถึง *ศัตรู* ของพระองค์และของพวกเรา พระองค์ได้จัดตั้งหลักฐานแห่ง *ความรัก* ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาไว้ต่อหน้าพวกเขา ตอนนี้พระองค์เตือนพวกเขาถึง *ความเกลียดชัง* ของโลก”⁸³⁷

15:17 อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้กล่าวซ้ำความสำคัญอย่างแท้จริงของภารกิจที่พวกสาวกของพระองค์รักซึ่งกันและกัน (เปรียบเทียบ 13:34; 15:10, 12, 14);รม. 12:10; อฟ. 4:2-3, 32; กส. 3:13; 1 ปด. 1:22; 2:17; 3:8; 4:8) นี่ไม่ใช่แค่การกล่าวซ้ำเพื่อการเน้นเท่านั้น แต่มันตั้งเวทีไว้สำหรับคำสอนของพระเยซูในเรื่องการต่อต้านของโลกที่ตามมาอีกด้วย

15:18 พระเยซูต้องการที่จะเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับการต่อต้านที่พวกเขาจะเผชิญหลังจากการจากไปของพระองค์ ที่จะทำสิ่งนี้ แรกสุดพระองค์ได้ประกาศว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับการต่อต้านจาก “โลก” (เปรียบเทียบ 1 ยน. 3:13) ที่นี่โลก (คำกรีก *คอสมอส*) อ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อมากมาย ประโยคเงื่อนไขในฉบับทกริก (“ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย...”) ทักท้อเอาถึงความเป็นจริงของสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้ง โลกนี้จะเกลียดชังพวกเขา บุคคลหนึ่งไม่สามารถเป็นมิตรสหายที่สนิทของพระเยซู (นั่นคือ ผู้เชื่อที่อยู่) โดยปราศจากการตั้งความเกลียดชังจากพวกศัตรูของพระองค์ได้

โลกนี้ “เกลียดชัง” พระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้เป็นพยานว่าการทำงานของโลกล้วนชั่วร้าย (7:7) พวกเขาสามารถอยู่ได้ด้วยความเกลียดชังจากโลกเพราะว่าพวกเขาเข้าร่วมกับพระองค์และคำสอนของพระองค์ และเพราะว่าพวกเขาแสวงหาที่จะขยายภารกิจของพระองค์ การจดจำถึงความเกลียดชังของโลกที่มีต่อเจ้าหน้าที่ทำให้การทนต่อความเกลียดชังนั้นง่ายขึ้นสำหรับพวกเขา

“มันเป็นอย่างแท้จริงที่ว่าธรรมชาติของโลกคือที่จะเกลียดชังอย่างที่ผมเป็นจริงที่ว่าธรรมชาติของคริสเตียนที่จะรัก เพราะว่าคริสเตียนอยู่ในพระคริสต์ การเกลียดชังพวกเขา ก็เป็นการเกลียดชังพระคริสต์ และการเกลียดชังพระคริสต์ก็เป็นการเกลียดชังพระบิดาผู้ได้ส่งพระองค์มา ความไม่เป็นที่นิยมของคริสเตียนในโลกในที่สุดแล้วก็เนื่องมาจากท่าทีของโลกที่มีต่อพระเจ้า”⁸³⁸

คริสเตียนที่ไร้ประสบการณ์ที่กักเอาว่าความเกลียดชังของโลกที่มีต่อเขาก็เป็นการ“ตำหนิ เขาคิดว่าเขาจะถูกตำหนิสำหรับมัน เขาจินตนาการว่าถ้าเขาเพียงแค่รู้มากมากขึ้น สุนัขมากขึ้น ถ่อมใจมากขึ้น เป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น ศัตรูแห่งผู้ไม่เชื่อจะถูกพิชิต นี่เป็นความผิดพลาด ความจริงก็คือ ยิ่งเราเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น เรายิ่งจะกลายเป็นศัตรูและเป็นที่ยังเกลียดชังมากขึ้น หลักฐานที่ลงความเห็นได้มากที่สุดของสิ่งนี้ก็พบได้ในการปฏิบัติที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นสุขของเราได้รับเมื่อพระองค์ได้อยู่ในโลกนี้”⁸³⁹

15:19 ผู้เชื่อเป็น คนต่างด้าว ใน และ “ไม่ใช่ของ” “โลก” เพราะว่าพระเยซูได้เรียกพวกเขาให้บรรลุมแผนการและจุดประสงค์ต่างๆของพระองค์ แทนที่จะแค่ดำเนินชีวิตเพื่อพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 1 ปต. 1:1) โลกไม่ได้เกลียดชังผู้เชื่อเพราะว่าพวกเขาเหนือกว่า แต่เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูผู้ซึ่งโลกได้ปฏิเสธ

15:20 พระเยซูได้ย้ำเตือนพวกเขาของพระองค์ถึงหลักการที่พระองค์ได้อ้างอิงไป (“บ่าวมิได้เป็นใหญ่กว่านาย”) เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าของพวกเขา (13:16) จากนั้นพระองค์ได้ใช้หลักการนี้ที่จะหนุนใจให้พวกเขาที่จะปรนนิบัติซึ่งกันและกัน ตอนนี้พระองค์ได้ใช้มันเพื่อจะอธิบายว่าทำไมพวกเขาจะประสบกับการข่มเหง

ตามปกติแล้ว ผู้คนก็ปฏิบัติต่อบ่าวของบุคคลหนึ่งอย่างที่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติต่อบ่าวของบ่าว เนื่องจากว่าผู้ไม่เชื่อได้ “ข่มเหง” พระเยซู พวกสาวกของพระองค์ก็ควรคาดหวังถึงการข่มเหง เช่นกัน ตรงกันข้าม ถ้าบางคนในโลกได้ทำตามคำสอนของพระเยซู บางคนจะทำตามคำสอนของพวกสาวกอีกด้วย นี่เป็นการตีความที่เป็นไปได้มากกว่าการตีความที่เห็นว่าพระเยซูกล่าวว่าเนื่องจากพวกเขาได้ปฏิเสธคำสอนของพระองค์ พวกเขาจะปฏิเสธคำสอนของพวกสาวกอีกด้วย (เช่น ฉบับแปล NEB) บางคนในโลกได้เชื่อคำสอนของพระเยซูอย่างแท้จริง และบางคนจะเชื่อคำสอนของพวกสาวก

15:21

ในที่สุดแล้ว พวกสาวกจะประสบกับการต่อต้านเนื่องจากพระเยซู “เพราะนามของเรา” เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากันของ “เรา” การตอบสนองต่างๆต่อชีวิตและพยานของพวกสาวกของพระเยซูก็ขึ้นอยู่กับ ใครที่ พระองค์ เป็น ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับใครที่พยานเป็น เป็นที่ชัดเจนว่า เราสามารถช่วยและกระตุ้นการข่มเหงโดยความประพฤติที่ไม่เหมาะสมและที่เป็นเนื้อหนังของเราได้ แต่พระเยซูกำลังอธิบายถึงเหตุผลพื้นฐานทางศาสนศาสตร์สำหรับการต่อต้านที่เราเผชิญ ไม่ใช่เหตุผลต่างๆอันดับสองทางสังคม

ผู้คนได้ปฏิเสธพระเยซูเพราะว่าพวกเขา “ไม่รู้จัก” พระเจ้าผู้ซึ่งได้ “ส่ง” พระองค์มา พวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับพระองค์เพราะว่าพวกเขาตาบอดฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ รม. 1:28) ดังนั้นพวกเขาไม่สามารถประเมินพระผู้สื่อสารผู้ซึ่ง พระเจ้าได้ส่งมาอย่างถูกต้องได้ พระเยซูได้กล่าวว่าพวกผู้เกลียดชังจะปฏิเสธพวกสาวกของพระองค์เช่นกัน เพราะว่าในทำนองเดียวกัน พวกเขาจะไม่รู้จักพระเจ้าผู้ซึ่งได้ส่งพวกเขา มา อีกครั้งหนึ่ง เอกภาพที่ใกล้ชิดระหว่างพระบิดาและพระบุตร และระหว่างพระบุตรและผู้เชื่อที่อยู่ก็เกิดขึ้น

15:22-23

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า มันคงจะดีกว่าสำหรับโลกถ้าพระองค์ได้คงอยู่ในสวรรค์ ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า โดยการเสด็จเข้าในโลก และโดยการเทศนาและการทำการอัศจรรย์ต่างๆนั้น พระองค์ได้เผชิญหน้าผู้คนด้วยการกบฏของพวกเขาคือต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 11:20-24; ลก. 11:31-32) ถ้อยคำและการงานของพระเยซูเป็นของพระบิดาผู้ซึ่งได้ส่งพระองค์มา ดังนั้น การปฏิเสธของโลกต่อถ้อยคำและการงานของพระเยซูได้ก่อตั้งการปฏิเสธต่อพระเจ้าพระบิดา ที่จะเกลียดชังพระเยซูก็ได้รวมกันเป็นการเกลียดชังพระเจ้า นี่เป็นความหมายโดยนัยที่หนักแน่นอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

15:24-25 ข้อเหล่านี้ก็ขยายสองข้อก่อนหน้านั้น สองข้อนี้ก็เพิ่มแนวคิดที่ว่าความเกลียดชังของโลกไม่ได้เป็นอันตรายต่อแผนการไถ่ของพระเจ้า ความเกลียดชังของโลกเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าได้ทำนายว่าจะมากับภารกิจของ พระเมสสิยาห์ พระคัมภีร์ของพวกเขาได้ประณามความไม่เชื่อถือนอกของพวกเขา บางทีการอ้างอิงนั้นมาจาก สดุดี 69:4 ดาวิดได้ประสบกับความเกลียดชัง *โดยไร้เหตุ* พระบุตรของดาวิดจะประสบกับความเกลียดชังมากกว่าสักเพียงไร?

15:26-27 แม้ว่าโลกได้ปฏิเสธพระเยซู “พระวิญญาณ” ซึ่งแสดงลักษณะโดย “ความจริง” จะเป็นพยานว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 14:16-17, 26) พระองค์จะทำสิ่งนี้เมื่อพระองค์ได้เสด็จลงมาในวันเพ็นเทกอสต์ หลังจากนั้น ในทำนองเดียวกัน พวกสาวกจะเป็น “พยาน” อีกด้วย ซึ่งได้รับอำนาจโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน พื้นฐานของพยานของพวกเขาจะเป็นความสัมพันธ์ที่ยาวนานและความรู้ที่ใกล้ชิดเกี่ยวกับพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 1:21-22)

ข้อเหล่านี้อธิบายถึงการที่ความขัดแย้งระหว่างพระเยซูและโลกจะดำเนินต่อไปหลังจากที่พระองค์ได้จากไปสวรรค์อย่างไร จุดสำคัญของความขัดแย้งจะเป็นใครที่พระเยซูเป็นต่อไป ข้อ 26 มีคำพยานที่หนักแน่นถึงความเป็นพระเจ้าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระเยซูได้อธิบายว่าได้มา “จากพระบิดา” อย่างที่พระองค์ได้มาจากนั้น (เปรียบเทียบ 14:26) ⁸⁴⁰ คำพยานนั้นอ้างอิงถึงสมาชิกทั้งสามของตรีเอกภาพ และเปิดเผยบางสิ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางหน้าที่ต่อซึ่งกันและกัน “ตั้งแต่แรก” การเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซู เมื่อพวกสาวกได้ไปกับพระองค์เป็นครั้งแรก

“ดังนั้น การใช้ของคำบุพบทอันหลัง (พรวา) ในที่นี้ดูเหมือนจะแสดงอย่างเด็ดเดี่ยวว่าการอ้างอิงที่นี้ก็คือภารกิจชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ใช่ว่าการดำเนินการนิรันดร์”⁸⁴¹

7. การอธิบายเกี่ยวกับอนาคต 16:1-24

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะทบทวนสิ่งต่างๆที่พระองค์เพิ่งได้บอกพวกสาวกของพระองค์ไป แต่ตอนนี้พระองค์ได้ให้ข้อมูลที่มากขึ้นแก่พวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นหัวข้อของ

ส่วนนี้ของการอภิปราย แม้ว่าพระเยซูได้อธิบายเรื่องอื่นๆ เช่นกันเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไป นั่นคือ ความสัมพันธ์ใหม่ที่เกิดจากการจากไปของพระองค์

วิธีสอนของพระเยซูในการอภิปรายที่ห้องชั้นบนไม่ใช่เพื่อที่จะให้การอธิบายที่ละเอียดของหัวข้อหนึ่ง จากนั้นก็เป็นการอธิบายที่ละเอียดของอีกหัวข้อหนึ่ง และก็เป็นอย่างนี้ต่อไป ตรงกันข้าม มันเป็นการแนะนำถึงหลายหัวข้อในเริ่มแรก จากนั้นก็กลับไปสู่หัวข้อเหล่านั้นและก็ให้ข้อมูลมากขึ้น จากนั้นก็กลับไปอีกครั้งหนึ่งและให้ข้อมูลมากขึ้นไปอีก แน่แน่นอนว่า นี่เป็นวิธีสอนที่ยอดเยี่ยม นี่เป็นวิธีที่ย่อหั่นได้ใช้ในการเขียนจดหมายฝากฉบับแรกของท่านอีกด้วย

เหตุผลสำหรับการเปิดเผยนี้ 16:1-4

พระเยซูได้แนะนำคำสอนนี้โดยการอธิบายต่อไปว่าทำไมพระองค์กำลังบอกพวกสาวกของพระองค์ถึงสิ่งเหล่านี้

16:1 วลี “เราบอกสิ่งนี้แก่ท่านทั้งหลาย” (คำกรีก *ταυτα λελαλεκα υμιν*) ก็ใ้สว่างเล็กส่วนย่อยนี้ของการอภิปรายและเน้นถึงเหตุผลสำหรับมัน (เปรียบเทียบ 14:25; 16:25, 33; 17:1) พระเยซูไม่ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะสะดุด (คำกรีก *σκανδαλιζωρον*, ถูกจับโดยไม่รู้สีกตัว) ในการเป็นสาวกของพวกเขาหลังจากการจากไปของพระองค์ เมื่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ติดตามมาจะทำให้พวกเขาประหลาดใจอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ มธ. 5:10-12) แม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจทุกสิ่งที่พระเยซูได้บอกพวกเขาทันที พวกเขาจะจำและเข้าใจสิ่งเหล่านั้นเต็มทีมากขึ้นในภายหลัง (เปรียบเทียบ 14:20, 25-26)

“อันตรายที่ใหญ่ที่สุดซึ่งพวกสาวกจะเผชิญจากการต่อต้านของโลกไม่ใช่ความตาย แต่เป็นการเลิกเชื่อ”⁸⁴²

“การเลิกเชื่อ” มาจากคำกรีก *αποστασις* ซึ่งหมายถึง “ที่จะยื่นห่างจาก” เป็นคำที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของผู้คนกับพระเยซูหรือความจริงของพระองค์ มันเป็นคำที่ระบุถึงการจากไปจากจุดยืนที่ได้ถือไว้ก่อนหน้านี้ ไม่ว่าจะบุคคลในที่นี่เป็นผู้เชื่อหรือผู้ไม่เชื่อมันไม่จำเป็นที่จะระบุถึงผู้ไม่เชื่อ มันเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อเช่นเดียวกับผู้ไม่เชื่อที่จะจาก พระผู้ช่วยให้รอดและความจริงของพระองค์ไป (เปรียบเทียบ 15:4, 7; 1 ทธ. 4; 2 ทธ. 3) พระเยซูได้ให้คำสอน ณ เวลานี้เพื่อว่าพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์จะไม่จากพระองค์ไป และสิ่งที่พระองค์ได้สอนพวกเขา เมื่อการข่มเหง โจมตีพวกเขาหลังจากการที่พระองค์จากพวกเขาไป (เปรียบเทียบ มธ. 10:33; มก. 8:38; 2 ทธ. 2:12; วจ. 3:8)

16:2

พระเยซูได้ประกาศว่าพวกสาวกเหล่านี้จะประสบกับการขับไล่จากธรรมศาลาชาวยิวของพวกเขา (เปรียบเทียบ 9:22, 34; กจ. 18) การต่อต้านที่รุนแรงครั้งแรกที่คริสเตียนเริ่มแรกได้ประสบมาจากชาวยิว เพราะว่าพวกเขาส่วนใหญ่เป็นยิว (กจ. 2:11, 14, 22)

“ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเกลียดชังเหมือนกับคนยิวที่เคร่งศาสนาแห่งยุคของอัครทูต เขามีชื่อเสียงสำหรับความสามารถที่ร้ายกาจของการเกลียดชัง แม้กระทั่ง ทาซีทัส นักประวัติศาสตร์ชาวโรมัน ก็กระทำพิธีเป็นที่ระลึกถึง ‘ความเกลียดชังที่เป็นปรปักษ์’ ของชนชาติยิวต่อมนุษย์ทุกคน. . .”⁸⁴³

น่าเสียดาย คริสเตียนได้ข่มเหงชาวยิวเช่นกัน พระเยซูได้พูดเปรยอีกด้วยว่าพวกเขาบางคนจะตายในฐานะผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อ (เปรียบเทียบ กจ. 7:59; 9:1-4; 12:2) ประวัติศาสตร์คริสตจักรบ่งบอกว่า สาวกสิบเอ็ดคนได้ตายในฐานะผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อ แม้ว่า มีความแตกแยกบางอย่างความคิดเกี่ยวกับการตายของยอห์น ที่แยกว่านั่นคือ บรรดาผู้ที่จะมาพวกสาวกจะไม่ทำอย่างนั้นซึ่งเชื่อว่าพวกเขาเองเป็นอาชญากร หรือพวกเขามีความสามารถสำหรับการเอาชีวิตของพวกเขาไป แต่คิดว่าพวกเขากำลังให้เกียรติพระเจ้าสำหรับการทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 12:10; กจ. 9:1-2; 22:5, 19; 26:9-11)

“โลกที่ได้ต่อต้านพระคริสต์ ซึ่งก็คือปฏิบัติพระคริสต์เองจะถูกพบไม่ใช่ในโลกของคนนอกศาสนาคริสต์ แต่ในโลกของคนในศาสนาคริสต์ ไม่ใช่ท่ามกลางคนไม่นับถือศาสนาและผู้สงสัย แต่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ถือว่าพวกเขาเองเป็นประชากรที่พิเศษของพระเจ้า”⁸⁴⁴

พระเยซูได้ให้ชื่อเสียงคนยิวด้วยแรงจูงใจที่ดี แม้ว่าการกระทำของพวกเขาในนั้นผิด (เปรียบเทียบ รม. 10:2) อย่างไรก็ตาม การต่อต้านที่เกิดจากความเชื่อมั่นทางศาสนาบ่อยครั้งแล้วก็เป็นประเภทที่รุนแรงและโหดร้ายที่สุด อย่างเห็นแก่ตัวแล้ว ชาวยิวได้ต่อต้านพระเจ้าโดยการข่มเหงพวกสาวกของพระเยซู แทนที่จะรับใช้พระองค์ (เปรียบเทียบ เซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส, กจ. 9:1-2; 22:4-5; 26:9-11)

16:3

ปฏิบัติของพวกสาวกจะทำสิ่งเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาไม่ได้มารู้จัก (“ไม่ได้รู้จัก”) พระบิดาหรือพระบุตร บาปของพวกเขาจะเป็นบาปแห่งความไม่รู้ที่น่าประณาม

16:4

“เวลาของพวกเขา” (NASB) อ้างอิงถึงเวลาเมื่อผู้ข่มเหงของพวกเขาจะควบคุมชะตาของพวกเขา อย่างเห็นแก่ตัวแล้ว เวลาของพวกเขาจะปรากฏว่าเป็นเวลาแห่งชัยชนะที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขา แต่ที่จริงแล้ว มันจะเป็นเวลาของความพ่ายแพ้ที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขา ตรงกันข้าม “เวลา” ของพระเยซู ซึ่งก็คือการทนทุกข์ของพระองค์ จะปรากฏว่าเป็นเวลาแห่งความพ่ายแพ้ที่ใหญ่ที่สุดของพระองค์ แต่ที่จริงแล้ว มันจะเป็นเวลาแห่งชัยชนะที่ใหญ่ที่สุดของพระองค์ความทรงจำที่พระเยซูได้เตือนพวกสาวกล่วงหน้าจะช่วยให้พวกเขาที่จะตระหนักว่า สิ่งต่างๆ ไม่ได้อยู่นอกเหนือการควบคุมเมื่อดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่นอกเหนือการควบคุม ที่จริงแล้ว ความทรงจำนี้จะเสริมสร้างความเชื่อของพวกเขาในพระเยซู แทนที่จะทำให้มันอ่อนแอลง

ก่อนหน้านั้น พระเยซูไม่ได้เปิดเผยถึงขอบเขตของการต่อต้านที่พวกสาวกของพระองค์จะเผชิญ เพราะว่าพระองค์ได้อยู่ “กับพวกเขา” และเพราะว่า พระองค์ ได้เป็นจุดจจจจของความไม่เชื่อ อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เมื่อพระองค์กำลังเตรียมจะจากพวกเขาไปนั้น พวกเขาจำเป็นต้องตระหนักถึงสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา

พันธกิจของพระวิญญาณที่เสด็จมา 16:5-15

16:5

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ชี้ให้เห็นว่าการเปิดเผยถึงการจากไปของพระองค์ได้ทำให้พวกสาวกของพระองค์โศกเศร้าแทนที่จะเป็นสุข ตอนนี้ พวกเขาได้มีความสนใจเล็กน้อยใน “ที่ไหน” ที่พระองค์จะไป สิ่งที่ได้ทำให้พวกเขาเป็นห่วงก็คือความโศกเศร้าที่การจากไปของพระองค์ได้ก่อให้เกิดสำหรับพวกเขา ก่อนหน้านั้น เปโตรและ โธมัส ได้ถามพระเยซูถึงที่ที่พระองค์จะไป (13:36; 14:5) แต่เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้ถือว่าคำถามเหล่านั้นเป็นการแสดงออกถึงความสนใจแท้ในพระองค์เอง แต่เป็นพวกเขาเอง เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ได้ถือว่าพวกเขาเป็นการคัดค้านที่ผิดต่อการจากไปของพระองค์⁴⁵

16:6-7

พวกสาวกเต็มไปด้วยความโศกเศร้า (คำกรีก *ลูเพ*, เปรียบเทียบ ข้อ 20, 21, 22) เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ตระหนักว่ามันจะดีเพียงไรสำหรับพวกเขาเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (“พระผู้ช่วย”) ได้เสด็จมาสถิตในพวกเขา ที่จริงแล้ว มันก็เพื่อ “ประโยชน์” (คำกรีก *ซุมเพอเรอ*) ของพวกสาวก ที่พระเยซูควรละไว้แก่พวกเขา ดังนั้น พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะให้ข้อมูลมากขึ้นแก่พวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่การเสด็จมาของพระวิญญาณจะหมายถึงสำหรับพวกเขา ผลประโยชน์บางอย่างของพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูได้ยืนยัน โดยการตายของพระองค์ ที่ซึ่งผู้เชื่อทั้งหมดได้เข้าไปสู่ ณ วันฟื้นเทออสต์นั้นก็ได้เรียกร้องการทรงสถิตของพระวิญญาณ

ของพระเจ้า (ยรม. 31:33-34)

คริสเตียนบางคนปรารถนาว่าพวกเขาจะได้มีชีวิตอยู่ระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซู และได้ไปกับพระองค์รอบๆปาเลสไตน์ ฟังคำสอนของพระองค์มือแรก และเห็นการอัศจรรย์ของพระองค์ด้วยสายตาของพวกเขาเอง นั่นคงเป็นการวิงวอนมาตลอด แต่ที่นี่พระเยซูได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่า ผู้เชื่อจะอยู่ในสภาพที่ดีกว่าหลังจากการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าที่พวกเขาได้เป็นก่อนหน้านั้น

“เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะสังเกตว่าพระวิญญาณเสด็จมายัง คริสตจักร และไม่ใช่มายังโลกนี้ หมายถึงว่าพระองค์ทำงานผ่านคริสตจักร พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทำงานในที่ว่างเปล่า อย่างที่พระบุตรของพระเจ้าจำเป็นต้องมีร่างกายที่จะทำงานของพระองค์บนโลก ดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าจำเป็นต้องมีร่างกายเพื่อจะบรรลุพันธกิจต่างๆของพระองค์ และร่างกายนั้นก็คือ คริสตจักร. . . พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ ‘ลอย’ ในแนวทางที่เป็นเงาขึ้นและลงตามแถวต่างๆของอาคาร โบสถ์ ซึ่งแสวงหาที่จะนำวิญญาณผู้หลงหาย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานผ่านผู้คนที่พระองค์อาศัยอยู่”⁸⁴⁶

16:8

การเสด็จมาของพระวิญญาณจะส่งผลต่อการรู้แจ้งมากขึ้นท่ามกลางผู้ไม่เชื่อเกี่ยวกับ “บาป” “ความชอบธรรม” และ “การพิพากษา”⁸⁴⁷ จงสังเกตถึงกาลต่างๆที่ถูกบ่งบอกไว้ในคำนามเหล่านี้: บาปในอดีต ความชอบธรรมในปัจจุบัน และการพิพากษาในอนาคต ก่อนวันฟื้นเทคอสต์ การรู้แจ้งนั้นได้มาจากพันธสัญญาเดิม ขอร้องผู้ให้บังเกิดมาพระเยซู และอิทธิพลส่วนตัวของพวกสาวกเป็นหลัก

อะไรที่พระเยซูได้หมายถึงเมื่อพระองค์ได้กล่าวว่าพระวิญญาณจะทำให้โลก “รู้แจ้ง” (คำกรีก *เอเลนเซอิ*)? คำกรีกนี้ปรากฏ 18 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ (มธ. 18:15; ลก. 3:19; ยน. 3:20; 8:46; 16:8; 1 คร. 14:24; อฟ. 5:11, 13; 1 ทธ. 5:20; 2 ทธ. 4:2; ทด. 1:9, 13; 2:15; ฮบ. 12:5; ยก. 2:9; ยด. 15, 22; วว. 3:19) ในแต่ละกรณีนั้น มันเกี่ยวข้องกับการแสดงให้เขาหรือเธอเห็นบาปพร้อมกับมุมมองที่จะก่อให้เกิดการกลับใจ⁸⁴⁸

“ในข้อ 16:8 พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เกี่ยวข้องในการชี้ให้เห็นบาปเพื่อที่จะ

นำมาซึ่งการกลับใจ แนวคิดทางกฎหมายซึ่งถูกแนะนำโดยบางคนก็ดูเหมือนว่า ได้มาจากการใช้คำในวรรณกรรมนอกพระคัมภีร์ ในขณะที่บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ได้ใช้ *เอเลนโซ* เป็นหลักเพื่อจะอธิบายถึง การแก้ไข ไม่ใช่การฟ้องร้อง หรือ การพิสูจน์ว่ากระทำผิด”⁸⁴⁹

เมื่อใดก็ตามที่คำบุพบทกรีก *เพริ* (“เกี่ยวกับ” หรือ “ในเรื่อง”) ปรากฏหลังจาก *เอเลนโซอิ* (“ทำให้รู้แจ้ง”) อย่างเช่นที่นี่ ความชั่วบางอย่างหรือแหล่งแห่งความเชื่อก็ตามมา (เปรียบเทียบ 8:46; ลก. 3:19; ยด.15) พระวิญญาณจะไม่เพียงแต่กล่าวหาผู้คนถึง “บาป” เท่านั้น แต่จะนำความรู้สึกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้แห่งความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้ามาเหนือพวกเขาอีกด้วย (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 12:7; สดค. 51:4⁸⁵⁰) ความรู้สึกผิดนี้เป็นสิ่งที่จะต้องมาก่อนที่จำเป็นสำหรับความรอด

ชื่อเรียก *พาราเคลเต* (เช่น ผู้หนึ่งซึ่งถูกเรียกมาอยู่เคียงข้างเพื่อจะช่วยเหลือ, เปรียบเทียบ 15:26) เป็นชื่อเรียกที่เหมาะสมสำหรับพระวิญญาณ พระองค์กระทำเหมือนอัยการที่ฟ้องร้อง โดยการชี้ไปยังความผิดของบรรดาผู้ที่พระเยซูได้กล่าวหาด้วยคำสอนของพระองค์ ก่อนหน้านั้นพระองค์ได้กล่าวถึงพาราเคลเตว่าเป็นทนายของพวกสาวกที่เชื่อ (14:16-18) แต่ตอนนี้สาวกสิบเอ็ดคนได้เรียนรู้ว่าพระองค์เป็นผู้ฟ้องร้องคนบาปที่ไม่เชื่ออีกด้วย ผู้เชื่อเป็นพยานพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอัยการที่ฟ้องร้อง และผู้หลงหายเป็นคนบาปที่ผิด

16:9

มีบางคำถามเกี่ยวกับการตีความที่ถูกต้องของ “เพราะว่า” หรือ “ในเรื่อง” (คำกรีก *โฮทิ*) ในข้อเหล่านี้ พระเยซูได้ระบุถึง *สาเหตุ* สำหรับการทำให้รู้แจ้งในแต่ละกรณี อย่างที่ “เพราะว่า” แนะนำ (เช่น NASB ฉบับแก้ไข 1972, NKJV) หรือพระองค์ได้ระบุถึง หัวข้อ ที่เจาะจงของการทำให้รู้แจ้ง อย่างที่ “ในเรื่อง” แนะนำ (เช่น NIV) หรือ “เกี่ยวกับ” (NASB ฉบับแก้ไข 1995) ตามปกติแล้ว *โฮทิ* แนะนำถึงอนุประโยคเกี่ยวกับเหตุผล และนั่นคือสิ่งที่พระเยซูได้ตั้งใจไว้ที่นี่อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม พระองค์อาจได้หมายถึงสองสิ่ง นี่อาจเป็นอีกกรณีหนึ่งของความหมายสองอย่าง ซึ่งค่อนข้างธรรมดาในพระกิตติคุณนี้

ความล้มเหลวที่จะเชื่อในพระเยซูหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จมาก็เป็นบาปที่ผิดอย่างยิ่ง (3:18, 36) ถ้าผู้คนที่เชื่อใน พระเยซู พวกเขาคงได้เชื่อสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวเกี่ยวกับความผิดของ

พวกเขา และพวกเขาคงได้หันไปหาพระองค์ด้วยการกลับใจ ทั้งๆที่มีความไม่เชื่อถือของพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำให้ผู้ไม่เชื่อรู้แจ้งถึงความผิดบาปของพวกเขาอย่างมีพระคุณ เพื่อว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเยซู พระองค์อาจทำให้พวกเขาารู้แจ้งถึงบาปต่างๆแต่ละบาปที่พวกเขาได้ทำ แต่บุคคลหนึ่งสามารถชำระชีวิตของเขาและก็ยังไปนรกได้ มันคือบาปแห่งความไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ที่ประณามผู้คน

“ศาลสามารถทำให้บุคคลหนึ่งรู้แจ้งถึงการฆาตกรรมได้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นสามารถทำให้เขาู้แจ้งถึงความไม่เชื่อถือได้”⁸⁵¹

16:10

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้โลกรู้แจ้งถึง “ความชอบธรรม” อีกด้วย ตามปกติแล้ว “ความชอบธรรม” (คำกรีก คิโค โอซุเน, ซึ่งปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพระกิตติคุณของนั) อ้างอิงถึงการกระทำที่ชอบธรรมและสถานะที่แท้จริงต่อ พระพักตร์พระเจ้า โลกไม่มีอย่างนั้น มันสามารถอ้างอิงถึงความชอบธรรมที่ผู้คนอ้างว่ามีอีกด้วย ซึ่งดีกว่าอย่างมากต่อความชอบธรรมที่พวกเขาจำเป็นสำหรับการเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า (มธ. 5:20; โรม. 10:3; ฟป. 3:6-9; ทด. 3:5) ความชอบธรรมด้วยตนเองนี้ ซึ่งอิสยาห์ได้เปรียบเทียบกับผ้าระคูที่สกปรก (อสย. 64:6) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นด้านลบของสิ่งที่พระเยซูได้มีในความคิด พระวิญญาณจะทำให้โลกรู้แจ้งถึงความไม่พอเพียงของ “ความชอบธรรม” เท็จของ โลก และเคลื่อนผู้ที่ยังไม่รอดไปสู่การแสวงหา *ความชอบธรรมแท้* ที่พระเยซูคริสต์เท่านั้นตระเตรียมไว้

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้โลกรู้แจ้งถึงการขาดความชอบธรรมของโลก เพราะว่าพระเยซูกำลังจะไปยัง “พระบิดา” ผ่านทางการตรึงและการตาย พร้อมด้วยผลลัพท์ที่ว่า พวกเขาจะ “ไม่เห็นพระองค์อีกต่อไป” พระเยซูได้ทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ติดต่อได้รู้แจ้งถึงความชอบธรรมที่ไม่เพียงพอของพวกเขาระหว่างพันธกิจในโลกของพระองค์ แต่แหล่งแห่งการทำให้รู้แจ้งนั้นกำลังจะจากไป พระวิญญาณจะดำเนินพันธกิจนี้ต่อไป

การอ้างอิงของพระเยซูถึงการไร้ความสามารถในอนาคตของพวกเขาที่จะเห็นพระองค์ (การขาดหายไปของพระองค์) บ่งบอกถึงความจำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะมาเป็นเครื่องมือซึ่งพระวิญญาณจะทำพันธกิจนี้ผ่านทางพวกเขาได้ ยิ่งกว่านั้น การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูจะเป็นพยานว่าความชอบธรรมของพระองค์เป็นมาตรฐานสำหรับการยอมรับของพระเจ้า (เปรียบเทียบ

กจ. 3:14-15; 1 ยน. 3:5)

16:11

ประการที่สาม พระวิญญาณจะทำให้โลกรู้แจ้งถึง “การพิพากษา” ที่จะมาเหนือโลกสำหรับบาปต่างๆของโลกซึ่งได้ถึงที่สุดในการปฏิเสธพระเยซู โดยทั่วไปแล้ว คนยิวแห่งสมัยของพระเยซูได้พิพากษาพระองค์ว่าเป็นผู้อ้างเท็จถึงบัลลังก์ของพระเมสสิยาห์ “การพิพากษา” นั้นผิด และพระวิญญาณจะทำให้พวกเขาหลายคนรู้แจ้งถึงความผิดพลาดของการพิพากษาของพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 2:36-37) ไม้กางเขนและการเป็นขึ้นจากรายจะเป็นหลักฐานจับใจที่จะเปลี่ยนใจของหลายคน

พระวิญญาณจะทำสิ่งนี้เพราะว่าพระเจ้าได้พิพากษาซาตานแล้ว (โดยกฤษฎีกาของพระเจ้าในสวรรค์) และในไม่ช้าจะพิพากษาเขาใน “เวลาจริง” บนโลก ณ ไม้กางเขน (เปรียบเทียบ 12:31) การเป็นขึ้นจากรายของพระเยซูได้จัดตั้งการพิพากษามาร (เปรียบเทียบ คส. 2:15) เนื่องจากว่าเจ้าโลกก็ถูกพิพากษาแล้ว ลูกๆของเขาสามารถคาดหวังการปฏิบัติอย่างเดียวกันได้นอกจากว่าพวกเขาเชื่อในพระเยซู (เปรียบเทียบ 14:30)

“เมื่อคนบาปที่หลงหายอยู่ภายใต้การทำให้รู้แจ้งอย่างแท้จริง เขาจะเห็นความโง่เขลาและความชั่วร้ายของความไม่เชื่อถือนั้น เขาจะสารภาพว่าเขาไม่สามารถเทียบเท่าถึงความชอบธรรมของพระคริสต์ได้ และพระองค์จะตระหนักว่าเขาอยู่ภายใต้การพิพากษาเพราะว่าเขาเป็นของโลกและมาร (อฟ. 2:1-3). . . ไม่มีการกลับใจเชื่อโดยปราศจากการทำให้รู้แจ้ง และมันไม่มีการทำให้รู้แจ้งนอกจากพระวิญญาณของพระเจ้าใช้พระวาทะของพระเจ้าและพยานของบรรดาบุตรของพระเจ้า”⁸⁵²

การอธิบายของข้อที่ 8 ถึง 11 ที่ผ่านมานั้นก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อถือนั้นว่าพระเยซูได้หมายถึงว่า พระวิญญาณจะทำงาน *ที่อยู่ในใจ* แห่งการทำให้ใจของผู้ไม่เชื่อสำนึกผิดอย่างไรก็ตาม นักตีความบางคนได้สรุปว่า พระเยซูได้อ้างอิงถึงการทำให้สำนึกผิด *ที่เป็นเป้าหมาย* ซึ่งการปรากฏของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังวันเพ็นเทกอสต์จะก่อให้เกิด⁸⁵³ พวกเขาเชื่อว่าข้อเหล่านี้ไม่ได้อธิบายถึงสิ่งที่พระวิญญาณ *ทำ* แต่อธิบายถึง *ผลลัพธ์* ของการที่พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น ถ้าโลกไม่ได้ทำบาปโดยการปฏิเสธพระเยซู พระวิญญาณคงไม่ได้เสด็จมา การปรากฏของพระวิญญาณบนโลกนั่นเองที่สถาปนา

ความชอบธรรม ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นหลักฐานของการที่พระคริสต์ได้ไปหาพระบิดา และการปรากฏของพระวิญญาณก็เป็นพยานถึง การพิพากษา ของ "เจ้าโลก" เนื่องจากว่าพระวิญญาณจะไม่อยู่ที่นี้ถ้าพระคริสต์ไม่ได้พิพากษาซาตานและโลกที่บนกางเขนและจากนั้นได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ข้าพเจ้าไม่ชอบการอธิบายนี้ ข้อที่ 8 ถึง 11 ดูเหมือนจะอธิบายพันธกิจที่อยู่ในใจของพระวิญญาณต่อผู้ไม่เชื่อ และข้อที่ 13 อธิบายถึงพันธกิจที่อยู่ในใจของพระองค์ต่อผู้เชื่อ

16:12-13

ข้อเหล่านี้เริ่มต้นเนื้อหาเกี่ยวกับ พาราเคลเต อันที่ห้าและสุดท้ายในการอภิปราย ณ ห้องชั้นบน (14:16-17, 26; 15:26-27; 16:7-11, 12-15) ตอนนี้อาจจะพูดถึงความสมบูรณ์ของการเปิดเผยที่พระเยซูได้นำมาจากพระบิดา (เปรียบเทียบ 1:1, 14; คส. 1:15; ฮบ. 1:1-4) พันธสัญญาใหม่มองการเปิดเผยอย่างต่อเนื่องที่พระเยซูได้ให้แก่พวกอัครทูตผ่านทางพระวิญญาณหลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ว่าเป็นการดำเนินการต่อไปของการเปิดเผยของพระเยซู พระเยซูไม่เคยกระทำตาม "การริเริ่มของพระองค์เอง" แต่กระทำในการเชื่อฟังต่อพระบิดา "พระวิญญาณ" ผู้ซึ่งจะเปิดเผย "ความจริง" จะทำอย่างเดียวกัน การอธิบายนี้บ่งบอกถึงความเท่าเทียมอย่างสมบูรณ์ของพระวิญญาณกับพระเยซูในพระภาคของพระเจ้า พระวิญญาณจะไม่ให้การเปิดเผยที่ได้ขัดแย้งกับสิ่งที่พระเยซูได้สอน แหล่งของคำสอนของทั้งพระบุตรและพระวิญญาณก็คือพระบิดา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระวิญญาณจะเปิดเผยสิ่งต่างๆที่ยังเป็นอนาคต ("สิ่งที่จะมา") ในขณะที่การเปิดเผยนี้จะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงอันไม่เป็นที่รู้จักเกี่ยวกับอนาคต (นั่นคือ ศาสนศาสตร์ยุคสุดท้าย) ถ้อยคำก็ครอบคลุมทุกสิ่งที่จะอยู่ข้างหน้าเพื่อพวกเขาติดตามหลังการที่พระเยซูแยกจากพวกเขา นี่จะรวมถึงความสำคัญเต็มที่ของการทนทุกข์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 14:26) เช่นเดียวกับการเปิดเผยทั้งสิ้นในตอนนี้มีในพันธสัญญาใหม่

16:14-15

พระวิญญาณจะ "ให้เกียรติ" พระบุตร โดยการเปิดเผยพระองค์ อย่างที่พระบุตรได้ให้เกียรติพระบิดาโดยการเปิดเผยพระองค์ ที่จริงแล้ว พระวิญญาณจะนำสิ่งที่พระบิดาได้ให้แก่พระบุตรที่จะสอนและทำ และอธิบายความสำคัญของมันต่อพวกเขาโดยการเปิดเผยมัน สาวกสิบเอ็ดคนถูกกล่าวถึงที่นี้อย่างเจาะจง พวกเขาเป็นบุคคลผู้ซึ่งในปัจจุบันนี้ไม่สามารถเข้าใจการเปิดเผยเพิ่มเติมได้ และพวกเขาได้อยู่กับพระเยซูตั้งแต่การเริ่มต้นของพันธกิจของ

พระองค์ (ข้อ 12; เปรียบเทียบ 14:26; 15:27)

“พระวิญญาณได้ทำงานในความคิดของพวกอัครทูตเพื่อว่าพวกเขาสามารถรับรู้ เข้าใจ และสอนเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้”⁸⁵⁴

งานเขียนมากมายของงานเขียนของพันธสัญญาใหม่ในภายหลังซึ่งเขียนขึ้นโดยพวกอัครทูตเหล่านี้และเปาโลก็ได้อธิบายถึงคำสอนของพระเจ้า (เช่น โรม ฮีบรู ยากอบ 1 เปโตร 1 ยอห์น วิวรรณ์ และพระธรรมอื่นๆ) จึงสังเกตว่า มันไม่ใช่หน้าที่ของพระวิญญาณที่จะดึงดูดความสนใจไปยังพระองค์เองหรือที่จะยกย่องพระองค์เอง อย่างเช่นยอห์นผู้ให้บัพติศมานั้น จุดประสงค์ของพระองค์ก็คือที่จะทำให้พระเจ้าเพิ่มพูนขึ้นในความโดดเด่น ข้อเท็จจริงนี้ควรทำให้ความพยายามใดๆของมนุษย์ที่จะให้เกิดพระวิญญาณเหนือพระบุตรนั้นเป็นที่สงสัย การเน้นเช่นนั้นก็ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของพระวิญญาณ

พระเจ้าได้เปิดเผยว่าพระวิญญาณจะมีหน้าที่สามอย่างเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาคือ พระองค์จะทำให้โลกรู้แจ้ง (ข้อ 8-11) จะให้ความรู้แก่พวกเขา (ข้อ 12-13) และให้เกิดพระเยซู (ข้อ 14-15)

การปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่งของพระเจ้า 16:16-24

ถัดไปพระเจ้าได้หันความสนใจจากพันธกิจต่างๆในอนาคตของพระวิญญาณไปสู่การปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่งของพระองค์เอง

16:16 อย่างที่ข้อดังต่อไปนี้แสดงให้เห็นนั้น แรกสุด ที่นี้พระเจ้าได้อ้างอิงถึงการจากไปที่ใกล้จะมาถึงในการตายของพระองค์ และประการที่สอง การกลับไปหาพวกเขาในไม่ช้าหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ “อีกหน่อยหนึ่ง” อันแรกก็เป็นแค่ไม่กี่ชั่วโมงในระยะเวลา และ “อีกหน่อยหนึ่ง” อันที่สองก็เป็นแค่ไม่กี่วัน “การกลับ” อื่นๆที่พระเจ้าได้อ้างอิงในการอภิปรายนี้ได้รวมถึงการกลับมาของพระองค์ในตัวบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ วันเพ็ญเทศกาล และการกลับมาทางกายภาพของพระองค์ ณ การรับขึ้นไป

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเจ้าได้ใช้ “เห็น” ในสองแนวทางที่แตกต่างในข้อนี้ ในกรณีแรก

พระองค์ได้หมายถึง “เห็น” ในแง่กายภาพ และในกรณีที่สองนั้น พระองค์ได้หมายถึง “เห็น” ในแง่วิญญาณ⁸⁵⁵

16:17-19 การประกาศนี้ได้กระตุ้นให้พวกสาวกที่จะกล่าวถึงความสับสนของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 13:36; 14:5, 8, 22) แม้ว่าครั้งนี้พวกเขาได้ถาม (คำกรีก กาลไม่สมบูรณ์) “ซึ่งกันและกัน” เรื่อยไปแทนที่จะถามพระเยซู พวกเขายังคงไม่เข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์ได้หมายถึงโดยการกล่าวว่าพระองค์กำลังจะจากไป (เปรียบเทียบ ข้อ 12) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูได้กล่าวถึงการกลับไปยังพระบิดา (14:28) แต่พระองค์สามารถทำอย่างนั้นและจากนั้นก็ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง “ในอีกหน่อยหนึ่ง” ได้อย่างไร?

การอ้างอิงของพระเยซูถึง “อีกหน่อยหนึ่ง” ได้ทำให้พวกเขาสับสนอย่างแท้จริง (ข้อ 18) ข้อเท็จจริงที่ว่า ยอห์น ได้บันทึกการกล่าวซ้ำของ “อีกหน่อยหนึ่ง” 5 ครั้งในสามข้อเหล่านี้ก็แสดงให้เห็นว่าท่านได้ถือว่ามันสำคัญอย่างมาก

16:20 อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามของพวกสาวกโดยตรง เพราะว่าพวกเขาจะไม่สามารถเข้าใจพระองค์ได้ถ้าพระองค์ได้ตอบโดยตรง (ข้อ 12) อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระองค์ได้กล่าวก็สำคัญอย่างมาก อย่างที่การยืนยันเบื้องต้นของพระองค์ได้บ่งชี้ไว้

การจากไปของพระเยซูจะหมายถึง ความทุกข์โศกที่ยิ่งใหญ่สำหรับพวกสาวก แต่เป็นความยินดีที่ยิ่งใหญ่สำหรับโลก นี่เป็นสถานการณ์เมื่อพระเยซูได้ตายที่บนกางเขน ภายหลังความทุกข์โศก (“ความเสียใจ”) ของพวกสาวกจะเปลี่ยน “เป็น (ไปสู่) ความยินดี” นี่เป็นผลลัพธ์ของการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู (20:20) นักอรรถาธิบายบางคนได้ถือว่าส่วนที่สองของข้อนี้เป็น การอ้างอิงถึงการกลับมาของพระเยซู ณ ตอนปลายของยุค อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเกี่ยวกับพวกสาวกถึงการยินดีอย่างแท้จริงระหว่างระยะระหว่างการมาก็ได้แย้งมุมมองนี้ (15:11)

16:21 พระเยซูได้เปรียบเทียบการที่พวกสาวกจะรู้สึกอย่างไรนั้น กับความรู้สึก (ความเจ็บปวดของ “การคลอດ”, “ความทุกข์”) ของผู้หญิงท้อง การคลอດของเธอ นี่เป็นตัวอย่างประกอบของพันธสัญญาเดิมถึงการที่ประชากรของพระเจ้าจะรู้สึกอย่างไรเมื่อพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏ

(เปรียบเทียบ อสย. 21:3-5; 26:16-21; 66:7-14; ยรม. 13:21; มีคา. 4:9-10) อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ใช้คำว่า “เวลา” (คำกรีก *โฮรา*, 2:4; และข้ออื่นๆ) เพื่อจะจดจำที่เวลาที่สำคัญของประสบการณ์ที่เจ็บปวดทั้งสองคือ การตายของพระองค์และการคลอดบุตรของผู้หญิง สิ่งนี้ออกมาจากประสบการณ์ที่เจ็บปวดในสองกรณีก็มีพลังอย่างมากจน “ความยินดี” ที่เป็นผลลัพธ์ก็แทนที่ความทุกข์โศก (“ความเสียใจ”) แต่ก่อน

16:22 พระเยซูได้ประยุกต์ใช้ตัวอย่างประกอบกับพวกสาวกของพระองค์ ความทุกข์โศก (“ความเสียใจ”) ของพวกเขาได้เริ่มต้นด้วยข่าวของการจากไปของพระองค์ กระนั้นพระองค์จะกลับมาหาพวกเขา อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูได้เน้นถึงการเริ่มต้นที่ขึ้นอยู่กับพระองค์ ความยินดีที่การรวมกันนั้นจะก่อให้เกิดภายในพวกเขาจะคงอยู่ในพวกเขา ทั้งๆ ที่มีการข่มเหงที่พระเยซูได้ทำนายว่าพวกเขาจะเผชิญ (เปรียบเทียบ อสย. 66:14)

16:23 บริบทบ่งชี้ว่าวันนี้ (“วันนี้”) คือเวลาเมื่อความยินดีของพวกสาวกได้ “เต็มเปี่ยม” (ข้อ 24) นั้นจะเป็นหลังจากการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 24:50-53) ตอนนั้น พวกสาวกจะไม่ถามพระองค์อีกต่อไป (“ไม่ถาม” พระองค์ “เกี่ยวกับ สิ่งใดๆ”) เพราะว่าพระองค์จะหายไปจากพวกเขาทางกายภาพ พวกเขาจะต้องขอร้องคำตอบต่อคำถามของพวกเขาจากพระบิดาด้วยการอธิษฐาน (เปรียบเทียบ กจ. 1:14)

อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้หนุนใจให้พวกสาวกที่จะ “ขอต่อพระบิดา” สำหรับสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ พระองค์ได้ทำสิ่งนี้โดยการกล่าวซ้ำพระสัญญาที่ว่าพระบิดาจะให้ตามคำอ้อนวอนที่พวกเขาจะนำเสนอ “ในนามพระเยซู” (เปรียบเทียบ 14:13-14; 15:16)

นักอรรถาธิบายบางคนได้กล่าวหลายอย่างจากคำกรีกสองคำที่แตกต่างกันสำหรับการขอในข้อนี้ คำแรกที่ปรากฏ *เอโรทาโอ* ตามปกติหมายถึงที่จะถามคำถาม ส่วนคำที่สอง *ไอทีโอ* หมายถึงที่จะขอบางสิ่ง อย่างไรก็ตาม ยอห์นได้ใช้ *เอโรทาโอ* บ่อยครั้งเพื่ออธิบายถึงการขอบางสิ่ง (4:31, 40, 47; 14:16; 16:26; 17:9) ดังนั้น บางทีเราไม่ควรกล่าวถึงข้อแตกต่างนี้มากเกินไป ยอห์นได้ใช้คำเหมือนอยู่บ่อยๆ ด้วยการไม่มีข้อแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ในความคิด

16:24 แต่ก่อนนี้พวกสาวกไม่ได้อ้อนวอนต่อพระบิดา *ในนามของพระเยซู* ในฐานะผู้เชื่อของพันธ-

สัญญาเดิม อย่างไม่สงสัยว่า พวกเขาได้ตั้งการอ้อนวอนของพวกเขากับพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม อย่างไรก็ตาม ทางเข้าไปยังพระบิดาที่ตอนนี้พระเยซูได้จัดเตรียมเพื่อพวกเขาก็จะทำให้แน่ใจถึงการตอบสนองที่อบอุ่นขึ้นต่อคำอธิษฐานของพวกเขามากกว่าที่ธรรมิกชนของพันธสัญญาเดิมได้รับ

พระเยซูได้กระตุ้นพวกเขาสาวกเป็นครั้งที่สองที่จะ “ขอ” ต่อพระบิดา คำกริยาในคัวบทกรีกเป็นคำสั่งปัจจุบัน (*ไอเทอเท*, จาก *ไอทีโอ*) พระองค์ได้ให้ความแน่ใจแก่พวกเขาอีกว่าพวกเขาจะ “ได้รับ” สิ่งที่พวกเขาได้ขอ “ในนามของพระองค์” (เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:14-15) ผลลัพธ์ของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบจะเป็น *ความเต็มเปี่ยม* ของ “ความยินดี” สำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 15:11; 16:22)

“ความยินดีที่โลกมอบให้ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของโลก ความยินดีที่พระคริสต์มอบให้ก็ไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งใดก็ตามที่โลกสามารถทำได้”⁸⁵⁶

พระเยซูได้นำหลายหัวข้อของบทที่ 15 มาด้วยกันในพระสัญญาที่สรุปนี้คือ การเชื่อฟังที่มีความรัก การขอ การได้รับ ความยินดี และการเกิดผล

8. การอธิบายถึงจุดหมายของพระเยซู 16:25-33

16:25

“สิ่งเหล่านี้เราได้กล่าวต่อท่าน” (NASB ฉบับแก้ไข 1973) บ่งชี้ถึงการเปลี่ยนผ่านอีกอย่างหนึ่งในการอภิปรายนี้ (เปรียบเทียบ 14:25; 16:1, 4, 33; 17:1) พระเยซูได้ยอมรับว่าพระองค์ไม่ได้ให้คำตอบที่ตรงต่อคำถามของพวกสาวกของพระองค์มาตลอด พระองค์ได้กล่าวอย่างยากที่จะเข้าใจหรืออย่างกำกวมมาตลอด วลีกรีก *เอน พารอยมิอัส* มีความหมายนี้ในที่อื่น (เปรียบเทียบ 10:6) พระเยซูได้อ้างอิงถึงการอภิปรายทั้งหมดของพระองค์ ไม่ใช่แค่ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับผู้หญิง (ข้อ 21) เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ได้ทำสิ่งนี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงการนำเสนอสิ่งที่อยู่ตรงหน้าในความเป็นจริงที่ตายตัวจนพวกสาวกไม่สามารถยอมรับมันได้ (ข้อ 12)

“เวลาที่มา” เมื่อพระเยซูจะไม่กล่าวต่อพวกเขาในเชิงเปรียบเทียบอีกต่อไป แต่จะกล่าวอย่างชัดเจน (คำกรีก *พาร์เรซิอา*, เปรียบเทียบ 10:24; 11:14) นั่นบางที่อ้างอิงถึงเวลาที่ตามหลังการ

เป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ ตอนนั้น พระองค์และพระวิญญาณจะช่วย
ให้พวกสาวกเข้าใจความหมายของสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวมาแต่ก่อน (เปรียบเทียบ กจ. 1:3)

พระเยซูได้ใช้คำอุปมาเพื่อจะสอนฝูงชนเพราะว่าพวกเขาไม่พร้อมที่จะรับคำสอนที่ชัดเจน (มก.
4:33-34) พระองค์ได้ตีความ คำอุปมา บางเรื่อง ของพระองค์เพื่อ พวกสาวก เพราะว่าพวกเขา
สามารถรับคำสอนที่ชัดเจนบางอย่างได้ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ใช้ภาษาที่ยากจะเข้าใจกับ
พวกสาวกอีกด้วย เพราะว่าพวกเขายังไม่พร้อมที่จะเข้าใจบางสิ่ง

16:26-27

หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู พวกสาวกจะอธิษฐาน (“ขอ”) ต่อพระบิดาในนาม
พระเยซู (เปรียบเทียบ 14:13-14, 26; 16:23-24) พระบิดาจะให้ตามคำขอของพวกเขา ในบริบท
ที่วาทนี้เป็น การขอเพื่อความเข้าใจถึงคำสอนแต่ก่อนของพระเยซู เพราะว่าพระบิดาได้รักพวกเขา
ใน *แง่พิเศษ* พวกเขาได้ “รัก” พระบุตรของพระองค์และได้ “เชื่อ” ในพระเยซู นี่เป็นเหตุผล
ที่สองที่พวกสาวกสามารถรับการปลอบโยนในพระสัญญาของพระเยซูที่ว่าพวกเขาจะเข้าใจดี
ขึ้นในอนาคต เหตุผลแรกก็คือว่า พระบิดาจะให้คำตอบต่อคำอธิษฐานของพวกเขา เพราะว่า
พวกเขาได้อธิษฐานในนามของพระเยซู

พระเยซูไม่ได้ปฏิเสธว่าพระองค์จะวิงวอนกับพระบิดาเพื่อพวกสาวกของพระองค์ (รม. 8:34;
ฮบ. 7:25; เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:1) ประเด็นของพระองค์ก็คือว่าความรักของพระบิดาสำหรับ
พวกเขาจะเคลื่อนให้พระองค์ที่จะตอบคำอ้อนวอนของพวกเขา นอกเหนือไปจากการวิงวอน
เพื่อและการสนับสนุนของพระเยซู (เปรียบเทียบ 15:9-16) ผู้เชื่อมีความสัมพันธ์โดยตรงกับ
พระบิดาเช่นเดียวกับพระบุตรและพระวิญญาณ (เปรียบเทียบ รม. 5:2)

16:28

“พระสัญญาแห่งถ้อยคำที่เรียบง่ายตอนนี้ถูกพูดเป็นนัยด้วยคำพูดที่รวบรัด ซึ่งเดี๋ยวนี้
เป็นการสรุปของศาสนศาสตร์พระคริสต์ของยอห์นและหัวใจของพระกิตติคุณนี้”⁸⁵⁷

กระนั้นนี่เป็นถ้อยคำที่ชัดเจนที่สุดของพระเยซูเกี่ยวกับที่ที่พระองค์จะไป สิ่งที่พระเยซูได้
อธิบายที่ตอนนี้ควรได้ชัดเจนต่อผู้อ่านของพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 1:10-11, 14; 3:16-17;
14:19) อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกสาวกผู้ซึ่งได้ยินถ้อยคำเหล่านี้เป็นครั้งแรก ถ้อยคำเหล่านี้
เป็นการเปิดเผยที่สดใหม่และชัดเจน ที่จริงแล้ว ถ้อยคำนี้ได้สรุปภารกิจทั้งสิ้นของพระเยซู

ตั้งแต่การบังเกิดเป็นมนุษย์ไปจนถึงการเสด็จสู่สวรรค์

“ไม่มีวิถีใดที่สามารถแสดงออกถึงเอกภาพของแก่นสารอย่างสมบูรณ์มากกว่าที่มาแท้ของถ้อยคำเหล่านี้ (เอกเซล โชน เอก [“เราได้มาจาก”])”⁸⁵⁸

16:29-30

ตอนนี้พวกสาวกได้รู้สึกว่พระเยซูได้ตอบคำถามของพวกเขา อย่างชัดเจน เกี่ยวกับที่ที่พระองค์จะไป การเปิดเผยนี้ได้ช่วยให้พวกเขาที่จะเชื่อ (“รู้”) ว่พระเยซูได้รู้สิ่งที่พระองค์กำลังกล่าวถึง (“พระองค์รู้ทุกสิ่ง”) เมื่อพระองค์ได้สอนพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและแนวทางต่างๆของพระองค์ การเปิดเผยนั้นได้ช่วยให้พวกเขาที่จะ “เชื่อ” ว่พระเยซูได้มา “จากพระเจ้า” อย่างแท้จริงอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่ได้เข้าใจถึงความหมายเต็มที่และความสำคัญของสิ่งที่พระเยซูได้กล่าว แม้ว่าพวกเขาอาจได้คิดว่าพวกเขาได้เข้าใจ พระเยซูเพิ่งได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจถึงความหมายของพระองค์อย่างเต็มที่จนกว่าเวลาในอนาคต (ข้อ 25-26)

“ถ้าพวกสาวกได้มีความเข้าใจที่พวกเขาได้อ้างอย่างแท้จริงนั้น พวกเขาคงได้ตอบสนองแตกต่างไปอย่างมากเมื่อวิฤตได้มา”⁸⁵⁹

16:31-32

พระเยซูได้สงสัยการยืนยันที่ว่าตอนนี้พวกสาวกได้เชื่ออย่างเต็มที่ เนื่องจากสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้อธิบายไปว่า “ตอนนี้ท่านเชื่อหรือ?” ฉบับแปล NIV “ในที่สุดท่านก็เชื่อ” เป็นการตีความที่ผู้อ่านควรเข้าใจว่าเป็นการเห็นแนม เหตุการณ์ต่างๆรอบๆ การถูกจับกุมและการถูกตรึงของพระเยซูจะแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของพวกเขายังอ่อนแออยู่ พวกเขาจะละทิ้งพระองค์ (“ได้กระจัดกระจายไป”) ใน “เวลา” แห่งการทดสอบของพระองค์ เวลานั้น “กำลังมา” ในไม่ช้าอย่างมาก แต่พระเยซูสามารถกล่าวถึงมันในฐานะปัจจุบัน ที่เกิดขึ้นแล้ว (“ตอนนี้อยู่ที่นี้”) เพราะว่ตอนนั้นยูดาสได้วางแผนกับพวกผู้นำทางศาสนาเพื่อการจับกุมพระองค์ ความมั่นใจของพระเยซูในพระบิดาก็มาทางที่ว่พระองค์ได้พบการปลอบโยนในความหวังที่หนักแน่นที่ว่พระบิดาจะไม่ละทิ้งพระองค์ แม้ว่าพวกสาวกจะละทิ้ง พระเยซูได้ให้การต่อว่ที่นุมนวลนี้เพราะว่พวกสาวกได้ประเมินพวกเขามากเกินไปอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 13:38)

มันเป็นจริงที่ว่เปโตร (และบางที่ยอห์น) ได้ติดตามพระเยซูไปยังลานบ้านของมหาปุโรหิต มันเป็นจริงเช่นกันที่ยอห์นได้ยื่นใกล้ไม้กางเขนของพระเยซูระหว่างการถูกตรึงของพระองค์

(18:15; 19:26-27) อย่างไรก็ตาม พวกสาวก *ทั้งหมด* ได้ละทิ้งพระเยซู ณ การถูกจับกุมของพระองค์ (ได้ละพระองค์ไว้ “ตามลำพัง”) และได้กลับไปสู่สิ่งต่างๆของพวกเขา “เอง” (“ไปยังที่ของเขาเอง”) อย่างชั่วคราว (มธ. 26:56; มก. 14:50; ยน. 18:17, 25-26; 21:3) มันเป็นเรื่องที่ เช่นกันที่ พระบิดาได้ละทิ้งพระเยซูที่กางเขน (มธ. 27:46; มก. 15:34) อย่างไรก็ตาม นั่นก็ชั่วคราวเท่านั้นเช่นกัน พระบิดาได้คงอยู่กับพระเยซูตลอดการทนทุกข์ของพระองค์ทั้งสิ้น และได้จากพระองค์ไปเมื่อพระองค์ได้พิพากษาบาปเท่านั้น ซึ่งพระองค์ได้รับไว้บนพระองค์เอง ในฐานะตัวแทนของเรา (2 คร. 5:21) ในขณะที่อยู่บนกางเขน

16:33

เครื่องบ่งชี้ทางโครงสร้าง “สิ่งเหล่านี้เราได้กล่าวต่อท่าน” (เปรียบเทียบ 14:25; 16:1, 4, 25; 17:1) ระบุถึงการสรุปของส่วนนี้ของการอภิปรายนี้ เหตุผลสูงสุดสำหรับการเปิดเผยของพระเยซูเกี่ยวกับการจากไปของพระองค์ トラบเท่าที่พวกสาวกที่ใกล้ชิดของพระองค์ได้เป็นห่วงก็คือว่า พวกเขาจะประสบกับ “สันติสุข” ในความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์ (เปรียบเทียบ 14:27) บางที “ในเรา” พาดพิงกลับไปถึงความสนิทสนมแบบเถาอุ่นและแขนงที่พระเยซูได้เปิดเผยในบทที่ 15 ความสัมพันธ์ของพวกเขากับ “โลก” จะส่งผลต่อความยุ่งยาก (“ความลำบาก”) เนื่องจากการต่อต้านที่จะมายังพวกเขาจากผู้ไม่เชื่อ อย่างไรก็ตาม หลักฐานที่ว่า “สันติสุข” ที่พระเยซูจะให้พวกเขาจะ “พิชิต” ความยุ่งยากที่โลกจะสร้างขึ้น ก็คือชัยชนะของพระเยซูเหนือ (“เราได้ชนะ”) “โลก” ที่บนกางเขน นั่นคือ ทางการตายของพระองค์ (12:31; 1 คร. 15:57; 1 ยน. 2:13-14; 4:4; 5:4-5) บางทีนี่เป็นอีกถ้อยคำหนึ่งที่พวกสาวกไม่เข้าใจทันที พระเยซูได้ปิดการอภิปรายนี้ด้วยถ้อยคำแห่งการหนุนใจ คำกรีก *ฑาเรไซ*, ซึ่งแปลว่า “จงกล้าหาญ” หรือ “จงชื่นใจ” เป็นคำที่พระเยซูเท่านั้นได้ใช้ในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ มธ. 9:2, 22; 14:27; มก. 6:50; 10:49; ยน. 16:33; กจ. 23:11) พระเยซูเป็นผู้หนุนใจที่ยิ่งใหญ่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ดำเนินพันธกิจของพระองค์ใน (และต่อและผ่านทาง) เราในทุกวันนี้

ความตึงเครียดที่ชัยชนะของพระคริสต์และการต่อต้านของโลกตั้งไว้สำหรับคริสเตียนไม่ใช่ความตึงเครียดที่เราสามารถหลีกเลี่ยงในชีวิตนี้ได้ แม้จะมีสิ่งนี้ มันก็ยังเป็นไปได้สำหรับเราที่จะมีสันติสุขมากกว่าเป็นทุกข์ เมื่อเราชื่นชมและเชื่อพระสัญญาที่ว่าพระเยซูได้มีชัยชนะแล้ว (ข้อ 11; เปรียบเทียบ รม. 8:37)

“ . . . ถ้าพระเยซูไม่ได้บอกล่วงหน้าถึงความอ่อนแอของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้ตระหนักหลังจากนั้นว่าพวกเขาได้ทำให้พระองค์ผิดหวังและได้ละทิ้งพระองค์และได้ทอดทิ้งพระองค์อย่างไรวินั้น มันคงได้ผลักดันให้พวกเขาไปสู่ความหมดหวังอย่างที่สุดและอย่างสิ้นเชิง แต่พระองค์ได้เตือนพวกเขาก่อนที่มันได้เกิดขึ้น”⁸⁶⁰

การอภิปราย ณ ห้องชั้นบนจบลงที่นี่ (13:31-16:33) ส่วนที่เหลือของพันธกิจส่วนตัวของพระเยซู (บทที่ 13-17) ประกอบด้วยคำอธิษฐาน

ค. คำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระเยซู บทที่ 17

ส่วนนี้ของพันธกิจส่วนตัวของพระเยซูมีการเชื่อมโยงหลายอย่างกับการอภิปราย ณ ห้องชั้นบนก่อนหน้านี้ ในพันธสัญญาเดิม บ่อยครั้งแล้วคำอธิษฐานได้มากับการอภิปรายการอำลา (เปรียบเทียบ ปฐก. 49; จชบ. 32-33) หัวข้อหลักคือความปรารถนาของพระเยซูสำหรับเกียรติของพระบิดาและสวัสดิภาพของพวกเขา อย่างไรก็ตาม หัวข้ออื่นๆหลายหัวข้อที่ได้ดำเนินตลอดพระกิตติคุณนี้ก็ไปสู่จุดสูงสุดใหม่ที่นี่เช่นกัน หัวข้อเหล่านี้รวมถึง การเชื่อฟังของพระเยซูต่อพระบิดา การเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางพระบุตร การทรงเรียกให้ออกจากโลกของพวกเขา ภารกิจของพวกเขา เอกภาพของพวกเขา และจุดหมายของพวกเขา⁸⁶¹

ความคล้ายคลึงต่างๆระหว่างเนื้อหาของคำอธิษฐานนี้และการอภิปราย ณ ห้องชั้นบน และหมายเหตุของยอห์น ณ ตอนปลายของมัน (18:1) ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพระเยซูได้อธิษฐานก่อนที่พระองค์ได้เข้าไปในสวนเกทเซmani บางทีพระองค์อาจได้อธิษฐานในห้องชั้นบน⁸⁶² แม้ว่าพระองค์อาจได้อธิษฐานในบางที่ในกรุงเยรูซาเล็ม เวสคอตที่ได้อธิษฐานว่าพระองค์ได้อธิษฐานในลานพระวิหาร⁸⁶³

“ไม่ว่าพระองค์ได้อธิษฐานในห้องชั้นบนหรือระหว่างทางไปถึงสวนนั้น สิ่งนี้แน่นอนอย่างมากคือ มันเป็นคำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้อธิษฐานบนโลกและเป็นคำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้บันทึกไว้ในที่ใดก็ตามในพระคัมภีร์ แน่แน่นอนว่า ยอห์นบทที่ 17 เป็น ‘อภิสุทธิสถาน’ ของการบันทึกของพระกิตติคุณนี้ และเราต้องเข้าหาบทนี้ด้วยวิญญูณของความถ่อมใจและการนมัสการ”⁸⁶⁴

แม้ว่าการตั้งชื่อคำอธิษฐานนี้ “คำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระเยซู” นั้นค่อนข้างนำไปผิดๆเล็กน้อย ข้าพเจ้าก็ไม่รู้วิธีที่ดีกว่าที่จะอธิบายถึงคำอธิษฐานนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูยังไม่ได้เข้าไปสู่พันธกิจแบบ

มหาปุโรหิตของพระองค์

ซึ่งพระองค์ได้เริ่มต้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จสู่สวรรค์ เมื่อพระองค์ได้อธิษฐานคำอธิษฐานนี้ (เปรียบเทียบ รม. 8:34; ฮบ. 7:25; 1 ยน. 2:1) อย่างไรก็ตาม คำอธิษฐานนี้แสดงถึงการล้มรสล่่งหน้าของพันธกิจการวิงวอนเพื่อนั้น

“บ่อยครั้งแล้วเราเข้าใจคำอธิษฐานนี้ราวกับว่ามันเป็นเสร่าโศก มันไม่ใช่ มันถูกเปล่งออกมาโดยผู้หนึ่งซึ่งเพิ่งได้ยืนยันว่าพระองค์ได้ชนะโลกแล้ว (16:33) และมันเริ่มต้นจากความเชื่อมั่นนี้ พระเยซูกำลังตั้งใจคอยกางเขน แต่ด้วยอารมณ์แห่งความหวังและความยินดี ไม่ใช่ความหมอดหวัง”⁸⁶⁵

1. คำอธิษฐานของพระเยซูเพื่อพระองค์เอง 17:1-5

17:1

“พระเยซูได้กล่าวสิ่งเหล่านี้” (NASB, คำกรีก *ταυτα ελελεχεν ηησους*) เชื่อมโยงสิ่งที่ดีติดตามมาด้วยสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้กล่าวไปอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ 14:25; 16:1, 4, 25, 33) “ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้า” ได้บ่งชี้ถึงการอธิษฐานอย่างเช่นถ้อยคำของพระเยซูได้บ่งชี้ (เปรียบเทียบ สดด. 121:1; 123:1; อสค. 33:25; คนล. 4:34; ยน. 11:41) ทำทางนี้ได้แสดงถึงการที่พระเยซูยกใจของพระองค์ไปยังพระเจ้า การนับถือของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้าและความมั่นใจของพระองค์ในพระเจ้า⁸⁶⁶ บางทีข้อหั้นอาจได้รวมรายละเอียดของพระเยซูแหงนพระพักตร์ของพระองค์ขึ้นดูฟ้าเพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านจินตนาการถึงการงานที่ต่อเนื่องของพระองค์ต่อพระบิดาของพระองค์

แน่นอนว่า ชื่อเรียก “พระบิดา” เป็นแนวทางโดยทั่วไปของพระเยซูถึงการอ้างอิงถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้กับพระองค์เอง และความรักใคร่ของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้า (11:41; 12:27; เปรียบเทียบ ข้อ 5, 11, 21, 24, 25) “เวลา” ในที่นี้เป็น *เวลาของ* (เวลาสำหรับ) การได้รับเกียรติของพระบุตรผ่านการตาย การเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ (เปรียบเทียบ 2:4; 7:6, 8, 30; 8:20; 12:23, 27-28, 31-32; 13:1, 31) การหลีกเลี่ยงไม่ได้ของเหตุการณ์ที่ใกล้เข้ามาไม่ได้นำพระเยซูไปสู่การยอมรับมันอย่างไม่มีคืนรน นี่เป็นวิธีที่ผู้เชื่อบางคนตอบสนองในสถานการณ์ที่คล้ายกัน ตรงกันข้าม มันได้เคลื่อนพระองค์ไปสู่การอ้อนวอนต่อพระบิดาที่ว่าสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นจะส่งผลต่อเกียรติของพระเจ้า

“อย่างเช่นบ่อยครั้งอย่างมากในพระคัมภีร์นั้น การเน้นที่อำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าทำหน้าที่เป็นเครื่องกระตุ้นต่อคำอธิษฐาน ไม่ใช่สิ่งไม่จูงใจ”⁸⁶⁷

พระเยซูได้ขอให้พระบิดาของพระองค์ที่จะ “ให้เกียรติ” พระองค์เพื่อว่าพระองค์สามารถ “ให้เกียรติ” พระบิดาได้ ที่จะ “ให้เกียรติ” ในบริบทนี้หมายถึงที่จะปกคลุมด้วยความมั่งคั่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 5) วิธีเดียวที่สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้ก็คือพระคริสต์จะต้องไปที่กางเขน ดังนั้นนี่เป็นครั้งเดียวของการวอนวอนส่วนตัวในคำอธิษฐานนี้ เป็นพยานถึงการอุทิศตนของพระเยซูที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา แม้กระทั่งถึงจุดแห่งการตายที่บนกางเขน ดังนั้นคำขอร้องของพระองค์เพื่อเกียรตินั้นก็ไม่ใช่เห็นแก่ตัว มันรวมกันเป็นคำขอร้องสำหรับความตรงกันข้ามของสภาพต่างๆ (ของความเป็นมนุษย์ที่หลงหายและผิดบาป) ซึ่งส่งผลต่อการบังเกิดเป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ ฟป. 2:6-11) พระเยซูได้ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า (นั่นคือพระคุณ) ในการทนทุกข์ การตายที่เสียสละ การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ สิ่งทั้งหมดนี้ก็เพื่อเกียรติของพระเจ้าในที่สุด มันจะยกย่องปัญญา อำนาจ และความรักของพระองค์

ทันทีที่หันโคมามากขึ้นนั้น พระบิดาได้ทำให้พระบุตรได้รับเกียรติโดยการส่งทูตสวรรค์เพื่อเสริมกำลังพระองค์ในสวนเกทเสมนี ผ่านทางคำพยานของปีลาตเกี่ยวกับการไร้ความผิดของพระเยซู ความรอดของใจที่บนกางเขน การขาดของม่านในพระวิหาร และการสารภาพของนายร้อยที่ว่าพระเยซูเป็น ”พระบุตรของพระเจ้า”⁸⁶⁸

17:2 พระบิดาได้ให้เกียรติพระบุตรโดยการให้ “สิทธิอำนาจ” แก่พระองค์ที่จะ “ให้ชีวิตนิรันดร์” แก่ “ทุก” คนผู้ซึ่ง พระบิดาได้ “ให้” แก่พระบุตร (เปรียบเทียบ มธ. 28:18) พระบิดาได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่พระองค์ก่อนการสร้างโลก (เปรียบเทียบ สดค. 2) มันเป็นพื้นฐานสำหรับคำขอร้องของพระเยซูในข้อที่ 1 ทั้งข้อที่ 2 และ 3 เป็นการอธิบาย และดังนั้นด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งก็เป็นวงเล็บ พระเยซูได้อ้างอิงถึงผู้เชื่อ 5 ครั้งในคำอธิษฐานนี้ในฐานะ “บรรดาผู้ที่พระบิดาได้มอบแก่พระองค์” (ข้อ 2, 6 [2 ครั้ง], 9, 24)

17:3 พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะระบุถึงแก่นสารของ “ชีวิตนิรันดร์” อย่างแท้จริงแล้ว ชีวิตนิ

รันครคือที่จะ “รู้จัก” (คำกรีก *กินอส โคชิน*, เปรียบเทียบ ปฐก. 4:1LXX; มธ. 1:25) “พระเจ้า” โดยประสบการณ์ผ่านทางความเชื่อใน “พระเยซูคริสต์” พระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:5; ยรม. 31:34; ฮบก. 2:14; ฮบ. 8:11) นี่เป็น คำนิยาม “ที่ดีมากของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับชีวิตนิรันคร”⁸⁶⁹ พระเยซูได้อธิบายชีวิตนิรันครในแง่ของความสัมพันธ์แทนที่จะเป็นระยะเวลา ทุกคนจะมีชีวิตอยู่เป็นนิรันครในบางที่ อย่างไรก็ตาม คำว่า “ชีวิตนิรันคร” อย่างที่พระเยซูได้ใช้ มันก็หมายถึงมากกว่าชีวิตที่ยาวนานอย่างมาก

“ชีวิตเป็นการเกี่ยวข้องกับที่ระดับกระแงกับสภาพแวดล้อม ความตายเป็นการหยุดของการเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม ไม่ว่ามันจะเป็นทางกายภาพหรือส่วนตัว ประเภทที่สูงที่สุดของชีวิตคือการเกี่ยวข้องกับประเภทที่สูงที่สุดของสภาพแวดล้อม ใต้เดือนก็พึงพอใจที่จะอาศัยอยู่ในดิน เราไม่ต้องการเพียงแค่สภาพแวดล้อมที่กว้างขึ้นของโลกทะเล และท้องฟ้าเท่านั้น แต่ต้องการการติดต่อกับมนุษย์คนอื่นๆอีกด้วย สำหรับความสำเร็จที่สมบูรณ์แห่งชีวิตของเรานั้น เราต้องรู้จักพระเจ้า พระเยซูได้กล่าวว่สิ่งนี้ก่อให้เกิดชีวิตนิรันคร มันไม่ใช่ไม่สิ้นสุดเท่านั้น เนื่องจากว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจะเรียกครองนิรันกาลที่จะพัฒนาอย่างเต็มที่ แต่ด้านคุณภาพนั้นมันต้องคงอยู่ในมิตินิรันครอีกด้วย”⁸⁷⁰

ที่นี่พระเยซูได้อธิบายถึงพระบิดาในฐานะ “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” นี้ไม่ได้หมายถึงว่า พระเยซูได้ยอมรับว่าพระบิดาเป็นพระเจ้าและพระองค์ ไม่ใช่พระ (พระเยซู) จำอย่างผู้ที่มีความเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่โดยพระองค์เดียวไม่เป็นตรีเอกภาพ เชื่อตรงกันข้าม มันหมายถึงว่า พระเยซูได้ยอมรับว่ามีพระเจ้าแท้แต่องค์เดียว ในความตรงกันข้ามกับรูปเคารพและที่เรียกกันว่า “พระ” มากมาย พระเยซูได้อ้างถึงความเท่าเทียมกับพระบิดาหลายครั้งก่อนหน้าในพันธกิจในโลกของพระองค์ (เปรียบเทียบ) 10:30, 38; และข้ออื่นๆ)

พระเจ้าเป็นที่รู้จักได้ผ่านทาง “พระเยซูคริสต์” ผู้ซึ่งพระองค์ได้ “ส่ง” มาเท่านั้น (เปรียบเทียบ 1:18; มธ. 11:27) บางครั้งเรากล่าวว่ามันเป็นพรและการคลใจที่จะรู้จักบางคน สิ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นจริงมากขึ้นเมื่อเรารู้จักพระเจ้า การรู้จักพระองค์ก็เปลี่ยนแปลงเรา และแนะนำเราไปสู่คุณภาพที่แตกต่างของการดำเนินชีวิต⁸⁷¹

“มันควรค่าแก่การสังเกตที่ว่า นี่เป็น *ที่เดียว* ในพันธสัญญาใหม่ที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้เรียกพระองค์เองว่า ‘พระเยซูคริสต์’ ในการทำเช่นนั้น พระองค์ได้ยืนยันว่า *พระเยซู* บุตรมนุษย์และพระบุตรของพระเจ้าเป็น *พระคริสต์* (พระเมสสิยาห์) แต่แค่ผู้เดียว ด้วยเหตุนี้ พระองค์ได้ปฏิเสธความเข้าใจที่ทุกอย่างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ อย่างเช่นในอนุประโยคก่อนหน้า⁸⁷² ที่พระองค์ได้กั้นพระเทีจทุกอย่างออกไป [เปรียบเทียบ 1 ยน .5:1]”⁸⁷²

17:4-5

พระเยซูได้ “ให้เกียรติ” พระบิดาโดยทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทำในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ได้ กระทำกิจที่ “[พระบิดา]” ทรงให้พระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว .เปรียบเทียบ ลก) 2:49; ฮบ. 10:7; ยน. 19:30) บางทีพระเยซูได้รวมถึงการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้อ้างอิงถึงก่อนเวลา (ล่วงหน้า) ที่นี้ (เปรียบเทียบ 19:30) การถูกตรึงของพระเยซูเป็นความแน่นอนที่มาก่อนเนื่องจากการอุทิศตนของพระองค์ที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา (ฟป. 2:8)

“มีเพียงวิธีเดียวเท่านั้นที่จะให้เกียรติพระเจ้า และนั่นคือที่จะเชื่อฟังพระเจ้า”⁸⁷³

ตอนนี้พระเยซูได้ขอให้พระบิดาที่จะ “ให้เกียรติ” พระบุตรโดยทุกสิ่งที่พระบิดาจะทำการยกย่องพระบุตร อย่างแท้จริงแล้ว ดังนั้นพระเยซูได้กล่าวซ้ำคำขอรับของข้อที่ 1 พระองค์ต้องการที่จะกลับไปสู่สภาพ (ของเกียรติในสวรรค์) ที่ซึ่งพระองค์ได้มีชีวิตอยู่ “กับ” พระบิดา “ก่อน” การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ (และ “ก่อน โลกได้มีขึ้น”)

คำขอรับนี้แสดงถึงการมีชีวิตอยู่ก่อนของพระเยซูกับพระบิดาและความเท่าเทียมของพระองค์กับพระบิดา (10:30) ที่จริงแล้ว พระเยซูได้ขอการได้รับเกียรติอีกครั้งหนึ่งของพระองค์เอง ยังสภาพดั้งเดิมของพระองค์คือ ด้วยสิทธิอำนาจ อำนาจ ความมั่งคั่ง และสิทธิพิเศษต่างๆ ทั้งหมดของความเป็นพระเจ้า แต่มากกว่านั้นอาจจะเกี่ยวข้องในการได้รับเกียรตินี้

“เกียรติของพระคริสต์และเกียรติของพระบิดาในพระคริสต์ จะต้องเป็นที่ประจักษ์โดยการดำเนินต่อไปและความสำเร็จของเกียรติที่พระองค์ได้เริ่มต้นในมนุษย์”⁸⁷⁴

2. คำขอร้องของพระเยซูสำหรับสาวกสิบเอ็ดคน 17:6-19

การได้รับเกียรติของพระเยซูได้ขึ้นอยู่กับสวัสดิภาพของบรรดาผู้ที่พระบิดาได้ให้แก่พระองค์ (ข้อ 2) ดังนั้น พระเยซูได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาเช่นกัน พระองค์ได้ทำการขอร้องหลายอย่างเพื่อพวกเขา แต่แรกสุดได้แสดงออกถึงเหตุผลต่างๆที่พระองค์ได้อธิษฐานเพื่อพวกเขา และเหตุผลที่พระองค์ต้องการให้พระบิดาที่จะตอบคำขอร้องต่างๆของพระองค์

ความยาวของส่วนนี้ของคำอธิษฐานบ่งบอกว่าพระเยซูได้มีความห่วงใยที่ใหญ่ขึ้นสำหรับสวัสดิภาพของพวกเขาของพระองค์มากกว่าสวัสดิภาพของพระองค์เอง

“พระเยซูได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาของพระองค์ก่อนที่พระองค์ได้เลือกพวกเขา (ลก. 6:12) ระหว่างพันธกิจของพระองค์ (ยน. 6:15) และ ณ ตอนปลายของพันธกิจของพระองค์ (ลก. 22:32) ที่นี่ (ยน. 17:6-19) และภายหลังในสวรรค์ (รม. 8:34; ฮบ. 7:25)”⁸⁷⁵

เหนือสิ่งอื่นใด เมื่อพิจารณาถึงความอ่อนแอต่างๆของพวกเขา พวกเขาก็มีความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ต่อพระคุณของพระเจ้าที่จะคำจุนพวกเขาในอนาคต มันเป็นอำนาจที่รักษาไว้ของพระเจ้ามากกว่ากำลังของพวกเขาที่ได้ทำให้พระเยซูมั่นใจขณะที่พระองค์ได้อธิษฐานเพื่อพวกเขา

พื้นฐานต่างๆสำหรับคำขอร้องเหล่านี้ 17:6-11ก

- 17:6 พระเยซูได้ถือว่าพวกเขาเหล่านี้เป็นบรรดา (“ผู้คน”) ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ให้แก่พระองค์ “จากโลกนี้” (เปรียบเทียบ 6:37; 15:19; สดค. 22:22) ไม่ใช่เป็นบรรดาผู้ที่ได้เลือกที่จะติดตามพระองค์ มุมมองนี้อธิบายถึงความมั่นใจของพระเยซูขณะที่พระองค์ได้คาดหวังถึงอนาคตของพวกเขา “พวกเขา” ได้เป็นของพระเจ้า (“ได้เป็นของพระองค์”) และดังนั้นพระเจ้าจะปกป้องพวกเขา พระเยซูได้เปิดเผยพระเจ้า (“ได้สำแดงนามของพระองค์”) แก่พวกเขา “นาม” ของพระเจ้านี้ สรุปรทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ (เปรียบเทียบ อพย. 3:13-15; อสย. 52:6) การสำแดงถึงนามของพระเจ้าแก่ผู้คนหมายถึงการเปิดเผยถึงธรรมชาติแท้จริงของพระองค์แก่พวกเขา สาวกสิบเอ็ดคนได้ “รักษา” “พระวจนะ” ของพระเจ้าโดยการเชื่อและการติดตามพระเยซู แม้ว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง

17:7-8

มีสิ่งมากมายที่สาวกสิบเอ็ดคนยังไม่ได้เข้าใจ แต่พวกเขาก็ได้เชื่อว่าพระเยซูได้มาจากพระเจ้า และถ้อยคำ (คำกรีก *เรมาทา*) ของพระเยซูก็เป็น “พระคำรัส” ของพระเจ้า อย่างน่าทึ่งอยู่แล้ว พวกเขาได้ยอมรับ (“รับเอา”) คำสอนของพระเยซูแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจคำสอนเหล่านั้นอย่างเต็มที่ และสิ่งที่พวกเขาได้เข้าใจพวกเขาได้ “เชื่อ” วลีที่ผิดปกติก็เน้นถึงเอกภาพของพระองค์กับพระบิดา

“ทราบเท่าที่เราคงอยู่กับภาพของพระเยซูแห่งกาลิลี (บางทีทำให้เขายวนใจต่อความสวยงามของความบริสุทธิ์และความต่ำต้อยของพระองค์) ดังนั้นเราก็พลาดสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริง สิ่งที่เป็นศูนย์กลางก็คือทุกสิ่งที่เราเห็นในพระองค์ก็มาจากพระเจ้า ความสนใจของเราควรจดจ่อที่พระเจ้านิรันดรมากกว่าบุรุษแห่งกาลิลี”⁸⁷⁶

“มันเป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำให้เบิกบานมากที่สุดในโลกที่จะคิดว่าพระเยซูได้วางการวางใจและความเชื่อมั่นของพระองค์ไว้ในมนุษย์เช่นตัวเรา เราเช่นกันต้องไม่กลัวโดยความอ่อนแอของมนุษย์หรือโดยการเริ่มต้นเล็กๆ เราเช่นกันต้องไปข้างหน้าด้วยความเชื่อถือที่มั่นใจของพระเยซูในพระเจ้าและในมนุษย์ ถ้าเราเชื่อในพระเจ้าและในมนุษย์ เราจะไม่เป็นคนมองโลกในแง่ร้าย เพราะว่าด้วยความเชื่อถือสองอย่างนี้ ความเป็นไปได้ต่างๆ ของชีวิตก็ไม่จำกัด”⁸⁷⁷

17:9-10

เนื่องจากว่าสาวกสิบเอ็ดคนได้เชื่อในพระองค์ พระเยซูก็ได้ทำการขอร้องสำหรับพวกเขา “ไม่ใช่” สำหรับ “โลก” ณ จุดนี้ พระเยซูไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก เพราะว่าโลกได้ตั้งตนเองไว้ นอกจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้า⁸⁷⁸ พื้นฐานสำหรับคำขอร้องของพระเยซูก็คือว่า พวกเขาเหล่านี้ได้เป็นของพระเจ้า ดังนั้นสวัสดิภาพของพวกเขาก็เป็นความสนใจที่พิเศษของพระองค์ บรรดาผู้ที่ เป็นของพระบิดาก็เป็นของพระบุตรอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้น พระเยซูได้อ้างถึงความ เป็นห่วงที่เท่าเทียมกันสำหรับสาวกสิบเอ็ดคนกับความเป็นห่วงของพระบิดา นี่เป็นการอ้างอีก อย่างหนึ่งถึงความเท่าเทียมกับพระบิดา พระเยซูได้ “รับเกียรติ” ผ่านทางความเชื่อของสาวกสิบเอ็ดคน แต่พระองค์ไม่ได้รับเกียรติจาก “โลก”

17:11ก

พระเยซูได้อธิบายอีกว่า พระองค์ได้อธิษฐานเพื่อสาวกเหล่านี้อย่างที่พระองค์ได้อธิษฐาน

เพราะว่าพระองค์กำลังจะจากพวกเขาไป (“ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก”) และกลับไปหาพระบิดา (“ข้าพระองค์มาหาพระองค์”) พวกเขาต้องการพระคุณที่เพิ่มขึ้นของพระบิดา เพราะพวกเขาจะไม่มีการทรงสถิตที่หน้าพระบุตรกับพวกเขาอีกต่อไปขณะที่พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในโลกที่เป็นศัตรู

คำขอร้องสำหรับการปกป้อง 17:11ข-16

17:11ข ชื่อเรียก “พระบิดาบริสุทธิ์” ปรากฏที่นี่เท่านั้นในพระกิตติคุณที่สี่ และเป็นคำย้ำเตือนถึงพระลักษณะทั้งสองของธรรมชาติของพระเจ้า มันทำให้แนวคิดของความบริสุทธิ์สูงสุดสอดคล้องกับความเป็นบิดาที่สนิทสนม และดังนั้นก็เตรียมพวกเขาสำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า นั่นคือความจำเป็นสำหรับการชำระให้บริสุทธิ์ที่มีความรัก (ข้อ 17-19) ความบริสุทธิ์ของพระบิดาทำหน้าที่เป็นต้นแบบสำหรับความบริสุทธิ์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ ลนต. 11:44; มธ. 5:48; 1 ปต. 1:16) เหตุผลที่พระเยซูและพวกเขาสามารถบริสุทธิ์ได้ก็คือว่าพระบิดาทรงบริสุทธิ์

พระเยซูได้ขอให้พระบิดาของพระองค์ที่จะ “รักษา” สาวกเหล่านี้ไว้ “ในนามของพระองค์” คำกรีก *เอน โท โอ โนมาทิ โซอู* ฉบับ NIV ได้แปลวลีนี้ที่จะหมายถึง “โดยอำนาจแห่งพระนามของพระองค์” (เปรียบเทียบ สดต. 20:1; 54:1; สภษ. 18:10)⁸⁷⁹ อย่างไรก็ตาม คำบุพบท *เอน ออ* เป็นสถานที่แทนที่จะเป็นสื่อในมาลาทางไวยากรณ์ ในกรณีนั้น แนวคิดจะเป็น “โปรดรักษาพวกเขาไว้ในนามของพระองค์” ซึ่งหมายถึง โปรดรักษาพวกเขาให้จงรักภักดีต่อพระองค์⁸⁸⁰ นักอรรถาธิบายบางคนได้โต้แย้งว่าทั้งสองแนวคิดก็อยู่ในความคิดของพระเยซู⁸⁸¹ บริบทที่ชอบมุมมองที่สอง ดูเหมือน *ความจงรักภักดี* เป็นเป้าหมายของการรักษาไว้และแนวคิดที่เด่น ไม่ใช่วิธีที่จะไปถึงมัน นั่นคือ ไม่ใช่อำนาจของพระบิดา “นาม” ที่พระบิดาได้ “ให้” แก่พระบุตรบางที่อ้างอิงถึงการเปิดเผยถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่พระเยซูได้สำแดงแล้ว (ข้อ 6-8; เปรียบเทียบ 1:18; 14:9)

จุดประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในการรักษาสาวกเหล่านี้ไว้ให้จงรักภักดีต่อการเปิดเผยที่พระเยซูได้ให้แก่พวกเขาก็คือว่าพวกเขาจะประสบกับ *เอกภาพ* พวกเขาจะ “เป็นหนึ่งเดียว” กับซึ่งกันและกัน เช่นเดียวกับ “หนึ่งเดียว” กับพระบุตรและพระบิดา ถ้าพวกเขาได้จงรักภักดีต่อการเปิดเผยของพระเยซูต่อไป จากการที่เสนอแนวคิดนี้เพิ่มเติม เราก็สามารถเห็นได้ว่าพระคัมภีร์

เป็นพื้นฐานสำหรับเอกภาพของผู้เชื่อซึ่งกันและกันและกับพระเจ้า

17:12

พระองค์ได้รักษาสาวกเหล่านี้ไว้ให้จงรักภักดีต่อพระเจ้าและได้ปกป้อง (“คุ้มกัน”) พวกเขาไว้จากการโจมตีภายนอกในขณะที่พวกเขาได้อยู่กับพวกเขา ข้อยกเว้นเดียวก็คือยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งเป็นผู้ทรยศที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้ว่าจะทรยศพระเมสสิยาห์ (สดด. 41:9; 69:25; 109:6-8; เปรียบเทียบ ยน. 13:18) การละทิ้งของเขาไม่ได้พิสูจน์ว่าพระเยซูเป็นผู้ล้มเหลว แต่ได้พิสูจน์ว่าพระคัมภีร์เชื่อถือได้ พระเยซูไม่ได้รวมยูดาสไว้ในคำขอร้องของพระองค์สำหรับสาวกสิบเอ็ดคน

คำว่า “ลูกแห่งความพินาศ” (คำกรีก *โฮ ฮูอิออส เทส อะ โพลีอัส*, NIV “ผู้หนึ่งซึ่งถูกกำหนดไปสู่การถูกทำลาย”) สามารถอธิบายถึงลักษณะของยูดาส (เปรียบเทียบ อสย. 57:4) หรือจุดหมายของเขาได้ (สดด. 35:4-8) เขาได้มีลักษณะที่น่าสาปแช่งและจะจบลงด้วยความพินาศ แต่แนวคิดที่สองดูเหมือนจะหนักแน่นกว่าในบริบทนี้ ตามปกติแล้ว “ความพินาศ” ในพันธสัญญาใหม่อ้างอิงถึงการสาปแช่งในยุคสุดท้าย (เปรียบเทียบ มธ. 7:13; กจ. 8:20; รม. 9:22; ฟป. 1:28; 3:19; 1 ทธ. 6:9; 2 ปต. 2:1; 3:7; วว. 17:8, 11)

การปรากฏในอีกที่หนึ่งของชื่อเรียก “ลูกแห่งความพินาศ” ก็ปรากฏว่าเกี่ยวข้องกับปฏิบัติพระคริสต์ (2 ธส. 2:3) ข้อเท็จจริงนี้ได้นำนักตีความบางคนที่จะสรุปว่าปฏิบัติพระคริสต์จะเป็นยูดาสอิสคาริโอทที่ได้เป็นขึ้นจากตาย อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะไม่ทำให้ผู้ไม่เชื่อเป็นขึ้นจนกว่าตอนปลายของยุคพันปี (วว. 20:11-15) แต่ปฏิบัติพระคริสต์จะปรากฏและดำเนินงานของเขาระหว่างกลียุค ซึ่งจะนำหน้ายุคพันปี (เปรียบเทียบ วว. 13:1-10; 19:19-21)

17:13

พระเยซูได้ปกป้องสาวกสิบเอ็ดคนในขณะที่พระองค์ได้อยู่กับพวกเขาในโลก แต่ตอนนี้พระองค์กำลังจะละพวกและกลับไปสู่พระบิดา (“ตอนนี้ข้าพระองค์มาหาพระองค์”) ดังนั้นพระองค์ได้ให้คำสอนเหล่านี้และนำเสนอคำอ้อนวอนเหล่านี้ (“สิ่งเหล่านี้เรากล่าวในโลก”) เพื่อว่าพวกเขาจะแบ่งปันในความเต็มเปี่ยมของ “ความยินดี” ของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้จากไป (เปรียบเทียบ 15:11; 16, 22, 24)

“มันเป็นสุขที่จะสังเกตว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็นห่วงเพียงไรต่อความสุขของประชากรของพระองค์ ดังนั้นคริสเตียนที่น่าสังเวชก็เป็นความขัดแย้งในตนเอง . . . คริสเตียนที่ขาดความยินดีก็คือผู้ที่ขาดการติดต่อกับพระบิดา สิ่งอื่นๆ ได้เข้าแย่งใจของเขา และผลลัพธ์ก็คือเขาไม่ได้ดำเนินในความสว่างแห่งสีหน้าของพระองค์ อะไรคือการแก้ไข? คือการสารภาพบาปกับพระเจ้า คือการเอาทุกอย่างที่ขัดขวางการสื่อสารของเรากับพระเจ้าออกไป คือการใช้อย่างเป็นทางการเป็นประจำในสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมให้เราในการรักษาความชื่นชมยินดีของเรา ไม่ว่าจะเป็นพระวจนะ การอธิษฐาน การภาวนา การครอบครองหัวใจประจำวันด้วยพระคริสต์ การเป็นอยู่อย่างสม่ำเสมอในอนาคตที่มีสง่าราศีที่รอคอยเราอยู่ การประกาศต่อคนอื่นๆ ถึงความไพบูลย์อันหาที่สุดมิได้ของพระคริสต์”⁸⁸²

“แต่บัดนี้ข้าพระองค์ไปหาพระองค์แต่บัดนี้ข้าพระองค์กล่าวต่อพระองค์ด้วย “อาจหมายถึง ” ดังนั้น บางทีทั้งสองความคิดนี้ได้อยู่ในความคิดของพระเยซู ” การอธิษฐาน ⁸⁸³

17:14

การเปิดเผยและคำสอนต่างๆที่พระเยซูได้ให้แก่สาวกสิบเอ็ดคนจะเป็นพื้นฐานสำหรับพวกเขาที่จะยังคงจงรักภักดี ปลอดภัย และยินดี อย่างไรก็ตาม “โลกจะเกลียดชัง (“ได้เกลียดชัง”) พวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็น “ของโลกนี้” อีกอย่างโลกได้เกลียดชังพระเยซูเพราะว่าพระองค์ “ไม่ได้เป็นของโลก” แนวคิดที่ไม่ใช่ที่ว่าภาพลักษณ์ของพวกเขาแตกต่างจากภาพลักษณ์ของโลกสักเท่าไร แต่ที่ว่ามีมาและคุณลักษณะของพวกเขาแตกต่างเพราะว่าพวกเขาได้เชื่อในพระเยซู⁸⁸⁴ พระเยซูได้กล่าวถึงพระบิดาและโลกว่าเป็นความจงรักภักดีที่ต่อต้านกัน (เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:15)

เป็นที่ชัดเจนว่า ในความคิดนั้น พระเยซูกำลังกล่าวถึงบางสิ่งของสิ่งเหล่านี้ในคำอธิษฐานสำหรับผลประโยชน์ของพวกเขา อย่างไรก็ตามอย่างที่พระองค์ได้อธิษฐานก่อนหน้านั้นพร้อมกับผู้มอดคุณ อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส (เปรียบเทียบ 11:42)

17:15-16

พระเยซูไม่ได้ขอให้พระบิดาที่จะย้ายสาวกสิบเอ็ดคนไปจากโลกที่เป็นศัตรูขณะที่พระองค์กำลังจะจากไป พระองค์ได้อ้อนวอนให้พระบิดาที่จะรักษาพวกเขาไว้ให้จงรักภักดีต่อพระองค์เองในขณะที่พวกเขาได้ดำเนินชีวิตในโลกต่อไป พระเยซูได้กล่าวซ้ำความคิดของข้อ

ที่ 14x ในข้อที่ 16 เพื่อที่จะกล่าวถึงความแตกต่างที่สำคัญของพวกสาวกจากโลก ดังนั้น มันเป็นการปกป้องจาก “สิ่งชั่วร้าย” (คำกรีก *เฮค ทู โทเนรู*) ในโลกที่พวกเขาต้องการ วลีนี้สามารถหมายถึง “ความชั่วร้าย” โดยทั่วไป หรือสามารถเป็นการอ้างอิงถึง “มารร้าย” นั่นคือซาตาน การปรากฏในที่อื่นๆของวลีนี้ก็หวนใจให้เราที่จะตีความว่ามันเป็นการอ้างอิงถึง “มาร” ที่นี่ (เปรียบเทียบ มธ. 6:13; 1 ยน. 2:13-14; 3:12; 5:18-19) อย่างไรก็ตาม ทั้งสองแนวคิดอาจได้อยู่ในความคิดของพระเยซู⁸⁸⁵ แม้ว่าตอนนี้ซาตานถูกกล่าวโทษ มันยังคงปกครองโลกนี้อยู่โดยอิทธิพลและการหลอกลวง (1 ยน. 5:19)

ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร คริสเตียนหลายคนได้แสวงหาการผ่อนคลายจากความเกลียดชังของโลกโดยการถอนตัวจากโลกทางสังคม และในแนวทางอื่นๆ หรือโดยการประนีประนอมกับมัน บางคนมีแนวโน้มที่จะถอนตัวจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรและอันตราย ในขณะที่คนอื่นๆชอบที่ผสมผสานกับมัน อย่างไรก็ตาม น้ำพระทัยของ พระเยซูก็คือว่า พวกสาวกของพระองค์ไม่ควรทำสิ่งเหล่านี้ พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะจงรักภักดีต่อพระเจ้าต่อไป ในขณะที่กำลังรับใช้อย่างกระตือรือร้นในฐานะทูตของพระองค์แก่ผู้คนที่ยังไม่รอดในโลกที่ผิดบาป ความรู้สึกแห่งภารกิจและอัตลักษณ์ของเราควรควบคุมความปรารถนาของเราสำหรับความสะดวก

“เป็นการขึ้นกรานของพระเยซูนั่นเองที่มันอยู่ในการถูกละหลุมและความลำบากของชีวิตที่มนุษย์ต้องดำเนินความเป็นคริสเตียนของเขา”⁸⁸⁶

“คริสเตียนต้องไม่นำพวกเขาเองออกไปจากโลก แต่คงอยู่ในการติดต่อที่มีความหมายกับโลก ซึ่งวางใจในการปกป้องของพระเจ้าในขณะที่พวกเขาเป็นพยานเพื่อพระเยซู”⁸⁸⁷

“การอธิษฐานสามครั้งที่ไม่ได้ถูกตอบแก่ธรรมิกชนที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์คือ การอธิษฐานของโมเสส เอลียาห์ และโยนาห์ เกี่ยวกับการที่จะ ‘ถูก เอาออกไปจากโลก’”⁸⁸⁸

คำขอร้องสำหรับการชำระให้บริสุทธิ์ 17:17-19

17:17

“ที่จะชำระให้บริสุทธิ์” (คำกรีก *ฮักก็ อัดไซ*) หมายถึงที่จะแยกไว้เพื่อการรับใช้พระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 28:41; ยรม. 1:5) พระเยซูเป็นแบบอย่างที่เหมาะสมของบุคคลที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ พระองค์ได้อุทิศตนต่อหน้าพระทัยของพระเจ้าสำหรับพระองค์อย่างสมบูรณ์ และต่อเนื่อง การชำระให้บริสุทธิ์ในพระกิตติคุณยอห์นนั้นก็เพื่อภารกิจอยู่เสมอ⁸⁸⁹ วิธีของ *การชำระให้บริสุทธิ์* ของพวกสาวกก็คือ “ความจริง” ซึ่งพระเยซูได้อธิบายคือพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะเปิดเผย “พระวจนะ” ของพระเจ้าแก่มนุษย์ (1:1, 14; 14:6) และพระวิญญาณจะช่วยให้พวกสาวกของพระองค์เข้าใจพระวจนะนั้น (15:13) มันเป็นส่วนตัวและข้อเสนอ พระวจนะมายังเราผ่านทางพระวจนะที่มีชีวิต ของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ และพระวจนะ *ที่ถูกเขียนขึ้น* ของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระคัมภีร์

“พระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่เป็น ‘จริง’ เท่านั้น แต่เป็น ‘ความจริง’ อีกด้วย และมีอำนาจที่เปลี่ยนแปลง”⁸⁹⁰

วิธีที่พระเยซูได้ขอให้พระบิดาที่จะ “ชำระ” พวกสาวกให้บริสุทธิ์ก็โดยการใช้ “พระวจนะ” ของพระองค์ นี่หมายถึงว่า มันสำคัญสำหรับพวกสาวกที่จะรู้จัก เข้าใจ เชื่อและเชื่อฟังการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้แก่เรา พระวจนะของพระเจ้าที่พระเยซูได้เปิดเผย และที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ก็เป็นกุญแจสู่การชำระให้บริสุทธิ์เชิงปฏิบัติของพวกสาวก การชำระให้บริสุทธิ์เชิงปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการแยกออกเพื่อพระเจ้า (อุทิศตนต่อจุดประสงค์ต่างๆของพระเจ้าและแยก) จากโลก มารร้ายผู้ซึ่งปกครองโลก และการโกหกต่างๆที่มันแพร่ตลอดทั้งโลกที่ถูกหลอกลวง

“ด้วยความคิดนั้น เราก็ *เรียนรู้* ความจริงของพระเจ้าผ่านทางพระวจนะ ด้วยใจนั้นเราก็ *รัก* ความจริงของพระเจ้า, ซึ่งก็คือพระบุตร [เปรียบเทียบ 14:6] ด้วยความตั้งใจนั้นเราก็ *ยอม* ต่อพระวิญญาณ [แห่งความจริง, เปรียบเทียบ 14:17; 16:13] และ *ดำเนิน* ความจริงของพระเจ้าวันต่อวัน มันใช้ทั้งสามอย่างสำหรับประสบการณ์ที่สมคูลของการชำระให้บริสุทธิ์”⁸⁹¹

17:18

ถัดไปพระเยซูได้อธิบายถึงจุดประสงค์ของการชำระให้บริสุทธิ์ที่พระองค์ได้ขอร้องสำหรับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ได้ “ส่งพวกเขาไปในโลก” ด้วยภารกิจ (เปรียบเทียบ 13:20; 15:26-27; 20:21) ในทำนองเดียวกัน พระบิดาได้ “ส่ง” พระบุตร “ไปในโลก” ด้วยภารกิจ

(10:36) ในสองกรณีนั้น การชำระให้บริสุทธิ์ก็จำเป็นสำหรับความสำเร็จของภารกิจ

“คริสต์ศาสนาไม่เคยถูกให้หมายถึงที่จะถอนมนุษย์จากชีวิต แต่ถูกหมายถึงที่จะเสริมสร้างเขาให้ดีขึ้นเพื่อชีวิต คริสต์ศาสนาไม่ได้นำเสนอการพ้นจากปัญหาให้แก่เรา แต่นำเสนอวิธีให้แก่เราที่จะแก้ไขปัญหามาของเรา คริสต์ศาสนาไม่ได้นำเสนอสันติสุขที่ง่ายๆให้แก่เรา แต่นำเสนอสงครามที่มีชัยชนะให้แก่เรา คริสต์ศาสนาไม่ได้นำเสนอชีวิตที่ปัญหาถูกหลีกเลี่ยงและหลบได้ให้แก่เรา แต่นำเสนอชีวิตที่ปัญหาถูกเผชิญหน้าและถูกพิชิตให้แก่เรา . . . คริสเตียนต้องไม่ปรารถนาที่จะละทิ้งโลกเลย เขาต้องปรารถนาที่จะพิชิตโลกอยู่เสมอ”⁸⁹²

การเปรียบเทียบกับข้อที่ 20 ก็แสดงให้เห็นว่าในข้อ 6-19 นั้นพระเยซูได้อธิษฐานเพื่อสาวกสิบเอ็ดคนโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรถือว่าสิ่งที่พระองค์ได้ขอร้องเพื่อสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็จำกัดต่อพวกเขาโดยเฉพาะ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในข้อที่ 20 ไม่ใช่จากผู้เชื่อมกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง ราวกับว่าพวกเขาได้อยู่ในสถานะที่แยกกัน ตรงกันข้าม มันเป็นการเปิดกว้างของสนาม จากสาวกสิบเอ็ดคนไปยังบรรดาผู้ที่ติดตามพวกเขา ดังนั้น มันก็เป็นที่น่าพอใจว่าเมื่อพระเยซูได้อธิษฐานเพื่อสาวกสิบเอ็ดคน พระองค์จะอธิษฐานเพื่อบางสิ่งที่ไม่ใช่พวกเขาเท่านั้นที่ต้องการแต่ผู้สืบทอดของพวกเขาที่ต้องการอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เชื่อต่อมาทั้งหมดจะต้องการการชำระให้บริสุทธิ์โดย พระวาระของพระเจ้า เพื่อว่าพวกเขาสามารถบรรลุภารกิจของพวกเขา อย่างที่สาวกสิบเอ็ดคนได้รับบรรลุ

17:19

พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า พระองค์ได้ตั้งใจที่จะทำให้พระองค์เองบริสุทธิ์กว่าที่พระองค์ได้บริสุทธิ์ เนื่องจากว่านั่นจะเป็นไปไม่ได้ อย่างเป็นทางการแล้ว พระองค์ได้แยกพระองค์เองเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า “เพื่อเห็นแก่” พวกสาวกของพระองค์ พระองค์เป็นแบบอย่างของเราเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ที่สมบูรณ์ และการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ก็ทำให้การชำระให้บริสุทธิ์ของเราเป็นไปได้ ปราศจากการตายที่เสียสละของพระเยซู มันจะไม่มีผลและจะไม่มีภารกิจสำหรับเรา มันจะไม่มีชำระให้บริสุทธิ์สำหรับเราเช่นกัน หนึ่งในจุดประสงค์ของการตายของพระเยซูก็เพื่อที่จะแยกผู้เชื่อออกไปเพื่อพระเจ้าและภารกิจของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะทำหน้าที่ในฐานะปุโรหิตในโลกนี้ (1 ปต. 2:9)

3. คำขอร้องของพระเยซูสำหรับผู้เชื่อในอนาคต 17:20-26

ขณะที่พระเยซูได้คิดถึงเกี่ยวกับพวกสาวกที่จะเชื่อในพระองค์ผ่านทางพยานของสาวกสิบเอ็ดคนนั้น พระองค์ได้ขอร้องสองสิ่งจากพระบิดาสำหรับพวกเขา คือ เอกภาพและการได้รับเกียรติ

คำขอร้องสำหรับเอกภาพ 17:20-23

17:20 ตอนนี้พระเยซูได้ระบุถึงผู้เชื่อในอนาคตว่าเป็นเป่าแห่งการวิงวอนเผื่อของพระองค์ เช่นเดียวกับสาวกสิบเอ็ดคน พระองค์ได้อธิบายว่าพวกเขาเป็นบรรดา “ผู้” จะ “เชื่อ”... ผ่านทาง” พยานของสาวกสิบเอ็ดคน (“ถ้อยคำของพวกเขา”)

“อย่างที่พ่อแม่จัดเตรียมเพื่อลูกๆของลูกๆของพวกเขาที่ยังไม่ได้เกิดมา องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ระลึกถึงผู้เชื่อในอนาคต เช่นเดียวกับผู้เชื่อแห่งชนรุ่นแรก”⁸⁹³

คริสเตียนทั้งหมดได้มาหาพระเยซูคริสต์ไม่ว่าโดยตรงหรือทางอ้อม ผ่านทางหนึ่งในสาวกหรืออัครทูตดั้งเดิม อย่างที่เราได้เห็นนั้น ยอห์นได้มีความสนใจพิเศษในการเน้นถึงความสำคัญและประสิทธิภาพของพยานของผู้เชื่อ พยานนี้เป็นการแสดงออกให้เห็นประจักษ์ของภารกิจที่ซึ่งพระเยซูได้อ้างอิงถึงมาตลอด (ข้อ 18-19) แม้ว่าสาวกสิบเอ็ดคนจะทำให้พระเยซูผิดหวังในไม่ช้า พวกเขาจะกลับมาเพื่อจะติดตามพระองค์และจะดำเนินภารกิจที่พระองค์ได้ให้แก่พวกเขา

17:21 พระเยซูได้อธิษฐานเพื่อเอกภาพของผู้เชื่อ “ทุกคน” และสำหรับเอกภาพของสาวกสิบเอ็ดคน (ข้อ 11) เอกภาพนี้ขึ้นอยู่กับการยึดมั่นในความจริงของพระเจ้า และมันสะท้อนถึงเอกภาพที่มีอยู่ระหว่างพระบิดาและพระบุตร ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันคือการรวมกันกับพระบิดาและพระบุตร “ที่พวกเขาทั้งหลายจะอยู่ในเราอีกด้วย” (เปรียบเทียบ บทที่ 15) พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานนี้อย่างเริ่มแรกในวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระองค์ได้รวมผู้เชื่อกับพระองค์เองในพระกายของพระคริสต์ ซึ่งก็คือคริสตจักร (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:13)

จุดประสงค์ของเอกภาพนี้คือ “เพื่อโลก” จะได้ “เชื่อ” ว่าพระบิดาได้ “ส่ง” พระบุตรมา นั่นคือว่าพระเยซูทรงเป็น พระบุตรของพระเจ้า การแสดงออกถึงความรักร่วมกันท่ามกลางพวกสาวกของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นสาวกของพระองค์ ความรักของพวกเขาสำหรับ

ซึ่งและกันแสดงให้เห็นว่าพวกเขาทำตามคำสอนของพระองค์และมีชีวิตของพระองค์อย่างแท้จริง สิ่งนี้ให้หลักฐานที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระองค์ได้อ้างว่าเป็นอย่างแท้จริง มันแก้ต่างคำสอนของพระองค์และให้เกียรติพระองค์

“ตั้งแต่การเริ่มต้นของชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อจนถึงการได้รับเกียรติสุดท้ายของเขา นั้น ความเป็นบิดาของพระเจ้าเป็นพื้นฐานสำหรับประสบการณ์ของผู้เชื่อ. . . ความสัมพันธ์นี้ของพระเจ้ากับมนุษย์ซึ่งถูกทำเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบในชีวิตของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นทั้งการแสดงออกที่สูงที่สุดของความตระหนักรู้ถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับ พระเจ้า และการบรรลุเต็มที่ที่มนุษย์สามารถไปถึงได้ผ่านทางความร่วมมือกันกับพระองค์”⁸⁹⁴

ข้อนี้เป็นข้อโปรดของบรรดาผู้ส่งเสริมกลุ่มเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างศาสนาต่างๆ อย่างไรก็ตาม อย่างที่เนื้อหาและบริบทของข้อนี้อธิบายนั้น พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงเอกภาพทางสถาบัน แต่เป็นเอกภาพส่วนตัวท่ามกลางผู้เชื่อแท้ (เปรียบเทียบกับ อฟ. 2:15) พระองค์ได้อธิษฐานว่าผู้เชื่อแท้ “ทุกคน” จะ “เป็นหนึ่งเดียว” ในความรักของพวกเขาสำหรับซึ่งกันและกัน การงานของพวกเขาคือสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ และการอุทิศตนของพวกเขาคือภารกิจของพวกเขา การแตกแยกท่ามกลางคริสเตียนที่ปฏิญาณตนได้ทำลายจุดประสงค์ของพระเยซูที่ว่าโลกจะเชื่อในพระองค์ อย่างไรก็ตาม การแก้ไขต่อปัญหานี้ไม่ใช่ที่จะตั้งเอกภาพทางสถาบันที่ปลอมซึ่งละเลยพื้นฐานต่างๆสำหรับเอกภาพแท้ และนำเสนอด้านหน้าที่หลอกลวงของเอกภาพ แต่ที่จะส่งเสริมความรักสำหรับซึ่งกันและกันท่ามกลางผู้เชื่อแท้

17:22

พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงธรรมชาติของเอกภาพที่พระองค์ได้ขอร้องจากพระบิดา ในแง่ไหนที่ผู้เชื่อทุกคนแบ่งปันใน “เกียรติ” ของพระเจ้า? บางทีพระเยซูได้กล่าวถึงการที่พระองค์นำความรู้เต็มที่เกี่ยวกับพระเจ้าไปยังพวกเขา การเปิดเผยของพระเจ้าส่งผลต่อเกียรติสำหรับพระเจ้า เมื่อผู้เชื่อเข้าใจและเชื่อการเปิดเผยของพระเจ้าที่พระเยซูได้นำมานั้น พวกเขาก็มาเป็นผู้เข้าร่วมแห่ง “เกียรติ” นั้น นี่เป็นสิ่งอื่นที่พวกเขาแบ่งปันในเอกภาพกับซึ่งกันและกัน ซึ่งพระบิดาและพระบุตรก็แบ่งปันกับซึ่งกันและกันอีกด้วย อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าเกียรติในที่นี้อ้างอิงถึงงานแห่งการไถ่ของพระคริสต์ แต่หัวข้อนั้นไม่ได้โดดเด่นในบริบทนี้เท่ากับการเปิดเผยของพระเจ้า

17:23

ข้อนี้พัฒนาความคิดของข้อที่ 21 พระเยซูต้องการ “เอกภาพ” ท่ามกลางผู้เชื่อที่จะยิ่งใหญ่และที่จะชัดเจนจน “โลก” จะเชื่อ (“รู้จัก”) ข่าวสารของพระเยซู โลกจะเห็นอีกว่าพระเจ้าได้เทความรักของพระองค์ลงบนผู้เชื่อและ พระเยซู จึงสังเกตว่าพระเยซูได้บ่งบอกว่าพระองค์จะอยู่ในผู้เชื่ออย่างที่พระบิดาได้อยู่ในพระองค์ (“ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์”) สมาชิกทั้งสามของพระภาคของพระเจ้าอยู่ในคริสเตียน (14:23; รม. 8:9; คส. 1:27) การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้ารวมคริสเตียนไว้ในพระกายของพระคริสต์และให้เกียรติพระเจ้า

คำขอร้องสำหรับการได้รับเกียรติ 17:24-26

17:24

ที่นี่ เป็นที่ชัดเจนว่า คำขอร้องของพระเยซูได้รวมสาวกสิบเอ็ดคนกับผู้ถูกเลือกสรรทุกคน พระองค์ต้องการให้พวกเขาทั้งหมดที่จะ “เห็น” หรือ *สังเกต* (คำกรีก *θεωω* โรชิน) “เกียรติ” ที่พระบิดาจะคืนแก่พระบุตรหลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (ข้อ 5; เปรียบเทียบ 1 ยน. 3:2) นี่ดูเหมือนจะเป็นการอ้างอิงถึง “เกียรติ” ที่มีอยู่ก่อนอันสำคัญของพระเยซู (“เกียรติของเรา... ก่อนการสร้างโลก”) ความอภัยของพระองค์ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ก็ชั่วคราวเท่านั้น การได้รับเกียรติจะเริ่มต้นสำหรับคริสเตียนเริ่มแรก ณ การตายหรือการถูกรับขึ้นไป ไม่ว่าจะอันไหนก็ตามมาก่อน (เปรียบเทียบ 14:2-3; 2 คร. 5:6-8) การได้รับเกียรติของเรารวมถึงการอยู่กับพระเยซูเป็นนิรันดร์ (เปรียบเทียบ คส. 3:4; 1 ธส. 4:17) เนื่องจากว่า “ความปรารถนา” หรือพระทัย (คำกรีก *θεωω* โด) ของพระเยซูเหมือนกันกับน้ำพระทัยของพระบิดา (เปรียบเทียบ 4:34; 5:30; 6:38) เราสามารถรู้ว่าพระบิดาจะตอบคำขอร้องนี้

“ภาษาที่ธรรมดาของการอธิษฐานก็มีการเปลี่ยนแปลงเพราะว่าพระเยซูกำลังกล่าวอย่างที่มีนัยได้เป็นภายในพระภาคพระเจ้า”⁸⁹⁵

นี่เป็นหนึ่งในพระคัมภีร์ตอนที่ชัดเจนที่สุดในพันธสัญญาใหม่ที่ชี้แจงถึงการเป็นรองนิรันดร์ของพระบุตรต่อพระบิดา (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:24, 28; อฟ. 3:21; ฟป. 2:9-11)⁸⁹⁶

17:25-26

พระเยซูได้สรุปคำอธิษฐานของพระองค์อย่างที่พระองค์ได้เริ่มต้น โดยการกล่าวต่อพระบิดาของพระองค์โดยชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 1, 11) โดยการเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดาผู้ทรงธรรม”

ของพระองค์นั้น พระเยซูได้ยืนยันถึงความเชื่อถือว่าพระเจ้าจะทำ *สิ่งที่ถูกต้อง* ในการตอบคำ อ้อนวอนที่พระองค์ได้นำเสนอ *สิ่งนี้* ได้รวมถึงการให้เกียรติ พระบุตร และการนำบรรดาผู้เชื่อ ของพระองค์ไปยังสวรรค์อย่างปลอดภัยที่พวกเขาจะเห็นพระสิริของพระองค์

ภารกิจของพระเยซูไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งที่ทั้งโลกมารู้จักพระเจ้าโดยประสบการณ์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูเองได้รู้จัก พระบิดา และสาวกสิบเอ็ดคนได้มาเชื่อว่าพระเยซูเป็นการเปิดเผยของ พระบิดา พระเยซูจะเปิดเผยพระบิดาต่อไป เพื่อว่า “ความรัก” ของพระบิดาจะคงอยู่ในพวกเขา (“จะอยู่ในพวกเขา”) มันจะอยู่เพราะว่าพระเยซูเองจะคงอยู่ในพวกเขา (“ข้าพระองค์อยู่ใน พวกเขา”) บางที *เอน* ใน (“ที่นี้หมายถึงทั้ง และ ”ใน“ท่ามกลาง”⁸⁹⁷

“... ในคำอธิษฐานนี้ พระเยซู *เสนอรายงาน* เกี่ยวกับงานของพระองค์ให้แก่พระบิดา และมีสิ่งที่เจาะจง เจ็ดอย่าง คือ หนึ่ง พระองค์ได้ถวายเกียรติแก่พระบิดาใน โลก)17:4) สอง พระองค์ได้ทำกิจที่ได้มอบ ให้แก่พระองค์กระทำนั้นสำเร็จ)17:4) สาม พระองค์ได้สำแดงพระนามของพระบิดาแก่คนทั้งหลาย ของพระองค์เอง)17:6 [26] สี่ พระองค์ได้ให้พระคำรัสของพระบิดาแก่พวกเขา)17:8, 14) ห้า พระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาอย่างผู้เลี้ยงพิทักษ์รักษาแกะของเขา)17:12) หก พระองค์ได้ส่งพวกเขาไปในโลก)17:18) เจ็ด พระองค์ได้ให้มอบเกียรติแก่พวกเขาซึ่งพระบิดาได้ประทานแก่พระองค์)17:22) จงสังเกต ‘ข้าพระองค์ได้ ในแต่ละข้อ’ [ในฉบับ AV]”⁸⁹⁸

“เจ็ดสิ่งที่พระคริสต์ได้ขอพระบิดาเพื่อชุมชนทั้งหมดของผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระองค์ หนึ่ง พระองค์ ได้อธิษฐานเพื่อ *การพิทักษ์รักษา* ของพวกเขา ว่า ‘ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์ รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์’ (7:11) สอง เพื่อ *ความยินดีปรีดา* ของพวกเขา ว่า ‘เพื่อให้เขาได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม’ (17:13) สาม เพื่อ *การปลดเปลื้อง* ของพวกเขาจากความชั่วร้าย ว่า ‘แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากมาร ร้าย’ (17:15) สี่ เพื่อ *การชำระให้บริสุทธิ์* ของพวกเขา ว่า ‘ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความ จริง’ (17:17) ห้า เพื่อ *การรวมตัวกัน* ของพวกเขา ว่า ‘เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน’ (17:21) หก เพื่อ *การสมาคม* ของพวกเขากับพระองค์เอง ว่า ‘ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น ที่ พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้น’ (17:24) เจ็ด เพื่อ *ความอึ้งใจ* ของพวกเขา [ตัวเอียงถูกเพิ่มเข้ามา] ว่า ‘เพื่อเขาจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของข้าพระองค์’ (17:24)

“การวิเคราะห์ที่ระมัดระวังของคำอธิษฐานนี้ก็เปิดเผยถึงความเป็นจริงที่ว่า อย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้า กระตุ้นการอ้อนวอนอันหนึ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพระองค์เอง โดยการอ้อนวอนเจ็ดอย่างนั้น ดังนั้น พระองค์ก็ได้สนับสนุนการอ้อนวอนเจ็ดอย่างเพื่อประชาชนของพระองค์โดยการอ้อนวอนเจ็ดอย่าง. . .

มันจะต้องเป็นที่สังเกตอีกว่า ในคำอธิษฐานนี้ บรรดาผู้เชื่อถูกไต่ตรองในความสัมพันธ์เจ็ด“อย่างต่อ โลก“ . . . มีของประทาน เจ็ด อย่างที่ถูกอ้างอิงถึงในบทนี้ ลืออย่างถูกมอบแด่พระผู้เป็นสื่อกลาง และ สามอย่างถูกมอบแด่ประชาชนของพระองค์”. . .⁸⁹⁹

นั่นก็สรุปคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูสำหรับพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ นี่เป็นส่วนที่สำคัญของพันธกิจส่วนตัวของพระองค์แห่งการเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา เราสามารถสรุปประเด็นหลักๆ ของมันได้ดังต่อไปนี้คือ พระเยซูได้ขอเพื่อ *พระองค์เอง*: การได้รับเกียรติ (ข้อ 1, 5), พระบิดาจะได้รับเกียรติ (ข้อ 1) พระองค์ได้ขอเพื่อ *สาวกสิบเอ็ดคน (และบรรดาผู้สืบทอดของพวกเขา)*: ความสัตย์ซื่อ (ข้อ 11) ผลลัพธ์ต่างๆของความสัตย์ซื่อของพวกเขาจะเป็นเอกภาพของพวกเขา (ข้อ 11) และความยินดีของพวกเขา (ข้อ 13) วิธีไปสู่ความสัตย์ซื่อของพวกเขาจะเป็นการปกป้องของพวกเขา (จากความชั่ว; ข้อ 15) และการชำระให้บริสุทธิ์ของพวกเขา (ข้อ 17) พระองค์ได้ขอเพื่อ *ผู้เชื่อในอนาคต: เอกภาพ* (ข้อ 21, 22, 23) ในปัจจุบัน เพื่อว่าโลกจะเชื่อ (ข้อ 21, 23), และ *สวรรค์* (ข้อ 24) ในอนาคต เพื่อว่าผู้เชื่อจะเห็นพระสิริของพระองค์ (ข้อ 24) และประสพกับความรักของพระเจ้าอย่างเต็มที่ (ข้อ 26)

ส่วนนี้ของพันธกิจของพระเยซูได้เริ่มต้นด้วยการเรียกเพื่อความถ่อมใจในปัจจุบัน (13:1-12) และจบลงด้วยความแนใจถึงเกียรติในอนาคต (17:24-27) ในระหว่างนั้น พระเยซูได้ให้การเปิดเผยต่างๆถึงความสำคัญของความรักพันธกิจของการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระสัญญาถึงคำตอบต่อคำอธิษฐาน และคำแนะนำเกี่ยวกับความสำคัญของการอยู่ในพระคริสต์

IV. พันธกิจการทนทุกข์ของพระเยซู บทที่ 18-20

มีหลายลักษณะที่แยกแยะการบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซูจากการบันทึกใน พระกิตติคุณ-สัมพันธ์ แรกสุด คนโรมันก็โดดเด่นมากขึ้นเล็กน้อยในพระกิตติคุณ แต่พวกเขาไม่ได้ก่อตั้งการปรากฏอย่างใหญ่หลวงจนพวกเขามีกำลังเหนือบุคคลอื่นๆผู้ซึ่งได้ต่อต้านพระเยซู ประการที่สอง ยอห์นได้พรรณนาอย่างชัดเจน

มากขึ้นว่าพระเยซูมีการควบคุมถึงจุดหมายของพระองค์ ตัวอย่างเช่น ยอห์นไม่ได้บันทึกความทรนของพระเยซูในสวนเกทเสมณี สิ่งนี้ก็สอดคล้องกับการเน้นของท่านว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ประการที่สาม ยอห์นได้รวมเนื้อหาที่พระกิตติคุณฟ้องได้ละเว้นไว้ สิ่งนี้เช่นกันก็สะท้อนถึง การเน้นต่างๆที่ยอห์นต้องการกล่าวเมื่อพิจารณาถึงจุดประสงค์ต่างๆของท่านสำหรับการเขียน สิ่งที่มีการเน้นเหล่านี้เป็นนั้นก็ชัดเจนมากขึ้นขณะที่เราพิจารณาลักษณะที่ท่านได้รวมไว้

ยอห์นได้เน้นสามสิ่งในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซูคือ (1) ความสมัครใจแห่งการทนทุกข์ของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 18:4, 8, 11; 36; 19:28, 30) (2) ความสำเร็จของแผนการของพระเจ้าในการทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 18:4, 9, 11, 19:11, 24, 28) (3) สง่าราศีที่ได้ฉายตลอดการทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 18:6, 20-23, 37; 19:11, 26-27, 36-37)⁹⁰⁰

“มนุษย์จะทำการอย่างเลวที่สุด และพระเจ้าจะตอบสนองด้วยสิ่งดีที่สุดของพระองค์ ‘แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น’ (รม. 5:20)”⁹⁰¹

ก. การนำเสนอพระองค์เองของพระเยซูต่อพวกศัตรูของพระองค์ 18:1-11 (เปรียบเทียบ มธ. 26:47-56; มก. 14:43-52; ลก. 22:47-53)

18:1 เป็นที่ชัดเจนว่า “ถ้อยคำเหล่านี้” อ้างอิงถึงทุกสิ่งทีพระเยซูได้กล่าวในบทที่ 13-17 ซึ่งเป็นทุกสิ่งทีพระองค์อาจได้กล่าวถึงในห้องชั้นบน หัวยจิตโรนได้ก่อตั้งเขตแดนทิศตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็ม “หัวยหินโรน” “ซีคาร์” เป็น บริเวณ ลำธารที่แห้งผาก อีกด้วย ซึ่งมีน้ำเมื่อฝนได้ตกหนักเท่านั้น ภูเขาเมกอกเทศและสวนเกทเสมณีอยู่ตรงข้ามกับหัวยจิตโรนไปยังทิศตะวันตก ยอห์นเพียงแคได้อ้างอิงถึงสวนเกทเสมณีว่าเป็นสถานที่แห่งการถูกจับกุมของพระเยซู ท่านไม่ได้บันทึกการอธิษฐานของพระเยซูที่นี่ (เปรียบเทียบ มธ. 26:30, 36-46; มก. 14:26, 32-42; ลก. 22:39-46) คำกริยาต่างๆที่ยอห์นได้ใช้เพื่อจะอธิบายว่าพระเยซูเข้าไปและออกจากสวนเกทเสมณีบ่งบอกว่ามันคงเป็นสวนที่มีกำแพงล้อม (เปรียบเทียบ ข้อ 13)

“สวนเกทเสมณีในปัจจุบันเป็นพื้นที่ที่สี่เหลี่ยมจตุรัสขนาดประมาณ 70 ก้าวเท่านั้น และแม้ว่าดินมะกอกเทศเก่าแก่ที่ขรุขระของมันไม่สามารถเป็นดินมะกอกเทศเหล่านั้น (ถ้ามันมีแบบนั้น) ของสมัยของพระเยซูได้ เนื่องจากว่าดินไม้ทุกต้นในหัวยนั้น คือต้น

เหล่านั้นที่ได้ยื่นเงาของพวกมันเหนือพระเยซู ก็ได้ถูกโค่นลงในการล้อมโจมตีของโรม
นั้น พวกมันอาจได้งอกจากรากเก่าแก่หรือจากแกนเล็กๆน้อยๆ”⁹⁰²

“สถานที่ตั้งตามธรรมเนียม ซึ่งอาจเป็นสถานที่ตั้งแท่นบูชาในวันเวลาตั้งแต่สมัยของ
คอนสแตนติน เมื่อ ‘บรรดาผู้สัจย์ชื่อได้รื้อนรันทึจะนำเสนอคำอธิบายฐานของพวกเขา
ที่นี่’ (Euseb. ‘Onom.’ s. v.)”⁹⁰³

การเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ของพระเยซูและของดาวิด ณ จุดนี้ก็สะดุดตา ทั้งสอง
คนได้ข้ามห้วยจิดโรน ซึ่งได้ถูกปฏิเสธโดยชนชาติของพวกเขา และถูกทรยศโดยใครคนหนึ่ง
ใกล้ชิดกับพวกเขาอย่างมาก และการแขวนก็ตามหลังสองเหตุการณ์นั้น (เปรียบเทียบ 2 ซมอ.
15; 18:9-17; มธ. 27:3-10; ยน. 18:1-3)

18:2 เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้บันทึกรายละเอียดนี้เพราะว่ามันแสดงให้เห็นว่า พระเยซูไม่ได้
พยายามที่จะหลีกเลี่ยงการจับกุม ตรงกันข้าม พระองค์ได้ตั้งใจไปยัง “สถานที่” ที่ “ยูดาส”
ได้คาดหวังอย่างชัดเจน (“ได้รู้”) ว่าพระองค์จะไป (เปรียบเทียบ ลก. 21:37; 22:39)

“บางทีนี่หมายถึงว่าพระองค์และพวกสาวกเคยพักแรม นอนหลับในที่กลางแจ้ง และ
บางทีในสวนแห่งนี้”⁹⁰⁴

18:3 ยอห์นเท่านั้นได้อ้างอิงถึงการปรากฏตัวของพวกทหารโรมัน “หมู่ทหาร” (คำละติน *โคฮอร์ส*)
โรมันตามปกติแล้วประกอบด้วยทหาร 600 นาย อย่างไรก็ตาม บางครั้ง คำกรีก *สเปียรา*
ที่แปลว่า “หมู่คน” หรือ “กองย่อย” ได้อ้างอิงถึงกลุ่มที่เล็กกว่าของคน 200 คนเท่านั้น⁹⁰⁵ ยอห์น
ไม่ได้ใช้คำที่แน่นอนเพื่อจะอธิบายถึงจำนวนของทหารที่ยูดาสได้นำมา และมันเป็นไปได้ว่า
ทหารน้อยกว่า 200 นายได้ปรากฏตัว พวกโรมันได้ส่งทหารไปประจำการในป้อมแอนโทเนีย
ระหว่างเทศกาลต่างๆของคนยิว มันอยู่ทางเหนือของพระวิหาร ตามปกติแล้วทหารเหล่านี้ได้
พักในซีซาร์ียาบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งเป็นเมืองหลวงทางจังหวัดของโรม
เซโรคมหาราชได้สร้างเมืองที่สวยงามพร้อมกับท่าเรือพิเศษที่นั่น⁹⁰⁶

“เจ้าหน้าที่” ของพระวิหารของคนยิวได้มากับทหารโรมัน ดังนั้นยอห์นได้นำเสนอทั้งต่างชาติ
และคนยิวว่ามีส่วนในการจับกุมของพระเยซู พวกเขาได้ถือ “โคมไฟและคบเพลิง” เพื่อจะ

เสาะหาพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้คิดว่าพระองค์อาจได้พยายามที่จะซ่อนตัว ปัสกา ได้มีขึ้นเมื่อดวงจันทร์เต็มดวงอยู่เสมอ พวกเขาได้มี “อาวูธ” อีกด้วยที่จะยับยั้งใครก็ตามผู้ซึ่ง อาจจะต่อต้านแผนการของพวกเขาก็จะจับกุมพระเยซู ยูดาสได้ทำหน้าที่ในฐานะคนนำทาง ของพวกเขา เขาไม่มีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา

18:4

ยอห์นได้สังเกตว่าเมื่อพระเยซูได้เข้าหาพวกผู้นำของทหารนั้น พระองค์ได้ทราบถึงความตั้งใจ ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 10:14, 17-18) ท่านได้นำเสนออย่างต่อเนื่องถึงการตายของพระเยซู ในฐานะการเสียสละตนเองที่สมควรใจ ก่อนหน้านั้นในพันธกิจของพระองค์ พระเยซูได้ถอน ตัวจากความขัดแย้งกับพวกเจ้าหน้าที่เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่ถึง (10:40; 11:54) แต่ตอนนี้เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว (17:1)

18:5-6

บางที่ยอห์นได้เลือกที่จะไม่บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสได้ระบุพระเยซูโดยการจับพระองค์ เพื่อที่จะสนับสนุนอำนาจแห่งคำถามของพระเยซูคือ “ท่านทั้งหลายมาหาใคร?” อย่างไรก็ตาม ท่านได้อ้างอิงถึงการปรากฏตัวของยูดาส เนื่องจากเขาเป็นบุคคลหลักในการจับกุมของพระเยซู ยอห์น ได้เน้นถึงการควบคุมอย่างสมบูรณ์ของพระเยซูเหนือสถานการณ์นั้น พระองค์ได้ระบุ พระองค์เองในฐานะบุคคลที่พวกเขาได้แสวงหา แทนที่จะถูกระบุโดยผู้ทรยศของพระองค์

พระเยซูได้ตอบด้วยอนุประโยคนี้ “เราคือผู้นั้นแหละ” (คำกรีก *เอก โท เอมี*) อย่างที่เราได้ สังเกตในที่อื่นๆ นี่เป็นการอ้างถึงความเป็นพระเจ้าเมื่อพระเยซูได้กล่าวมันในสถานการณ์ บางอย่าง (เช่น 8:24, 28, 58) อย่างไรก็ตาม มันเป็นแนวทางปกติเช่นกันที่จะตอบพวกทหาร ที่นี้ (เปรียบเทียบ 9:9) นักตีความบางคนได้สรุปว่าการอธิบายของยอห์นเกี่ยวกับการ ตอบสนองของพวกทหารต่อการระบุถึงพระองค์เองของพระเยซูก็บ่งบอกว่าพวกเขาได้ถือว่า ถ้อยคำของพระองค์เป็นการอ้างถึงการเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 27:2) อย่างไรก็ตาม ใน โอกาสอื่นๆ เมื่อผู้ฟังของพระเยซูได้เข้าใจว่าพระองค์กำลังอ้างถึงการเป็นพระเจ้า พวกเขาก็ได้ พยายามที่จะเอาหินขว้างพระองค์

ณ จุดนี้ เจ้าหน้าที่พระวิหารได้ “ถอยหลังและล้มลงที่ดิน” สักครู่หนึ่ง ได้ยื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และได้ดำเนินการที่จะจับกุมพระองค์ บางที่ยอห์นได้พูดเปรียบแก่ผู้อ่านของท่านว่าพวกทหาร ได้ตอบสนองดีกว่าที่พวกเขาได้รู้ โดยการถอยหลัง อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่ว่า

พวกเขาได้ถือว่าถ้อยคำของพระเยซูเป็นการอ้างอิงถึงความเป็นพระเจ้าในบริบทนี้ บางทีพวกเขาได้ “ถอยหลังและล้มลงที่ดิน” เพราะว่า จากการที่ตกใจนั้น พวกเขาไม่สามารถเชื่อได้ว่าคนที่พวกเขาได้ออกมาจับ ได้คาดหวังที่จะตามล่านั้นก็จําแนกต่อพวกเขาอย่างแท้จริง แทนที่จะต้องตามล่าชาวชนบทที่กำลังหนีไป พวกเขาก็ได้พบผู้นำที่ออกคำสั่งผู้ซึ่งได้เผชิญหน้ากับพวกเขาอย่างกล้าหาญ⁹⁰⁷

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เนื่องจากว่ามันเป็นธรรมเนียมสำหรับพวกเรบีที่จะจับพวกสาวกของพวกเขา ก่อน แต่ที่นี้ยูดาสได้จับพระเยซูก่อน การดูถูกนี้ที่มีต่อตัวบุคคลของพระเยซูได้ทำให้พวกทหารตกใจจนพวกเขาได้ถอยหลังและล้มลง⁹⁰⁸

มุมมองที่สามเป็นดังนี้:

“มันเป็นไปได้ที่ว่าในข้อที่ 5-6 ยอห์นได้บันทึกเหตุการณ์ที่ซึ่งพวกผู้ต่อต้านของพระเยซูได้ถอยหนีจากความประหลาดใจหรือความเกลียดชังของสิ่งที่พวกเขาได้รับรู้ว่าเป็นการหมิ่นประมาท แต่สำหรับผู้อ่านของพระกิตติคุณนี้ ผู้ซึ่งรู้แล้วว่าพระเยซูเป็นใครและที่ว่าการอ้างของพระองค์ถึงการเข้าส่วนกับพระเจ้าเป็นจริงนั้น การตอบสนองของพวกศัตรูก็เหินแสมอย่างสูงส่ง ผู้ทรยศคือยูดาสเองนั้นได้ล้มลงแทบพระบาทของพระเยซูก่อนที่พวกทหารได้นำพระองค์ไปสู่การถูกไต่สวนและการถูกตรึงของพระองค์”⁹⁰⁹

“คำพูดของพระเยซูเท่านั้น บางทีเนื่องจากถูกแสดงออกในภาษาที่เหมาะสมสำหรับ) พระเจ้าเอง (ดู 8:24) ก็เพียงพอที่จะขับไล่พวกศัตรูของพระองค์”⁹¹⁰

18:7-9

ดูเหมือนว่าพระเยซูได้ตั้งใจในการปกป้องพวกสาวกของพระองค์มากกว่าการทำการอ้างถึงการเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ 10:11) การเป็นผู้นำที่ออกคำสั่งอย่างที่พระองค์เป็นนั้น แรกสุดพระเยซูได้ทำให้แน่ใจว่าพวกสาวกของพระองค์จะปลอดภัยก่อนที่พระองค์ได้ยอมให้พวกผู้จับกุมของพระองค์ที่จะนำพระองค์ไป (17:12; เปรียบเทียบ 6:38-39; 10:28) นี่เป็นการแสดงก่อนถึงงานของพระองค์สำหรับพวกเขาที่บนกางเขน

“ความยุ่งยากเกิดขึ้นเนื่องจากการไถ่เกลี่ยของเหตุการณ์ต่างๆซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ในตอนนี้ [ข้อ 5-8] กับการบรรยายถึงการทรยศในพระกิตติคุณพ้อง ในพระกิตติคุณพ้องนั้น การจับกุมตามหลังการจับของยูดาสอย่างตึ๋งหนืด ซึ่งขอร้องไม่ได้อ้างอิงถึง (มธ. 26:50; มก. 14:45-46; แต่ดู ลก. 22:48-54) มันอยากอย่างมากที่จะเชื่อว่าการจับไม่ได้มาก่อน ข้อที่ 4 หรือมาหลังข้อที่ 8 บางทีมันง่ายที่สุดที่จะทึกทักเอาว่าการปรากฏตัวที่ไม่ได้คาดหวังไว้ของพระเยซูภายนอกการล้อมรอบได้ก่อวางแผนการของยูดาสผู้ซึ่งได้คาดหวังที่จะพบพรรคพวกทั้งหมดที่พักภายในสวนนั้น และในครั้งหนึ่งนั้นเขาได้ล้มเหลวที่จะให้เครื่องหมายที่ได้กำหนดไว้ และยังคงตกใจกลัวในฝูงชนนั้น (ข้อ 5) ถ้าเป็นอย่างนั้น เหตุการณ์ของข้อที่ 6 ได้ตามมา และหลังจากนั้นยูดาสได้มีความกล้าหาญและได้ไปหาพระคริสต์ (มธ. 26:49-50; มก. 14:45) ผู้ซึ่งจากนั้นได้ผลักพระองค์ (ลก. 22:48) และอีกครั้งหนึ่งได้กล่าวต่อฝูงชนที่ลี้ภัย

“ด้วยความเป็นไปได้ค่อนข้างน้อย อย่างที่มันดูเหมือนนั้น (แต่ดูการอธิบายใน มธ. 26:49) คนอื่นๆก็ทึกทักเอาว่าการจับของยูดาสได้นำหน้าคำถามแรก *ท่านทั้งหลายมาหาใคร?* ทันที และจากการที่ได้สัมผัสโดยการว่ากล่าวของพระอาจารย์ของเขานั้น (ลก. 22:48) เขาก็ได้ถอยหลังไปยังฝูงชน ไม่ว่าจะมองไปไหนก็ไม่ได้นำเสนอสิ่งที่ครบถ้วนซึ่งสามารถเข้าใจได้ดี แต่ถ้อยคำในข้อที่ 5 (*ยืนอยู่*) ก็เหมาะสมต่อท่าทีของผู้หนึ่งซึ่งลี้ภัยที่จะทำอย่างที่ได้ตั้งใจที่จะทำมากกว่าท่าทีของผู้หนึ่งซึ่งได้ล่าถอยแล้ว”¹¹

การกล่าวซ้ำของคำถามของพวกเขาและการตอบของพระเยซูก็เน้นถึงความเป็นอิสระและสิทธิอำนาจของพระเยซู

18:10

พระกิตติคุณทั้งสี่บันทึกเหตุการณ์นี้ แต่ขอร้องเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เอ่ยชื่อ “เปโตร” และ “มัลคัส” การเอ่ยชื่อของพวกเขาทำให้เรื่องราวนี้เห็นประจักษ์มากขึ้น ขอร้องเป็นประจักษ์พยานของการทนทุกข์ของพระเยซู ดังนั้นมันจึงไม่ผิดปกติที่ว่าเขาจะอ้างอิงถึงชื่อเหล่านี้ “ดาบ” (คำกรีก *μάχαιρα*) เล็กที่เปโตรได้ใช้บางทีก็เล็กกว่าดาบสั้นสองคม การกระทำของเขานั้น โง่เขลา แต่มันอธิบายถึงความกล้าหาญและการอุทิศตนของเขาต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ 13:37)

“มันเป็นสิ่งต้องห้ามที่จะถือพกพาอาวุธในวันเทศกาล”¹²

อย่างไรก็ตาม พวกสาวกมีดาบหรือมีดสองเล่มในการครอบครองของพวกเขา .ลก)22:38) พวกเขาได้คาดหวังถึงปัญหาในกรุงเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ)11:16)

18:11 การตอบสนองของพระเยซู อย่างที่ขอร้องได้บันทึกนั้นก็มุ่งความสนใจของผู้อ่านไปที่พระเยซู กางเขนนั่นก็จำเป็น และพระเยซูได้อุทิศตนที่จะอดทนต่อมัน ความกล้าหาญของเปโตร แม้ว่า เป็นการกระทำที่ไม่ถูกสถานการณ์นั้นได้แสดงให้เห็นว่าเขายังคงได้ล้มเหลวที่จะตระหนักว่า การตายของพระเยซูนั้นจำเป็น ความร้อนรนที่ปราศจากความรู้ก็อันตราย ดังนั้น พระเยซูได้ ว่ากล่าวเปโตร แม้ว่าสาวกคนนี้ได้แสดงถึงความจงรักภักดีที่ไม่ธรรมดาต่อ พระอาจารย์ ของเขา “ถ้อย” ที่ซึ่งพระเยซูได้อ้างอิงถึงเป็นสัญลักษณ์ของชะตากรรมในชีวิตของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 20:22-33) ซึ่งในกรณีนี้ได้เกี่ยวข้องกับ การแบกรับพระพิโรธของพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 75:8; อสย. 51:17, 22; ยรม. 25:15; อสค. 23:31-33; มธ. 26:42; มก. 14:36; ลก. 22:42; วว. 14:10; 16:19)

“เปโตรมีดาบในมือของเขา แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่มีถ้อยในพระหัตถ์ของพระองค์ เปโตรได้ต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่พระผู้ช่วยให้รอดได้ยอมรับน้ำพระทัยของ พระเจ้า”⁹¹³

การบันทึกของขอร้องที่การนำเสนอพระองค์เองของพระเยซูต่อพวกศัตรูของพระองค์ นี่เป็นขั้นตอนที่ สำคัญในการเสียดสละตนเองที่สมัครใจของพระองค์สำหรับบาปของมนุษย์ มันไม่ใช่ การจำนน โดยแท้ เนื่องจากว่าคำนั้นบ่งบอกว่าบุคคลที่จำนนก็มีความผิดหรือพ่ายแพ้ มันไม่ใช่คำขอร้องสำหรับการจับกุมเช่นกัน เนื่องจากว่านั่นคงได้ขจัดความผิดบางอย่างสำหรับการตายของพระองค์ไปจากบรรดาผู้จับกุมของพระองค์

ข. การไต่สวนทางศาสนาของพระเยซู 18:12-27

ขอร้องเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวผู้ได้บันทึกการสอบสวนของพระเยซูโดยอันนาส มันเป็นขั้นแรกต่อการ ปรากฏหลายครั้งของพระองค์ ต่อหน้าคายาฟาสดัดไป และจากนั้นก็ต่อหน้าสภาแซนฮีดริน (ข้อ 24)

การไต่สวนทางศาสนาของพระเยซู				
	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
ต่อหน้าอันนาส				18:12-14, 19-24
ต่อหน้าคายาฟาส	26:57-68	14:53-65	22:54, 63-65	
ต่อหน้าสภาแซนฮีดริน	27:1	15:1	22:66-71	
การไต่สวนทางการเมืองของพระเยซู				
ต่อหน้าปีลาต	27:2, 11-14	15:1-5	23:1-5	18:28-38
ต่อหน้าเฮโรด อันทีปาส			23:6-12	
ต่อหน้าปีลาต	27:15-26	15:6-15	23:13-25	18:39— 19:16

1. การจับกุมพระเยซูและการระบุถึงพวกมหาปุโรหิต 18:12-14

ยอห์น ได้เริ่มต้นการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการไต่สวนของพระเยซู แรกสุดด้วยการอธิบายสั้นๆถึงการถูกจับกุมของพระองค์ และจากนั้นได้ระบุถึงพวกผู้นำทางศาสนาผู้ได้สอบสวนพระองค์

18:12 “นายทหาร” (คำกรีก *คิลิอาคคอส*, เปรียบเทียบ กจ. 22:24, 26, 27, 28; 23:17, 19, 22) ในที่นี้คือเจ้าหน้าที่ดูแลกลุ่มทหารโรมัน เป็นที่ชัดเจนว่า เขาเป็นบุคคลที่มีสิทธิอำนาจทางราชการที่สูงที่สุดในฉากนี้ อย่างไรก็ตาม “เจ้าหน้าที่” คนยิว (นั่นคือ เจ้าหน้าที่พระวิหาร) ได้มีบทบาทในการจับกุมพระเยซู บางทียอห์นได้บันทึกว่าพวกเขาได้ “มัด” พระเยซู เมื่อพิจารณาถึงคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ว่าพวกศัตรูของพระเมสสิยาห์จะนำพระองค์ไปอย่างแคะไปสู่การฆ่า (อสย. 53:7) พวกสาวกของพระเยซูได้ละทิ้งพระองค์เมื่อพวกศัตรูของพระองค์ได้นำพระองค์ไปยังการอารักขา (เปรียบเทียบ มธ. 26:56; มก. 14:50)

18:13 เป็นที่ชัดเจนว่า พวกทหารได้นำพระเยซูไปยังที่พักของมหาปุโรหิต สถานที่ตั้งของคึกนี้ก็ไม่แน่นอน แม้ว่าสถานที่ตั้งทางธรรมเนียมนั้นอยู่ในส่วนทางใต้ของกรุงเยรูซาเล็มเก่า ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของห้วยไทโรโพอี¹⁴

เป็นที่ชัดเจนว่า มหาปุโรหิตทั้งสองได้ครอบครองคึกหลังเดียวกัน คนหนึ่งคือ “อันนาส” ซึ่งเป็นอดีตมหาปุโรหิตผู้ซึ่งคนยิวยังคงได้ถือว่าเป็นมหาปุโรหิตที่ถูกต้อง เนื่องจากว่าความเป็น

มหาปุโรหิตภายใต้รัฐธรรมนูญของโมเสสนั้นก็ตลอดชีวิต อันนาสได้รับใช้ในฐานะปุโรหิตหลวงที่เป็นทางการตั้งแต่ปี ค.ศ. 6 ถึง 15 เมื่อผู้แทนคนโรมันชื่อวาเลริอัส เกรทัสได้ขับไล่เขาออกจากตำแหน่ง บุตรชายทั้งห้าคนของอันนาสและบุตรเขยของเขาชื่อคายาฟาสได้สืบตำแหน่งเขา¹⁵ ดังนั้นมันก็ปกติที่ว่าคุณยิวได้ถือว่าอันนาสเป็นบรรพบุรุษและมหาปุโรหิตแท้ และเขาได้ดำเนินการที่จะมีอิทธิพลที่สำคัญตลอดชั่วชีวิตของเขา “มหาปุโรหิต” อีกคนหนึ่งคือ “คายาฟาส” ซึ่งเป็นบุตรเขยของอันนาสผู้ซึ่งคนโรมันได้ตั้งไว้ในตำแหน่งในปี ค.ศ. 18 ที่ซึ่งเขาได้คงอยู่จนกระทั่งปี ค.ศ. 36 อันนาสเป็นคนแรกจากสองคนที่จะสอบสวนพระเยซู “ปีนั้น” อ้างอิงถึงปีที่สำคัญของการตายของพระเยซู (นั่นคือ ปี ค.ศ. 33)

มหาปุโรหิตของอิสราเอล (ปี ค.ศ. 6-36)	
อันนาส (ปี ค.ศ. 6-15)	ปุโรหิตหลวงที่ไม่เป็นทางการกับคายาฟาสระหว่างการสอบสวนของพระเยซู (ลก. 3:2; ยน. 18:13, 24) ปุโรหิตหลวงที่ไม่เป็นทางการกับคายาฟาส ผู้ซึ่งได้สอบสวนเปโตรและยอห์น (กจ. 4:6)
เอลาซาร์ (ปี ค.ศ. 16-17)	บุตรชายของอันนาสซึ่งชื่อของเขาไม่ได้ปรากฏในพันธสัญญาใหม่
คายาฟาส (ปี ค.ศ. 18-36)	บุตรเขยของอันนาส ปุโรหิตหลวงที่เป็นทางการระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซู (ลก. 3:2; มธ. 26:3, 57; ยน. 11:49-50) ได้ร่วมกับอันนาสในการสอบสวนสอบสวนเปโตรและยอห์น (กจ. 4:6)

18:14 อย่างไม่สงสัยว่ายอห์นได้ระบุถึง “คายาฟาส” ในแนวทางที่ท่านได้ระบุที่นี่ เพื่อย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงการทำนายถึงการเสียดลที่เป็นตัวแทนของพระเยซู (11:50) ไม่ใช่แค่อ้างอิงถึงชื่อของเขาเท่านั้น การระบุนี้ทำให้การบันทึกเต็มของการปรึกษาหารือที่ได้นำไปสู่คำตัดสินของสภาแซนฮีดรินั้นไม่จำเป็นอีกด้วย การบันทึกนั้นก็มิแล้วในพระกิตติคุณพ้อง และดังนั้นก็ไม่จำเป็นในพระกิตติคุณยอห์น

“อันนาสได้ใช้อำนาจของเขาผ่านทางบรรดาผู้ที่เป็นเหมือนเขา”⁹¹⁶

2. การเข้าไปในลานบ้านของมหาปุโรหิตของสาวกสองคนและการปฏิเสธครั้งแรกของเปโตร

18:15-18 (เปรียบเทียบ มธ. 26:57-58, 69-70; มก. 14:53-54, 66-68; ลก. 22:54-57)

เหมือนกับผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ยอห์นได้เปลี่ยนแปลงการบันทึกของท่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆรอบๆ การสอบสวนทางศาสนาของพระเยซู ท่านได้อธิบายสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในบริเวณบ้าน (ข้อ 15-18) จากนั้นเป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นภายในบ้าน (ข้อ 19-25) และสุดท้ายเป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นข้างนอกบ้านอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 25-27) ศิลปะทางวรรณกรรมนี้เปรียบเทียบพระเยซูกับเปโตร

18:15-16 เป็นที่ชัดเจนว่า “เปโตร” และ “สาวกอีกคนหนึ่ง” ได้ติดตามกลุ่มที่จับกุมตั้งแต่สวนเกทเซมนี กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปถึงวังของมหาปุโรหิต (คำกรีก *โอะเด* “ลาน” หรือ “ลานบ้าน,” เปรียบเทียบ 10:16)

ตามธรรมเนียมแล้ว พวกนักตีความได้เข้าใจว่า “สาวกอีกคนหนึ่ง” เป็นยอห์น คือ “สาวกผู้เป็นที่รัก” (เปรียบเทียบ 13:23; 19:26-27; 20:2-9; 21:7, 20-23, 24-25) อย่างไรก็ตาม เพราะว่า ยอห์นได้อธิบายถึง “สาวกอีกคนหนึ่ง” นี้ในฐานะใครคนหนึ่งซึ่งได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับมหาปุโรหิต (คำกรีก *กะโนสตอส*, เปรียบเทียบ 2 พกษ. 10:11; สดค. 55:13; ลก. 2:44) นักตีความสมัยใหม่หลายคนก็สงสัยมุมมองตามธรรมเนียม สำหรับพวกเขาบางคนนั้น มันดูเหมือนไม่น่าเชื่อที่ว่า ชาวประมงจากกาลิลีจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับมหาปุโรหิต (นั่นคือ กายาฟาส, ข้อ 13) ที่ พระคัมภีร์ตอนนี้นำเสนอ อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้อย่างสิ้นเชิงที่ว่า ยอห์นในฐานะบุตรของชาวประมงที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่ามั่งคั่ง (เปรียบเทียบ มก. 1:19-20) ก็ได้มีความสัมพันธ์เช่นนั้น

“สะโลเม” มารดาของยอห์นก็เป็นน้องสาวของมารีย์ มารดาของพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 19:25 กับ มก. 15:40) และคงมีความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกับเอลิซาเบธซึ่งมีสามีที่ชื่อเศคาริยาห์ผู้เป็นปุโรหิต (ลก. 1:36)⁹¹⁷

ยิ่งไปกว่านั้น พันธสัญญาใหม่นำเสนอเปโตรและยอห์นว่ามีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดซึ่งพระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายไว้ (เช่น 13:23-24; 20:2-10; 21:20-24; กจ. 3:1, 11; 4:13; และข้ออื่นๆ) ดังนั้นมุมมองตามธรรมเนียมอาจจะถูกต้อง⁹¹⁸ อย่างไรก็ตาม การระบุที่ถูกต้องถึง “สาวกอีกคนหนึ่ง” ไม่จำเป็นต่อการตีความที่ถูกต้องของเหตุการณ์ต่างๆ

18:17

“สาวใช้” ผู้ซึ่งเป็น “คนเฝ้าประตู” อีกด้วยได้จำได้ว่า “สาวอีกคนหนึ่ง” เป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู (ข้อ 16) เธอได้ถาม “เปโตร” ว่าเป็นหนึ่งใน “สาวกของชายคนนี้” ด้วยหรือไม่ ซึ่งได้คาดหวังถึงคำตอบในแง่ลบ อย่างที่ตัวบทกรีกทำให้ชัดเจน คำถามของเธอได้สะท้อนถึงความรังเกียจบางอย่างที่มีต่อพระเยซู

“เธอได้ทำให้ง่ายสำหรับเปโตรที่จะกล่าวว่าไม่”⁹¹⁹

เปโตรได้พ่ายแพ้ต่อความกดดันของโอกาสนั้น และได้ปฏิเสธถึงความสัมพันธ์ของเขา กับพระเยซู (13:37) เปโตรได้ปฏิเสธว่าเขาเป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู (“ข้าพเจ้าไม่เป็น”) ไม่ใช่ที่ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ บางทีสิ่งที่เขาได้ทำต่อมัลคัสได้ทำให้เขากระตือรือร้นมากขึ้นที่จะกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมของเขา

“ขอหั้น ผู้ซึ่งยังคงได้อยู่ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากที่สุดก็ไม่ได้รับอันตราย ส่วนเปโตรผู้ซึ่งได้ปะปนกับฝูงชนที่ไม่ใส่ใจก็ได้ล้มลง”⁹²⁰

18:18

เปโตรไม่ได้เพียงแค่ปฏิเสธพระเยซูเท่านั้น แต่เขาได้ยืนอยู่กับพวกศัตรูของพระเยซูอีกด้วย ขณะที่พวกเขาได้ทำให้พวกเขาเองอบอุ่นในลานบ้านของที่พักขนาดใหญ่ของมหาปุโรหิต รายละเอียดที่ว่า “ไฟ” เป็น “ถ่านไม้” (คำกรีก *อันทะรักคิอา*) นั้น จะเป็นลักษณะสำคัญภายหลังในการบรรยายของขอหั้น (21:9) ไฟเช่นนั้นจะไม่ก่อให้เกิดความสว่างหรือความร้อนมากนัก ดังนั้นบรรดาผู้ที่ต้องการที่จะอบอุ่นนั้นจะต้องอยู่ใกล้ชิดด้วยกัน

“ความล้มเหลวของเขา [ของเปโตร] ก็ให้การว่ากล่าวแก่ทุกคนว่า ปราศจากการแสวงหาคำปรึกษาจากพระเจ้าหรือการไม่เอาใจใส่คำปรึกษาที่นำมา ก็เข้าไปสู่ภาวะต่างๆที่เกิณกำลังของพวกเขา”⁹²¹

3. การสอบสวนพระเยซูโดยอันนาส 18:19-24

ฉบับของขอหั้นเกี่ยวกับการปฏิเสธของเปโตรก็ค่อนข้างคล้ายกันกับฉบับของผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ แต่การเปิดเผยของเขาเกี่ยวกับการสอบสวนพระเยซูโดยอันนาสนั้นก็พิเศษ ไม่มีใครในผู้เขียนพระกิตติคุณคน

อื่นๆ ได้อ้างอิงถึงมัน

- 18:19** เป็นที่ชัดเจนว่า อันนาสเป็น “ปุโรหิตหลวง” (ที่ไม่เป็นทางการ) ผู้ซึ่งได้ดำเนินการสอบถามเริ่มแรกหรือการสืบสวนที่ไม่เป็นทางการนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 24) บางทีเขาได้ถามพระเยซู “เกี่ยวกับพวกสาวกของพระองค์” เพื่อจะสืบให้รู้แน่ถึงขนาดของผู้ติดตามของพระองค์ เนื่องจากว่าหนึ่งในความเป็นห่วงหลักของพวกผู้นำทางศาสนาก็คืออำนาจแห่งความเป็นที่นิยมของพระเยซู อย่างไม่สงสัยว่า ความสนใจของอันนาสในคำสอนของพระองค์ได้มุ่งไปที่ใครที่พระเยซูได้อ้างว่าเป็น (เปรียบเทียบ 7:12, 47; 19:4) สองหัวข้อนั้นก็สำคัญ เนื่องจากว่าคนยิวหลายคนได้สงสัยว่า พระเยซูเป็นผู้ก่อการกำเริบทางการเมือง
- 18:20-21** พระเยซูได้ยืนยันว่าพระองค์ได้ “สอน...อย่างเปิดเผยอยู่เสมอ” พระองค์ไม่ได้ส่งเสริมการปลุกปั่นเพื่อก่อการกบฏอย่างลับๆ พระองค์ไม่ได้มีคำสอนลับที่จะซ่อนไว้ เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้ปฏิเสธว่าพระองค์ได้สอนพวกสาวกอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว พระองค์ได้ทำให้อันนาสแน่ใจว่าคำสอนของพระองค์ไม่ใช่การลบล้างระบอบการปกครอง พระองค์ไม่ได้มีคำสอนสองประเภท คือ คำสอนที่ไม่เป็นภัยสำหรับฝูงชน และคำสอนที่ปฏิวัติสำหรับพวกสาวกของพระองค์²² พระองค์ได้เชื่อเชิญให้อันนาสที่จะ “ถาม” บรรดาผู้ฟังของพระองค์ ไม่ใช่แค่พวกสาวกของพระองค์เท่านั้น เพื่อจะตัดสินใจว่าพระองค์ได้สอนสิ่งใดก็ตามสำหรับใครคนหนึ่ง ที่อาจกล่าวหาพระองค์ถึงการไม่จงรักภักดีหรือไม่ คำพยานของพยานทั้งหลายเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้สำหรับการสอบสวนที่รุนแรงใดๆ ในลัทธิยิว
- 18:22-23** เจ้าหน้าที่ (คำกรีก *สุเพอเรท*) ผู้ซึ่งได้ “ตบ” พระเยซูบางทีเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่พระวิหารคนยิว (เปรียบเทียบ ข้อ 3) เขาได้ตีความการตอบสนองของพระเยซูว่าไม่สุภาพและได้ใช้มันเป็นข้อแก้ตัวที่จะตบพระองค์ คำกรีก *ราพิสมา* ซึ่งแปลว่า “ตี” (NASB ฉบับแก้ไข 1973) และ “ทุบ” (NASB ฉบับแก้ไข 1995) หมายถึงการตีที่ขุ่นเคืองด้วยฝ่ามือ การตอบสนองของพระเยซูต่อการโจมตีนี้เป็นตามเหตุผล ไม่ใช่ตามอารมณ์หรือตามกายภาพ พระองค์ได้ร้องขอการสอบสวนที่ยุติธรรม (เปรียบเทียบ กจ. 23:2-5) ชายคนที่ได้ทุบพระองค์ไม่ได้ปฏิบัติต่อพระองค์อย่างยุติธรรม นี่เป็นกรณีของความรุนแรงของเจ้าหน้าที่ พระเยซูไม่ได้แสดงถึงความไม่นับถือต่ออันนาส²³

“ความจริงก็น่าทึ่งดังอยู่เสมอต่อบรรดาผู้ที่เป็นห่วงที่จะจัดตั้งกรณีไม่ว่าอย่างไรก็ตาม มันง่ายและมีประสิทธิภาพที่จะตอบมันด้วยการตีมากกว่าข้อโต้แย้ง”⁹²⁴

18:24 อันนาสไม่ได้ก่อให้เกิดสิ่งใดๆสำหรับสภาแซนฮีดรินสามารถประณาม หรือกล่าวโทษพระเยซูได้ ดังนั้น เขาได้ “ส่ง” พระเยซู “ไปหาคายาฟาส” การอธิบายถึงการฟังของพระเยซูในหมวดพระกิตติคุณก็สลับกันระหว่างการสอบสวนของพระเยซูและการปฏิเสธของเปโตร ดังนั้น มันดูเหมือนชัดเจนที่ว่า อันนาสและคายาฟาสได้อาศัยอยู่และได้สอบสวนพระเยซูในบริเวณที่แตกต่างกันของที่พัก (หรือวัง) แห่งเดียวกันขนาดใหญ่ คายาฟาสจำเป็นต้องสอบสวนพระเยซูเพื่อที่จะนำการกล่าวหาทางกฎหมายมาสู่พระองค์ต่อหน้าสภาแซนฮีดริน เนื่องจากว่าคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตที่เป็นทางการ ยอห์นได้บันทึกว่าพระเยซูยังคงได้ถูก “มัด” ในฐานะจำเลย แม้ว่าพระองค์ไม่ได้ทำอะไรที่จะรับรองถึงการควบคุมทางกายภาพ

ยอห์นไม่ได้บันทึกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูได้ปรากฏตัวต่อหน้าคายาฟาสและต่อหน้าสภาแซนฮีดรินในภายหลัง (เปรียบเทียบ มธ. 26:57-68; มก. 14:53-65; ลก. 22:66-71) บางทีท่านได้ละเว้นลักษณะเหล่านี้ของการสอบสวนทางศาสนาสามส่วนของพระเยซู เพราะว่าพระกิตติคุณพ้องที่ได้เขียนขึ้นก่อนหน้านั้นก็มีการบันทึกที่พอเพียงถึงสิ่งเหล่านั้น บางทียอห์นได้ถือว่าการพบกันของสภาแซนฮีดรินที่ท่านได้บันทึกไว้ใน 11:47-53 เป็นการกล่าวโทษที่เป็นทางการของพระเยซู

4. การปฏิเสธครั้งที่สองและที่สามของเปโตรที่มีต่อพระเยซู 18:25-27 (เปรียบเทียบ มธ. 26:71-75; มก. 14:69-72; ลก. 22:58-62)

ยอห์นได้นำผู้อ่านของท่านกลับไปยังลานบ้านที่ที่เปโตรได้ยืนเพื่ออบอุ่นตัวเองพร้อมกับคนใช้และเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิต (ข้อ 18)

18:25 ภายใต้อาการกดดันอีกครั้งหนึ่งนั้น เปโตรได้ปฏิเสธเป็นครั้งที่สองว่า เหมือนกับ “สาวกอีกคนหนึ่ง” นั้น เขาไม่ได้เป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 10:33; ลก. 12:9) บุคคลที่ได้ถามนั้นก็เป็นหญิงสาวอีกคนหนึ่ง (มธ. 26:71; มก. 14:69)

“ยอห์นได้สร้างความแตกต่างที่น่าทึ่งว่า ในขณะที่พระเยซูเผชิญหน้ากับบรรดาผู้ถาม

ของพระองค์และไม่ปฏิเสธสิ่งใด ส่วนเปโตรหุดหัวต่อหน้าบรรดาผู้ถามของเขาและปฏิเสธทุกสิ่ง”⁹²⁵

18:26-27 ผู้ถามคนที่สามเป็น “ญาติ” ของมัลคัส “คนที่เปโตรได้ฟันหูขาด” ในสวนเกทเสมณี (ข้อ 10) ยอห์นเท่านั้นได้บันทึกความสัมพันธ์นั้น ข้อเท็จจริงนี้สนับสนุนมุมมองที่ว่า “สาวกอีกคนหนึ่ง” เป็นยอห์น ท่านได้รู้ถึงความสัมพันธ์ของผู้คนภายในครอบครัวของมหาปุโรหิตผู้กล่าวหาคนที่สามได้ระบุว่าเปโตรเป็นชาวกาลิลีอีกด้วย (มธ. 26:73; มก. 14:70; ลก. 22:59) คำถามของเขาได้คาดหวังคำตอบในแง่บวก ซึ่งตรงกันข้ามกับสองคำถามก่อนหน้านี้ที่ได้คาดหวังคำตอบในแง่ลบ คำถามนี้ได้ตั้งการคุกคามที่ใหญ่ที่สุดต่อความมั่นคงของเปโตร

“ตอนนี้เปโตรได้อยู่ในอันตรายที่ร้ายกาจของการจับกุมตัวเขาเองสำหรับการพยายามที่จะฆ่า [การพยายามที่จะฆ่ามัลคัสที่ชัดเจนของเขา]⁹²⁶

เปโตรได้ตอบสนองด้วยการกล่าวการปฏิเสธที่รุนแรงที่สุดแห่งการปฏิเสธทั้งสามของเขา ทันใดนั้นก็ได้ไข่น เป็นครั้งที่สอง), มก .14:72) ซึ่งสำเร็จตามคำทำนายที่พระเยซูได้กล่าวไว้ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ (13:38) ยอห์นได้ละเว้นคำปฏิญาณและคำสาปแช่งของเปโตร .เปรียบเทียบ มธ)26:74; มก .14:71) การมองที่ทำให้ตระหนักของพระเยซู .ลก)22:61) และน้ำตาที่ขมขื่นแห่งความสำนึกผิดของเปโตร .เปรียบเทียบ มธ)26:75; มก .14:72; ลก .22:62) ผลลัพธ์ก็คือว่า ความสำเร็จแห่งการทำนายของพระเยซูก็ได้รับการเน้น

“หลังจากเวลาสามยาม [เที่ยงคืนถึงตีสาม] ยามได้ถูกเปลี่ยนและที่จะแสดงถึงการเปลี่ยนยามก็มีเสียงแตรเข้าแถว ณ เวลาตีสาม เสียงแตรเข้าแถวนั้นได้ถูกเรียกในคำละตินว่า *กัลลิซีเนียม* และในคำกรีกว่า *อะเลค โท โร โฟเนีย* ซึ่งทั้งสองหมายถึง *เวลาไก่ขัน* มันอาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูได้กล่าวต่อเปโตรว่า ‘ก่อนที่แตรส่งเสียงเวลาไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง’”⁹²⁷

การบันทึกที่หนุนใจถึงการฟื้นฟูเปโตรไปสู่ความมีประโยชน์ทางพันธกิจก็ติดตามมาในภายหลังในบทที่ 21

ค. การสอบสวนทางพลเมืองของพระเยซู 18:28—19:16

ยอห์น ได้รายงานเกี่ยวกับการสอบสวนของพระเยซูต่อหน้าปีลาตมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น ได้รายงาน ท่านได้ละเว้นการอ้างอิงถึงการปรากฏตัวของพระเยซูต่อหน้าเฮโรด อันติปาส ซึ่งถูกแทนที่ด้วยนักบวช (ลก. 23:6-12) ท่านได้เน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ ข้อ 36; 19:11, 14) แต่ความเป็นกษัตริย์สากลของพระองค์ก็อีกด้วย²⁸ เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์น ได้ทักท้วงเอาว่าผู้อ่านของท่านได้รู้เกี่ยวกับการบันทึกของพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ เกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู สิ่งนี้สนับสนุนมุมมองที่ว่านี่เป็นพระกิตติคุณเล่มสุดท้ายที่ถูกเขียนขึ้น พระกิตติคุณเล่มอื่นๆ เน้นถึงด้านกฎหมายของการสอบสวนนี้ ยอห์น ได้นำเสนอการสอบสวนว่าเป็นการสนทนาระหว่างพระเยซูและปีลาตมากกว่า ซึ่งคล้ายกันกับการสนทนาต่างๆ ของพระองค์กับ นิโคเดมัส (บทที่ 3) หญิงชาวสะมาเรีย (บทที่ 4) และชายตาบอด (บทที่ 9)²⁹ การสนทนาได้ดำเนินการไปเมื่อปีลาตได้ถามสี่คำถามคือ “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?” (18:29) “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” (18:33) “ท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ?” (18:39) และ “ท่านมาจากไหน?” (19:9)

1. การกล่าวหาของพวกยิวที่มีต่อพระเยซู 18:28-32 (เปรียบเทียบ ลก. 23:1-2)

ยอห์น ได้เริ่มต้นฉบับการสอบสวนทางพลเมืองนี้ของท่าน โดยการบรรยายถึงการพบปะในที่สาธารณะเริ่มแรก ของปีลาตและพวกผู้กล่าวหาของพระเยซู³⁰

18:28 “พวกเขา” (NASB) อ้างอิงถึงพวกเจ้าหน้าที่คนยิวทั้งหมด (เปรียบเทียบ มธ. 27:1-2; มก. 15:1; ลก. 23:1) พวกเขาได้ “นำพระเยซูไปจากคายาฟาส” ในแง่ที่ว่า เขาเป็นหัวหน้าของสภาแซนฮีดรินที่ได้กล่าวโทษพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 27:1-2; มก. 15:1; ลก. 22:66-71) สภาแซนฮีดรินได้กล่าวโทษพระเยซูสำหรับการหมิ่นประมาท (มธ. 26:63-66; มก. 14:61-64) ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิตในอิสราเอล (ลนต. 24:16) อย่างไรก็ตาม สภาแซนฮีดรินไม่สามารถตัดสินการลงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดนี้ได้โดยปราศจากการเห็นด้วยของโรม และมันก็มีความหวังเล็กน้อยจากเฮโรดที่ได้ให้มา ดังนั้น พวกผู้นำคนยิว ได้ตัดสินใจที่จะกล่าวหาพระเยซูด้วยการปลุกปั่นเพื่อก่อการกบฏต่อโรม

คำว่า “ปริโทเรียม” ก็ถ่ายตัวอักษรภาษาละติน *ปริโทเรียม* ซึ่งได้ระบุถึงไม่ว่ากองบัญชาการของเจ้าหน้าที่บังคับบัญชาของค่ายทหารของโรม หรือกองบัญชาการของผู้ว่าราชการทางทหารของ

โรม³¹ ปีลาตเป็นผู้ว่าราชการประเภนี้ หมวดพระกิตติคุณใช้คำโดยทั่วไป “ผู้ว่าราชการ” แม้ว่าตามหลักแล้วปีลาตเป็น “เจ้าเมือง” แห่งยูเดีย หรือ “ผู้แทน” อย่างที่นักประวัติศาสตร์ทาศาสตร์ได้ระบุถึงเขา³² กองบัญชาการโดยปกติของปีลาตได้อยู่ที่ซีซารียา ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจังหวัดของโรมแห่งยูเดีย อย่างไรก็ตาม ระหว่างเทศกาลต่างๆของคนยิวนั้น ปีลาตได้มายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับกองทหารของโรมเพื่อจะห้ามปรามการจลาจล กองบัญชาการของเขาในกรุงเยรูซาเล็มนั้นไม่ว่าอยู่ในราชวังหลังก่อนของเฮโรดบนกำแพงทางตะวันตกของกรุงหรือในป้อมแอนโทเนียที่อยู่ถัดไปทางเหนือของกำแพงล้อมรอบพระวิหาร สถานที่ที่ตั้งตามธรรมเนียมคือป้อมแอนโทเนีย ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของ “ทางแห่งความโศกเศร้า” ที่พระเยซูได้เดินทางจากศาลปริโทเรียมไปยังโกละโกธา³³ อย่างไรก็ตาม นักอรรถาธิบายสมัยใหม่ส่วนใหญ่ได้เชื่อว่าบางทีปีลาตได้สอบสวนพระเยซูในราชวังหลังก่อนของเฮโรด³⁴

มันไม่ชัดเจนว่าเมื่อไหร่ที่พระเยซูได้ปรากฏตัวครั้งแรกต่อหน้าปีลาตในเช้าวันศุกร์ ยอห์นได้กล่าวว่ามันเป็นเวลา “เช้าตรู่” (คำกรีก *โพรอี*) นี่อาจเป็นการอ้างอิงถึงศัพท์เฉพาะที่คนโรมันได้ใช้เพื่อจะอธิบายถึงการเฝ้ายามกลางคืน ที่ได้เริ่มต้น ณ เวลา 3 และได้สิ้นสุดลง ณ เวลา 6 นาฬิกา บางทีมันเป็นแค่การใช้โดยทั่วไปของคำว่า “เช้าตรู่” ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะเรียกร่องเวลาก่อน 6 นาฬิกา อย่างไรก็ตาม มันคงเป็นเช้าตรู่ บางทีระหว่าง 6 และ 7 นาฬิกา ตามธรรมเนียมแล้ว เจ้าหน้าที่โรมันได้เริ่มต้งงานของพวกเขาประมาณเวลาดวงอาทิตย์ขึ้น และบ่อยครั้งได้สิ้นสุดธุรกิจของวันของพวกเขา ณ เวลาประมาณ 10 นาฬิกา หรือ 11 นาฬิกา³⁵ ยอห์นได้เขียนว่าพระเยซูยังคงอยู่ต่อหน้าปีลาตภายหลังในเช้าวันนั้น (19:14)

พวกยิวผู้ซึ่งได้นำพระเยซูไปหาปีลาตได้ออยู่นอกศาลปริโทเรียม เพราะว่าพวกเขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความเป็นมลทินทางพิธีกรรม พวกยิวได้คิดว่าการแค่เข้าไปในที่อยู่ของคนต่างชาติก็ทำให้พวกเขาไม่สะอาดทางพิธีกรรม (เปรียบเทียบ กจ. 10:28)³⁶ นี่เป็นเพราะว่าคนต่างชาติไม่ได้ทำการระมัดระวังไว้ก่อนที่จะรับรองถึงอาหารที่ (เหมาะสม) อย่างที่คนยิวได้ทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนต่างชาติอาจมีอิสต์ในบ้านของพวกเขา ซึ่งจะทำให้การมีส่วนร่วมในเทศกาล “ปัสกา” ไม่ถูกต้องสำหรับคนยิว (เปรียบเทียบ อพย. 12:19; 13:7)³⁷ คนยิวได้ถือว่าพวกเขาเอง “มลทิน” ถ้าพวกเขาได้เข้าไปในที่อยู่ที่ซึ่งเชื้อสำหรับใส่ขนมปังให้พู่ทั้งหมดไม่ได้ถูกจัดไปอย่างพิถีพิถัน³⁸

อย่างเหน็ดเหนื่อยแล้ว พวกเขาเหล่านี้ได้ทำการระมัดระวังไว้ก่อนอย่างสุดขีดเพื่อหลีกเลี่ยงความเป็นมลทินทางพิธีกรรม ในเวลาเดียวกันก็เตรียมที่จะฆ่าพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ซึ่งนำบาปของโลกไป (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 11:4)

“... พวกเขาตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงความเป็นมลทินภายนอกเพื่อที่จะถือรักษาเทศกาล ซึ่งความสำคัญแท้ของมันนอกจากจะเป็นการย้าเตือนประชากรของพระเจ้าถึงการช่วยกู้จากอียิปต์ในสมัยโบราณแล้ว มันยังได้ชี้ไปที่ลูกแกะปัสกาแท้ ซึ่งการถวายของพระองค์นั้นจะนำมาซึ่งการสิ้นสุดของความแตกต่างทั้งสิ้นระหว่างสิ่งที่สะอาดและไม่สะอาดทางพิธีกรรม และก่อให้เกิดการชำระภายใน และมันเป็นการตายของลูกแกะปัสกาแท้ที่พวกเขา ณ เวลานั้นตั้งใจที่จะก่อให้เกิดขึ้น”³⁹

การอุทิศตนที่พิถีพิถันของพวกเขาเหล่านี้ต่อกฎหมายของโมเสสนั้น ได้ส่งผลต่อการที่มันยากมากขึ้นสำหรับพวกเขาที่เชื่อฟังกฎหมายนั้นอย่างแท้จริง ความเจ้าระเบียบของพวกเขาได้แยกพวกเขาจากพระเยซู ปีลาตจำเป็นต้องกลับไปกลับมาอย่างรวดเร็วระหว่างพวกเขา คือภายนอกกองบัญชาการของเขา และพระเยซูที่อยู่ภายในขณะที่การตรวจสอบของเขาได้ดำเนินการไป เราได้ดึงดูความสนใจไปที่หลักฐานที่ว่าพระเยซูได้ทานปัสกากับพวกสาวกของพระองค์ในห้องชั้นบนในตอนเย็นของวันพฤหัสบดี (เปรียบเทียบ 13:1, 27)⁴⁰ แล้วทำไมพวกเขาเหล่านี้เป็นกังวลว่าการเข้าไปในศาลปริโทเรียมของปีลาตอาจขัดขวางพวกเขาไว้จากการกินปัสกา? พวกเขาไม่ได้กินปัสกาในคืนก่อนหน้านั้นด้วยหรือ? “ปัสกา” เป็นชื่อที่คนยิวได้ใช้เพื่อจะอธิบายถึงทั้งพิธีปัสกาและเทศกาลทั้งสิ้นที่ได้ติดตามมา ซึ่งได้รวมถึงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ (เปรียบเทียบ ลก. 22:1) เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นการเข้าร่วมที่ต่อเนื่องของพวกเขา ในเทศกาลแปดวันนีเองที่พวกเขาเหล่านี้ไม่ได้ต้องการที่จะสูญเสียโดยการเข้าไปในที่พักของคนต่างชาติ ส่วนหนึ่งของเทศกาลก็คือการถวายบูชาของसानติบูชาสองครั้ง ซึ่งเรียกว่าซากิก้าห์ครั้งที่หนึ่งในวันที่ 14 เดือนนิसान และอีกครั้งหนึ่งในวันที่ 15 ของเดือนนิसान วันหลังนี้เป็นวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ กฎหมายของยิวนั้นเข้มงวดอย่างมากจนไม่มีใครสักคนที่เป็นมลทินนั้นสามารถถวายซากิก้าห์ได้⁴¹ มันเป็นซากิก้าห์ที่สองนี้ ซึ่งไม่ใช่การถวายแกะปัสกาในวันที่ 14 เดือนนิसानที่พวกเขาผู้ซึ่งได้ปฏิเสธที่จะเข้าไปในศาลปริโทเรียมของปีลาตได้ต้องการที่จะมีคุณสมบัติที่จะถวาย⁴²

18:29

เป็นที่ชัดเจนว่า ปีลาตได้กล่าวต่อพวกยิวผู้ซึ่งได้รวมตัวกันภายนอกกองบัญชาการของเขา หรือบางทีในลานบ้าน จากระเบียงหรือการมองลงไป เขาต้องการที่จะรู้ถึงการกล่าวหา (“การกล่าวโทษ”) ที่เป็นทางการของพวกเขาที่มีต่อพระเยซู บางทีปีลาตได้รู้บางสิ่งเกี่ยวกับการจับกุมของพระเยซู เนื่องจากว่าพวกทหารโรมันได้มีส่วนร่วมในการจับกุมนั้น (ข้อ 3, 12) ไม่เพียงเท่านั้น แต่พระเยซูเป็นบุคคลอันเป็นที่นิยมในกาลิลีและกรุงเยรูซาเล็มอีกด้วย มหาปุโรหิตอาจได้สื่อสารกับปีลาตอย่างดีเกี่ยวกับพระองค์ก่อนที่จะพระเยซูได้ปรากฏตัวที่บันไดหน้าประตูบ้าน

“ดูเหมือนขอห์นจะเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าปีลาตได้ ‘ออกไปโดยปราศจาก’ ศาลาปริทอ-
เรียนของเขาเอง ราวกับว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของการดำเนินการทั้งสิ้น”⁹⁴³

18:30

สุดท้ายแล้ว โฆษกของพวกยิวได้เล็งคำถามของปีลาต ลูกาได้บันทึกว่าพวกเขาได้ริเริ่มกล่าวหาพระเยซูด้วยการนำอิสราเอลไปผิดๆ ด้วยการห้ามคนยิวที่จะจ่ายภาษีของพวกเขาแก่ซีซาร์ และด้วยการอ้างถึงการเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล (ลก. 23:2) อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถทำให้ปีลาตประทับใจอย่างเพียงพอด้วยการกล่าวหาเหล่านั้นได้

พวกเขาได้ลงใจที่จะนำการกล่าวหาพระเยซูถึงการหมิ่นประมาทมากกล่าว เพราะปีลาตอาจยกฟ้องเนื่องจากมันไม่ควรค่าแก่การพิจารณาของเขา (เปรียบเทียบ กจ 18:121-6) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาไม่ได้กล่าวหาพระองค์ถึงการกบฏเช่นกัน เพราะว่าสิ่งนี้คงได้ยุงผู้ติดตามหลายคนของพระองค์ และพวกเขาคงจะมีความยุ่งยากในการที่จะพิสูจน์มัน ดังนั้น พวกเขาไม่ได้เอยถึงข้อกล่าวหา แต่พวกเขาได้ทักท้วงเอาว่ามันรุนแรง และได้บ่งบอกว่าปีลาตควรวางใจพวกเขาและ “ทำตาม” การตัดสินใจของพวกเขา

“ถ้าพระเยซูได้ต่อต้านสิทธิอำนาจและสิทธิของจักรพรรดิ ทำไมอำนาจของโรมันไม่ได้ทำการริเริ่มพยานต่างชาติที่จะต่อต้านพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน?”⁹⁴⁴

บางทีข้อเท็จจริงที่ว่าปีลาตได้จัดเตรียมกองทหารที่จะจับกุมพระเยซูได้หนุนใจให้พวกเขาที่จะคิดว่าเขาได้ตัดสินใจว่าพระเยซูผิดแล้ว พวกเขาไม่ได้ชื่นชมคำถามของปีลาต เนื่องจากว่ามันได้บ่งบอกว่าพวกเขาจะต้องผ่านไปตามการสอบสวนที่เป็นทางการตั้งแต่ต้นจนจบ

“มันเป็นไปได้ที่ว่า พวกเขาได้ประหลาดใจต่อข้อบ่งชี้ของปีลาตที่ว่าเขาจะชำระความด้วยตัวเอง พวกเขาได้มีความร่วมมือของเขาในการทำการจับกุมนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าตอนนี้พวกเขาได้คาดหวังว่าเขาจะเชื่อในสิ่งที่พวกเขาพูดว่าบุคคลที่คนโรมันได้ช่วยจับกุมนั้นก็อันตรายและควรถูกประหาร”⁹⁴⁵

ปีลาตได้ตระหนักว่าพวกผู้นำคนยิวได้ตั้งใจที่จะกำจัดพระเยซู (เปรียบเทียบกับ มธ. 27:18) แต่เขาไม่มีหลักฐานที่ว่าพระเยซูได้ทำสิ่งใดๆที่สมควรแก่การตาย

18:31

เนื่องจากว่าพวกยิวไม่ได้กล่าวหาพระเยซูอย่างเป็นทางการ มันก็ไม่มีสิ่งใดที่ปีลาตสามารถทำได้ยกเว้นที่จะมอบพระองค์กลับคืนแก่พวกเขาเพื่อการลงวินัยในศาลของพวกเขา การตอบสนองของพวกยิวได้อธิบายว่าทำไมนั่นเป็นทางเลือกที่ยอมรับไม่ได้: “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” พวกเขาต้องการให้พระเยซูถูกประหารชีวิต แต่พวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจที่จะประหารชีวิตพระองค์ด้วยพวกเขาเอง”⁹⁴⁶

“ปีลาตผู้ซึ่งได้ถูกเปิดเผยในข้อมูลทางประวัติศาสตร์ [โบราณ] เป็นที่ชัดเจนว่าเกือบได้กระทำเช่นนี้ไม่ใช่เนื่องจากความหลงใหลใดๆสำหรับความยุติธรรมมากเท่ากับการสร้างความพึงพอใจของตนเองที่เขาได้รับจากการทำให้เจ้าหน้าที่คนยิวผ่านพ้นทางกฎหมายและตระหนักถึงสิทธิอำนาจของเขา”⁹⁴⁷

18:32

ข้อหนึ่งได้บันทึกว่าการยอมรับของพวกยิวที่ว่าพวกเขาไม่สามารถประหารชีวิตใครก็ตามได้ก็สอดคล้องกับแผนการสิทธิ์ขาดของพระเจ้า พระเยซูได้ทำนายว่าพระองค์จะตายโดยการถูกตรึงไม้ไผ่โดยการเอาหินขว้าง (เปรียบเทียบกับ 12:32-33) คนโรมันเท่านั้นที่สามารถตัดสินประหารชีวิตบุคคลหนึ่งโดยการตรึง คนยิวได้เอาหินขว้างผู้คนให้ตายเนื่องจากการหมิ่นประมาท (เช่น กจ. 6:11; 7:58) แต่สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นเหตุการณ์ต่างๆของความรุนแรงของฝูงชนที่วุ่นวายแทนที่จะเป็นการกระทำทางกฎหมายที่เป็นกลาง บางทีพวกเขาต้องการให้พระเยซูถูกตรึงอีกด้วยเพราะว่ากฎหมายของโมเสสได้ถือว่าการตายเช่นนั้นเป็นหลักฐานของการสาปแช่งของพระเจ้า (ฉธบ. 21:22-23)

“อย่างเห็นเป็นนามแล้ว การตายที่การปกครองโดยลำดับชั้นของคนยิวได้ถือว่าเป็นการปฏิเสธครั้งสุดท้ายถึงการอ้างต่างๆของพระเยซูได้กลายมาเป็นวิธีสำหรับการถือว่าชอบ

ธรรมโดยปราศจากธรรมบัญญัติ (กท. 3:13)”⁹⁴⁸

“มันจำเป็นสำหรับสามเหตุผลสำหรับพระเยซูที่จะถูกตรึงโดยคนโรมัน ณ การช่วยของพวกยิวคือ: (ก) เพื่อจะทำให้คำพยากรณ์ต่างๆสำเร็จ (เช่น พระอัสวี [กระดุก] ของพระองค์จะไม่หักสักรั้งเดียว; เปรียบเทียบ 19:36-37); (ข) เพื่อรวมทั้งคนยิวและคนต่างชาติไว้ในความผิดบาปรวมสำหรับการกระทำ (เปรียบเทียบ กจ. 2:23; 4:27); (ก) โดยการถูกตรึงนั้น พระเยซูได้ถูก ‘ยกขึ้น’ เหมือน ‘งูในถิ่นทุรกันดาร’ [3:14]. . .”⁹⁴⁹

2. คำถามเกี่ยวกับความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู 18:33-38ก (เปรียบเทียบ มธ. 27:11; มก. 15:2; ลก. 23:3)

จากการที่ได้ยินคำกล่าวหาต่างๆของพวกยิว ปีลาตได้กลับไปยังภายในของกองบัญชาการของเขาและได้เริ่มต้นที่จะสอบสวนพระเยซู การถามของเขาได้จัดอยู่ที่ประเด็นของความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู

18:33 การกล่าวหาต่างๆของพวกยิวได้กระตุ้นคำถามของปีลาต เขาได้ถามว่าพระเยซูได้อ้างถึงการเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” หรือไม่ การคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ได้อยู่ในระดับสูงในสมัยของพระเยซู และหลายคนได้กล่าวว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ พวกผู้นำคนยิวได้กล่าวหาพระเยซูด้วยการอ้างถึงการเป็น *กษัตริย์นี้* (ลก. 23:2) ตอนนี้ปีลาตต้องการที่จะได้ยินว่าพระเยซูเองได้อ้างถึงการเป็นกษัตริย์นี้หรือไม่

18:34 พระกิตติคุณฟ็องได้รายงานว่าพระเยซูได้ตอบว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่” (คำกรีก *ซู เลเกอิส*, มธ. 27:11; มก. 15:2; ลก. 23:3) ยอห์นได้บันทึกเช่นกันว่าพระเยซูได้ให้คำตอบนั้น (ข้อ 37) แต่ท่านได้รวมการสนทนาเพิ่มเติมก่อน ข้อมูลที่เพิ่มเติมนี้ได้รวมถึงการอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับธรรมชาติของความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ (ข้อ 36)

พระเยซูได้ถามปีลาตถึงคำถามของพระองค์เพื่อจะตัดสินใจว่าพระองค์จะตอบเขาอย่างไร ถ้าคำถามของเขาได้เกิดจากความเข้าใจและความอยากรู้อยากเห็นของเขาเอง นำเป็นไปได้ที่พระเยซูจะได้ปฏิบัติต่อเขาในฐานะผู้ถามที่จริงใจ ถ้าปีลาตเพียงแค่พยายามที่จะทำให้แก่นสารของการกล่าวหาของสภาแซนฮีดรินนั้นชัดเจน พระเยซูจำเป็นต้องตอบอย่างแตกต่างออกไป ถ้าปี

ลาตได้หมายถึงว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ทางการเมืองที่วางแผนลับเพื่อต่อต้านซีซาร์ใช่ไหม?” คำตอบจะเป็น “ไม่ใช่” ถ้าเขาได้หมายถึงว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลใช่ไหม?” คำตอบจะเป็น “ใช่แล้ว” เป้าแห่งการสอบสวนซึ่งก็คือพระเยซูได้กลายมาเป็นผู้สอบสวนอย่างชั่วคราว ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ถาม ปีลาตก็เป็นพระคุณแท้ๆ ซึ่งในการถามนั้น มันได้ยอมให้ปีลาตที่จะอธิบายถึงแรงจูงใจของเขาและเป็นไปได้ที่จะลดความผิดของเขา

18:35

การตอบของปีลาตได้ชี้แจงว่าเขาไม่ได้มีความสนใจส่วนตัวในความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู และเขาได้เตือนดาตที่พระเยซูจะแนะนำเช่นนั้น เขาเพียงแค่ต้องการที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้อ้างเมื่อพิจารณาถึงการกล่าวหาของสภาแซนฮีดริน ยิ่งไปกว่านั้น เขาต้องการที่จะค้นพบว่าทำไมพวกผู้นำคนยิวได้มีความตั้งใจอย่างมากที่จะกำจัดพระเยซู คำถามของเขา “เราเป็นยิวหรือ?” ได้ปฏิเสธอย่างเย้ยหยันว่าเรื่องราวต่างๆของคนยิวเช่นความเป็นกษัตริย์ของพระเยซูก็ไม่ได้เป็นที่สนใจต่อเขาเป็นส่วนตัว

“อ่าวระหว่างคนยิวและคนต่างชาติก็เปิดกว้างที่นี่”⁹⁵¹

อย่างเหินบแนมแล้ว พระเยซูเป็นกษัตริย์ของปีลาต⁹⁵² ข้อคิดเห็นของปีลาตเกี่ยวกับ “ประชาชน ”(ชนชาติ)ของพระเยซูเองที่อาัยัดพระองค์ไว้กับเขาได้ยืนยันถ้อยคำที่เป็นบทนำของยอห์นที่ว่า พระเยซูได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์เองไม่ได้ต้อนรับพระองค์)1:11)

“คำตอบนี้ของปีลาตได้แสดงถึงหลักฐานเต็มทีของ *ความคิดของอิสราเอล* ในปากของเขาผู้ซึ่งได้เป็นตัวแทนของโลก ณ เวลานั้น สิ่งหนึ่งได้ถูกจัดตั้งขึ้น นั่นคืออิสราเอลได้ปฏิเสธกษัตริย์ของพวกเขาและได้ขายพวกเขาเองแก่มือของกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง”⁹⁵³

18:36

พระเยซูได้อธิบายว่าพระองค์เป็นกษัตริย์จริงๆ อย่างที่พระองค์ได้อ้าง อย่างไรก็ตาม “อาณาจักร” ของพระองค์ไม่ใช่อาณาจักรประเภทที่จะแข่งขันกับอาณาจักรของซีซาร์โดยการทำสงคราม พระเยซูไม่ได้ปฏิเสธว่าอาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรฝ่ายโลก พระองค์

ไม่ได้กล่าวว่ามันเป็นแค่การปกครองฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าเหนือใจของประชากรของพระองค์ พระองค์ไม่ได้กล่าวว่าอาณาจักรของพระองค์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับโลกนี้เช่นกัน⁵⁴ นี้ควรชัดเจนจากการอ้างอิงอื่นๆของพระเยซูถึงอาณาจักรของพระองค์ในฐานะที่เป็นอาณาจักรฝ่ายโลก ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า พระองค์และอาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่การคุกคามในปัจจุบันต่อโรม (เปรียบเทียบ 18:10-11) มันไม่ใช่คุกคามเพราะว่าพระเจ้าได้เลื่อนอาณาจักรแห่งพระเมสสิยาห์ออกไป เนื่องจากความไม่เชื่อของอิสราเอลแม้ว่า พระเยซูไม่ได้อธิบายสิ่งนี้แก่ปีลาต

ในอีกแง่หนึ่ง อาณาจักรของพระเยซู “ไม่ใช่ของย้านนี้” หรือ “ไม่ได้มาจากอีกที่หนึ่ง” (คำกรีก *อูก เอน ทิว เรน*, ตามตัวอักษรหมายถึง ไม่ใช่จากที่นี่) มันจะลงจากสวรรค์มายังโลกแทนที่จะเริ่มต้นจากโลก มันจะเริ่มขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จลงจากสวรรค์มายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

18:37

ปีลาตไม่ได้เข้าใจความแตกต่างระหว่างอาณาจักรของพระเยซูและอาณาจักรของซีซาร์ที่พระเยซูได้ชี้ให้เห็น เขาได้เข้าใจว่าพระองค์ได้อ้างถึงการมีอาณาจักร ดังนั้น ถัดไปเขาได้พยายามทำให้พระเยซูอ้างอิงอย่างเนียนขาดว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ พระเยซูได้ยอมรับว่าพระองค์เป็น “กษัตริย์” แต่พระองค์จำเป็นต้องกล่าวเกี่ยวกับการปกครองของพระองค์มากขึ้นถ้าปีลาตจะเข้าใจถึงธรรมชาติแห่งความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ พระเยซูได้ระบุถึงอาณาจักรของพระองค์ในเชิงลบ (ข้อ 36) ตอนนี้พระองค์ได้ระบุถึงภารกิจของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ในเชิงบวก

เหตุผลหลักที่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อที่จะเป็นพยาน “ถึงความจริง” โดยสิ่งนี้นั้น พระองค์ได้หมายถึงว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระเจ้า (เปรียบเทียบ 14:6) พระเยซูได้ก่อให้เกิดพลเมืองสำหรับอาณาจักรของพระองค์โดยการเปิดเผยพระเจ้า โดยการเรียกให้ผู้คนที่จะเชื่อในพระองค์ และโดยการให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา สิ่งนี้ได้เตรียมพวกเขาที่จะเข้าร่วมในอาณาจักรของพระองค์ ทุกคนผู้ซึ่งต้องการความจริงอย่างแท้จริงก็ได้ติดตามพระเยซู เพราะว่าคำสอนของพระองค์เป็นจริง ถ้อยคำของพระเยซูเป็นการเชื่อเชิญให้ปีลาตที่จะฟังพระองค์และที่จะเรียนรู้ความจริง พระเยซูได้แสดงความสนใจในการวิงวอนต่อปีลาตมากกว่าในการปกป้องพระองค์เอง ความปรารถนานี้สำหรับสวัสดิภาพของผู้อื่นเป็นลักษณะสำคัญ

ของการสนทนาทั้งหมดของพระเยซูในพระกิตติคุณที่สี่⁹⁵⁵

18:38ก เป็นที่ชัดเจนว่า ปีลาตไม่ใช่ผู้ที่ได้แสวงหาความจริงอย่างแท้จริง เขาได้ปฏิเสธข้อเสนอของพระเยซูที่จะเปิดเผยความจริง ด้วยข้อคิดเห็นที่เยาะเย้ยซึ่งได้บ่งบอกว่า “ความจริง” นั้นเรียนรู้ไม่ได้

“คำถามของปีลาตไม่ได้กล่าวถึงความจริงที่สมบูรณ์ คือความจริงเดียวที่ซึ่งพระเจ้าได้ตรัส (เอ อะเลเธรียา) แต่กล่าวถึงความจริงในแง่ที่เจาะจงใดๆ (อะเลเธรียา)”⁹⁵⁶

อย่างไม่สงสัยแล้ว ประสบการณ์ของปีลาตในฐานะเจ้าหน้าที่ของโรมันผู้ซึ่งคนอื่นๆ ได้โกหกต่ออย่างต่อเนื่องและความปรารถนาส่วนตัวของเขาที่จะใช้ความจริงเพื่อจะบรรลุเป้าหมายของเขาก็ได้อธิบายถึงการถากถางของเขา จากมุมมองของเขานั้น แนวคิดที่ว่าใครคนหนึ่งจะมุ่งเป้าชีวิตทั้งสิ้นของเขาไปที่การเปิดเผยความจริงนั้นก็โง่เขลาและไม่น่าจะเป็นไปได้

มุมมองอื่นๆ ถึงถ้อยคำของปีลาตก็ตีความมั่นว่าสิ้นคิด ไม่อดทนหรือจริงจัง อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนบริบทจะบ่งบอกว่ามันเป็นเชิงตลกและดูถูก โดยปราศจากการรอคอยคำตอบนั้น ปีลาตได้เบือนหน้าหนีผู้หนึ่งซึ่งไม่ใช่แค่ได้อ้างที่จะเปิดเผยความจริงเท่านั้น แต่ที่จริงแล้วเป็น “ความจริง” เอง รวมถึงทางนั้นและชีวิต

3. พวกยิวเรียกร้องเอาบารนาบัส 18:38ข-40 (เปรียบเทียบกับ มธ. 27:12-21; มก. 15:3-11; ลก. 23:4-9)

ยอห์นได้ย่อถากนั้นที่ซึ่งปีลาตได้ประกาศว่าพระเยซูไร้ความผิด พวกยิวได้กล่าวหาพระเยซูอีก พระเยซูไม่ได้ตอบสิ่งใด และปีลาตได้ประหลาดใจต่อความเงิบของพระเยซู (มธ. 27:12-14; มก. 15:3-5; ลก. 23:4-6) ท่านเพียงแค่ว่าได้กล่าวถึงคำตัดสินของปีลาต (ข้อ 38ข) ว่า: “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิด” ยอห์นได้ละเว้นการบันทึกถึงการปรากฏตัวของพระเยซูต่อหน้าเฮโรด อันติปาส ที่ได้ตามหลังคำตัดสินนี้และได้นำหน้าการนำเสนอของปีลาตที่จะปลดปล่อย บารนาบัสแทนที่พระเยซู (ลก. 23:6-12) ผลลัพธ์ของการเลือกข้อมูลนี้ก็คือว่ายอห์นได้รักษาการจดจำของความสนใจของผู้อ่านไปที่พระเยซูและปีลาต

18:38ข ปีลาตได้กลับไปยังพวกยิว ผู้ซึ่งได้รวมตัวกันนอกกองบัญชาการของเขา และได้ประกาศ

คำตัดสินของเขา พระเยซูไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรต่อการลงโทษโดยโรม (เปรียบเทียบ ลก. 23:14) พระองค์ไม่มีความผิดในกิจกรรมใดๆที่ก่อให้เกิดการคุกคามแก่โรม เป็นที่ชัดเจนว่า ปีลาตได้สรุปว่าพระเยซูไม่ใช่กษัตริย์ แต่เป็นผู้ยึดถืออุดมคติอย่างน้อยไม่ใช่ในแง่ปกติ พยานนี้ต่อการไม่มีความผิดของพระเยซูก็เป็นอีกพยานหนึ่งที่สำคัญเมื่อพิจารณาถึงจุดประสงค์ของยอห์นในพระกิตติคุณนี้ (20:30-31)

18:39

“จากการที่ได้แสดงถึงการขาดความสนใจในความจริง ดังนั้นปีลาตก็ได้เปิดเผยถึงการขาดการอุทิศตนต่อความยุติธรรม เขาได้ขาดความกล้าหาญแห่งความเชื่อมั่นของเขา ถ้าพระเยซูไม่มีความผิดในเรื่องการกล่าวหาทั้งหมด จากนั้นปีลาตควรได้ปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ ตรงกันข้ามปีลาตได้เริ่มต้นชุดของการเคลื่อนไหวที่ประนีประนอม เพื่อจะหลีกเลี่ยงการรับมือกับความจริงที่ไม่สะดวกสบายในสถานการณ์ที่ยู่ยาก แรกสุด เมื่อปีลาตได้ค้นพบว่าพระเยซูมาจากกาลิลี เขาได้ส่งพระองค์ไปหาเฮโรด (ลก. 23:6-7) ประการที่สอง ปีลาตได้พยายามที่จะวิงวอนต่อฝูงชน (ยน. 18:38) ซึ่งหวังที่จะเลี่ยงความปรารถนาของพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่”⁵⁷

ทำไมปีลาตได้อ้างอิงถึง “ธรรมเนียม” นี้ แทนที่จะปลดปล่อยพระเยซู? เป็นที่ชัดเจนว่า เขาได้อ้างอิงถึงมันเพื่อจะดึงดูความสนใจไปที่ความใจกว้างของเขาในการปลดปล่อยพระเยซู เขาต้องการให้พวกยิวตระหนักว่าเขาที่ดีต่อพวกเขาโดยการให้เกียรติแก่ธรรมเนียมนี้ อย่างไรก็ตาม ปีลาตได้ทำความผิดพลาดที่น่ากลัวโดยการอ้างอิงถึงมัน พวกเขาจะไม่ยอมรับพระเยซูในฐานะ “นักโทษที่ถูกคัดเลือก” ซึ่งการปลดปล่อยของเขานั้นจะทำให้มันเป็นไปได้สำหรับปีลาตที่จะให้เกียรติธรรมเนียมของพวกเขา โดยการอ้างอิงถึงพระเยซูในฐานะ “กษัตริย์ของพวกยิว” ปีลาตได้ดูถูกพวกผู้นำคนยิวมากขึ้น พวกเขาได้ปฏิเสธแนวคิดที่ว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกเขา คำถามที่ไม่รอบคอบของปีลาตเองได้จัดตั้งเขาไว้สำหรับการถูกปฏิเสธประมาณเวลานี้ ภรรยาของปีลาตได้เตือนเขาที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับพระเยซู เพราะว่าพระองค์เป็น “คนชอบธรรม” (มธ. 27:19)

18:40

ยอห์นได้อธิบายว่าบารนาบัสเป็น “โจร” (คำกรีก *เลสเตส*, ตามตัวอักษรหมายถึง ผู้หนึ่งที่ยึดของที่ปล้นมา) อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนบารนาบัสคงได้เข้าร่วมในการจลาจลที่นองเลือดใน

ฐานะผู้ก่อการร้ายและผู้ต่อสู้แบบกองโจร (เปรียบเทียบ มก. 15:7) ตามปกติแล้ว พวกมหาปุโรหิตไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสมาชิกกลุ่มหัวรุนแรงและผู้ต่อสู้เพื่อเสรีภาพ ผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะโค่นล้มแอกของโรมด้วยความรุนแรง อย่างไรก็ตาม ที่นี่พวกเขาได้ชอบบุคคลเช่นนั้นมากกว่าพระเยซู ผู้ซึ่งไม่ได้ต่อต้านโรมอย่างแข็งขัน แต่ผู้ซึ่งพวกเขาได้ถือว่าเป็นการคุกคามต่อความมั่นคงของพวกเขา การเหินแสมของการตัดสินใจของพวกเขาที่ชัดเจนต่อผู้อ่าน และต้องเป็นที่ชัดเจนต่อปีลาตอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า บาร์นาบัสได้มีกลุ่มผู้ติดตามอันเป็นที่นิยมท่ามกลางประชาชนอย่างที่พระเยซูได้มี แต่ด้วยเหตุผลที่แตกต่างออกไป

การปลดปล่อยศัตรูที่ได้ถูกพิชิตแล้วของโรม ซึ่งยอห์นไม่ได้บันทึกนั้น ได้แสดงถึงการตัดสินใจที่แย่งชิงปีลาต การตัดสินใจนี้จะไม่ทำให้เขาตั้งมั่นในตัวแทนที่ดีกับผู้อยู่เหนือของเขา เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นความกดดันของฝูงชนคนยิวที่ได้กระตุ้นให้เขาที่จะฝืนใจผลประโยชน์ของเขาเองและผลประโยชน์ของพระเยซู

4. การพิพากษาพระเยซู 19:1-16 (มธ. 27:22-26; มก. 15:12-15; ลก. 23:20-25)

มีข้อมูลที่พิเศษค่อนข้างมากในส่วนนี้ นี้รวมถึงรายละเอียดของการละเมิดพระเยซูโดยพวกทหารโรมัน (ข้อ 1-5) รวมทั้งสถานการณ์ที่ถูกกระตุ้นโดยการค้นพบของปีลาตที่ว่าพระเยซูได้อ้างถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 7-14) ยอห์นได้ละเว้นพิธีล้างมือของปีลาต (มธ. 27:24) และการที่พวกยิวรับเอาความรับผิดชอบสำหรับการตายของพระเยซู (มธ. 27:25) ท่านไม่ได้อ้างถึงการปล่อยบาร์นาบัสอีกด้วย (มธ. 27:26; มก. 15:15; ลก. 23:24-25) และการเขียนที่รุนแรงที่สุดของพระเยซู (มธ. 27:26; มก. 15:15)

19:1 ปีลาตได้หวังอย่างผิดๆว่าถ้าเขาได้เขียน (*เอมาสทิโกเซน*) พระเยซู นี้คงจะทำให้พวกยิวพึงพอใจ (เปรียบเทียบ ข้อ 4-6; ลก. 23:16) บางทีเขาได้คิดว่าการกระทำนี้จะเพิ่มการสนับสนุนอันเป็นที่นิยมสำหรับพระเยซูต่อพวกมหาปุโรหิต และจากนั้นปีลาตจะปล่อยพระองค์

“จากเขา [ยอห์น] นั้นเราเรียนรู้ว่าพระเยซูไม่ได้ถูกเขียนเพื่อจะถูกตรึง แต่เพื่อจะหลีกเลี่ยงการถูกตรึง”⁹⁵⁸

มีการโอบ (การเขียน) สามรูปแบบที่พวกโรมันได้ดำเนินการ รูปแบบที่เบาที่สุดของสิ่งเหล่านี้

คือ *ฟัสทิเกทีโอ* เป็นการเจียนที่เบาซึ่งพวกอัครพาลเท่านั้นได้ประสบ รูปแบบที่สอง *ฟลาเกลเลทีโอ* เป็นการ โขยที่รุนแรงซึ่งอาชญากรผู้ซึ่งมีความผิดในเรื่องอาชญากรรมที่รุนแรงกว่าได้รับ รูปแบบที่สาม *เวอเบอร์เททีโอ* เป็นความโหดร้ายที่สุด อาชญากรที่แย่ที่สุด ซึ่งรวมถึงบรรดาผู้ได้ถูกตัดสินให้ถูกตรึงก็ได้ประสบกับการเจียนนี้⁵⁹ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้รับการ โขยแบบที่หนึ่งหรือสอง ณ เวลานี้ นั่นคือ ก่อนการพิพากษาของพระองค์ พระองค์ได้รับ รูปแบบที่สามหลังจากการพิพากษาของพระองค์ (ข้อ 16; เปรียบเทียบ มธ. 27:26; มก. 15:15)

19:2-3

มงกุฏหนาม” ที่พวกทหาร โรมัน ได้สวมและวางไว้บนพระเศียรของพระเยซูบางทีได้มาจากต้น อินทผลัมท้องถิ่น⁶⁰ เหยียดอย่างของโรมันมีรูปจักรพรรดิที่หลากหลายซึ่งได้สวมใส่ “มงกุฏ” มาลัยที่ปรากฏว่าได้ส่งรัศมีจากหัวของพวกเขา⁶¹ อย่างไรก็ตาม โขยของต้นอินทผลัม ซึ่งเมื่อได้กลับด้านในแทนที่จะกลับด้านนอกบน “มงกุฏ” มาลัยนั้นก็จะเป็นเคียวแหลมที่ เจ็บปวด บางทียอห์นต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเชื่อมโยง “หนาม” เหล่านี้กับสัญลักษณ์ ของผลลัพธ์ต่างๆของความบาป (ปฐมก. 3:18)

ในทำนองเดียวกันเสื้อสี “ม่วง” บางทีเป็นเสื้อของทหาร ที่พวกทหารได้วางเหนือไหล่ของ พระเยซูก็เป็นความพยายามที่ชัดเจนเพื่อจะเยาะเย้ยการอ้างถึงการเป็นกษัตริย์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 27:28; มก. 15:17) บรรดากษัตริย์ได้สวมเสื้อสีม่วงในสมัยของพระเยซู⁶² พวกทหาร ได้ตบพระพักตร์พระเยซูด้วยฝ่ามือของพวกเขาอีกด้วย (เปรียบเทียบ 18:22) ซึ่งได้ ขัดแย้งการนับถือทางถ้อยคำที่เสแสร้งกับความโหดร้ายที่รุนแรง

พวกทหาร โรมัน ได้ถือว่าพระเยซูเป็นผู้เสแสร้งไปสู่วัฒนธรรมของอิสราเอล และได้ดูถูกว่า พระองค์เป็นผู้ฟ่ายแพ้ สมาชิกสภาแซนฮีดรินคงได้ดีใจอย่างพอๆกันที่จะเห็นพระเยซูถูกเยาะ เย้ยและถูกเจียน สำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ถือว่าเป็นการหลอกลวงของพระองค์ พวกยิวผู้ได้ ติดตามพระเยซูคงได้รู้สึกเดือดดาลและเจ็บปวดโดยการปฏิบัติที่พระเยซูได้รับ ผู้อ่านที่เชื่อก็ เห็นการเหน็บแนมในสถานการณ์นั้นเพราะว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกเขาอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ อสย. 50:6; 52:14-53:6)

“คำถามหนึ่งที่โผล่จากใจในการอ่านสิ่งนี้คือ มันสามารถเป็นไปได้หรือไม่! ความ ยุติธรรมของโรมันอันเป็นที่ยกย่องอยู่ที่ไหนในการ โขยนักโทษที่ถูกผูกมัดผู้ซึ่งผู้

พิพากษากล่าวว่า ‘เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดเลย!? ทำไมผู้ที่ยังไม่ได้ถูกพิพากษาได้ ถูกมอบแกมมือที่หยาบของพวกทหาร โรมันเพื่อพวกเขาจะเยาะเย้ยและตีตามความชอบใจของพวกเขา การพิพากษาที่ดีของปีลาตอยู่ที่ไหน ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ได้ปฏิเสธที่จะกระทำใดๆ ด้วยเกรงว่าความอหิวาต์จะเกิดขึ้น ทำไมพระเยซูถูกปฏิบัติต่อในแนวทางที่ไม่มีเสมอเหมือนอย่างสิ้นเชิงเท่าที่เรา?’⁹⁶³

19:4-5 พระเยซูได้รับการละเมิดที่ขอร้องเพ็งได้อธิบายไปภายในศาลาปริ โทเรียม ซึ่งเป็นกองบัญชาการของปีลาต ตอนนีปีลาตได้นำพระองค์ “ออก” มาเพื่อว่าพวกยิวสามารถเห็นกษัตริย์ของพวกเขาในความขานหน้าของพระองค์ได้ แรกสุด เขาได้ประกาศว่าเขาไม่พบว่าพระเยซูมีความผิด

“แรกสุด ยูดาสได้ประกาศว่า ‘ข้าพเจ้าได้ทำบาป ที่ได้ไต่อาัยค *คนบริสุทธิ์* มาให้ถึงความตาย’ (มธ .27:4) ประการที่สอง ปีลาตได้ประกาศว่า ‘เรา *ไม่เห็นว่าคุณมีความผิดเลย*’ (ยน .19:4) ประการที่สาม เนื่องจาก *เฮโรด* นั้น ปีลาตได้กล่าวว่า ‘และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าคุณมีความผิดด้วย เพราะเฮโรดได้ส่งตัวเขากลับมายังเราอีกแล้ว ดูเถิดคนนี้ *ไม่ได้ทำผิดอะไร* ซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย’ (ลก .23:15) ประการที่สี่ ภรรยาของปีลาตได้ขอร้องว่า ‘อย่าพัวพันกับเรื่องของคน *ชอบธรรม* นั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ฉันฝันร้าย *ไม่มีความสบายใจ เพราะท่านผู้นั้น*’ (มธ .27:19) ประการที่ห้า ผู้ร้ายที่กำลังตายได้ยืนยันว่า ‘และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้ *หาได้กระทำผิดประการใดไม่*’ (ลก .23:41) ประการที่หก นายร้อยคนโรมันผู้ที่ได้ยกย่องพระเจ้าได้กล่าวว่า ‘แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคน *ชอบธรรม*’ .ลก) 23:47) ประการที่เจ็ด บรรดาผู้ที่ได้ยืนอยู่กับนายร้อยได้ยอมรับว่า ‘แท้จริงท่านผู้นี้เป็น *พระบุตรของพระเจ้า*’ (มธ. 27:54)!”⁹⁶⁴

อย่างไม่สงสัยแล้ว การหัวเราะคังลันของเสียงหัวเราะที่ได้รวมกับการพูดกระหืดกระหอบของความน่ากลัวขณะที่พวกยิวได้มองดูชายผู้หนึ่งผู้ซึ่งได้ทำสิ่งที่ดีแก่พวกเขา ปีลาตได้คะยั้นคะยอให้พวกผู้นำคนยิวที่จะ “มองดูชายคนนี้” (คำละติน *เอกเค โฮโม*) ผู้ซึ่งพวกเขาได้กลัวอย่างมาก แต่ตอนนี้เป็นผู้ที่ได้ถูกโอบและนำส่งสาร ผู้ว่าการได้หมายถึงว่า: “จงดูชายที่น่าสงสารคนนี้ ผู้ซึ่งพวกท่านได้ถือว่าเป็นกษัตริย์ที่เป็นคู่ปรับ!” ขอร้องได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะ “มองดู” พระองค์ผู้ซึ่งได้พระเจ้าได้ทำนายว่าจะตายในฐานะเครื่องบูชาอย่างสมควรใจ

สำหรับความบาปของมนุษย์ในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:29, 36)

“บทนำที่ร้องออกมาเกี่ยวกับพระเยซูในเสื้อผ้าแห่งการครองราชย์ที่เป็นการเยาะเย้ยต่อฝูงชนก็เป็นที่ชัดเจนว่าได้ถูกตั้งใจให้ก่อให้เกิดความสงสารและเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าการกล่าวหาของสภาเซนฮีดรินไร้สาระเพียงไรจนผู้ที่น่าสงสารควรคิดในเรื่องกบฏปีลาตได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในความพยายามนี้และไม่ได้คาดฝันว่าเขากำลังเรียกความสนใจไปที่ผู้ที่ใหญ่ที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ ซึ่งก็คือ บุคคลแห่งทุกสมัย”⁹⁶⁵

19:6 ถ้าปีลาตได้คิดว่าภาพของพระเยซู ซึ่งฟกช้ำและโลหิตไหลออกนั้นจะทำให้พวกผู้ปกครองของอิสราเอลพึงพอใจ เขาก็ผิดพลาด ภาพของโลหิตของพระองค์ได้กระตุ้นความอยากของพวกเขาสำหรับการแก้แค้นที่รุนแรงมากขึ้น พวกเขาได้ร้องออกมา อย่างซ้ำๆ สำหรับการลงโทษสูงสุดว่า: ตรึงเขาเสีย!

“พวกนักเทศน์ที่มีเจตนาดีได้กล่าวอยู่บ่อยๆว่าฝูงชนในวันอาทิตย์ทางตาลได้ตะโกนว่า ‘โฮชานนา!’ ได้หันกลับทันทีและได้ตะโกนว่า ‘ตรึงเขาเสีย!’ ในวันศุกร์ประเสริฐ อย่างไรก็ตาม มันเป็นสองฝูงชนที่แตกต่างกัน ฝูงชนในวันอาทิตย์ทางตาลส่วนใหญ่ได้มาจากกาลิลีที่ที่พระเยซูเป็นที่นิยมอย่างมาก ฝูงชน ณ ศาลาของปีลาตได้มาจากยูเดียและเยรูซาเล็มที่ที่พวกผู้นำทางศาสนาได้มีการควบคุมอย่างมาก”⁹⁶⁶

การตอบของปีลาตได้สะท้อนถึงความไม่สบายใจของเขากับพวกผู้นำทางศาสนา ที่จริงแล้วมันเป็นการแสดงออกถึงความหงุดหงิดและความฉุนเฉียวต่อพวกเขา พวกเขาได้นำพระเยซูมาหาเขาเพื่อการตัดสิน เขาได้ให้คำตัดสิน และตอนนี้พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับคำตัดสินนั้น ปีลาตรู้ว่าพวกยิวไม่สามารถตรึงพระเยซูได้ถ้าปราศจากการอนุญาตของเขา

19:7 การคัดค้านของพวกผู้นำคนยิวที่มีต่อพระเยซูนั้นเป็นทั้งการเมืองและทางศาสนา จนกระทั่งบัดนี้ พวกเขาได้เน้นถึงความหมายโดยนัยทางการเมืองเกี่ยวกับการอ้างของพระเยซูต่อปีลาตมาตลอดจากการที่รู้สึกว่าเขาจะไม่ได้รับคำพิพากษาที่มีต่อพระเยซูตามที่ต้องการด้วย การเข้าหานี้ พวกเขาได้เปลี่ยนการเน้นของพวกเขาไปที่การอ้างทางศาสนาที่พระเยซูได้อ้าง

“การเปรียบเทียบอย่างระมัดระวังของการบันทึกของหมวดพระกิตติคุณเปิดเผยความเป็นจริงที่ว่าคนยิวได้ชอบ [แน่น] ข้อกล่าวหาเจ็ดอย่างที่มีต่อพระคริสต์ แรกสุดพวกเขาได้กล่าวหาพระองค์ถึงการคุกคามที่จะทำลายพระวิหาร (มธ. 26.61) ประการที่สอง ถึงการเป็น ‘ผู้ประทุษร้าย’) [ผู้ร้าย] ยน .18:30) ประการที่สาม ถึง ‘การยุยง’ ชนชาติ (ลก. 23:2) ประการที่สี่ ด้วย ‘การห้ามมิให้ส่งสาวแก่ซีซาร์’ (ลก. 23.2) ประการที่ห้า ถึงการยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย (ลก. 23.5) ประการที่หก ถึงการเป็น ‘กษัตริย์’ (ลก .23:2) ประการที่เจ็ด ถึง การตั้งตนเองเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ยน. 19.7) การกล่าวหาเจ็ดอย่างนี้ได้เป็นพยานถึง *ความสมบูรณ์* แห่งการปฏิเสธของพวกเขาที่มีต่อพระองค์!”⁹⁶⁷

พวกเขาได้ประกาศว่า พระเยซูได้อ้างถึงการเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ซึ่งก่อให้เกิดการหมิ่นประมาทภายใต้สถานการณ์ต่างๆที่ปกติ โทษสำหรับการหมิ่นประมาทภายใต้รัฐธรรมนูญของโมเสสคือความตาย (ลนต. 24:16) การกล่าวหาถึงการหมิ่นประมาทนี้ได้เป็นประเด็นหลักในการสอบสวนทางศาสนาของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 26:59-66; มก. 14:55-64) ยอห์นได้บันทึกความเชื่อมั่นที่เพิ่มขึ้นท่ามกลางพวกยิวที่ว่าพระเยซูได้หมิ่นประมาท (เปรียบเทียบ 5:18; 8:58-59; 10:33, 36) การปฏิเสธพระเยซูของพวกเขาเป็นการปฏิเสธที่มีสติและตั้งใจอย่างเต็มที่ต่อหลักฐานที่ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า ไม่ใช่แค่พระเมสสิยาห์ทางการเมือง

19:8

ยอห์นไม่ได้กล่าวอย่างเจาะจงที่ว่าปีลาตได้ตกใจกลัวก่อนข้อนี้ อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนชัดเจนที่ว่า สภาวะลำบากใจซึ่งเขาเองได้ประสบนั้นคงได้ให้เหตุผลแก่เขาที่จะกลัว เขาได้ประนีประนอมตำแหน่งของเขาในฐานะตัวแทนของโรมโดยการพิจารณาปลดปล่อยผู้ก่อการกำเริบที่ต้องโทษชื่อบาร์นาบัส เขาได้ทำให้พวกผู้ปกครองคนยิวไม่พอใจโดยการล้มเหลวที่จะส่งต่อคำตัดสินที่มีความผิด และเขาได้ทำให้ชาวยิวหลายคนบาดหมางโดยการละเมิดและเยาะเย้ยหนึ่งในวีรบุรุษอันเป็นที่นิยมของพวกเขา

ชาวโรมันได้ถือว่าบางคนเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ พวกเขาได้เชื่อพระต่างๆของพวกเขาเป็นมนุษย์พิเศษ เป็นที่ชัดเจนว่า ปีลาตได้เข้าใจการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้าว่าเป็นการอ้างถึงการเป็นหนึ่งในสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ผู้ซึ่งได้ใช้อำนาจที่เหนือธรรมชาติ

ถ้าเขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูอย่างมาก เขาคงได้ยิวว่าพระเยซูมีอำนาจต่างๆที่ชาวกรีกและชาวโรมันได้ถือว่าเป็นของสิ่งมีชีวิตที่เป็นพระเจ้าเหล่านี้ ดังนั้นตอนนี้ปีลาตอาจได้เริ่มต้นที่จะกล่าวว่า พระเยซูจะแก้แค้นเขาด้วยบางสิ่งบางอย่างสำหรับการปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรมที่เขาได้ให้แก่พระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 27:19) บางทีทำทางที่ไม่ธรรมดาของพระเยซูได้ทำให้ปีลาตตกใจต่อไป

“ในเทพนิยายต่างชาตินั้น พระต่างๆที่มีอำนาจบ่อยครั้งแล้วได้สัมพันธ์กับบรรดาชายและหญิง และลูกหลานที่เป็นกึ่งพระของพวกเขาเช่น เฮอร์คิวลิสได้ปรากฏบนโลกและได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆ จากการที่เป็นคนใจแข็งกระด้างนั้น ปีลาตได้กลัวด้วยเกรงว่าเขาจะได้ทำผิดต่อหนึ่งในผู้เยี่ยมเยียนเหล่านี้. . . ถ้าพระเยซูเป็นสิ่งมีชีวิตที่เหนือธรรมชาติอย่างแท้จริง ปีลาตก็ไม่ปรารถนาที่จะรับผิดชอบต่อการทำไม่ดีต่อพระองค์เป็นที่ชัดเจนว่า การพิพากษาของพระเจ้าจะเป็นผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”⁹⁶⁸

19:9

สิ่งนี้อธิบายว่าทำไมปีลาตได้ถามว่าพระเยซูได้มาจากที่ไหน พระเยซูไม่ได้ตอบเขา อย่างไม่สงสัยว่า ความเงิบของพระเยซูได้เพิ่มความไม่สบายใจของปีลาต ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ปฏิเสธที่ตอบคำถามจากคายาฟาส ปีลาต และเฮโรด (มธ. 26:63; 27:14; มก. 14:61; 15:5; ลก. 23:9; เปรียบเทียบ อสย. 53:7) บางทีพระองค์ไม่ได้ตอบสนองที่นี้ก็เพราะว่าปีลาตได้แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้มีความสนใจแท้ในความจริง (เปรียบเทียบ 8:25) เขาเพียงแค่ต้องการที่จะทำสิ่งที่สะดวกเป็นส่วนตัวเท่านั้น

นอกจากนี้ คำตอบต่อคำถามนี้ในกรณีของพระเยซูก็ค่อนข้างซับซ้อน ปีลาตได้แสดงถึงความอดทนเล็กน้อยต่อการอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับอาณาจักรอีกโลกหนึ่งของพระองค์ ตอนนี้เขาแทบจะไม่รับรู้ถึงสิ่งที่พระเยซูจะกล่าวเกี่ยวกับที่อยู่อีกโลกหนึ่งของพระองค์ การตัดสินใจที่ปีลาตได้เผชิญนั้นก็ชัดเจน เขาควรปล่อยผู้ชายที่ไร้ความผิดคนนี้หรือไม่? คำถามเกี่ยวกับที่มาของพระเยซูนั้นก็โดยตรงประเด็น

“นี่เป็นคำถามประการที่หกที่ปีลาตได้ถามพระคริสต์ และมันน่าสนใจอย่างลึกซึ้งที่จะติดตามการเปลี่ยนอารมณ์ของเขาอย่างที่เขาได้กล่าวถึงเหล่านั้น แรกสุด เขาได้ถามว่า ‘ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?’ (18:33) อย่างเป็นไปได้มากที่สุด ได้ถามด้วย

อารมณ์แห่งการพุดหนึบแนม ประการที่สอง ‘เราเป็นยิวหรือ?’ (18:35) ซึ่งได้ถามด้วยอารมณ์แห่งการดูถูกที่จงหอง ประการที่สาม ‘ท่านทำผิดอะไร?’ (18:35) ซึ่งเป็นการแสดงออกที่วางท่าแห่งสิทธิอำนาจของเขา ประการที่สี่ ‘ถ้าเช่นนั้นท่านก็เป็นกษัตริย์นะซี?’ (18:37) ซึ่งได้บ่งบอกถึงความซับซ้อนที่เพิ่มขึ้นของเขา ประการที่ห้า ‘สิ่งที่จะคืออะไร?’ (18:38) ซึ่งได้ถามจากความสงสัยที่ดูหมิ่น ประการที่หก ‘ท่านมาจากไหน?’

“แรกสุด เราคิดว่าปีลาตได้งงงวยและสับสนอย่างแท้จริง . . . [ประการที่สอง] ปีลาตได้หวังว่า นี่ คือหนทางออกจากความลำบากของเขา ถ้าพระคริสต์ได้มาจากสวรรค์อย่างแท้จริง จากนั้น ก็เป็นที่ชัดเจนว่า เขาไม่สามารถคิดถึงการตรึงพระองค์ได้”⁹⁶⁹

19:10

ปีลาตไม่ได้ชื่นชมความเจียมของพระเยซูและท่าทีที่เหนือกว่าที่ได้บ่งบอกไว้ ดังนั้น ปีลาตได้คุกคามพระองค์ โดยการขำเตือนพระองค์ถึง “สิทธิอำนาจ” หรือ อำนาจ (คำกรีก *เอ็กซูซอวา*) ของเขาที่จะปลดหรือไว้ชีวิตของพระเยซู นี่เป็นคำถามประการที่เจ็ดและสุดท้ายของปีลาตเกี่ยวกับพระเยซู บางที่ได้ถามด้วยอารมณ์แห่งการถากถางและความไม่พอใจรวมกัน⁹⁷⁰

“การได้วิเคราะห์ถ้อยคำของเขาอย่างระมัดระวังสามารถหมายถึงว่า *ข้าพเจ้าอยู่* เหนือกฎหมาย ไร้ความผิดหรือผิด ข้าพเจ้าสามารถทำกับท่านอย่างที่ท่านต้องการได้”⁹⁷¹

19:11

พระเยซูได้ขำเตือนผู้ว่าการที่ข่มเหงรังแกคนนี้ว่ามันมี “สิทธิอำนาจ” ที่เหนือกว่าสิทธิอำนาจของเขา ปีลาตมีสิทธิอำนาจเท่านั้นก็เพราะว่าพระเจ้าได้ “มอบ” ให้แก่เขา (เปรียบเทียบ รม. 13:1) บางที สิทธิอำนาจสูงกว่าปีลาตที่ได้เกิดขึ้นในความคิดของเขาก็คือซีซาร์ เพราะว่าทันทีที่ทันใดนั้นเขาได้แสวงหาที่จะปล่อย *ชายที่ชอบธรรมคนนี้* ให้เป็นอิสระ และด้วยเหตุนี้ ก็หลีกเลี่ยงปัญหาเกี่ยวกับจักรพรรดิเกี่ยวกับการละเมิดหลักความยุติธรรม (ข้อ 12)

“ความเข้ากันได้ตามพระคัมภีร์โดยทั่วไป แม้กระทั่งความชั่วร้ายที่สุดไม่สามารถหลีกเลี่ยงขอบเขตภายนอกของอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าได้ กระนั้นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่เคยทำให้ความรับผิดชอบและความผิดของตัวแทนทางจริยธรรมผู้ซึ่งดำเนินการภายใต้อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้านั้นลดน้อยลง ส่วนการตัดสินใจที่สมัคร

ใจและการกบฏที่ชั่วร้ายของพวกเขาไม่เคยก่อให้เกิดความบังเอิญแก่พระเจ้าอย่าง
เด็ดขาด (เช่น ปฐก. 50:19-20; อสย. 5:10-12; กจ. 4:27-28)”⁹²

ใครที่พระเยซูได้มีในความคิดเมื่อพระองค์ได้กล่าวถึงผู้หนึ่งที่ได้มอบพระองค์แก่ปีลาต?
นักคิดบางคนเชื่อว่า พระเยซูได้หมายถึงคายาฟาส⁹³ นี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากที่สุด
เนื่องจากคายาฟาสเป็นผู้ได้ส่งพระเยซูไปหาปีลาต (18:28) ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็
คือ ยูดาสอิสคาริโอท (เปรียบเทียบ 6:71; 13:21; 18:2) อย่างไรก็ตาม ยูดาสไม่ได้มอบพระเยซู
แก่ปีลาตโดยตรง แต่ได้มอบแก่เจ้าหน้าที่คนยิว เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า
พระเจ้าได้รับผิดชอบ เนื่องจากว่าโดยอัยคำของพระองค์นั้น พระองค์ได้ถือว่าการกระทำแห่ง
การมอบพระองค์นั้นเป็นบาปที่ควรรับผิดชอบ ซาดานอาจถูกกล่าวถึง แต่เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซู
ได้กล่าวถึงมนุษย์อีกผู้หนึ่ง พวกผู้ปกครองคนยิวก็ไม่มีคุณสมบัติ เพราะว่าพระเยซูได้กล่าวถึง
อีกบุคคลหนึ่ง (เอกพจน์) ที่ได้มอบพระองค์แก่ปีลาต

ทั้งปีลาตและคายาฟาสก็มีความผิดในเรื่องการปฏิบัติต่อพระเยซูอย่างน่ากลัว อย่างไรก็ตาม
คายาฟาสมีความผิดแห่ง “บาปที่แย่ (ใหญ่) กว่า” เนื่องจากคายาฟาสได้รับอำนาจที่ใหญ่กว่าจาก
พระเจ้ามากกว่าปีลาตได้รับ พระเจ้าได้ให้สิทธิอำนาจแก่คายาฟาสที่จะนำประชากรของ
พระเจ้าในฐานะมหาปุโรหิตของอิสราเอล ปีลาตเพียงแค่อำนาจ (ถ้ากรีก *เฮกซูซิอา*)
ที่จะปกครองทางการเมือง อย่างเจาะจงแล้ว ดูเหมือนพระเยซูได้อ้างอิงถึงอำนาจของ
ปีลาตที่จะพิพากษาพระองค์ ดังนั้นเหตุผลสำหรับ “บาปที่ใหญ่กว่า” ของคายาฟาสก็คือ
การละเมิดของเขาเกี่ยวกับสิทธิพิเศษและอำนาจที่ใหญ่กว่าที่พระเจ้าได้มอบให้แก่เขา

19:12

การข้าย่าเดือนของพระเยซูถึงสิทธิอำนาจเหนือปีลาตได้กระตุ้นให้ผู้ว่าการที่จะรีบเร็ว “การ
ปลดปล่อย” พระเยซู อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำคนยิวได้ข้าย่าเดือนปีลาตว่าใครก็ตามที่ได้
ปลดปล่อยใครคนหนึ่งผู้ซึ่งได้อ้างว่าเป็นกษัตริย์จะไม่ได้รับการรับรองจากทิเบเรียส ซีซาร์
พวกเขาได้ทำให้ปีลาตที่จะต้องตัดสินใจระหว่างสองสิ่ง มันดูเหมือนว่า การตัดสินใจอะไรก็
ตามที่เขาได้ตัดสินใจนั้น เขาอาจจะมีปัญหากับซีซาร์ แน่แน่นอนว่า การแก้ไขต่อปัญหาของปี
ลาตก็คือที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ปีลาตเป็นคนของโลกมากเกินไปที่จะทำสิ่งนั้น เขาต้องการที่
จะแน่ใจถึงอนาคตของเขาเองกับเจ้านายของเขา เขาได้สนใจเล็กน้อยเกี่ยวกับความสัมพันธ์
ของเขากับพระเจ้า

ชื่อเรียก “มิตรของซีซาร์” (คำละติน *อามิคัส ซีซาริส*) ดั้งเดิมแล้วเป็นเครื่องหมายของเกียรติที่บอกรั้งแล้วได้มอบให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด มันได้หมายถึงว่า ผู้ได้รับเกียรติเป็นผู้สนับสนุนที่จงรักภักดีของจักรพรรดิ⁹⁷⁴ ภายหลัง ชื่อเรียกนี้ได้กลายมาเป็นการระบุที่เป็นทางการถึงมิตรที่สนิทของจักรพรรดิ ณ เวลาของการสอบสวนของพระเยซูนั้น บางทีอย่างน้อยแล้ว มันเป็นคำศัพท์ที่ถึงเทคนิคที่แสดงสิ่งอันดับสอง ปีลาตได้เป็นคนในอารักขาของอาลิอัส เสาจันัส ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีอิทธิพลอย่างสูงส่งในโรม ทาซิทัส นักประวัติศาสตร์ชาวโรมันได้เขียนว่า “ยิ่งบุคคลหนึ่งอยู่ใกล้ชิดกับ เสาจันัสมากขึ้น การอ้างของเขาถึงการเป็นมิตรภาพกับจักรพรรดิก็หนักแน่นขึ้น”⁹⁷⁵ ดังนั้นมันเป็นไปได้ที่ว่า พวกผู้นำคนยิวได้บ่งบอกว่า ถ้อยคำแห่งการปลดปล่อยพระเยซู ไปถึงทิเบเรียส ปีลาตคงจะสูญเสียความสัมพันธ์แห่งสิทธิพิเศษกับจักรพรรดิ การรายงานที่แน่เกี่ยวกับปีลาตได้ไปถึงโรมแล้ว และการรายงานอีกอย่างหนึ่งอาจได้ทำให้อาชีพของเขาสิ้นสุดลงหรือบางทีทำให้ชีวิตของเขาสิ้นสุดลง⁹⁷⁶

พวกผู้นำคนยิวได้นำเสนอพวกเขาเองว่าเป็นพลเมืองที่จงรักภักดีต่อซีซาร์ ซึ่งอยู่ไกลจากความจริง อย่างไรก็ตาม อย่างเหน็บแนมแล้ว พวกเขาเป็นทาสของโรมและบาป (เปรียบเทียบ 8:33-34) ดูเหมือนว่าพวกเขาเป็นการคุกคามต่อปีลาตและโรมซึ่งมากกว่าพระเยซูเสียอีก

19:13

เป็นที่ชัดเจนว่า มันการคุกคามแห่ง “มิตรของซีซาร์” นั้นที่ได้โอบเอียงให้ปีลาตที่จะตัดสินใจประหารพระเยซู อีกครั้งหนึ่ง ความสนใจในตนเองมากกว่าการอุทิศตนต่อความยุติธรรมก็ได้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 1) ปีลาตได้ “นำพระเยซูออกมา” อีกครั้งหนึ่งที่ที่พวกยิวสามารถเห็นพระองค์ได้ และเขาได้นั่งบัลลังก์เพื่อการพิพากษาพระเยซูอย่างเป็นทางการ

“มันจับใจที่จะสังเกตว่าการไต่สวนของพระคริสต์ต่อหน้าปีลาตก็อยู่ใน *เจ็ด* ชั้น สิ่งนี้เป็นที่ประจักษ์โดยการสังเกตอย่างระมัดระวังถึงข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้ ซึ่งกล่าวถึงผู้ว่าราชการที่เข้าๆออกๆศาลการพิพากษา ชั้นแรกก็อยู่ที่ข้างนอก: 18:28-32 ชั้นที่สองก็อยู่ภายใน: 18:33-37 ชั้นที่สาม ก็อยู่ภายนอก: 18:38-40 ชั้นที่สี่ ก็อยู่ภายใน: 19:1-3 ชั้นที่ห้า ก็อยู่ภายนอก: 19:4-7 ชั้นที่หก ก็อยู่ภายใน: 19:8-11 ชั้นที่เจ็ด ก็อยู่ภายนอก 19:12-16⁹⁷⁷

“บัลลังก์พิพากษา” (คำกรีก *เบมา*,รม. 14:10; เปรียบเทียบ 2 คร. 5:10) เป็นที่ที่ผู้ปกครองที่มีอำนาจได้ประกาศคำตัดสินที่เป็นทางการของเขาในวัฒนธรรมโรมัน

ปีลาตได้ทำให้ที่นั่งแห่งการพิพากษาของเขาตั้งอยู่ที่บริเวณลานบ้านซึ่งเรียกว่า “ลานปูศิลา” (คำกรีก *ลิโธสโทรทอส*) พวกนักโบราณคดีได้ขุดค้นสิ่งที่พวกเขาหลายคนเชื่อว่าเป็นสถานที่ตั้งนี้ในบริเวณของป้อมแอนโทเนีย บางส่วนของลานปูศิลาที่มีบริเวณประมาณ 3,000 ตารางฟุตนี้ก็มีเครื่องหมายบนศิลาเหล่านั้นที่บ่งบอกว่าพวกทหารได้เล่นเกมสกีที่นั่น⁷⁸ อย่างไรก็ตาม บาร์เรทท์ได้อ้างว่า “อาคารและลานปูศิลาที่เป็นประเด็นอยู่นี้ก็เป็นของศตวรรษที่สองและไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ ของพระกิตติคุณ”⁷⁹ ยอห์น ได้ให้ชื่ออารเมก (คำฮีบรูอันเป็นที่นิยม) ของ “ลานปูศิลา” นั่นว่า *กับบาธา* ซึ่งอาจหมายถึง “ความสูง” หรือบางทีเป็น “ที่โล่ง” อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า *กับบาธา* มาจากคำว่า *กับบ ไบธา* และหมายถึง “สัน (หลัง) ของบ้าน” (นั่นคือ พระวิหาร)⁸⁰ ท่านอาจได้ให้ชื่อนั้นเพราะว่ามันอาจเป็นสถานที่ตั้งในกรุงเยรูซาเล็มที่อันเป็นที่รู้จักกันดีต่อผู้อ่านคนต่างชาติของท่าน โดยชื่ออารเมกของมันเมื่อท่านได้เขียน

อีกครั้งหนึ่ง การเห็นแบบของฉากก็เด่นชัด นี่คือเจ้าหน้าที่โรมันที่ล้อมทราชมซึ่งกำลังนั่งในการพิพากษามุคคละหนึ่งผู้ซึ่งพระเจ้าพระบิดาได้มอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:22)

19:14

ต่อผู้อ่านหลายคนของพระกิตติคุณของท่านนั้น ดูเหมือนว่ายอห์น ได้ขัดแย้งกับพระกิตติคุณพ้องในเรื่องการบันทึกของท่านเองเกี่ยวกับการถือรักษาอาหารปัสกาของพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 13:1, 27) อย่างไรก็ตาม วลี “วันเตรียม” ตามปกติได้อธิบายถึงวันก่อนวันสะบาโต⁸¹ ดังนั้น วันที่ถูกกล่าวถึงก็เป็นวันศุกร์ ในทำนองเดียวกัน “ปัสกา” สามารถอ้างอิงถึงเทศกาลปัสกาและขนมปังไร้เชื้อแปดวันเช่นเดียวกับ วันปัสกา (เปรียบเทียบ 18:28; ลก. 22:1)⁸² ดังนั้น เป็นที่ชัดเจนว่า วันเตรียมปัสกาอ้างอิงถึงวันศุกร์ของเทศกาลแปดวัน สิ่งนี้สอดคล้องกับการอ้างอิงอื่นๆตามลำดับเวลาถึงสัปดาห์แห่งการทนทุกข์ทำไมยอห์นได้ทำการอ้างอิงตามลำดับเวลานี้ที่นี้? เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้ทำเช่นนั้นเพื่อจะหนุนใจให้ผู้อ่านที่จะเชื่อมโยงพระเยซูกับแกะปัสกา ประการที่สอง การอ้างอิงนี้ช่วยที่จะอธิบายว่าทำไมพวกยิวได้ต้องการให้ร่างกายของพระเยซูถูกย้ายจากไม้กางเขนก่อนเวลาอันควร

(ข้อ 31-37) มันเป็นวันก่อนวันสะบาโต และนี่เป็นวันสะบาโตที่ พิเศษ เนื่องจากว่ามันได้เกิดขึ้นระหว่างสัปดาห์ปีศาจ การอ้างอิงที่คล้ายกันถึงวันสะบาโตแรกๆ นั้นซึ่งได้ติดตามมาด้วยการอธิบายภายหลังของความสำคัญของการอ้างอิงนั้นก็อยู่ใน 5:9 และ 16-18

มาระโกได้เขียนว่าพวกเขาได้ตรึงพระเยซูที่บนไม้กางเขน “เวลาสามโมงเช้า” (นั่นคือ 9 นาฬิกา, มก. 15:25) ที่นี้ยอห์นได้เขียนว่าปีศาจได้ตัดสินโทษพระเยซูประมาณ “ชั่วโมงที่หก” เป็นที่ชัดเจนว่า การตัดสินโทษพระเยซูได้นำหน้าการตรึงพระองค์ อะไรคือการแก้ไขต่อความขัดแย้งที่ชัดเจนนี้?

การอธิบายอย่างหนึ่งก็คือว่า ยอห์นได้ใช้วิธีของโรมันเกี่ยวกับการนับเวลา ในขณะที่มาระโกและผู้เขียนพระกิตติคุณพ้องคนอื่นๆ ได้ใช้วิธีของยิว⁸³ ในวิธีของโรมัน ชั่วโมงที่หกก็เป็น 6 โมงเช้า ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า เป็นที่ชัดเจนว่า ระบบของโรมันนี้เกี่ยวกับการนับเวลาก็ไม่ปกติ หลักฐานที่เป็นข้อมูลเดียวที่พวกโรมันได้ใช้มันก็ปรากฏในข้อมูลทางกฎหมายที่เล็กน้อย⁸⁴ อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นการอธิบายที่ดีที่สุด การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าอาลักษณ์ได้คัดลอกตัวเลขกรีกแบบผิดๆ และได้แทนที่ “หก” ด้วย “สาม” โดยพลั้งเผลอ⁸⁵ อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานของต้นฉบับที่จะสนับสนุนทฤษฎีนี้ มุมมองที่สามก็คือว่า ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสองคนได้แสดงถึงการอ้างอิงถึงเวลาโดยประมาณเท่านั้น และไม่ได้คาดหวังให้ผู้อ่านของพวกเขาที่จะรู้จำมากเกินไปเกี่ยวกับความแตกต่าง⁸⁶ อย่างไรก็ตาม การอ้างอิงถึงเวลาและข้อความที่เป็นจริงอื่นๆ ตามปกติแล้วก็สามารถมีความกลมกลืนกันได้ ในพระคัมภีร์ มุมมองที่สูงส่งของการคลาดใจได้นำนักคิดความแบบอนุรักษ์เกือบทั้งหมดที่จะสรุปว่ามาระโกและยอห์นได้หมายถึงอย่างที่เขาได้กล่าว มุมมองที่สี่ก็คือว่า บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณพ้องได้ใช้วิธีของชาวกาลิลีเกี่ยวกับการนับเวลา ที่ได้เริ่มต้นวันด้วยดวงอาทิตย์ขึ้น ในขณะที่ยอห์นได้ใช้วิธีของชาวยิวที่ได้เริ่มต้นวันด้วยดวงอาทิตย์ตก⁸⁷

ก่อนที่จะตัดสินโทษพระเยซูนั้น ปีศาจได้นำเสนอพระองค์แก่พวกยิวราวกับว่านี่เป็นพิธีสวมมงกุฎที่เยาะเย้ย เขาได้รู้ว่าพวกยิวไม่ได้ยอมรับศิขาร์ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา แม้ว่าพวกเขาเพิ่งได้กล่าวในทำนองนั้น (ข้อ 12) ดังนั้น การประกาศของเขาก็เป็นการแสดงออกถึงการดูถูกสำหรับทั้งพระเยซูและพวกยิว อย่างเหินเบนแล้ว พระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ปีศาจได้กล่าวมากกว่าที่เขาได้รู้จักอย่างแท้จริง อย่างที่คายาฟาสนยิวได้ประกาศคำพยากรณ์

เกี่ยวกับพระเยซูโดยไม่รู้ก่อนหน้านั้น (11:49-50) ดังนั้นตอนนี้ปีลาตคนต่างชาติได้ทำเช่นกัน

“ไม่เหมือนการนำเสนอถึงพระเยซูใน 19:4-6 นั้น การ [การนำเสนอ] นี้ก็ไม่ได้ถูกตั้งใจที่จะเยาะเย้ยพระเยซู ตั้งแต่โอกาสนั้น ปีลาตได้ถูกกระตุ้นโดยพระเยซูและได้พ่ายแพ้ในความพยายามของเขาที่จะช่วยผู้พระองค์ ตอนนี้เขาทำให้เวลาแห่งการตัดสินใจของเขา เป็นเวลาของการตัดสินใจ สำหรับพวกยิว พวกเขามีโอกาสสุดท้ายและสำคัญของการประกาศถึงความคิดของพวกเขาในเรื่องพระเยซูและถอยกลับในเรื่องการกล่าวหาที่ไม่ยุติธรรมและขมขื่นของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาจะทำ”⁹⁸⁸

19:15

ฝูงชนชาวยิวซึ่งถูกนำโดยพวกผู้นำของพวกเขาก็ได้ตะโกนการปฏิเสธของพวกเขาที่มีต่อกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาได้ไปไกลกว่านั้นอีก และได้เรียกร้องการตรึงพระองค์! พวกเขาได้อ้างถึงความจงรักภักดีของพวกเขาต่อ “ซีซาร์” ในฐานะ “กษัตริย์” (คำกรีก *บาสิเลอา*) องค์เดียวของพวกเขาอย่างน่าเชื่อถืออีกด้วย สิ่งนี้ก็เป็นมากกว่าการปฏิเสธพระเยซู ตอนนี้พวกเขาได้ปฏิเสธความหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ซึ่งรวมถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ และได้ปฏิเสธอำนาจสิทธิขาดของพระยาเวห์เหนือประเทศของพวกเขา (เปรียบเทียบ วนจ. 8:23; 1 ซมอ. 8:7)⁹⁸⁹ บางทีพวกมหาปุโรหิตได้มาถึงความสุดขั้วนี้เพื่อที่จะชักชวนให้ปีลาตที่จะอนุญาตตามคำขอร้องของพวกเขาและที่จะตรึงพระเยซูเสีย (เปรียบเทียบ มธ. 27:25)

“พวกมหาปุโรหิตเป็นพวกสะดูสี ผู้ซึ่งไม่มีความหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เหมือนกับพวกฟาริสี ดังนั้น ที่จะเอาโทษพระเยซูนั้น พวกเขาก็ปฏิเสธหลักการของเทวธิปไตยที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา)1 ซมอ .12:12)⁹⁹⁰

การปกครองโดยลำดับชั้นของคนยิวได้กล่าวหาพระเยซูถึงการหมิ่นประมาท แต่ตอนนี้คนเหล่านี้ได้มีความผิดเกี่ยวกับการหมิ่นประมาทด้วยพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 1:11) การปฏิเสธที่สุดขั้ว เป็นศัตรูและอย่างสิ้นเชิงนั้นก็ช่วยให้เราที่จะเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าได้หันไปจากอิสราเอลชั่วคราวเพื่อจะดำเนินการรับมือกับมนุษย์ผ่านทางคริสตจักร (เปรียบเทียบ รม. 9-11)

“ในโอกาสนี้พวกเขาได้กล่าวในแง่ของความสะดวกที่เยาะเย้ย แต่พวกเขาได้แสดงออกถึงความจริงแท้ ชีวิตของพวกเขาได้แสดงว่าพวกเขาไม่ได้ให้ความเคารพแก่พระเจ้า”⁹⁹¹

19:16

การกระทำของปีลาตได้จัดตั้งการพิพากษาของเขาต่อพระเยซู โดยคำว่า “แก่พวกเขา” นั้น เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้หมายถึงว่าปีลาตได้ “มอบ” พระเยซู “แก่” พวกทหารโรมันเพื่อจะตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของพวกยิว ท่านได้ละเว้นการอ้างอิงใดๆถึงรูปแบบการเขียน (เวอเบอเทอไอ) ที่โหดร้ายที่สุดหรือบางครั้งอันตรายที่สุด ที่ตอนนี้พวกทหารโรมันได้ให้แก่พระเยซูในฐานะการลงโทษขึ้นคานก่อนการถูกตรึงของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 27:27-30; มก. 15:15-19)

“พระองค์ได้ถูกตบที่พระพักตร์ต่อหน้าอันนาส (ยน. 18:22) และได้ถูกน้ำลายรดและถูกเขียนต่อหน้าคายาฟาสและสกา (มธ. 26:67) ปีลาตได้โบยตีพระองค์และพวกทหารได้ดีพระองค์ (ยน. 19:1-3) และก่อนที่พวกเขาได้นำพระองค์ไปยังภูเขานั้น พวกทหารได้เยาะเย้ยพระองค์และตีพระองค์ด้วยไม้้อ (มก. 15:19) พระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อเรามากแค่ไหน!”⁹²

การแปลของ NASB และ NIV ได้แบ่งข้อมูลในข้อที่ 16 และ 17 อย่างแตกต่างกัน แต่เนื้อหาเหมือนกัน

ในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการสอบสวนทางการเมืองของพระเยซูนั้น ยอห์นได้เน้นถึงความเป็นกษัตริย์แบบพระเจ้าของพระเยซูและการปฏิเสธของพวกยิวที่มีต่อพระองค์ คนต่างชาติได้ปฏิเสธพระองค์อีกด้วยผ่านทางบุคคลแห่งตัวแทนของพวกเขา ซึ่งก็คือ ปีลาต

“จากมุมมองของมนุษย์นั้น การสอบสวนของพระเยซูเป็นอาชญากรรมและความหายนะที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ จากมุมมองของพระเจ้านั้น เป็นมันความสำเร็จของคำพยากรณ์และความสำเร็จแห่งน้ำพระทัยของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าได้วางแผนสิ่งทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้ปลดปล่อยผู้ร่วมกระทำจากความรับผิดชอบของพวกเขา ที่จริง ณ วันเพ็ญเทศกาลนั้น เปโตรได้กล่าวถึงแนวคิดทั้งสองพร้อมกันในประโยคเดียว! (กจ. 2:23)”⁹³

“ปีลาตได้ถูกขู่กรรโชกไปสู่การยินยอมต่อการตายของพระคริสต์ เพราะว่าความผิดพลาดในคราวก่อนของเขาได้ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับเขาที่จะขัดขืนคนยิวและที่จะพิทักษ์รักษาที่มันของเขา ด้วย

เหตุใดเหตุหนึ่งบุคคลหนึ่งช่วยไม่ได้ในการสงสารปีลาต เขาต้องการทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่เขาไม่ได้มีความกล้าหาญที่จะขัดขืนคนิวและทามัน ปีลาตได้ตรึงพระเยซูเพื่อจะรักษางานของเขาไว้”⁹⁴

“บางที่ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ ที่มีการแสดงออกที่จับใจและชัดเจนแห่งอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้ามากกว่าการปฏิบัติของปีลาตที่มีต่อพระเยซู แรกสุด ปีลาตได้ *รับรอง* ถึง *การไว้ความคิด* ของพระองค์ ซึ่งได้ยอมรับไม่น้อยกว่าเจ็ดครั้งว่า ‘เราไม่พบความผิดในเขา’ ประการที่สอง ปีลาตได้ *ต้องการ* ที่จะปลดปล่อยพระองค์ ‘ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจ จะใคร่ปล่อยพระเยซู’ (ลก. 23:20); ‘เมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย’ (ลก. 23:22); ‘ปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์’ (ยน. 19:12); ‘ปีลาตตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป’ (กจ. 3:13), ทั้งหมดนี้ก็พิสูจน์สิ่งนั้นอย่างไม่ผิดพลาด ประการที่สาม ปีลาตได้ *ถูกกระตุ้น* อย่างจริงจังมากที่สุดโดยภรรยาของเขาเองที่จะ *ไม่พิพากษา* พระองค์ (มธ. 27:19) ประการที่สี่ ที่จริงเขาได้ *พยายาม* ที่จะทำให้เกิดการยกฟ้องของพระองค์ เขาได้บอกให้คนิวที่จะพิพากษาพระคริสต์ด้วยตัวของพวกเขาเอง ([ยน.] 18:31); เขาได้ส่งพระองค์ไปยังเฮโรด เพื่อพระคริสต์จะถูกส่งกลับมาเท่านั้น (ลก. 23:7); เขาได้แสวงหาที่จะชักชวนคนิวที่จะให้เขาลงโทษบาร์บัสแทนที่พระองค์ (ยน. 18:39-40; ลก. 23:18-20) โดยไม่คำนึงสิ่งทั้งหมดนี้ ปีลาตได้ *พิพากษาว่าพระคริสต์ควรถูกต้อง!*” [เปรียบเทียบ กจ. 2:23; 4:27-28]⁹⁵

ง. การตรึงพระเยซู 19:17-30

ข้อมูลพิเศษในการบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับการตรึงพระเยซูรวมถึงข้อโต้แย้งเกี่ยวกับตัวอักษรที่จารึกไว้เหนือกางเขนของพระเยซู (ข้อ 19-22) และการอ้างอิงหลายอย่างถึงความสำเร็จของคำพยากรณ์ (ข้อ 24, 28-29; เปรียบเทียบ 36-37) ยอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณผู้เดียวอีกด้วยที่จะบันทึกการเอาใจใส่ของพระเยซูต่อมารดาของพระองค์ (ข้อ 25-27) การร้องครั้งที่หกของพระองค์ก่อนการตายของพระองค์ (ข้อ 30) และการแทงสีข้างของพระองค์ (ข้อ 34)

1. การเดินทางไปยังโกละโกธาของพระเยซู 19:17 (เปรียบเทียบ มธ. 27:31-34; มก. 15:20-23; ลก. 23:26-33)

ยอห์นได้ละเว้นรายละเอียดที่ว่าซีโมนได้แบกกางเขนของพระเยซู (มธ. 27:32; มก. 15:21; ลก. 23:26) ซึ่งอาจได้ทำให้หันเหไปจากการนำเสนอของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นพระเจ้า ท่านไม่ได้

ทำการอ้างอิงถึงการทนทุกข์ของพระเยซูระหว่างทางไปยังภูเขาที่ลูกา ผู้ซึ่งได้มีความสนใจในความเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้เน้นไว้ (ลก. 23:27-32)

พวกทหารได้นำพระเยซูจากบัลลังก์พิพากษาของปีลาตไปยังโกละโกธา ตามปกติแล้ว กลุ่มทหารที่ทำหน้าที่ประหารได้ประจบด้วยกองทหารสี่กองพร้อมกับนายร้อย (เปรียบเทียบ ข้อ 23)⁹⁶ ยอห์นไม่ได้ให้ข้อคิดเห็นในเรื่องการเดินทางที่เจ็บปวดของพระเยซูไปยังกางเขน บางทีนี่เนื่องจากว่าท่านต้องการที่จะเน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ท่านได้อ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้แบกกางเขนของพระองค์เอง บางทีเนื่องด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน (เปรียบเทียบ ปฐก. 22:6; ฮบ. 13:11-13)

อาชญากรที่ถูกตัดสินให้ถูกตรึง อย่างเช่นพระเยซู ตามปกติแล้วก็ได้แบกกางเขนของพวกเขาเองหรือคาน (คำละติน *พาดิบูล์ม*) ของกางเขนของพวกเขาเท่านั้น⁹⁷ นี่เป็นระเบียบการตามปกติในการตรึง อย่างที่ผู้อ่านดั้งเดิมของยอห์น ได้รู้โดยไม่สงสัยเลย เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้แบกคาน

ผู้เขียนพระกิตติคุณทุกคนได้ระบุถึงสถานที่ของการตรึงพระเยซูว่าเป็น “ที่แห่งกะโหลกศีรษะ” ทุกคนยกเว้นลูกาได้ให้ชื่อเรียกอารเมคของมันคือ *กล โกลธา* (“กะโหลกศีรษะ”) การถ่ายตัวอักษรก็คือ กลโกธา “คัลวาริ” เป็นการถ่ายตัวอักษรของคำละติน *คัลวาเรีย* ซึ่งหมายถึง “ที่แห่งกะโหลกศีรษะ” ทำไมสถานที่ที่ได้มีชื่อนี้ยังคงเป็นความลึกลับ แม้วามันอาจได้เป็นที่โดยทั่วไปสำหรับการประหารชีวิต สถานที่นี้บางทีได้รับชื่อของมันจากการปรากฏของมัน มีธรรมเนียมที่ว่ามันเป็นสถานที่ที่กะโหลกศีรษะของอาดัม ได้ถูกฝัง⁹⁸ พวกนักวิชาการสมัยใหม่ส่วนใหญ่เชื่อว่าสถานที่ที่เป็นสถานที่ตามธรรมเนียมที่ซึ่งคริสตจักรแห่งสุสานฝังศพบริสุทธิ์ตั้งอยู่ มีการสนับสนุนเล็กน้อยสำหรับการแนะนำค่อนข้างใหม่ที่ว่าภูเขาออร์ดอนเป็นสถานที่ที่ตั้งอันถูกต้อง แนวคิดที่ว่ากลโกธาอยู่บนเนินเขาได้มาจากเพลงสรรเสริญมากกว่าพระคัมภีร์

2. ชายสองคนที่ถูกตรึงกับพระเยซู 19:18 (เปรียบเทียบ มธ. 27:38; มก. 15:27; ลก. 23:33ข)

ความน่ากลัวและความอับอายของการถูกตรึงก็ยุ่งยากสำหรับผู้คนที่ได้เติบโตมาพร้อมกับการได้ยินการวิงวอนต่อต้าน “การลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ” ที่จะชื่นชม มันเป็นรูปแบบของการตายที่ยาวนานและทรมานโดยจงใจที่ได้ทำให้ผู้ทนทุกข์อับอายเช่นเดียวกับได้ทรมานเขา จุดประสงค์ของการตรึงก็เพื่อที่จะห้ามปรามคนอื่น ๆ จากการกบฏต่อโรม ซึ่งเป็นเหตุผลหลักสำหรับการตรึง ผู้อ่านดั้งเดิมของยอห์นคงได้คุ้นเคยอย่างมากกับมัน ซึ่งบางทีอธิบายถึงการขาดความละเอียดของท่าน

“มันโหดร้ายจนไม่มีพลเมืองโรมันคนไหนสามารถถูกตรึงได้โดยปราศจากการอนุมัติของจักรพรรดิ เมื่อถูกทำให้เปลือยเปล่าและถูกโอบยัดจนถึงความอ่อนแอที่นุ่มเหมือนเนื้อเยื่อ... เขื่อนั้นก็ถูกแขวนไว้ต่อดวงอาทิตย์ที่ร้อนเป็นเวลาหลายชั่วโมง แม้กระทั่งหลายวัน ที่จะหายใจนั้น มันจำเป็นที่จะผลักด้วยขาและดึงด้วยแขนที่จะรักษาช่องหน้าอกให้เปิดและทำหน้าที่ การชักกระดูกของกล้ามเนื้อที่น่ากลัวได้สร้างความเสียหายแก่ร่างกายทั้งหมด แต่เนื่องจากการล้มลงหมายถึงการสลับ การดึงก็ได้ดำเนินต่อไป นี่คือเหตุที่ *เซเดควลา* [ชิ้นส่วนของไม้ที่ได้ทำหน้าที่เป็นที่นั่งเล็กๆในบางกรณี]... ได้ทำให้ชีวิตและความเจ็บปวดยาวนานขึ้น มันได้ค้ำจุนน้ำหนักของร่างกายบางส่วนและดังนั้นได้กระตุ้นให้เหยื่อที่จะสู้ต่อไป”⁹⁹⁹

“การตรึงอาจจะเป็นรูปแบบที่ร้ายกาจมากที่สุดของการตายที่ได้ถูกค้นคิดขึ้นมา”¹⁰⁰⁰

“ความเคร่งศาสนาอันเป็นที่นิยม ทั้งโปรเตสแตนต์และคาทอลิก บ่อยครั้งแล้วได้เน้นถึงการทนทุกข์ของพระเยซู มันได้สะท้อนถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นและได้จัดจ่อที่ความเจ็บปวดที่พระผู้ช่วยให้รอดได้ประสบ ไม่มีพระกิตติคุณเล่มไหนที่ทำอย่างนี้ บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกข้อเท็จจริงและปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น การตายของพระเยซูสำหรับคนบาปเป็นความหวังใจของพวกเขา พวกเขาไม่มีความพยายามที่จะเล่นกับความรู้สึกอย่างสุดซึ้งในหัวใจของผู้อ่านของพวกเขา”¹⁰⁰¹

ผู้เขียนพระกิตติคุณทุกคนได้อ้างอิงถึง “ชายอีกสองคน” ที่ถูกตรึงกับพระเยซู (มธ. 27:38, 44; มก. 15:27, 32; ลก. 23:32-33, 39-43) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาเป็นโจร (คำกรีก *เลสไท*) และผู้ก่อการร้าย อย่างเช่น บารนาบัส (เปรียบเทียบ 18:40) ยอห์นได้อ้างอิงถึงพวกเขาเพื่อย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงความสำเร็จของอิสยาห์ 53:12; 7 และ 12¹⁰⁰² การอ้างอิงของพวกเขาที่ตระเตรียมผู้อ่านที่จะเข้าใจการบันทึกของยอห์นถึงการทำให้ขาของพวกเขาหักแต่ไม่ใช่ขาของพระเยซู (ข้อ 32-33)

3. คำจารึกเหนือกางเขนของพระเยซู 19:19-22 (เปรียบเทียบ มธ. 27:37; มก. 15:26; ลก. 23:38)

เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้รวมถึงการโต้แย้งเกี่ยวกับคำจารึกบนกางเขนของพระเยซู เพราะว่ามันเน้นถึงไม่ใช่แค่การปฏิเสธที่จงใจและมีสติของพวกเขาต่ออัตลักษณ์แท้ของพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่เน้นถึงอัตลักษณ์แท้ของพระบุตรของพระเจ้าอีกด้วย

19:19-20

ตามปกติแล้ว ผู้พิพากษาบุคคลที่ถูกตัดสินโทษให้ถูกต้องนั้นจะสั่งว่า ป้ายประกาศ (คำละติน *ทิทูลัส*) พร้อมกับ “คำจารึก” ที่ระบุถึงอาชญากรรมของเขา จะไปตามเขาอยู่ที่แห่งการประหารของเขา สิ่งนี้จะบอกผู้มองดูว่าอาชญากรเป็นใคร และทำไมเขาต้องประสพกับชะตาที่น่ากลัว เช่นนั้นขณะที่พวกเขาได้ผ่านเขาไป จากนั้นพวกทหารจะติดป้ายนั้นที่กางเขนของอาชญากร ด้วยจุดประสงค์อย่างเดียวกัน¹⁰⁰³

พระกิตติคุณทั้งหมดก็รายงานคำจารึกที่แตกต่างกันเล็กน้อย บางทีสิ่งที่ปีลาตได้เขียนอย่างแท้จริงก็เป็นการสรุปของความผันผวนเหล่านี้ทั้งหมด และผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนก็ได้อ้างส่วนหนึ่งของทั้งหมด บางทีผู้เขียนพระกิตติคุณบางคนหรือทั้งหมดได้ถอดความคำจารึกนั้น ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ผู้เขียนพระกิตติคุณอาจไม่ได้แปลภาษาเดียวกันเนื่องจากว่าปีลาตได้สั่งให้เขียนสามภาษา¹⁰⁰⁴ อารเมค [“ภาษาฮีบรู” อันเป็นที่นิยม] เป็นภาษาโดยทั่วไปที่พูดโดยคนยิวในปาเลสไตน์ “ละติน” เป็นภาษาที่เป็นทางการที่คนโรมันรวมถึงพวกทหารได้พูด “กรีก” เป็น *ลิงกวา ฟรังกา* (ภาษาโดยทั่วไป) ของจักรวรรดิ ปีลาตได้ดำเนินการที่จะดูถูกการปกครองโดยลำดับชั้นของคนยิวต่อไปสำหรับการบังคับเขาให้ทำบางสิ่ง โดยการระบุพระเยซูในทำนองนี้เพื่อให้ทุกคนที่จะสังเกต อย่างไรก็ตาม การประกาศสามภาษาของเขาเป็นแนวทางอันลึกลับของพระเจ้าถึงการประกาศแก่คนทั้งโลกว่าพระบุตรของพระองค์เป็นใครอย่างแท้จริง ซึ่งก็คือกษัตริย์ของพวกยิวผู้ซึ่งการปกครองของพระองค์นั้นก็เป็นสากลเป็นที่ชัดเจนว่า ปีลาตได้ถือว่าพระเยซูมีความผิดในเรื่องการปลุกปั่นเพื่อก่อการกบฏ ซึ่งเป็นกรกล่าวหาทางการเมืองที่พวกยิวได้นำมาต่อต้านพระองค์ แทนที่จะเป็นการกล่าวหาทางศาสนาเกี่ยวกับการอ้างถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้า (18:33) โดยการระบุว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกยิวและจากนั้นได้ตรึงพระองค์นั้น ปีลาตก็ได้ไต่สวนถึงความเหนือกว่าของโรมเหนือพวกยิว และได้ไต่สวนถึงสิทธิอำนาจของโรม

19:21-22

การแก้ไขข้อเขียนของพวกปุโรหิตถึงชื่อเรียกคงได้ปล้นปีลาตถึงโอกาสสุดท้ายนี้ที่จะทำให้พวกยิวอับอายไปเสีย ครั้งหนึ่งเขาได้ยอมตามข้อเรียกร้องของพวกเขาแล้ว แต่เขาได้ปฏิเสธที่จะให้ความพึงพอใจแก่พวกเขาถึงการปล้นเขาจากการแก้แค้นนี้: “สิ่งที่เราเขียนแล้ว ก็แล้วไป” อย่างเหินแสมแล้ว สิ่งที่ปีลาตให้คงอยู่ก็เป็นความจริงแท้ เขาได้กลายมาเป็นผู้ประกาศของพระเจ้าถึงจุดประสงค์แบบการไถ่ของพระองค์โดยไม่รู้

4. การแบ่งเสื้อผ้าของพระเยซู 19:23-24 (มธ. 27:35-36; มก. 15:24; ลก. 23:34)

ตามปกติแล้ว ผู้ประหารชีวิตอาชญากรก็ได้รับเสื้อผ้าของเขาหลังจากการตายของเขา¹⁰⁰⁵ ยอห์นได้กล่าวถึงพวกทหารที่ได้แบ่งเสื้อผ้า (พหูพจน์) ของพระเยซู คำกรีกที่แปลว่า “เสื้อผ้า” คือ *ฮิมาทิอา* โดยปกติแล้ว เมื่อคำนี้ปรากฏในรูปเอกพจน์ มันก็อ้างอิงถึงเสื้อผ้าส่วนนอกที่คนยิวส่วนใหญ่ได้สวมใส่ ที่นี่ เนื่องจากว่าท่านได้ใช้รูปแบบพหูพจน์ เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นได้มี “เสื้อผ้าส่วนนอก” ทั้งหมดของพระเยซูในความคิด ซึ่งรวมถึงเสื้อคลุม รองเท้าที่มีสายรัด เข็มขัด ที่คลุมศีรษะ¹⁰⁰⁶ นี่จะส่งผลกระทบต่อทหารสี่คนซึ่งแต่ละคนได้รับเสื้อผ้าหนึ่งชิ้น “เสื้อคลุมรัดเอว” (คำกรีก *ซีโทน*) ที่ยังคงอยู่ก็เป็นเสื้อผ้าที่สวมถัดไปจากผิวหนัง แต่มันไม่ใช่สิ่งที่เราจะคิดว่าเป็นชุดชั้นใน มันเหมือนเสื้อยืดที่ยาวมากกว่า เนื่องจากว่าชุดชั้นในของพระเยซูได้ถูก “ทอเป็นชิ้นเดียว” พวกทหารก็ได้ตัดสินใจที่จะ “จับฉลาก” เพื่อจะตัดสินว่าใครจะได้รับมัน

ท่ามกลางผู้เขียนพระกิตติคุณนั้นยอห์นเป็นผู้เดียวที่ได้บันทึกว่ากระบวนการนี้เป็นความสำเร็จอีกอันหนึ่งของคำพยากรณ์ (สดด. 22:18) ความขมขานทางบทกวีในคำพยากรณ์นั้นก็พบความสำเร็จตามตัวอักษรในเหตุการณ์นี้ อย่างไรก็ตาม มนุษย์ได้ดำเนินแผนการที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแห่งความรอดของพระเจ้าต่อไป นี่เป็นอีกคำสรรเสริญหนึ่งต่ออำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า แม้กระทั่งเมื่อความอับอายของพระเยซูได้ไปถึงจุดลึกของมันขณะที่พวกศัตรูได้นำเสื้อผ้าของพระองค์ไปจากพระองค์นั้น พระบิดาได้ควบคุมจุดหมายของพระองค์

“การที่พระเยซูได้ตายแบบเปลือยเปล่านั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของความอับอายที่ซึ่งพระองค์ได้แบกบาปของเรา ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็เป็นอาดัมคนสุดท้ายผู้ซึ่งจัดเตรียมเสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมเพื่อคนบาป”¹⁰⁰⁷

“อาดัมคนแรกที่มีบาปได้ถูกสวมเสื้อผ้าโดยพระเจ้า อาดัมคนสุดท้ายที่ไม่มีบาปได้ถูกถอดเสื้อผ้าโดยคนชั่วร้าย”¹⁰⁰⁸

“มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้อย่างมากที่ว่า มีการพาดพิงถึงโยเซฟพร้อมกับเสื้อของเขา พวกพี่ชายของเขา ”และเพื่อนนักโทษสองคนของเขา (ซึ่งคาดว่าเป็นพวกสาวก)¹⁰⁰⁹

5. การจัดเตรียมของพระเยซูสำหรับมารดาของพระองค์ 19:25-27

ขอห็นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้

19:25

ผู้หญิงสี่คนที่ “ยื่นข้างกางเขน” ก็ตรงกันข้ามกับทหารสี่คน มอริสได้ทักท้วงเอาว่าผู้หญิงสี่คนเป็นผู้เชื่อและทหารสี่คนเป็นผู้ไม่เชื่อ¹⁰¹⁰ ในขณะที่พวกทหารได้ประพฤติดังปราศจากความกรุณาและได้เอาประโยชน์จากการตายของพระเยซูอย่างทันทีทันใด พวกผู้หญิงได้รอคอยอย่างสัตย์ซื่อและอย่างอดทนสำหรับสิ่งที่พระเจ้าจะทำ เป็นเรื่องปกติอย่างชัดเจนสำหรับเพื่อนๆ และญาติๆ เช่นเดียวกับพวกศัตรูที่จะยื่นห่างสักเล็กน้อย (“ใกล้ๆ”, ข้อ 26) รอบๆ ไม้กางเขนของอาชญากรที่ถูกตรึง¹⁰¹¹ ขอห็นเท่านั้นที่ได้อ้างอิงว่า “มารดา” ของพระเยซูได้ปรากฏ การถูกตรึงของพระองค์

ผู้หญิงบางคนผู้ได้สังเกตการตรึง		
มัทธิว 27:56	มาระโก 15:40	ขอห็น 19:25
มารีย์ซาวมัคดาลา	มารีย์ซาวมัคดาลา	มารีย์ซาวมัคดาลา
		มารดาของพระเยซู (มารีย์)
มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ	มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส	มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส
มารดาของบุตรเสเบดี	นางสะโลเม	น้ำสาวของพระเยซู

เป็นที่น่าสนใจว่าขอห็นไม่ได้อ้างอิงถึงมารดาของท่านเอง ไม่ว่าโดยชื่อ (สะโลเม) หรือในฐานะมารดาของบุตรเสเบดี ขอห็นไม่เคยบอกชื่อของท่านเองหรือยากอบพี่น้องของท่าน หรือสมาชิกคนใดก็ตามของครอบครัวของท่าน เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านต้องการที่จะลดความสำคัญของอัตลักษณ์ของมารดาของท่าน และอัตลักษณ์ของท่านเอง เนื่องจากว่าท่านไม่ได้อ้างอิงถึงท่านเองโดยตรงในพระกิตติคุณนี้เช่นกัน โดยการอ้างอิงถึงมารดาของท่านว่าเป็น “น้องสาวของมารดาของพระเยซู” นั้น ขอห็นก็จัดตั้งฉากสำหรับการกระทำของพระเยซูในข้อที่ 26-27 ขอห็นเป็นญาติของพระเยซูทางมารดาของท่าน ในฐานะเช่นนั้น ท่านก็เป็นบุคคลที่สมควรที่จะรับเอาความรับผิดชอบสำหรับสวัสดิภาพของมารีย์ จากการตัดสินใจจากการขาดหายไปของพวกเขา ไม้กางเขนของพระองค์นั้น น้องๆร่วมมารดาทางกายภาพของพระเยซูอาจไม่ได้มา

เป็นผู้เชื่อจนกว่าหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์

19:26-27

พระเยซูได้กล่าวต่อมารดาของพระองค์โดยการกล่าวว่า “หญิงเอ๋ย” (คำกรีก *กูไโน*, เปรียบเทียบ 2:4) นี่เป็นแนวทางที่รักใคร่และนบถือของการกล่าวต่อเธอ ความโศกเศร้าของมารีย์ต้องใหญ่หลวงอย่างมาก (เปรียบเทียบ 2:38) แม้ว่าขณะที่พระองค์ถูกแขวนให้ตายอย่างเจ็บปวดและทรมานนั้น พระเยซูได้ทำการจัดเตรียมเพื่อมารดาของพระองค์อย่างเมตตาส่งสารภาษาที่พระเยซูได้ใช้ก็ถูกกฎหมายและค่อนข้างคล้ายกับคำศัพท์ที่ถูกใช้ในระเบียบการของการรับเลี้ยงบุตรบุญธรรม¹⁰¹² การกระทำของพระองค์บ่งบอกว่าพระองค์เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อมารดาของพระองค์ ซึ่งบ่งชี้ว่าโยเซฟไม่ได้มีชีวิตอยู่อีกต่อไปและที่ว่าพระองค์เป็นบุตรคนโต นักวิชาการพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ที่กักเอาว่าตอนนี้โยเซฟได้ตายไปแล้ว การกระทำของพระเยซูได้ตั้งมารีย์ให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของยอห์นอีกด้วย ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ผู้นบถือนิกายโรมันคาทอลิกบางคนได้พบที่ไม่สะดวกอย่างมาก เมื่อพิจารณาถึงหลักคำสอนของพวกเขาเกี่ยวกับความใหญ่ยิ่งของมารีย์

นี่เป็นการกล่าวครั้งที่สามจากกางเขนของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้

ถ้อยคำของพระเยซูบนไม้กางเขน				
	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
“โอพระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา”			23:34	
“วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”			23:43	
“หญิงเอ๋ย จงดูแลบุตรของท่านเถิด” และ “จงดูแลมารดาของท่านเถิด”				19:26-27
“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”	27:46	15:34		
“เรากระหายน้ำ”				19:28
“สำเร็จแล้ว”				19:30

“พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝาก วิญญานจิตของข้าพระองค์ไว้ ในพระหัตถ์ของพระองค์”	27:50		23:46	
---	-------	--	-------	--

6. การตายของพระเยซู 19:28-30 (เปรียบเทียบ มธ. 27:48-50; มก. 15:36-37; ลก. 23:46)

ยอห์นไม่ได้อ้างอิงถึงความมืดที่ได้ปกคลุมเหนือแผ่นดิน อย่างที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆได้อ้างอิงถึง (เปรียบเทียบ มธ. 27:45; มก. 15:33; ลก. 23:44-45) นี่น่าสนใจ เมื่อพิจารณาถึงความสนใจของยอห์นในลักษณะเด่นของความสว่างและความมืด บางทีท่านไม่ได้ต้องการที่จะหันเหความสนใจไปจากตัวบุคคลของพระเยซู ท่านได้ละเว้นความโศกเศร้าที่น่าเข้าใจของพระเยซูที่ว่าพระบิดาได้ถอนจากพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 27:46-47; มก. 15:34-35) นี่ก็เป็นที่น่าสนใจได้ เนื่องจากว่าตลอดพระกิตติคุณนี้ ยอห์นได้เน้นถึงเอกภาพที่สำคัญของพระบุตรกับพระบิดา การแยกชั่วคราวของพระบิดาจากพระบุตรในการพิพากษานั้น ก็ไม่ได้ทำให้เอกภาพที่สำคัญนั้นเป็นโมฆะไปในที่สุด

19:28 “ทุกสิ่ง” ที่จำเป็นสำหรับความสำเร็จของพระคัมภีร์ที่ท่านายถึงการจัดเตรียมแห่งการไถ่ ก็เกือบ “สำเร็จ” (คำกรีก *เทเลอิ โอเช*) ยอห์นได้กล่าวอย่างเกิดก่อนเวลาอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 12:23; 17:1, 4) งานเขียนของท่านได้คาดหวังถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นถัดไป เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูยังคงต้องตาย ขณะที่เวลาแห่งการตายของพระองค์ได้ใกล้เข้ามาเรื่อยๆนั้น พระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์ “กระหาย” นี้ได้รับรองความเป็นมนุษย์แท้ของพระองค์ ซึ่งพวกนอัสติคส์และพวกโดเซติสส์ได้ปฏิเสธ ณ จุดนี้ มนุษย์ในสภาพทางกายภาพของพระเยซูจะประสบกับความทรمانของภาวะขาดน้ำ มันเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันที่ว่าน้ำแห่งชีวิตจะต้องกล่าวถึงความกระหาย (เปรียบเทียบ 4:4, 14; 7:38-39) คำตอบต่อสิ่งนี้ก็คือว่าพระเยซูได้อ้างอิงถึงพระองค์เองในฐานะแหล่งแห่งน้ำฝ่ายวิญญานแทนที่จะเป็นน้ำทางกายภาพ

“ใครคนหนึ่งอาจไม่ทักท้ออีกต่อไปว่าการเน้นของยอห์นที่ไม่กางเขนในฐานะการยกย่องของพระเยซูก็ไม่เน้นความอ้างว้างแห่งวิญญานของพระองค์มากกว่าการเน้นของท่านที่ความเป็นพระเจ้าของพระบุตรก็ไม่เน้นความเป็นมนุษย์แท้ของพระบุตร”¹⁰¹³

“โดยการรับเอาการทำให้สดชื่นทางร่างกายที่ได้เสนอแก่พระองค์นั้น อีกครั้งหนึ่ง

พระเยซูได้บ่งบอกถึงความสำเร็จแห่งการงานแห่งการทนทุกข์ของพระองค์ เพราะว่า
อย่างที่เราจะไม่น่าเชื่อเข้าไปสู่มันด้วยความรู้สึกละและความมีสติทางกายภาพของ
พระองค์ที่ถูกระงับโดยเหล่าอองุ่นที่เป็นยาเสพติด ดังนั้นพระองค์จะไม่สลบเนื่องจาก
มันด้วยความรู้สึกละและความมีสติทางกายภาพที่ถูกทำให้หมดความรู้สึกละโดยความ
ลึกลับอย่างสิ้นเชิงของอำนาจที่ให้ชีวิต ดังนั้น พระองค์ได้รับเอาสิ่งที่ได้รับฟื้น
ความสมดุลทางกายภาพเป็นเวลาชั่วคราว ซึ่งจำเป็นสำหรับความคิดและถ้อยคำ และ
ในทันใดนั้นพระองค์ได้เคลื่อนไปสู่การที่จะ ‘ชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน’¹⁰¹⁴

พระคัมภีร์ที่ได้กล่าวถึงความกระหายของพระเมสสิยาห์อาจเป็น สดุดี 22:15 (เปรียบเทียบ ข้อ
24) และหรือ สดุดี 69:21 (เปรียบเทียบ 2:17; 15:25) การอ้างอิงของพระเยซูถึงความกระหาย
ของพระองค์ได้ส่งผลกระทบต่อพวกทหารที่ได้ให้น้ำส้มสายชู (น้ำส้มอองุ่น) อย่างใจดำแก่พระองค์ที่จะ
ดื่ม ซึ่งสดุดี 69:21 ได้ทำนายไว้ ดังนั้น ยอห์นได้เน้นว่าการตายของพระเยซูไม่เพียงแต่ได้
บรรลุมะรณะของพระเจ้าเท่านั้น แต่ได้บรรลุข้อพระคัมภีร์ที่เป็นคำพยากรณ์อีกด้วย

19:29

มันอาจเป็นธรรมเนียมที่จะเสนอ “น้ำส้มอองุ่น” หรือเหล้าอองุ่นส้ม (คำกรีก *ออกซอส*) แก่เหยื่อ
ของการถูกตรึง เนื่องจากว่ายอห์นได้อธิบายถึง “ภาชนะ” ของมันว่า “วางอยู่ที่นั่น” หรือ “ตั้งไว้
ที่นั่น” ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า พวกทหารได้นำเหล้าอองุ่นนี้มายังการตรึงเพื่อความ
สดชื่นของพวกเขาเอง ยอห์นเท่านั้นที่ได้อ้างอิงว่าพวกทหารได้ “เอาฟองน้ำชุบ (“เติมไป
ด้วย”) น้ำส้มอองุ่นใส่ “ปลายไม้หุสบ” ซึ่งพวกเขาได้ยื่นแก่พระเยซู (“ชูขึ้นถึงพระโอรสของ
พระองค์”) ต้นหุสบก็อยู่ใกล้มือ เนื่องจากว่ามันได้งอกจากรอยแยกในหินจำนวนมากมายใน
ฐานะวัชพืช การอ้างอิงถึง “ต้นหุสบ” อาจเป็นแค่รายละเอียดในคำพยานของประจักษ์พยาน
ต่อการถูกตรึงของพระเยซู อย่างไรก็ตาม มันอาจพูดเป็นนัยเรื่องพระเยซูที่เป็นลูกแกะของ
พระเจ้า เนื่องจากว่าคนยิวได้ใช้ต้นหุสบที่จะพรมเลือดไม้ขวางบนประตูและไม้วางบนประตู ณ
ปีสกา (เปรียบเทียบ อพย. 12:22; 1 คร. 5:7) เป็นที่ชัดเจนว่า ฟองน้ำก็เล็กพอจนพระเยซู
สามารถได้มันบางส่วนในพระโอรสของพระองค์ได้ เป็นที่ชัดเจนว่า กิ่งหุสบแข็งแรงพอที่จะ
รองรับน้ำหนักของฟองน้ำได้ บางทีพระเยซูไม่ได้อยู่สูงเหนือระดับพื้นดินอย่างมากขณะที่
พระองค์ถูกตรึงที่กางเขน ซึ่งตรงกันข้ามกับภาพวาดที่มีชื่อเสียงหลายภาพ (เปรียบเทียบ 3:14)
เป็นที่ชัดเจนว่า พวกทหารได้ให้เครื่องดื่มแก่พระเยซูเนื่องจากความเมตตาสงสาร¹⁰¹⁵

การรับ “น้ำส้มองุ่น” ของพระเยซูไม่ได้บรรเทาความทรมาณของพระองค์ แม้ว่ามันได้ทำให้
ลำคอที่แห้งของพระองค์ชุ่มชื้นเพื่อว่าพระองค์สามารถกล่าวได้ มันได้บรรลुพระคัมภีร์อีกด้วย
(สดด. 32:4; 69:21)

“บางที ‘น้ำส้มสายชู’ เป็นน้ำส้มองุ่นที่ราคาถูกซึ่งทหารในกองได้ดื่ม แม้ว่ามันได้
จัดเตรียมความสดชื่นบางอย่างให้ มันก็เป็นยาสมานที่แรงซึ่งสามารถติดกล้ามเนื้อของ
ลำคอและป้องกันเหยื่อที่ถูกลงโทษไว้จากการร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด¹⁰¹⁶

อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้ร้องออกมาด้วยเสียงดัง (มก. 15:37) ว่า “สำเร็จแล้ว!” คำกรีก (*เท
เทเลสไท*) บางทีพระองค์ได้ตะโกนด้วยการร้องอุทานแห่งชัยชนะ คำกรีก *เทเลโอ* หมายถึง
ความสำเร็จของงาน พระเยซูไม่ได้แค่ประกาศว่าพระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์เท่านั้น
พระองค์ได้ประกาศก่อนเวลา (ล่วงหน้า) อีกด้วยว่า พระองค์ได้บรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มี
สำหรับพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ 17:4) การใช้คำกาลสมบูรณ์ที่นี้ ได้บ่งบอกก่อนเวลาว่า
พระเยซู ได้ทำให้งานแห่งการจัดเตรียมการไถ่ของพระองค์สำเร็จอย่างสมบูรณ์ และที่ว่าตอนนี้
มันได้สำเร็จแล้ว ไม่มีอะไรที่จำเป็นที่จะต้องทำให้สำเร็จอีกแล้ว งานที่สำเร็จนี้ของ
พระเยซูคริสต์เป็นพื้นฐานสำหรับความรอดของเรา (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:21)

“ไบเบิ้ลจรรยาพะไพรัชสำหรับภานี้ันได้ถูกกู่คืนด้วยถ้อยคำ *เทเทเลสไท* ที่ถูก
เขียนทับไบเบิ้ลเหล่านั้นซึ่งหมายถึง ‘จ่ายเต็มจำนวน’”¹⁰¹⁷

จากการที่ได้กล่าวเช่นนั้น พระเยซูได้มอบ (คำกรีก *พาร โดเคน*) “วิญญาณ” ของพระองค์แก่
พระบิดาของพระองค์ (เปรียบเทียบ ลก. 23:46) และได้ “กัมพระเศียรลง” ในการสิ้นพระชนม์
อย่างสงบ ตามปกติแล้ว เหยื่อของการถูกตรึงได้ประสบกับการลดลงที่ละน้อยของชีวิต และ
จากนั้นศีรษะของพวกเขาก็จะพับลงไปข้างหน้า ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ได้นำเสนอพระคริสต์
ว่าได้สละชีวิตของพระองค์ตามการเห็นพ้องของพระองค์เอง ไม่มีใครเอาชีวิตไปจากพระองค์
ได้ (เปรียบเทียบ 10:10, 14, 17-18) พระองค์ได้ทำสิ่งนี้อย่างสมัครใจและในการสอดคล้องกับ
น้ำพระทัยของพระบิดา (เปรียบเทียบ 8:29; 14:31)

“. . . พระองค์ได้ ‘กัมพระเศียรของพระองค์’ จนถึงประเด็นนี้ การพูดเป็นนัยที่
ชัดเจนก็คือว่า พระเศียรของพระองค์ได้ ถูกชู ขึ้น มันไม่มีผู้ทนทุกข์ที่ไร้กำลังคนใดที่

ถูกต้องที่นั่นที่เป็นลม ถ้า นั่น ได้เป็นกรณี พระเศียรของพระองค์คงได้ห้อยลงที่ พระทรงของพระองค์อย่างไร้การช่วยเหลือ และพระองค์คงไม่ได้มีโอกาสที่จะ ‘ก้ม พระเศียร’”¹⁰¹⁸

ขอหันไม่ได้บันทึกการพุดครั้งสุดท้ายของพระเยซูจากกางเขน (ลก. 23:46) เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้จบการบันทึกของท่านถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูอย่างที่ท่านได้ทำ เพื่อจะเน้นถึงความสำเร็จแห่งงานของการไถ่ ซึ่งพระเยซูได้ประกาศอย่างมีชัยชนะด้วยคำกล่าวทิ้งทวนของพระองค์ ขอหันได้เน้นถึงการควบคุมสิทธิขาดแบบพระเจ้าของพระเยซูเหนือจุดหมายของพระองค์เองอีกด้วย ซึ่งในขณะเดียวกันก็อยู่ในการจำนนต่ออำนาจพระทัยของพระบิดาของพระองค์

“การตายของพระคริสต์อาจถูกมองจากหามุมมองหลัก จากมุมมองของ พระเจ้า นั้น กางเขนเป็น การ ลบล้างพระอาชญา .รม) 3:25-26) ที่ซึ่งความพึงพอใจอย่างเต็มที่ได้ถูกทำแต่ความบริสุทธิ์และความ ยุติธรรมของพระองค์ จากมุมมองของ พระผู้ช่วยให้รอด นั้น มันเป็น เครื่องบูชา .อฟ) 5:2) เครื่อง ถวาย (ฮบ 9:14) การกระทำแห่ง การเชื่อฟังฟป) . 2:8) จากมุมมองของ ผู้เชื่อ นั้น มันเป็น ตัวแทน คือ ผู้ ชอบธรรมทุกคนเพื่อคนธรรมดา)1 ปต. 3:18) จากมุมมองของ ชาตานั้น มันเป็น ชัยชนะ และ ความพ่ายแพ้ ชัยชนะในแง่ที่ว่ามันได้ทำให้สันเท้าของพงศ์พันธุ์ของหญิงฟกซ้า .ปฐก)3:15) ความพ่าย แพ้ในแง่ที่ว่า โดยทางการตายของพระคริสต์นั้น พระองค์ได้ทำลายมันที่มีอำนาจแห่งความตาย นั่นคือ มาร .ฮบ)2:14) จากมุมมองของ โลกนั้น มันเป็นการฆ่า ที่โหดร้าย .กจ)3:15) ลักษณะที่ได้อ้างอิง ถึงอันสุดท้ายเกี่ยวกับการตายของพระคริสต์นี้เองที่พระคัมภีร์ตอนนี้ของเรากล่าวถึงเป็นหลัก”¹⁰¹⁹

จ. การปฏิบัติต่อร่างกายของของพระเยซู 19:31-42

ขอหันได้บันทึกสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามหลังการตายของพระเยซูและก่อนการเป็นขึ้นจากตายของ พระองค์ สองเหตุการณ์ได้กล่าวถึงการปฏิบัติที่ร่างกายที่ตายของพระองค์ได้รับ

1. การเคลื่อนย้ายร่างกายของพระเยซูจากกางเขน 19:31-37

ส่วนนี้ก็พิเศษต่อพระกิตติคุณที่สี่

19:31

“วันเตรียม” เป็นวันศุกร์ ซึ่งเป็นวันก่อนวันสะบาโต (วันเสาร์, เปรียบเทียบกับ ข้อ 14; มก. 15:42) คนยิวได้ถือว่าเวลาดวงอาทิตย์ตกเป็นการเริ่มต้นของวันใหม่ ในกรณีนี้ วันใหม่เป็นวันสะบาโตที่พิเศษ วันสะบาโตนี้เป็นวันที่พิเศษอย่างมากเพราะว่ามันได้เกิดขึ้นระหว่างสัปดาห์ปีศาจ คนยิวต้องการให้เอาร่างกายลงจากกางเขนเพื่อร่างกายเหล่านั้นจะไม่ได้ทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้แนะนำให้คนยิวที่จะไม่ยอมให้ใครสักคนที่จะถูกแขวนบนตะแลงแกงข้ามคืน เพราะว่าสิ่งนี้จะทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน บุคคลเช่นนั้นก็อยู่ภายใต้การสาปแช่งของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฉธบ. 21:22-23; ยชว. 8:29) ที่จะยอมให้ใครคนหนึ่งที่จะคงอยู่ข้ามคืนใน วันสะบาโตปีศาจ นั้นก็จะไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

ตามปกติแล้ว คนโรมันได้ละหือแห่งการถูกตรึงให้ถูกแขวนไว้จนกว่าพวกเขาได้ตายไป ซึ่งบางครั้งได้ใช้เวลาหลายวัน จากนั้น พวกเขาจะละซากศพของพวกเขาไว้บนกางเขนของพวกเขาจนกว่าบรรดานกได้เอาเนื้อไปจากพวกเขา ถ้าพวกเขาจะเร่งการตายของพวกเขาเนื่องจากเหตุผลบางประการ พวกเขาจะทุบขาของพวกเขา ซึ่งทำให้กระดูกหักด้วยตะลุมพุกเหล็ก สิ่งนี้ได้ป้องกันพวกเหยื่อไว้จากการใช้ขาของพวกเขาที่จะผลักพวกเขาขึ้น เพื่อจะทำให้โพรงอกของพวกเขาเปิด ซึ่งยอมให้พวกเขาที่จะหายใจ การตายโดยการทำให้สลบ การสูญเสียโลหิตมาก และอาการช็อคจะติดตามมาในไม่ช้า¹⁰²⁰ พวกนักโบราณคดีได้พบส่วนที่เหลือของเหยื่อของการถูกตรึงพร้อมกับขาของเขาที่ถูกทุบในอิสราเอล¹⁰²¹

“ดังนั้น ‘การทำให้กระดูกหัก’ เป็นประเภทของการเพิ่มการลงโทษ โดยแนวทางของการชดเชยสำหรับการทำให้มันสั้นโดยการตีครั้งสุดท้ายที่ได้ตามมา”¹⁰²²

19:32-33

ดังนั้น พวกทหารโรมันได้ “หักขา” ของผู้ก่อการร้ายสองคนผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงไว้กับพระเยซู เพราะว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ พวกเขา “ไม่ได้หักขา” ของพระเยซูเนื่องจากว่าพระองค์ได้ “สิ้นพระชนม์แล้ว”

“การลงโทษด้วยการตรึงนั้น ได้เลิกแล้วโดยจักรพรรดิที่เป็นคริสเตียนคนแรกคือคอนสแตนติน (Lipsius, III. 14)”¹⁰²³

19:34

อะไรก็ตามที่ได้นำไป “หนึ่งในพวกทหาร” ที่จะ “แทง” “สี่ข้าง” ของพระเยซูด้วย “ทวน”

(คำกรีก *ลอสเซ*) ของเขานั้นก็ไม่ชัดเจนและไม่สำคัญ บางทีมันเป็นแค่การกระทำที่โง่เขลาอีกอย่างหนึ่งของความโศคร้าย หรือบางทีเขาอาจได้ต้องการที่จะทราบว่าเขาสามารถได้รับการตอบสนองบางอย่างจากพระเยซูหรือไม่

มันก็ไม่ชัดเจนอีกด้วยว่าทำไมแผลนั้นได้ก่อให้เกิดการไหลตันที่ทันใจของ “น้ำและโลหิต” (เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:6) บางทีทวนของเขาได้แทงหัวใจของพระเยซูและถุงหุ้มหัวใจที่อยู่รอบๆมันที่มีน้ำ ของเหลวคงได้ออกมาอย่างที่ยอห์นได้อธิบายถ้าทวนนั้นได้เข้าไปสู่ร่างกายที่ใกล้กับส่วนล่างของโพรงหน้าอก¹⁰²⁴ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกทหารได้แทงสี่ข้างของพระเยซูก่อนที่จะโลหิตของพระองค์ได้ทำให้ชั้นแข็งเป็นของแข็ง คำพยานของประจักษ์พยานนี้ก็เน้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ตายอย่างแท้จริงและที่ว่าพระองค์เป็นมนุษย์แท้ (เปรียบเทียบ 1:14) ณ ตอนปลายของศตวรรษแรก เมื่อบางที่ยอห์นได้เขียนพระกิตติคุณนี้ขึ้น โคเซททิสซิมและนอสติกทิสซิมก็มีมากขึ้น ความเห็นนอกรีตทั้งสองนี้ได้ปฏิเสธว่าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์แท้ พวกโคเซททิสต์ได้อ้างว่าพระเยซูดูเหมือน (คำกรีก *โคคิโอ*, “ดูเหมือน” ดังนั้นก็ได้ชื่อว่า “โคเซททิสต์”) จะเป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ พวกมุสลิมก็ได้ถ่มมูมมอมที่คล้ายกันที่มีต่อพระเยซู¹⁰²⁵ ความรู้ของโมฮัมหมัดเกี่ยวกับศาสนาคริสต์นั้นก็ได้ผ่านมาทางแหล่งของพวกโคเซททิก¹⁰²⁶ นักตีความบางคนได้สงสัยว่ายอห์นได้พาดพิงถึงอาหารเมื่อสุดท้ายและการรับบัพติศมาของพระองค์เมื่อท่านได้อ้างถึง “โลหิตและน้ำ”¹⁰²⁷ อย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีร่องรอยใดๆในคัมภีร์ที่ว่าสิ่งนี้เป็นความตั้งใจของยอห์น คนอื่นๆได้เห็นว่าเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตและการชำระที่ไหลออกมาจากการตายของพระเยซูในเชิงเปรียบเทียบ¹⁰²⁸ อีกครั้งหนึ่ง มันยากที่จะพิสูจน์หรือพิสูจน์หักล้างว่าสิ่งนี้ได้อยู่ในความคิดของยอห์นจากสิ่งที่ท่านได้เขียน คนอื่นๆก็เห็นว่ามันเป็นการอ้างอิงถึงพระวิญญูณบรรลือฤทธิ์ อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็เป็นการตีความที่น่าเป็นไปได้มากที่สุดที่ขึ้นอยู่กับความคล้ายกัน คนอื่นๆได้เห็นความสำเร็จของ สดุดี 69:20 ที่นี้ว่า: “การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจข้าพระองค์ชอกช้ำ” กระนั้น ยอห์นไม่ได้ทำการเชื่อมโยงนี้ และพระเยซูไม่ได้ตายเนื่องจากหัวใจแตกสลายตามตัวอักษร

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเพลงนมัสการหลายคนได้พัฒนาการแสดงสัญลักษณ์นี้ ตัวอย่างเช่น แพนนี่ ครอสบีได้เขียนว่า “ขอพระคริสต์ทรงโปรดให้ข้า ชิดกางเขนทุกเวลา ณ ที่นั้นพระโลหิตไหลทรงแก้โรคทั้งปวงได้”¹⁰²⁹ การตีความอื่นๆที่ไม่ใช่ตามตัวอักษรนั้นก็เห็นว่าน้ำเป็นการพาดพิงถึง อพยพ 17:6 ออกัสตัส โทเพลดีได้เขียนว่า “พระเยซูเปรียบดังศิลา ซึ่งกำบังข้าฯให้

พันภัย พระโลหิตและน้ำไหล ออกมาจากสี่ข้างพระกาย เป็นฤทธิ์เดชชำระบาปข้าฯ ให้หลุด โทษพ้นบาปนาเนา”¹⁰³⁰ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงที่จะทำให้เพลงนมัสการที่น่าสรรเสริญเหล่านี้ เสียชื่อเสียง แต่ข้าพเจ้าเพียงแต่กำลังชี้ให้เห็นว่าเพลงเหล่านั้นไปไกลเกินกว่าคำสอนของ พระคัมภีร์ตอนนี้

19:35

ด้วยเกรงว่าผู้อ่านจะพลาดประเด็นของข้อ 34 นั้น ขอห์นก็ได้อธิบายว่าท่านได้เป็นพยานโดย ส่วนตัว (ได้ “เห็น”) ถึงสิ่งที่ท่านได้บรรยาย และที่ว่าท่านไม่ได้โกหก (“กำลังบอกความจริง”) ยิ่งไปกว่านั้นอีก จุดประสงค์ของ “คำพยาน” ของประจักษ์พยานที่ไว้วางใจได้ของท่านก็คือว่า ผู้อ่านของท่านจะ “เชื่อ” สิ่งที่ท่านได้เขียน และสิ่งที่มันได้หมายถึง นั่นคือว่า พระเยซูเป็น พระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 20:30-31; 21:24)

นักอรรถาธิบายบางคนได้แนะนำว่าประจักษ์พยานเป็นใครคนหนึ่งที่แตกต่างกันจากจอห์น คำแนะนำต่าง ๆ นั้นก็เริ่มต้นจากทหารที่ได้แทงสี่ข้างของพระองค์ไปจนถึงประจักษ์พยานที่ไม่ เป็นที่รู้จักผู้ซึ่งจอห์นไม่ได้ระบุถึง ไปจนถึงผู้รวบรวมที่ไม่เป็นที่รู้จัก ไปจนถึงพระเยซู และไป จนถึงพระเจ้าพระบิดา อย่างไรก็ตาม การแก้ไขที่เหมาะสมที่สุดก็คือที่จะระบุว่าจอห์นเองเป็น ประจักษ์พยานนั้น เมื่อพิจารณาถึงบริบทและข้อความที่คล้ายกันที่ตามมา (20:30-31; 21:24; เปรียบเทียบ 1:14; 12:23)

19:36-37

“สิ่งเหล่านี้” อ้างอิงถึงข้อเท็จจริงต่างๆที่พวกทหารไม่ได้หักกระดูกของพระเยซู แต่ได้แทง สี่ข้างของพระองค์ ที่นี้มีคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมที่สำเร็จอีกสองอย่าง

ในข้อที่ 36 นั้น ขอห์นคงได้มีพระคัมภีร์ตอนใดๆของพระคัมภีร์สามตอนนี่ในความคิดคือ อพย. 12:46; กตว. 9:12; และ หรือ สดด. 34:20 พระคัมภีร์สองตอนแรกก็ระบุว่าคนอิสราเอลจะไม่ หักกระดูกของแกะปีศาจของพวกเขา ในที่อื่น ๆ นั้น เปาโลและเปโตรได้อธิบายว่าพระเยซู เป็นแกะปีศาจ (1 คร. 5:7; 1 ปต. 1:19) และภาพนี้ก็โดดเด่นในพระกิตติคุณจอห์นเช่นกัน (เปรียบ เทียบ 1:36 และข้ออื่นๆ) สดุดี 34:20 อธิบายถึงคนชอบธรรมโดยการกล่าวว่าพระเจ้าจะไม่ ยอมให้ใครก็ตามที่จะหักกระดูกของเขา (เปรียบเทียบ ลก. 23:47) ดูเหมือนพระคัมภีร์ตอน แรกจะดีที่สุดเนื่องจากความสำเร็จของมันเป็นตามตัวอักษรมากกว่า แม้ว่าอย่างยอมรับแล้ว มัน เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ของปีศาจ

การอ้างอิงนี้ทำให้กำเนิดทฤษฎีที่ว่าพระเยซูได้ตาย ณ เวลาเดียวกันที่คนยิวได้ฆ่าแกะปัสกาของพวกเขา ดูเหมือนมุมมองนี้ที่ค้านทานไม่ได้เนื่องจากว่าผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งหมดได้นำเสนออาหารมื้อสุดท้ายว่าเป็นอาหารปัสกา มีความพยายามมากมายที่จะปรองดองกับมุมมองเหล่านี้ และที่จะอธิบายถึงการที่มันคงจะมีปัสกาสองครั้งในวันต่างๆ ที่ต่อเนื่อง¹⁰³¹ ไม่มีการอธิบายสักหนึ่งอย่างของการอธิบายเหล่านี้ที่เป็นที่โน้มน้าวต่อข้าพเจ้า ดูเหมือนมันดีกว่าที่จะถือว่าอาหารปัสกาได้เกิดขึ้นในเย็นวันพฤหัสบดี วันพฤหัสบดีเป็นวันที่ 14 ของเดือนนิसान ซึ่งเป็นวันธรรมดาสำหรับปัสกา แม้ว่า การตายของพระเยซูได้บรรลุสัญลักษณ์ของปัสกานั้นเป็นที่ชัดเจนว่ามันไม่ได้เห็นพ้องอย่างแท้จริงกับการถวายบูชาแกะของคนยิวสำหรับอาหารปัสกาของพวกเขา สิ่งนั้นได้เกิดขึ้นตอนกลางวันก่อนที่พระเยซูได้สิ้นพระชนม์

วันพุธ	วันพฤหัสบดี		วันศุกร์	
1 เมษายน	เที่ยงคืน ตี 3 6 นาฬิกา 9 นาฬิกา เที่ยงวัน บ่าย 3	2 เมษายน คนยิวได้ฆ่าแกะ ปัสกาของพวกเขา	เที่ยงคืน ตี 3 6 นาฬิกา 9 นาฬิกา เที่ยงวัน บ่าย 3	3 เมษายน พระเยซูถูกตรึง พระเยซูสิ้น พระชนม์
14 นิทาน	6 โมงเย็น เที่ยงคืน	15 นิทาน คนยิวได้กินแกะ ปัสกาของพวกเขา	6 โมงเย็น เที่ยงคืน	16 นิทาน

ในข้อที่ 37 นั้น เป็นที่ชัดเจนว่าคำพยากรณ์ที่นี้ก็เป็นคำพยากรณ์ใน เศคาริยาห์ 12:10 (เปรียบเทียบ วว. 1:7) พระเยซูได้อ้างอิงข้อนี้ในการอภิปรายบนภูเขาเมกอกเทศ (มธ. 24:30) ที่นั่นพระองค์ได้เน้นถึงส่วนที่แตกต่างของมัน การแทงผู้เลี้ยงที่กำลังเสด็จมาของพระเจ้าได้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูได้ตายที่บนกางเขน (เปรียบเทียบ 10:11) บรรดาประชาชาติที่เป็นต่างชาติ

จะ “มองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขา[ได้]แวง” เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง
ของพระองค์ (เปรียบเทียบ วว. 1:7) ทั้งคนยิวและคนต่างชาติก็มีความรับผิดชอบต่อการตาย
ของพระเยซู

2. การฝังพระเยซู 19:38-42 (เปรียบเทียบ มธ. 27:57-60; มก. 15:42-46; ลก. 23:50-54)

19:38

ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ได้อ้างอิงถึง “โยเซฟชาวอาริมาเธีย” แต่เกี่ยวกับการฝังพระเยซูเท่านั้น
พระกิตติคุณฟ้องบอกเราว่าเขาเป็นสมาชิกของสภาแซนฮีดรินที่ยำเกรงพระเจ้าและร่ำรวย
ผู้ซึ่งเป็นสาวกของพระเยซู และผู้ซึ่งไม่ได้ลงเสียงที่จะกล่าวโทษพระเยซู ยอห์นเท่านั้นได้ระบุ
ว่าเขาเป็น “สาวกลับๆ” ผู้ซึ่งได้กล่าว “พวกยิว” นั่นคือ พวกผู้นำชาวยิวที่ไม่เชื่อ พระเยซูได้
เตือนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการพยายามที่จะซ่อนความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อ
พระองค์ (12:42-43) ในที่สุด โยเซฟได้ออกมาอย่างเปิดเผย โดยการขอ “พระศพ” พระเยซูจาก
ปีลาตอย่างกล้าหาญ

ตามปกติแล้ว คนโรมันได้วางร่างกายของผู้กระทำผิดที่ได้ถูกตรึง ผู้ซึ่งร่างกายของพวกเขา
พวกเขาไม่ได้ละไว้ให้นำเปื่อยบนทางเขนของพวกเขา ไว้ในสุสานสำหรับอาชญากรที่อยู่นอก
เมือง¹⁰³² สมาชิกครอบครัวไม่สามารถเรียกร่องเอาร่างกายของผู้คนที่ได้ประสบกับการถูกตรึง
ในฐานะการลงโทษสำหรับการปลุกปั่นให้ก่อความไม่สงบได้¹⁰³³ ดังนั้นตามปกติแล้ว พระศพ
พระเยซูคงได้จบลงในสุสานของอาชญากรโดยทั่วไป ยกเว้นการแทรกแซงของโยเซฟ
บางทีปีลาตได้ “อนุญาต” ตามคำขอร้องของเขา เพราะว่าปีลาตได้ตระหนักว่าโยเซฟต้องการที่
จะให้การฝังที่ให้เกียรติแก่พระเยซูนั้นคงได้ทำให้พวกยิวอับอายมากขึ้น

การกระทำที่กล้าหาญของโยเซฟอย่างไม่สงสัยเลยว่า ได้แยกเขาจากเพื่อนสมาชิกสภาแซน-
ฮีดรินของเขา เราไม่รู้ว่าผลลัพธ์ต่างๆสุดท้ายของการกระทำของเขานั้นเป็นอะไรสำหรับเขา
เป็นที่ชัดเจนว่า การตายของพระเยซูได้ทำให้โยเซฟทเผชิญหน้ากับความรับผิดชอบของเขาที่
จะยืนหยัดเพื่อพระเยซู

19:39

ยอห์นเท่านั้นได้อ้างอิงว่า “นิโคเดมัส” ได้มีส่วนในการฝังพระเยซูอีกด้วย (เปรียบเทียบ 3:1-15)
บางทีเขาเป็นสมาชิกของสภาแซนฮีดรินอีกด้วย (เปรียบเทียบ 3:1) ตอนนี้เขาเองได้ถือ

ตำแหน่งที่เห็นได้มากขึ้นในฐานะสาวกของพระเยซู (เปรียบเทียบ 7:50-52) นิโคเดมัสได้นำเครื่องหอมผสม (“มดยอบและกฤษณา”) หนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมา (เปรียบเทียบ 12:3) ซึ่งจะเตรียมพระศพพระเยซูสำหรับการฝัง นี่เป็นจำนวนมาก และได้สะท้อนถึงการนับถือที่ยิ่งใหญ่ของนิโคเดมัสที่มีต่อพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้ปกครองที่ร้ายวสองคนนี้ได้ตัดสินใจที่จะให้เกียรติแก่พระเยซูด้วยกัน เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้แบ่งความรับผิดชอบของพวกเขา ซึ่งโยเซฟนั้นได้ขอการอนุญาตจากปีลาตและนิโคเดมัสได้เตรียมเครื่องหอมผสม “มดยอบ” เป็นขางไม้หอมที่คนยิวได้เปลี่ยนเป็นผง และจากนั้นได้ผสมกับ “กฤษณา” ซึ่งเป็นไม้จันทน์ผง¹⁰³⁴ จุดประสงค์ของการปกคลุมศพด้วยผงกลิ่นหอมนี้ก็เพื่อที่จะทำให้มันแห้งและลดกลิ่นเหม็นที่การเน่าเปื่อยได้ก่อให้เกิดขึ้น

19:40

คนอียิปต์ได้ขจัดชิ้นส่วนภายในบางอย่างของร่างกายออกไปก่อนการดองศพ และตามปกติแล้วคนต่างชาติได้เผาศพมนุษย์ ธรรมเนียมฝังศพของคนยิวก็คือที่จะวางศพไว้บนผ้ายาวพร้อมกับเท้าที่อยู่ปลายด้านหนึ่ง ถัดไปพวกเขาจะปกคลุมศพด้วยเครื่องหอมผสมหลายชั้น จากนั้นพวกเขาจะพับผ้าเหนือศีรษะและกลับลงไปยังเท้า ซึ่งพวกเขาจะผูกเข้าด้วยกัน พวกเขาจะผูกแขนกับร่างกายด้วยริ้วผ้าอีกด้วย ตามปกติแล้ว ผ้าที่แยกกันได้ปกคลุมใบหน้า¹⁰³⁵ ความสนใจของยอห์นไม่ใช่ในลักษณะของการฝังมากเท่ากับเกียรติที่โยเซฟและนิโคเดมัสได้ให้แก่พระเยซูโดยการฝังพระองค์ในผ้า “ลินิน” (“สิ่งพัน” คำกรีก *โอโรนิอา*) งานของพวกเขาจะต้องรีบเร่งเพราะว่าเวลาดวงอาทิตย์ตกก็ใกล้จะถึงอย่างรวดเร็ว และงานทั้งสิ้นจะต้องหยุดลงเมื่อวันสะบาโตได้เริ่มต้น ณ เวลาดวงอาทิตย์ตกในวันศุกร์

การแปลของ NIV เกี่ยวกับ *โอโรนิอา* ว่าเป็น “ริ้วของผ้า” ดูเหมือนว่าได้ขัดแย้งกับมุมมองที่ว่าโยเซฟและนิโคเดมัสได้ฝังพระเยซูด้วยผ้าผืนเดียว ซึ่งพระกิตติคุณฟองบงบอกไว้ (มธ. 27:59; มก. 15:46; ลก. 23:53) นักเขียนคนหนึ่งได้เชื่อว่าธรรมเนียมก็คือที่จะพันร่างกายด้วยริ้วที่เหมือนผ้าผืนแปลที่ยาวมากกว่าด้วยผ้าห่อศพ¹⁰³⁶ อย่างไรก็ตาม คำกรีกนี้ไม่จำเป็นจะต้องหมายถึงริ้วผ้าแคบๆ มันสามารถอธิบายถึงชิ้นส่วนของผ้าที่ใหญ่หนึ่งผืนหรือมากกว่าหนึ่งผืน¹⁰³⁷ ธรรมเนียมการฝังศพของคนยิวยังคงไม่ชัดเจนพอจนมันไม่ฉลาดที่จะขึ้นกรานอย่างค้นคว้าว่าพระเยซูมีแค่ผ้าห่อศพผืนหนึ่งที่ปกคลุมพระองค์ ผ้าห่อศพแห่งตูรินก็เป็นชิ้นส่วนของผ้าเช่นนั้น แม้ว่ามันเป็นผ้าห่อศพของพระเยซูหรือไม่นั้นก็ป็นหัวข้อของการโต้เถียงที่สำคัญ

19:41

ยอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวผู้ซึ่งได้บันทึกว่า “มีสวนแห่งหนึ่ง” และ “อุโมงค์ฝังศพใหม่” ใกล้เคียง “สถานที่” ของการตรึงพระเยซู บางทีอุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำเทียมในหินปูน ตัวอย่างอุโมงค์ฝังศพหลายที่ก็เป็นที่ตั้งศพได้ในปาเลสไตน์ในทุกวันนี้ มัทธิวได้บันทึกว่า สวนนั้นและอุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นของโยเซฟ (มธ. 27:60) การอ้างอิงของยอห์นถึง “อุโมงค์ฝังศพ” ที่ “ใหม่” และยังไม่ได้ถูกใช้ก็จัดตั้งเวทีสำหรับการเป็นขึ้นจากตาย ที่ซึ่งไม่มีศพอื่นจะอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้น (20:8, 12)

“การล้มลงของอาดัมคนแรกได้เกิดขึ้นในสวน และมันก็อยู่ในสวนที่ว่าอาดัมคนที่สองได้ไถ่มนุษยชาติจากผลลัพธ์ต่างๆของการละเมิดของอาดัม”¹⁰³⁸

บางทีสถานที่ตั้งนั้น ไม่ใช่ “อุโมงค์ฝังศพที่เป็นสวน” ใกล้เคียงเนินเขาออร์ดอน เนื่องจากว่าอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูคงจะอยู่ใกล้เคียงสถานที่ตรึงที่คริสตจักรแห่งสุสานฝังศพที่บริสุทธิ์ตั้งอยู่ในตอนนี้ อย่างไรก็ตาม อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูคงได้คล้ายกับ “อุโมงค์ฝังศพที่เป็นสวน” นี้ในลักษณะภายนอก

19:42

ยอห์นได้บ่งบอกว่าการฝังพระเยซูนั้นรีบเร่ง มาระโกและลูกาได้อธิบายถึงสถานการณ์ต่างๆที่คล้ายกัน โดยการเขียนว่าผู้หญิงสามคนได้มาเพื่อชโลมพระศพพระเยซูด้วยเครื่องหอมผสมเพิ่มเติมที่พวกเขาได้เตรียมไว้ในเช้าวันอาทิตย์ (มก. 16:1; ลก. 23:56) งานของโยเซฟและนิโคเดมัสจำเป็นต้องรวดเร็วเพราะว่า “วันเตรียม” ก่อนวันสะบาโต (นั่นคือ วันศุกร์) กำลังจะสิ้นสุดลงพร้อมกับเวลาดวงอาทิตย์ตก

ยอห์นไม่ได้อ้างอิงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้หญิงบางคนได้เยี่ยมอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูในเย็นวันศุกร์ (เปรียบเทียบ มธ. 27:61-66; มก. 15:47; ลก. 23:55-56) ท่านละเว้นอีกด้วยว่าโยเซฟได้ก่อกำบังปิดปากของอุโมงค์ฝังศพนั้น (มธ. 27:60; มก. 15:46) สิ่งที่มาในบทที่ 20 ก็ทักท้อเอาข้อเท็จจริงเหล่านี้ ยอห์นไม่ได้อ้างอิงเช่นกันว่าปีลาตได้ประทับตราอุโมงค์ฝังศพนั้นและได้ตั้งพวกทหารไว้ที่จะปกป้องมัน (มธ. 27:62-66)

“ตอนนี้ในขณะที่เราตระหนักว่าผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่เป็นนักศาสนศาสตร์ในความถูกต้องของพวกเขาเองนั้น ผู้เขียนพระกิตติคุณที่สี่ก็ได้ทำงานมากกว่าคนอื่นที่จะนำความสำคัญทางศาสนศาสตร์ของ

เรื่องราวการทนทุกข์ที่ได้ส่งให้บรรดาคริสตจักรมาสู่ความสว่างที่ชัดเจนของวัน”¹⁰³⁹

ฉ. การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 20:1-29

“ถ้าพระกิตติคุณของท่านได้เป็นประวัติกุศลที่ธรรมดาที่ธรรมดา มันคงจะไม่มีบทที่ 20 ข้าพเป็นนักอ่านประวัติกุศลซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และข้าพเจ้าตั้งคิดว่า ประวัติกุศลเกือบทั้งหมดนั้นสรุปด้วยหัวข้อของการตายและการฝัง ข้าพเจ้ายังไม่ได้อ่านประวัติกุศลใดที่อธิบายถึงหัวข้อการเป็นขึ้นจากตายเลย! ข้อเท็จจริงที่ว่า ท่านได้ดำเนินการบรรยายของท่านต่อไปและได้แบ่งปันถึงความตื่นเตนของการอัศจรรย์แห่งการเป็นขึ้นจากตายก็คือหลักฐานที่ว่า พระเยซูคริสต์ไม่เหมือนคนอื่นๆ ที่จริงแล้วพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า”¹⁰⁴⁰

ท่านได้ถือว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นส่วนหนึ่งของการยกย่องของพระองค์ การยกย่องของพระเยซูคงจะไม่สมบูรณ์ถ้าปราศจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ เนื่องจากมุมมองของท่านนั้น ข้าพเจ้าได้เขียนโครงการการเป็นขึ้นจากตายในฐานะส่วนหนึ่งของพันธกิจการทนทุกข์ของพระเยซู แม้ว่าในอีกแง่หนึ่งนั้น การทนทุกข์ได้จบลงด้วยความตายของพระองค์

“สำหรับท่านแล้ว อย่างเช่นสำหรับคริสเตียนเริ่มแรกทั้งหมดนั้น การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงที่ซึ่งความเชื่อของพวกเขาได้ตั้งอยู่ และความเชื่อของพวกเขาในส่วนใหญ่นั้นก็ได้อิงอยู่กับคำพยากรณ์และอุปนิสัยที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของผู้ที่ได้เห็นพระเยซูที่ได้เป็นขึ้นจากตายอย่างแท้จริง ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น พระอาจารย์ของพวกเขาไม่ใช่อาชญากร การเป็นขึ้นจากตายได้พิสูจน์ว่า พระองค์ได้รับการแก้แค้นแทนโดย พระเจ้า และดังนั้น พระเมสสิยาห์คือบุคคลที่พระบุตรของพระเจ้าได้อ้างว่าเป็น [เปรียบเทียบ 1 คร. 15:14-17]”¹⁰⁴¹

“ในแต่ละอย่างของสิ่งดังต่อไปนี้ [การปรากฏของการเป็นขึ้นจากตาย] นั้น เราจะค้นพบรูปแบบพร้อม กับลักษณะดังต่อไปนี้ คือ (1) ผู้รับประโยชน์จากการปรากฏที่ท่วมท้นในอารมณ์ของมนุษย์ (มารีย์มีความโศกเศร้า; พวกสาวกมีความกลัว; และโรมัสมีความสงสัย) (2) พระคริสต์ที่ได้เป็นขึ้นจากตายก็ปรากฏแก่พวกเขาในท่ามกลางสภาพของพวกเขา (3) ผลลัพธ์คือ สภาพของพวกเขาถูกเปลี่ยนแปลง (มารีย์มีภาระกิจ; พวกสาวกมีความยินดี; โรมัสมีความเชื่อ)”¹⁰⁴²

“สำหรับมารีย์เน้นการเน้นอยู่ที่ความรัก สำหรับสาวกสิบคนเน้นการเน้นอยู่ที่ความหวัง และสำหรับ โธมัสเน้นการเน้นอยู่ที่ความเชื่อ”¹⁰⁴³

1. การค้นพบของเปโตรและยอห์น 20:1-9 (เปรียบเทียบ มธ. 28:1-8; มก. 16:1-8; ลก. 24:1-8)

ยอห์นได้ละเว้นแผ่นดินไหว ทูตสวรรค์ที่ก่อกวนที่ปิดทางเข้าอุโมงค์ฝังศพออก และการนั่งของเขาที่บนก้อนหินนั้น (มธ. 28:2-3) ท่านไม่ได้รวมถึงการปรากฏของทูตสวรรค์สององค์ต่อพวกผู้หญิงผู้ซึ่งได้เยี่ยมอุโมงค์ฝังศพตอนเช้าตรู่ของวันอีสเตอร์ ก่อนที่เปโตรและยอห์นได้มาเยี่ยม และการตอบสนองของพวกผู้หญิงอีกด้วย (มธ. 28:5-8; มก. 16:5-8; ลก. 24:4-8)¹⁰⁴⁴

20:1 “วันแรกของสัปดาห์” คือวันอาทิตย์ มันน่าสนใจที่ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ได้อ้างอิงถึงวันแห่งการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูในแนวทางนี้ แทนที่จะเป็น “วันที่สามหลังจากการตายของพระองค์” การอธิบายอันหลังนี้คงได้เชื่อมโยงการเป็นขึ้นจากตายกับการทำนายของพระเยซูเกี่ยวกับมันโดยตรงมากกว่า บางทีพวกเขาได้ทำอย่างนี้เพื่อที่จะเชื่อมโยงวันอีสเตอร์กับการเริ่มต้นใหม่อย่างชัดเจนมากขึ้น¹⁰⁴⁵ ดังนั้นยอห์นอาจได้อ้างอิงถึงความมืดของตอนกลางคืนเพื่อจะเชื่อมโยงกับความเข้าใจที่จำกัดของมารีย์ (เปรียบเทียบ 13:30)¹⁰⁴⁶ อีกทางหนึ่งคือ สิ่งนี้อาจเป็นแค่รายละเอียดที่เพิ่มความน่าเชื่อถือต่อการบรรยาย

ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ได้บันทึกว่าผู้หญิงหลายคนได้มายังอุโมงค์ฝังศพนั้น¹⁰⁴⁷

พวกผู้หญิงผู้ซึ่งได้เยี่ยมอุโมงค์ฝังศพในตอนเช้าตรู่ของวันอีสเตอร์			
มัทธิว 28:1	มาระโก 16:1	ลูกา 24:10	ยอห์น 20:1
มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา
มารีย์อีกคนหนึ่ง	มารีย์มารดาของยากอบ	มารีย์มารดาของยากอบ	
	นางสะโลเม		
		โยอันนา	
		หญิงอื่นๆ	

เป็นที่ชัดเจนว่า “มารีย์ชาวมัคดาลาได้มาพร้อมกับหญิงอื่นๆก่อน (เปรียบเทียบ ข้อ 2) ความ เป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า เธอได้มาก่อนและหญิงอื่นๆได้ติดตามมาในไม่ช้า แต่นี่ดูเหมือน เป็นไปได้เล็กน้อยเมื่อพิจารณาถึงคำอธิบายของผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ขอห์นได้เขียนว่าเธอ ได้เห็น (คำกรีก *בלעד*) อุโมงค์ฝังศพที่เปิดออกของพระเยซู ท่านได้บ่งบอกว่าเธอไม่ได้เข้าไป บางทีจอห์นได้อ้างอิงถึงมารีย์ชาวมัคดาลา และไม่ใช้หญิงใดก็ตาม เนื่องจากคำพยานที่เธอ ได้ให้หลังจากที่เธอได้เห็นพระเยซู (ข้อ 18)

20:2 มันคงเป็นเรื่องปกติสำหรับมารีย์ และบางทีสำหรับหญิงเหล่านี้ที่จะรายงานเหตุการณ์ต่อพวก สาวกผู้ชายที่เป็นผู้นำ “สาวกอีกคนหนึ่ง” บางทีเป็นจอห์นเอง (เปรียบเทียบ 13:23; และข้อ อื่นๆ) ครั้งแรกมารีย์ได้ทักท้วงเอาว่าคนปล้นสุสานได้ขโมยพระศพพระเยซูไป (“เขาเอาองค์ พระผู้เป็นเจ้าของออกไปจากอุโมงค์แล้ว”) เป็นที่ชัดเจนว่า การปล้นสุสานก็ไม่ใช่อะไรที่ผิดปกติ ครอบครัวยิวชาเล็ม (เปรียบเทียบ มธ. 28:13-15) เป็นที่ชัดเจนว่า มารีย์ได้หมายถึงว่าพวกศัตรูบาง คนของพระเยซูได้ขโมยพระศพพระองค์ไป แต่ผู้ใดที่เธอได้คิดว่าเป็นอย่างแท้จริงนั้นก็ยังคง เป็นความลึกลับ กฎฎีกาของจักรพรรดิคลาวดิอุสผู้ซึ่งได้ปกครองหลังจากเหตุการณ์นี้ในไม่ ช้า (ค.ศ. 41-54) ได้ทำให้มันเป็นโทษประหารสำหรับการทำลายอุโมงค์ เคลื่อนย้ายศพ หรือ เคลื่อนหินที่ประทับตราหรือหินอื่นๆ¹⁰⁴⁸ การอ้างอิงของมารีย์ถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้าของ” คงจะ ไม่ได้เป็นความหมายเต็มในตอนนี้อย่างที่มันเป็นหลังจากการปรากฏของการเป็นขึ้นจากตาย ของพระองค์ บางทีที่นี่มารีย์ได้ใช้ชื่อเรียกด้วยความนับถือที่ยิ่งใหญ่เท่านั้น

20:3-4 รายละเอียดของ “จอห์น” ที่วิ่งนำหน้า “เปโตร” ไปยังอุโมงค์ฝังศพบางทีก็แค่ที่จะยืนยันว่ามัน เป็นการรายงานของประจักษ์พยาน มันแสดงให้เห็นอีกว่า สาวกเหล่านี้ไม่ได้เคลื่อนย้าย พระศพพระเยซู ไม่มีพื้นฐานในบริบทสำหรับการเปรียบเทียบชาย “สอง” คนนี้และทำให้พวก เขาเป็นตัวแทนสำหรับคริสตจักรต่างชาติและคริสตจักรยิว อย่างที่นักศาสนศาสตร์บางคนได้ ทำนั้น¹⁰⁴⁹

20:5 จอห์นได้ “เห็น (คำกรีก *בלעד*, เปรียบเทียบ ข้อ 1) ผ้าป่าน” (*ทา โอโรนิอา*, เปรียบเทียบ 19:40) ที่ก่อนหน้านั้นได้ปกคลุมพระศพพระเยซู “วางอยู่” ในอุโมงค์ฝังศพ ถ้าคนปล้นสุสาน ได้เคลื่อนย้ายพระศพ อย่างไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาคงได้เอาผ้าราคาแพงซึ่งโยเซฟและ นิโคเดมัสได้เตรียมสำหรับการฝังนั้น ไปเสีย แรกสุดจอห์นอาจได้ทักท้วงเอาว่า

พระศพพระเยซูยังคงอยู่ที่นั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าความสว่างนั้นแก่ ณ เวลานั้น บางทียอห์น “ไม่ได้” เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพเพราะว่าเขาไม่ต้องการที่จะละเมิดความศักดิ์สิทธิ์หรือก่อให้เกิดความมลทินทางพิธีกรรมของมัน

20:6-7

เมื่อ “เปโตร” ได้มาถึงอุโมงค์ฝังศพ ท่านได้ “เข้าไป” ข้างใน บางทีเป็นเพราะว่าท่านต้องการที่จะรู้อย่างแท้จริงว่าสิ่งต่างๆเป็นอย่างไร โดยไม่คำนึงถึงผลลัพธ์ต่างๆ ท่านได้ “เห็น” (คำกรีก *θεωω*, ดูอย่างตั้งใจ) ไม่ใช่แค่ ผ้าฝังศพที่เป็น “ผ้าป่าน” เท่านั้น แต่ได้เห็น “ผ้าพันพระเสีयर” ที่ได้ปกคลุมพระเสีयर (คำกรีก *σουδαριον*, เปรียบเทียบ 11:44) ของพระเยซูอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์น ไม่สามารถเห็นสิ่งนี้จากที่สูงของท่าน ระยะห่างของมันจากผ้าอื่นๆ และการเอาใจใส่ที่ใครคนหนึ่งได้วางตำแหน่งมันนั้นก็เป็นเรื่องผิดปกติ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่ใครคนหนึ่งได้อยู่ เป็นที่ชัดเจนว่าคุณคนนั้นต้องเป็นพระเยซูที่ได้เป็นขึ้นจากตาย คนปล้นสุสานคงจะไม่มีเวลาที่จะพับผ้าพันพระเสีयरอย่างประณีต แต่คงได้ละมันไว้ให้กองอยู่ที่นั่น เพื่อนๆผู้ซึ่งอาจได้เคลื่อนย้ายพระศพก็ไม่ได้ทำสิ่งนี้เช่นกัน พวกเขาคงได้รับเร่งออกไปจากอุโมงค์ฝังศพเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจับได้ มันไม่ชัดเจนไม่ว่าผ้าพันพระเสีयरได้อยู่ที่ที่พระเสีयरของพระเยซูได้ถูกวางลงหรือไม่ สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่า ใครคนหนึ่งได้พับ (“ม้วน”) มันไว้อย่างประณีต

20:8

จากการที่ได้รับการหนุนใจโดยความกล้าหาญของเปโตรนั้น ยอห์นได้เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ “ด้วย” ที่นั่นเขาได้ “เห็น” (คำกรีก *εω*, รับรู้อย่างมีไหวพริบ) หลักฐานนี้ “และได้เชื่อ” สิ่งที่เขาได้บ่งบอกไว้ ท่านได้เชื่อว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ ในบทนี้ ยอห์นได้บันทึกอย่างระมัดระวังว่าพวกเขาได้เห็นพระเยซูที่ได้เป็นขึ้นจากตายก็ได้เชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 16, 20, 25, 29) ผู้เขียนไม่ได้อธิบายสิ่งที่ยอห์นได้เชื่อที่นี้ แต่ในบริบทของบทนี้นั้น มันดูเหมือนชัดเจนว่าท่านได้เชื่อว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ 2:22; 11:25; 16:22) หลักฐานของการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูได้โน้มน้าวยอห์นแม้กระทั่งก่อนที่ท่านได้พบพระเยซูที่ได้เป็นขึ้นจากตาย เนื่องจากว่ายอห์นสามารถเชื่อในพระองค์เนื่องจากหลักฐานนี้นั้น พวกเขาเองก็สามารถเชื่อแม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เห็นพระคริสต์ที่ได้เป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ ข้อ 29; 1 ยน. 1:1-4)

ผู้เขียนไม่ได้กล่าวว่าเปโตรได้เชื่อเช่นกัน การละเว้นนี้ก็ไม่จำเป็นที่จะหมายถึงว่าเปโตรได้

ล้มเหลวที่จะเชื่อ ผู้เขียนเพียงแค่ว่าได้กล่าวยอมรับความเชื่อถือของตนเอง ไม่ใช่ที่จะเปรียบเทียบมันกับการตอบสนองของเปโตร อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่ายอห์นได้เข้าใจความสำคัญของอุโมงค์ฝังศพว่างเปล่าและผ้าพันศพที่เป็นระเบียบมากกว่าเปโตรได้เข้าใจ (เปรียบเทียบ ลก. 24:12) ทั้งสองก็ไม่ได้กล่าวยอมรับความเชื่อถือของพวกเขาต่อคนอื่นๆ ณ เวลานั้น (ข้อ 9; เปรียบเทียบ ข้อ 10-18)

พระเยซูได้ผ่านทะเลสาบและผ่านทะเลอุมงค์ฝังศพหิน ทูตสวรรค์ได้เปิดอุโมงค์ฝังศพเพื่อยอมให้พวกสาวกเข้าไป ไม่ใช่เพื่อปลดปล่อยพระเยซู (มธ. 28:2)

20:9

ความเชื่อของยอห์น ได้ขึ้นอยู่กับหลักฐานที่ว่าท่านได้เห็น¹⁰⁵⁰ ภายหลังจากท่านและสาวกคนอื่นๆ จะมีเหตุผลที่เพิ่มเติมสำหรับการเชื่อว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย นั่นคือ ข้อพระคัมภีร์ที่เป็นคำพยากรณ์ซึ่งการเป็นขึ้นจากตายได้บรรลุ (เช่น ลนต. 23:11; สดต. 16:10-11; 110:1, 4; อสย. 53:11-12; ฮชย. 6:2; เปรียบเทียบ กจ. 2:24-31; 1 คร. 15:3-7) ความเชื่อของยอห์นได้ก้าวหน้าไปที่นี่ แต่มันยังไม่ได้แข็งแกร่งอย่างที่มันจะเป็น (เปรียบเทียบ ลก. 24:25-27, 32, 44-47)

“ไม่ว่ากางเขนว่างเปล่าและอุโมงค์ฝังศพว่างเปล่าเป็น ‘ใบเสร็จ’ ของพระเจ้าที่บอกเราว่า
นี้ได้ถูกชำระแล้ว”¹⁰⁵¹

พระคัมภีร์ถือว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์เป็นของสมาชิกแต่ละบุคคลของตรีเอกภาพ ทั้งสามได้มีบทบาทในสิ่งนั้น คือ พระบิดา (รม. 6:4) พระบุตร (ยน. 10:17) และพระวิญญาณ (รม. 8.11)

2. การค้นพบของมารีย์มัคดาลา 20:10-18 (มก. 16:9-11)

“ใครคนหนึ่งได้เรียกเรื่องราวนี้ว่า ฉากการตระหนักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในวรรณกรรมทั้งหมด”¹⁰⁵²

นี่เป็นหนึ่งในการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายครั้งที่หนึ่งของพระเยซูที่ยอห์นได้รวมไว้ในพระกิตติคุณของท่าน มันยากอย่างมากที่จะไล่การปรากฏเหล่านี้ในลำดับวันเวลาที่แท้จริง พันธสัญญาใหม่ไม่ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดที่เพียงพอที่จะทำอย่างนั้น ดังนั้น คุณค่าหลักของแผนภูมิข้างล่างก็คือว่ามันไล่การปรากฏหลังจาก

การเป็นขึ้นจากตายที่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้อ้างอิงในลำดับวันเวลาโดยทั่วไป

การปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู	
ตอนเช้าวันอีสเตอร์	
แก่มารีย์ชาวมัคดาลา (มก. 16:9-11; ยน. 20:10-18)	
แก่หญิงอื่นๆ (มธ. 28:9-10)	
แกเปโตร (ลก. 24:34; 1 คร. 15:5)	
ตอนบ่ายวันอีสเตอร์	
แก่สาวกสองคนบนถนนเอมมาอูส (ลก. 24:13-32)	
ตอนเย็นวันอีสเตอร์	
แก่สาวกประมาณ 12 คนไม่รวมถึงโธมัส (มก. 16:14; ลก. 24:36-43; ยน. 20:19-23)	
วันอาทิตย์ถัดมา	
แก่สาวก 11 คนรวมถึงโธมัส (ยน. 20:26-28)	
32 วันถัดมา	
แก่สาวก 7 คนข้างทะเลกาลิลี (ยน. 21:1-23)	
แก่คน 500 คนรวมถึงสาวก 11 คน ณ ภูเขาในแคว้นกาลิลี (มธ. 28:16-20; 1 คร. 15:6)	
แก่ยากอบน้องร่วมมารดาเดียวกันของพระองค์ (1 คร. 15:7)	
แก่พวกสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม (ลก. 24:44-49; กจ. 1:3-8; 1 คร. 15:7)	
แก่พวกสาวกบนภูเขาเมกอกเทศ (มก. 16:19-20; ลก. 24:50-53; กจ. 1:9-12)	

นอกจากนั้น หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่สเทเฟน (กจ. 7:56) แก่ เซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส (กจ. 9:4-5) และแก่ยอห์นบนเกาะปีทมอส (วา. 1:1)

20:10 นี่เป็นข้อเปลี่ยนผ่าน ฉบับแปล NASB รวมมันกับข้อ 1-9 ส่วนฉบับแปล NIV เชื่อมโยงมันกับข้อ 11-18 เนื่องจากว่าข้อที่ 11 เริ่มต้นด้วย “แต่” นั้น มันดูเหมือนปกติที่จะถือว่าข้อ 10 เป็นการเริ่มต้นของย่อหน้าใหม่ การแปล “ยังบ้านของพวกเขา” บ่งบอกว่าเปโตรและยอห์นได้มีที่พักถาวรในกรุงเยรูซาเล็ม นั่นดูเหมือนเป็นไปได้ วลีกรีก *ไอซ์ ทา อิดิอา* ตามตัวอักษรหมายถึง “ยังที่ของพวกเขาเอง” (เปรียบเทียบกับ 1:11) เนื่องจากเทศน์นั้นเป็นกลาง ยอห์นอาจได้

หมายถึงว่า สาวกเหล่านี้ได้กลับไปยังเพื่อนๆหรือที่พักรั่วคราวของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ กจ. 12:12)

20:11 เป็นที่ชัดเจนว่า มารีย์มักดาลาได้กลับไปยังอุโมงค์ฝังศพว่างเปล่าหลังจากที่เธอได้บอกเปโตร และยอห์นเกี่ยวกับอุโมงค์นั้น บางทีเธอได้กลับไปกับพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่า ตอนนั้นหญิงอื่นๆได้จากไปแล้ว ยอห์นได้นำเสนอว่าเธอกำลังอ้อยอิ่งอยู่ที่นั่นหลังจากที่เปโตรและยอห์นได้จากไปแล้ว เธอยังคงโศกเศร้าต่อการตายและ “กำลังร้องไห้” ในตอนนี้ต่อพระศพพระเยซู ที่หายไป เธอยังไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งที่ยอห์นได้ตระหนัก ดังนั้นเธอได้จ้องมองอุโมงค์ฝังศพ เป็นครั้งที่สอง (เปรียบเทียบ มก. 16:5)

“ข้าพเจ้าระลึกถึง สุภายิต 8:17 ที่ว่า ‘เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงเราก็พบเรา. . . และอีกข้อหนึ่งที่มายังความคิดก็คือ สดุดี 30:5 ที่ว่า ‘การร้องไห้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาเวลาเช้า’”¹⁰⁵³

20:12 บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณไม่ได้อธิบายโครงสร้างของภายในของอุโมงค์ฝังศพในรายละเอียด มันคงสำคัญน้อย เป็นที่ชัดเจนว่า มันใหญ่พอที่จะรองรับ “ทูตสวรรค์” “สอง” องค์ที่มีขนาดเท่ามนุษย์ “นั่ง” อยู่ด้านใดด้านหนึ่งของ “ที่” ที่ “พระศพ” พระเยซูได้ถูกวางไว้ การปรากฏตัวและตำแหน่งของทูตสวรรค์สององค์ก็เป็นผลลัพธ์มากขึ้น มันน่าสนใจที่ว่าเชรูบิมได้ยืนอยู่ ณ ปลายด้านใดด้านหนึ่งของพระที่นั่งกรูณาบนหีบแห่งพระสัญญา (อพย. 25:17-19) นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่ทูตสวรรค์ถูกอธิบายว่า “นั่งอยู่” เป็นที่ชัดเจนว่า มารีย์ได้เห็นพวกทูตสวรรค์ก่อนหน้านั้น (มธ. 28:5-7; มก. 16:5-7; ลก. 24:4-7) เครื่องแต่งกายสีขาวของพวกเขาได้แยกแยะว่าพวกเขาเป็นทูตสวรรค์ (เปรียบเทียบ กจ. 1:10) แต่เป็นที่ชัดเจนว่า มารีย์ไม่ได้ตระหนักถึงพวกเขาเช่นนั้น เธอได้ตอบสนองต่อพวกเขาอย่างที่เธอได้ตอบสนองต่อมนุษย์ บางทีเนื่องจากว่าเธอได้อยู่ในสภาวะซ็อกของความโศกเศร้าและกำลังร้องไห้อยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 15)

20:13 พวกทูตสวรรค์ได้ถามมารีย์ว่า “ทำไม” เธอกำลัง “ร้องไห้” อยู่ เพราะว่า การร้องไห้นั้นไม่เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู อย่างไรก็ตาม มารีย์ยังไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตายแล้ว คำตอบของเธอได้เปิดเผยว่าเธอยังคงได้คิดว่าใครคนหนึ่งได้เคลื่อนย้ายพระศพพระเยซูไปจากอุโมงค์ฝังศพ เธอยังคงได้สงสัยในการเป็นขึ้นจากตาย แม้จะมีการประกาศก่อนหน้านั้นของพวกทูตสวรรค์ที่ว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตายแล้ว การ

ประกาศก่อนหน้านั้นได้ก่อให้เกิดความเห็นแย้งและความยินดีแรกเริ่ม (มธ. 28:6, 8; มก. 16:6; ลก. 24:6, 8) มารีย์ยังคงต้องการที่จะโศกเศร้าต่อพระศพพระเยซู แต่ “ไม่ได้รู้ว่า” พระศพนั้นอยู่ “ที่ไหน” บางทีอุปนิสัยที่ไม่สอดคล้องของเธอก็เป็นที่เข้าใจได้มากขึ้นถ้าเราจดจำไว้ว่าหลายคนในสวนนั้นของโลกยังคงแสดงออกถึงความโศกเศร้าของพวกเขาอย่างเกือบควบคุมไม่ได้

20:14

อาการเกือบเป็นโรคเส้นประสาทของมารีย์สามารถอธิบายถึงความล้มเหลวของเธอกับพระศพพระเยซูในตอนแรกอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า เธอได้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ “ได้หันไปรอบๆ” และ “ได้เห็น” (คำกรีก *เฮโอเร*, เปรียบเทียบ ข้อ 6) “พระเยซูประทับยืนอยู่” ข้างนอกอุโมงค์ฝังศพ เธอได้มองเห็นพระเยซูอย่างเอาใจใส่ แต่เธอไม่ได้ตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นใคร

“ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ปรากฏแก่มารีย์แทนที่จะปรากฏแก่ปีลาตหรือคายาฟาส หรือแก่หนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ก็สำคัญ ที่ผู้หญิงจะเป็นบุคคลแรกที่จะเห็นพระองค์ก็เป็นหลักฐานของความรักที่เลือกสรรของพระองค์เช่นเดียวกับเครื่องหมายของความเป็นประวัติศาสตร์ของเรื่องราว ไม่มีผู้เขียนชาวยิวในโลกสมัยโบราณที่จะได้ประดิษฐ์เรื่องราวพร้อมกับผู้หญิงที่เป็นพยานแรกต่อเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดนี้ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเยซูอาจได้แนะนำพระองค์เองต่อมารีย์ก่อนเพราะว่าเธอได้แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เธอได้อยู่ ณ ไม้กางเขนในขณะที่พระองค์กำลังจะตายไป (ยน. 19:25) และเธอได้ไปยังอุโมงค์ฝังศพของพระองค์ตอนเช้านี้ของวันอาทิตย์ (20:1)”¹⁰⁵⁴

20:15

พระเยซูได้กล่าวต่อสาวกที่เสียใจนี้โดยการเรียกเธออย่างนับถือว่า “หญิงเอ๋ย” (คำกรีก *กูไน*) อย่างที่พวกทูตสวรรค์ได้เรียก (ข้อ 13; เปรียบเทียบ 2:4; 19:26) พระองค์ได้ถามคำถามเดียวกันที่พวกเขาได้ถาม (ข้อ 13) ถ้อยคำหลังจากการเป็นขึ้นจากตายที่ถูกบันทึกไว้ของพระเยซูก็เป็นถ้อยคำเหล่านี้ ที่ซึ่งพระองค์ได้รวมความเมตตาสงสารกับการว่ากล่าวเบาๆไว้ด้วยกัน พระองค์ได้ถามอีกว่า เธอได้ “ตามหา” “ผู้ใด” ซึ่งเป็นการเตรียมสำหรับการเปิดเผยพระองค์เองต่อเธอ พระองค์ได้หมายถึงว่า พระเมสสิยาห์ประเภทไหนที่เธอคิดว่าพระองค์เป็น? หรือ พระเมสสิยาห์องค์ไหนที่เธอกำลังตามหา?

มารีย์ไม่ได้ตอบคำถามใดๆของพระเยซู ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ความเศร้าของเธอได้ทำให้เธอ

ไว้เหตุผล (เปรียบเทียบ 11:21, 32) อย่างไรก็ตาม คงมีบางสิ่งเกี่ยวกับร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูที่นั่นที่ได้ทำให้การตระหนักถึงพระองค์ที่นั่นนั้นยากสำหรับหลายคน (มก. 16:12; ลก. 24:16; ยน. 21:4; เปรียบเทียบ 1 คร. 15:35-49) บางทีโดยบางส่วนนั้นก็เนื่องจากการโอบตีสที่ร้ายแรงที่พระองค์ได้รับ แทนที่จะตอบนั้น เธอได้ถาม “คนทำสวน” ที่เห็นได้ชัดนี้เกี่ยวกับพระศพพระเยซูและได้สัญญาที่จะดูแลพระศพนั้น คำขอร้องของเธอได้เปิดเผยถึงการอุทิศตนของเธอต่อ พระเยซู เธอได้คิดว่า “คนทำสวน” ได้เคลื่อนย้ายพระศพเนื่องด้วยเหตุผลบางอย่าง เป็นที่ชัดเจนว่า “นายเจ้าข้า” (คำกรีก คูรี) ของเธอที่นี้เป็นคำปราศรัยที่สุภาพ ไม่ใช่คำกล่าวยอมรับถึงความเชื่อ

20:16

มารีย์ได้ตระหนักถึงพระเยซูเมื่อพระองค์ได้เรียกชื่อของเธอ (เปรียบเทียบ 10:3-4)

“ผู้เลี้ยงได้เรียกแกะของเขาโดยชื่อ และแกะ ได้ยินและได้ตอบสนองอย่างยินดี (ยน. 10:3)”¹⁰⁵⁵

เธอได้ตอบสนองโดยการเรียกพระองค์โดยชื่อที่เธอได้ใช้เพื่อจะกล่าวถึงพระองค์หลายครั้งมาก่อนว่า “รับโปนี่!” ยอห์นได้ปรับเข้ากับผู้อ่านของท่านโดยการแปลคำอารเมค บางทีชื่อเรียกนี้ไม่ได้สะท้อนถึงความเข้าใจถ่องแท้เกี่ยวกับอัตลักษณ์แท้ของพระเยซู มันเพียงแค่นี้ได้แสดงออกถึงความยินดีของความสัมพันธ์ที่ได้รับการรื้อฟื้นที่เธอได้สรุปนั้นได้จบลง มารีย์ได้แกว่งจากความลึกของความหมดหวังในอารมณ์ของเธอไปสู่ความสูงของความยินดีในเสี้ยววินาที

“ไม่เคยมีการเปล่งถ้อยคำไหนที่ถูกกระตุ้นด้วยอารมณ์มากกว่าการเปล่งถ้อยคำนี้”¹⁰⁵⁶

“พวกผู้ชายก็โวกว่าที่จะเข้าใจความหมายของอุโมงค์ที่ว่างเปล่าใน *ทางสติปัญญา* แต่มารีย์ได้อุทิศตนมากกว่า และพระคริสต์ได้ให้รางวัลสำหรับสิ่งนี้ มารีย์เป็นตัวอย่างกรณีของบรรดาผู้ที่ใจของพวกเขาแสวงหาพระคริสต์แต่ความคิดก็ไม่รู้ ใจ นั่นเองที่พระเจ้ามองดูอยู่เสมอ เราอาจรู้ความจริงอย่างมากในแง่สติปัญญา แต่นอกจากว่าใจถูกซึมซับด้วยพระคริสต์ พระองค์จะไม่ตำแดงพระองค์เองแก่บุคคลเช่นนั้นในความสนิทสนมแห่งความรักและการติดต่อ”¹⁰⁵⁷

ถ้อยคำถัดไปของพระเยซูช่วยให้เราที่จะเข้าใจว่ามีวิธีที่ได้สวมกอดพระเยซูอีกด้วย บางทีมีวิธี
ได้ย่อตัวลงต่อหน้าพระเยซูและได้สวมกอดขาส่วนล่างของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 28:9)
ถ้อยคำของพระเยซูก็ยากที่จะตีความอย่างมาก ผู้แปลหลายคนได้แปลถ้อยคำเหล่านั้นว่า
“อย่าแตะต้องเรา” (AV) “จงหยุดเกาะติดกับเรา” (NASB) และ “อย่าหวังเหนี่ยวเราไว้” (NIV)
ความหมายนั้นก็ขึ้นอยู่กับส่วนเพิ่มเติมบางอย่างต่อสิ่งที่พระเยซูได้หมายถึงเมื่อพระองค์ได้
กล่าวว่า “เพราะว่าเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา”

มุมมองหนึ่งก็คือว่า ถ้อยคำที่สองของพระเยซูก็เชื่อมโยงกับสิ่งที่ติดตามมันมา แทนที่จะ
เชื่อมโยงกับสิ่งที่นำหน้ามัน¹⁰⁵⁸ เนื่องจากว่าพระเยซูยังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดาของพระองค์ (คำ
กรีก *อะนาเบเบคา*, กาลสมบูรณ์) มีวิธีควรไปหาพวกสาวกและบอกพวกเขาว่าพระองค์ยัง
ไม่ได้เสด็จขึ้นไป (คำกรีก *อะนาไบบโน*, กาลปัจจุบัน)¹⁰⁵⁹ ตามมุมมองนี้ การห้ามแรกเริ่มต่อการ
แตะต้องพระเยซูก็สามารถดำเนินการอย่างอิสระได้ จุดอ่อนของมุมมองนี้มีสองอย่าง หนึ่ง ไม่
มีตัวอย่างอื่นๆของการใช้ที่คาดหวังนี้ถึง “สำหรับ” (คำกรีก *การ์*, ซึ่งแปลว่า “เนื่องจาก”) ใน
พันธสัญญาใหม่ สอง มันล้มเหลวที่จะอธิบายถึงเหตุผลใดๆ สำหรับการห้ามของพระเยซู

ผู้สนับสนุนมุมมองที่สองเข้าใจว่าพระเยซูกำลังบอกให้มารีย์ที่จะปล่อยพระองค์ เพราะว่าเธอ
ต้องไปหาพวกสาวกพร้อมกับข่าวสาร¹⁰⁶⁰ อย่างไรก็ตามมันผิดปกติอย่างมากสำหรับคำบุพบท
“สำหรับ” (คำกรีก *การ์*) ที่จะเชื่อมโยงการห้ามและคำสั่ง¹⁰⁶¹ ยิ่งไปกว่านั้นอีก การอ่านนี้ทำให้
“เพราะว่าเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” เป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับวงเล็บที่ปราศจาก
ความหมาย

มุมมองที่สามก็คือว่า มันไม่เหมาะสมสำหรับมารีย์ที่จะหวังเหนี่ยวพระเยซูไว้ เนื่องจากว่า
พระองค์ยังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดา แต่ภายหลังมันเหมาะสมสำหรับโรมัสที่จะสัมผัสพระเยซู
(ข้อ 27) ดังนั้น พระเยซูต้องได้ขึ้นไปหาพระบิดาและได้กลับมาระหว่างการปรากฏของ
พระองค์แก่มารีย์และโรมัส¹⁰⁶² กระนั้น ก็ไม่มีหลักฐานตามพระคัมภีร์ที่ว่า พระเยซูได้ขึ้นไปหา
พระบิดาและได้กลับมาจากพระองค์ ระหว่างการปรากฏสองครั้งนี้ ไม่เพียงเท่านั้น มันก็ไม่
ชัดเจนว่าทำไมการขึ้นไปหาพระบิดาควรก่อให้เกิดความแตกต่างอะไรในการสัมผัสทาง
กายภาพของพวกสาวกกับร่างกายของพระเยซู

มุมมองที่ดีที่สุดถือว่าถ้อยคำของพระเยซูไม่ได้แสดงออกถึงลำดับที่ชั่วครว ตรงกันข้าม ผู้สนับสนุนถือว่ามันเป็นประเด็นทางศาสนศาสตร์ พระเยซูกำลังเปรียบเทียบการปรากฏที่ผ่านไปของพระเยซูในสภาพหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์กับการปรากฏที่ถาวรของพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณ สิ่งที่พระเยซูได้หมายถึงก็คือว่า มารีย์ควรยับยั้งจากการสัมผัสพระองค์เพราะว่าแม้ว่าพระองค์ยังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดา พระองค์ก็จะทำอย่างนั้นในไม่ช้า การเป็นขึ้นจากตายได้แนะนำความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ ที่ซึ่งการสัมผัสทางกายภาพนั้นไม่เหมาะสม¹⁰⁶⁴ มุมมองนี้วางการเน้นมากขึ้นที่การยกย่องของพระเยซูในการทนทุกข์ของพระองค์มากกว่าบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่รวมถึงยอห์นด้วยได้เน้น นอกจากนี้ มันเป็นไปได้ที่จะทำให้ถ้อยคำของพระเยซูแยกจากลำดับของเหตุการณ์ต่างๆ เนื่องจากว่าการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ ของพระองค์ได้เกิดขึ้นตามลำดับ (เปรียบเทียบ ข้อ 28-29) สุดท้าย มุมมองนี้ล้มเหลวที่จะอธิบายว่าทำไมพระเยซูได้อนุญาตให้โรมัสที่จะสัมผัสพระองค์ (ข้อ 27) แต่ไม่ได้ยอมให้มารีย์ที่จะทำอย่างนั้น

ดูเหมือนว่าการอธิบายที่ดีที่สุดจะเป็นว่ามารีย์ได้หวังเห็นพระเยซูไว้ราวกับว่าเธอจะไม่ปล่อยให้พระองค์ไป (เปรียบเทียบ มธ. 28:9) อย่างที่บาร์เรทท์ได้กล่าวไว้ . . .“เธอกำลังพยายามที่จะหวนรำลึกถึงอดีต”¹⁰⁶⁵ พระเยซูไม่ว่าได้บอกให้เธอที่จะหยุดทำอย่างนั้น หรือถ้าพระองค์ได้รู้ว่าเธอจะทำอย่างนั้น พระองค์ก็ได้บอกให้เธอที่จะไม่ทำ พระองค์เกือบพร้อมที่จะหายไปอย่างถาวร เหตุผลที่เธอควรปล่อยพระองค์ก็คือว่าพระองค์ยังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดา พระองค์มีงานอย่างอื่นที่จะทำก่อน ในสวรรค์เท่านั้นที่มันจะเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อที่มีความรักอย่างเช่นมารีย์ที่จะคงไว้ซึ่งการสัมผัสกับพระเยซูเป็นนิรันดร์¹⁰⁶⁶ มุมมองนี้ก็เหมาะสมกับบริบทและเข้ากันได้กับการเชื่อเชิญของพระเยซูต่อ โรมัส (ข้อ 27) โรมัสต้องการที่จะสัมผัสพระเยซูเพื่อจะเสริมกำลังใจของเขา มารีย์ต้องปล่อยพระองค์เพราะว่าเธอไม่มีเหตุผลใดที่จะกลัวในการสูญเสียพระองค์ไป มุมมองนี้ก็คล้ายกันอย่างมากกับมุมมองที่สี่ข้างบนนั้น

ข่าวสารที่มารีย์จะต้องนำไปยังพวกสาวกก็คือว่า พระเยซูจะกลับไป (“ขึ้นไป”) หา “พระบิดา” เป็นที่ชัดเจนว่า เธอจะรายงานว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ แต่พระองค์ต้องการให้เธอที่จะสื่อสารมากกว่านั้น พระเยซูได้กล่าวถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์มาก่อน (เช่น 7:33; 14:12, 28; 16:5, 10, 17, 28) พวกสาวกของพระองค์จะต้องเข้าใจว่าการตายและการเป็นขึ้นจากตายของ

พระองค์ไม่ได้ปลี่ยนการท่านก่อนๆเหล่านี้ ตรงกันข้าม การเป็นขึ้นจากตายเป็นความสำเร็จของด้านหนึ่งของพันธกิจของพระองค์ มันเป็นการเริ่มต้นอีกด้านหนึ่ง การกลับไปหาพระบิดาของพระเยซูเป็นจุดสูงสุดของเหตุการณ์ต่างๆที่ตามหลังการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ไม่ใช่การเป็นขึ้นจากตายของพระองค์

พระเยซูได้อธิบายถึงพระบิดาในแนวทางใหม่ พระองค์เป็นพระบิดาของพระเยซู แต่พระองค์เป็นพระบิดาของพวกสาวกอีกด้วย พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าพระบิดา “ของเรา” พระองค์และพวกสาวกของพระองค์ก็มีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกับพระบิดา อย่างไรก็ตาม พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรของพระบิดา ถึงแม้ว่าในแง่ที่แตกต่างกัน (เปรียบเทียบ 1:12-13, 18; 5:19-30) ดังนั้นพระเยซูได้เรียกพวกสาวกว่า “พี่น้อง” (“พวกพี่น้องของเรา”) ที่นี้ นี่เป็นครั้งแรกในหมวดพระกิตติคุณที่พระเยซูได้เรียกพวกสาวกของพระองค์ว่า “พวกพี่น้องของเรา” บริบทอธิบายว่าพระเยซูได้อ้างอิงถึงพวกสาวก และไม่ใช่พี่น้องร่วมมารดาเดียวกันทางกายภาพของพระองค์ (ข้อ 18) ในทำนองเดียวกัน ความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพระเจ้ก็คล้ายกับความสัมพันธ์ของพวกสาวกกับพระเจ้แม้ว่าไม่ได้เหมือนอย่างแท้จริง การเน้นในถ้อยคำของพระเยซูก็อยู่ที่สิทธิพิเศษที่พวกสาวกได้แบ่งปันกับพระองค์ในตอนนี้นี้เนื่องจากการตาย การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 8:15-16; ฮบ. 2:11-12)

20:18 ในฐานะสาวกที่เชื่อฟังนั้น มารีย์ได้ไป “ยังสาวกคนอื่นๆ” และได้บอกพวกเขาว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ (“ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”) พร้อมกับข่าวสารที่พระเยซูได้ให้แก่เธออีกครั้งหนึ่ง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” บางทีหมายถึง “พระเยซู” ต่อเธอ ณ เวลานี้ แต่เธอได้กล่าวดีกว่าที่เธอได้รู้ ภายหลังเธอจะเข้าใจดีขึ้นเกี่ยวกับความหมายโดยนัยของชื่อเรียกนั้น มาระโกได้อ้างอิงว่าพวกสาวกกำลังร้องไห้และโศกเศร้าอยู่เมื่อมารีย์ได้พบพวกเขา และพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะเชื่อว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ (มก. 16:10-11)

ขอหันไม่ได้อ้างอิงถึงการปรากฏของพระเยซูแก่หญิงอื่นๆที่ได้ตามหลังการปรากฏของพระองค์แก่มารีย์ชาวมัคดาลา (มธ. 28:9-10) ท่านยังได้ละเว้นการบันทึกของมัทธิวถึงการที่พวกยาม ณ อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูได้รายงานต่อผู้ปกครองชาวิวาว่ามันว่างเปล่า (มธ. 28:11-15) ในทำนองเดียวกัน ท่านไม่ได้เอ่ยถึงการปรากฏของพระเยซูต่อสาวกสองคนบนถนนเอมมาอูส (มก. 16:12-13; ลก. 24:13-32) และแก่เปโตร (ลก. 24:33-35; เปรียบเทียบ 1 คร. 15:5)

3. การปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนโดยปราศจากโรมัสในตอนเย็นของวันอีสเตอร์ 20:19-23 (เปรียบเทียบ มก. 16:14-18; ลก. 24:36-43)

ส่วนนี้ประกอบด้วยการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูที่ได้เสริมความเชื่อของพวกสาวก มันประกอบด้วยการบันทึกของยอห์นถึงพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่อีกด้วย

20:19 ยอห์นได้นำผู้อ่านของท่าน โดยตรงจากเหตุการณ์ต่างๆของตอนเช้าของวันอีสเตอร์ไปยังสิ่งที่ได้ปรากฏใน “ตอนเย็น” นั้น

“วันที่เจ็ดของสัปดาห์ คือวันสะบาโตก็ทำให้ระลึกถึงงานที่สำเร็จแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า (ปฐมก. 2:1-3) วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้ระลึกถึงงานที่สำเร็จแห่งการไถ่ของพระคริสต์ ซึ่งก็คือ ‘การทรงสร้างใหม่’ . . .

“เป็นเวลาหลายศตวรรษ วันสะบาโตของชาวยิวได้เชื่อมโยงกับธรรมเนียมปฏิบัติ คือ หกวันแห่งการงาน และจากนั้นท่านก็พัก แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือวันแรกของสัปดาห์ก็เชื่อมโยงกับพระคุณ คือ มีความเชื่อในพระคริสต์ที่มีชีวิตอยู่ จากนั้นก็จะมีความงาน”¹⁰⁶⁷

เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกสิบเอ็ดคนยกเว้น โรมัสได้ปรากฏตัว (เปรียบเทียบ มก. 16:14; ยน. 20:24) โรมัสได้พลาดมากแค่ไหนเพราะว่าเขาไม่ได้พบกับสาวกคนอื่นๆในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เปรียบเทียบ ฮบ. 10:22-25)! เขาจะต้องอดทนกับทั้งสัปดาห์แห่งความกลัวและความไม่เชื่ออย่างไม่จำเป็น พวกสาวกได้รวมตัวกันในห้องที่ปิดกั้นเพราะว่าพวกเขาได้กลัวเจ้าหน้าที่ชาวยิว เจ้าหน้าที่ชาวยิวได้ตรึงรับบีของพวกเขา ดังนั้นมันมีเหตุผลที่จะคิดว่าพวกเขาอาจตามหาพวกสาวกของรับบิคนั้นเช่นกัน จงเปรียบเทียบความกล้าหาญของพวกเขาที่ตามหลังการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูสองสามสัปดาห์ต่อมาดู

ยอห์นได้บ่งบอกว่าพระเยซูได้ปรากฏอย่างอัศจรรย์ เนื่องจากว่าพวกสาวกได้ “ปิด” (คำกรีก *เคเคเลิสเมน*, นั่นคือ “ใส่กุญแจ” NIV) “ประตู” (เปรียบเทียบ ข้อ 26) ร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูได้ผ่านทะลุเสื้อผและอุโมงค์ฝังศพหิน ตอนนี้นั้นได้ผ่านทะลุผนังของ

อาการนี้

การทักทายของพระเยซูก็ธรรมดาพอ (นั่นคือ คำอับรู่ *ซาโลม ฮาเลเคม*) อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นพระองค์ได้สัญญา “สันติสุข” ของพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ (14:27; 16:33) ดังนั้น พระองค์กำลัง ให้ “สันติสุข” อยู่แทนที่จะขอให้สันติสุขเกิดแก่พวกเขา ดูเหมือนว่าสิ่งนี้ก็ชัดเจนเพราะว่าพระเยซูได้กล่าวซ้ำการให้พรอีกสองครั้ง (ข้อ 21, 26) “ซาโลม” ได้สรุปความเต็มเปี่ยมแห่งพระพรของพระเจ้า ไม่ใช่แค่การสิ้นสุดของความเป็นศัตรู (เปรียบเทียบ รม. 5:1; ฟป. 4:7)

“‘ถ้อยคำโดยทั่วไป’ นั้น [ซาโลม] ไม่เคยได้รับการเติมเต็มด้วยความหมายอย่างที่เมื่อพระเยซูได้กล่าวมันในตอนเย็นของวันอีสเตอร์. . . ‘ซาโลม!’ ของพระองค์ในตอนเย็นของวันอีสเตอร์ก็เป็นส่วนประกอบของ ‘สำเร็จแล้ว’ บนกางเขน เพราะว่าสันติสุขแห่งการคืนดีและชีวิตจากพระเจ้าตอนนี้ก็ถูกมอบให้ อย่างสอดคล้องแล้ว ‘ซาโลม’ เป็นการทักทายของวันอีสเตอร์อย่างสูงสุด อย่างไม่แปลกใจเลยว่า พร้อมกับ ‘พระคุณ’ นั้นมันก็ถูกรวมไว้ใน การทักทายของจดหมายฝาก *ทุก ฉบับของเปาโลในพันธสัญญาใหม่*”¹⁰⁶⁸

20:20

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ “แสดง” “พระหัตถ์” และ “สีข้างของพระองค์” แก่พวกสาวก พร้อมกับแปลเป็นเพื่อจะโน้มน้าวพวกเขาว่า นั่นเป็นพระองค์อย่างแท้จริงและไม่ใช่อุทผี (เปรียบเทียบ ลก. 24:37-40) ลูกาได้เพิ่มเติมว่าพระองค์ได้แสดงพระบาทของพระองค์แก่พวกเขาด้วย (ลก. 24:39) “จากนั้น” สาวกเหล่านี้ได้ “ยินดี” เพราะว่าพวกเขาได้เห็น (คำกรีก *อิดนเทส*, นั่นคือ ได้รับรู้ว่ามีไหวพริบ, เปรียบเทียบ ข้อ 18) พระเยซูทรงเป็นอย่างที่พระองค์เป็นอย่างแท้จริง

“ดังนั้น พวกสาวกได้ถูกบังคับให้เข้าใจสิ่งที่ได้กลายมาเป็นการกล่าวยอมรับที่สำคัญของคริสตจักรคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นจากตายก็คือเครื่องบูชาที่ได้ถูกตรึงอย่างแท้จริง”¹⁰⁶⁹

การตอบสนองแรกเริ่มของพวกสาวกต่อการปรากฏที่ไม่ได้คาดหวังของพระเยซูก็คือความตกใจ (ลก. 24:37) อย่างไรก็ตาม จากการที่ได้ตรวจสอบผลของพระองค์นั้น ความกลัวของพวกเขาได้เปลี่ยนเป็นความเชื่อ ความยินดีของพวกสาวกเป็นหลักฐานของการรับรู้ของพวกเขาและคำพยานต่อความเชื่อของพวกเขา

“ความยินดีของคริสเตียนได้บังเกิดขึ้น ซึ่งก็คือความยินดีของผู้ที่ได้รับการไถ่ ซึ่ง

พระเยซูได้สัญญาว่าจะเป็นของพวกเขาหลังจากความเจ็บปวดที่ทรมาณได้ผ่านไป
(ดู 16:20-22)”¹⁰⁷⁰

เป็นที่ชัดเจนว่า ร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูก็คล้ายคลึงกับร่างกายก่อนหน้านั้นของ
พระองค์ แต่บางทีการถูกตีและการถูกตรึงของพระองค์ได้ก่อให้เกิดรอยแผลเป็นแก่พระองค์จน
เพื่อนๆ ที่ใกล้ชิดที่สุดของพระองค์แทบไม่สามารถระหนักถึงพระองค์ได้ (อสย. 52:14)
ร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์ได้ครอบครองคุณสมบัติแห่งความเป็นอมตะอีกด้วยจน
ได้ทำให้พระองค์ที่จะผ่านทะลุวัตถุที่แข็ง และที่จะปรากฏตัวและหายตัวตามใจ แม้ว่ามันไม่ใช่
ไม่มีตัวตน (เหมือนผี)

20:21

พระเยซูได้กล่าวซ้ำการให้พรของพระองค์ (ข้อ 19) จากนั้นพระองค์ได้บัญชาพวกสาวกของ
พระองค์สำหรับภารกิจของพวกเขาตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไป¹⁰⁷¹

“ . . . ก่อนอื่น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า ‘สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด’
ก่อนที่ ‘เราใช้ท่านทั้งหลายไป’ เราถูกโน้มน้าวอย่างต่อเนื่องที่จะมองหาสันติสุขใน
ฐานะรางวัลที่ได้รับมาสำหรับการรับใช้: ช่วงเป็นการถอดแบบอย่างน่าอัศจรรย์!
‘สันติสุข’ เช่นนั้นก็เป็นการพึงพอใจในตนเองที่ชั่วคราว ซึ่งไม่สามารถหลอกลวง
ใครได้ยกเว้นคนหน้าซื่อใจคดที่หลอกลวงตนเองความจริงก็คือว่า สันติสุขเป็น *การ
เตรียม* สำหรับการรับใช้” . . .¹⁰⁷²

พระองค์ได้แสดงออกถึงการบัญชาในแง่ของความสัมพันธ์ต่างๆ ที่ยอห์นได้บันทึกว่าพระเยซู
ได้สอนอย่างครอบคลุมในพระกิตติคุณนี้ พระเยซูกำลังส่งพวกสาวกของพระองค์ออกไปทำ
ภารกิจ (“เราก็ใช้ท่านทั้งหลายไปนั่นนั่น”) อย่างที่พระบิดาของพระองค์ได้ส่งพระองค์ไปทำ
ภารกิจ (เปรียบเทียบ 17:18) การเน้นที่นี้อยู่ที่การส่ง และบุคคลที่มีสิทธิอำนาจในการทำการ
ส่ง ดังนั้น พวกสาวกของพระเยซูได้กลายมาเป็น อัครทูต (ตามตัวอักษรหมายถึง ผู้ที่ถูก
ส่งออกไป) ในแง่ใหม่ อย่างไรก็ตาม ยอห์นไม่เคยอ้างอิงถึงพวกสาวกในฐานะ ใน ”อัครทูต“
พระกิตติคุณนี้บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้ใช้คำว่า “อัครทูต” ในแง่เฉพาะและในแง่ทั่วไป
ในแง่ทั่วไปนั้น มันอ้างอิงถึงคริสเตียนทุกคน (เปรียบเทียบ กจ. 14:4, 14; 2 คร. 8:23; ฟป. 2:25)
ในแง่เฉพาะนั้น มันอ้างอิงถึงอัครทูตดั้งเดิม 12 คน มัทธีอัสได้แทนที่ยูดาสอิสคาริโอท (กจ.
1:26) รวมทั้งเปาโล

พระกิตติคุณแต่ละเล่มรวมทั้งกิจการก็บันทึกฉบับที่แตกต่างกันของคำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ (มธ.
28:19-20; มก. 16:15-16; ลก. 24:46-48; ยน. 20:21-23; กจ. 1:8) เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ให้
คำบัญชานี้ในโอกาสที่แตกต่างกันอย่างน้อยสี่โอกาส คำบัญชาที่ถูกบันทึกครั้งแรกตามลำดับ

วันเดือนปีนั้นก็เป็นที่ชัดเจนก็คือคำบัญชาใน ยอห์น 20:21-23 คำบัญชาครั้งที่สองก็คือคำบัญชาที่ถูกบันทึกไว้ใน มาระโก 16:15-16 ดูเหมือนว่า มัทธิว 28:19-20 เป็นการบันทึกอีกอันหนึ่งของเหตุการณ์ในภายหลัง ในทำนองเดียวกัน ลูกา 24:46-48 และ กิจการ 1:8 ดูเหมือนจะเป็นสองฉบับของเหตุการณ์เดียว คือการให้คำบัญชาสุดท้าย ผู้อ่านของพระกิตติคุณแทบไม่สามารถหลีกเลี่ยงความสำคัญที่สำคัญมากของมันได้ พระกิตติคุณแต่ละเล่มจบลงด้วยคำบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นจากตาย คำบัญชานั้นแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทุกคนในยุคปัจจุบัน

คริสเตียนบางคนเชื่อว่าพระเยซูได้ตั้งใจให้คำบัญชานี้แก่พวกสาวกดั้งเดิมของพระองค์เท่านั้น พวกเขาชี้ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบรรดาผู้เขียนจดหมายฝากของพันธสัญญาใหม่ไม่เคยอ้างอิงถึงคำบัญชานั้นเลย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพวกเขาไม่ได้อ้างอิงถึงคำบัญชานั้นอย่างชัดเจน พวกเขาก็ได้สันนิษฐานอย่างชัดเจนถึงความสมเหตุสมผลของคำบัญชาสำหรับคริสตจักรทั้งหมด¹⁰⁷³ แรกสุด พวกเขาเพียงแค่แยกแยะมันไปสู่คำศัพท์ที่แตกต่างออกไป (เช่น 2 คร. 5:20) ประการที่สอง ขอบเขตสากลของคำบัญชาที่โต้แย้งสำหรับการดำเนินต่อไปของมันเช่นกัน ประการที่สาม การกล่าวซ้ำคำบัญชานี้ห้าครั้งก็บ่งบอกว่า พระเยซูได้ตั้งใจให้สาวกของพระองค์ทุกคนที่จะนำคำบัญชานั้นออกไป ประการสุดท้าย นี่เป็นการกำชับสุดท้ายที่ พระเยซูได้ให้แก่พวกสาวกของพระองค์ก่อนที่พระองค์ได้กลับไปหาพระบิดาของพระองค์ (ลก. 24:46-48; กจ. 1:8) ข้อเท็จจริงนี้บ่งบอกอีกว่าพระองค์ได้ตั้งใจให้คำบัญชามายังชนรุ่นที่ตามมาทั้งหมดของเหล่าสาวก

อย่างชัดเจนแล้ว ในโอกาสนี้ พระเยซูกำลังนำเสนอภารกิจของพระองค์ในฐานะต้นแบบสำหรับภารกิจของพวกสาวกของพระองค์ ดังนั้น คริสเตียนหลายคนได้สรุปว่า สิ่งที่ได้แสดงถึงลักษณะพันธกิจของพระเยซูต้องแสดงถึงลักษณะพันธกิจของคริสตจักร พวกเขาเห็นว่าภารกิจนี้รวมถึงการรักษาคนเจ็บป่วย การขับผีออก และการเลี้ยงดูคนหิวกระหาย พวกเขาเชื่อว่าภารกิจของคริสตจักรนั้นกว้างกว่าการประกาศข่าวประเสริฐ การให้บัพติศมา การสอน และการก่อตั้งคริสตจักรอย่างมาก ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเข้าใจเช่นนี้ก็ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม โดยพื้นฐานแล้ว การเน้นที่ภารกิจของพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์นก็คือการที่พระเยซูได้ดำเนินน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังที่เพียบพร้อม (เปรียบเทียบ 5:19-30; 8:29) แม้กระทั่งก่อนการถูกตรึงของพระองค์นั้น พระเยซูได้เน้นถึงความสำคัญของการเชื่อฟังของผู้เชื่อในฐานะความสำเร็จของแบบอย่างนี้ (15:9-10) จุดประสงค์ของการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูก็คือความรอดฝ่ายวิญญาณของโลก (1:29) นั่นก็เป็นจุดประสงค์พื้นฐานของผู้เชื่อ แม้ว่าไม่ใช่จุดประสงค์ที่เฉพาะของเรา (เปรียบเทียบ กท. 6:10) อย่างที่พระเยซูได้ปฏิบัติกรด้วยการฟังพาทิ พระบิดาพร้อมกับการช่วยเหลือของพระวิญญาณนั้น พวกสาวกของ

พระองค์ควรปฏิบัติกรอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 1:32; 3:34; 4:34; 5:19; 6:27; 10:36; 17:4) อย่างที่พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้านั้น พวกสาวกของพระองค์ก็เป็นบุตรของพระเจ้าเช่นกัน (เปรียบเทียบ 1:12-13; 3:3, 5; 20:17)

เนื่องจากว่าผู้เชื่อไม่ได้เป็นของโลกอีกต่อไปนั้น (15:19) ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระเยซูที่จะ “ส่ง” พวกสาวกของพระองค์กลับไปในโลกเพื่อจะบรรลุภารกิจ อย่างไรก็ตาม ภารกิจของเราไม่ได้แทนที่ภารกิจของพระเยซู พระองค์ดำเนินภารกิจในปัจจุบันของพระองค์ผ่านทางเรา เราต้องพิจารณาฉบับทั้งหมดของคำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ให้เพื่อที่จะเข้าใจภารกิจของเราอย่างถูกต้อง ไม่ใช่แค่คำบัญชานี้เท่านั้น

“. . . สิ่งที่สำคัญต่อภารกิจของพระบุตร ที่ว่าพระองค์ได้เสด็จมาในฐานะของขวัญจากพระเจ้าเพื่อบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ (3:16), ประสบกับชีวิตใหม่ในฐานะบุตรของพระเจ้า (1:12-13) และเสรีภาพจากการเป็นทาสของความบาปเพราะว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เป็นไทโดยพระบุตรของพระเจ้า (8:34-36) นั้น ต้องไม่สูญหายที่จะถือไว้ขณะที่คริสตจักรกำหนดภารกิจของคริสตจักร”¹⁰⁷⁴

พระเยซูและยอห์นได้ยื่นเตือนสาวกทุกคนถึงประเด็นที่สำคัญเหล่านี้ในข้อต่างๆที่ตามมา (เปรียบเทียบ ข้อ 23, 30-31)

20:22

สาวกเหล่านี้ต้องการอำนาจฝ่ายวิญญาณที่เหนือธรรมชาติที่จะดำเนินงานเช่นนั้น แต่อะไรที่พระเยซูได้ทำลงไปอย่างแท้จริง? มีหลายมุมมองด้วยกัน

มุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเยซูได้ให้การใส่ชั่วคราวของพระวิญญาณแก่สาวกเหล่านี้¹⁰⁷⁵ การกระทำแห่งการระบายลมหายใจออกเหนือพวกเขาก็ทำให้ระลึกถึงการทรงสร้าง ที่ซึ่งพระเจ้าได้ระบายชีวิตของพระองค์เข้าไปในอาดัม (ปฐมก. 2:7; เปรียบเทียบ อสค. 37:9) ดังนั้น พระเยซูอาจได้บ่งบอกว่าพระองค์กำลังทำงานที่สร้างสรรค์ใหม่โดยการเติมเต็มชายเหล่านี้ด้วย “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ของพระองค์¹⁰⁷⁶ ภายหลัง พระเยซูได้อธิบายว่าพระวิญญาณจะเสด็จมาเหนือสาวกเหล่านี้อีกครั้งหนึ่ง (กจ. 1:8) ดังนั้น การกระทำขณะนี้ของพระเยซูอาจได้นำเสนอการช่วยเหลือเบื้องต้นและชั่วคราวที่ได้ช่วยให้พวกสาวกเข้าใจสิ่งที่พวกเขาสามารถคาดหวังอย่างเต็มที่และอย่างถาวรได้ในภายหลัง การให้บรรพตมานั้นได้มาในวัน เพ็นเทกอสต์ (กจ. 1:5; 2:4; 11:15)

ปัญหาบางอย่างเกี่ยวกับมุมมองนี้ก็ยังมีดังต่อไปนี้ การให้สองครั้งของพระวิญญาณดูเหมือนผิดปกติ เมื่อพิจารณาถึง พระสัญญาต่างๆก่อนหน้านั้นของพระเยซูที่จะ *ส่ง* (ไม่ใช่ให้) พระวิญญาณ (บทที่ 14-16), และความสำคัญในพระธรรมกิจการเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณ ณ วันเพ็ญเทศกาล (กจ. 1:5; 2:4; 11:15) ยิ่งกว่านั้น ผู้ต่อต้านมุมมองนี้อ้างว่า ไม่มีข้อบ่งชี้ที่ว่า การใส่ชั่วคราวด้วย “พระวิญญาณ” ได้มีผลลัพธ์ใดๆ บนพวกสาวก ยิ่งไปกว่านั้นอีก ไม่มีหลักฐานที่ว่าเมื่อ โรมัส ได้กลับมาอีกจากนั้น พระเยซู ได้ให้พระวิญญาณแก่เขา อย่างที่คนหนึ่งจะคาดหวังไว้ถ้าการทรงสถิตของพระวิญญาณนั้นจำเป็นสำหรับพวกสาวก (ข้อ 26-29) ผู้อ่านหลายคนของตัวบทกรีกได้สังเกตเห็นว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์” (คำกรีก *นิวม่า ฮากิออน*) ที่นี้ไม่มีคำนำหน้านามที่ระบุแน่นอนที่นำหน้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งนี้ได้ทำให้พวกเขาบางคนที่จะสรุปว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ถูกกล่าวถึงที่นี่ แต่เป็นลมหายใจ (คำกรีก *นิวม่า*) ของพระเจ้าที่ถูกกล่าวถึง พวกเขาถือว่าลมหายใจนี้ของพระเจ้าเป็นสัญลักษณ์ของของขวัญจากพระเจ้าเกี่ยวกับอำนาจฝ่ายวิญญาณในแง่ไม่เกี่ยวกับบุคคล¹⁰⁷⁷ อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นขอห์นได้อ้างอิงถึงพระวิญญาณที่เกี่ยวกับบุคคลโดยปราศจากคำนำหน้านาม (7:39) นั่นดูเหมือนความหมายของเขาที่นี้เช่นกัน การขาดหายไปของคำนำหน้านามก่อนคำนามนั้นบ่อยครั้งแล้วเป็นผลลัพธ์ของการเน้นถึงคุณภาพของคำนามในกรณีนี้ มันคงจะเป็น *ความบริสุทธิ์* ของพระวิญญาณ

นักวิชาการสมัยใหม่บางคนถือว่าข้อนี้เป็นการบินตกของขอห์นเกี่ยวกับวันเพ็ญเทศกาล¹⁰⁷⁸ อย่างไรก็ตาม มุมมองนี้ไม่ได้ถือลำดับของเหตุการณ์ตามลำดับวันเดือนปีอย่างจริงจังที่พระธรรมเหล่านี้นำเสนอ เป็นที่ชัดเจนว่า โอกาสที่ขอห์นได้อธิบายที่นี้และเหตุการณ์ต่างๆของวันเพ็ญเทศกาลก็แตกต่างกัน

คนอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูกำลังให้การแนะนำซึ่งมีค่าน่าจดจำเชิงสัญลักษณ์และรูปร่างถึงพระวิญญาณ ผู้ซึ่งจะเสด็จมาเหนือพวกเขาในภายหลัง มันเป็นการสำแดงออกถึงสิ่งที่พระเยซูจะทำหลังจากที่พระองค์ได้กลับไปหาพระบิดา และที่พระองค์ได้ทำในวันเพ็ญเทศกาล พระองค์ไม่ได้ให้พระวิญญาณแก่พวกเขาในแง่ใดๆในที่นี้¹⁰⁷⁹ การตีความนี้ก็อธิบายถึงโรมัสที่ไม่ได้รับพระวิญญาณก่อนวันเพ็ญเทศกาล มันยังอธิบายอีกว่าทำไมเหตุการณ์นี้อาจไม่ได้มีผลลัพธ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างถาวรในพวกสาวกเมื่อเปรียบเทียบกับผลลัพธ์นั้นของวันเพ็ญเทศกาล เป็นที่ชัดเจนว่า มีการเสด็จมาครั้งเดียวเท่านั้นของพระวิญญาณบนสาวกเหล่านี้ และนั่นได้เกิดขึ้นในวันเพ็ญเทศกาล สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ดูเหมือนว่ามุมมองนี้ก็ยังสามารถแก้ต่างได้และข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า ของขวัญนี้ ที่มีต่อกลุ่มทั้งหมดของผู้เชื่อที่ปรากฏตัวนั้นก็เป็นที่น่าพอใจที่จำเป็นสำหรับการเสด็จลงมาของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์ นี่เป็น “การทำให้ตื่นตัว” และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์เป็น “การเสริมฤทธิ์” นี่เป็นการกระทำของพระคริสต์ที่ได้เป็นขึ้นจากตาย และอีกอันหนึ่งเป็นการกระทำของพระคริสต์ที่ได้เสด็จสู่สวรรค์ ของขวัญนี้ได้เตรียมและช่วยให้พวกเขาที่จะรับของขวัญอีกอย่างหนึ่ง¹⁰⁸⁰

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า การประทานพระวิญญาณได้ส่งผลให้เกิดการประทับอยู่ของพระองค์ในพวกสาวกและได้เสริมฤทธิ์พวกเขาจากเวลานี้เป็นต้นไป เหตุการณ์ต่างๆท้ายสุดที่ได้ถูกบันทึกไว้โดยลูกา ยอห์น และบทแรกของพระธรรมกิจการของอัครทูตได้พิสูจน์ว่าพวกสาวกเป็นผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงหลังจาก “การระบายลมหายใจออกนี้ และก่อนวันเพ็นเทคอสต์ สิ่งที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์เป็นการบังเกิดขึ้นด้วย “ฤทธิ์เดช” ไม่ใช่การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อประทับอยู่อย่างถาวรกับพวกสาวก¹⁰⁸¹ แม้ว่าประสบการณ์แห่ง “การระบายลมหายใจ” นี้ส่งผลให้พวกสาวกได้รับความยินดี เอกภาพ สันติสุข และความเข้าใจองค์แท้ในพระคัมภีร์ พระธรรมกิจการของอัครทูตเชื่อถือว่าวันเพ็นเทคอสต์ ซึ่งไม่ใช่ประสบการณ์นี้ เป็นเหตุการณ์เมื่อพระวิญญาณได้เสด็จมาเหนือผู้เชื่ออย่างพิเศษ

20:23

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ไม่ใช่แค่เรียกร้องอำนาจที่เหนือธรรมชาติที่จะดำเนินการมันเท่านั้น (ข้อ 22) แต่มันเกี่ยวข้องกับกรอกโทษบาปอีกด้วย (เปรียบเทียบ ยรม. 31:31-34; มธ. 26:28) ในพระคัมภีร์ตอนที่คล้ายกันใน มัทธิว 16:19 และ 18:18 นั้น บริบทก็คือการตีสอนของคริสตจักรที่บริบทคือการประกาศ

ส่วนที่สองของอนุประโยคที่มีเงื่อนไขแต่ละอนุประโยคในข้อนี้ก็อยู่ในกรรมวาจกและกาลสมบุรณ์ในดับทกรีก กรรมวาจกบ่งบอกว่าใครคนหนึ่งได้ทำการกรอกโทษหรือยับยั้งไว้ บุคคลนั้นต้องเป็นพระเจ้า เนื่องจากว่าพระองค์เท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจที่จะทำอย่างนั้น (มธ. 9:2-3; มก. 2:7; ลก. 5:21) กาลสมบุรณ์บ่งบอกว่าการกระทำมีผลลัพธ์ต่อเนื่อง บาปต่างๆได้รับการกรอกโทษหรือถูกยับยั้งไว้ อย่างน้อยก็ชั่วคราวถ้าไม่ใช่อย่างถาวร

ดูเหมือนพระเยซูได้กล่าวว่า เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ไปหาคนอื่นๆ พร้อมกับข่าวสารแห่ง

ความรอด อย่างที่พระองค์ได้ทำนั้น บางคนจะเชื่อและคนอื่นๆจะไม่เชื่อ การตอบสนองต่อพันธกิจของพวกเขาจะเป็นการตอบสนองอย่างเดียวกันที่มีต่อพันธกิจของพระองค์ พระองค์ได้ถือว่าการยกโทษและการขยับยั้งบาปต่างๆของผู้ฟังของพวกเขาว่าเป็นการกระทำของตัวแทนของพระเจ้า ถ้าผู้คน (“ใครๆ” หรือ “ใครก็ตาม” คำกรีกพหูพจน์คือ *ทึนน*) ได้เชื่อข่าวประเสริฐนั้น พวกเขาสามารถบอกผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ว่าพระเจ้าได้ยกโทษบาปของพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่ได้เชื่อ พวกเขาสามารถบอกพวกเขาว่าพระเจ้าไม่ได้ยกโทษให้และได้ขยับยั้งบาปของพวกเขาไว้ พระเยซูได้ทำสิ่งนี้แล้ว (เปรียบเทียบ 9:39-41) และตอนนี้พวกเขาของพระองค์จะดำเนินการที่จะทำมันต่อไป ดังนั้น พันธกิจของพวกเขาจะเป็นการดำเนินต่อไปของพันธกิจของพระองค์ที่เกี่ยวข้องกับการยกโทษบาป อย่างเช่นมันจะอยู่ในความสัมพันธ์กับการช่วยเหลือของพระวิญญาณ สิ่งนี้เช่นกันก็ประยุกต์ใช้กับชนรุ่นที่ตามมาทั้งหมดของเหล่าสาวกของพระเยซู เนื่องจากว่าพระเยซูยังคงกล่าวถึงภารกิจของพวกเขาอยู่

“... ที่แท้ทุกคนผู้ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐก็กำลังยกโทษหรือไม่ยกโทษบาป ซึ่งขึ้นอยู่กับไม่ว่าผู้ฟังยอมรับหรือปฏิเสธพระเยซูในฐานะผู้แบกบาป”¹⁰⁸²

“เมื่อพระคริสต์บัญชาให้พวกอัครทูตที่จะยกโทษบาป พระองค์ไม่ได้แสดงต่อพวกเขาถึงสิ่งที่เป็นพิเศษต่อพระองค์เอง มันเป็นของพระองค์ที่จะยกโทษบาป พระองค์เพียงแต่บัญชาพวกเขาในนามของพระองค์ที่จะ*ประกาศ* การยกโทษบาป”¹⁰⁸³

การปรากฏของการเป็นขึ้นจากตายนี้ก็มีความสำคัญสามอย่างในพระกิตติคุณยอห์น อีกครั้งหนึ่ง มันได้ทำให้การเป็นขึ้นจากตายทางร่างกายของพระเยซูมีเหตุผล และมันได้เตรียมบริบทสำหรับการบัญชาพวกเขาของพระเยซู มันยังได้เตรียมเบื้องหลังสำหรับการปรากฏของพระเยซูอีกด้วยเมื่อ โรมัสได้ปรากฏตัว และถ้อยคำที่สำคัญสุดยอดแห่งความเชื่อที่ได้ติดตามมา (ข้อ 24-29)

4. ความเชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของโรมัส 20:24-29

พยานสุดท้ายต่อการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์นคือ โรมัส และการบันทึกของพยานนี้ก็มีสองส่วน ส่วนแรกจัดตั้งฉากสำหรับส่วนที่สอง (เปรียบเทียบ บทที่ 21) ยอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวผู้ซึ่งได้บันทึกการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายนี้ การกล่าวยอมรับของโรมัสเป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญสูงสุด

ของยอห์นสำหรับความเชื่อในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า คือพระคริสต์

ความไม่เชื่อแรกเริ่มของโรมัส 20:24-25

ยอห์นให้ชื่อทั้งอาร์เมกและกรีกของสมาชิกของสาวกสิบสองคน ซึ่งตอนนี้มีสิบเอ็ดคนแก่ผู้อ่านของท่านคือ “โรมัส” และ “เดคิมัส” ตามลำดับ (เปรียบเทียบ 11:16; 14:5) ภาพต่างๆก่อนหน้านั้นของยอห์นเกี่ยวกับสาวกคนนี้ก็นำเสนอเขาในฐานะผู้ติดตามของพระคริสต์ที่จงรักภักดี กล่าวหาญแม้ว่าค่อนข้างสิ้นหวังและมองโลกในแง่ร้าย การระบุโดยทั่วไปมากขึ้นของเขาในฐานะผู้สงสัยมาจากเหตุการณ์ขณะนี้เท่านั้น

โรมัสไม่ได้มีความสงสัยที่ว่าพระเยซูได้ตายไป นี่เป็นอีกหลักฐานหนึ่งที่ว่าพระเยซูได้ตายไปอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม เขาได้ปฏิเสธที่จะเชื่อการรายงานของสาวกคนอื่นๆที่ว่า พระเยซูมีชีวิตอยู่ โดยปราศจากหลักฐานทางกายภาพที่เป็นส่วนตัว เขาได้ยื่นกรานถึงการสัมผัสพระเยซู และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแผลที่ถูกตรึงของพระองค์ ไม่ใช่แค่การมองดูพระองค์เท่านั้น ไม่มีใครอื่นในพันธสัญญาใหม่ที่ได้ทำข้อเรียกร้องเช่นข้อเรียกร้องเหล่านี้ก่อนการเชื่อ¹⁰⁸⁴ ตัวบทกรีกอธิบายว่าสาวกคนอื่นๆได้กล่าวเรื่อยไป (คำกรีก *เอลเลน*, กาลไม่สมบูรณ์) ว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้แสวงหาเขาและได้แบ่งปันข่าวดีกับเขา (เปรียบเทียบ กท. 6.1) แม้จะมีคำพยานทางถ้อยคำที่ถูกกล่าวซ้ำนี้โดยบรรดาผู้ที่ได้รับจักพระองค์ที่ที่สุดนั้น โรมัสได้ปฏิเสธที่จะเชื่อ (เปรียบเทียบ 4:48) เขาได้ตระหนักอย่างถึถ้วนว่าพระเยซูได้ตายไปแล้ว อย่างเป็นหลักฐานโดยการอ้างอิงถึงแผลของพระเยซู จนเขาไม่สามารถเห็นว่าการถูกตรึงของพระเยซูสามารถผ่านพ้นได้อย่างไร นี่เป็นที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ที่เราเรียนรู้ว่า “ตะปู” ได้คอกตรึงพระหัตถ์และพระบาทของพระเยซู (เปรียบเทียบ สดค. 22.16) บางครั้งคนโรมันได้ผูกมือและเท้าของเหยื่อด้วยเชือกเท่านั้น

“โรมัสได้ทำความผิดพลาดหนึ่งอย่าง เขาได้ถอนจากการสามัคคีธรรมของคริสเตียน เขาได้แสวงหาความโดดเดี่ยวแทนที่จะเป็นการรวมกัน และเพราะว่าเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นกับเพื่อนคริสเตียนของเขา เขาได้พลาดการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู เราพลาดโอกาสใหญ่ไปเมื่อเราแยกตัวเราเองจากการสามัคคีธรรมของคริสเตียน และเมื่อเราพยายามที่จะอยู่ตามลำพัง สิ่งต่างๆสามารถเกิดขึ้นกับเราได้ภายในการสามัคคีธรรมของคริสตจักรของพระคริสต์ซึ่งจะไม่เกิดขึ้นกับเราเมื่อเราอยู่ตามลำพัง เมื่อความโศกเศร้ามายังเราและเมื่อความเสียใจล้อมรอบเรา บ่อยครั้งเราก็มีแนวโน้มที่จะปิดตัวเราเองและปฏิเสธที่จะพบปะกับผู้คน โดยไม่คำนึงถึงความโศกเศร้าของเรานั้น นั่นเป็นเวลาที่เราควรแสวงหาการสามัคคี

ธรรมของผู้คนของพระคริสต์ เพราะว่าที่นั่นเองที่เราเป็นไปได้มากที่สุดที่จะพบกับพระองค์หน้าต่อหน้า”¹⁰⁸⁵

ความเชื่อในที่สุดของโรมัส 20:26-29

20:26 ยอห์นได้ตั้งการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายนี้ในวันที่แปดหลังจาก (เจ็ดวันต่อมา) วันอาทิตย์อีสเตอร์ นั่นคือ วันอาทิตย์ถัดมา เป็นที่ชัดเจนว่า “แปดวัน” ของท่านได้รวมถึงวันอาทิตย์ บางทีท่านได้ระบุถึงวันนั้นเพราะว่า ณ เวลาที่ยอห์นได้เขียนนั้น วันอาทิตย์ได้กลายมาเป็นวันแห่งการนมัสการสำหรับคริสเตียน เมื่อพวกเขาได้ระลึกถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู พวกเขาได้นมัสการพระองค์ในวันอาทิตย์อีสเตอร์ จากนั้นอีกครั้งหนึ่งในวันอาทิตย์ถัดมา และจากนั้นในวันอาทิตย์ต่อมาตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป (เปรียบเทียบ กจ. 20:7) อย่างไรก็ตาม การนมัสการในวันอาทิตย์ก็มีรากฐานของมันในธรรมเนียมมากกว่าคำสั่ง พวกสาวกยังคงได้พบกันหลังประตูที่ได้ปิดไว้เพราะว่าพวกเขาได้กลัวเจ้าหน้าที่ชาวยิว (เปรียบเทียบ ข้อ 19) อีกครั้งหนึ่งพระเยซูได้ปรากฏตัวต่อหน้าสาวกเหล่านี้ที่พระองค์ได้ปรากฏในสัปดาห์ก่อนหน้านั้น (ข้อ 19) พระองค์ได้กล่าวซ้ำการอวยพรของพระองค์เช่นกัน (ข้อ 21) บางที พระเยซูได้ทำสิ่งเหล่านี้เพราะว่าพระองค์ได้รู้ว่าพวกสาวกได้บอกโรมัสว่าพระองค์ได้ปรากฏในแนวทางนี้และได้กล่าวสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น การทำซ้ำการปรากฏตัวที่อัศจรรย์คงได้เสริมความเชื่อของโรมัส

20:27 จากนั้นพระเยซูได้เชิญให้โรมัสที่จะทำให้ตัวเองพอใจที่ว่าพระองค์เป็นพระเยซูที่ได้ถูกตรึงอย่างแท้จริง อย่างที่โรมัสได้กล่าวว่าเขาจะต้องทำถ้าเขาจะเชื่อว่าพระเยซูมีชีวิตอยู่ พระเยซูได้รู้ว่าโรมัสได้กล่าวไว้ แม้ว่าพระองค์ยังไม่ได้ปรากฏตัวทางกายภาพเมื่อโรมัสได้กล่าวสิ่งนั้น นี่คือความหมายโดยนัยเพิ่มเติมของความเป็นพระเจ้าของ พระเยซู อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์ของการทดสอบนี้ไม่ใช่แค่ที่จะทำให้ความอยากรู้อยากเห็นของโรมัสพึงพอใจ มันคือการที่จะนำเขาไปสู่ความเชื่อที่ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้เป็นขึ้นจากตาย เราสามารถกล่าวถ้อยคำของพระเยซูตามตัวอักษรว่า “อย่าไม่เชื่อ แต่จงเชื่อ” (NASB)

20:28 เป็นที่ชัดเจนว่า โรมัสไม่ได้รับข้อเสนอของพระเยซู ภาพของพระผู้ช่วยให้รอดของเขาดูเหมือนเพียงพอที่จะโน้มน้าวเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 29) จากนั้นโรมัสได้แปลงหนึ่งในการประกาศที่

ลึกซึ้งที่สุดแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระคัมภีร์ สำหรับคนยิวที่จะเรียกมนุษย์อีกคนหนึ่งว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” ก็เป็นการหมิ่นประมาทภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่ปกติ (เปรียบเทียบกับ 10:33) กระนั้น นั่นคือใครที่โรมัสได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นอย่างแท้จริง นั่นคือใครที่ขอร้องได้นำเสนอว่าพระเยซูเป็นตลอดพระกิตติคุณนี้อีกด้วย ชื่อเรียกทั้งสองนี้ก็เป็นชื่อเรียกของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม โรมัสได้มาสู่การเชื่อว่าพระเยซูเป็นเจ้านาย (หัวหน้า) ของเขา ในแง่ที่เต็มที่ (“องค์พระผู้เป็นเจ้า”) มากกว่าก่อน และตอนนี้เขาได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่

“คำนามที่ถูกกล่าวซ้ำ ของข้าพระองค์ ก็ไม่ได้ลดความเป็นสากลของความเป็นเจ้าและความเป็นพระเจ้าของพระเยซู แต่มันทำให้แน่ใจว่าถ้อยคำของโรมัสเป็น การกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อที่เป็นส่วนตัว ด้วยเหตุนี้ โรมัสไม่เพียงแต่แสดงถึงความเชื่อของเขาในการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์เท่านั้น แต่ชี้ไปยังความหมายที่ลึกซึ้งที่สุดของมันอีกด้วย มันไม่ใช่สิ่งใดที่น้อยกว่าการเปิดเผยเกี่ยวกับว่าใครที่พระเยซูคริสต์เป็นเลย คนที่สงสัยซึ่งไม่ยอมมากที่สุดได้ยกการกล่าวยอมรับที่ลึกซึ้งที่สุดให้แก่เรา”¹⁰⁸⁶

ตอนนี้โรมัสได้เชื่ออย่างที่ว่าเพื่อนสาวของเขาได้มาเชื่อ (เปรียบเทียบกับ ข้อ 25) การกล่าวยอมรับของเขาเป็นต้นแบบที่ขอร้องได้นำเสนอสำหรับสาวกในอนาคตทั้งหมด มันเป็นจุดสูงสุดของพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบกับ 1:1, 14, 18) พยานอื่นๆของขอร้องต่อความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคือ ขอร้องผู้ให้บังเกิด (1:34), นาธานาเอล (1:49), พระเยซูเอง (5:25; 10:36), เปโตร (6:69), ชายตาบอดที่ได้รับการรักษา (9:35), มารธา (11:27), และอัครทูตขอร้อง (20:30-31)

“ไม่มีใครที่ได้กล่าวต่อพระเยซูอย่างนี้ [ในหมวดพระกิตติคุณ นั่นคือ เช่น “พระเจ้า”] มันแสดงถึงการกระโดดแห่งความเชื่อ ในเวลาที่เขาได้มาสู่การเห็นว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นมาจากตายอย่างแท้จริงนั้น โรมัสได้มาสู่การเห็นบางสิ่งของที่สิ่งนั้นได้บ่งบอกมนุษยธรรมคาไม่ได้เป็นขึ้นมาจากตายในทำนองนี้ ผู้หนึ่งผู้ซึ่งตอนนี้มีชีวิตอยู่อย่างชัดเจน แม้ว่าพระองค์ได้ตายไปนั้น สามารถถูกกล่าวถึงด้วยภาษาของการนมัสการที่ยกย่องได้”¹⁰⁸⁷

พระเยซูไม่ได้คัดค้านต่อสิ่งที่โรมัสได้กล่าว มันเป็นเรื่องอย่างสมบูรณ์ .เปรียบเทียบ กจ) 10:26; 14:15; วว. 22:8-9) เราสามารถแปลประโยคแรกของพระเยซูได้ไม่ว่าเป็นคำถามหรือประโยคบอกเล่า มันได้ยืนยันถึงความเป็นจริงของความเชื่อถือของโรมัสไม่ว่ากรณีใดก็ตาม และมันได้จัดตั้งสุขคติที่ได้ติดตามมา (เปรียบเทียบ 13:17) ซึ่งเป็นสุขคติอันสุดท้ายของสุขคติขององค์พระผู้เป็นเจ้า “เป็นสุข” (คำกรีก *มาคาริโออส*) ทำมากกว่าแค่การอธิบายถึงบุคคลที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นสุข มันยังประกาศอีกว่าเขาหรือเธอเป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 5:3-12)

ผู้เชื่อส่วนใหญ่ได้เชื่อพระเยซูเนื่องจากหลักฐานที่เพียงพอ โดยปราศจากการยืนยันทางกายภาพที่โรมัสได้เรียกร้อง (เปรียบเทียบ ข้อ 8; 1 ปต. 1:8-9) คนเหล่านั้นคือผู้คนที่ซึ่งพระเยซูได้กล่าวถึงเมื่อพระองค์ได้ทำถ้อยแถลงนี้ สุขคตินี้ไม่ได้ทำให้ผู้เชื่อผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูเหนือกว่าบรรดาผู้ที่ได้เห็นพระองค์ทางกายภาพ แต่มันรับรองถึงพระพรของพวกเขาโดยพระเจ้า

“พระองค์ [พระเยซู] คงอยากให้บรรดาผู้ที่ต้องเชื่อโดยปราศจากการมองเห็น ที่จะเข้าใจว่าพวกเขาไม่มีเหตุที่จะอิจฉาบรรดาผู้ที่ได้มีโอกาสของการเห็น และผู้ที่ได้เชื่อหลังจากที่พวกเขาได้เห็นเท่านั้น”¹⁰⁸⁸

“การประกาศของโรมัสเป็นการยืนยันสุดท้ายของความเชื่อส่วนตัวที่ถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณนี้ มันแสดงถึงจุดสูงสุดของพระธรรมนี้เพราะว่ามันนำเสนอพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นจากตาย มีชัยชนะเหนือบาป ความโศกเศร้า ความสงสัยและความตาย มันยังนำเสนอความเชื่อที่ยอมรับไม่เพียงแต่ความจริงของสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเท่านั้น แต่ความเป็นจริงของสิ่งที่พระองค์เป็นอีกด้วย นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้า ในประสบการณ์ของโรมัสนั้น ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมาสู่การเติบโตอย่างไร และมันเปลี่ยนแปลงทิศทางทั้งสิ้นของชีวิตแต่ละบุคคลอย่างไร”¹⁰⁸⁹

“ดังนั้นการเติบโตของความเชื่อที่ถูกพรรณนาไว้ในพระกิตติคุณยอห์น ก็เคลื่อนจากการยอมรับเริ่มแรกในคำพยานของอีกบุคคลหนึ่งไปสู่ความรู้ส่วนตัวที่ได้แสดงออกมาด้วยความจงรักภักดี การรับใช้ และการนมัสการ; จากการที่กักเอาของความเป็นประวัติศาสตร์และความศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูไปสู่การวางใจส่วนตัวในพระองค์; จากการกล่าวยอมรับภายนอกไปสู่ความเป็นจริงภายใน; จากการสนใจฟังคำ

สอนของพระองค์ไปสู่การยอมรับความเป็นเจ้านายของพระองค์เหนือชีวิต ความเชื่อเต็มที่จะไม่บรรลुได้ทันที กระนั้นความเชื่อที่เริ่มก่อนและไม่สมบูรณ์ก็ไม่ถูกดูถูก”¹⁰⁹⁰

ข. จุดประสงค์ของพระกิตติคุณนี้ 20:30-31

ยอห์นได้ดำเนินหลักฐานที่สำคัญที่สุดที่ว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าต่อไปด้วยการอธิบายถึงจุดประสงค์ของท่านสำหรับการเขียนเรื่องราวนี้ของพันธกิจของพระเยซู การอธิบายนี้จัดตั้งการสรุปขึ้นต้นต่อพระธรรมนี้

20:30 “ดังนั้น” ผูกประโยคนี้เข้ากับสิ่งที่มาก่อนมันทันที ยอห์นได้เขียนพระกิตติคุณนี้เพราะว่าบรรดผู้ที่เชื่อในพระองค์โดยปราศจากการเห็นพระองค์ทางกายภาพก็เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ดังนั้น ท่านได้เขียนว่า ผู้คนเช่นนั้น “จะเชื่อ” และก็ประสบกับ “ชีวิต” นิรันดร์ (ข้อ 31) มีหลักฐาน (“หมายสำคัญ”) “อื่นๆอีกมากมาย” เกี่ยวกับความเป็น พระเจ้าของพระเยซูที่ยอห์นสามารถนำเสนอได้ อย่างไรก็ตาม ท่านได้เลือกหลักฐานเหล่านั้นที่ท่านได้บันทึกไว้ที่นี่ (“แต่การที่ได้รับทักเหตุการณ์เหล่านี้ไว้,” ข้อ 31) ที่จะนำผู้อ่านของท่านไปสู่ประเภทของความเชื่อที่โรมัสเพิ่งได้สื่อสาร (“ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์,” ข้อ 31) และที่พระเยซูเพิ่งได้ชมเชยไป นั่นเป็นยุทธวิธีที่ได้กล่าวยอมรับของยอห์นในการเขียนพระกิตติคุณนี้ภายใต้การคลอใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อะไรที่ยอห์นได้มีในความคิดเมื่อท่านได้อ้างอิงถึง “หมายสำคัญ” อื่นๆ? นักตีความบางคนได้สรุปว่ายอห์นได้หมายถึงหมายสำคัญอื่นๆหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย เนื่องจากว่าท่านได้เขียนว่าพระเยซูได้ทำสิ่งเหล่านั้น” ต่อหน้าสาวกเหล่านั้น”¹⁰⁹¹ นักตีความส่วนใหญ่เชื่อว่ายอห์นได้หมายถึงประเภทอย่างเดียวกันของหมายสำคัญต่างๆอย่างเช่นการอัศจรรย์ทั้งเจ็ดที่ท่านได้แสดงให้เห็น ซึ่งก็คือความสำคัญของสิ่งที่พระเยซูได้อธิบายอย่างปกติในบริบทนั้นๆ (บทที่ 2-12) สิ่งเหล่านี้เช่นกันถูกทำต่อหน้าพวกสาวกของพระเยซู

สรุปของหมายสำคัญทั้งเจ็ดในพระธรรมยอห์น				
หมายสำคัญ	ความสำคัญ	ความเชื่อ	ความไม่เชื่อ	ข้ออ้างอิง
การเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้า	อำนาจของพระเยซูเหนือ	พวกสาวก		2:1-11

องุ่น	คุณภาพ			
การรักษา บุตรชาย ของข้าราชกร	อำนาจของ พระเยซูเหนือ ระยะทาง	ข้าราชกรและ ครอบครัว ของเขา		4:46-54
การรักษาคน เป็นอัมพาต	อำนาจของ พระเยซูเหนือ กาลเวลา	คนเป็นอัมพาต?	พวกยิว	5:1-9
การเลี้ยงคน 5,000 คน	อำนาจของ พระเยซูเหนือ ปริมาณ	บางคนในฝูงชน นั้น		6:1-15
การเดินบน ทะเล	อำนาจของ พระเยซูเหนือ ธรรมชาติ	พวกสาวก		6:16-21
การรักษาคน ตาบอดแต่ กำเนิด	อำนาจของ พระเยซูเหนือ เคราะห์ร้าย	คนตาบอด	พวกฟาริสี	9:1-12
การทำให้ ลาซารัสเป็น ขึ้นจากตาย	อำนาจของ พระเยซูเหนือ ความตาย	มารธา, มารีย์, และพวกยิว หลายคน	เจ้าหน้าที่ชาวยิว	11:1-16

20:31

ข้อนี้รวมหัวข้อสำคัญมากที่สุดหลายข้อหัวไว้ด้วยกันในพระกิตติคุณที่สี่ มัศจรรย์ศาสนศาสตร์ของยอห์นเช่นเดียวกับการกล่าวถึงจุดประสงค์ของท่านอย่างชัดเจน จุดประสงค์ของยอห์นก็เป็นการประกาศอย่างชัดเจน ข้าวมะเสริฐของท่านก็เป็นส่วนที่ขอดีเยี่ยมของพระกิตติคุณที่จะให้แก่ผู้ไม่เชื่อ บางทีมันเป็นเรื่องมือการประกาศที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดที่มีให้ใช้ ผลกระทบของมันต่อผู้อ่านก็มีพลังมากที่สุดเมื่อใครคนหนึ่งอ่านมันจบในคราวเดียว ซึ่งใช้เวลาน้อยกว่าสองชั่วโมงสำหรับคนส่วนใหญ่ เอกสารนี้สามารถสถาปนาและทำให้ความเชื่อของผู้เชื่อคนใดก็ตามที่จะยังถืออีกด้วย และอย่างไม่สงสัยเลยว่า ยอห์นได้เขียนสิ่งที่ท่านได้เขียนเพื่อจะบรรลุจุดประสงค์นั้นเช่นกัน

ความหมายโดยนัยของจุดประสงค์แห่งการประกาศพื้นฐานนี้ก็คือว่าขอห์นได้หมายถึงผู้ไม่เชื่อ เมื่อท่านได้เขียนว่า “ท่านทั้งหลาย” ท่านได้มีกลุ่มเจาะจงของผู้ไม่เชื่อในความคิด หรือท่านกำลังกล่าวถึงผู้อ่านที่ไม่ได้เชื่อของท่านใช่ไหม? นักอรรถาธิบายบางคนได้พยายามที่จะระบุผู้ฟังที่เจาะจงจากประโยคต่างๆในบริบทนั้น กระนั้น มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่ว่าขอห์นได้เขียนเพื่อผู้ฟังโดยทั่วไป เนื่องจากว่าท่านไม่ได้ระบุผู้ฟังที่ได้ตั้งใจไว้ของท่านอย่างเจาะจง การนำเสนอของท่านเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าก็มีการประยุกต์ใช้อย่างสากลอย่างแน่นอน

“มันไม่สามารถมีข้อสงสัยใดๆที่ว่าขอห์นได้ตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง”¹⁰⁹²

จุดประสงค์ของขอห์นไม่ใช่เป็นแบบวิชาการ มันไม่ใช่ที่ว่าผู้คนจะเชื่อทางสติปัญญาว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า ตรงกันข้าม พวกเขาจะเชื่อความเชื่อพื้นฐานเหล่านั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับความรอดและประสบกับชีวิตของพระเจ้าอย่างเต็มที่ (เปรียบเทียบ 10:10)

“...การยินยอมโดยตัวของมันเองนั้น...ก็มาจากหัวใจมากกว่าสมอง และมาจากความประสงค์มากกว่าความเข้าใจ”¹⁰⁹³

ชีวิตของพระเจ้านี้ก็กระทบทั้งบุคคล ไม่ใช่แค่สติปัญญา ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันกระทบเขาหรือเธอตลอดไป ไม่ใช่แค่ระหว่างชีวิตปัจจุบันของบุคคลนั้นเท่านั้น

ถ้อยแถลงที่เป็นจุดประสงค์ที่ชัดเจนของขอห์นก็สรุปเนื้อหาของพระกิตติคุณนี้ ข้าพเจ้าถือว่า 20:31 เป็นข้อใจในพระกิตติคุณขอห์น

V. บทส่งท้าย บทที่ 21

พระกิตติคุณนี้ได้เริ่มต้นด้วยบทนำทางศาสนศาสตร์ (1:1-18) และมันจบลงด้วยบทส่งท้ายทางปฏิบัติ ในบทที่ 20 ขอห์นได้สรุปการบรรยายของท่าน ซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะนำผู้ไม่เชื่อไปสู่การเชื่อในพระเยซูคริสต์ บทที่ 21 มีคำแนะนำสำหรับบรรดาผู้ที่ได้มาสู่ความเชื่อในพระองค์ และอธิบายถึงการที่จะพวกเขาจะต้องรับใช้

พระองค์ขณะที่พวกเขาดำเนินภารกิจของพวกเขา (20:21-23) หัวข้อที่โดดเด่นหลายหัวข้อในพระกิตติคุณนี้ก็กลับมาอีกที่นี่

“นักวิจารณ์บางคนได้โต้แย้งว่าบทนี้มาหลังจากช่วงสำคัญสุดยอดหลังจากการสรุปที่ยิ่งใหญ่ในบทที่ 20 และดังนั้นก็ถูกเขียนขึ้นโดยผู้เขียนอีกคนหนึ่ง (นิรนาม) แต่หลักฐานทางภาษาไม่ได้สนับสนุนข้อสังเกตนี้ นอกจากนี้ พระธรรมเล่มอื่นๆที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์ก็มีภาคผนวกหลังจากการไปถึงจุดสูงสุดที่ยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ เช่น รม. 16 ที่ตามหลัง รม. 15:33) ดังนั้น ยอห์น 21 ก็ไม่ได้ปราศจากคุณค่า หรือไม่ได้สอดคล้องกับพระธรรมเล่มอื่นๆของพระคัมภีร์”¹⁰⁹⁴

โครงสร้างของบทนี้ก็คล้ายกับส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณนี้ แรกสุดยอห์นได้บรรยายถึงเหตุการณ์ (ข้อ 1-14) และจากนั้นได้กล่าวถึงคำสอนของพระเยซูซึ่งขึ้นอยู่กับเหตุการณ์นั้น (ข้อ 15-23) สุดท้ายท่านได้สรุปพระกิตติคุณของท่าน (ข้อ 24-25)

ก. การปรากฏตัวของพระเยซูต่อสาวกเจ็ดคนในแคว้นกาลิลี 21:1-14

21:1 ยอห์น ได้บันทึกการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายอีกครั้งหนึ่งของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ อย่างไม่สงสัยเลยว่า มันได้เกิดขึ้นในระหว่างระยะเวลา 32 วันระหว่างการกล่าวขอมรับของโรมัส (20:28) และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู (กจ. 1:9) แท้จริงแล้ว เมื่อไหรันนั้นก็ไม่ใช่สำคัญ ยอห์นเป็นผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนเดียวเท่านั้นที่อ้างอิงถึงทะเลกาลิลีว่าเป็น “ทะเลทิเบเรียส” (เปรียบเทียบ 6:1) เป็นที่ชัดเจนว่า ส่วนใหญ่ของผู้อ่านดั้งเดิมของท่านนั้นคงได้รู้จักมันโดยชื่อโรมันนี้ ยอห์นได้เน้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ “เปิดเผย (สำแดง) พระองค์เอง” ผ่านทางพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 1:31; 2:11; 9:3; 17:6; 21:14; และข้ออื่นๆ; 1 ยน. 1:2; 2:28; 3:2, 5, 8; 4:9) ตอนนี้พระเยซูได้ให้การเปิดเผยอีกอันหนึ่งเกี่ยวกับพระองค์แก่สาวกเหล่านี้ พวกเขาจะต้องเรียนรู้บางสิ่งใหม่เกี่ยวกับพระองค์จากการเปิดเผยนี้

21:2 เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์น ได้ระบุถึงสาวกทั้งหมดผู้ซึ่งได้ปรากฏตัว ณ โอกาสนี้ คือ ห้าคนจากพวกเขาโดยชื่อหรือชื่อสกุล และอีกสองคนอย่างปิดบังชื่อ “ซีโมนเปโตร” เป็นผู้นำของพวกสาวกแม้กระทั่งหลังจากการปฏิเสธพระเยซูของเขา ตอนนี้เป็นที่ชัดเจนว่า “โรมัส” เป็นผู้เชื่อ (20:28) บางทีเป็นการบ่งบอกว่าสิ่งที่ตามมาก็มีความสำคัญที่พิเศษสำหรับสาวกที่เชื่อ ยอห์นได้อ้างอิงถึง “นาธานเอล” ก่อนหน้านั้น (1:45-51) แต่ที่นี่เท่านั้นที่ท่านได้ระบุว่าสาวกคนนี้นำ

จาก “บ้านคานาในแคว้นกาลิลี” บางทีท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อย้ำเตือนผู้อ่านถึงหมายสำคัญแรกๆ ที่ได้เกิดขึ้นในหมู่บ้านคานา (2:1-11; 4:46-54) เนื่องจากว่าพระเยซูกำลังจะทำการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง “บุตรทั้งสองของเสเบดี” คือยากอบและยอห์น แม้ว่ายอห์นไม่ได้ระบุถึงพวกเขาในแนวทางนี้มาก่อน บางทีนี่เป็นวิธีของยอห์นเกี่ยวกับการพูดเป็นนัยเรื่องการปรากฏตัวของท่านเองในฐานะประจักษ์พยานของสิ่งที่ได้ตามมา โดยปราศจากการดึงดูความสนใจไปที่ตัวท่านเองมากเกินไป “สาวก” “สองคน” ที่ไม่มีชื่อก็รวมเป็นเจ็ด

จำนวนที่แน่นอนอาจเป็นรายละเอียดอีกอย่างหนึ่งที่ถูกรวบรวมมาเพื่อจะเพิ่มความน่าเชื่อถือแก่เรื่องราวนี้ หรือยอห์นอาจได้พูดเป็นนัยว่าจำนวนที่สมบูรณ์ของพวกเขาสาวกก็ได้ปรากฏตัว “เจ็ด” เป็นจำนวนที่เป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์สำหรับคนยิว (เปรียบเทียบ ปฐก. 2:2-3; และข้ออื่นๆ) ท่านอ่านได้บ่งบอกว่าบทเรียนที่พระเยซูได้สอนที่นั่นก็ประยุกต์ใช้กับส่วนเติมของพวกเขาสาวก

21:3

นักอรรถาธิบายบางคนได้ตีความถ้อยคำของเปโตรว่าเป็นการละทิ้งการทรงเรียกของเขาในฐานะสาวกของพระเยซู พวกเขาเชื่อว่าเขาได้หมายถึงว่าเขาได้ตั้งใจที่จะกลับไปสู่อาชีพแต่ก่อนของเขาในฐานะชาวประมงอย่างถาวร¹⁰⁹⁵ อย่างไรก็ตาม ไม่มีพื้นฐานสำหรับการสรุปนี้ในตัวเอง แต่จริงแล้ว ต่อมาเมื่อเปโตรได้เรียนรู้ว่าพระเยซูกำลังยืนอยู่บนชายฝั่งเขาได้กระโดดลงไปในทะเลเพื่อจะไปหาพระเยซูอย่างรวดเร็วเท่าที่เขาสามารถทำได้ (ข้อ 7) ถ้อยคำของเปโตรเพียงแค่นี้ได้แสดงออกถึงความตั้งใจของเขาที่จะไป “หาปลา” บ้าง ไม่ใช่ที่จะเปลี่ยนอาชีพของเขา¹⁰⁹⁶ บางทีเขาได้ค้นพบว่ามันยากที่จะนั่งอยู่เฉยๆ โดยไม่ได้ทำอะไรในขณะที่เขาและเพื่อนๆ ของเขาได้รอคอยให้พระเยซูที่จะปรากฏตัว พระเยซูได้แนะนำให้พวกเขาสาวกที่จะกลับไปยังแคว้นกาลิลี และที่จะรอคอยพระองค์ที่นั่น (เปรียบเทียบ มธ. 28:7; มก. 14:28; 16:7) ดังนั้น เปโตรได้ทำบางสิ่งที่บางทีเขาชอบที่จะทำและบางทีทำได้ดี อีกทางหนึ่งคือ เขาอาจได้กลับไปสู่อาชีพแต่ก่อนของเขาอย่างชั่วคราว เพื่อจะหาเงินเพื่อว่าเขาสามารถเลี้ยงดูครอบครัวของเขาได้¹⁰⁹⁷

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เปโตรได้ปฏิบัติกรด้วยเนื้อหนัง เมื่อท่านได้ตัดสินใจที่จะไปหาปลา พระเยซูได้บอกพวกเขาสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะพบกับพวกเขา ณ *ภูเขา* ในกาลิลี .มธ)

28:16) แต่พวกเขาได้ไปยังทะเล พระองค์ได้เรียกให้พวกเขาที่จะหา คน ไม่ใช่หา ปลา¹⁰⁹⁸
ข้าพเจ้าไม่ชอบการตีความนี้

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เปโตรได้พบพระเยซูหลังจากการตรึงที่กางเขน เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ปรากฏแก่เปโตรในเช้าวันอีสเตอร์ (1 คร. 15:5) และในตอนเย็นวันอีสเตอร์อย่างไม่สงสัยเลย (20:19-23; เปรียบเทียบ มก. 16:14) เปโตรได้เห็นพระเยซูวันอาทิตย์ถัดมาอีกด้วย เมื่อโรมัสได้ทำการกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อของเขา (20:26-29) ดังนั้น เราไม่ควรสรุปว่า เปโตรคงได้สังเกตเห็นที่จะพบพระเยซูในตอนนี เนื่องจากการปฏิเสธของเขาในลานบ้านของมหาปุโรหิต เวลาแห่งการคืนดีกันของเปโตรกับพระเยซูได้ผ่านมาแล้ว

เพื่อนๆของเปโตรได้ติดตามการนำของเขาและได้ร่วมกับเขาว่า “เราจะไปด้วย” เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้ออกทะเลก่อนหรือระหว่าง “กลางคืน” ซึ่งเป็นเวลาทุกๆไปที่จะหาปลา ยอห์นได้ระบุถึงเรือของพวกเขาอย่างเจาะจงว่าเป็น “เรือลำนั้น” บางทีนี่เป็นเรือของเปโตรที่เขาได้ใช้แต่ก่อนเมื่อเขาได้เป็นชาวประมงโดยอาชีพ (เปรียบเทียบกับ ลก. 5:3) ความล้มเหลวของพวกเขาที่จับอะไรไม่ได้นั้นก็จัดตั้งเวทีสำหรับการอัศจรรย์ของพระเยซูที่ได้ติดตามมา

“พวกเขากำลังมาสู่การยึดเกาะกับผู้ที่เป็นขึ้นจากตาย แต่พวกเขายังไม่ได้เรียนรู้ความจริงที่ลึกซึ้งที่ว่าปราศจากพระคริสต์แล้วพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้ (15:5) . . .”¹⁰⁹⁹

เมื่อพิจารณาถึงการบัญชาของพระเยซูนั้น ดูเหมือนว่ากิจกรรมของสาวกเหล่านี้ก็ไม่เหมาะสม แม้ว่ามันไม่ใช่การตกปลา มันตรงกันข้ามกับอุปนิสัยของพวกเขาหลังจากวันฟื้นเทคอสต์ เมื่อพวกเขาได้เริ่มต้นที่จะดำเนินภารกิจของพวกเขาอย่างร้อนรนและอย่างยินดี ดังนั้น อีกครั้งหนึ่ง การอ้างอิงของยอห์นถึง กลางคืน อาจเป็นความหมายเสริมเชิงสัญลักษณ์ (เปรียบเทียบกับ 13:30)

21:4

ในทำนองเดียวกัน “รุ่งเช้า” ของ “วัน” ใหม่บางทีเป็นสัญลักษณ์ของ ยุคใหม่ ที่กำลังเปิดออก เพื่อพวกเขาในฐานะสาวกของพระเยซู แม้ว่าพวกเขายังไม่ได้ชื่นชมอย่างนั้น คำแนะนำของพระเยซูจะเปลี่ยนแปลงเส้นทางแห่งชีวิตของพวกเขาตลอดไป ในทำนองเดียวกัน พระเยซูที่อยู่

บนชายฝั่ง และพวกสาวกที่อยู่บนทะเลอาจแสดงถึงการแยกในปัจจุบันของพระองค์จากบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือ พระองค์อยู่ในสวรรค์ซึ่งมองไม่เห็นและพวกเขาอยู่บนโลก

พวกสาวกไม่สามารถตระหนักถึง (“ไม่รู้ว่านั้นเป็น”) พระเยซูได้ขณะที่พระองค์ได้ “ประทับอยู่ที่ฝั่ง (ชายหาด)” ภายในระยะห่างของการตะโกนจากที่ที่พวกเขาได้หาปลา (ข้อ 8) นี่อาจเป็นเพราะ ตะวันยอแสง ระยะห่าง การปรากฏที่เปลี่ยนแปลงของพระเยซู หรือเหตุผลอื่นๆ บางอย่าง (ลก. 24:16)

21:5

พระเยซูได้กล่าวต่อพวกสาวกด้วยการทักทายแบบผู้ชายที่แสดงถึงความรัก (คำกรีก *ไพดีอา*) การแปล “พ่อหนุ่ม” (อังกฤษ “เด็กหนุ่ม”) ก็จับกุมวิญญาณแห่งถ้อยคำของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 1 ยน . 2:13, 18) รูปแบบของคำถามของพระเยซูในคัมภีร์ไบเบิลได้ทักท้อถึงคำตอบในแง่ลบ พระองค์ได้คาดหวังซึ่งได้ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์รู้ว่าพวกเขาหาปลาไม่ได้เลย ทำไมพระเยซูได้ถามพวกเขาด้วยคำถามนี้ ทั้งๆ ที่พระองค์รู้คำตอบแล้ว บางทีพระองค์ได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะนำเอาการสารภาพแห่งความล้มเหลวออกมาจากพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะเห็นอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่จะติดตามมาจะเป็นงานของพระเยซูไม่ใช่ในงานของพวกเขา ถ้อยคำของพระเยซูคงเป็นที่เข้าใจว่าเป็นคำถามจากใครคนหนึ่งผู้ซึ่งต้องการที่จะซื้อสิ่งที่พวกเขามี นั่นคือปลา ใครคนหนึ่งสามารถรู้สึกถึงความท้อใจและความอึดอัดใจเล็กน้อยในคำว่า “ไม่มี” ของพวกสาวก พระเยซูกำลังอยู่กระบวน การของการสอนชายเหล่านี้เกี่ยวกับความไม่พอเพียงส่วนตัวของพวกเขา แม้กระทั่งในรูปแบบของงานที่พวกเขาทำอย่างดีที่สุดและได้ประสบความสำเร็จมากที่สุด มันสำคัญที่ว่าพวกเขากล่าวอย่างชัดเจนถึง (ยอมรับถึง) ความล้มเหลวของพวกเขา

21:6

อวนของพวกเขาได้ถูกแขวนไว้ด้าน (กาบ) ซ้ายของเรือหาปลานั้น ตอนนี้ “ผู้มีสิทธิอำนาจ” อันเป็นที่รู้จักที่อยู่บนฝั่งนั้นได้สัญญาว่าถ้าพวกเขาจะ “หย่อนอวนลงทางด้าน [กาบ] ขวาเรือ” พวกเขาจะได้ปลาบ้าง (“จะ จับปลา ได้”) การแนะนำเช่นนั้นต้องดูเหมือนว่าน่าหัวเราะเยาะต่อชาวประมงที่ชำนาญเหล่านี้ แนวคิดที่ว่าเปลี่ยนแปลงที่ไม่สำคัญเช่นนั้นจะบรรลุสิ่งใดก็ตามนั้นก็น่าหัวเราะเยาะ กระนั้น อย่างอัศจรรย์แล้ว พวกสาวกได้ทำตามคำสั่งของพระเยซู บางทีมันเป็นความมีสิทธิอำนาจแห่งคำสั่งของพระเยซูที่อธิบายถึงความพร้อมของพวกเขา

บารัคเลย์ได้นำเสนอการอธิบายที่เป็นการอัครรรย่เล็กน้อยกว่า เขาได้เชื่อว่าจากตำแหน่งบนชายฝั่งของพระเยซูนั้น พระองค์ได้เห็นฝูงปลาที่พวกเขาไม่สามารถเห็นได้จากตำแหน่งของพวกเขาในเรือ¹¹⁰⁰

ทำไมพวกเขาทำตามคำสั่งของพระเยซูโดยปราศจากการสงสัย? บางที พวกเขาได้จดจำถึงอีกคืนหนึ่งของการหาปลาไม่สำเร็จเมื่อพระเยซูได้บอกให้เปโตร ยากอบและยอห์นที่จะหยวนอวนของพวกเขา พวกเขาได้พบกับฝูงปลามากมายจนอวนของพวกเขากำลังจะปริ (ลก. 5:1-11)¹¹⁰¹ นั่นได้เป็นเวลา (โดยมิได้ตั้งใจแต่บางทีไม่ใช่เหตุบังเอิญ) เมื่อพระเยซูได้เรียกพวกเขา พวกเขาได้ติดตามพระองค์เป็นครั้งแรก พวกเขาได้ตอบสนองโดยการละอาชีพหาปลาของพวกเขาเพื่อจะติดตามพระเยซูอย่างเต็มเวลาในฐานะสาวกของพระองค์ อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนชัดเจนที่ว่า แม้กระทั่งหลังจากที่พวกเขาได้เชื่อฟัง “ชาวประมงที่ใช้เกลือทำแฉะ” ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักบนชายฝั่ง ในตอนเช้ามีดนี้ พวกเขายังคงไม่ได้ตระหนักว่าพระองค์เป็นพระเยซู

เหตุผลสำหรับการเชื่อฟังของพวกเขาไม่ได้สำคัญเท่ากับข้อเท็จจริงของมัน ถ้าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังคำสั่งของ พระเยซู พวกเขาคงได้ล้มเหลวที่จะจับปลา อย่างไรก็ตาม เพราะว่าพวกเขาได้เชื่อฟัง พวกเขาได้ประสบความสำเร็จที่ท่วมท้น ซึ่งเป็นความสำเร็จที่เกินกว่าความสามารถตามธรรมชาติของพวกเขา มาก ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาได้มีปัญหาในการจัดการกับผลลัพธ์ของความสำเร็จของพวกเขา (“จนลากอวนขึ้นไม่ได้”) เพราะว่ามันมี “มาก” ตามที่บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณกล่าว นี่เป็นการอัครรรย่เดียวที่พระเยซูได้ทำหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์¹¹⁰²

ชายเหล่านี้จะไตร่ตรองถึงประสบการณ์นี้ และตระหนักว่าพระเยซูได้สอนพวกเขาตลอดว่า มันสำคัญแค่ไหนที่จะเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ การเชื่อฟังพระเยซูเป็นกุญแจสู่ความสำเร็จที่เหนือธรรมชาติ ที่จริง การเชื่อฟังของพวกเขาต่อ ถ้อยคำของพระองค์ แม้ว่าพวกเขา还不知道ว่ามันคือ ถ้อยคำของพระองค์ ก็ได้ให้รางวัลที่ไม่น่าจะเป็นไปได้!

21:7

ผู้อ่านได้คาดแล้วว่า “สาวกคนที่พระเยซูทรงรัก” เป็นยอห์นเอง การแสดงตัวนี้ก็เหมาะสม เพราะว่ายอห์นเป็นหนึ่งในสาวกที่อยู่ในเรือ¹¹⁰³ (ข้อ 2) อีกครั้งหนึ่ง ยอห์นได้ตระหนักบางสิ่ง

เกี่ยวกับพระเยซูก่อนที่เปโตรได้ตระหนัก (เปรียบเทียบ 20:8) บางทีรู้สึกว่าการอัศจรรย์ได้เกิดขึ้น และเป็นไปได้ว่าท่านได้ระลึกว่าสองสามปีก่อนหน้านั้น พระเยซูได้ทำการอัศจรรย์ที่คล้ายกัน (ลก. 5:1-11) จริงตามภาพนั้น เราก็มีพวกเขาในพันธสัญญาใหม่ ยอห์นได้แสดงออกถึงความเข้าใจต่อสิ่งที่รวดเร็วและเปโตรได้แสดงออกถึงการกระทำที่รวดเร็ว

“และช่างเป็นบทเรียนสำหรับบรรดาผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆ คือ เมื่อพระองค์ให้ความสำเร็จแก่การงานของเรา เมื่ออวนแห่งข่าวประเสริฐในมือของเรารวบรวมปลา ขอให้เราจะไม่ลืมที่จะเป็นเจ้าของวาลินี ‘เป็น องค์พระผู้เป็นเจ้า!’”¹¹⁰³

เปโตรได้เรียนรู้ว่าสัญชาตญาณของยอห์นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ก็ดีกว่าของเขา เขาได้ยอมรับการสรุปของยอห์นและได้กระโดดลงทะเล (“ได้ทิ้งตัวเขาเองลงทะเล”) เป็นที่ชัดเจนว่า เขาต้องการที่จะไปหาพระเยซูเร็วกว่าเรือและอวนของเขาซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยปลา เขาไม่ได้แสดงถึงความเป็นห่วงต่อปลา เขาได้เต็มใจที่จะปล่อยให้พวกมันไป ความต้องการอย่างเดียวของเขาก็คือที่จะไปหาพระเยซู การกระทำของเขารอบคอบแทนที่จะหุนหัน ชัดเจนจากความเป็นจริงที่ว่า เขา“หยิบเสื่อมาสวมก่อนกระโดดลงทะเล ”

ตามปกติแล้ว ชาวประมงได้ทำงานด้วยเสื่อกางเกงในที่เบาของพวกเขา (คำกรีก *ซิทน*, เสื่อยาวไม่ใช่กางเกงใน) เป็นที่ชัดเจนว่า เปโตรได้ “ใส่เสื่อผ้าชั้นนอกของเขา” (คำกรีก *เอเพนคูเทส*) เพื่อว่าเมื่อเขาได้ไปถึงแผ่นดิน เขาจะได้สวมใส่อย่างเหมาะสม ถึงแม้ว่าเป็ยกโซก ตามปกติแล้ว ผู้คนก็เอาเสื่อผ้าที่ไม่จำเป็นออกก่อนที่จะว่ายน้ำ อุปนิสัยที่ค่อนข้างไร้เหตุผลของเปโตรดูเหมือนจะเป็นข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งของความปรารถนาที่หนักแน่นของเขาคือที่จะไปหาพระเยซูอย่างรวดเร็ว อีกครั้งหนึ่ง เขากำลังแสดงออกถึงความจงรักภักดีที่เกินควรซึ่งเป็นลักษณะนิสัยของเขาที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา (เปรียบเทียบ 20:6)

21:8 สาวกคนอื่นๆ ได้ปฏิบัติตัวอย่างสงบมากกว่า ยอห์นเป็นหนึ่งในผู้คนเหล่านี้ผู้ซึ่งเปโตรได้ละให้คืนรนกับ “อวนที่เต็มไปด้วยปลา” การบันทึกของเขาถึงระยะทาง (ตามอักษรแล้วประมาณ 100 หลาหรือ 90 เมตร) และงาน (“การลากอวน”) ที่ได้เกี่ยวข้องกับภารกิจนี้ ก็ยืนยันถึงการอ้างของเขาเกี่ยวกับการเป็นประจักษ์พยานของเหตุการณ์เหล่านี้ (ข้อ 24)

21:9

ในขณะที่สาวกคนอื่นๆ ได้ตื่นขึ้นที่จะเอาปลาที่จับได้ของพวกเขาขึ้นฝั่ง พระเยซูก็กำลังเตรียมอาหารเอาไว้สำหรับพวกเขาอยู่ ยอห์นได้บันทึกว่ามันเป็น “ถ่านติดไฟ” (คำกรีก *แอนธราคิยา*) ที่พระเยซูได้วางไว้ ผู้อ่านอาจจำได้ว่ามันเป็นถ่านติดไฟอย่างเจาะจงที่ซึ่งเปโตร ได้ยืนอยู่ใกล้ๆ เมื่อเขาได้ปฏิเสธพระเยซู (18:18) พระเยซูกำลังจัดตั้งเวทีสำหรับบทเรียนที่พระองค์กำลังจะสอนพวกสาวกโดยเฉพาะอย่างยิ่งเปโตร สถานที่ที่ตั้งตามธรรมเนียมของเหตุการณ์นี้คือทับงา ซึ่งอยู่บนชายฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลีระหว่างคาเปอร์นาอุมและเยนเนซารेत

“ขนมปัง” และ “ปลา” เป็นอาหารหลักโดยทั่วไป แต่อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาที่ระลึกถึงการอัศจรรย์ต่างๆ ก่อนหน้านั้นที่พระเยซูได้กระทำ พระองค์ได้เตรียมอาหารสำหรับผู้ชาย 5,000 คนและภายหลัง 4,000 คนบวกผู้หญิงและเด็กๆ ด้วยขนมปังและปลาอย่างอัศจรรย์ จึงสังเกตว่า พระองค์ได้เตรียมปลาสำหรับพวกเขา แล้ว และยังได้ทำเป็นอาหารเพื่อพวกเขาอย่างด้วยไฟ แม้กระทั่งก่อนที่พวกสาวกจะออกจากเรือของพวกเขาและลากปลาที่พวกเขาจับได้เข้าฝั่ง

ก่อนการถูกตรึงของพระองค์นั้น พระเยซูได้ปรนนิบัติพวกสาวกของพระองค์โดยการล้างเท้าของพวกเขา (13:1-17) ตอนนี้ พระองค์ได้ดำเนินการที่จะปรนนิบัติพวกเขาต่อไปในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เป็นขึ้นจากตายของพวกเขาโดยการเตรียมไฟที่อบอุ่นและอาหารเข้าให้แก่พวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 13)

21:10

แม้ว่ามี “ปลา” (คำกรีก *อบซาริออน*, เอกพจน์) หนึ่งตัวที่อยู่บนไฟแล้วนั้น พระเยซูก็ได้แนะนำให้พวกสาวกที่จะ “เอาปลา (พหูพจน์) ที่พวกเขาจับได้มาบ้าง” พระองค์จะไม่เตรียมเพื่อความจำเป็นทางร่างกายของพวกเขาโดยการเพิ่มอาหารอย่างอัศจรรย์ อย่างที่พระองค์ได้ทำในอดีต ตอนนี้ พระองค์จะใช้ผลผลิตของการทำงานของพวกเขาเพื่อจะตอบสนองต่อความจำเป็นของพวกเขา อย่างไรก็ตาม มันชัดเจนที่ว่าปลาของพวกเขาได้เป็นผลลัพธ์ของการเตรียมที่อัศจรรย์ของพระองค์ บางที นี่เป็นสัญลักษณ์ทั้งสิ้นของวิธีที่พระเยซูจะดำเนินการภารกิจของพระองค์ผ่านทางพวกสาวกของพระองค์ในอนาคต เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีที่พระองค์ได้ทำระหว่างพันธกิจก่อนกางเขนของพระองค์

“ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป้าหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือการสำแดงให้พวกสาวกเห็นว่า

เคล็ดลับของความสำเร็จคือการทำตามคำสั่งของพระองค์และกระทำด้วยการเชื่อฟัง
อย่างไร้ข้อกังขาต่อพระวาระของพระองค์”¹¹⁰⁴

21:11

เปโตรไม่ได้ละเพื่อนสาวของเขาที่จะคืนรนกับอวนขณะที่เขาได้ยืนอยู่ข้างๆ เขาได้ช่วยพวก
เขาลากอวนติดปลาใหญ่ที่พระเยซูได้เตรียมมันขึ้นฝั่ง การตีความอีกอย่างหนึ่งเห็นว่า
เปโตรดึงปลาขึ้นฝั่งด้วยตัวของเขาเอง

วกเขาเองสิ่งที่ชายทุกคนไม่สามารถที่จะทำได้ด้วยกำลังของพ “[เปรียบเทียบ ข้อ 6]
ตอนนี้ชายคนหนึ่งได้ทำเมื่อเขาได้ไปทำงานของเขาจากพระบาทของพระคริสต์! . . .
ที่แห่งกำลังยังคงอยู่ที่พระบาทของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และกำลังจะถูกมอบไว้ใน
สัดส่วนอย่างถูกต้องเมื่อเราอยู่ในการสามัคคีธรรมที่มีสติกับพระองค์และกำลังดึงจาก
ความสมบูรณ์ที่ไม่จำกัดของพระองค์”¹¹⁰⁵

มีการอธิบายเชิงเปรียบเทียบมากมายเกี่ยวกับความหมายของปลา “153” ตัว¹¹⁰⁶ ส่วนใหญ่ของ
การอธิบายเหล่านี้ก็มากเกินไปที่จะเกี่ยวข้องกับที่อธิบายที่นี่¹¹⁰⁷ การอธิบายเหล่านี้หลายอย่างก็
เกี่ยวข้องกับ *การถอดรหัส การถอดรหัส* เป็นกฎของการได้รับถ้อยคำหรือหลายถ้อยคำจาก
คำฮีบรู หรือในกรณีคำกรีก ซึ่งเป็นตัวอักษรที่แสดงถึงตัวเลขในภาษาต่างๆตามลำดับ หนึ่งใน
การอธิบายที่น่าเชื่อถือมากขึ้นเกี่ยวกับปลา 153 ตัวก็เป็นดังต่อไปนี้ แต่ก่อนนั้น พระเยซูได้
บอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะมาเป็นผู้จับคน ซึ่งเป็นคำเปรียบเทียบที่ชัดเจน (มก.
1:17) ถ้าปลาที่นี้แสดงถึงผู้กลับใจเชื่อที่พระเยซูจะเตรียมอย่างอัศจรรย์เพื่อพวกสาวกที่จะ
“จับ” นั้น บางทีจำนวนมากของพวกเขาแสดงถึงผู้กลับใจเชื่อหลายคน (เปรียบเทียบ มธ. 13:47-
50) ข้อเท็จจริงที่ว่า “อวนก็ไม่ขาด” อาจแสดงถึงความสามารถของชาวประเสริฐที่จะ “จับ”
หลายคนโดยไม่ล้าเหลว¹¹⁰⁸

บางทีข้อนี้เพียงแคได้บันทึกจำนวนว่าเป็นรายละเอียดเพื่อจะให้ความแท้จริงแก่พยานของเขา
(เปรียบเทียบ 2:6) ที่จริงแล้ว ท่านเป็นชาวประมงเอง ชาวประมงส่วนใหญ่ก็รู้ปลาที่ตัวที่พวก
เขาจับได้เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาจับ และนี่ก็เป็นการจับที่ผิดปกติอย่างมาก บางที พวกสาวกได้
แบ่งปลา และจำเป็นต้องนับปลา

ในฐานะเจ้าบ้านนั้น พระเยซูได้เชื่อเชิญให้พวกสาวกที่จะทานอาหารกับพระองค์ บางที พระองค์กำลังย้ำเตือนพวกเขาถึงอาหารมื้อสุดท้ายของพวกเขาด้วยกันในห้องชั้นบน ก่อนการถูกจับของพระองค์ ในโลกตะวันออกใกล้โบราณนั้น เจ้าบ้านผู้ซึ่งได้หยิบยื่นการ รับรองแขกแก่คนอื่นและได้เตรียมอาหารเพื่อพวกเขาก็กำลังบ่งบอกว่าเขาจะปกป้องพวกเขาจากเวลานั้นเป็นต้นไป ดังนั้น การเชื่อเชิญของพระเยซูอาจเป็นคำสัญญาแห่งการอุทิศตน ต่อพวกเขาเหมือนกับความกรุณาที่ได้เสนอให้ ณ อาหารแห่งพันธสัญญาของชาวตะวันออก อาหารเช่นนั้นได้เกี่ยวข้องกับการยอมรับ การยกโทษ และการอุทิศตนร่วม โดยการยอมรับ การเชื่อเชิญของพระองค์นั้น พวกเขากำลังบ่งบอกว่าพวกเขากำลังอุทิศพวกเขาเองต่อพระเยซู อีกครั้งหนึ่ง

“ ‘การเชื่อเชิญ’ สามอย่างก็โดดเด่นในพระกิตติคุณยอห์น คือ ‘มาและดู’ (ยอห์น. 1:39) ‘มาและดื่ม’ (ยอห์น. 7:37) และ ‘มาและทาน’ (ยอห์น. 21:12) พระเยซูรักเพียงไรที่จะเลี้ยง เปโตรก่อนที่จะพระองค์ได้จัดการกับความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของเขา พระองค์ได้ให้ โอกาสแก่เปโตรที่จะทำตัวให้แห้ง ได้รับความอบอุ่น ตอบสนองต่อความหิวของเขา และชื่นชมกับการสามัคคีธรรมส่วนตัว นี่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราที่ทำตามเมื่อเรา เอาใจใส่ผู้คนของพระเจ้า แน่แน่นอนว่า ฝ่ายวิญญาณก็สำคัญกว่าฝ่ายร่างกาย แต่การเอา ใจใส่ฝ่ายร่างกายสามารถเตรียมหนทางเพื่อพันธกิจฝ่ายวิญญาณ ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้เน้น ‘วิญญาณ’ จนพระองค์ละเลยร่างกาย”¹¹⁰⁹

เป็นที่ชัดเจนว่า พวกสาวกได้ปรารถนาที่จะถามพระเยซูว่าบุคคลที่กำลังยืนอยู่กับพวกเขาเป็น พระองค์จริงๆหรือไม่ แต่พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะทำอย่างนั้น ความตึงเครียดภายในพวกเขานี้ก็ ช่วยให้เราเข้าใจว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นการท้าทายต่อความเชื่อของบรรดาผู้ที่ แม้กระทั่งได้รู้จักพระองค์ดีที่สุดใน การเขียนดีและการถูกตรึงของพระองค์ได้ทำให้รูปร่างของ พระองค์เสียไปจนพระองค์แทบไม่เหมือนพระเยซูที่พวกเขาได้รู้จัก หรือร่างกายที่เป็นขึ้นจาก ตายของพระองค์แตกต่างจนพระองค์ดูเหมือนคนแปลกหน้าใช่ไหม? บางทีเราควรรอเพื่อจะ เห็นพระองค์ด้วยตัวของเราเองเพื่อจะได้รับคำตอบต่อคำถามเหล่านี้ โดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่งนั้น พวกสาวกซึ่ง “รู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” จากหลักฐานที่ปฏิเสธไม่ได้ นั่น ก็สามารถสรุปได้ อย่างเดียวว่าผู้ที่ได้ยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นพระเยซูอย่างแท้จริง

21:13 พระเยซูได้เตรียมเพื่อความเป็นทางร่างกายของพวกเขาด้วยของพระองค์เอง อย่างที่พระองค์ได้ทำมาก่อน (เปรียบเทียบ 6:11-13) พระองค์ได้กระทำในฐานะเจ้าบ้านอย่างคาดหวังแล้ว พวกเขาได้ระลึกถึงความสำคัญของการเลี้ยงฝูงชนของพระองค์ก่อนหน้านี้ พระเยซูสามารถนำแหล่งที่น้อยของมนุษย์มา ทำให้พวกมันเพิ่มพูนขึ้น และก็ก่อให้เกิดพระพรที่เหนือธรรมชาติได้ นี่เป็นบทเรียนที่สำคัญสำหรับพวกเขาเหล่านี้ที่จะจดจำไว้ ขณะที่พวกเขาได้เริ่มต้นที่จะดำเนินภารกิจที่ท้าทายที่พระเยซูได้ให้แก่พวกเขา

21:14 ยอห์นได้สรุปการบรรยายถึงเหตุการณ์นี้โดยการระบุว่ามันเป็นเหตุการณ์ “ที่สาม” ของการสำแดงพระองค์เองของพระเยซูแก่พวกเขาของพระองค์ “หลังจาก” การเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ข้อนี้จัดตั้ง การผนวกพร้อมกับข้อที่ 1 ที่ทำให้เหตุการณ์นี้แตกต่าง

ยอห์นได้กล่าวว่าเป็นการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สาม “แก่พวกเขา” (นั่นคือ พวกเขาอัครทูต, เปรียบเทียบ 20:19-23, 26-29) ตามลำดับวันเดือนปีนั้น อย่างน้อยแล้ว นี่เป็นการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายครั้งที่เจ็ดของพระเยซู (เปรียบเทียบ 20:11-18; มธ. 28:8-10; 1 คร. 15:5; ลก. 24:13-32; ยน. 20:19-23, 26-29) อย่างไรก็ตาม มันเป็นการปรากฏครั้งที่สามแก่พวกเขา และการปรากฏครั้งที่สามแก่พวกเขาที่ยอห์นได้บันทึก

ยอห์นได้ถือว่าการปรากฏนี้เป็นหลักฐานเพิ่มเติมของการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู บางทีท่านได้ถือว่ามันทำให้ความสำเร็จเต็มที่ของพยานต่างๆสมบูรณ์ เนื่องจากว่าท่านได้ดึงดูดความสนใจไปยังการที่มันเป็นการปรากฏครั้งที่ “ที่สาม” แก่พวกเขา พวกเขา เลข “สาม” ในพระคัมภีร์บางครั้งก็แสดงถึงความเต็มที่หรือความสมบูรณ์ (เช่น บุคคลทั้งสามของตรีเอกภาพ) อย่างไรก็ตาม โดยการเรียกการปรากฏนี้ว่า “การสำแดงออก” (คำกรีก *เอฟาน โรเซ*, เปรียบเทียบ ข้อ 1) ยอห์นก็ได้บ่งบอกว่าท่านได้ถือว่ามันเป็นการเปิดเผยถึงคุณลักษณะแท้ของพระเยซูอีกด้วย

จนเดี๋ยวนี้ พระเยซูได้ย้ายเตือนพวกเขาเหล่านี้ถึงบทเรียนต่างๆที่พระองค์ได้สอนพวกเขาก่อนหน้านี้ว่าสำคัญสำหรับพวกเขาที่จะจดจำไว้เมื่อพิจารณาถึงภารกิจของพวกเขา ท่านได้จัดตั้งโอกาสสำหรับบทเรียนที่สำคัญกว่าที่จะติดตามมาอีกด้วย

ข. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับแรงจูงใจสำหรับการรับใช้ 21:15-23

ตอนนี้ พระเยซูได้ดำเนินการต่อไปที่จะใช้การอัศจรรย์ที่พระองค์พึงได้กระทำนั้นเป็นเบื้องหลังสำหรับคำแนะนำที่สำคัญ ยอห์นได้นำเสนอพระเยซูที่ทำงานนี้หลายครั้งในพระกิตติคุณนี้ การกล่าวซ้ำของรูปแบบนี้ในบทส่งท้ายก็เป็นหลักฐานที่ว่าบทส่งท้ายเป็นส่วนดั้งเดิมของพระกิตติคุณนี้ พระเยซูได้จัดจอการสอนของพระองค์ไปที่เปโตร อย่างชัดเจนแล้ว พระองค์ต้องการให้สาวกทุกคนที่จะถือว่าเปโตรเป็นตัวแทนของพวกเขา

21:15 อีกครั้งหนึ่ง การสอนได้ตามหลังการทาน อย่างที่มันได้ถูกกระทำมาก่อนอยู่บ่อยๆ ตัวอย่างเช่น ในห้องชั้นบน (บทที่ 13-17) การสนทนาที่ตามมาอาจได้เกิดขึ้นขณะที่พระเยซูและเปโตรได้เดินไปตามชายฝั่ง พร้อมกับยอห์นที่อยู่ข้างหลังภายในระยะที่พอจะฟังได้ยิน (เปรียบเทียบ ข้อ 20-21) อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่า มันได้เกิดขึ้นต่อหน้าสาวกอีกหลายคน

พระเยซูได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวต่อเปโตรว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย” ในหมวดพระกิตติคุณนั้น พระเยซูได้กล่าวต่อ เปโตรในแนวทางนี้ในโอกาสต่างๆ ที่สำคัญมากที่สุดเท่าที่นั่น โอกาสเหล่านี้คือ การทรงเรียกของเปโตรที่จะติดตาม พระเยซู (1:42), การกล่าวยอมรับของเขาเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า (มธ. 16:17), และขณะที่เขาได้นอนหลับในสวนเกทเสมนี (มก. 14:37) เมื่อพระเยซูได้กล่าวต่อเปโตรในแนวทางนี้ที่นี้ บางทีเปโตรได้ตระหนักว่าสิ่งที่พระเยซูกำลังจะกล่าวต่อเขานั้นสำคัญอย่างมาก

“การอ้างอิงถึงการสืบเชื้อสายตามธรรมชาติของเปโตรที่นี่ [“บุตรของยอห์น”] (เปรียบเทียบ 1:42; มธ. 16:17) ก็ดูเหมือนว่าเริ่มแรกนั้น เป็นการอ้างอิงโดยตรงถึงตัวเขาในความเต็มใจของคุณลักษณะตามธรรมชาติของเขา อย่างที่แตกต่างจากอัครทูต”¹¹¹⁰

พระเยซูได้ใช้คำว่า “รัก” (คำกรีก *อากาพาส*) ในคำถามของพระองค์ที่นักวิชาการหลายคนได้เข้าว่าเป็นการอ้างอิงถึงการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่ออีกบุคคลหนึ่ง อย่างไรก็ตาม นักวิชาการคนอื่นๆ ที่มีความสามารถเท่าเทียมกันไม่เชื่อว่ามันมีความหมายที่หนักแน่นนี้¹¹¹¹ อย่างไรก็ตาม นักวิชาการส่วนใหญ่ตระหนักว่า *อาคาพาโอ* ก่อนข้างแสดงออกถึงความรักที่หนักแน่นกว่า *ฟีเลโอ*

ในพระกิตติคุณของท่านนั้น ตามปกติแล้วขอห์นไม่ได้สร้างความแตกต่างที่ละเอียดใน ความหมายบนพื้นฐานของความแตกต่างของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน¹¹¹² โดยทั่วไปแล้ว ขอห์นได้ปฏิบัติต่อคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันว่ามีความหมายเหมือนกันอย่างแท้จริง ตัวอย่างเช่น ขอห์นได้ใช้คำว่า *อากาฟาโอ* และ *ฟีเลโอ* เพื่อจะอธิบายถึงความรักของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร (3:35; 10:17; 5:20), ความรักของพระเยซูที่มีต่อลาซารัส (11:5, 3, 36), และความรักของพระเยซูที่มีต่อสาวกผู้เป็นที่รัก (13:23; 20:2) ยิ่งกว่านั้น ท่านได้ใช้คำกรีกสามคำที่แตกต่างกันเพื่อจะอธิบายถึง ในพระคัมภีร์ตอนนี้ คือ “ปลา” *พรอสฟาเกียน* *อิกรุส* และ *อบซาริออน*

อย่างไรก็ตาม นักอรรถาธิบายหลายคนได้สรุปว่าพระเยซูกำลังสร้างความแตกต่างระหว่าง ความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับรักที่พระเยซูได้ใช้ที่นี่¹¹¹³ เนื่องจากการโต้แย้งเกี่ยวกับความหมายของ *อากาฟาโอ* และคำที่มีความหมายใกล้เคียงของมันนั้น ดูเหมือนว่าเป็นการไม่ฉลาดที่จะวางการเน้นที่ความแตกต่างนี้มากเกินไป

“การกระทำของเขา [ของเปโตร] ได้แสดงให้เห็นว่าเปโตรไม่ได้ต้องการองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ถูกตรึง แต่พระเยซูได้ถูกตรึง การอุทิศตนของเปโตรตั้งมั่นตามสิ่งนี้ได้ อย่างไร? เขาได้พร้อมที่จะรักพระเยซูอย่างที่พระองค์เป็น และไม่ใช่อันที่เปโตรได้ปรารถนาให้พระองค์เป็นไหม?”¹¹¹⁴

พระเยซูได้ถามเปโตรว่าเขามีความรักต่อพระเยซูมากกว่าเขามีต่อ “สิ่งเหล่านี้” (คำกรีก *พลีออน เทาเทน*) หรือไม่ พระเยซูมีอะไรในความคิด? มันเป็นเรื่องฮาปลาและอวนที่เปโตรได้กลับไปสู่หรือมันเป็นสาวกคนอื่นๆไหม? ดูเหมือนการเปรียบเทียบเป็นไปได้มากกว่าที่จะเป็น “ความรัก” ของสาวกคนอื่นๆที่มีต่อพระเยซู เนื่องจากว่าก่อนหน้านี้เปโตรได้กล่าวยอมรับการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเยซูในห้องชั้นบนนั้น (เปรียบเทียบ 13:37; 18:10) เปโตรได้อ้างว่าความรักและการอุทิศตนของเขามีต่อพระเยซูก็หนักแน่น จนกระทั่งแม้ว่าสาวกคนอื่นๆทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไป เขาจะไม่ละทิ้ง (มธ. 26:33; มก. 14:29; ลก. 22:33) กระนั้นเปโตรได้ปฏิเสธว่าเขาเป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู และไม่ได้รู้จักพระเยซูสามครั้ง ดังนั้น คำถามของพระเยซูก็มีเหตุผล พระองค์ต้องการให้เปโตรที่จะคิดเกี่ยวกับว่าความรักของเขามีต่อพระเยซูนั้นหนักแน่นแค่ไหน *อย่างแท้จริง*

เปโตรได้ตอบโดยการกล่าวยอมรับถึงความรักของเขามีต่อพระเยซู แต่เขาได้ใช้คำที่แตกต่างไปสำหรับรักที่พระเยซูได้ใช้ (คำกรีก *ฟีเลโอ*) นักอรรถาธิบายผู้ซึ่งได้เชื่อว่า *ฟีเลโอ* แสดงออกถึงความรักที่อ่อนแอกว่า *อาคาพาโอ* ก็คิดว่าเป็นที่ชัดเจนว่า เปโตรไม่สามารถนำตัวเองไปสู่การอ้างถึงการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเยซูได้ เมื่อพิจารณาถึงการปฏิเสธสามครั้งของเขา บรรดาผู้ที่ถือว่า *ฟีเลโอ* และ *อาคาพาโอ* เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันก็เข้าใจว่าเปโตรกำลังกล่าวยอมรับว่าเขาได้รักพระเยซูอย่างแท้จริง เปโตรได้กล่าวถึงหลักฐานแห่งความรักของเขามีต่อความรู้ของพระเยซู (“พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์”) ไม่ใช่ต่ออุปนิสัยแต่ก่อนของเขาเอง

“ประสบการณ์ได้สอนให้เปโตรที่จะไม่วางใจการตัดสินใจของเขาเองเกี่ยวกับตัวเขาเอง แม้ว่าเมื่อข้อเท็จจริงเป็นหนึ่งในจิตสำนึกทันทีทันใดนั้น เขาก็ตั้งการยืนยันของเขาไว้ที่ความเข้าใจถ่องแท้โดยตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า”¹¹⁵

พระเยซูได้ตอบอย่างมีพระคุณ โดยการให้คำสั่งแก่เปโตร ไม่ใช่คำวิจารณ์ พระองค์ได้บอกให้เปโตรที่จะ “ดูแล” (คำกรีก *บอสเค*, เลี้ยง) “ลูกแกะ” (คำกรีก *ฮาร์นืออา*) ของพระองค์ นอกเหนือไปจาก *อาคาพาโอ* และ *ฟีเลโอ* นั้น กลุ่มของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันอีกสามคู่ก็ปรากฏในพระคัมภีร์ตอนนี้ *บอสโค* (เลี้ยง, ข้อ 15, 17) และ *พอยไมโน* ดูแล, หรือเอาใจใส่, ข้อ 16) อาจแตกต่างกันอย่างสำคัญ แต่บางทีก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ในทำนองเดียวกัน *ฮาร์นืออา* (ลูกแกะ, ข้อ 15) และ *โพรบาทา* (แกะ, ข้อ 16, 17) ก็สร้างปัญหาการตีความเช่นกัน คู่ที่สามคือ *ออยดาส* (รู้จักทางสติปัญญา, ข้อ 15, 16) และ *กินอสเคอิส* (รู้จักทางประสบการณ์, ข้อ 17) ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้อ้างอิงถึงพระองค์เองว่าผู้เลี้ยงที่ดี (10:14) ตอนนี้ พระองค์กำลังมอบการดูแลฝูงแกะของพระองค์แก่สาวกคนนี้ผู้ซึ่งได้ทำให้พระองค์ผิดหวังอย่างน่าสังเวชในอดีต แต่ก่อนนั้น พระเยซูได้เรียกให้เปโตรที่จะเป็นผู้หาคคน ซึ่งเป็นพันธกิจการประกาศที่สำคัญ (มธ. 4:19) ตอนนี้ พระองค์กำลังทำให้การทรงเรียกนี้กว้างขึ้นเพื่อจะรวมถึงการเป็นผู้เลี้ยงแกะ ซึ่งก็คือพันธกิจอภิบาล

ได้ให้คำตอบเดียวกันในแต่ละครั้งอย่างแท้จริง เปโตรได้รู้สึกเป็นทุกข์ (ความสำนึกผิด) หลังจากคำถามที่สามของพระเยซู เพราะว่าพระเยซูได้ถามคำถามเดียวกันเป็น “ครั้งที่สาม” ซึ่งเป็นเหตุผลสำหรับความทุกข์ใจของเปโตรที่ตัวบทให้ ไม่ใช่การใช้ถ้อยคำของเขาสำหรับคำว่า “รัก” นักอรรถาธิบายบางคนได้บ่งบอกว่าเปโตรได้เป็นทุกข์อีกด้วยเพราะว่าครั้งนี้ พระเยซูได้ใช้คำเดียวกันสำหรับรักที่เปโตรได้ใช้ (คำกรีก *ฟีเลโอ*)¹¹¹⁶

“ในคำถามแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ท้าทาย *ความเหนือกว่า* ของความรักของเปโตร ในคำถามที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ท้าทายไม่ว่าเปโตรมี *ความรักหรือไม่* ที่นี่ ในคำถามที่สามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตอนนี้พระองค์ท้าทายแม้กระทั่ง *ความรักใคร่* ของเขา! นี่เป็นการเสาะหาที่ใหญ่ที่สุด! แต่มันมีผลลัพธ์ที่ต้องการ องค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้บาดเจ็บเพื่อว่าพระองค์จะรักษา”¹¹¹⁷

มอร์ริสได้สังเกตว่าการสนทนาดั้งเดิมระหว่างพระเยซูและ เปโตรบางทีได้เกิดขึ้นในภาษาอารเมค ดังนั้นเมื่อยอห์นได้แปลสิ่งที่พวกเขาได้พูดไปสู่ภาษากรีกนั้น ท่านอาจได้ใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับความหลากหลายมากกว่าที่จะแสดงถึงความแตกต่างกันเล็กน้อยของความแตกต่าง¹¹¹⁸

บางที พระเยซูได้ตั้งใจว่าการกล่าวยอมรับถึงความรักสามครั้งจะเข้าได้กันกับและโต้ตอบการปฏิเสธสามครั้งแต่ก่อนของเขา เปโตรได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาสามครั้งต่อหน้าพยานหลายคน ใกล้กับถ่านติดไฟ (18:17, 25, 27) ตอนนี้ เขาได้ยืนยันถึงความรักของเขามีสต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาสามครั้งต่อหน้าพยานหลายคน ใกล้กับถ่านติดไฟเช่นกัน แพทย์ที่ยิ่งใหญ่ได้ฟื้นฟูวิญญาณของเปโตร

“นั่นอาจมีความสงสัยเล็กน้อย แต่จากทั้งหมดก็ถูกตั้งใจที่จะแสดงแก่เราว่าเปโตรได้รับการฟื้นฟูไปสู่ตำแหน่งแห่งการเป็นผู้นำของเขาอย่างสมบูรณ์. . . มันมีค่าที่จะสังเกตว่าสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับการที่พระเยซูได้ถามเปโตรก่อนการบัญชาให้เขาที่จะดูแลฝูงแกะก็คือความรัก นี่เป็นคุณสมบัติพื้นฐานสำหรับการรับใช้ของคริสเตียน คุณสมบัติอื่นๆก็น่าปรารถนา แต่ความรักนั้นขาดไม่ได้อย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 1 คร. 13:1-3)”¹¹¹⁹

“เราอาจรู้มาก ทำมาก พุดมาก ใ้หมาก เผลอมาก และทำการแสดงมากในศาสนาของเรา แต่ตายต่อพระพักตร์พระเจ้าเนื่องจากต้องการความรัก และท้ายสุดลงไปสู่หลุม [นั่นคือ หลุมฝังศพ] เรา รัก พระคริสต์หรือเปล่า? นี่เป็นคำถามที่ยิ่งใหญ่ ปราศจากสิ่งนี้ ก็ไม่มีชีวิตหลงเหลือในคริสเตียน เราก็ไม่ได้ดีไปกว่าหุ่นขี้ผึ้งที่ทาสีแล้ว ไม่มีชีวิตในที่ๆ ไม่มีความรัก”¹²⁰

ความล้มเหลวบางอย่างในพันธกิจอาจขัดขวางผู้เชื่อไว้จากการรับใช้พระเจ้าในแนวทางที่เจาะจงตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:1-13; ทด. 1:5-16) ความล้มเหลวอื่นๆ อาจเรียกร้องการหยุดชั่วคราวจากการรับใช้จนกว่าการฟื้นฟูนั้นสมบูรณ์เท่านั้น (เปรียบเทียบ กจ. 15:38; 2 ทธ. 4:11) อย่างไรก็ตาม โดยไม่คำนึงถึงความล้มเหลวของใครคนหนึ่งนั้น เขาหรือเธอสามารถรับใช้พระเจ้าในความสามารถบางอย่างได้ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 2:20-21)

เปโตรได้เรียนรู้ที่จะไม่ทำการกล่าวขอมรับแห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ที่เร่งรีบ ดังนั้น เขาไม่ได้เปรียบเทียบความรักของเขาที่มีต่อพระเยซูกับความรักของสาวกคนอื่นๆ อย่างที่เขาได้ทำมาก่อน เขาเพียงแค่ว่าได้กล่าวถึงความรู้ของพระเยซูเกี่ยวกับใจของเขา ตลอดการสับเปลี่ยนนี้ พระเยซูได้อ้างอิงอย่างต่อเนื่องถึง “แกะ” ว่าเป็น “ของพระองค์ (ของเรา)” ไม่ใช่แกะของเปโตร ไม่เพียงเท่านั้น พระเยซูได้อธิบายถึงพันธกิจของเปโตรในแง่ของ *การกระทำ* ไม่ใช่ในแง่ของตำแหน่ง หลายปีต่อมา เปโตรได้เขียนจดหมายถึงผู้ปกครองซึ่งกระตุ้นให้พวกเขาที่จะประยุกต์ใช้มุมมองอย่างเดียวกันเหล่านี้กับพันธกิจอภิบาลของพวกเขา (1 ปต. 5:1-4)¹²¹

พระเยซูอาจได้ให้คำบัญชาอย่างเดียวกันแก่เปโตรสามครั้ง เพียงแค่ต่างกันเล็กน้อยเท่านั้น (ข้อ 15, 16, 17) อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทั้งหลายอาจจะสำคัญ

“ความแตกต่างแรกที่ถูกพรรณานี้ก็คือคนที่เรียบง่ายและสมณะที่สุด [ข้อ 15] ลูกแกะในฝูงของพระคริสต์ต้องการการสนับสนุน ซึ่งพวกเขาไม่สามารถให้แก่พวกเขาเองได้ อัครทูตคนนั้นถูกกำชับที่จะให้แก่พวกเขา. . .

“ลูกแกะเรียกร้องให้มีการเลี้ยงดู แกะเรียกร้องให้มีการนำ [ข้อ 16] การเอาใจใส่และการปกครองที่ระมัดระวังที่จะถูกปฏิบัติต่อคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าก็เรียกร้องทักษะ

และความอ่อนโยนที่ใหญ่กว่าการเลี้ยงคนอ่อนวัยและคนเรียบง่าย. . .

“ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ก็เรียกร้องการคำนับที่เหมาะสมของพวกเขาไม่น้อยไปกว่าคริสเตียนใหม่ๆ [ข้อ 17] การตระเตรียมนั้นต้องถูกทำให้เพื่อการสนับสนุนของพวกเขาและการนำพาของพวกเขา และนี่เป็นส่วนสุดท้ายและยากสุดท้ายที่สุดของหน้าที่ของศิษยาภิบาล”¹¹²²

“บรรดาผู้ที่ รัก พระคริสต์อย่างแท้จริงเท่านั้นที่เหมาะสมที่จะปรนนิบัติต่อฝูงแกะของพระองค์! งานก็ยากลำบากมาก บ่อยครั้งการชื่นชมก็เล็กน้อยมาก การตอบสนองก็ทำให้ท้อใจมาก การวิจารณ์ก็หนักหน่วงมาก การโจมตีของซาตานก็รุนแรงมาก จนความรักของพระคริสต์เท่านั้น คือความรักของพระองค์ที่มีต่อเราและความรักของเราที่มีต่อพระองค์สามารถ ‘จำกัด’ งานเช่นนั้นได้”¹¹²³

นักวิชาการโรมันคาทอลิกบางคนได้ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้ที่จะสนับสนุนมุมมองของพวกเขาที่ว่าเปโตรเป็น *สันตปาปาคนแรก* บางเขาบางคนทำอย่างนี้เพราะว่าส่วนใหญ่แล้วในพันธสัญญาเดิมนั้น ผู้เลี้ยงเป็นภาพสำหรับผู้ปกครองที่เป็นกษัตริย์ (เช่น 2 ซมอ. 5:2) อย่างไรก็ตาม ในพันธสัญญาใหม่นั้น การเปิดเผยอย่างอื่นก็ไม่ยกย่องเปโตรไปสู่ที่แห่งการปกครองที่มีสิทธิอำนาจเหนือผู้เลี้ยงคนอื่นๆที่อยู่ภายใต้ (กจ. 20:28; 1 ปต. 5:1-4) มัทธิว 16:13-20 สถาปนาบทบาทของเปโตรในการก่อตั้งคริสตจักร แต่ไม่ได้มอบหมายบทบาทของการปกครองเหนือพวกอัครทูตอื่นๆให้แก่เขา

21:18-19

จากนั้นพระเยซูได้ให้ถ้อยคำสุดท้ายของถ้อยคำที่สำคัญหลายถ้อยคำที่พระองค์ได้แนะนำด้วยการยืนยันอย่างหนักแน่น มันเป็นการทำนายถึงรูปแบบการตายของเปโตร เปโตรเพิ่งได้กล่าวต่อพระเยซูว่า “พระองค์ทราบทุกสิ่ง” (ข้อ 17) และตอนนี้พระเยซูได้สำแดงว่าพระองค์รู้พระเยซูได้เปรียบเทียบกับเสรีภาพที่เปโตรได้ชื่นชมในวัยรุ่นของเขา กับข้อจำกัดที่เขาจะประสบในชีวิตในภายหลัง พระองค์ได้อธิบายถึงการตรึง วลีนี้ “เหยียดแขนของเจ้าออก” (ข้อ 18) เป็นการอ้างอิงที่สละสลวยถึงการตรึงในโลกโรมัน¹¹²⁴ การเหยียดนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกทหารโรมันผูกแขนของบุคคลที่ถูกตัดสินลงโทษกับไม้กางเขนของกางเขนของเขา บ่อยครั้งแล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่พวกเขาได้นำเขาไปสู่ที่แห่งการตรึงและได้ตรึงเขา¹¹²⁵

“การตรึงเปโตร ณ กรุงโรมได้รับการรับรองโดยเทอร์ทุเลียน (‘Scorp.’15) และผู้เขียน

หลายคนในภายหลัง ออริเจนได้กล่าวเพิ่มเติมว่าเขาได้ถูกตรึงพร้อมกับการเอาหัวลงตามคำขอร้องของเขา (Euseb. 'H.E.' III. 1)¹¹²⁶

เปโตรได้เรียนรู้ว่าความมั่นใจในตนเองของเขาได้นำไปสู่ความล้มเหลวอย่างไร และเขาต้องพึ่งพาพระเยซูมากขึ้นอย่างไร (นั่นคือ “พระองค์ทรงรู้...”; ข้อ 15, 16, 17) พระเยซูได้ย้ำเตือนเปโตรว่า เมื่อเวลาได้ผ่านไป เขาจะพึ่งพาคนอื่น ๆ มากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงจุดแห่งการไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการตายของผู้ละชีวิตเพื่อความเชื่อได้ ดังนั้น พระเยซูได้บ่งบอกว่าเปโตรควรมอบอนาคตของเขาไว้กับพระเจ้า แทนที่จะพยายามที่จะควบคุมมันด้วยตัวของเขาเองอย่างที่เขาได้พยายามที่จะทำมาแต่ก่อน

“ประวัติศาสตร์ที่เจ็บปวดอันยาวนานของคริสตจักรคือประวัติศาสตร์ของผู้คนที่ถูกทดลองให้เลือกอำนาจมากกว่าความรัก การควบคุมมากกว่ากางเขน การเป็นผู้นำมากกว่าการถูกนำอยู่บ่อยๆ”¹¹²⁷

ภายหลังเปโตรได้เขียนว่าบรรดาคริสเตียนผู้ซึ่งติดตามพระเยซูคริสต์อย่างสัจซื่อจนถึงจุดของการตายเพื่อพระองค์ก็น่าเกียรติไปสู่พระเจ้าโดยการตายของพวกเขา (1 ปต. 4:14-16) เขาได้นำดำเนินชีวิตด้วยการทำนายนี้นี้ที่เขวนอยู่เหนือเขาเป็นเวลาสามทศวรรษ (เปรียบเทียบ 2 ปต. 1:14) คลีเมนต์แห่งโรม (ค.ศ. 96) ได้เขียนว่าเปโตรได้ตายแบบทูลกระหม่อม (1 คลีเมนต์ 5:4; 6:1)¹¹²⁸ ตามธรรมเนียมของคริสตจักรแล้ว เปโตรได้ขอการตรึงแบบกลับหัวเพราะว่าเขาได้รู้สึกไม่ควรค่าต่อการทนทุกข์อย่างที่พระเยซูได้ประสบ¹¹²⁹ อย่างไรก็ตาม มีการสนับสนุนที่ยืนยันเล็กน้อยสำหรับธรรมเนียมนี้ ตามธรรมเนียมแล้ว เปโตรได้ตายในกรุงโรม ประมาณปี ค.ศ. 67

“... ข้าพเจ้าไม่ได้แย้งกับความเห็นที่ว่าเขาได้ตายที่นั่น แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถถูกชักนำได้ว่าเขาเป็นบาทหลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเวลานาน”¹¹³⁰

จากนั้นพระเยซูได้กล่าวซ้ำคำสั่งดั้งเดิมของพระองค์แก่เปโตรที่จะ “ติดตาม” พระองค์ (เปรียบเทียบ มก. 1:17) นี่เป็นกาลบังคับในปัจจุบันในดับทริกซึ่งหมายถึง “จงติดตามเราเรื่อยไป”

“การเชื่อฟังคำสั่งของพระเยซู คือ จงตามเรามา เป็นประเด็นที่สำคัญในชีวิตของ คริสเตียน อย่างที่พระเยซูได้ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา ดังนั้นพวกสาวกของ พระองค์ควรติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาไม่ว่าเส้นทางนั้นนำไปสู่กางเขน หรือสู่ประสบการณ์อื่นๆที่ยุ้งยาก”¹¹³¹

พระเยซูกำลังกล่าวว่าการรับขึ้นไปจะไม่เกิดก่อนเปโตรได้ตายไปใช่ไหม? ผู้เขียนคนอื่นๆ ของพันธสัญญาใหม่ผู้ซึ่งได้เขียนก่อนการตายของเปโตรได้เขียนราวกับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า สามารถมาเพื่อคริสตจักร ณ เวลาใดก็ได้ (เช่น ฟป. 3:11; 20-21; 1 ธส. 4:16-18; เปรียบเทียบ 2 ธส. 2) บางทีเราควรเข้าใจการอ้างอิงถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต อย่างเช่น การตายของ เปโตร ว่าอาจเกิดขึ้นได้ในจุดประสงค์ต่างๆที่ใหญ่กว่าของพระเจ้ารวมถึงการรับขึ้นไป (เปรียบเทียบ กจ. 27:24) นักเขียนคนหนึ่งได้เชื่อว่าเปโตรและคริสตจักรเริ่มแรกไม่ได้เข้าใจถ้อยคำของ พระเยซูที่นี่ ว่าหมายถึงว่าเปโตรจะดำเนินชีวิตที่ยาวนาน เพียงแต่เขาจะตายแบบผู้ที่สละชีวิต เพื่อความเชื่อ¹¹³² ถ้าย้อนหลังได้เขียนพระกิตติคุณนี้ในปลายของศตวรรษแรก ดูเหมือนเป็นไปได้ ว่า เปโตรอาจได้ตายไปแล้วเมื่อผู้อ่านเริ่มแรกได้อ่านเรื่องราวนี้

21:20-21

ทำไมย้อนหลังได้ระบุตัวท่านเองอย่างที่ท่านได้ทำในข้อเหล่านี้? บางทีท่านได้ทำอย่างนั้น เพราะว่าการอธิบายนี้เน้นถึงความสนิทสนมของท่านกับพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่า ความสนิท สนมนี้เป็นองค์ประกอบในแผนการต่างๆของพระเยซูที่มีต่อท่านที่ซึ่งพระองค์ได้ ดำเนินการที่จะอ้างอิงถึงต่อไป (ข้อ 22-24) แผนการเหล่านี้ได้รวมถึงการเขียนพระกิตติคุณนี้ ของท่าน (ข้อ 24) ดังนั้น โดยการนำเสนอผู้เขียนในฐานะผู้สนิทสนมของพระเยซูนั้น ย้อนหลัง ได้จัดตั้งหนังสือรับรองของท่านในฐานะประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับสิ่งที่ท่านได้รายงาน เหตุผลที่สองอาจจะเห็นว่า การอธิบายนี้ย้ำเตือนผู้อ่านถึงความสนิทสนมของย้อนหลังกับเป โตรอีกด้วย สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจคำถามของเปโตรเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเยซูสำหรับ ย้อนหลัง เป็นที่ชัดเจนว่า เปโตรต้องการที่จะรู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเพื่อนวัยหนุ่มของเขา เนื่องจากว่าเขาเองจะประสบกับการถูกตรึง

เปโตร ไม่ใช่เป็นคริสเตียนคนเดียวผู้ซึ่งต้องการที่จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของ ผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง ตั้งแต่เขานั้น คริสเตียนหลายคนได้ต้องการข้อมูลอย่างเดียวกัน แต่ไม่ใช่เพื่อ

เหตุผลต่างๆที่เห็นแก่ประโยชน์คนอื่นอย่างที่ เปโตรคงได้มี (เปรียบเทียบ 1 ปต. 4:15) นักตีความบางคนถือว่าคำถามของเปโตรนั้นเป็นเนื้อหนัง¹¹³³

21:22

อย่างแท้จริงแล้ว พระเยซูได้บอกเปโตรว่า อนาคตของยอห์นไม่ใช่ฐานะของเขา แทนที่จะทำให้ตัวเขาเองเป็นห่วงเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับคนอื่นๆ แม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดกับเขามากที่สุดนั้น เปโตรควรจดจ่อที่การติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อเอง “เจ้า” ในตัวบทกรีกนั้นก็เป็นการเน้น แม้ว่าถ้ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเยซูสำหรับยอห์นที่จะมีชีวิต “อยู่” “จนกว่า” พระองค์ได้เสด็จกลับมา นั่นก็ไม่ใช่เป็นความเป็นห่วงของเปโตร

“ธุรกิจหลัก แม้กระทั่งของผู้เลี้ยงแกะที่อยู่ภายใต้ซึ่งเป็นหัวหน้านั้นก็ไม่ใช่ที่จะทำให้คนอื่นๆติดตามพระคริสต์ แต่ที่จะติดตามพระองค์ด้วยตัวของพวกเขาเอง”¹¹³⁴

การอ้างอิงถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูบางทีเป็นการอ้างอิงถึงการรับขึ้นไป แทนที่จะเป็นการเสด็จมาครั้งที่สอง เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเยซูได้สัญญาแก่พวกสาวกเหล่านี้ใน 14:1-3

21:23

ถ้อยแถลงของพระเยซูที่นี่ได้นำไปสู่ข่าวลือที่ว่ายอห์น “จะไม่ตาย” ก่อนที่พระเยซูได้เสด็จกลับมา นี่เป็นหนึ่งในตัวอย่างเริ่มแรกที่สุดของผู้คนที่ตั้งวันสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความพยายามเช่นนั้นทั้งหมดที่จะระบุอย่างเจาะจงว่าเมื่อไหร่พระเยซูจะเสด็จกลับมานั้นก็ไปไกลเกินกว่าการเปิดเผยตามพระคัมภีร์

“ข้อนี้สร้างถ้อยคำลงท้ายให้แก่เรื่องราวนี้ ซึ่งชี้ให้ผู้อ่านเห็นถึงการประยุกต์ใช้ของเรื่องราวนี้อีกด้วย พวกเขาเช่นกันต้องหยุดที่จะหมกมุ่นในการคาดคะเนที่คลั่งเกี่ยวกับสาวกผู้เป็นที่รักนั้นและให้ความสนใจกับความ เป็นสาวกของพวกเขาเอง ที่จริง เพราะว่ามันเป็นเป้าหมายของยอห์นในการสร้างตัวละครนี้ในตอนแรก การอำพรางของท่านเกี่ยวกับตัวท่านก็มีจุดประสงค์ที่เจาะจง มันคือความหวังของท่านที่ว่าผู้อ่านแต่ละคนจะถูกชักจูงโดยข่าวประเสริฐที่จะเชื่อในพระเยซูและที่จะติดตามพระองค์ และที่ว่าเขาจะค้นพบ *ตัวเขาเอง* ในความเป็นสาวกแท้ของสาวกผู้เป็นที่รัก”¹¹³⁵

ยอห์นได้อธิบายสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวอย่างแท้จริง เพื่อที่จะระบุข่าวลือ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้

แพร่หลายเมื่อท่านได้เขียนพระกิตติคุณนี้ การอธิบายนี้ก็ชัดเจน เพราะว่าเมื่อยอห์นได้ตายไป
นั้น บางคนอาจได้สรุปอย่างผิดๆว่าพระเยซูไม่ได้สัปดาห์ต่อพระสัญญาของพระองค์ที่จะเสด็จ
กลับมา คนอื่นๆอาจสรุปว่าพระกิตติคุณยอห์นไม่น่าไว้วางใจ อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้
กล่าวถึงความเป็นไปได้โดยสมมุติ นี่ไม่ใช่พระสัญญา

“เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในพระกิตติคุณนี้ เมื่อถ้อยแถลงถูกกล่าวซ้ำนั้นความ
ผันผวนเล็กน้อยก็เกือบเป็นสากล มันน่าสังเกตที่ว่าที่นี่ถ้อยแถลงก็ถูกกล่าวซ้ำจาก
ข้อ 22 ถ้อยคำแน่นอนที่ถูกใช้ที่นี่ก็สำคัญและผู้เขียนก็พยายามที่จะทำให้แม่นยำ”¹¹³⁶

“การอธิบายของผู้เขียนถึงการประกาศของพระเยซูอาจถูกถือว่าเป็นหลักฐานที่ว่าสาวก
คนนี้ยังคงมีชีวิตอยู่ ณ เวลาที่พระกิตติคุณนี้ถูกเขียนขึ้น และที่ว่าเขาเป็นแหล่งแห่ง
เนื้อหาของมัน เป็นที่ชัดเจนว่า ถ้าเขาได้ตายไปก่อน ข่าวลือคงจะไม่มีการยอมรับ”¹¹³⁷

เป็นสิ่งที่น่าสนใจและสำคัญที่ว่าบรรดาถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูที่ยอห์น ได้บันทึกก็เกี่ยวกับการ
การเสด็จกลับมาของพระองค์ นี่เป็นความหวังยิ่งใหญ่ของพวกเขาที่เชื่อของพระองค์

ก. คำลงท้ายของผู้เขียน 21:24-25

นักอรรถาธิบายบางคนอ้างอิงถึงการจบนี้ว่าเป็นคำอธิบายสุดท้าย “คำอธิบายสุดท้าย” เป็นการลากปากกาครั้ง
สุดท้ายและการสัมผัสจุดสูงสุดต่อข้อมูล มันเป็นคำจารึกที่ถูกวางไว้ ณ ตอนจบของหนังสือหรือเอกสารที่เขียน
ด้วยมือที่มีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับมัน เช่น ชื่อเรื่อง ชื่อของผู้เขียน และวันที่และสถานที่แห่งการเขียน อย่างไรก็ตาม
ตาม มันคล้ายกับคำลงท้ายมากกว่าเพราะว่ามันมีการพูดถึงเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของผู้เขียน ส่วนใหญ่แล้ว มันอ้าง
ว่าพระกิตติคุณนี้เป็นการบันทึกที่เชื่อถือได้แห่งการกระทำของพระเยซูแม้จะเป็นบางส่วนก็ตาม

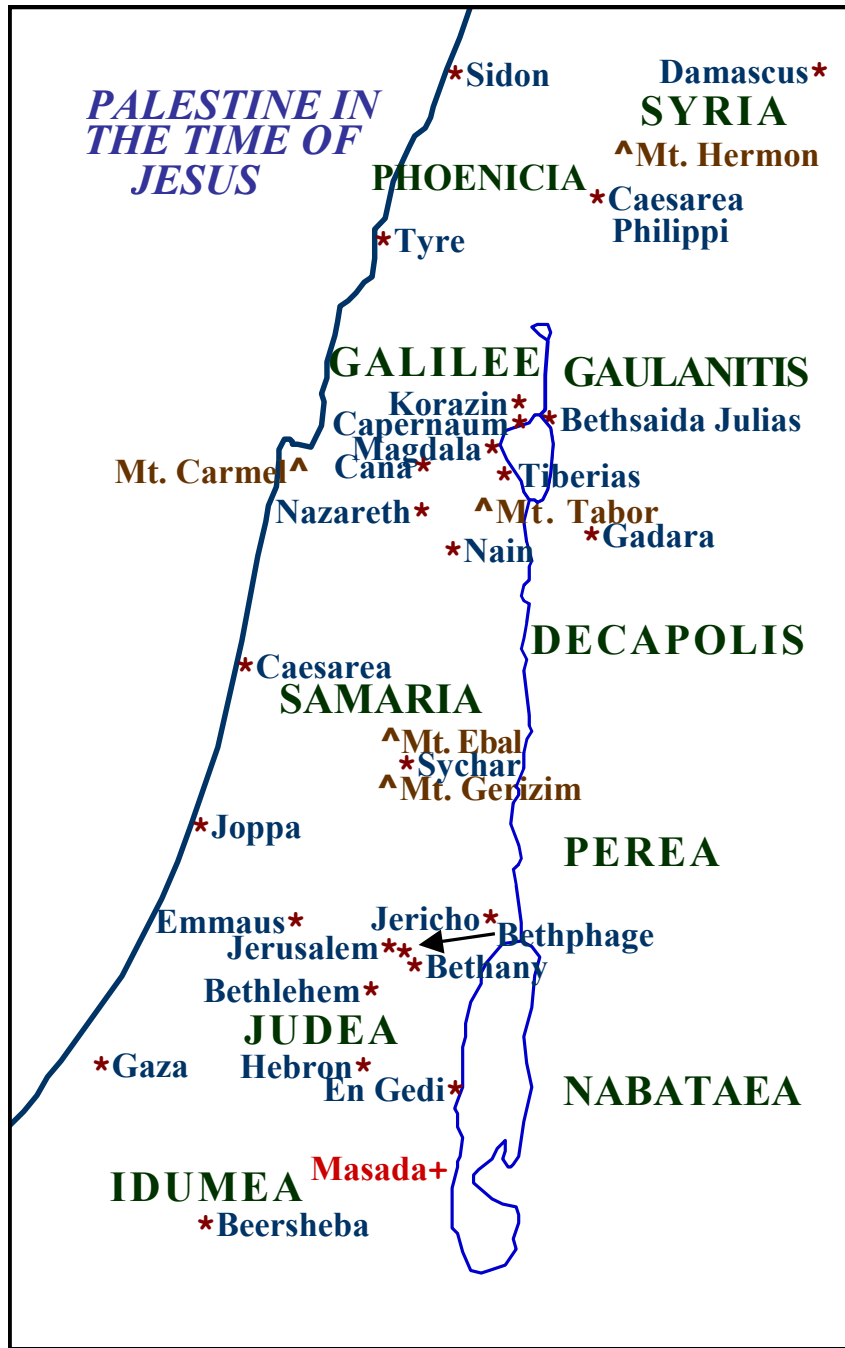
21:24 นักศึกษาพระกิตติคุณนี้ส่วนใหญ่ที่ระมัดระวังก็ได้คาดการณ์จากสิ่งนี้ และการอ้างอิงอื่นๆที่
อ้อมๆในพระธรรมนี้ว่า อัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียน คำอธิบายนี้เกี่ยวกับผู้เขียนก็เน้นถึงความ
น่าเชื่อถือของพยานของเขา¹¹³⁸ บางที “สิ่งเหล่านี้” อาจอ้างอิงถึงพระกิตติคุณทั้งเล่ม ไม่ใช่
แค่สิ่งที่มาก่อนหน้านี้ ถ้อยแถลงนั้นก็เป็นแบบทั่วไป และมันปรากฏ ณ ตอนจบของ
พระธรรมนี้ (เปรียบเทียบกับ 20:30-31)

อัตลักษณ์ของ “เรา” ก็ชัดเจนน้อยกว่า พวกเขาอาจเป็นธรรมาจารย์ผู้ได้บันทึกพยานทาง

ถ้อยคำของยอห์นขณะที่ท่านได้บอกเนื้อหาในพระกิตติคุณนี้แก่พวกเขา พวกเขาอาจเป็นผู้เรียบเรียงพระกิตติคุณนี้ นักวิชาการบางคนถือว่าคนเหล่านี้เป็นผู้ปกครองของคริสตจักรเมืองเอเฟซัสที่ติดตามธรรมเนียมแล้วยอห์นได้รับใช้ในปีนั้นปลายในชีวิตของเขา¹¹³⁹ คนอื่นๆเชื่อว่าพวกเขาเป็นผู้คนที่มียุทธิพลในคริสตจักรของท่าน แม้ว่าไม่จำเป็นว่าอยู่ในเมืองเอเฟซัส¹¹⁴⁰ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า นี่เป็นการอ้างอิงที่ไม่เจาะจงซึ่งคล้ายกับ “อย่างที่เป็นที่รู้จักกันดี”¹¹⁴¹ บางที่ยอห์นเองได้เขียนถ้อยคำนี้ในรูปพหูพจน์อย่างที่ว่าบางครั้งคนมีสิทธิอำนาจก็ทำ ดังนั้น มันจะเป็น “เรา” ที่เป็นผู้เรียบเรียง (เปรียบเทียบ 1:14; 3:2, 11; 20:2; 1 ยน. 1:2, 4, 5, 6, 7; 2 ยน. 12) เนื่องจากว่าข้อถัดไปก็กลับไปสู่บุคคลที่หนึ่ง ดูเหมือนว่าทางเลือกนี้ก็เป็นที่ไปได้มากที่สุดต่อข้าพเจ้า

21:25

ข้อสุดท้ายนี้ พร้อมกับข้อที่มาก่อนข้อนี้ก็กลับไปสู่มุมมองที่กว้างที่ซึ่งพระกิตติคุณนี้ได้เริ่มต้นในบทนำ (1:1-18) บทนำได้นำเสนอพระวาทะที่ได้ล้อมพระองค์ลง และได้เข้ามาในโลกผ่านทาง การบังเกิดเป็นมนุษย์ ข้อนี้นำเสนอ “โลก”ว่า *ไม่สามารถที่จะ* “บรรลุ” การเปิดเผย (“พระธรรมต่างๆ”) ทั้งสิ้นที่พระวาทะได้เปิดเผย ถ้อยคำสุดท้ายของยอห์นก็คือว่าสิ่งที่ท่านได้เขียน และสิ่งที่คนอื่นสามารถเขียนได้ก็จะเป็นแค่ส่วนเล็กน้อยของสิ่งที่สามารถถูกเขียนขึ้นเพื่อจะนำเกียรติไปสู่พระเยซูคริสต์

JERUSALEM IN NEW TESTAMENT TIMES

